Lieuthuyetvanhyeu.com.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Cô Độc Thiếu Niên

Tuyết rơi lả tả, chỉ sau một đêm đã khoác lên mặt đất cả một tầng tuyết dầy.

Nó đến thật nhanh, thật bất ngờ, như muốn dùng sự trong trắng của mình đến tẩy rửa đại địa mờ mịt, như muốn đem tội ác của nhân gian rửa sạch sẽ không lưu lại một chút dơ bẩn nào nữa.

Nhưng nhân gian vốn vô tình!

Trăm ngàn năm qua, chỉ cần nơi nào có con người xuất hiện, là nơi đó tội ác phủ xuống.

Bản tính con người vốn ích kỷ, ngay cả trời cũng bị bỏ quên.

Ai là người có thể ngăn cản một màn thảm kịch chốn nhân gian, cho dù là trời cũng vô lực ngăn trở.

Tuyết lớn vẫn rơi như cũ, nó vẫn lẳng lặng rơi suốt trăm ngàn năm qua.

Nhưng trải qua trăm ngàn năm tuế nguyệt, nó cũng trở nên thờ ơ, tâm trở nên lạnh giá rồi.

Vốn dĩ tuyết lạnh, nhưng tâm của nó còn lạnh hơn.

Tự như trái tim của một đứa trẻ nọ….

“Tiểu Đinh đừng chạy, hãy xem vô địch đại tuyết cầu của ta đây!” Theo sau tiếng hô to duyên dáng của một giọng trẻ con, một bàn tay một quả cầu tuyết to nhỏ ném về phía tiểu hài tử đang chạy.

Tiểu Đinh nhanh nhẹn tránh thoát quả cầu tuyết bay tới, quay về phía tiểu cô nương vừa ném cầu tuyết giả trang mặt quỷ hô lên:” Ngươi ném không trúng, ngươi ném không trúng, ha ha. Ai nha…” Tiểu Đinh chỉ lo trêu chọc mà không lưu ý đến tảng đá lớn dưới chân, ngã té nhào.

https://thuviensach.vn

Tiểu Đinh lật người muốn đứng dậy thì phát hiện trước mặt nó xuất hiện đôi bàn chân. Nó chậm rãi ngẩng đầu nhìn người vừa mới tới.

“Mẹ ơi!” Tiểu Đinh bị dọa tức thì kêu lớn, luống cuống đứng dậy chạy về phía đám trẻ con đang chơi đùa, vừa chạy vừa hét lớn:” Quái vật đi ra rồi, quái vật xuất hiện rồi…”

Cả đoạn đường cái nhất thời tĩnh lặng, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía kẻ mới tới nọ, không biết đứa nào hét lên đầu tiên, bọn con nít lập tức giống như đám thú vừa mới thoát khỏi nhà giam bỏ chạy tứ tán.

Đối tượng mà đám con nít tránh né cũng chỉ là một tiểu hài tử, tên nó là Phương Tử Vũ. Đám trẻ con tại sao lại gọi nó là quái vật? Nguyên lai Phương Tử Vũ trời sinh một khuôn mặt âm dương, cả khuôn mặt một bên màu sắc bình thường còn một bên là màu đen, ở nửa bên khuôn mặt nám đen còn mọc ra đám lông mao trắng quả thật là làm cho người ta khi nhìn vào cảm thấy ghê sợ. Nếu như chỉ nhìn nửa khuôn mặt bình thường mà nói, Phương Tử Vũ cũng rất thanh tú khả ái, nhưng thêm một nửa khuôn mặt nám đen kia lại trở thành đối tượng xỉ báng của mọi người, thành quái vật trong mắt đám hài đồng.

Đưa mắt lạnh lùng nhìn đám con nít trốn phía xa xa, Phương Tử Vũ như cũ một vẻ lạnh lùng, cất bước đi tiếp.

Đám trẻ con ở cách sau lưng hắn không xa lại tụ tập trở lại, cùng mở miệng hô lên:” Quái vật, quái vật ngươi mau mau đi, ngày ngày trốn trong nhà, cha không đoái hoài mẹ không thương, đi ra đường cái mông xoay lại…” Bài đồng dao không vần này không biết là do ai sáng tác, mặc dù không vần, nhưng đám trẻ con đọc ra thật thuận miệng. Giống như là bài đồng dao này đã được bọn chúng nó đọc đi đọc lại cả trăm ngàn lần rồi, cho nên mới được chỉnh tề, thuận miệng như vậy.

Phương Tử Vũ dường như đã nghe cả trăm ngàn lần rồi, không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ bước nhanh hơn về phía trước.

“Rầm!” Một tiếng va chạm mạnh, Phương Tử Vũ dùng lực rất mạnh đóng sầm cánh cửa lại, lầm lũi đi về phía phòng của mình.

“Tiểu thiếu gia về rồi à!” Một trung niên phụ nhân mặc một cái váy rộng thùng thình, hông quấn cái tạp dề cũ kỹ từ trong bếp chạy ra, nhìn Phương

https://thuviensach.vn

Tử Vũ cười nói:" Tiểu thiếu gia, hôm nay là sinh nhật ngài tròn tám tuổi, vú đặc biệt làm một cái oản trường thọ, còn một quả trứng gà nữa. Người biết không, quả trứng này là Phúc thúc ngài…"

"Rầm!" Không đợi bà vú nói xong, Phương Tử Vũ dùng sức đóng chặt cánh cửa phòng mình lại.

Bà vú chuyển hướng về phía trung niên nam tử nhìn lại, hai người cười khổ lắc đầu.

"Ài, A Phúc, tính tình của tiểu thiếu gia càng ngày càng cổ quái, nếu cứ tiếp tục như vậy thì phải làm thế nào."

Phúc thúc bàn tay nắm chặt lạnh lùng nói:" Còn không phải là đám tiện nhân trong thôn này làm hại sao, chọc giận lão tử để xem lão tử có lột da sống bọn chúng không." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của Phúc thúc chợt lóe tinh quang rồi biến mất, ngay lập tức khôi phục lại bộ dạng hai mắt vô thần.

"Hừ, lột da?" Bà vú hung hăng gõ một cái lên đầu Phúc thúc, nói:" Ngươi nếu dám làm loạn, ta lột da ngươi trước."

Thấy bà vú tức giận, Phúc thúc lập tức sửa lại bộ dáng ngoan ngoãn lúc trước, khuôn mặt tươi cười nói:" Lão bà, ngươi đừng tức giận, ta chỉ là nói chơi thôi. Ta nào dám chứ, vì an toàn của thiếu gia, có tức giận đám người gây sự ta đều sẽ nuốt vào trong lòng." Nói xong, xoa xoa cái bụng chỉ còn lại da bọc xương của mình.

"Khì khì" bà vú không nhịn được khẽ cười, liền đó bất đắc dĩ nói:" Cô gia và tiểu thư đối với hai vợ chồng chúng ta ân trọng như núi, bọn họ trước khi chết đem tiểu thiếu gia nhờ vả chúng ta, vô luận thế nào ngươi cũng không được gây chuyện, chúng ta nhất định phải để cho tiểu thiếu gia bình bình an an trưởng thành. Bằng không sau này ta chết đi sẽ không còn mặt mũi nào gặp lại cô gia và tiểu thư nữa."

Vừa nhắc đến cô gia và tiểu thư, Phúc thúc vẻ mặt phẫn hận mắng:" Tu chân giới cái con mẹ nó một đám con cháu họ rùa, chúng ta trêu ai chọc ai chứ, vô duyên vô cớ chạy tới đem chúng ta giết sạch, chỉ bởi vì chúng ta là…"

https://thuviensach.vn

Bà vú sắc mặt đại biến, vội đưa tay che miệng Phúc thúc lại, khẩn trương nhìn bên ngoài phòng một lượt, nhỏ giọng mắng:" Ngươi ngu ngốc sao? Loại chuyện như vậy sao có thể tùy tiện nói ra?"

Phúc thúc nhẹ nhàng kéo tay bà xuống, cười khổ nói:" Ngọc Hồ, tiểu thiếu gia đã tám tuổi rồi, có một số việc phải để cho người biết. Vạn nhất có một ngày chúng ta… Không phải là tiểu thiếu gia ngay cả cừu nhân của mình là ai cũng không biết sao?"

Cánh tay vô lực buông thõng xuống, bà vú nhìn về phía cửa phòng của Phương Tử Vũ, nhỏ giọng nói:" Để ta suy nghĩ thêm đã."

****

"Cốc cốc cốc, choang choang choang. Trời hanh khô, đề phòng hỏa hoạn..."

Nghe thanh âm của tiếng mõ cầm canh dần đi xa, xoa xoa cái bụng trống rỗng sôi ùng ục, Phương Tử Vũ nhảy xuống giường, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

"Tiểu thiếu gia, ngài ra rồi sao? Đói bụng sao? Để vú đi hâm lại đồ ăn cho người." Nói xong vú nương chạy vào phòng bếp.

Ngơ ngẩn nhìn thân ảnh của vú nuôi, Phương Tử Vũ biết rằng vú sợ nó nửa đêm đói bụng cho nên vẫn chờ ở trước cửa phòng nó. Bắt đầu từ trưa trở về, Phương Tử Vũ một mực trốn ở trong phòng, mặc cho vú nương, Phúc thúc gọi to gọi nhỏ nó như thế nào cũng không ra ăn cơm chiều. Nói gì đi nữa thì nó cũng chỉ là đứa trẻ mới tám tuổi, làm sao có thể chịu đựng được đói khát. Vú nương biết nó nửa đêm nhất định sẽ vụng trộm tìm đồ ăn cho nên vẫn một mực chờ ở trước cửa phòng nó.

Chỉ một lát sau, vú nuôi liền mang ra một bát nóng hổi bốc khói nghi ngút đặt lên bàn, lấy mồi lửa thắp sáng cây đèn, ngoắc Phương Tử Vũ lại nói:" Tiểu thiếu gia, mau tới ăn đi. Hôm nay là có trứng gà ăn nha."

Trứng gà? Phương Tử Vũ còn nhớ rõ, lần trước được ăn trứng gà là vào sinh nhật năm bảy tuổi của nó. Trứng gà đối với nó mà nói quả thực là xa xỉ phẩm.

"Tiểu thiếu gia, đừng ngẩn ra đó nữa, mau tới ăn đi." Phúc thúc không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Phương Tử Vũ, cầm lấy cánh tay nhỏ

https://thuviensach.vn

bé của nó kéo đến trước bàn.

“Phúc thúc, vú nuôi….”

“Tiểu thiếu gia, đừng nói, trước tiên ăn xong đi đã.” Vú nương đưa cho nó một đôi đũa gỗ, nói:” Ăn xong bánh Trường Thọ này tiểu thiếu gia đã tám tuổi rồi, là trẻ lớn rồi. Ăn xong vú nương có một số chuyện phải nói với người.”

Gật gật đầu, Phương Tử Vũ vùi đầu xuống ăn. Phúc thúc và vú nương đưa mắt nhìn nhau, đều lộ ra vẻ tươi cười.

Thu thập bát đũa xong, vú nương vẻ mặt nghiêm túc ngồi xuống đối diện với Phương Tử Vũ, nhỏ giọng nói:” Tiểu thiếu gia, ngài bây giờ đã tám tuổi rồi, đã là trẻ lớn rồi, có một số việc vú nuôi cảm thấy cần phải nói với người. Người nghe cho kỹ, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, những lời nói sau đây của vú người tuyệt đối không thể tiết lộ nửa câu.”

Nhìn Phúc thúc và vú nuôi vẻ mặt nghiêm túc, Phương Tử Vũ biết rằng vú nuôi chuyện chuẩn bị nói rất nghiêm trọng, bất giác tập trung cả mười hai phần tinh thần.

Phúc thúc và vú nương lộ ra một tia tươi cười an ủi, thầm nghĩ đứa trẻ này quả nhiên thông minh.

Vú nương thấp giọng nói:” Tiểu thiếu gia, người hãy nghe cho kỹ. Kỳ thật, ta và Phúc thúc của ngài đều không phải là loài người.”

Phương Tử Vũ không trả lời, chỉ là trong ánh mắt của nó lộ vẻ không tin tưởng.

“Ài, tiểu thiếu gia, vú nuôi sớm biết rằng người sẽ không tin, chỉ có điều vú có thể chứng mình cho người thấy.” Nói xong vú nương nhẹ nhàng kéo cái váy rộng thùng thình sang một bên, một cái đuôi lông trắng đột nhiên từ trong váy lộ ra, không ngừng đong đưa qua lại bên trái bên phải.

Phương Tử Vũ lông mày nhíu chặt, nhưng không nói, ngay lập tức bình tĩnh trở lại.

Phúc thúc luôn ở bên cạnh không nói chuyện cùng vú nương đưa mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy một phần kinh ngạc trong ánh mắt của đối phương. Sau đó không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng, đứa nhỏ này

https://thuviensach.vn

ngay từ nhỏ đã có bản lãnh giữ bình tĩnh không hoảng sợ, tương lai tất không phải vật trong ao (người phi thường.)

Phúc thúc bất giác hỏi:" Tiểu thiếu gia, ngài nghe được chúng ta không phải là người, vì sao không hoảng sợ?"

Phương Tự Vũ giọng nói trở lại bình thường nói:" Vì sao phải hoảng sợ?"

"Cái này…" Phúc thúc á khẩu vô ngôn. Đúng a, vì sao phải hoảng sợ? Không phải người thì không phải là người, có cái gì phải hoảng sợ chứ? Nói mặc dù là như vậy, nhưng trong lòng Phúc thúc vô cùng bội phục Phương Tự Vũ. Nếu đổi lại là một đứa trẻ khác, nhìn thấy một màn này đã sớm khóc thét lên rồi. Điều này cũng chính là nguyên nhân mà Phúc thúc và vú nương vẫn chưa dám nói cho nó, bởi vì bọn họ sợ Phương Tử Vũ nhất thời không chịu được đả kích, sẽ kêu to dẫn hàng xóm tới đây. Vạn nhất việc này truyền đến tai đám người tu chân, vậy thì tám năm khổ tâm của bọn họ liền lập tức uổng phí rồi. Bọn họ không sợ chết, nhưng bọn họ sợ Phương Tử Vũ sẽ bị tổn thương, dù sao nó cũng là cốt nhục duy nhất mà chủ nhân lưu lại.

Vú nương vui mừng gật đầu nói:" Tiểu thiếu gia, người có thể có được tâm trí bậc này, vú nuôi thật sự rất vui mừng. Kỳ thật ta và Phúc thúc của người đều là hai hồ yêu năm đó được cha mẹ người thu phục."

"Yêu?" Phương Tử Vũ sờ sờ nửa khuôn mặt nám đen của mình bất giác bĩu môi.

Vú nương nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Phương Tử Vũ nói:" Ài, tiểu thiếu gia, ngài đoán không sai, kỳ thật không chỉ ta và Phúc thúc của người là hai cái yêu nhân mà cả ngài cũng là yêu."

Phương Tử Vũ nhẹ nhàng buông bàn tay nhỏ đang vuốt ve khuôn mặt, khe khẽ gật đầu nói" Uhm."

Phúc thúc và vú nương bất giác hít một ngụm khí lạnh. Cho dù là người có định lực cao đến đâu dưới tình huống tâm lý không hề có sự chuẩn bị đột nhiên biết mình là một tên yêu quái, bất luận thế nào đều sẽ chấn động kinh ngạc. Nhưng Phương Tử Vũ chỉ nhẹ nhàng'uhm' một tiếng liền xong. Một đứa nhỏ tám tuổi nhưng lại có sự điềm tĩnh lạnh lùng tuyệt không

https://thuviensach.vn

tương xứng với cái tuổi đó, điều này rốt cuộc là đáng nên vui mừng hay là bi ai đây!?

Khẽ lắc đầu, vú nương sửa sang lại chút ý nghĩ trong đầu rồi bắt đầu kể lại:" Việc này phải nói từ một ngàn năm trăm năm trước…"

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thân Thế Chi Mê

Đó là một câu truyện cũ đẹp mà buồn, câu chuyện về người và hồ.

Một ngàn năm trăm năm trước, vào những năm cuối cùng triều đại nhà Thương. Hồ tộc xuất hiện một thiên tài yêu hồ tài năng xuất chúng, cửu vĩ hồ Tô Đát Kỷ. Chỉ là cửu vĩ hồ đối với việc tu đạo thành tiên không hề hứng thú, vì vậy mà dựa vào yêu pháp cao thâm hóa thân thành nhất đại mỹ nữ Tô Đát Kỷ mê hoặc Trụ Vương, cuối cùng còn gây nên tiếng oán than dậy đất khắp thiên hạ, dân chúng lầm than.

Vào đúng lúc này, võ vương Cơ Phát ở trên đỉnh Thái Sơn soạn hịch" Thái thệ" kể tội Thương Trụ bảo ngược, rồi hiệu lệnh thành lập nhà Chu tuyên bố" Duy cộng hành thiên phạt" một đòn đánh đổ Thương triều.

Sau khi Chu triều diệt Thương, rất nhiều tướng lĩnh tâu với Võ vương rằng:" Hồ yêu gây loạn thiên hạ, không trừ đi yêu tộc khó có thể nguôi hận trong lòng bá tánh." Võ vương không hề suy nghĩ gật đầu đồng ý, vì thế hơn một ngàn năm trước diệt hồ trừ yêu cứ như vậy mà tiến hành.

Trải qua hơn một ngàn năm sau trận đại chiến nhân hồ, hồ yêu bộ tộc dần dần xuống dốc, cho đến tận ngày nay yêu hồ bộ tộc nhân tài càng thêm điêu linh thưa thớt. Cuối cùng, hồ yêu tộc chỉ còn lại ba đầu yêu quái cuối cùng, bọn họ chính là Phúc thúc, vú nương hiện tại và hồ yêu công chúa Băng Thiến. Cho dù là như vậy, nhưng Tu Chân giới vẫn không chịu buông tha đuổi giết đối với hồ tộc, Phúc thúc, vú nương và Băng Thiến cùng đám tu chân giả cứ truy truy đuổi đuổi trốn tránh như vậy suốt mấy trăm năm. Vào khoảng ba mươi năm trước, ba người rốt cuộc ở một lần đào vong sau cùng bị đám tu chân giả đuổi theo, sau đó triển khai một trường đại chiến

https://thuviensach.vn

chém giết thiên hôn địa ám. Mặc dù cuối cùng vẫn bị ba người Phúc thúc, vú nương và Băng Thiến trốn thoát, nhưng ba người bọn họ cũng bởi vậy mà mang thương thế trí mạng, nếu như không được cứu trị ngay lập tức sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Có lẽ ông trời còn thương xót hồ yêu nhất tộc, có lẽ là Phúc thúc, vú nương và Băng Thiến số mệnh vẫn chưa đến hồi kết thúc. Ngay vào lúc ba người bọn họ tưởng như phải chết không thể nghi ngờ thì gặp được thiếu trang chủ của Long Thần sơn trang danh chấn thiên hạ, Phương Hạo Nhiên, đang du sơn.

Sau khi nhìn thấy tuyệt thế dung nhan của Băng Thiến, Phương Hạo Nhiên tình yêu cuồn cuộn dâng trào, bỏ mặc úy kỵ của khắp thiên hạ, dứt khoát thu lưu ba hồ yêu.

Từ đó, tam hồ yêu liền sống trong Long thần sơn trang, Băng Thiên tự nhiên trở thành sơn trang thiếu phu nhân. Vú nương trở thành thiếp thân nha hoàn của Băng Thiến, mà Phúc thúc thì trở thành hộ viện võ sĩ của Long thần sơn trang.

Mà Phương Hạo Nhiên cuộc sống cũng không nhàn rỗi, sau khi được Phúc thúc truyền thụ hồ tộc ma công yêu pháp, trải qua mười năm khắc khổ nghiên cứu rốt cuộc thành công đem tuyệt học gia truyền Long Thần quyết kết hợp với yêu tộc ma công sáng tạo ra một kỳ công, gọi là" Thiên ma sách". Tương truyền rằng, vào lúc" Thiên ma sách" đại thành, trên trời cuồng lôi mãnh liệt, bảy bảy bốn chín ngày mưa lớn liên miên không dứt.

Cùng lúc" Thiên ma sách" hoàn thành thì Băng Thiến cũng mang thai. Việc này khiến cho Phương Hạo Nhiên và Băng Thiến vô cùng kinh ngạc. Phải biết rằng người và yêu kết hợp tuyệt đối không thể có con, bởi vì yêu mặc dù hóa thành hình người nhưng cốt cách vẫn không thoát ly thú thân, mọi người đều biết, người và thú kết hợp căn bản là không thể mang thai, bởi vì cấu tạo cơ thể là hoàn toàn bất đồng.

Nghĩ mãi không ra nguyên nhân, Phương Hạo Nhiên đổ hết công trạng lên đầu" Thiên ma sách" cũng yên lặng chờ đợi tiểu sinh mệnh được sinh ra. Chẳng ai ngờ được, Băng Thiến mang thai dài ba năm.

https://thuviensach.vn

Ba năm sau, Băng Thiến rốt cuộc dưới sự chờ mong của cả nhà thành công hạ sinh một đứa con trai, vào lúc đứa trẻ này vừa chào đời thì bầu trời cuồng lôi mãnh liệt, đồng thời một cỗ yêu khí cường đại bao trùm toàn bộ Long Thần sơn trang.

“Trời ơi, con trai của ta sao lại có dung mạo như thế này?” Lời này là của Phương Hạo Nhiên ở lần đầu tiên nhìn thấy Phương Tử Vũ mà nói ra.

Phương Tử Vũ vừa mới sinh ra khuôn mặt một nửa là nhân loại, một nửa lại là hồ li, trừ điểm đó ra thì thân hình nó hoàn toàn là thân thể của một đứa trẻ nhân loại.

Sau hơn một tháng, nửa khuôn mặt thú kia của Phương Tử Vũ mới dần dần biến mất, mà thay vào đó là một nửa khuôn mặt nám đen, trên đó còn mọc thêm một đám lông mao trăng trắng.

“Ta là kết hợp thể giữa nhân và hồ?” Phương Tử Vũ bình tĩnh hỏi.

Vú nương gật đầu đáp:” Đúng, người là sự kết hợp đặc thù giữa nhân loại và hồ yêu, cho nên khuôn mặt của người mới biến thành như vậy.”

Nhẹ nhàng gật đầu, Phương Tử Vũ không hỏi vấn đề này nữa, chuyển câu hỏi khác:” Cha mẹ ta chết như thế nào?” Phương Tử Vũ chỉ biết cha mẹ mình đã qua đời khi mình còn nhỏ, nhưng Phúc thúc và vú nương chưa bao giờ nói với nó cha mẹ nó vì sao mà chết.

Vú nương đôi mắt ẩm ướt, thở dài nói:” Bị người ta giết.”

“Ai?”

Phúc thúc vẫn ở một bên không nói chuyện, lúc này nắm tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi nói:” Chính là đám tu chân giả đáng chết đó.”

Ra dấu cho Phúc thúc không được kích động, vú nương tiếp tục nói:” Sauk hi ngài sinh ra được hai tháng, ngày đó một đám tu chân giả đột nhiên xông vào Long thần sơn trang, không nói một câu đại khai sát giới. Lúc đó chúng ta ra sức chống đỡ, đám tu chân giả này tu vi cao thâm, tổ phụ của ngài tuy rằng tự mình ra tay, nhưng dù sao song quyền nan địch tứ thủ…. Vì cô gia tiểu thư… chúng ta…” Nói đến đây, vú nương đã khóc không thành tiếng.

Phương Tử Vũ chẳng chút xúc động nhìn chằm chằm vào vú nương hỏi:” Vì sao?”

https://thuviensach.vn

Vú nương thống khổ nói:” Bọn họ nói phụ thân người thu lưu yêu vật, lại còn cưới yêu làm vợ …”

Phúc thúc dùng sức vỗ mạnh lên bàng nói to:” Yêu? Chó má, nói dễ nghe là trảm yêu trừ ma, trong đầu không phải là vì muốn cướp đoạt thần thạch của chúng ta sao.”

“Thần thạch?”

Lúc này vú nương đã ngừng khóc, run rẩy vươn tay phải đầy vết sẹo, nhẹ nhàng từ trong lòng ngực Phương Tử Vũ lấy ra một khối đá trong suốt trắng như tuyết, run giọng nói:” Ngọc thạch đeo trước ngực ngài từ nhỏ đến giờ chính là thần thạch mà hồ yêu bộ tộc chúng ta đã bảo vệ suốt một ngàn năm trăm năm qua.”

Phương Tử Vũ nhíu mày nói:” Ngoài cảm giác lạnh lẽ, ta không thấy nó thần kỳ.”

Vú nương lắc đầu cười khổ nói:” Tiểu thiếu gia, đó là bởi vì phong ấn của nó còn chưa được giải khai.”

“Làm sao để giải khai?”

Vú nương lắc đầu nói:” Không biết. Khối thần thạch này là một ngàn năm trăm năm trước cửu vĩ hồ trong lúc vô ý lấy được ở trong bảo khố của Trụ vương, trước khi nàng qua đời đã giao cho hồ tộc thân tín mang về hồ tộc, cũng dặn dò rằng hậu nhân của hồ yêu nhất tộc có thể giải phá bí mật của thần thạch này thì đó cũng là lúc hồ yêu nhất tộc chúng ta thống lĩnh thiên hạ. Sau đó một ngàn năm chiến đấu giữa nhân hồ cũng không phải bởi vì nhân loại muốn tiêu diệt hồ yêu nhất tộc chúng ta mà bởi vì khối thần thạch này đây.”

Đem thần thạch một lần được đặt vào trong áo Phương Tử Vũ, vú nương tiếp tục nói:” Thần thạch này một mạch được lưu truyền đời đời trong yêu hồ hoàng tộc, mẫu thân ngài là vị hoàng tộc công chúa cuối cùng của yêu hồ chúng ta, cho nên khối thần thạch này vẫn luôn ở trong tay nàng. Ta và Phúc thúc sau khi đến đây mai danh ẩn tích liền đem thần thạch giao cho người bảo quản, tiểu thiếu gia, ngài là hi vọng cuối cùng của hồ yêu tộc chúng ta, ngài phải đáp ứng với vú, đem thần thạch bảo quản cho tốt, quyết không thể để mất.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ dùng sức gật đầu một cái, kiên định nói:” Yên tâm đi vú nuôi, ta nhất định sẽ bảo quản tốt thần thạch. Cho dù chết cũng sẽ không để cho kẻ khác có được nó.”

Vú nương vui mừng gật đầu, Phúc thúc ở bên cạnh không nhìn được nói:” Tiểu thiếu gia, còn nhớ kỹ công pháp từ trước đến nay Phúc thúc vẫn dậy ngài không?”

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu.

Phúc thúc từ trong lòng ngực rút ra một quyển sách mặt ngoài đã có chút ố vàng, trên đó đề ba chữ thể triện:” Thiên Ma Sách”. Đem quyển sách này nhẹ nhàng đặt vào lòng ngực Phương Tử Vũ, nói:” Phúc thúc dậy ngài chính là nhập môn tâm pháp của’Thiên ma sách’, đó cũng là’Thiên ma sách’ bình sinh đắc ý nhất trong cuộc đời của cha ngài. Tiểu thiếu gia nhất định phải luyện cho tốt’Thiên ma sách’ tương lai vì cha mẹ ngài báo thù.”

“A Phúc.” Vú nương không vui nhìn Phúc thúc nói:” Ta không hy vọng thiếu gia báo thù cái gì cả, chỉ mong tiểu thiếu gia bình bình an an ….”

Đúng lúc này Phúc thúc và vú nương sắc mặt đồng thời đại biến, nhanh chóng đem Phương Tử Vũ bảo hộ ở đằng sau, khẩn trương nhìn chằm chằm vào cửa lớn.

Lúc Phương Tử Vũ còn chưa hiểu thì một tiếng động mạnh vang lên, hai cánh cửa vốn đã vô cùng cũ nát bị người đá bay mở tung ra.

Ba gã ăn mặc khác người xuất hiện trước cửa, bên trái là lão giả mặc lam sắc đạo bào, một đầu tóc bạc, tay cầm phất trần. Giữa là một hòa thượng đầu bóng lưỡng, mười ngón tay hợp thành chưởng miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó. Bên phải là một trung niên nam tử mặc một bộ đồ võ sĩ, dung mạo bình thường, sau lưng đeo một thanh trường kiếm.

“Vô lượng thọ phật.” Đạo sĩ đi tới, cười nói:” Yêu nghiệt, tìm các ngươi suốt tám năm, nguyên lai các ngươi vẫn trốn ở chỗ này. May mắn lưới trời tuy thưa mà không lọt, các ngươi vừa mới lộ nguyên hình tiết lộ một tia yêu khí bị chúng ta tra được, bằng không còn không biết phải tìm đến năm nào tháng nào nữa.”

Võ sĩ bên phải không kiên nhẫn nói:” Đủ rồi, lỗ mũi trâu, đừng nói nhiều nữa. Giải quyết nhanh chút, nếu để người khác tới đây, ngươi ngay cả

https://thuviensach.vn

một phần cũng không có.”

Đạo sĩ vung phất trần cười hì hì nói:” Rất đúng, rất đúng. Như vậy bần đạo liền không nói nữa vậy.”

“A di đà phật!” Hòa thượng tiếp lời nói:” Ngã phật từ bi, niệm đức hiếu sinh của trời đất, xin hai vị hãy đem vật ấy giao ra rồi rời khỏi chỗ này đi.”

“Chó má!” Phúc thúc kêu lên:” Đám các ngươi tự xưng là danh môn chánh đạo, nhưng đều là đám tiểu nhân hạ tiện. Các ngươi…”

“Ba!” Một tiếng bạt tai kêu giòn nhẹ nhàng vang lên Phúc thúc lảo đảo. Phúc thúc và vú nương đồng thời chấn động, chỉ nhìn tên đạo sĩ vẫn đứng nguyên tại chỗ cười hì hì tay phải vung vẩy, bọn họ ngay cả đối phương ra tay lúc nào cũng không biết.

Phúc thúc hướng vú nương ra hiệu, vú nương cắn chặt môi dưới kiên quyết lắc đầu.

Phúc thúc đánh mắt nhìn về phía Phương Tử Vũ được bảo vệ phía sau vú nương, vú nương dùng lực cắn chặt đến nỗi môi dưới chảy máu, bất đắc dĩ gật đầu.

Võ sĩ tự hồ không có tính nhẫn nại, hô lên:” Thương lượng thế nào rồi? Chúng ta không có thời gian cùng các ngươi dây dưa, giao ra vật đó liền cho các ngươi toàn thây.”

“Ngươi thúi lắm!” Phúc thúc nháy mắt hóa ra bản thể, toàn thân cơ bắp bành trướng phá rách y phục, toàn thân bao trùm một tầng đỏ sậm lông mao. Cái miệng của hắn chậm rãi biến dài, lỗ tai mọc nhọn dài ra, bộ mặt cũng biến thành khuôn mặt của hồ li.

“Đi!” Phúc thúc gầm lên một tiếng đồng thời đánh về phía ba người nọ, dưới khí thế thấy chết không sờn Phúc thúc khó khắn lắm mới đánh ngang tay với ba người nọ

Không chút do dự, vú nương gạt nước mắt ôm lấy Phương Tử Vũ phá cửa sổ bỏ chạy.

Hừ lạnh một tiếng, hòa thượng không nói một lời thoát li chiến trường bay lên đuổi theo vú nương.

“Con lừa trọc đê tiện!” Khi đạo sĩ và võ sĩ minh bạch ý đồ của hòa thượng thì chỉ có thể trừng mắt nhìn, ở dưới thế công liều mạng của Phúc

https://thuviensach.vn

thúc bọn họ không dám bứt ra rời đi, vạn nhất bị trúng một chiêu của Phúc thúc cũng không phải là chuyện đùa, dù sao yêu tộc có thể biến hóa thành nhân hình đều có mấy trăm năm tu vi. Bất đắc dĩ, hai người chỉ có thể đem một bụng nộ khí phát tiết lên người Phúc thúc, nhất thời trong gian phòng tiếng quyền va chạm, tiếng binh khí phá không mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tử Vũ Đích Dị Biến

Vú nương ôm Phương Tử Vũ sau khi gấp rút chạy được khoảng hơn mười dặm chợt nghe tiếng gió sau lưng, hoảng hốt vội vàng đem Phương Tử Vũ đẩy về phía trước còn bà lập tức xoay người nghênh đón một chưởng của hòa thượng vừa đuổi tới. Một cái là súc thế dĩ đãi (chuẩn bị kỹ mà tới), một cái là thương xúc ứng địch (vội vàng ứng đối), hơn nữa hòa thượng tu vi vốn cao thâm hơn vú nương rất nhiều, trong chớp mắt đã phân rõ cao thấp.

Phun ra một khẩu huyết lớn, vú nương nhất thời bị đánh bay ra mười thước mới rơi xuống, thổ huyết không ngừng, xem ra sinh cơ đã tuyệt. Hòa thượng cũng không tốt hơn là bao, mặc dù tu vi so với vú nương cao thâm hơn rất nhiều, nhưng vú nương tụ tập mấy trăm năm công lực toàn lực một kích cũng không phải chuyện đùa, hòa thượng đương trường bị nội thương không nhỏ, tạm thời vô pháp mở rộng chiến quả.

Hít vào một hơi thật sâu, hòa thượng miễn cưỡng đè nén thương thế đi về phía vú nương đã trọng thương rơi xuống, lão tính toán trước khi hai tên đồng bọn đến đây phải tốc chiến tốc thắng.

Không nói một lời, Phương Tử Vũ bình tĩnh chắn phía trước vú nương, lạnh lùng nhìn chằm chằm hòa thượng càng lúc càng tới gần. Ánh mắt của nó rất lạnh, lạnh đến nỗi hòa thượng cũng phải run lên.

Không biết vì sao, hòa thượng cảm thấy đứa trẻ không đến mười tuổi ở trước mặt này lại khơi dậy nỗi sợ hãi tận sâu thẳm trong lòng lão.

Lắc lắc đầu, động tác này của hòa thượng phảng phất như đem nỗi sợ hãi trong lòng kia vứt ra ngoài, lấy lại tinh thần nói:” Yêu quái, ngươi đã

https://thuviensach.vn

muốn chịu chết trước, phật gia trước hết thành toàn cho ngươi.” Vừa dứt lời nâng lên tay phải vốn đã chuẩn bị sẵn hướng Phương Tử Vũ chụp tới.

Ánh mắt lạnh lùng, Phương Tử Vũ không hề phản ứng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đôi mắt của hòa thượng.

Đúng lúc tay phải của hòa thượng vỗ đến đỉnh đầu Phương Tử Vũ, đột nhiên vú nương rống lên một tiếng, đem Phương Tử Vũ đẩy ra đánh về phía hòa thượng.

“Ba!” Một tiếng khinh giòn, thiên linh cái của vú nương bị một chưởng của hòa thượng chụp vỡ nát, mềm oạt ngã xuống, dùng tia khí lực cuối cùng ôm lấy hai chân của lão hòa thượng, thều thào nói:” Tiểu thiếu gia, vú nương… không thể tiếp tục chăm sóc ngài rồi… Người mau chạy đi… đừng quên điều đã…đáp ứng với vú nương… chạy….”

Tuyết đang than khóc.

Phương Tử Vũ không xông về phía trước, nó ngây ngốc rơi lệ, không tin điều đó là sự thật!

Vú nương đã chết?

Bà đã chết?

Bà đã chết?

Máu trong người Phương Tử Vũ nhất thời như đông đặc, nó muốn gào thét! Gào lên giận dữ! Điên cuồng gào thét!

Phương Tử Vũ hai mắt phẫn nộ bốc hỏa nhìn chằm chằm lão hòa thượng, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lại không biểu hiện gì, tới gần sẽ nghe được đôi bàn tay nhỏ bé của nó đang rung lên” răng rắc!”

Trong lòng nó trần ngập căm phẫn không cách nào phát tiết, cả người không ngừng run rẩy!

Hòa thượng vẫn chưa phát hiện ra biến hóa thân người của Phương Tử Vũ, lão đang nhếch miệng nhe răng cười, đối với thi thể vú nương vẫn đang ôm chặt lấy đùi lão cười nói:” Yêu nghiệt, không biết tự lượng sức mình, đòi lấy sức châu chấu đá xe, ha ha ha…” Lại nghĩ đến bản thân tám năm vất vả đến hôm nay rốt cuộc đạt được ý nguyện, không khỏi thỏa thuê mãn nguyện, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

https://thuviensach.vn

Phảng phất giống là như trên đời này không còn bất luận kẻ nào có thể ngăn cản hết thảy sắp sửa phát sinh!

Giống như…

Đúng lúc hòa thượng đang thỏa sức cuồng tiếu, Phương Tử Vũ bỗng dưng cúi đầu nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của vú nương.

Nụ cười của bà sao mà chua xót, sao mà thê thảm đến thế!

Nụ cười của người chết!

Phương Tử Vũ lồng ngực nho nhỏ dán chặt vào y phục, đôi tay đã kịch liệt run rẩy!

Nước mắt, nước mắt tràn đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, hàm răng cắn chặt, trong lòng dâng lên ngàn câu vạn câu: Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Vì sao Phúc thúc phải chết?

Vì sao vú nương phải chết?

Vì sao tất cả bọn họ đều phải chết, chẳng lẽ chỉ bởi vì bọn họ là yêu?

Nếu ông trời đã tạo ra hồ yêu bộ tộc, vì sao không cho bọn họ quyền lợi sinh tồn?

Chẳng lẽ, trên đời này thật sự không có công lý? Thật sự không một ai đứng ra nói lời công bình sao?

Không! Cho dù không ai đứng ra, nó tối nay cũng phải yêu cầu một cái công đạo! Nó muốn dùng chính đôi bàn tay nhỏ bé của mình phán quyết công đạo lần này!

Thiêu đốt huyết dịch!

Phương Tử Vũ càng muốn, trong lòng bốn bề càng dậy sóng, máu nóng như thiêu như đốt từ trái tim xông thẳng lên đầu, thiêu đốt đầu óc nó, một cỗ lực lượng vô danh đáng sợ đột nhiên bạo tăng trong cơ thể nó, cơ nhục toàn thân sôi sục, nó không thể không phát! Hai tay nó không ngừng run rẩy, lồng ngực nhấp nhô, cổ họng nó phát ra những tiếng” nha nha” gầm nhẹ, thậm chí quên hết cả bản thân!

Đang khom người tìm kiếm thần thạch trên người vú nương hòa thượng không hề lưu ý đến biến hóa của Phương Tử Vũ, thoắt cái, đột nhiên cảm thấy sau lưng mình một cỗ khí kình lạnh lẽo vô cùng đánh úp tới, lúc này,

https://thuviensach.vn

lão hòa thượng mới ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt của Phương Tử Vũ bắt đầu sinh ra dị biến.

Hai đồng tử dần dần biến thành một đường thẳng, phát ra lục quang nhàn nhạt, ánh mắt khác thường phát ra càng lúc càng mãnh liệt. Chỉ một lát sau, một đôi mắt lấp lánh sắc xanh và không cách nào nhìn thẳng hiện ra trên khuôn mặt Phương Tử Vũ.

Không biết làm thế nào, hòa thượng đột nhiên cảm thấy một trận kinh hoảng, một cái lồng loại khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, bao bọc toàn thân lão, làm cho lão cảm thấy lão hình như là một con nhái đang bị một đầu độc xà nhìn chằm chằm, không dám làm bất cứ động khác nào, chỉ sợ vừa động sẽ rước họa sát thân.

Trong lòng hoảng sợ, hòa thượng vội vàng tế xuất pháp khí, cổ khí kình lạnh lẽo nọ đột nhiên chợt lóe lên rồi biến mất. Còn chưa kịp thấy đứa trẻ mặt xanh trước mắt công kích lão như thế nào thì phật châu trong tay lão đột nhiên vỡ vụn,” bụp bụp” rơi xuống đất. Cánh tay nhỏ của Phương Tử Vũ, thế như chẻ tre cắm vào ngực lão…

Tuyết vẫn như cũ khóc thương, đây là một cái kết cục bi ai.

Quay đầu lại nhìn thân thể đã đông cứng của vú nương, Phương Tử Vũ ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, sau đó nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Sau khi Phương Tử Vũ biến mất không lâu, năm cái thân ảnh cơ hồ đồng thời xuất hiện nơi này.

Năm người đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện thấy thi thể của vú nương, còn có thi thể của hòa thượng cách đó không xa!

Thi thể của vú nương là bị người ta một chưởng đánh nát thiên linh cái chết ngay tại chỗ.

Mà hòa thượng lại là từ ngực trở xuống bị người một đao xé rách, cơ quan nội tạng đều rơi hết ra ngoài, tử trạng vô cùng đáng sợ, hai mắt biểu lộ vẻ kinh ngạc, như là không cách nào tin tưởng người giết lão lại có năng lực có thể giết lão!

Mặt đất đầy tuyết, năm người kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hai cỗ thi thể, mười con mắt đồng dạng tràn ngập thần sắc không tin tưởng.

https://thuviensach.vn

“Sao lại như thế này? Yêu khí mãnh liệt mới vừa rồi là từ đây phát ra sao?” Không biết từ khi nào, sau lưng năm người lại xuất hiện thêm ba người nữa. Kẻ cầm đầu ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt vuông vức, lông mày dài, hai bên thái dương nhô cao, hai mắt ẩn chứa uy nghiêm, khí phái bất phàm. Hai người đi theo phía sau người này đều im lặng cúi đầu, quần áo có chút rách nát, chính là đạo sĩ và vị võ sĩ vừa mới cùng Phúc thúc quấn đấu.

Năm người đến trước nọ đều chắp tay hướng đến đại hán dị khẩu đồng thanh nói:” Cung nghênh minh chủ!”

Đại hán được xưng là minh chủ vung tay ý bảo mọi người không cần khách khí, sau đó cau mày quét mắt nhìn khắp chiến trường.

“Thiên lôi đạo trưởng chuyện này là như thế nào?”

Đạo sĩ ở phía sau vội vã đi lên đáp:” Bẩm minh chủ, thuộc hạ mới vừa rồi cùng Trí Quang đại sư của Hoa Nghiêm Tông và Trần Phong huynh của Kiếm Tâm môn ba người ngẫu nhiên phát hiện ra nơi này ẩn ẩn có yêu khí trùng thiên, vì tránh cho yêu vật làm hại dân lành, chúng ta không nề hà đến đây trảm ma trừ yêu, nhưng không ngờ lại gặp được hồ yêu…”

Võ sĩ ở phía sau đạo sĩ, người được gọi là Trần Phong chỉ nhếch mép không nói.

“Ohh, cỗ yêu khí mãnh liệt khi nãy rốt cuộc là chuyện gì vậy? Ngay cả hồ yêu vương năm đó ma công tối cao trong hồ yêu nhất tộc cũng không có yêu khí mãnh liệt đến như vậy.”

Đạo sĩ cung kính đáp:” Thuộc hạ không biết.”

“Không biết!??” Minh chủ cười lạnh nói:” Ba kẻ các ngươi vận khí rất tốt, tùy tùy tiện tiện liền đụng ngay yêu hồ.”

“Phịch.” Một tiếng, đạo sĩ và võ sĩ vội vàng quỳ xuống, giọng run rẩy nói:” Hai người thuộc hạ vẫn chưa phát hiện ra thần thạch, thuộc hạ nguyện trước mặt minh chủ phát trọng thệ.”

“Không cần.” Minh chủ phủi tay nói:” Đoán các ngươi cũng không có cái can đảm đó. Ngoại trừ hồ yêu ra các ngươi còn thấy người nào khác nữa không?”

“Hồi mình chủ, còn có một tiểu hài tử.”

https://thuviensach.vn

“Tiểu hài tử? Cũng là yêu vật sao?”

Đạo sĩ sau một phen hồi tưởng lại thì đáp:” Hẳn là không phải, thuộc hạ từ trên người nó không cảm giác được yêu khí, chỉ có điều hồ yêu đối với tiểu hài tử này lại bảo vệ rất kỹ.”

“Có ý tứ.” Minh chủ bất giác vuốt râu nói:” Hai hồ yêu này tại sao lại bảo vệ cho một tiểu hài tử nhân loại đây?” Trầm tư chốc lát, minh chủ tựa hồ như nhớ ra điều gì đó, hoảng sợ thất sắc nói:” Tiểu hài tử đó có lai lịch thế nào?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Tiểu hài tử đó hình dáng thế nào?”

Trên trán chảy xuống từng giọt mồ hôi lạnh, nhưng đạo sĩ cũng không dám lau, cung kính trả lời:” Thuộc hạ không biết.”

“Hừ!”

“Minh chủ tha tội.” Trần Phong không ngừng dập đầu nói:” Tiểu tử đó vẫn được nữ yêu hồ bảo vệ phía sau lưng, nhìn thấy khuôn mặt nó chỉ có một mình Trí Quang đại sư, xin minh chủ minh xét.”

Minh chủ vuốt râu nói:” Nếu ta đoán không sai, tiểu tử đó chắc chắn là hậu nhân của Long Thần sơn trang.”

Trong năm người đến nọ, một người tiến lên hỏi:” Minh chủ, Phương gia còn có hậu nhân trên đời sao?”

Minh chủ gật đầu nói:” Rất có khả năng, bằng không hai đầu yêu vật kia cũng sẽ không bảo vệ một tiểu hài tử như vậy.” Quay đầu lại nhìn đạo sĩ và võ sĩ vẫn quỳ trên mặt đất nói:” Bỏ đi, các người đều đứng lên đi.”

Đạo sĩ và Trần Phong như trút được gánh nặng đứng dậy, mới phát hiện một thân y phục của mình ướt sũng bởi mồ hôi lạnh.

“Yêu tộc từ khi nào đản sinh ra một cao thủ như vậy, hơn nữa thủ đoạn lại cực kỳ ngoan độc. Long thần sơn trang vẫn còn có hậu nhân trên đời, chắc là được hắn và con hồ li kia sở sinh ra. Xem ra phải cảnh báo Tu chân giới gia tăng đề phòng yêu tộc và hậu nhân Phương gia đến báo thù rồi, a a, trò chơi này càng lúc càng hay.” Nói xong, minh chủ lăng không bay lên. Tiếp đó năm người đến trước phối hợp ăn ý vừa lúc minh chủ rời đi cũng

https://thuviensach.vn

lập tức theo sau. Đạo sĩ và Trần Phong đưa mắt nhìn nhau cười khổ, bất đắc dĩ bay lên theo sát phía sau.

Đêm, an tĩnh như thế.

Hai bên đánh nhau phát ra tiếng động mạnh như vậy nhưng không một người ra xem, cả thôn không chút sinh khí, ngay cả người đi gõ mõ cầm canh cũng không biết đã trốn ở nơi nào rồi.

Gió, nhè nhẹ thổi qua, cuốn theo mùi máu tanh nồng bao phủ toàn bộ thôn trang.

Mấy ngày sau, có người đi đường ghé qua nơi này, ngoài ý muốn phát hiện toàn bộ thôn dân chỉ trong một đêm bị người nào đó giết hại hầu như không còn một ai. Cuối cùng mọi người ở một gian phòng hiện rõ dấu vết đánh nhau cách đó không xa phát hiện ra hai thi thể hồ yêu. Đến lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là có yêu quái quấy rối ở nơi này.

Việc này không lâu sau đã truyền khắp thần châu, nhất thời nhấc lên làn sóng diệt yêu ở khắp mọi nơi. Vô số nam nữ nhiệt huyết lần lượt gia nhập các tu chân môn phái, khiến cho tu chân giới các phái thực lực tăng lên mấy lần. Mà yêu tộc cũng không chịu ngồi yên, các loài yêu ma lần lượt phản kích. Những kẻ đục nước béo cò càng lợi dụng cơ hội này làm nhiễu loạn triều chính, nhất thời thiên hạ đại loạn, dân chúng phiêu bạt khắp nơi, nông dân khởi nghĩa tạo phản liên miên, thiên hạ dần dần triển khai cục diện quần hùng cát cứ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Huynh Đệ Tình Nghĩa

Ở vùng ngoại thành cách xa những khu phố náo nhiệt có một cái hẻm nhỏ, nó là một cái hẻm vô cùng yên tĩnh. An tĩnh tới mức chẳng ai thèm đi qua nơi này, ngay cả đến tên ăn mày cũng không thèm đạp vào cái hẻm nhỏ này đến một bước. Đây là một cái hẻm nhỏ bị người đời vứt bỏ.

Nhưng lúc này con hẻm nhỏ không hề an tĩnh, từng tiếng thét to, tiếng chó cắn đánh vỡ sự an tĩnh của nó.

"Rầm!" sau một tiếng lớn vang lên, cánh cửa vốn dĩ đã mục nát bị đá đổ xuống đất. Một tên thiếu niên toàn thân nhơ nhớp bẩn thiểu đi vào trong cửa cúi xuống không ngừng thở hổn hển. Trong tay thiếu niên nắm chặt một cái bát mẻ, trong bát hình như còn có một ít cơm thừa, lẫn trong đó vài đầu xương nhỏ. Đôi bàn tay đang cầm cái bát mẻ của thiếu niên nọ chảy máu lai láng, dường như là dấu vết bị chó cắn.

"Ca." Trong phòng chạy ra một thiếu niên khác, đồng dạng cũng là một thần quần áo rách rưới không chịu nổi. Khuôn mặt nó một bên sắc da bình thường còn một bên bị nám đen. Nó chính là Phương Tử Vũ kẻ mà đã mất tích gần ba năm nay.

Lúc trước, sau khi Phương Tử Vũ tận mắt nhìn thấy vú nương bị Trí Quang giết chết nhất thời khống chế không được bản thân ma tính đại phát giết chết hòa thượng, sau đó một đường bỏ chạy. Nó cũng không biết bản thân phải chạy đến đâu, chạy đến khi nào, nó chỉ biết phải chạy, rời xa nơi đó càng xa càng tốt, lưu lại cái mạng này vì Phúc thúc và vú nương báo thù.

https://thuviensach.vn

Sau khi dùng hết tia khí lực cuối cùng, Phương Tử Vũ rốt cục cũng ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, Phương Tử Vũ phát hiện bản thân đang nằm trong một gian phòng mục nát không chịu nổi, gian phòng này rách nát đến mức không thể rách nát hơn, gạch ngói không được một viên nào lành lặn, gian phòng một cái bàn cũng không có, cả phòng chất đầy rơm rạ.

Cách nó không xa có một thiếu niên tuổi xấp xỉ nó, thiếu niên này nấu nước trong một cái nồi mẻ.

Thiếu niên này vốn tên là Từ Ngạo Thiên, so với Phương Tử Vũ lớn hơn một tuổi, mất cha mẹ từ thuở nhỏ được một lão khuất cái nhặt được nuôi lớn. Vài năm trước lão khuất cái đó bị bệnh không có tiền chữa trị mà qua đời, chỉ lưu lại một gian phòng rách nát để cho Từ Ngạo Thiên làm nơi cư trú.

Ngày đó, Từ Ngạo Thiên đang vào núi kiếm rau dại ăn lót dạ cho đỡ đói, ở sâu trong núi nó phát hiện ra Phương Tử Vũ đang hôn mê trên mặt đất, liền đem nó mang về nơi này tĩnh dưỡng. Mặc dù Từ Ngạo Thiên không nói gì nhưng Phương Tử Vũ hiểu được một đứa trẻ chỉ mới chín tuổi đem một người nặng hơn mười cân từ sâu trong núi mang ra ngoài là việc khổ sở đến như thế nào, chỉ cần nhìn vào lớp da bị tàn phá trên tay Từ Ngạo Thiên liền nhìn ra được sự gian khổ của việc đó.

Từ đó về sau Phương Tử Vũ sống cùng Từ Ngạo Thiên, không lâu sau thì theo nó ra ngoài bắt đầu cuộc sống ăn xin.

Lúc mới bắt đầu, Phương Tử Vũ vẫn như cũ một bộ dáng khó thân cận, một tháng cũng chẳng thèm nói với Từ Ngạo Thiên đến hai lời. Nhưng Từ Ngạo Thiên một khi có thời gian liền cùng Phương Tử Vũ nói chuyện, mặc dù mỗi lần đều toàn nó nói nhưng nó cơ hồ như chẳng biết mệt. Gặp được Từ Ngạo Phương chẳng những không ghét bỏ khuôn mặt xấu xí mà xa lánh nó lại còn tỉ mỉ quan tâm chiếu cố nó, nội tâm Phương Tử Vũ dần dần mở rộng tiếp nhận Từ Ngạo Thiên. Rất nhanh hai người liền lấy huynh đệ xưng hô, mặc dù bọn họ không phải là thân huynh đệ nhưng tình cảm giữa bọn họ so với thân huynh đệ còn muốn thân cận hơn.

https://thuviensach.vn

Trong ba năm trở lại đây, Phương Tử Vũ mỗi ngày vào ban đêm đều đả tọa tu luyện'Thiên ma sách', từ khi nó được ba tuổi Phúc thúc đã bắt đầu dậy nó luyện'Thiên ma sách', cho đến hôm nay đã được chín năm rồi. Trong chín năm qua nó không hề gián đoạn, nhưng không biết vì sao ma công của nó cho đến bây giờ vẫn chỉ dừng lại ở đệ nhất trọng cảnh giới, không có cách nào đột phá. Phương Tử Vũ tâm chí vô cùng cứng rắn, nó không bởi vì vậy mà chán nản buông xuôi, nó tin tưởng chỉ cần bản thân tiếp tục nỗ lực thêm một chút nhất định có thể luyện đến cửu trọng thiên cảnh giới, khi đó nó sẽ là người đầu tiên luyện xong'Thiên ma sách' kể từ khi được sáng tạo cho đến bây giờ, đó là dạng cảnh giới nào đây? Có lẽ là vô địch đi, đến khi đó nó sẽ đánh giết lên tu chân giới tự tay đem cừu nhân từng người từng người một chém giết.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, ban ngày nó đi theo Từ Ngạo Thiên đứng bên đường ăn xin hoặc lên núi hái rau dại, buổi tối một mình tu luyện'Thiên ma sách'. Cũng không phải là Phương Tử Vũ không chịu đem'Thiên ma sách' dạy cho Từ Ngạo Thiên, mà là'Thiên ma sách' lấy yêu pháp ma công làm chủ, lấy thường thân thể chất của Từ Ngạo Thiên đi tu luyện ngược lại lại có hại. Điểm này cha của Phương Tử Vũ ở trong sách đã sớm nói rõ ràng, nó lúc trước là người chỉnh bởi tu luyện'Thiên ma sách' này mà mọc ra một đám lông mao trên mặt. Nhưng Phương Tử Vũ chẳng thèm để ý, bởi vì khuôn mặt nó vốn đã thập phần xấu xí, ngay từ nhỏ đã chịu rất nhiều lời châm biếng, sau khi luyện'Thiên ma sách' có xấu hơn chút, bị người ta cười nhiều hơn chút cũng chẳng sao. Ở trong hoàn cảnh như vậy, bọn chúng ngày lại ngày sống qua ba năm.

Phương Tử Vũ vừa nhìn thấy vết thương trên tay Từ Ngạo Thiên biến sắc nói:" Huynh lại tranh thức ăn của đại hắc?"

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:" Không có biện pháp, con người ta càng ngày càng vô cảm. Huynh hôm nay ở trên đường cầu xin cả một ngày, ngay cả người chết cũng chẳng thèm tới. Khi trở về nhìn thấy đại hắc của ma quỷ Trần gia đang ăn cơm, liền xông vài giành trước rồi tính sau. May mắn nhờ cái hẻm nhỏ này, ma quỷ Trần không dám đi vào, hắc hắc. Đệ đói không?" Nói xong liền cầm cái bát đưa tới trước mặt Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ bàn tay run rẩy, không nhận cái bát sứt kia mà vòng qua nó nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay tràn ngập vết thương ở trước mặt, khẽ hỏi:" Đau không?"

"Không đau." Từ Ngạo Thiên dùng sức phe phẩy cái đầu, dùng giọng điệu còn chưa hết tính trẻ con nói:" Tử Vũ, chúng ta là huynh đệ, ngươi đã gọi ta một tiếng ca ca, ta liền có trách nhiệm chăm sóc ngươi."

Suy nghĩ một hồi lâu, Phương Tử Vũ cắn răng tháo trên cổ xuống một cái dây len đỏ đen thui, trên dây có buộc một cái túi gai cũng đen thui giống hệt như sợ dây len đỏ. Nó nhẹ nhàng đẩy cái túi, một khối ngọc thạch hình chữ nhật trắng như tuyết trong suốt đập vào trong mắt. Trên ngọc thạch có khắc một ít văn tự kỳ quái, không giống với văn tự quốc gia. Phương Tử Vũ nhẹ nhàng cầm ngọc thạch, một cỗ hàn khí lạnh lẽo xuyên qua lòng bàn tay theo huyết mạch truyền thẳng vào trái tim. Thở nhẹ một cái, ánh mắt có chút luyến tiếc liếc qua ngọc thạch, Phương Tử Vũ đem nó đặt vào tay Từ Ngạo Thiên, nhỏ giọng nói:" Ca, đem nó đi bán đi."

Từ Ngạo Thiên sắc mặt trầm xuống, đem ngọc thạch trả lại cho Phương Tử Vũ, kiên định nói:" Không, Tử Vũ, đó là đồ vật duy nhất cha mẹ lưu lại cho đệ, tuyệt đối không thể bán."

"Nhưng…."

"Đừng nhưng nhị gì cả, nam tử hán đại trượng phu cho dù đói chết cũng không thể bán di vật cha mẹ để lại. Tử Vũ, còn xem ta là ca ca ngươi sau này không được tùy tiện nói đem ngọc thạch bán đi nghe chưa? Bằng không ca ca sẽ rất tức giận."

"Được rồi, ca, nghe lời huynh." Phương Tử Vũ thở dài đem ngọc thạch một lần nữa nhét vào trong túi vải.

Đưa cái bát sứt ra trước mặt Phương Tử Vũ, Từ Ngạo Thiên mỉm cười nói:" Đói lắm rồi phải không, nhanh ăn đi."

Không nói một lời, Phương Tử Vũ nhận lấy cái bát mẻ trong tay Từ Ngạo Thiên từng ngụm từng ngụm và cơm vào miệng, bên cạnh Từ Ngạo Thiên mỉm cười nhìn đệ đệ mình, nhưng lại không nhìn thấy sát cơ chợt lóe trong hai mắt của Phương Tử Vũ.

*****

https://thuviensach.vn

Trên cao mặt trời chói chang.

Ở trong bóng râm của một ngõ nhỏ một con chó săn đen lớn đang nằm ngủ trưa. Bỗng nhiên con chó rùng mình đứng dậy, ánh mắt một vẻ chán ghét nhìn về phía trước.

Ở phía trước nó có một đứa trẻ khoảng hơn mười tuổi đang đi về phía nó, khuôn mặt của đứa trẻ một nửa da vàng một nửa còn lại nám đen, bên nám đen còn mọc ra một đám lông mịn, khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy ghê tởm. Ánh mắt của đứa trẻ rất lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm con chó trước mặt, con chó săn lớn bất giác rùng mình. Thú vật dù sao vẫn là thú vật, suy nghĩ vĩnh viên đơn giản như vậy. Con chó săn lớn còn chưa nghĩ ra vì sao nó lại rùng mình thì đã xông lên hung hăng cắn một miếng vào chân đứa trẻ.

Máu tươi theo chân chảy xuống, đứa trẻ chẳng hề nhíu mày chỉ lạnh lùng nhìn con chó đang cắn nó.

Rốt cuộc con chó săn cũng phát hiện ra điều không hợp lý, mở miệng ra ngẩng đầu lên nhìn. Đúng lúc này, một đôi bàn tay nhỏ bé rất nhanh thọc vào miệng con chó kéo ra hai bên dùng sức đập xuống.

Trong cơn đau đớn kịch liệt con chó không ngừng tru lên, đứa trẻ không chút thả lỏng, khuôn mặt lạnh lùng, hai tay vặn mạnh hàm răng chó, mặc cho hàm răng đâm vào bàn tay vẫn không chịu buông tha.

Rốt cuộc” răng rắc” một tiếng vang lên, con chó lăn quay ra mặt đất không chút động đậy. Đứa trẻ lúc này mới buông tay ra, nhìn con chó săn cả đầu bị xé toang trước mặt, coi đó là một việc rất bình thường, đem con chó vác lên vai đi vào sâu trong hẻm. Chỉ lưu lại trên mặt đất một vũng máu lớn, không biết đó là máu của người hay là máu của thú vật?

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tai Họa Bất Ngờ

“Ca, huynh đã về rồi.”

Ngạo Thiên lắc đầu cười khổ:” Huynh mỗi lần trở về đều tận lực bước thật khẽ, vì sao lần nào cũng bị đệ phát hiện ra nhỉ?”

Không trả lời Ngạo Thiên, Tử Vũ thản nhiên nói:” Hôm nay có món ngon.”

“Là cái gì? Đừng nói ra, để huynh đoán.” Ngạo Thiên cái mũi khịt khịt, dùng sức hít mạnh một hơi, bỗng nhiên hét toáng lên:” Thịt? Trời ạ!” Vừa dứt lời đã chạy ào vào trong phòng.

Quả nhiên, cái nồi sứt trong phòng nước đã đun sôi, một khối thịt lớn đang nhấp nhô trong nồi nước.

Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn Tử Vũ khó hiểu nói:” Thịt này từ đâu mà có? Đệ….” Ánh mắt Ngạo Thiên dừng lại trên hai tay của Tử Vũ, đưa tay túm lấy thất kinh nói:” Tử Vũ, tay đệ sao thế này? Vì sao bị thương như vậy? Thiếu chút nữa là nhìn thấy xương rồi! Còn chân đệ làm sao….”

Tử Vũ rút tay về thản nhiên nói:” Không có gì, bị cắn thôi!”

“Bị cái gì cắn?” Ngạo Thiên ánh mắt đảo quanh, dừng lại trên khối đen đen ở nơi góc tường, quay đầu nhìn lại thì thấy đó là một khối da chó, thất thanh hét lên:” Đại hắc!?”

Tử Vũ khẽ gật đầu một cái.

Ngạo Thiên hai mắt nước mắt rưng rưng, nhìn khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của Tử Vũ giọng run run nói:” Đứa ngốc này, Tử Vũ đệ là tên ngốc, đệ làm sao lại ngốc nghếch như vậy.”

https://thuviensach.vn

Bĩu môi, Tử Vũ vẻ mặt thờ ơ như trước thản nhiên nói:" Nó cắn huynh, đệ liền giết nó."

Một lần nữa nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tử Vũ, Ngạo Thiên khẽ vuốt ve vết thương sâu có thể nhìn thấy xương, nức nở:" Đau không?"

Tử Vũ khẽ lắc đầu.

"Tử Vũ, hứa với huynh, sau này tuyệt đối không được làm chuyện điên rồi như thế này nữa. Nếu có chuyện gì xảy ra với đệ, đệ nói xem ca ca phải làm sao bây giờ?"

Đôi môi mấp máy, Tử Vũ vớ lấy đôi đũa mốc từ trong nồi gắp ra một khối thịt đưa tới trước mặt Ngạo Thiên nói:" Ca, ăn thịt."

Bất đắc dĩ thở dài, Ngạo Thiên biết rằng đệ đệ của mình tính cách rất quật cường. Biện pháp làm việc đều rất quá khích, thích đi con đường theo hướng cực đoan. Chỉ cần nó cho rằng mình đúng, mặc cho người ta nói đến mỏi miệng nó cũng không thèm nghe lấy nửa câu. Tiếp nhận khối thịt từ trong tay Tử Vũ đưa vào miệng cán một miếng, nhất thời một cỗ hương vị ngọt ngào theo yết hầu chảy thẳng vào trong bụng.

Rất thơm, thật sự là rất thơm. Ngạo Thiên thề rằng đây là thứ tốt nhất mà hắn đã từng được ăn qua. Cho đến mấy trăm năm về sau một đời Kiếm hoàng Từ Ngạo Thiên ăn qua vô số mỹ thực trên đời, nhưng nếu có ai hỏi hắn liền nói, món ăn ngon nhất mà hắn đã từng nếm qua trong đời, làm cho hắn nhớ nhất chính là món thịt chó do chính tay đệ đệ duy nhất làm cho hắn.

Đúng lúc này," Rầm!" một tiếng vang lên, một đám người tay cầm gậy gộc đạp cửa xông vào. Kẻ cầm đầu mặt béo núc ních, hắn chính là chủ nhân của đại hắc- Ma quỷ Trần.

Ma quỷ Trần đi vào phòng đầu tiên là tìm kiếm khắp nơi, hoàn toàn không để ý tới hai đứa trẻ mặt mũi hoảng loạn ở trước mắt. Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khối da chó ở góc tường:" A! Đại hắc! Đại hắc của ta…" Ánh mắt lại chuyển về phía cái nồi đang bốc hơi nghi ngút, ma quỷ Trần thanh âm quái dị hét lên:" Các ngươi lại dám ăn đại hắc của ta! Ta muốn các người phải bồi mạng cho đại hắc! Các huynh đệ, đánh cho ta!"

https://thuviensach.vn

Đám đại hán phía sau ma quỷ Trần không nói một câu đồng loạt xông lên gậy gộc trong tay hung hăng phang xuống đầu Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ.

“Không muốn!” Ngạo Thiên một tay đem Tử Vũ kéo vào lòng mình một tay che đầu, dùng thân thể của mình che chắn trước người Tử Vũ, nó chết cũng muốn bảo vệ tốt cho đệ đệ của mình.

“Bụp!” Một tiếng nặng nề vang lên sau đó máu từ trên đầu Từ Ngạo Thiên chảy xuống, nhưng nó vẫn như cũ ôm chặt lấy Tử Vũ ở trong lòng, không muốn để cho nó bị thương tổn. Tiếp đó tiếng” Bụp Bụp!” liên tiếp vang lên, Từ Ngạo Thiên dần dần chịu đựng không nổi nữa, nó cảm thấy Phương Tử Vũ ở trong lòng nó đang run rẩy. Từ Ngạo Thiên mỉm cười chua sót, đệ đệ ngốc, không phải sợ. Cho dù chết ca ca cũng sẽ không để cho đệ bị tổn thương.

Lúc này chính nó lại không biết rằng Phương Tử Vũ run rẩy không phải vì sợ hãi mà bởi vì phẫn nộ.

Tại sao?

Tại sao lại là một màn này?

Tại sao vì bảo vệ nó mà một người thân nữa lại bị thương tổn?

Đủ rồi!

Không muốn một lần nữa có người vì nó mà bị thương!

Đủ rồi!

Bộc phát, Phương Tử Vũ cảm thấy sau đầu nóng lên, toàn thân huyết mạch trong nháy mắt sôi sục, nó muốn bạo phát.

Theo tiếng gầm giận dữ, Phương Tử Vũ thoát khỏi sự bảo vệ của Từ Ngạo Thiên đánh về phía tên hán tử hạ thủ tàn nhẫn nhất. Giữa tiếng kêu thảm thiết của tên đại hán Phương Tử Vũ cắn chặt lấy tai của hắn mặc cho côn quyền vô tình trút xuống đầu nó, thân thể cũng không được buông tha. Hai mắt lạnh lùng vô cảm phát ra lục quang nhàn nhạt.

“Xoạt.” một tiếng, cái tai của đại hán bị Phương Tử Vũ cắn đứt lìa, cực nhanh phun ra nửa cái tai trong miệng, nó liền hướng về phía cái mũi của tên đại hán cắn tới.

https://thuviensach.vn

Vào đúng lúc này, một tiếng:” Thật ngon” rõ ràng truyền vào trong tai nó, khiến cho nó toàn thân chấn động mãnh liệt, sau đó mềm oạt ngã xuống đất.

Trong hoàn cảnh ầm ĩ như thế này mà tiếng” thật ngon” lại có thể rõ ràng truyền vào tai của mỗi người, làm cho đám người không thể không buông gậy gộc trong tay quay đầu nhìn lại.

Không biết từ khi nào một lão đạo sĩ đang ngồi cạnh cái nồi sứt, một thân đạo bào màu xám cũ mèm nhàu nát đã thập phần dơ bẩn, một đầu tóc bạc lẫn lộn vài cọng tóc đen thẫm tán loạn trên bờ vai, trên mặt cũng thập phần dơ bẩn, giống như là đã rất nhiều năm không rửa mặt rồi vậy. Càng khiến cho người ta kinh ngạc đó là lúc này lão không hề dùng đũa mà trực tiếp đưa tay vào trong nồi nước đang sôi sục kéo ra một khối thịt chó không chút khách khí bỏ miệng nhai nhồm nhoàm, còn không ngớt gật đầu khen ngon:” Thật ngon, thật ngon.”

Ma quỷ Trần dù sao cũng đã nhìn thấy rất nhiều loại người, liếc mắt một cái liền nhìn ra được lão đạo sĩ này tuyệt đối không phải là người bình thường, ra hiệu cho đám người không vội động thủ sau đó chắp tay hướng về phía đạo sĩ nói:” Vị đạo trưởng này…”

Đạo sĩ ngẩng đầu nhìn ma quỷ Trần, lộ ra hàm răng bẩn vàng khệch cười nói:” Vị thí chủ này, đối xử với người nên khoan dung độ lượng. Dù sao đi nữa hai đứa trẻ này cũng không phải là thâm cừu đại hận gì với ngươi, không cần phải đại động can qua như vậy.”

“Đạo trưởng có điều còn chưa biết, hai đứa súc sinh này dám đem đại hắc nhà ta giết thịt, đại hắc gắn bó với cả nhà chúng ta suốt năm năm qua, tình cảm của ta đối với nó so với con đẻ còn muốn yêu quý hơn nhiều!” Ma quỷ Trần nói xong nơi khóe mắt ép chảy ra hai giọt nước mắt.

Tiếp tục cắn một miếng thịt, đạo sĩ vẻ mặt khinh thường nói:” Chỉ là một con chó mà thôi, vì nó mà giết hai mạng người? Ta thấy ngươi tuổi cũng không còn nhỏ nữa, hãy vì chính mình chút tích âm đức đi. Lại nói, ta cũng dã ăn thịt chó của ngươi, chẳng lẽ hôm nay các ngươi cũng sẽ đem lão nhân gia ta tươi sống đánh chết mới hả sao?”

https://thuviensach.vn

Ma quỷ Trần miệng há hốc không dám phản bác, cái công phu lấy thịt trong nồi nước sôi mới vừa rồi của lão đạo sĩ còn khiến cho hắn chấn kinh không thôi.

Một tên đại hán cầm trong tay cây gậy lớn không đủ kiên nhẫn đi lên kiêu ngạo nói:" lão bất tử, chuyện của đại gia ta cần lão vào phóng rắm sao, thức thời mau cút đi cho đại gia, chọc giận đại gia…"

Đạo sĩ sắc mặt trầm xuống tay phải đồng thời vung lên, tên đại hán nọ ngay lập tức ngã nhào trên đất tru lên như heo bị chọc tiết. Đám người hít sâu một ngụm khí lạnh, ma quỷ Trần sắc mặt khó coi nói:" Vị đạo trưởng này…"

Đạo sĩ nhếch miệng cười, phảng phất như làm chuyện nhàm chán, vỗ vỗ tay nói:" Người không bị gì, chỉ đau nhức hai ba ngày thôi, không mất mạng đâu. Lạp tháp (lôi thôi, bẩn) đạo nhân ta bình sinh ân oán phân minh, hôm nay ăn thịt của hai tên tiểu tử này cho nên thiếu của bọn chúng một phần nhân tình. Các vị hôm nay coi như nể mặt lão đạo đem việc này cho qua đi a, bằng không chọc giân lão đạo…." Đạo sĩ âm âm cười, lập tức sắc mặt âm trầm quát:" Còn không cút cho ta!"

Ma quỷ Trần rùng mình, không cam lòng liếc mắt nhìn Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đã sớm hôn mê nằm trên mặt đất, căn răng kêu người đỡ hai tên đại hán bị thương dậy xoay người bỏ chạy.

Nhìn đám người ma quỷ Trần biến mất trong tầm mắt, Lạp tháp đạo nhân đứng thẳng người dậy vỗ vỗ cái mông đi đến bên cạnh hai đứa trẻ, quan sát một lượt thương thế của bọn nó, một lúc sau thở dài nói:" May mắn, may mắn, đều chỉ là vết thương ngoài da." Nhìn khuôn mặt đầy máu tươi của Từ Ngạo Thiên, ánh mắt đạo sĩ lộ ra một tia tán thưởng, gật đầu nói:" Đứa trẻ này có tình có nghĩa hơn nữa cốt cách kì giai, rất tốt, rất tốt. Nếu như được dậy dỗ tốt, tương lai tất thành kẻ tài." Lại quay lại nhìn Phương Tử Vũ đang nằm trong vũng máu, đạo sĩ trầm ngâm nói:" Đứa trẻ này căn cốt còn tốt hơn, diện mạo mặc dù có chút xấu xí nhưng vẫn còn chấp nhận được. Đáng tiếc sát khí quá nặng, một khi nhập ma sẽ thành mỗi họa cho bá tánh. Ài! Nếu như không cách nào hóa giải đi một thân lệ khí, để cho nó tương lai gây họa tội danh của ta quả thật là không nhỏ. Nhưng

https://thuviensach.vn

nếu cứ để nó tự sinh tự diệt như vậy thật sự là đáng tiếc cho một thân tuyệt hảo tư chất, ài! Ta phải làm thế nào đây.” Buồn bực vò đầu bứt tóc, đạo sĩ lại nói:” Thôi vậy. Đạo gia ta coi trọng hết thảy tùy duyên, đứa trẻ này tương lai như thế nào liền xem tạo hóa của nó, nếu như thật sự thành họa khi đó ta một lần nữa thanh lý môn hộ cũng không muộn.” Nghĩ thông suốt hết thảy đạo sĩ như buông được tảng đá lớn trong lòng, cười hi hi quay lại cái nồi sứt mẻ lấy tay bốc một khối thịt gặm lấy gặm để.

Lúc này lão đạo sĩ cũng không biết rằng chỉ bởi một câu nói hết thảy tùy duyên của lão đã quyết định tạo ra một nhất đại yêu tôn, ở mấy trăm năm sau bằng vào một thân lực lượngcủa mình huyết tẩy thần, nhân, ma tam giới.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lạp Tháp Đạo Sĩ

Từ Ngạo Thiên rên lên một tiếng từ trong hôn mê tỉnh lại, mí mắt nặng trịch muốn mở ra mà lực bất tòng tâm, trên đầu truyền đến từng cơn đau đớn khiến cho nó cảm thấy tê tâm liệt phế.

Cảm thấy một cánh tay nhỏ nhẹ nhàng đỡ đầu nó dậy, tiếp đó một mùi hương đậm đà sộc vào mũi, hương vị này chính là mùi nước canh thịt chó. Mở miệng ra, Từ Ngạo Thiên tham lam húp từng ngụm từng ngụm nước canh, sau đó mới thỏa mãn thở ra một hơi. Con mắt he hé mở, đập vào mắt chính là khuôn mặt lo âu của Phương Tử Vũ. Lúc này, vết máu trên mặt Phương Tử Vũ đã khô lại, từng mảng từng mảng khiến cho khuôn mặt nó càng trở nên xấu xí.

Chậm rãi đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt của Phương Tử Vũ, Từ Ngạo Thiên thì thào hỏi:" Đau không?"

Phương Tử Vũ khẽ lắc đầu, Từ Ngạo Thiên từ trong ánh mắt của nó cảm nhận được một chút cảm kích, một chút phẫn hận, bất đắc dĩ….

"Hai tên tiểu tử các ngươi số mạng thật tốt, vừa lúc gặp được lão đạo ta đói bụng, lại ngửi được mùi thịt chó thơm nức…"

Từ Ngạo Thiên theo thanh âm quay đầu nhìn lại, hóa ra không biết từ lúc nào một lão đạo sĩ đạo bào cũ nát dơ bẩn đang đứng bên cạnh Phương Tử Vũ.

Nhận thấy vẻ nghi hoặc của Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Là lão ta cứu mạng chúng ta."

Tươi cười nhìn lão đạo sĩ, Từ Ngạo Thiên cảm kích nói:" Cám ơn vị gia gia này đã cứu huynh đệ chúng tôi…"

https://thuviensach.vn

“Được rồi được rồi.” Lão đạo sĩ phất tay nói:” Lão đạo sĩ ta quả thật là không có thói quen này. Ta ăn thịt chó của các ngươi liền trả lại cho các ngươi phần nhân tình đó, hai bên chúng ta không ai nợ ai, đừng nói chuyện cảm tạ hay không cảm tạ.”

Từ Ngạo Thiên từ nhỏ đã lăn ngoài đời kiếm ăn, cái dạng người nào mà chưa từng thấy qua? Nó bây giờ kinh nghiệm có không ít, nghe đạo sĩ nói xong liền biết rằng đạo sĩ trước mắt này nhìn qua có vẻ lôi thôi lụm thụm nhưng nhất định là một dị nhân phong trần, hơn nữa là một người đối với lễ nghi của thế tục vô cùng xem thường.

Đạo sĩ ngồi xuống một bên, hi hi cười hỏi:” Hai tên tiểu oa nhi, nhỏ tuổi như vậy sao phải ra đường ăn xin. Cha mẹ các ngươi đâu?” Nói xong, đạo sĩ vươn tay quàng qua vai Phương Tử Vũ. Ba năm trước sau khi Phúc thúc, vú nương chết đi trong lòng Phương Tử Vũ luôn oán hận đối với những người mặc trang phục đạo sĩ, hòa thượng và võ sĩ. Lúc này đạo sĩ lại còn quàng vai nó, đáy mắt bất giác lóe lên một tia tức giận xen lẫn chán ghét, chỉ có điều vị đạo sĩ trước mắt này là người vừa mới cứu mạng hai huynh đệ nó, đối với ân nhân cứu mạng Phương Tử Vũ chỉ có thể im lặng đem tức giận đè nén ở trong lòng, không lên tiếng. Nhưng sắc mặt nó so với vừa rồi càng thêm lạnh lẽo.

Từ Ngạo Thiên thở dài đáp:” Lão gia gia người còn có điều không biết, hai huynh đệ chúng tôi đã mất cha mẹ từ nhỏ, nương tựa vào nhau mà sống. Chúng tôi còn nhỏ, lại chẳng có sức lực gì, vì kiếm được miếng ăn cũng chỉ có thể dựa vào cách sống ăn xin qua ngày mà thôi.”

“Nói như vậy thì các ngươi là thân huynh đệ?”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu đáp:” Mặc dù không phải là thân huynh đệ, nhưng tình nghĩa giữa hai chúng tôi so với than huynh đệ còn thân thiết hơn.”

Phương Tử Vũ đôi môi mấp máy, nhưng không nói.

Lão đạo sĩ gật đầu khen:” Ngày nay thiên hạ đại loạn, mọi người ngay cả bản thân mình còn lo chưa xong lại có người trọng tình nghĩa như thế này, hiếm, hiếm thay.” Tự hỏi chốc lát, lão đạo sĩ lại lắc đầu thốt lên:” Kỳ lạ, kỳ lạ.”

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên ngạc hiên hỏi:” Lão gia gia người nói cái gì kỳ lạ?”

Lão đạo sĩ gãi đầu nói:” Tiểu oa nhi ngươi tính cách cởi mở, phóng khoáng trời sinh. Mà huynh đệ của ngươi…” Vỗ vỗ bả vai Phương Tử Vũ, lão đạo sĩ tiếp tục nói:” Đứa trẻ này ngươi tính cách cực đoan, hơn nữa ngươi dường như không thích nói chuyện?”

Từ Ngạo Thiên đối với những lời này chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ chấp nhận. Kỳ thật Phương Tử Vũ không phải là người không thích nói chuyện, chẳng qua là không thích và không hay cùng người khác nói chuyện mà thôi. Trên thực tế, cái tính cách này của Phương Tử Vũ được hình thành là bởi vì từ nhỏ không người nào muốn nói chuyện với nó. Bởi vì khuôn mặt quái dị của nó, ngoại trừ Phúc thúc và vú nương ra không có bất kỳ kẻ nào nguyện ý chơi cùng nó, mọi người trốn tránh nó còn không kịp nói chi đến việc nói chuyện với nó? Mặt khác với oán hận của Phương Tử Vũ đối với người mặc trang phục đạo sĩ, làm gì có thể nhiều lời với lão đạo sĩ cho được.

Thấy Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đều không nói gì, lão đạo sĩ tiếp tục nói:” Hai tên oa nhi các ngươi còn là hai người có tính cách hoàn toàn bất đồng, có thể ở cùng một chỗ đã khiến cho người ta rất kinh ngạc, hơn nữa lại còn có thể xưng huynh gọi đệ, yêu thương đùm bọc lẫn nhau thì càng kỳ lạ.”

Từ Ngạo Thiên thanh minh nói:” Điều này có gì mà kỳ lạ chứ? Chúng tôi vốn là huynh đệ mà.”

Lão đạo sĩ cười nói:” Tiểu oa nhi ngươi có điều còn không biết, lão đạo ta tinh thông tướng nhân chi thuật (thuật xem tướng số người.), vừa nhìn đã biết hai tên các ngươi là hai người hoàn toàn khác nhau. Án theo tính cách mệnh số mà suy đoán, hai người các ngươi phải ứng với hai phương trận doanh, nói đơn giản là các ngươi phải là địch nhân của nhau. Thử nghĩ xem, hai người đối địch lại có thể trở thành huynh đệ, điều này không đủ để người ta cảm thấy kỳ lạ sao?”

Sau khi nghe lão đạo sĩ nói xong một tràng, Từ Ngạo Thiên đã đổ một thân mồ hôi lạnh, kêu lên:” Ta tuyệt đối sẽ không trở thành địch nhân của huynh đệ.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ ở bên cạnh thanh âm lạnh lùng nói:" Lão còn tiếp tục ly gián huynh đệ chúng ta thì đừng trách ta không khách khí."

Đột nhiên nghe được Phương Tử Vũ không khách khí nói như vậy, Từ Ngạo Thiên trong lòng khẩn trương. Nó đảo mắt chuyển vội đề tài hỏi:" Lão gia gia, cái đám người ma quỷ Trần kia thật sự là bị người đuổi đi sao?"

Đạo sĩ sửng sốt, sau đó không vui nói:" Đương nhiên."

"Nói như vậy thì người rất lợi hại?"

Đạo sĩ ngạo nghễ nói:" Đâu chỉ lợi hại, ở trong thế tục giới chính là vô địch a."

"Vô địch?" Từ Ngạo Thiên vẻ mặt không tin nói:" Nói như vậy có nghĩa là người so với võ lâm minh chủ còn lợi hại hơn?"

Đạo sĩ bật cười khanh khách nói:" Võ lâm minh chủ? Chúng ta là người tu đạo cùng với võ lâm minh chủ là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau. Bọn họ luyện võ thứ nhất là để thân thể khỏe mạnh, thức hai là để ổn định đất nước. Mà chúng ta tu đạo là vì thoát li luân hồi tiếp nhập vào thiên đạo, cho nên chúng ta căn bản là không chút liên quan. Chỉ có điều khi võ học tiến nhập đến một cảnh giới nhất định cũng có thể dùng võ nhập đạo, giống như một ít môn phái trong tu chân giới đều lấy việc luyện võ làm chính tiến vào cánh cửa tu chân."

Từ Ngạo Thiên nhíu mày nói:" Ngài còn không trả lời ta, ngài và võ lâm minh chủ rốt cuộc là ai lợi hại hơn?"

"Điều này…" Đạo sĩ buồn bực nói:" Điều này quả thật là rất khó nói. Luận về võ kĩ ta khẳng định không bằng một phần vạn của người học võ, nhưng luận về đạo pháp bọn họ lại không bằng một phần vạn của ta. Nói đơn giản là ta không phải là đối thủ của bọn họ nhưng bọn họ cũng không thể làm gì được ta."

Từ Ngạo Thiên vẻ mặt nghi hoặc nói:" Võ lâm minh chủ thật sự không làm gì được ngài?"

"Tiểu tử, đừng coi thường người tu chân chúng ta. Tu chân đấy các ngươi có biết không?" Nhìn thấy Từ Ngạo Thiên khẽ lắc đầu, đạo sĩ lại hỏi:" Vậy các ngươi biết thần tiên không?"

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên lúc này mới gật đầu nói:" Cái này ta biết, chính là thần tiên trên trời chứ gì."

Đạo sĩ giải thích nói:" Kỳ thật tu chân chính là để có thể trở thành tiên."

"Thành tiên?" Từ Ngạo Thiên giật mình nói:" Ngài nói ngài là thần tinh?"

"Phi." Đạo sĩ phun ra một ngụm đờm nói:" Ta chỉ là một tu chân giả đang đi về phía thiên đạo, còn chưa tới mức phi thăng thành tiên đâu."

Từ Ngạo Thiên hai mắt sáng ngời nói:" Nói như vậy thì ngài sau này cũng có thể thành tiên sao?"

Đạo sĩ đắc ý gật đầu cười nói:" Trẻ nhỏ dễ dạy. Bây giờ đã biết vì sao người trong võ lâm không làm gì được chúng ta chưa?"

Từ Ngạo Thiên vẻ mặt hưng phấn nói:" Đã biết, đã biết. Lão gia gia, hai huynh đệ chúng ta có thể tu chân không?"

Đạo sĩ vỗ nhẹ bả vai Từ Ngạo Thiên cười nói:" Đương nhiên có thể. Thật gia ở trong phàm nhân giới có rất nhiều môn phái tu chân, chỉ là người tu chân đối với danh lợi nơi thế tục rất xem nhẹ, cho nên bọn họ rất đi lại trong thế tục, bởi vậy mà thế tục giới mới không biết tu chân môn phái ở nơi nào. Môn phái của ta chính là một trong số đó, môn phái của chúng ta gọi là Ngọc Hư Cung, ở trong tu chân giới cũng có một chút danh khí, đặt ở trong núi Côn lôn."

Từ Ngạo Thiên lại hỏi:" Chúng tôi phải theo ngài đến Côn lôn sơn Ngọc Hư cung có phải không?"

"Đúng vậy, Côn lôn sơn linh khí rất đậm, rất thích hợp tu chân. Chỉ cần các ngươi chăm chỉ tu luyện, thêm vào linh đan diệu dược của Ngọc Hư cung phụ trợ, ta tin tưởng các ngươi rất nhanh có thể tu luyện đến Toàn Chiếu kỳ."

Từ Ngạo Thiên đưa mắt nhìn Phương Tử Vũ, nhìn thấy nó cúi đầu im lặng, trên khuôn mặt bình tĩnh một tia oán khí thính thoảng chợt lóe lên rồi biến mất, nếu không phải Từ Ngạo Thiên thập phần để ý đến nó, đổi lại là người khác, nhất thời rất khó phát hiện ra.

Lão đạo sĩ thấy Từ Ngạo Phương có chút chần chờ, vỗ vỗ bả vai nó sau đó đứng dậy nói:" Được rồi, ta biết loại chuyện này rất khó tiếp nhận đối

https://thuviensach.vn

với các ngươi, các ngươi cứ suy nghĩ đi, vài ngày sau ta lại đến, khi đó các ngươi cho ta một câu trả lời thuyết phục là được.”

“Không cần.” Phương Tử Vũ giữ chặt góc áo của lão đạo sĩ, như chém đinh chặt sắt nói:” Ta muốn tu chân.”

“Tốt.” Từ Ngạo Thiên nói:” Sư phụ, chúng tôi đi theo người tu chân. Sư phụ ở trên, xin thứ cho đồ nhi có thương tích trong người, tạm thời không thể hướng ngài quỳ lạy.”

Đạo sĩ cười nói:” Ta chỉ nói mang các người cùng ta đến Ngọc Hư cung tu chân, nhưng không nói muốn thu các ngươi làm đồ đệ. Còn sư phụ của các ngươi là ai đến lúc đó còn phải xem cơ duyên của các ngươi.”

Đúng lúc này, bên ngoài gian phòng truyền đến từng trận tiếng bước chân, lão đạo sĩ nhíu mày nói:” Đám người kia còn chưa từ bỏ ý định lại tới đây nữa.”

Từ Ngạo Thiên thất thanh nói:” Sư phụ…”

Đạo sĩ phẩy tay ý bảo nó không cần nói, không chút hoang mang từ trong ống tay áo lấy ra một tờ giấy vàng trên đó vẽ đầy ký tự, miệng khẽ lẩm bẩm, niệm xong hô nhỏ một tiếng:” Ẩn độn!”

Ba người liền vô thanh vô tức biến mất khỏi gian phòng rách nát.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Côn Lôn Ngọc Hư

Côn lôn sơn bắt đầu từ phía tây cao nguyên Tây Tạng, trải dài hai nghìn năm trăm kilomet, độ cao cách mặt nước biển trung bình khoảng năm ngàn năm trăm đến sáu ngàn mét, chiều rộng khoảng một trăm ba mươi đến hai trăm mét, tổng diện tích từ tây sang đông khoảng hơn 500000 kilomet vuông.

Tương truyền chủ nhân đầu tiên của Côn Lôn sơn là Tây Vương Mẫu, nơi được ghi lại trong rất nhiều sách cổ là" Dao Trì", sông Côn Lôn nơi đầu nguồn của biển đen, nơi này cách mặt nước biển khoảng bốn ngàn ba trăm mét, dòng nước trong xanh, chim chóc tụ tập thành từng đàn, động vật hoang dã vô cùng đa dạng phong phú về chủng loại, sông Côn Lôn chảy qua thác Dã Ngưu, tạo nên bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp của Dã Ngưu, nơi này cách biển đen không xa cũng chính là nơi Khương Thái Công tu luyện Ngũ hành đại đạo suốt bốn mươi năm trong truyền thuyết. Ngọc Hư Phong, Ngọc Châu Phong quanh năm được bao phủ bởi một tấm áo bạc, mây mù giăng giăng khắp núi.

Phía bắc nơi đầu nguồn của sông Côn Lôn là suối Côn lôn, cũng là dòng suối lớn nhất trong núi Côn Lôn không bao giờ đóng băng. Hình thành nên kỳ quan Lục Nguyệt tuyết của Côn Lôn, dòng nước lớn mà ổn định, tương truyền rằng Tây Vương mẫu đã dùng nước suối này để ủ Quỳnh tương ngọc dịch, vì tính ưu việt của chất khoáng trong nước suối.

Trung du con sông Cách Nhĩ Mộc vắt ngang qua Côn lôn sơn, qua thời gian trường kỳ bào mòn đá núi hình thành nên vách núi dựng đứng, sâu vài

https://thuviensach.vn

chục mét là một kỳ quan thiên nhiên hiểm yếu. Đỉnh núi cao vút xinh đẹp hiếm thấy, tương truyền là nơi hóa thân hai muội muội của ngọc đế.

Côn Lôn sơn trong lịch sử văn hóa của dân tộc Trung Hoa có địa vị hiển hách là" Vạn sơn chi tổ", là nơi đặt đạo tràng của Minh mạt đạo giáo Hỗn Nguyên phái (Côn lôn phái). Là Trung Hoa đệ nhất thần sơn.

Trải qua vài ngày đường xá lặn lội, lão đạo sĩ và Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ, ba người rốt cuộc cũng đến được núi Côn lôn.

Từ Ngạo Thiên dùng tay áo lau đi mồ hôi trên mặt nói:" Sư phụ…"

"Gọi là đạo trưởng!" Lão đạo sĩ vò đầu bứt tóc như muốn phát điên thống khổ nói:" Cùng các ngươi nói qua bao nhiêu lần rồi, phải gọi là đạo trưởng, đạo trưởng, đạo trưởng!"

"Biết rồi, biết rồi đạo trưởng." Từ Ngạo Thiên mỉm cười vẻ chịu đựng, nói:" Chỉ là cách ăn mặc của ngài so với đạo trưởng không quá giống, nếu gọi như vậy, cảm thấy… Cảm thấy rất không được tự nhiên."

"Không giống?" lão đạo sĩ cúi đầu xoay xoay cái đạo bào trên người, lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm Từ Ngạo Thiên hỏi:" Không giống chỗ nào?"

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn nhau.

"Uhm." Từ Ngạo Thiên vuốt cằm nói:" Có đạo sĩ nào không bao giờ chải tóc không? Muốn giống tên ăn mày."

Lão đạo sĩ phản bác nói:" Đây là đi theo mốt!"

Từ Ngạo Thiên lại nói:" Ăn mặc lôi thôi lếch thếch."

Lão đạo sĩ kêu lên:" Đánh rắm! Đây gọi là cá tính, hiểu không? Cá tính."

"Ồ" Từ Ngạo Thiên lại nói:" Còn ăn thịt nữa." Dừng lại một chút rồi nói tiếp:" Đúng rồi, còn uống rượu nữa. Còn nữa, thấy gái đẹp là mắt sáng lên chảy cả nước miếng…"

"A!!" Lão đạo sĩ túm chặt lấy mớ tóc bạc trên đầu hét lên:" Ta là đạo sĩ không phải là hòa thượng, ai quy định đạo sĩ không thể uống rượu, ăn thịt, ngắm gái…"

"Còn không bao giờ thay quần áo. Cũng không thấy rửa chân, thực thối."

"Cũng chưa từng tắm rửa."

https://thuviensach.vn

“Ăn cơm không cầm đũa, lấy tay bốc.”

“Hai ngày trước ta thấy ngài đi WC xong mới phát hiện ở đó không có giấy, liền dùng ngay quần áo để chùi.”

“Còn nữa, còn nữa, chưa bao giờ đánh răng, vừa mở miệng đã thấy thối.”

….

Nhìn bộ dáng Từ Ngạo Thiên càng nói càng hưng phấn, cái loại tình cảm không thể lý giải này, rốt cuộc cũng đánh tan ý chí của lão đạo sĩ—hôn mê bất tỉnh.

*****

Ngọc Hư Cung. Nằm trên Côn lôn sơn Ngọc Hư Phong.

Ngọc Hư Phong và Ngọc Tiên Phong quanh năm được bao phủ bởi một lớp vải bạc, mây mù giăng giăng, hình thành nên kỳ quan nổi tiếng xa gần Côn lôn Lục nguyệt tuyết.

Ngọc Hư Phong nằm ở cửa khẩu phía đông Côn lôn sơn. Đỉnh núi sừng sững nguy nga, thân núi được phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa, sườn núi mây mù giăng giăng, từ xa trông giống như một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều đang khoác trên mình chiếc áo bằng bạc. Ngọc Hư Phong tương truyền là nơi dành cho Ngọc Hư thần nữ, muội muội của ngọc hoàng đại đế, làm nơi cư trụ. Truyện kể rằng, năm đó ngọc hoàng đại đế nhìn thấy Côn lôn sơn hùng vĩ cao lớn, khí thế hiên ngang, muôn vàn cảnh đẹp, lại cách rất gần thiên đình, cho nên liền xây dựng một tòa Hiên Viên hành cung ở Côn lôn sơn. Muội muội của ngọc đế là Ngọc Hư sau khi biết được, rất không phục, nói rằng ngọc đế đã chiếm đoạt rất nhiều nơi rồi, không chỉ chiếm đoạt ở trên trời, mà còn muốn đem chỗ tốt nhất dưới mặt đất chiếm làm của mình. Ngọc đế không còn cách nào khác đành phải đem một ngọn núi cấp cho Ngọc Hư. Ngọc Hư liền ở ngọn núi đó xây dựng cho mình một tòa hành cung băng thanh ngọc khiết, tiếu lệ kỳ mĩ, hơn nữa còn thường xuyên mang theo các vị tỷ muội khác đến đây du ngoạn. Bởi vậy, ngọn núi đó mới được gọi là Ngọc Hư Phong.

Đi hết những bậc đá, liền nhìn thấy cái bảng vàng phía xa xa, bên trên đề ba chữ:” Ngọc Hư Điện.” Đi đến phía trước đại điện hùng vĩ, nhìn thấy

https://thuviensach.vn

cánh cửa lớn mở ra rộng rãi, bên trong sáng ngời, thờ phụng bài vị của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân, không khí trang nghiêm.

Mà ở trước bài vị, phía trên đại điện, đang đứng hơn mười người, có đạo có tục, xem ra đều là môn hạ Ngọc Hư Cung. Phía trước mọi người, đặt tám cái ghế ỷ lớn, trái phải mỗi bên ba cái, hai cái còn lại đặt ở giữa phía xa nhất, bên trên ngồi tám người. Ngồi ở trên một cái ghế ở giữa phía xa nhất là một đạo sĩ quần áo lôi thôi, lão đạo sĩ đang say sưa nói không ngừng với những người trong đại điện. Nhìn kỹ lại, người đó chính là lão đạo sĩ mang theo Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đến Côn Lôn sơn.

Sau khi tỉ mỉ kể lại quá trình gặp gỡ Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, lão đạo sĩ nhìn sang vị đạo sĩ đang ngồi trên chiếc ghế được đặt ngang hàng với lão nói:" Chưởng môn, sự việc trước sau là như vậy."

Người ngồi ở chính giữa đại điện phía trước đúng là chưởng môn của Ngọc Hư Cung.

"Ân." Chưởng môn hỏi:" Sư thúc, người thật sự cho rằng hai tên tiểu hài tử này là tu chân tốt nhất tài liệu sao?"

Hóa ra lão đạo sĩ này ở Ngọc Hư Cung bối phận không nhỏ, ngay cả chưởng môn cũng phải gọi lão một tiếng sư thúc liền nghĩ thì biết ngay được bối phận của lão trong Ngọc Hư cung rồi.

Lão đạo sĩ đáp:" Đúng vậy, hai đứa trẻ này đều có tư chất tốt ngàn năm khó gặp."

Lời này vừa nói ra toàn điện tức thì đồng loạt ồ lên.

Một lão giả phía bên phải đại điện hỏi:" Sư thúc, người khẳng định hai đứa trẻ này đều là tài liệu tốt ngàn năm khó gặp."

Không vui liếc mắt nhìn lão giả vừa hỏi một cái, lão đạo sĩ nói:" Bách Lệ, ngươi không tin ánh mắt của sư thúc ngươi sao?"

Bách Lệ vội vàng chắp tay đáp:" Bách Lệ không dám."

Bên trái đại điện một lão giả khác đứng dậy hướng lão đạo sĩ chắp tay nói:" Sư thúc xin chớ trách Bách Lệ sư huynh, phải biết rằng loại người có tư chất tốt ở trên đời hiếm lại càng hiếm, huống chi một lúc liền có đến những hai người, cho nên…"

https://thuviensach.vn

“Bách Kiếp sư đệ.” Chưởng môn đưa tay ở không trung vẫy vẫy vài cái, ý bảo Bách Kiếp ngồi xuống, nói:” Bình tâm một chút không cần nóng vội như vậy, sự thật rốt cuộc là như thế nào một lát nữa chúng ta gọi hai đứa trẻ kia vào đây là biết được ngay.”

Bách Kiếp không dám cãi lời chưởng môn, chắp tay nói:” Đã biết, chưởng môn.”

Chưởng môn quay lại phía đại sĩ khẽ gọi:” Sư thúc.”

Lão đạo sĩ lười biếng đáp:” Gì?”

“Theo như lời sư thúc vừa nói, người đã từng lén xem qua tướng số của hai đứa trẻ đó?”

“Phải.”

“Không biết sư thúc có thể nói ra một chút không?”

“Được.” Đụng đến bản lĩnh đắc ý nhất của mình, tướng nhân chi thuật, lão đạo sĩ vẻ mặt hưng phấn nói:” Ta trước tiên rút một quẻ tính cho Từ Ngạo Thiên đứa trẻ này, quẻ tượng là quẻ Càn, Càn vi thiên, nãi vi quân chi đạo.”

“Quân?” Lão giả phía bên phải kêu lên.

“Đúng. Bách Thảo sư chất, đứa trẻ này ngày sinh tháng đẻ toàn bộ vi kim, số nó thuộc mệnh kim trong ngũ hành, mà kim đứng đầu trong ngũ hành. Hơn nữa nó tên Ngạo Thiên, ẩn ý ngạo thị thiên hạ.”

Mọi người có mặt trong đại điện không khỏi chấn động, chưởng môn gật đầu khẽ cười nói:” Đứa trẻ này mệnh cách quả thực không đơn giản, thành tựu tương lai nhất định phi phàm.”

“Chưởng môn.” Lão đạo sĩ tiếp tục nói:” Đứa trẻ này quả thực không đơn giản, bởi vì nó sinh ra liền hợp với thiên vận.”

“Cái gì! Thiên vận?” Lời này của lão đạo sĩ vừa nói ra, đám người đang ngồi trên ghế đều nhấp nhổm đứng dậy, chưởng môn cũng biến sắc nói:” Sư thúc, người đã tính toán cẩn thận rồi chứ?”

Lão đạo sĩ đắc ý nói:” Chưởng môn, không nắm chắc ta cũng không dám kết luận bừa bãi.”

“Chưởng môn!” Lão giả ngồi ở ghế đầu tiên bên phải hướng về chưởng môn chấp tay nói:” Mọi người đều biết, tiên thiên bát quái thuật của sư thúc

https://thuviensach.vn

lão nhân gia sớm đã nổi danh khắp tu chân giới, Bách Hạo không ….”

Chưởng môn khoát tay nói:” Bách Hạo sư đệ, tiên thiên bát quái thuật của sư thúc mọi người đều đã biết rồi, ta cũng tin tưởng lời nói của sư thúc, chỉ là vừa rồi nhất thời khó tiếp nhận mà thôi. Sư thúc xin đừng để ý.”

“Không dám.” Lão đạo sĩ hơi hơi cúi đầu nói:” Loại sự việc này ta cũng không dám tùy tiện nói đùa.”

Chưởng môn vẫy vẫy tay, ý bảo mọi người ngồi xuống, nói:” Thiên vận, thiên mệnh sở quy. Thật không nghĩ đến thiên vận sẽ rơi vào trong tay chúng ta, ha ha ha, đáng giá chúc mừng.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Chưởng môn hưng phấn nói:” Sư thúc may mắn được lão nhân gia người ra tay, có thiên vận rồi, Ngọc Hư cung chúng ta muốn nhập mười đại môn phái trong tu chân giới cũng không phải là việc khó. Ha ha ha.”

Chưởng môn kích động hai mắt nhắm lại, một hồi lâu mới mở ra, nói:” Thiên vận đã ở trong tay chúng ta, nhưng có một vật cũng rất trọng yếu, sư thúc, việc này vẫn phải làm phiền lão nhân gia người một lần nữa quay lại thế tục giới để tìm kiếm.”

Lão đạo sĩ đáp:” Đó là việc ta phải làm.”

“Ài.” Chưởng môn thở dài:” Thật sự là làm khó người rồi.”

Lão đạo sĩ phẩy tay nói:” Chưởng môn, ngươi từ khi nào đã trở nên cổ hủ như vậy rồi?”

“Được. Được. Vậy thì sư điệt không cùng sư thúc khách sao nữa.” Chưởng môn thần sắc vui mừng, hỏi:” Đứa nhỏ còn lại thì sao? Mệnh cách của nó như thế nào?”

“Ài.” Lão đạo sĩ ngửa mặt lên trời thở dài một hơi thật lâu không nói.

Chưởng môn nhíu mày hỏi:” Sư thúc?”

Lão đạo sĩ thở dài nói:” Ta một đời duyệt người vô số, tiên thiên bát quái chưa từng tính sai, duy nhất đứa trẻ này…”

Nữ đạo trưởng ngồi ở ghế cuối cùng bên trái giật mình nói:” Sư thúc không tính ra được số mệnh của đứa trẻ đó sao?”

Lão đạo sĩ lại thở dài:” Bách Độ sư chất lời này không sai.”

https://thuviensach.vn

* 乾 -Kiền, càn-quẻ càn (đại biểu cho trời trong bát quái). Càn vi thiên, nãi vi quân chi đạo: Càn là trời, chính là đạo của vua.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thu Đồ Phong Ba

Mọi người một lần nữa không khỏi giật mình. Phải biết rằng lão đạo sĩ vốn lấy tướng thuật nhập đạo, cả đời vì vô số người phê lập mệnh số chưa từng sai lệch, nếu như nói với tướng thuật của lão đạo sĩ cũng vô pháp nhìn ra mệnh số của Phương Tử Vũ, như vậy cũng chỉ có một khả năng xảy ra, đó là vận mệnh của đứa trẻ này ngay cả trời cũng không biết.

Bách Độ cảm khái nói:" Sư thúc xin chớ tự trách…"

"Bách Độ sư điệt." Lão đạo sĩ ngắt lời Bách Độ nói:" Không cần an ủi ta, lão đạo ta đã sớm nhìn thông suốt rồi. Hết thảy đã có số trời định đoạt, cưỡng cầu cũng không được. Thượng thiên không để cho ta biết được mệnh số của nó đó cũng là thiên ý, đứa trẻ này tương lai đi con đường nào thì đó cũng là mệnh của nó."

Bách Độ hướng lão đạo sĩ vi vi cúi đầu nói:" Đa tạ sư thúc dậy bảo."

Chưởng môn mỉm cười, ánh mắt đảo qua mọi người có mặt trên đại điện, sau đó nhắm mắt trầm giọng nói:" Đối với hai đứa trẻ này các ngươi đều đã có sự lý giải, cũng nên gọi bọn nó vào đây quyết định xem chúng nó nên gia nhập vào môn hạ của người nào rồi?!"

Mọi người đồng thanh đáp:" Hết thảy nghe theo chưởng môn phân phó."

"Mang Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ tiến vào."

Ngoài cửa một giọng cung kính đáp:" Lĩnh chưởng môn chỉ pháp."

Một lát sau, ba bóng người dần dần hiện ở cửa đại điện chậm rãi đi vào.

Dẫn đầu là một gã đạo đồng, theo sát phía sau đạo đồng hai đứa trẻ chính là Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của mọi người dừng lại trên người Từ Ngạo Thiên, phát hiện ra đứa trẻ này quả thật là căn cốt tuyệt giai, mi thanh mục tú, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng mọi người không chịu thoái nhượng, khiến cho người ta bất giác âm thầm gật đầu: đứa trẻ này quả thật là kỳ tài hiếm có. Khi ánh mắt của mọi người chuyển qua người Phương Tử Vũ, nhất thời hít sâu một ngụm lãnh khí. Phương Tử Vũ một thân hắc y, vẻ mặt lạnh lùng đứng ở đó, nếu như chỉ nhìn thân hình, khí chất, đứa trẻ này quả thực là làm cho người khác chú ý, nhưng mặt của nó….. Ngoại trừ Bách Độ có thâm ý nhìn nó ra, ánh mắt của những người còn lại rất nhanh đảo qua người nó theo đà dừng lại trên người Từ Ngạo Thiên.

“Chưởng môn.” Bách Hạo đầu tiên đứng lên nói:” Bách Hạo nguyện ý thu Từ Ngạo Thiên là đồ đệ.”

“Được sao, Bách Hạo sư huynh.” Bách Kiếp lạnh lùng nói:” Môn hạ của huynh đã quá nhiều rồi, nên đem cơ hội này dành lại cho đám sư đệ chúng ta đi.”

Bách Nan đứng dậy lạnh lùng nói:” Vì sao lại lưu cho sư đệ? Chẳng lẽ đám sư muội chúng ta không thể thu nó làm đồ đệ sao?”

Bách Kiếp xấu hổ cười nói:” Sư muội đừng tức giận, ta không có cái ý tứ này.”

Bách Nan hừ lạnh một tiếng, nói:” Nếu không có ý tứ đó liền đem đứa nhỏ lưu cho muội đi.”

“Tranh chấp cái gì?” Bách Thảo nói:” Ngọc Hư cung chúng ta lấy luyện đan làm chủ, luận về luyện đan, các vị ai làm tốt hơn ta? Chưởng môn, giao đứa nhỏ này cho ta đi, ta tuyệt đối sẽ làm cho nó trở thành Ngọc Hư cung đệ nhất nhân.”

“Dựa vào ngươi?” Bách Lệ châm chọc nói:” Đừng đem nó trở thành thí nghiệm phẩm cho đan dược mới của ngươi là tốt rồi, bằng không lại giống như đám dược đồng của ngươi, bị ngươi biến thành ngu ngốc cả.”

“Ngươi…” Bách Thảo cả mặt đỏ bừng chỉ thẳng vào Bách Lệ nhưng nói không ra lời.

“Chưởng môn.” Bách Lệ không thèm để ý đến Bạch Thảo, hướng chưởng môn chắp tay nói:” Xin chưởng môn đem đứa nhỏ này giao cho ta

https://thuviensach.vn

đi.”

“Ngươi?” Bách Kiếp cười lạnh nói:” Tư chất có tốt hơn nữa rơi vào tay ngươi cũng trở thành phế vật mà thôi.”

Bách Lệ ánh mắt tóe lửa nhìn chằm chằm Bách Kiếp nói:” Rốt cuộc so với tên võ si nhà người còn tốt hơn, suốt ngày chỉ biết luyện công, chưa từng quan tâm đến đệ tử, đám đệ tử của ngươi được mấy tên ra hồn rồi?”

“Ngươi….”

“Đủ rồi!” Chưởng môn đột nhiên mở mắt, ánh mắt uy nghiêm đảo qua mọi người một lượt. Mới vừa rồi còn tiếng mắng chửi không ngừng, đại điện lập tức trở nên an tĩnh.

Ánh mắt của chưởng môn dừng lại trên người Bách Độ người vẫn một mực im lặng nãy giờ, hỏi:” Bách Độ sư muội có ý tưởng gì không?”

Bách Độ khẽ gật đầu, nói:” Bách Độ môn hạ toàn là nữ đệ tử, không dám có ý tưởng gì cả.”

Chưởng môn mỉm cười gật đầu, lại nhìn lão đạo sĩ hỏi:” Sư thúc cho rằng Từ Ngạo Thiên nên làm môn hạ của người nào là tốt nhất?”

“Cái này…” Lão đạo sĩ lắc đầu nói:” Các vị sư điệt mỗi người đều có sở trường, thật là rất khó nói.”

Chưởng môn mỉm cười nói:” Hết thảy đều nghe sư thúc phân phó.”

“Như vậy đi.” Lão đạo sĩ vỗ tay nói:” Vì suy nghĩ lâu dài cho Ngọc Hư cung, hi vọng chưởng môn có thể tự mình dậy nó, có được không?”

Mọi người không khỏi sửng sốt. Ai cũng đều biết chưởng môn không thu đệ tử chỉ bởi vì ánh mắt của lão cực cao, thu nhận môn hạ phải là người có tư chất phi phàm. Nếu như đệ tử của chưởng môn tư chất ngu độn, một khi chưởng môn độ kiếp phi thăng, Ngọc Hư cung đám trưởng lão nhất định không phục, nếu như bởi vậy là dẫn phát nội đấu tranh đoạt chức chưởng môn, vậy thì lão sẽ trở thành thiên cổ tội nhân của Ngọc Hư cung. Nếu như đệ tử của lão có thể phục chúng, một khi lão phi thăng, chưởng môn đời kế tiếp của Ngọc Hư cung không cần nghi ngờ chính là do đệ tử của lão tiếp quản.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ vì e ngại mặt mũi của lão đạo sĩ mà không nói gì.

https://thuviensach.vn

Bách Hạo vội vàng nói:” Chưởng môn, sư thúc lão nhân gia người nói rất đúng, Từ Ngạo Thiên đứa nhỏ này mệnh cách phi phàm, gia nhập môn hạ của chưởng môn sư huynh là thích hợp nhất rồi.”

Thấy lão đạo sĩ và Bách Hạo đều nói như vậy, mọi người còn lại cũng không dám nói thêm gì nữa, đành phải chắp tay đồng thanh nói:” Đứa trẻ đó đầu nhập làm môn hạ của chưởng môn sư huynh là thích hợp nhất rồi, hi vọng chưởng môn sư huynh không nên từ chối.”

Chưởng môn bình tĩnh mỉm cười nói:” Nếu các sư huynh đệ muội đều đã nói như thế, ta thu nhận Từ Ngạo Thiên vậy.” Ngừng một chút, chưởng môn lại hỏi:” Vậy hài tử còn lại Phương Tử Vũ….”

Chưởng môn vừa dứt lời, mọi người trong đại điện lập tức hết nhìn trái lại nhìn phải, mới vừa rồi còn nhe nanh múa vuốt với nhau lúc này lại thân thiết như người một nhà rồi.

“Ài, Bách Kiếp sư huynh, huynh trốn đi luyện công, đều đã một trăm năm không nhìn thấy huynh rồi, huynh vẫn khỏe chứ?”

“Cám ơn Bách Nan sư muội quan tâm, vi huynh hết thảy mạnh khỏe. Bách Lệ sư huynh, huynh vẫn khỏe chứ?”

“Ài, đa tạ sư đệ quan tâm, vi huynh hết thảy mạnh khỏe.”

“Bách Hạo sư huynh, đồ đệ của huynh địch thật là lợi hại, vì huynh tranh giành mặt mũi a.”

“Hắc hắc, ái đồ bất tài, sau này còn hi vọng sư đệ nâng đỡ nó nhiều hơn. Thanh Dục, mau vấn an Bách Thảo sư thúc đi.”

…..

Nhìn mọi người trong đại điện đều tự bàn luận về những vấn đề không liên quan, chưởng môn bất đắc dĩ mỉm cười nói:” Nếu các vị sư đệ muội không quyết định được, để sư huynh thay các người quyết định vậy.”

“Chưởng môn sư huynh.” Bách Hạo lại là người thứ nhất đứng dậy nói:” Sư đệ bất tài, nghĩ rằng không đảm nhận nổi trọng trách này, hi vọng sư huynh nhờ cậy các sư đệ muội khác đi.”

Bách Lệ nói tiếp:” Bách Hạo sư huynh, ý của huynh là gì đây? Nếu như n gay cả huynh đều dậy không được, đám sư đệ muội chúng ta làm sao có thể dậy tốt được?”

https://thuviensach.vn

Bách Nan gật đầu nói:” Đúng, đúng.”

Bách Kiếp nói:” Bách Thảo sư đệ, luyện đan của đệ đứng số một số hai ở Ngọc Hư cung ta, hay là…”

“Sư huynh, đừng đùa nữa.” Bách Thảo vội vàng ngắt lời Bách Kiếp, nói:” Muốn đứng vững ở tu chân giới phải có võ công rất lợi hại, luyện đan và một số thứ khác chỉ có thể xem là tiểu nhân vật. Nếu như đứa trẻ này gia nhập vào môn hạ của sư huynh….”

“Làm môn hạ của ta?” Bách Kiếp rống lên:” Luận võ công, Bách Nan sư muội so với ta còn lợi hại hơn.”

“Ngươi giỏi lắm Bách Kiếp!” Bách Nan chỉ vào Bách Kiếp mắng rằng:” Quả nhiên đuôi hồ li đã lộ ra rồi, bình thường ở trước mặt ta đóng vai người tốt, kỳ thật là đang tìm cơ hội muốn ta sớm một chút chết đi…”

Bách Kiếp lúng túng nói:” Sư muội, ta không có ý tứ đó….”

“Đủ rồi!” Chưởng môn gõ nhẹ lên thành ghế, mọi người lập tức an tĩnh trở lại.

Chưởng môn đưa mắt nhìn từng người một, cuối cùng dừng lại ở trên người Bách Độ người vẫn một mực không lên tiếng.

“Bách độ sư muội, ý của muội thế nào?”

“Sư huynh, chúng ta chỉ thu nhận nữ đệ tử, bởi vậy ta không dám tỏ thái độ gì cả.”

Ánh mắt chưởng môn dừng lại trên người lão đạo sĩ hỏi:” Sư thúc, lão nhân gia ngài có ý kiến gì?”

“Chưởng môn, ta cho rằng mọi người cứ tiếp tục tranh luận như vậy cũng không phải là biện pháp.”

Chưởng môn gật đầu mỉm cười nói:” Không biết sư thúc thấy nên làm như thế nào mới tốt?”

“Rút thăm.”

“Rút thăm?”

“Đúng vậy, rút thăm là một loại biện pháp dự đoán thiên ý, các vị sư điệt nếu như rút được thăm, điều này nói rõ thiên ý để cho Phương Tử Vũ làm môn hạ của người đó.”

https://thuviensach.vn

Chưởng môn sau một hồi suy nghĩ, gật đầu nói:" Cái biện pháp này không tồi, không biết các vị sư đệ, sư muội có ý kiến gì không?"

"Chưởng môn." Lão đạo sĩ nói:" Nơi này tính cả chưởng môn tổng cộng có bảy người, trong đó chưởng môn không thể thu thêm Phương Tử Vũ làm đồ đệ, còn có Bách Độ nữ sư điệt lại không thể thu đồ đệ nam. Như vậy trừ chưởng môn và Bách Độ sư điệt ra còn lại năm người. Ta cho rằng chúng ta nên chuẩn bị sáu là phiếu…"

"A?" Chưởng môn cảm thấy rất hứng thú hỏi:" Vì sao phải chuẩn bị sáu phiếu? Chỉ có năm người rút thăm thôi mà."

"Đúng vậy. Trong sáu phiếu chỉ có một phiếu là ghi tên của Phương Tử Vũ. Nếu như năm vị sư điệt vạn nhất có người rút phải chiếc phiếu có ghi tên Phương Tử Vũ, như vậy Phương Tử Vũ sẽ trở thành môn hạ của người đó. Nếu như năm người đều không rút phải chiếc phiếu Phương Tử Vũ, điều này nó rõ thiên ý không muốn cho Phương Tử Vũ trở thành môn hạ của Ngọc Hư cung chúng ta. Ta cũng chỉ đành mang nó trở lại thế tục giới."

Lão đạo sĩ vừa nói ra lời này, mọi người đều không phản đối. Nếu như chỉ có năm phiếu như vậy trong năm người khẳng định sẽ có một người phải thu Phương Tử Vũ làm đồ đệ, nhưng nếu là sáu phiếu, mỗi người đều có cơ hội rút được lá phiếu trắng. Trong lòng mọi người sau khi tính toán một phen thì đều phát hiện ra đây là cái biện pháp tốt nhất, bất giác âm thầm khen sư thúc không hổ là lão nhân tinh. (già đời)

Lúc mà mọi người đều cho rằng biện pháp đó không tồi thì một giọng nói non nớt mang theo phẫn nộ vang lên:" Đủ rồi."

Mọi người giật mình cùng lúc nhìn về phía Từ Ngạo Thiên. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó sớm đã đỏ hồng, hét lên:" Huynh đệ của ta không phải là đồ chơi của các ngươi, không cần đẩy đi đẩy lại."

Cảm kích liếc nhìn Từ Ngạo Thiên một cái, Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Ta, không cần thương hại." Nói xong lập tức xoay người rời đi, Từ Ngạo Thiên tức giận liếc xéo đám người một cái rồi theo sát phía sau Phương Tử Vũ đồng loạt bước khỏi cửa Ngọc Hư điện.

"Chờ một chút!" Lão đạo sĩ và chưởng môn cơ hồ cùng lúc kêu lên.

https://thuviensach.vn

Lão đạo sĩ khẽ nhún người, ’sưu’ một tiếng thân ảnh liền từ trên ghế biến mất, một khắc sau xuất hiên ở bên cạnh Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ. Cười nói:” Tiểu oa oa, tức giận mạnh như vậy mà làm gì? Được rồi. Ta thừa nhận mới vừa rồi là chúng ta không đúng, chúng ta quá sơ suất, chỉ có điều đó cũng là tình cảm bình thường của con người có thể tha thứ mà.”

Từ Ngạo Thiên cười lạnh nói:” Tình cảm có thể tha thứ? Lão cho rằng chúng ta là trẻ con mới lên ba sao?”

Chỉ đành cười khổ, lão đạo sĩ đưa miệng ghé sát lỗ tai của Phương Tử Vũ vụng trộm nói điều gì đó, chỉ là sắc mặt của Phương Tử Vũ một mực giữ vẻ thờ ơ, nhìn không ra được bất kỳ biến hóa nào.

“Được.” Phương Tử Vũ đột nhiên nói:” Ta đáp ứng lão.”

Từ Ngạo Thiên vô cùng kinh ngạc nói:” Tử Vũ, đệ…”

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:” Ca, chúng ta ở lại đi.”

“Nhưng bọn họ mới vừa rồi còn đối với đệ…”

“Bọn họ đã nhận lỗi rồi, chúng ta cũng lưu lại đi.”

Thấy Phương Tử Vũ kiên quyết như vậy, Từ Ngạo Thiên bất đắc dĩ nói:” Được rồi.”

Lão đạo sĩ vỗ tay cười hi hi nói:” Như vậy mới được chứ, cứ quyết định như vậy đi. Ngạo Thiên ngươi trở thành môn hạ của chưởng môn, Tử Vũ thuộc môn hạ của Bách Kiếp sư điệt đi.”

Bách Kiếp hét lớn:” Sư thúc…”

Lão đạo sĩ quát:” Câm miệng, việc này cứ quyết định như vậy.”

Bách Kiếp tức giận đến nỗi nói không thành lời, chỉ đành nặng nề’hừ’ một tiếng.

“Tốt lắm.” Chưởng môn mỉm cười nói:” Nếu đã xác định xong chuyện của cả hai đứa trẻ này rồi, chúng ta trước hết dẫn bọn nó đi làm quen hoàn cảnh nơi này một lần đi.”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Bái Sư Học Nghệ

Trong một gian phòng khách ở Ngọc Hư cung.

Phương Tử Vũ ngồi yên bất động trên giường, không nói một lời chỉ chăm chú nhìn Từ Ngạo Thiên. Từ khi bắt đầu vào căn phòng này Từ Ngạo Thiên không ngừng đi qua đi lại trong phòng, cứ như thế lặp đi lặp lại đã hơn nửa canh giờ.

Bỗng nhiên, Từ Ngạo Thiên dừng lại, quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ, Tử Vũ cũng không cam chịu yếu thế nhìn lại nó. Ở trong phòng hai đứa trẻ cứ như vậy nhìn nhau, giằng co trong vài phút. Cuối cùng Từ Ngạo Thiên chống đỡ không nổi, cam bái hạ phong. Thu hồi ánh mắt, đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ hỏi:" Tử Vũ, ngươi vì sao phải đáp ứng bọn họ?"

"Vì miếng ăn."

"Vì miếng ăn?"

"Lão đạo sĩ nói rất đúng, nếu chúng ta cứ như vậy bỏ đi, sẽ trở lại những ngày bữa đói bữa no như trước kia."

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:" Tử Vũ, đừng gạt ta nữa, ngươi chắc chắn sẽ không bởi vì bữa ăn mà chịu nhục ở lại nơi này, bởi vì ngươi căn bản không phải là loại người này."

"Vậy ngươi nói xem ta vì cái gì mà ở lại?"

Từ Ngạo Thiên nhìn thật sâu vào đôi mắt của Phương Tử Vũ, nhấn mạnh từng chữ một:" Ngươi là vì ta mà ở lại."

Phương Tử Vũ khẽ xoay đầu đi, thản nhiên nói:" Ta không vĩ đại như vậy."

https://thuviensach.vn

Đưa tay xoay đầu Tử Vũ lại hai mắt nhìn nhau, Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:" Đừng gạt ta nữa, người anh em. Ta hiểu ngươi quá rõ cũng giống như ngươi hiểu ta vậy. Chiếu theo tính cách của ngươi đương tràng không liều mạng với bọn họ đã là khách khí đến cực điểm rồi, làm sao còn có thể ở lại nơi này chứ? Người là sợ ta tiếp tục bị đói nên mới lưu lại đúng không!?"

"Ài, ca…" Phương Tử Vũ đưa bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lau đi đám bụi bẩn trên mặt Từ Ngạo Thiên nói:" Đệ vốn muốn khuyên huynh ở lại, đệ đi một mình…"

"Đừng nói nữa." Từ Ngạo Thiên ngắt lời Tử Vũ nói:" Tử Vũ, đệ là thân nhân duy nhất của huynh, huynh làm sao có thể để đệ rời xa huynh…"

Phương Tử Vũ cười khổ nói:" Chính bởi vì đệ biết huynh sẽ không bỏ mặc đệ một mình cho nên đệ mới quyết định cùng huynh ở lại."

"Tử Vũ…."

Đúng lúc này," Chi nha" một tiếng cánh cửa phòng được mở ra, một đám người thân mặc đạo bào lần lượt đi vào.

Dẫn đầu là một lão giả, lộ ra một vẻ tiên cốt hiệp phong, tóc dài bạc trắng, sắc mặt hồng hào, có vẻ rất giống thần tiên sống.

Người thứ hai đi vào cũng là một lão giả, cách ăn mặc cùng người thứ nhất giống nhau, tươi cười đầy mặt.

Người thứ ba đi vào vẫn là một lão giả, trang phục giống hệt hai người trước đó, chỉ là khuôn mặt nộ khí trùng trùng.

Người thứ tư và thứ năm đi vào vẫn là lão giả, trang phục cũng giống như những người trước đó, chỉ có điều vẻ mặt châm biếng, có vẻ như đang vui sướng trên tai họa của người khác.

Người thứ sáu đi vào là một trung niên đạo cô, sau khi đi vào liếc mắt nhìn Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên một cái rồi lùi sang một bên.

Người thứ bảy cũng là một đạo cô, chỉ là tuổi tác so với đạo cô trước đó thì nhỏ hơn rất nhiều, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, rất xinh đẹp, tay cầm phất trần. Nhìn hình dáng của nàng chắc chắn phải là người mê đảo hàng nghìn hàng vạn nam nhân, đáng tiếc tuổi còn trẻ mà đã xuất gia thành đạo cô rồi. Đạo cô này sau khi đi vào liếc mắt nhìn Từ Ngạo Thiên và

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại vài giây trên khuôn mặt của Phương Tử Vũ, khẽ mỉm cười với nó sau đó lùi sang một bên.

Đám người này chính là chưởng môn và sáu vị trưởng lão của Ngọc Hư cung vừa gặp lúc nãy trên đại điện.

Chưởng môn chăm chú nhìn Từ Ngạo Phương hồi lâu, cuối cùng gật đầu mỉm cười nói:" Đứa nhỏ, theo ta đi thôi."

Từ Ngạo Thiên sửng sốt nói:" Đi theo ngài?"

Phương Tử Vũ kéo nhẹ góc áo của Từ Ngạo Thiên, nó quay đầu lại nhìn thấy Tử Vũ khẽ gật đầu, bất đắc dĩ đành gật đầu.

Nhảy xuống khỏi giường, quỳ xuống trước mặt chưởng môn, dập đầu ba cái sau đó nói:" Đệ tử Từ Ngạo Thiên ra mắt sư phụ."

Chưởng môn cười lớn nói:" Tốt, tốt, tốt."

Từ Ngạo Thiên đứng dậy lấy một ly trà lại quỳ xuống dâng trà lên trước mặt chưởng môn, cung kính nói:" Sư phụ mời uống trà."

Chưởng môn mỉm cười tiếp nhận chén trà uống một ngụm. Ra hiệu cho Từ Ngạo Thiên đứng lên sau đó tháo xuống một cái nhẫn trên tay đưa cho Từ Ngạo Thiên.

"Nạp giới bảo giới!" Mọi người đều sửng sốt.

Bách Kiếp cười lạnh nói:" Chưởng môn sư huynh thật sự là hào phóng, lễ gặp mặt mà cũng tặng cho lễ vật quý trọng như vậy."

Chưởng môn mỉm cười, không thèm để ý đến lời nói của Bách Kiếp.

Từ Ngạo Thiên cũng không biết Nạp giới bảo giới trân quý, ngu ngơ tiếp nhận, thuận miệng đáp:" Cám ơn sư phụ."

Bách Thảo đi tới ở bên tai Từ Ngạo Thiên nhỏ giọng nói:" Đứa ngốc, đừng xem thường cái Nạp giới bảo giới này, nó chính là một kiện bảo vật, nó có thể cất giữ rất nhiều đồ vật."

"Cất giữ đồ vật." Từ Ngạo Thiên cầm lấy cái nhẫn nhìn ngắm một lúc lâu, khó hiểu hỏi:" Cái nhẫn bé xíu thế này làm sao cất giữ đồ được?"

"Ngu ngốc." Nếu không phải là e ngại Từ Ngạo Thiên đã trở thành đồ đệ của trưởng môn rồi, lão thật sự mốn gõ đầu nó một cái. Bây giờ chỉ có thể nhẫn nhìn, nói:" Đừng xem thường nó, nó có thể tùy ý cất vào hay lấy ra đồ vật. Ngươi có biết tiên nhân đều có thể tay không biến hóa ra đồ vật?"

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:" Biết, đó là pháp thuật sao?"

"Đó là loại pháp bảo có cùng công năng với bảo giới này giở trò quỷ. Chỉ cần ngươi đem đồ vật để trong tay, vận khởi thần thức lập tức có thể đem nó thu vào trong bảo giới, cũng có thể dùng thần thức đem đồ vật từ trong bảo giới lấy ra."

Từ Ngạo Thiên gãi đầu hỏi:" Thần thức là cái gì?"

Bách Thảo sửng sốt, lúc này mới nhớ ra Từ Ngạo Thiên mới sơ nhập tu chân, căn bản là không biết vận dụng thần thức, đành lắc đầu cười khổ.

Chưởng môn lấy Nạp giới bảo giới từ trong tay của Từ Ngạo Thiên đeo lại vào trong tay mình, thuận tay cầm lấy chén trà đang đặt ở trên bàn, nhìn Từ Ngạo Thiên mỉm cười nói:" Ngạo Thiên, con nhìn cho kỹ nhé." Vừa dứt lời, chén trà trong tay của chưởng môn lập tức biến mất.

Từ Ngạo Thiên sửng sốt một hồi lâu mới tỉnh táo trở lại, dụi dụi mắt hô lên:" Oa, thật là lợi hại."

Chưởng môn cười nói:" Ta bây giờ sẽ lấy nó ra." Nói xong chén trà hoàn hảo xuất hiện trong lòng bàn tay chưởng môn.

Chưởng môn đặt chén trà xuống, tháo Nạp giới bảo giới ra trao lại cho Từ Ngạo Thiên, hỏi:" Bây giờ đã biết công năng của nó rồi chứ?"

Từ Ngạo Thiên gật đầu liên tục, trong lòng vô cùng vui sướng nhận lại bảo giới, yêu thích vuốt ve không buông tay. Cuối cùng nó đem bảo giới đeo vào ngón tay, hướng chưởng môn nói:" Cám ơn sư phụ."

Chưởng môn phẩy tay cười nói:" Không cần cám ơn. Đấy là lễ vật gặp mặt của sư phụ cho con. Bảo giới này rất quý giá, con cần phải gìn giữ cho tốt. Bên trong còn có một ít đan dược do chính sư phụ luyện chế, sau này con học xong cách khống chế thần thức liền có thể tùy ý sử dụng chúng."

Từ Ngạo Thiên gật đầu một cái thật mạnh, tựa hồ như nghĩ đến cái gì đó, quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ vẫn một mực im lặng ngồi trên giường, hướng chưởng môn nói:" Sư phụ, còn đệ đệ của con…."

Chưởng môn phất tay ngắt lời Từ Ngạo Thiên, cười nói:" Bách Kiếp sư đệ, còn không mau tới nhận đồ đệ của đệ đi."

Bách Kiếp chính là vị đạo sĩ người đi vào thứ ba mặt đầy nộ khí, lão lúc này mặt vẫn đầy vẻ giận dữ. Nghe chưởng môn sư huynh gọi lão, mới

https://thuviensach.vn

không cam lòng tiến về phía trước vài bước.

Phương Tử Vũ nhìn chằm chằm vào Bách Kiếp một lát, Bách Kiếp bị nó nhìn rất không thoải mái, đang định phát tác thì Phương Tử Vũ đã bước xuống giường, chậm rãi đi đến trước mặt Bách Kiếp quỳ xuống nói:" Phương Tử Vũ bái kiến sư phụ."

Ở trước mặt chưởng môn, Bách Kiếp không dám phát nộ, chỉ đành không tình nguyện" Uhm" một tiếng.

Từ Ngạo Thiên với chén trà đưa cho Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ đem chén trà dâng lên trước mặt Bách Kiếp nói:" Sư phụ mời uống trà."

Bách Kiếp không cam lòng tiếp nhận chén trà, đặt ở môi chạm nhẹ một cái rồi vội vàng chuyển cho Từ Ngạo Thiên.

"Bách Kiếp sư huynh." Bách Thảo ở phía sau nói với lên:" Huynh cũng nên cấp cho đồ đệ một phần lễ gặp mặt đi có phải hay không?"

Bách Kiếp hừ lạnh nói:" Con người ta chỉ biết luyện võ, không có nhiều thời gian để luyện pháp bảo."

Bách Độ tiến đên vung phất trần nói:" Sư huynh, điều này là huynh không đúng rồi. Trưởng lão của Ngọc Vũ đường Ngọc Hư cung chúng ta thu đồ đệ lại không tặng lễ gặp mặt, việc này mà truyền ra tu chân giới quả thức là để cho các môn phái khác chê cười rồi."

Những người còn lại đều lên tiếng phụ họa theo.

Bách Kiếp sắc mặt cực kỳ khó coi, suy nghĩ một lát rồi quay về phía cửa quát lên:" Đại Dũng, ba tên các ngươi vào đây cho ta."

Bách Kiếp vừa dứt lời, lập tức có ba tên đạo sĩ đi vào, ba người sau khi đi vào trước hết hướng về phía những người đang có mặt chắp tay nói:" Đệ tử Vu Đại Dũng, Trần Phàm, Tống Đào vấn an chưởng môn và các vị sư thúc sư bá."

Chưởng môn gật đầu hồi lễ cho ba người.

Ba người sau đó mới hướng Bách Kiếp chắp tay nói:" Đệ tử ra mắt sư phụ."

Bách Kiếp nói:" Đại Dũng, khối ngọc mà vài ngày trước chúng ta thiên tân vạn khổ mới có được đâu?"

https://thuviensach.vn

“Thiên tân vạn khổ?” Vu Đại Dũng sửng sốt, hắn quả thực là nghĩ không ra từ lúc nào sư phụ có khối ngọc mà phải’Thiên tân vạn khổ’ mới thu được. Ngọc thực ra là có một khối, là sư phụ vô ý nhặt được ở một chỗ sâu trong sơn động.

Đại Dũng ngơ ngác từ trong áo lấy ra một khối ngọc màu vàng đất, hỏi:” Sư phụ, là nó sao?”

“Đúng rồi, chính là nó. Đem nó tặng cho tiểu sư đệ của các ngươi đi.”

“Tiểu sư đệ?” Ba người Vu Đại Dũng bất giác sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía Phương Tử Vũ vẫn quỳ trên mặt đất thì mới bừng bừng tỉnh ngộ. Đại Dũng đi đến đem khối ngọc đặt vào trong tay Phương Tử Vũ nói:” Hoan nghênh ngươi, tiểu sư đệ. Ta là đại sư huynh của ngươi, Vu Đại Dũng, bọn họ là nhị sư huynh Trần Phàm và ngũ sư huynh Tống Đào của ngươi.”

Phương Tử Vũ tiếp nhận khối ngọc từ trong tay Vu Đại Dũng sau đó thản nhiên nói:” Cám ơn sư phụ, cám ơn đại sư huynh, nhị sư huynh, ngũ sư huynh.”

Bách Kiếp trầm giọng hừ một tiếng, nói:” Ta còn có việc, ta về trước. Tống Đào ngươi mang tiểu sư đệ của ngươi đến Ngọc Võ đường, an bài cho nó một chút.” Nói xong hướng chưởng môn chắp tay chào chẳng thèm để ý đến những người còn lại phất tay đi khỏi. Vu Đại Dũng, Trần Phàm và Tống Đào ba người đưa mắt nhìn nhau, Vu Đại Dũng nói:” Sư phụ quyết định tất có đạo lý của người, ngũ sư đệ, vậy đệ ở lại an bài cho tiểu sư đệ, ta và nhị sư đệ theo sư phụ trở về trước vậy. Tiểu sư đệ, đệ có vấn đề gì thì hỏi ngũ sư huynh biết chưa? Chúng ta sẽ gặp lại ở Ngọc Võ đường.”

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu. Vu Đại Dũng và Trần Phàm cùng những người khác chào từ biệt rồi sau đó theo Bách Kiếp rời đi.

Sau khi Vu Đại Dũng và Trần Phàm rời đi, Bách Độ trầm giọng hừ một tiếng nói:” Tên sư phụ vô trách nhiệm.” Nói xong, đi đến kéo Phương Tử Vũ đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Phương Tử Vũ nói:” Đứa trẻ ngoan, đừng để ý đến tên sư phụ vô dụng của ngươi. Đây là lễ vật tiểu sư thúc tặng ngươi, ngươi phải chăm chỉ tu luyện, sau này để cho tên sư phụ vô dụng của ngươi thấy…”

Chưởng môn quát lên:” Sư muội!”

https://thuviensach.vn

Bách Độ bĩu môi, không nói nữa.

Phương Tử Vũ nhẹ nhàng mở nắp, một mùi thơm ngát sộc vào mũi, Phương Tử Vũ tinh thần lập tức rung lên.

“Hoán Thiên Đan!” Tất cả mọi người đều biến sắc. Chỉ có Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên là ngơ ngác đứng đó không hiểu vì sao.

Bách Hạo sắc mặt biến đổi vài lượt, trầm giọng nói:” Tiểu sư muội, muội tại sao lại đem Hoán thiên đan…”

Bách Độ hừ lạnh nói:” Đó là sư phó lão nhân gia trước khi phi thăng tặng cho muội, muội bây giờ thích tặng cho ai thì cho người đó, các huynh hình như không có quyền xen vào.”

Bách Hạo sửng sốt, ngắc ngứ nói:” Nói không sai, nhưng … đó là… đó là… đó là… lãng phí quá.”

“Hừ!” Bách Độ liếc nhìn Bách Hạo một cái nói:” Muội thích.”

“Được rồi được rồi.” Chưởng môn nói:” Hoán thiên đan là sư phụ lão nhân gia trước khi phi thăng tặng cho tiểu sư muội, mà bình thường tiểu sư muội cũng là người được sư phụ yêu thương nhất, nếu tiểu sư muội đã đem Hoán thiên đan tặng cho Phương Tử Vũ, chúng ta cũng nên ủng hộ muội ấy.” Chưởng môn lại quay đầu hướng Phương Tử Vũ nói:” Tử Vũ, con không nên cô phụ một mảnh tâm ý của tiểu sư thúc mới được đấy.”

Phương Tử Vũ ngơ ngác gật đầu.

Từ Ngạo Thiên ở bên cạnh hướng chưởng môn khẽ hỏi:” Sư phụ, Hoán thiên đan là cái gì vậy?”

Bách Thảo bên cạnh đắc ý tiếp lời:” Hoán thiên đan của phái chúng ta ở tu chân giới vô cùng nổi danh. Đó là loại đan dược được tổ sư khai phái của Ngọc Hư cung chúng ta dành tâm huyết cả đời luyện ra, mà khai phái tổ sư hao hết tâm lực một đời mới luyện ra được ba khỏa Hoán thiên đan. Người chết có thể ăn được đan dược này lập tức hồi phục sinh mệnh, long tinh mãnh hổ. Còn tu chân giả chỉ cần có thể ăn vào đan này, tu vi lập tức có thể đột phá vài giai đoạn. Ở tu chân giới đã từng có một môn phái nguyện hoán đổi cả phái để lấy được một viên đan này, Ngọc Hư cung chưởng môn đương thời còn không muốn đổi. Trải qua vô số năm, Hoán thiên đan hiện nay chỉ còn lại một viên duy nhất đó mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Được nghe nói rõ ràng như vậy, Phương Tử Vũ lập tức biết được độ trân quý của đan dược này, trách không được mọi người mới vừa rồi nhìn thấy đan này đều biến sắc. Nghĩ đến Bách Độ vô duyên vô cớ tặng mình một viên đan dược quý hiếm như vậy, Phương Tử Vũ cảm động quỳ xuống hướng Bách Độ vái đầu ba cái nói:" Phương Tử Vũ cám ơn đại ân của tiểu sư thúc."

Bách Độ mỉm cười sau khi nhận ba lạy của Phương Tử Vũ thì đỡ nó đứng lên, nói:" Đứa nhỏ, bình đan này con phải giấu bên người cẩn thận, một khi đạt đến bình cảnh, ăn nó có thể giúp con đột phát bình cảnh, biết chưa? Còn nữa, ở thời khắc nguy cấp nó cũng có thể cứu con một mạng, nhớ lấy!"

Phương Tử Vũ liên tục gật đầu xưng vâng.

Bách Độ vỗ vỗ bả vai Phương Tử Vũ, khóe môi mấp máy muốn nói lại thôi, cùng cùng chỉ thở dài một cái rồi xoay người rời đi.

Có một điều Bách Độ không thể nào đoán được, chỉ bởi vì nàng không vừa lòng với thái độ của Bách Kiếp đối với Phương Tử Vũ, thêm nữa vì muốn cổ vũ Phương Tử Vũ mà đem đan dược tặng cho nó, hành động này của nàng đã vì Ngọc tiên đường nhất mạch ngày sau lưu lại một đường sinh cơ. Mấy trăm năm sau, đại yêu tôn Phương Tử Vũ huyết tẩy tu chân giới, chỉ vì để trả ơn tặng đan cho Bách Độ ngày trước và tình ý của đám sư huynh đệ Vu Đại Dũng, Tống Đào, mà lưu lại Ngọc Vũ đường, Ngọc Tiên đường hai cái môn đường, năm đường còn lại bị giết sạch đến chó gà cũng không tha.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đại Sư Truyền Công

"Tốt rồi!" Chưởng môn vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nói:" Các vị sư đệ sư muôi, mọi người đều trở về môn đường của mình đi thôi, chúng ta cũng nên chuẩn bị cho kỳ đại hội luận võ kết bạn cứ trăm năm một lần của tu chân giới diễn ra vào mười sáu năm sau rồi."

Bách Hạo, Bách Lệ, Bách Thảo, Bách Nan đồng thanh đáp:" Vâng, chưởng môn sư huynh." Nói xong mọi người cũng lần lượt rời đi.

Chưởng mỗn vỗ vai Từ Ngạo Thiên nói:" Ngạo Thiên, đi theo vi sư nào."

"Vâng, sư phụ." Từ Ngạo Thiên ánh mắt không nỡ rời xa nhìn Phương Tử Vũ, âm thầm thở dài một hơi rồi theo chưởng môn rời đi. Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người Tống Đào và Phương Tử Vũ, hai người đều trầm mặc không nói, bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng khó xử.

"Được rồi." Tống Đào phá vỡ trầm mặc nói:" Tiểu sư đệ, chúng ta cũng đi thôi, huynh thuận tiện nói cho đệ biết một ít quy củ của môn phái chúng ta."

Phương Tử Vũ gật đầu hờ hững nói:" Làm phiền ngũ sư huynh."

Tống Đào dẫn Phương Tử Vũ rời khỏi căn phòng, vừa đi vừa nói:" Môn phái chúng ta trong tu chân giới gọi là Ngọc Hư cung, ở thế tục giới cũng không gọi là Ngọc Hư cung mà gọi là Côn Lôn phái."

"Côn lôn phái?"

"Đúng. Côn lôn phái chính là danh xưng một cái võ lâm môn phái của Ngọc Hư cung trong thế tục giới, chỉ sau khi gia nhập vào môn phái chúng

https://thuviensach.vn

ta mới được biết tên môn phái chân chính. Tiểu sư đệ, đệ có biết tu chân giả tu chân như thế nào không?”

Phương Tử Vũ mờ mịt lắc đầu.

Tống Đào nói:” Thực ra mỗi một môn phái của tu chân giới đều có tu luyện pháp môn của riêng mình, mà Ngọc Hư cung chúng ta chính là lấy luyện đan làm chủ.”

Nhìn thấy Phương Tử Vũ cái hiểu cái không, Tống Đào bèn giải thích tường tận:” Thật ra mỗi một môn phái tu chân đều có phương pháp tu luyện của riêng mình, có luyện võ tu chân, có luyện đan tu chân, có luyện trận pháp còn có cả luyện khí nữa. Trong đó hiệu quả là hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như nói luyện võ tu chân giả, tu luyện cảnh giới thong thả, nhưng căn cơ vững chắc, con đường tu luyện về sau đỡ vất vả hơn rất nhiều. Còn luyện trận và luyện khí tu chân giả thì cảnh giới tu luyện so với luyện lõ tu chân giả nhanh hơn rất nhiều, chỉ có điều căn cơ lỏng lẻo về sau khó tránh khỏi xảy ra một chút vấn đề, nhưng nếu như có thể luyện chế ra trận pháp hoặc pháp bảo tốt đối với tu chân giả mà nói đó là sự trợ giúp rất lớn. Ngọc Hư cung chúng ta là luyện đan môn phái, luyện đan tu chân giả có thể lợi dụng đan dược khiến cho cảnh giới của mình tiến bộ thần tốc, nhưng tiến triển quá nhanh ngược lại lại có hại, tiểu sư đệ, đệ phải nhớ kỹ lấy điều này.”

Thấy Phương Tử Vũ vẫn không hiểu rõ Tống Đào chỉ đành thở dài nói:” Những điều này bây giờ đối với đệ mà nói có thể còn quá sớm, đệ sau này đi ra tu chân giới tự nhiên sẽ hiểu rõ. Hiện tại huynh nói tiếp cho đệ về vài vị sư huynh đệ của Ngọc Võ đường chúng ta nhé. Ngọc Hư cung chúng ta tổng cộng có bảy đại môn đường, Ngọc Võ đường là một trong số đó do sư phụ chủ sự, trong môn đường tổng cộng có bảy vị đồ đệ, đại sư huynh Vu Đại Dũng, nhị sư huynh Trần Phàm, tam sư huynh Hoàng Nguyên, tứ sư huynh Vương Đức, huynh đứng thứ năm, lục sư đệ Diệp Phong, đệ là lão thất là người nhỏ nhất trong số chúng ta.”

Thấy Phương Tử Vũ im lặng, Tống Đào lại nói:” Tu chân giả chúng ta có thể nam nữ song tu, nhưng cũng có tu chân giả một lòng tu chân liền xin sư phụ ban cho đạo hào (danh hiệu), giống như sư phụ của chúng ta, Bách

https://thuviensach.vn

Kiếp là đạo hào của người. Một khi được ban cho đạo hào điều này nói lên rằng tất cả những việc trước đó liên quan đến người này đều theo cái tên cũ của họ tan thành mây khói, từ nay về sau người đó cả đời chỉ biết đến tu chân sẽ không được cưới vợ sinh con nữa. Còn giống như đại sư huynh bọn họ, còn có đệ và huynh nữa, đều dùng là cái tên vốn có của mình, chỉ cần thích liền có thể cưới vợ song tu.”

“Lại nói về phương pháp tu luyện của chúng ta, sư huynh đệ chúng ta lúc mới bắt đầu gia nhập môn hạ của sư phụ thì tu luyện ở nơi này, khi đó sư phụ ra lệnh cho huynh mỗi buổi sáng sớm rời giường đến suối Côn lôn của bờ bắc sông Côn lôn gánh nước, đến Côn lôn sơn Ngọc Châu phong chặt củi, cứ như thế lặp đi lặp lại cho đến giữa trưa. Ăn cơm trưa xong thì đến Ngọc Tiên đường tĩnh tọa hấp thu thiên địa linh khí cho đến buổi tối. Ăn cơm tối xong thì đến phòng luyện đan tập luyện đan. Trước kia thời gian ngủ mỗi ngày của huynh không vượt quá ba giờ.”

“Ngũ sư huynh, các huynh đều tu luyện như vậy cả sao?”

“Đúng, chúng ta đều tu luyện như vậy, sau khi đạt đến Toàn Chiếu kỳ mới có thể chuyên tâm luyện đan tu đạo.”

“Luyện đến Toàn Chiếu kỳ mất bao lâu?”

“Bao lâu?” Tống Đào ngẩng đầu suy nghĩ một lát rồi trả lời:” Đại khái huynh luyện mất ba mươi năm.”

Phương Tử Vũ giật mình kinh hô:” Ba mươi năm?”

Tống Đào xấu hổ cười nói:” Huynh tư chất kém, đành chấp nhận vậy thôi.”

“Ngũ sư huynh, huynh năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Bao nhiêu tuổi?” Tống Đào lại suy nghĩ một lát rồi đáp:” Quên rồi, khoảng một hai trăm tuổi gì đó.”

Phương Tử Vũ hít sâu một ngụm lãnh khí, một lúc lâu sau mới phun ra được một chữ:” Trời!”

Tống Đào cười nói:” Tiểu sư đệ, kỳ thật một khắc khi đệ đặt chân trên con đường tu chân tuổi tác đã không còn ý nghĩa nữa rồi. Tu chân giả không giống với phàm nhân nơi thế tục. Tu chân tổng cộng có mười giai đoạn đó là: Trúc Cơ, Toàn Chiếu, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch,

https://thuviensach.vn

Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa. Khi tu chân giả đột phá được một cái giai đoạn thì thọ mệnh của người đó sẽ tăng lên rất nhiều, có đôi khi đột phá một cái cảnh giới thọ mệnh có thể tăng thêm vài trăm tuổi cũng không chừng. Bởi vậy tu chân giả đều có cơ hội tu luyện đến phi thăng cảnh giới, chỉ có điều có rất nhiều người tư chất ngu dốt tu luyện cả đời cũng luyện không đến Đại Thừa kỳ, những người này cuối cùng cũng chỉ có thể chờ đợi luân hồi mà thôi."

Khoác vai Phương Tử Vũ, Tống Đào mang theo nó vừa đi vừa nói:" Tiểu sư đệ, đệ phải nhớ kỹ. Người tu chân chúng ta trọng yếu nhất là ở Nguyên Anh kỳ."

"Nguyên Anh kỳ là cái gì? Rất quan trọng sao?"

"Nguyên Anh kỳ là một cái thời kỳ chuyển giao của tu chân giả, đương nhiên là trọng yếu rồi. Một tu chân giả nếu như luyện thành nguyên anh chẳng khác nào có nội đan của chính mình."

"Ồ?"

"Uhm. Thật ra nguyên anh là chỉ một cái tiểu nhân giống đệ như đúc được luyện thành trong nê hoàn, mà cái tiểu nhân này cũng chính là linh hồn của đệ. Một khi đệ đột phá Đại Thừa kỳ vào lúc phi thăng nguyên anh phá thể mà ra phi thăng lên thiên giới."

Thấy Phương Tử Vũ không nói gì, Tống Đào cũng chẳng quan tâm, tiếp tục nói:" Sau khi phi thăng thân thể vẫn ở nguyên chỗ cũ, chỉ có nguyên anh phá thể phi thăng, đến lúc đó người này mới chân chính cùng thiên địa đồng thọ, vĩnh viễn không có nỗi đau sinh lão bệnh tử. Nhưng phi thăng cũng có trở ngại. Đệ có biết đó là cái gì không?"

Thấy Phương Tử Vũ lắc đầu, Tống Đào cười nói:" Đó là thiên kiếp. Khi đệ phi thăng thiên kiếp sẽ giáng xuống, lúc đó thiên kiếp sẽ trực tiếp công kích lên nguyên anh của đệ, đệ phải liều mạng bảo vệ nó. Vạn nhất nguyên anh bị thiên kiếp đánh nát vậy thì đệ chờ hồn phi phách tán đi thôi." Hắc hắc cười, Tống Đạo tiếp tục nói:" Còn có một số người không vượt qua được thiên kiếp nhưng không cam lòng luân hồi một lần nữa, liền binh giải thành tán tiên."

https://thuviensach.vn

“Nên biết rằng thực lực của tán tiên tu chân giả không thể nào so được. Đó là một loại thực lực đệ nhất dưới tiên nhân, tiếp cận gần tiên nhân nhất. Trước kia huynh từng được nghe kể rằng, có một đại phái tu chân đắc tội với một tên tán tiên, tán tiên đó một mình tới cửa trả thù, chỉ dùng vài phút thời gian đã đem cái đại môn phía kia tiêu diệt rớt”

“Lợi hại vậy sao? Điều đó có thật không?”

“Huynh không biết, huynh cũng chỉ được nghe nói mà thôi. Bởi vì tu chân giới rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng của tán tiên.”

“Vì sao?”

“Có được loại thực lực biến thái tiếp cận đến tiên nhân thì có thể lấy nhục thân sống ở tu chân giới. Những tán tiên đó cứ mỗi một ngàn năm phải chịu một lần thiên kiếp, nếu như có thể bình an độ qua thiên kiếp, thực lực của người đó lại tiến bộ thêm một bậc, nếu như độ kiếp không qua, lập tức sẽ hôi phi yên diệt. Bởi vậy đám tán tiên vì nghìn năm thiên kiếp vội vàng tìm kiếm pháp bảo mà còn không kịp, ai có nhiều thời gian đi quản chuyện của tu chân giới đây.”

“Những người đó vì sao phải binh giải thành tán tiên?”

“Không có biện pháp nào khác cả, không thể thuận lợi phi thăng, lại không cam lòng nhập luân hồi, biên pháp duy nhất chính là trước tiên binh giải thành tán tiên sau đó mới nghĩ biện pháp khác.”

“Tán tiên còn có biện pháp có thể trở lại thiên giới?”

Tống Đào gật đầu nói:” Có. Chỉ cần tán tiên có biện pháp một lần nữa tu luyện thành nguyên anh thì lại có thể phi thăng. Chỉ có điều phi thăng lần này nếu như thất bại sẽ không thể một lần nữa binh giải, sẽ hình thần câu diệt, nếu phi thăng thành công sẽ một lần nữa tiến nhập thiên giới.”

“Nguyên anh đã vỡ còn có biện pháp tu luyện lại sao?”

“Điều này…” Tống Đào vò vò đầu nói:” Huynh cũng không rõ lắm, chắc là có.” Sau dừng ngừng lại một lát, Tống Đào nói:” Trước hết không nói đến những chuyện này nữa, tiểu sư đệ huynh trước tiên mang đệ đi xem những nơi đệ sẽ luyện công hàng ngày. Sau đó việc gánh nước, bổ củi mỗi ngày đệ phải tự mình hoàn thành. Một lát nữa huynh sẽ truyền cho đệ công phu nhập môn hấp khí thổ nạp và luyện đan.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ gật đầu sau đó đi theo Tống Đào xem những nơi sau này mình sẽ luyện tập.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Côn Lôn Tu Chân

Ngày thứ hai.

“Sư đệ, thức dậy đi, phải đi luyện công.” Tống Đào lay lay thân người Phương Tử Vũ gọi.

Phương Tử Vũ dụi dụi con mắt ngồi dậy thản nhiên nói:” Sớm vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, tu chân không thể lười nhác được. Nhanh rời giường, đi luyện công.”

Tùy ý vâng một tiếng Phương Tử Vũ rời giường vội vội vàng vàng tẩy rửa một phen sau đó mới theo Tống Đào đi ra cửa.

Chỉ thấy sắc trời còn rất sớm, đang là buổi sáng sớm tinh mơ, đi ra hành lang gấp khúc nhìn về phía hậu sơn, xa xa sương mù mờ mịt giăng giăng khắp núi.

Hai huynh đệ cứ như vậy đi về phía Ngọc Châu Phong.

Ngày hôm qua Phương Tử Vũ được Tống Đào mang theo đi lên dốc núi, chỉ cảm thấy đi không bao lâu thì đến nơi, đường cũng dễ đi, nhưng hôm nay tự mình đi lên, mới đi được một đoạn liền phát hiện ra độ dốc càng lúc càng lớn, lộ trình so với tưởng tượng của mình còn dài hơn rất nhiều.

Ngược lại, Tống Đào ở bên cạnh vẫn như cũ đi tới vô cùng thoải mái, bước bộ nhanh nhẹn cực kỳ.

Lại đi thêm nửa canh giờ nữa, Phương Tử Vũ đã mệt đến nỗi há miệng thở dốc, hai chân tê cứng, mệt mỏi không chịu nổi.

Tống Đào đi ở phía trước, nhìn thấy bộ dáng của nó như vậy, khẽ cười nói:” Trước hết dừng lại nghỉ ngơi một chút đi.”

Phương Tử Vũ vội vã gật đầu, ngồi bệt xuống đất, liều mạng hít thở.

https://thuviensach.vn

Tống Đào cười nói:” Tiểu sư đệ, đệ nên biết rằng người tu chân, thân thể là quan trọng nhất, nếu như thân thể không tốt, cho dù có vô thượng diệu pháp cũng không thể tu luyện được. Ngọc Hư cung chúng ta bắt nguồn từ đạo giáo, rất coi trọng đạo dưỡng sinh cường kiện thân thể, đạo pháp tu luyện càng tinh thâm thì thân thể lại càng trọng yếu. Đã hiểu rõ chưa?”

Phương Tử Vũ gật đầu, tiếp tục đấm bóp hai chân một lúc nữa rồi đứng dậy nói:” Đi tiếp thôi.”

Thật vất vả mới đi được đến cái dốc nhỏ phía trước, Phương Tử Vũ ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

“Chính là nơi này.” Tống Đào dừng lại phía trước một mảnh rừng nghiêm giọng nói:” Tiểu sư đệ, sau này đệ mỗi ngày phải lên đây chặt một cây mang về.”

Phương Tử Vũ hoảng sợ nói:” Đám cây trúc này?”

Tống Đào mỉm cười, từ sau lưng lấy ra một thanh đao chặt củi đưa cho Phương Tử Vũ nói:” Đệ chặt thử xem.”

Phương Tử Vũ gật đầu, tiếp lấy đao chặt củi đi lại một cây trúc trước mặt, đánh giá trên dưới một lượt rồi vung đao chém xuống. Chỉ nghe một tiếng kêu giòn vang lên, đao như chém vào đá cứng, khiến cho bàn tay Phương Tử Vũ tê rần. Mà cây trúc bị nó chặt một nhát, đổ về phía trước ngay sau đó bắn ngược trở lại, Phương Tử Vũ né tránh không kịp, mu bàn tay bị cây trúc hung hăng giáng cho một đòn, đau nhức vô cùng, lưu lại một vết đỏ hồng.

“Ha ha ha ha…” Tống Đào cười ngặt nghẽo, một lát sau vất vả nói:” Linh khí trên Côn lôn sơn rất dồi dào, đám cây cối này quanh năm hấp thu thiên địa linh khí sớm đã thoát thai hoán cốt, không dễ chặt như vậy. Đệ tự mình thử nghiệm đi, huynh đi đến nơi khác tu luyện, lát nữa huynh trở lại đón đệ.” Nói xong mỉm cười xoay người rời đi.

Phương Tử Vũ xoa xoa vết ửng đỏ trên mu bàn tay, nhìn chỗ cây trúc bị chặt chỉ lưu lại một vết trắng nhàn nhạt, bất giác rùng mình. Suốt cả buổi sáng hôm nay, Phương Tử Vũ một mình đối diện với cái cây kia, chặt, bổ, cưa, mài, lay, bẻ, không biện pháp nào là không thử, qua hai canh giờ, mặt

https://thuviensach.vn

trời lên đến đỉnh, nó toàn thân ướt sũng mồ hôi, cánh tay tê dại vô lực, nhưng cũng chỉ có thể để lại một cái vết nhỏ trên thân cây.

Lúc này Tống Đào cũng trở lại, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Phương Tử Vũ, lại quan sát đến cây trúc nọ, mỉm cười lắc đầu nói:" Tiểu sư đệ, đừng vội, chầm chậm mà làm. Huynh lần đầu tiên đến chặt cũng chỉ được như vậy mà thôi, chặt thêm vài lần nữa sẽ tốt hơn. Đến đây, chúng ta trở về ăn cơm trước đã."

Nhìn cây trúc mình chặt cả buổi sáng mà vẫn không đổ, Phương Tử Vũ chỉ đành thở dài đi theo Tống Đào xuống núi.

Nó mang theo tấm thân mệt mỏi về đến Ngọc Hư cung thì đã giữa trưa, Phương Tử Vũ khó nhọc lê bước đi về phía phòng mình, về đến trước cửa thì nhìn thấy ngũ sư huynh Tống Đào từ phía sau đang đi đến.

Tống Đào khóe miệng lộ vẻ tươi cười, nói:" Thế nào rồi, tiểu sư đệ, mệt mỏi không?"

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu.

Tống Đào thấy nó tuổi nhỏ, nhưng tính cách lạo quật cường, bất giác mỉm cười dìu nó đi vào phòng, nói:" Phòng ăn bình thường đều có nước nóng, sau này khi đệ trở về có thể tự mình đi lấy nước tắm, nghỉ ngơi một lát rồi ăn cơm, đệ trước hết nghỉ ngơi một lát, huynh sẽ đến gọi đệ, đợi ăn xong chúng ta còn phải làm bài tập nữa."

Phương Tử Vũ hỏi:" Sau buổi trưa còn có bài tập?"

Tống Đào cười:" Có chứ, sau buổi trưa phải đến Ngọc Tiên phong hấp thu thiên địa linh khí, huynh từ hôm qua đã truyền cho đệ một ít nhập môn đạo pháp."

Phương Tử Vũ hỏi:" Ngũ sư huynh, đạo pháp đó rất khó học sao?"

Tống Đào khẽ cười nói:" Tu hành đến tinh thâm, tự nhiên là vô cùng lợi hại. Còn như có khó học hay không thì phải xem tư chân và ngộ tính của người học. Chẳng qua cho dù tư chất có kém một chút cũng không quan trọng, chỉ cần kiên trì không bỏ, khắc khổ tu luyện, cho dù có khó hơn đi nữa cũng sẽ tu thành."

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn xong, Tống Đào và Phương Tử Vũ cùng nhau đi đến một gian phòng, sau khi hai người ngồi xuống ổn đinh, Tống Đào nghiêm nghị nói:" Tiểu sư đệ, đạo pháp của phái chúng ta rất coi trọng căn cơ, đệ mới nhập môn, huynh trước tiên truyền cho đệ cơ sở đạo thuật, đệ nhớ kỹ lấy sau này tự mình tu luyện, nếu như có chỗ nào không hiểu phải lập tức hỏi huynh, có biết không?"

Phương Tử Vũ liên tục gật đầu, trong lòng một trần kích động. Hôm nay là ngày tu chân đầu tiên của nó, rốt cuộc nó cũng bước một bước đầu tiên trong đại kế báo thù. Phương Tử Vũ sở sĩ muốn gia nhập Ngọc Hư cung là bởi vì lời phụ thân ghi lại trên" Thiên ma sách"," Thiên ma sách" là một loại công pháp từ đạo nhập ma, muốn luyện ma công trước tiên phải tu đạo." Thiên ma sách" yêu cầu chính là đạo tâm ma thai, ma công luyện đến trình độ nhất định sẽ bởi vì ma khí nhập thể mà sát tâm đại thịnh, lúc đó nếu như không có đạo tâm phụ trợ người tu luyện công pháp này sẽ quên mất bản tính trầm luân trong giết chóc vô tận đến cuối cùng tẩu hỏa nhập ma mà chết. Lúc trước Phúc thúc đối với đạo pháp luôn khinh thường, sau này đến Phương Tử Vũ một mực vô môn cầu đạo, bởi vậy làm cho nó vẫn dừng lại ở'Thiên ma sách' đệ nhất trọng cảnh giới cho đến nay, nhưng cũng may là nó vẫn chỉ dừng lại ở đệ nhất trọng cảnh giới, nếu không nó đã sớm chết vì tẩu hỏa nhập ma rồi. Phương Tử Vũ nhẫn nhục đồng ý gia nhập Ngọc Hư cung nguyên nhân lớn nhất chính là vì học đạo pháp của bọn họ để hỗ trợ cho việc tu luyện ma công.

Tống Đào điều chỉnh sắc mặt, nghiêm giọng nói:" Tiểu sư đệ, có một việc huynh không thể không cảnh cáo đệ. Bổn môn kỳ thuật tinh thâm thần diệu, tà ma yêu nhân rất nhiều kẻ dòm ngó rình rập. Đệ cần phải lập trọng thệ, sau khi học xong, nếu không phải đệ tử bổn môn, quyết không truyền cho người ngoài."

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Tử Vũ nhớ kỹ."

Tống Đào mỉm cười gật đầu, để cho nó ngồi xuống trên cái bàn trước mặt, đầu tiên dậy nó đả tọa, minh tư là như thế nào, lại nói sơ qua một lượt về kinh mạch và vận hành của tinh khí, sau đó mới truyền cho nó tầng thứ nhất của pháp môn tu hành" Cửu thiên huyền tâm đạo pháp".

https://thuviensach.vn

‘Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ là một trong những kỳ thuật diệu pháp căn bản của Ngọc Hư cung, tương truyền rằng thủy tổ của tất cả những người luyện đan tu chân ngày nay chính là luyện đan đại tiên Thái Thượng lão quân. Mà’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ này chính là đạo pháp do Thái Thượng lão quân đương thời tự mình sáng tạo ra. Thủy tổ của Ngọc Hư cung năm đó vô ý có được bộ tâm pháp này và một quyển luyện đan pháp môn mới khai sáng ra Ngọc Hư cung. Ngọc Hư cung cũng bằng vào bộ tâm pháp và quyển luyện đan mà trở thành nhất đại môn phái trong tu chân giới. Trải qua vô số đời Ngọc Hư cung các đại tông sư hoàn thiện, cho đến hôm nay, đã là vô thượng đạo pháp đoạt thiên địa tạo hóa, huyền diệu vô cùng.

‘Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ tổng cộng có chín trọng cảnh giới, các đệ tử của Ngọc hư cung bao gồm rất nhiều kẻ thông minh tài sĩ, suốt cả cuộc đời cũng không thể đột phá đệ cửu trọng cảnh giới, chỉ có điều cho dù là như vậy chỉ cần có người luyện đến đệ bát trọng cảnh giới cũng thế gian hiếm có.

Trong Ngọc Hư Cung nhân số khoảng một ngàn người, nhưng cho đến hôm nay có thể tu luyện đến đệ thất trọng cảnh giới lấy chưởng môn Bách Huyền chân nhân cầm đầu, cũng không vượt qua tám người. Nhưng bằng vào tám người này, Ngọc Hư cung trở thành một trong nhưng môn phái có thực lực mạnh nhất thâm sâu nhất trong tu chân giới hiện nay. Đạt tới đệ cửu cảnh giới trong truyền thuyết, tương truyền chỉ có kỳ tài bất xuất thế tổ sư khai sáng ra Ngọc Hư cung năm đó mới luyện tới.

Tống Đào lần đầu tiên làm sư phụ, thấy Phương Tử Vũ tay chống cằm nghe đến mê mẩn, bất giác nổi hứng nói chuyện, chậm rãi giảng giải.

‘Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ quá trình tu luyện từ dễ đến khó, đệ nhất trọng cảnh giới đại đa số mọi người đều ở năm đầu tiên thì có thể tu thành, nhưng từ đó về sau, những điểm khó khăn trắc trở liền từ từ lộ ra, đệ nhị trọng cảnh giới một người bình thường phải tu luyện năm năm, đệ tam trọng càng là một cái bước ngoặt, tư chất kém một chút sẽ ngừng lợi ở nơi này suốt đời, cho dù tu luyện năm sáu mươi năm cũng không ngạc nhiên.

Phương Tử Vũ miệng khô khốc, Tống Đào khẽ cười nói tiếp.

https://thuviensach.vn

Tu hành pháp môn chủ yếu của'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp' đến đệ tam trọng cơ bản là truyền xong, càng về sau càng nhìn vào tư chất cao thấp và dựa vào tu hành của bản thân. Sư trưởng tu hành cao thâm có lẽ có thể chỉ điểm được một hai, đó cũng là kinh nghiệm cá nhân của họ, để cho đệ tử bớt đi một đoạn đường vòng mà thôi. Đương nhiên, cái gọi là'đường vòng' ở đây được tính theo đơn vị trăm năm.

Nếu đem'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp' tu luyện đến đệ tứ trọng cảnh giới, như vậy là đã có vạn pháp căn bản, có thể bắt đầu đồng thời tu tập luyện đan vừa đồng thời tu luyện pháp bảo riêng cho mình. Nói đến bí mật của pháp bảo, lưu truyền từ rất xa xưa, trong thần thoại truyền thuyết chư thiên thần linh mỗi vị đều có thần khí riêng, uy lực tuyệt luân. Mà ở nhân thế, những người tu chân luyện đạo mặc dù chỉ nắm được bề ngoài thiên địa tạo hóa nhưng cũng có uy lực rất lớn. Nhỏ thì có thể ngự không phi hành, nhanh như chớp điện, lớn thì càng có thể rung trời chuyển đất, san núi lấp biển.

Mà tài liệu của pháp bảo thì cũng đủ loại, thiên kỳ bách quái, nhưng có một điểm, pháp bảo tài liệu như thế nào thì quyết định uy lực lớn nhỏ của pháp bảo sau này.

Trong đám đệ tử của Bách Kiếp Ngọc Vũ đường nhất mạch, đại sư huynh Vu Đại Dũng tu hành sâu nhất, đã đem'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp' tu luyện đến đệ ngũ trọng cảnh giới, tiếp đó là lão lục Diệp Phong, tu đến đệ tứ trọng cảnh giới. Mặc dù thời gian hắn nhập môn ngắn hơn Trần Phàm, Hoàng Nguyên, Vương Đức và Tống Đào nhưng ở trong đám đệ tử hắn là kẻ thông minh nhất, cho nên mặc dù học sau nhưng lại đến trước.

Về phần lão nhị Trần Phàm, lão tam Hoàng Nguyên, lão tứ Vương Đức, lão ngũ Tống Đào, đều đang giãy dụa đau khổ ở đệ tam trọng cảnh giới.

Tiếp đó, Tống Đào lại nói tiếp cho Phương Tử Vũ những điểm cần phải chú ý trong quá trình tu hành, cuối cùng nghiêm mặt nói:" Tiểu sư đệ, còn một chuyện cuối cùng huynh nhất định phải nói với đệ: bổn môn tu hành quý trọng ở tuần tự mà tiến, từng bước vững chắc. Nếu tham công liều lĩnh, chỉ sợ lòng tham không đủ, ngược lại có đại họa. Thành hay bại là do mệnh số định sẵn, không cần cưỡng cầu. Ví dụ như đám yêu ma ngoại đạo, dị

https://thuviensach.vn

đoan tà thuật, ham muốn đốt cháy giai đoạn nhanh chóng thành công, đến cuối cùng hơn nửa bị trời trách phạt, đệ phải cẩn thận."

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Vâng, ngũ sư huynh, đệ hiểu được."

Tống Đào gật đầu đứng dậy, nói:" Trước tiên cứ như vậy đã, bắt đầu từ chiều nay đệ mỗi ngày đều phải đến Ngọc Tiên phong đả toạn luyện công ba giờ. Nơi đó rất thanh tĩnh, bình thường cũng không có người đến đó, đệ tự mình cố gắng thôi. Còn có…" Tống Đào từ trong tay áo lấy ra một viên đan dược đen tuyền đưa cho Phương Tử Vũ nói:" Ngọc Hư cung chúng ta là lấy luyện đan làm chủ, đương nhiên đan dược do chúng ta luyện chế ra ở tu chân giới cũng có danh tiếng rất lớn. Viên đan dược này là đại sư huynh trước đó nhàn rỗi mà luyện ra, đối với những người mới bắt đầu có trợ giúp rất lớn. Chỉ là huynh đã sớm vượt qua đệ nhất trọng cảnh giới, có nó cũng vô dụng, bây giờ đem nó tặng cho đệ."

Phương Tử Vũ đứng dậy tiếp nhận đan dược nói:" Đa tạ ngũ sư huynh."

Tống Đào cười sảng khoái, xoa đầu nó rồi xoay người rời đi.

Phương Tử Vũ tiễn Tống Đào rời đi rồi mới xoay người trở lại gian phòng, đóng lại cửa phòng hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, chẩm rãi đi đến giường, ăn vào viên đan dược rồi án chiếu theo tư thế đả tọa mà Tống Đào truyền thụ, nhắm mắt, ở trong lòng đem pháp môn của'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp' đệ nhất trọng vừa được Tống Đào truyền thụ từ đầu đến cuối nhớ lại một lần, chiếu theo đó bắt đầu tu luyện.

Tống Đào truyền thụ cho nó đệ nhất trọng cảnh giới ở trong'Cửu thiên huyền tâm đạo quán' vốn là pháp môn tu luyện thô thiển cơ bản nhất, công dụng chỉ ở hai chữ: Luyện khí. Người tu luyện, tĩnh tọa mở ra tâm niệm bài trừ phiền não, dẫn thiên địa linh khí nhập thể thực hiện đại chu thiên vận chuyển, nhờ vào hơi thở của thiên địa mà tiến tới cảm ngộ thiên địa tạo hóa. Nếu có thể dẫn nhập linh khí ở trong thể nội vận hành liên tiếp ba mươi sáu chu thiên, tức là kinh mạch toàn thân đã ổn định, có thể tu luyện cảnh giới cao hơn.

Đan dược ở trong cơ thể Phương Tử Vũ tựa hồ có tác dụng, nó lúc này chỉ cảm thấy trong đan điền một cỗ khí nóng muốn lao ra khỏi đan điền, lập tức chiếu theo tâm pháp quy khí đạo vị mà Tống Đào đã dậy, dẫn cỗ nhiệt

https://thuviensach.vn

khí này sau khi vận chuyển vài vòng chu thiên trong cơ thể Phương Tử Vũ cảm thấy một tia ý thức của bản thân xuất ra ngoài cơ thể…

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tiến Bộ Thần Tốc

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Phương Tử Vũ cảm thấy ý thức từ từ trở về thân thể. Nó lúc này tinh thần vô cùng hưng phấn, chỉ muốn hét to lên một tiếng. Đương nhiên nó biết chuyện đó tuyệt đối không thể, bằng không một khi thiếu khí sẽ lập tức tẩu hỏa nhập ma. Rốt cuộc nó đem khí vận hành thêm một chu thiên nữa sau đó mới chầm chậm thu về đan điền.

Chậm rãi mở mắt, đầu tiên đập vào mắt nó là khuôn mặt của Vu Đại Dũng và Tống Đào.

“Thật tốt quá!” Tống Đào vui mừng nói:” Tiểu sư đệ, đệ rốt cuộc cũng đã tỉnh lại.”

“Đại sư huynh, ngũ sư huynh.”

Vu Đại Dũng cười nói:” Không có nghĩ ra tiểu sư đệ tư chất kinh người như vậy, lần đả tọa luyện công đầu tiên lại có thể ngồi suốt ba ngày ba đêm.”

“Đệ đả tọa đã ba ngày ba đêm rồi?” Phương Tử Vũ hoảng sợ hô lên.

“Đừng gấp đừng gấp.” Tống Đào cười nói:” Đó là việc tốt. Nên biết rằng người lần đầu tiên đả tọa có thể ngồi nửa ngày đã là rất tốt rồi. Huynh lần đầu tiên đả tọa vài ngày liên tục đó là khi đạt đến đệ tam trọng cảnh giới.”

Phương Tử Vũ ngơ ngác hỏi:” Đả tọa lâu thì là chuyện tốt sao?”

“Đương nhiên rồi.” Tống Đào nói:” Phải biết rằng luyện công điều cần thiết nhất là tĩnh tâm, nếu như tâm không thể tĩnh đả tọa cũng sẽ không lâu. Giống như đệ một lần đả tọa ba ngày ba đêm có phải là chuyện tốt hay không đây?”

https://thuviensach.vn

Vu Đại Dũng tiếp lời:" Đệ đã từng nghe qua chuyện Đạt Ma diện bích chín năm hay chưa?"

Phương Tử Vũ gật đầu.

Vu Đại Dũng nói tiếp:" Kỳ thật ông ta là đang đả tọa luyện công, chín năm đối với ông ta mà nói chỉ giống như một giác ngủ mà thôi. Đối với tu chân giả chúng ta mà nói, một lần đả tọa mất vài ngày thậm chí vài năm cũng là chuyện bình thường. Huynh từng nghe nói qua có người một lần đả tọa liền luyện vài trăm năm ấy chứ."

Phương Tử Vũ một lần nữa gật đầu không nói gì nữa.

"À, đúng rồi." Tống Đào ở bên cạnh vỗ vỗ đầu nói:" Huynh chút nữa quên báo cho đệ, chưởng môn đã mang theo Từ Ngạo Thiên sư đệ xuống núi rồi."

"Xuống núi?"

"Đúng vậy. Chưởng môn nói muốn mang đệ ấy nhập thế tu hành."

Phương Tử Vũ sắc mặt tối sầm lại, khe khẽ thở dài không nói gì.

Vu Đại Dũng vỗ vỗ bả vai nó nói:" Được rồi, nghĩ thông thoáng một chút đi. Thời gian đối với người tu chân chúng ta mà nói không có ý nghĩa gì cả, các đệ rất nhanh có thể gặp lại nhau thôi."

"Tốt rồi tốt rồi, mặt trời đã lên cao rồi." Tống Đào vỗ vỗ tay nói:" Tiểu sư đệ, đệ đã tỉnh lại rồi mau đi làm bài tập, không được lười nhác. Đệ đã ba ngày không làm bài tập rồi."

"A, vâng." Phương Tử Vũ nhảy xuống giường, túm lấy đao chặt củi lập tức đi ra ngoài.

"Ài, đừng có gấp như vậy chứ." Tống Đào gọi lại Phương Tử Vũ, nói:" Đệ đã ba ngày không ăn uống gì rồi, nhất định là đói rồi nhỉ? Nhanh tới phòng ăn kiếm cái gì đó ăn đi, ăn xong rồi đi làm bài tập."

Phưởng Tử Vũ xoa xoa bụng, quay đầu lại nói:" Không đói, trở về rồi sẽ ăn sau." Nói xong chạy về phía Ngọc Châu Phong.

Nhìn bóng lưng Phương Tử Vũ phía xa, Vu Đại Dũng nói:" Ngũ sư đệ, đệ có cho nó ăn đan dược gì không?"

"A. Có, là dưỡng khí đan do đại sư huynh người lúc rỗi rãi luyện chế ra."

https://thuviensach.vn

“Dưỡng khí đan? Quả thật là không thể hiểu nổi.”

“Đại sư huynh, có vấn đề gì sao?”

“À.” Vu Đại Dũng bứt tóc nói:” Tiểu tử này tiến bộ rất không bình thường, nó đã đột phá đệ nhất trọng cảnh giới rồi.”

“Cái gì?” Tống Đào hét lên:” Nó đột phá đệ nhất trọng cảnh giới rồi?”

“Uhm. Cho nên ta cảm thấy rất kỳ quái, chỉ dựa vào Dưỡng khí đan lại có thể ở lần thứ nhất đả tọa đột phá đệ nhất trọng cảnh giới. Tên gia hỏa này quả thật là một tên quái vật.”

Tống Đào nhìn theo hướng Phương Tử Vũ rời đi, nuốt nước miếng thì thào:” Mới ba ngày mà.”

“Đúng vậy. Tư chất của nó quả thật là bất phàm. Chỉ đáng tiếc là…… Ài.”

“Đại sư huynh, đáng tiếc cái gì?”

“A, không có gì, không có gì.” Vu Đại Dũng khoát tay nói:” Sư phụ dặn dò ta còn có việc phải làm, ta đi trước đây. Đệ chiếu cố tốt cho nó nhé.” Nói xong, Vu Đại Dũng như một tia khói nhẹ nhàng biến mất, chỉ để lại Tống Đào ở đó một mình lầm bẩm:” Ba ngày, mới ba ngày trời ạ…. Tiểu sư đệ, đệ rốt cuộc là loại người nào đây?”

*****

Từ sau khi đả tọa ba ngày, Phương Tử Vũ cảm thấy thân thể mình biến hóa rõ rệt. Đầu tiên là leo lên cái dốc nhỏ nọ, mặc dù còn có chút cố sức, nhưng đã không còn cái cảm giác kiệt sức giống như ba ngày trước đó nữa. Mà khi chặt cây, ba ngày trước nó chặt cả buổi sáng cũng chặt không gãy được một cây, nhưng lúc này nó chỉ cần hơn một giờ đã chặt đổ cây thứ nhất. Phương Tử Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn bàn tay mình, thật sự rất khó tin tưởng bản thân mình hiện tại và bản thân mình ba ngày trước lại có sự cách biệt lớn như vậy, lúc này nó càng thêm kiên định quyết tâm tu chân.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, Phương Tử Vũ mỗi buổi sáng sớm ngoại trừ chặt cây ra còn có thêm một bài tập nữa, đó là đến suối Côn lôn trong Côn lôn sơn xánh nước. Suối Côn lôn được xưng là suối không đóng băng, xung quanh suối nước là thiên hàn địa đống, gió lạnh buốt thấu xương, duy chỉ

https://thuviensach.vn

có suối nước này là quanh năm không bị đóng băng, ’Quỳnh tương ngọc dịch’ do Vương mẫu nương nương sở luyện trong truyền thuyết là do nước của con suối này cất lọc thành. Mặc dù chỉ là một cái truyền thuyết nhưng chất nước của con suối không bị đóng băng này quả thật là vô cùng tốt, rất thích hợp cho người của Ngọc Hư cung lấy phối hợp luyện đan. Chỉ có điều xung quanh con suối không đóng băng này nhiệt độ vô cùng thấp, phỏng chừng nhiệt độ hạ xuống đến khoảng âm ba mươi độ, bởi vậy cũng có rất ít người có thể chịu được cái rét lạnh nơi này mà đến lấy nước. Ngọc Hư cung sau này mặc dù đem lấy nước nơi này trở thành một bài tập nhưng không phải là mỗi ngày đều tới đây, trên cơ bản thì một tuần đến đây xách nước một hai lần là được. Nhưng từ khi Phương Tử Vũ đến Ngọc hư cung quy tắc này lập tức bị phá bỏ. Phương Tử Vũ tựa hồ như không sợ cái rét cắt da cắt thịt nơi này mà ngược lại dường như rất thích nơi này, bởi vậy mỗi ngày nó đều đến đây xách nước. Người trong Ngọc Hư cung đều phỏng đoán nó có phải là bị điên rồi hay không, trên đời này làm gì có người nào không sợ lạnh? Kỳ thật điều này cũng không thể trách Phương Tử Vũ, lần đầu tiên nó ra đây lấy nước thì bị đông cứng toàn thân cứng ngắc. Bất đắc dĩ chỉ đành vận khởi’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ để chống lạnh, vào lúc’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ sắp chống cự không nổi nữa thì lại vận khởi’Thiên ma sách’ tiếp tục chống lạnh, cứ như vậy, ở lần thứ nhất lấy nước sau khi trở về nó phát hiện ra’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ và’Thiên ma sách’ ma công đều có một chút tiến bộ. Sau khi phát hiện được điều này, mỗi ngày nó đều đến đó, mỗi ngày khi lấy nước toàn thân đều bị đông cứng ngắc, mặt mũi tái ngắt trở về. Thời gian trôi đi, Phương Tử Vũ cảm thấy nơi này không còn lạnh như trước nữa, ngược lại trong nước còn cảm giác được một tia ấm áp. Tuy vậy Phương Tử Vũ đã không còn sợ hãi những tia ấm áp làm người ta đông cứng này nữa, trải qua những ngày vận công tu luyện chống lạnh, hai loại công pháp của nó đều có đều cao rất lớn, nhất là’Thiên ma sách’ mơ hồ có dấu hiệu đột phá đến đệ nhị trọng cảnh giới.

Trước đây Phương Tử Vũ buổi chiều mỗi ngày đều đến Ngọc Tiên phong tìm một chỗ ít người, linh khí nồng đậm tĩnh tọa luyện công. Hiện

https://thuviensach.vn

tại rất hiếm khi nhìn thấy thân ảnh của nó trên Ngọc Tiên phong. Kỳ thật sau lần đầu tiên tĩnh tọa nhập định ba ngày, nó đã đột phá đệ nhất trọng cảnh giới của'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp'. Vào buổi tối hôm đó Tống Đào đã truyền cho nó tâm pháp của đệ nhị trọng cảnh giới, Phương Tử Vũ mất gần hai năm thời gian thì đột phá đệ nhị trọng cảnh giới, ngay cả Tống Đào cũng phải sợ hãi than Phương Tử Vũ tư chất kinh người. Thật ra Phương Tử Vũ khi mới bắt đầu tu luyện đệ nhị trọng cảnh giới thì cảm thấy tiến bộ chậm chạp, cho dù mỗi ngày đều đến Ngọc Tiên phong hấp thu thiên địa linh khí cũng không có trợ ích lớn. Hiện tượng này diễn ra cho đến khi Phương Tử Vũ quen dần với khí lạnh xung quanh suối Côn Lôn thì mới được cải biến. Nguyên lai vùng suối Côn lôn mới là vị trí linh khí chân chính trên Côn lôn sơn, điểm này chưởng môn các đời Ngọc Hư cung đều đã phát hiện ra từ sớm, chỉ là xung quanh suối Côn Lôn nhiệt độ thật sự là quá thấp, môn hạ đệ tử đừng nói là đến đây tĩnh tọa luyện công, chỉ cần ngồi xuống một lát thôi người đều có thể sẽ bị đóng băng mà chết. Bất đắc dĩ, Ngọc Hư cung đành phải chọn Ngọc Tiên phong làm nơi hấp thu linh khí. Ngọc Tiên phong mặc dù linh khí rất sung túc, nhưng so với suối Côn Lôn đơn giản mà nói đó là cách biệt giữa trời và đất. Suối Côn Lôn đối với những người khác mà nói ở lâu có thể sẽ mất mạng, nhưng đối với Phương Tử Vũ, ma đạo song tu quái thai, mà nói chính là tu luyện bảo địa khó có được. 'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp'thuộc về trung tính công pháp, mà'Thiên ma sách' thuộc về âm tính công pháp, hai loại công pháp như vậy mới không bài xích lẫn nhau chỉ có điều cũng không có biện pháp dung hợp chúng, mỗi loại công pháp có đường đi riêng của mình. Mà Phương Tử Vũ chính là bởi vì hai loạn công pháp này hỗ trợ đền bù cho nhau, đạo pháp hao hết liền vận ma công chống lại, ma công hao hết đạo pháp cũng vừa khổi phục lại. Một công pháp hao hết, lập tức hấp thu linh khí của Côn lôn khôi phục pháp lực, đồng thời vận dùng loại công pháp khác để chống đỡ, mỗi ngày cứ lặp đi lặp lại như vậy không ngừng vận công chống lạnh khiến cho'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp' và'Thiên ma sách' của Phương Tử Vũ ngày đi ngàn dặm. Điều này Phương Tử Vũ đương nhiên là không hiểu, nhưng nó trong một lần vô ý tĩnh tọa ở nơi này sau đó liền cảm thấy bản

https://thuviensach.vn

thân luyện công ở nơi này so với ở trên Ngọc Tiên phong tốt hơn rất nhiều, từ đó Phương Tử Vũ mỗi ngày đều ở đấy luyện không không biết mệt mỏi. Cũng bởi vì nơi này linh khí sung túc, Phương Tử Vũ mới có thể ở trong thời gian ngắn nhất đột phá đệ nhị trọng cảnh giới của'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp'. Mà khi Tống Đào truyền thụ cho nó đệ tam trọng cảnh giới thì nó chỉ dùng một năm thời than đã đột phá rồi, khi Tống Đào biết được kết quả này thì trợn mắt há hốc miệng ở đương trường, chửi bới lão thiên bất công. Đệ tử trong Ngọc hư cung mỗi lần đột phá nhất trọng cảnh giới thì lập tức được sư phụ đích thân truyền cho tâm pháp cảnh giới kế tiếp, Tống Đào vẫn dừng lại ở đệ tam trọng cảnh giới, bởi vậy mà hắn còn không biết tâm pháp của đệ tứ trọng cảnh giới, mà đại sư huynh Vu Đại Dũng đã xuống núi từ ba năm trước rồi. Ở Ngọc Vũ đường trong ánh mắt của đám đệ tử tu vi cao nhất chỉ có Tống Đào, bất đắc dĩ Tống Đào chỉ có thể lưu lại một ít luyện đan thư tịch để cho Phương Tử Vũ tự mình chiếu theo sách mà luyện đan, còn hắn thì đi mời sư phụ vốn đã bế quan ba năm. Về phần'Thiên ma sách' của Phương Tử Vũ đã đột phá đệ nhị trọng cảnh giới, đạt đến đệ tam trọng, án theo tình hình tiến triển như vậy, khoảng cách đến đột phá đệ tam trọng cảnh giới chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Khi Bách Kiếp nghe Tống Đào nói Phương Tử Vũ tư chất cáo như thế nào, luyện công cực nhanh thì trong long cũng tràn ngập vui mừng, nhưng khi nghĩ đến khuôn mặt xấu xí của Phương Tử Vũ lại lạnh lẽo trở lại, sau cùng lão phân phó Tống Đào trước hết chăm sóc cho Phương Tử Vũ, còn lão thì lập tức ngàn dặm phi kiếm tìm Vu Đại Dũng trở về. Khi Vu Đại Dũng trở về Ngọc Hư cung thì mới phát hiện ra Phương Tử Vũ đã sớm tu luyện đến Dung Hợp hậu kỳ, Tống Đào nghe xong hôn mê đương đường. Bởi vì tu vi lúc này của Phương Tử Vũ đã vượt qua Tống Đào cho nên đại sư huynh Vu Đại Dũng ở lại tiếp tục dậy nó tiếp tục tu chân. Từ đó trở đi Phương Tử Vũ ngoại trừ ban ngày luyện công theo thường lệ còn tăng thêm bài tập buổi tối, đó là luyện đan. Không biết có phải là Phương Tử Vũ vô duyên với luyện đan hay không, vô luận là nó nỗ lực như thế nào đi nữa đều luyện không thành đan dược, Vu Đại Dũng và Tống Đào chỉ đành lắc đầu than rằng trời xanh cũng thật là công bằng, nếu như Phương Tử Vũ ở

https://thuviensach.vn

trên phương diện luyện đan cũng giống như nó luyện đạo pháp vậy thì bọn quả quả thật chẳng còn mặt mũi nào tiếp tục tu chân nữa rồi. Nhưng Phương Tử Vũ không hề tức giận, buổi tối mỗi ngày đều kiên trì luyện đan dược, mặc dù vẫn không một lần thành công. Chỉ có điều trải vô số lần thất bại để cho nó đạt được rất nhiều kinh nghiệm trân quý. Mặc dù luyện đan chưa một lần thành công, nhưng công lực của Phương Tử Vũ lại tăng vọt, trong một năm ngắn ngủi lại một lần nữa có đột phá, mơ hồ có xu hướng tiến nhập đệ ngũ trọng cảnh giới, điều này ngay cả Vu Đại Dũng cũng ghen tị đến điên cuồng. Mà một năm thời gian này Phương Tử Vũ đã từ Dung Hợp hậu kỳ chuyển tiếp đến Tâm Động kỳ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sơ Ngộ Tử Huyên

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt Phương Tử Vũ đến Côn Lôn đã được bốn năm, nó đã trưởng thành thiếu niên mười lăm tuổi. Bởi vì mỗi ngày đều lên núi chặt củi, cơ bắp của nó phát triển cũng rất chắc khỏe.

Buổi sáng sớm hôm nay, Phương Tử Vũ theo lệ thường vác sài đao lên Ngọc Châu Phong chặt củi. Bắt đầu từ ba năm trước Phương Tử Vũ chặt một ít cây nhỏ đã vô cùng nhẹ nhàng, sau đó liền chuyển sang chặt một ít cây lớn hơn mang về. Mặc dù tu vi bây giờ của nó đã không cần phải đi chặt củi nữa, nhưng Phương Tử Vũ đã hình thành thói quen sinh hoạt này rồi, mỗi ngày đều làm như vậy không biết mệt mỏi. Nếu như có một ngày không đi chặt củi nó liền cảm thấy rất không thoải mái.

Phương Tử Vũ leo lên núi, đi đến mảnh rừng quen thuộc, nhìn khắp núi một màu xanh tươi tốt, tầng tầng lớp lớp, gió núi thổi qua, cây cỏ lay động như những con sóng lớn ngoài khơi, vô cùng hùng vĩ, trong lòng nhất thời cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Nó hít sâu một một luồng không khí núi rừng tươi mát, vận động cơ thể, cầm lấy sài đao đi vào trong rừng. Địa phương nó đi đến lúc này khác xa so với ba năm trước đây, là chỗ sâu nhất trong khu rừng, nơi đó những cây đại thụ mọc san sát, chất gỗ cũng càng thêm cứng rắn.

Sương sớm trắng xóa bồng bềnh khắp rừng, giống như một tấm lụa mềm mại, trên những chiếc lá xanh non của tàng cây hai bên con đường mòn, còn vương những hạt sương trong suốt lóng lánh xinh đẹp.

Đi một hồi, như đang hòa mình vào đại dương xanh biếc, nơi này đại đa số cây cối đều cao vút, cành lá sum suê, thẳng tắp tới trời, ánh sáng xuyên

https://thuviensach.vn

qua những tầng lá chiếu xuống mặt đất, lưu lại những cái bóng hình thù kỳ quái. Phương Tử Vũ nhìn trái rồi lại nhìn phải, chọn ra một cây gỗ lớn, ngắm ngía một lát rồi vung đao chặt xuống.

“Pặc!” Chặt xong cây gỗ cuối cùng, Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời đã sớm lên cao tỏa nắng xuống khắp thiên hạ.

Phương Tử Vũ bàn tay nhanh nhẹn đem những cành cây đang nằm lộn xộn trên mặt đất sắp xếp buộc chặt lại một chỗ.

Đúng lúc này, Phương Tử Vũ mơ hồ nghe thấy có người đang la hét. Nó dừng tay, nghểnh tai lên nghe ngóng.

“Cứu tôi với! Cứu mạng…” Lần này Phương Tử Vũ nghe được rõ ràng, đích thật là có người đang kêu cứu mạng. Bĩu môi không để ý đến tiếng kêu cứu, cúi đầu tiếp tục làm công việc của mình. Qua một hồi lâu, không nén nổi lòng hiếu kỳ, trong lòng khẽ thở dài, ném sài đao và cành cây đang cầm trong tay xuống rồi hướng theo phía tiếng kêu truyền tới chạy đi.

Tiếng kêu truyền đến từ bên mép vực sâu trên Ngọc Châu phong. Vực sâu này có một cái tên gọi là dây vá trời, hai bên bờ vực cách nhau không xa, khoảng ba đến bốn mét, khoảng giữa hai bờ sương trắng lượn lờ, một khi trượt chân rơi xuống chính là đáy vực sâu, rất có khả năng ngay cả thi thể cũng tìm không được. Một gốc cây nhỏ mọc ngang ra ngoài vách đá, khi Phương Tử Vũ chạy đến thì nhìn thấy một thiếu nữ tuổi xấp xỉ nó đang treo ở dưới cái cây này. Thiếu nữ này một tay bám chặt lấy một nhánh cây, thân thể lơ lửng giữa không trung, một khi nàng buông tay ngay lập tức sẽ rơi xuống đáy vực sâu. May là cây cối nơi này đều đã được linh khí của Côn Lôn sơn cải tạo từ sớm, trở nên vô cùng cứng cỏi, nếu không cành cây nhỏ kia đã sớm gãy lìa rồi.

Thiếu nữ nọ lúc này khuôn mặt nước mắt đầm đìa, túm chặt lấy cành cây không dám buông tay. Mà ở trên vách đá có hai nam một nữ đang nóng nảy đi tới đi lui. Nhìn thấy có người đi đến, một nam tử trong đó vội càng chạy lại nói:” Vị huynh đệ này, xin hãy cứu sư muội của ta.”

Phương Tử Vũ ánh mắt quét nhanh trên người bọn họ rồi nhìn xuống thiếu nữ đang treo dưới cái cây kia, thiếu nữ này một thân quần áo màu xanh nhạt đang bay phần phật trong gió.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có chỗ nào có thể bám vào, xung quanh cũng chẳng có dây nhợ gì. Nó lấy ra pháo hiệu cầu cứu trên người bắn lên không trung, ’Sưu! ’ một vệt khói đen xông thẳng lên trời.

“Huynh đài, đó là?”

Phương Tử Vũ ánh mắt tập trung trên người cô gái đang lơ lửng giữa không trung, hờ hững đáp:” Đó là tín hiệu cầu cứu của môn phái ta, rất nhanh sẽ có người đến cứu nàng ta.”

Nam tử nọ hương Phương Tử Vũ chắp tay nói:” Các hạ là môn hạ của Ngọc hư cung? Ân đức này không lời nào tạ hết, ngày sau nhất định hồi báo.” Một nam một nữ ở phía sau cũng đi lên cám ơn Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ không thèm để ý đến bọn họ, chỉ một mực nhìn chằm chằm vào thiếu nữ nọ.

Tên nam tử lúc đầu sắc mặt lộ vẻ không vui, nói:” Huynh đài……”

Đúng lúc này, Phương Tử Vũ bỗng nhiên sắc mặt đại biến, hô lên:” Nguy rồi!”

Nam tử nọ và một nam một nữ phía sau đều giật mình, theo ánh mắt Phương Tử Vũ nhìn lại.” A!” thiếu nữ đang đứng trên vách núi thét lên một tiếng, mà hai tên nam tử cũng hoảng sợ thất sắc. Chỉ nhìn thấy ở trên vách đá cành cây mà cô gái nọ đang nắm lấy đã bắt đầu nứt toác ra, vết nứt càng lúc càng lớn, cứ tiếp tục như vậy cứu viện còn chưa đến thì cành cây đã gãy lìa rồi.

“Rắc!” Thiếu nữ cảm thấy cả thân mình trầm xuống một cái, vội vàng ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy cành cây cơ hồ đã hoàn toàn gãy lìa, chỉ còn dư lại một tầng vỏ cây đang đau khổ níu giữ. Cô gái hoảng sợ thất sắc, cái miệng nhỏ nhắn muốn thét lên nhưng lại không phát ra tiếng. Mà đám người chỉ có thể đứng ở trên vách núi nhìn tất cả sự việc đang diễn ra mà không có cách nào can thiệp.

Thời gia, ngừng lại rồi. Trái tim của cô gái cũng đã ngừng đập. Ánh mắt nàng nhìn lớp vỏ vây cuối cùng từng chút từng chút tước khỏi chạc cây, trái tim của nàng cơ hồ cũng đã nhảy lên đến mắt rồi.

https://thuviensach.vn

“Roạt!” Tầng vỏ cây cuối cùng rốt cuộc cũng tước khỏi chạc cây, cô gái cảm thấy cơ thể mình không tự chủ được bay lượn trong gió.

“Không!” “Sư muội!” “Tỷ!” Trên vách đá hai nam một nữ đồng thời hét lên, nhưng vô lực xoay chuyển.

Cứu viên vẫn chưa đến, một đóa tiên hoa màu xanh nhạt đang lay động trong gió, sắp sửa ra đi mãi mãi.

Đúng vào lúc này, một thân ảnh nhanh chóng lao ra khỏi vách núi, bay nhanh về phía cô gái đang ở trong không trung.

“Pặc!” Cùng lúc đó, Phương Tử Vũ vung một tay nắm chặt lấy một cái chạc cây còn một tay bắt lấy tay cô gái. Một nam một nữ như quả bầu treo lủng lẳng dưới tàng cây ngang vách núi.

Thiếu nữ cảm thấy thân thể mình đã ngừng rơi, mà tay mình bị một cánh tay rắn chắc hữu lực nắm chặt. Cô gái từ từ mở mắt, nhìn ân nhân đã cứu mạng mình.

Đó là một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, lớn lên vô cùng kỳ lạ, một nửa bên mặt anh tuấn, một nửa còn lại làn da đen sạm, càng khiến cho người ta kinh sợ đó là trên lớp da đen đó còn mọc lên một đám lông mao dài trắng mịn, cô gái nhất thời cảm thấy một trận buồn nôn. Chỉ thấy hắn một tay nắm lấy chạc cây một tay nắm chặt lấy tay mình không hề tốn sức.

Phương Tử Vũ lúc này cũng đã nhìn rõ cô gái này, nó cũng không hiểu tại sao mình lại xúc động như vậy, mới vừa rồi khi nhìn thấy cành cây gãy lìa cái gì cũng không nghĩ đến lập tức nhảy đến, vạn nhất vừa rồi làm không tốt đã không cứu được cô gái mà còn rất nhiều khả năng ngay cả tính mạng của mình cũng kéo đi theo. Đang suy nghĩ mông lung thì phát hiện ra ánh mắt của cô gái đang nhìn về phía khuôn mặt nó, nó thu hồi tâm thần nhìn kỹ cô gái. Mới vừa rồi ở xa xa, hơn nữa thời gian cấp bách cho nên không nhìn cẩn thận, bây giờ mặt đối mặt tỉ mỉ nhìn thì lập tức ngơ ngẩn cả người. Trên đời này lại có một nữ tử dung mạo như vậy sao, trước đây nó cho rằng Bách Độ tiểu sư thúc mà nó từng gặp qua đã là tuyệt sắc mĩ nữ rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy nữ tử trước mắt này nó mới biết cái gì gọi là tuyệt sắc giai nhân. So sánh giưa Bách Độ với nàng ta căn bản là đốm lửa

https://thuviensach.vn

so với mặt trăng. Nàng ta khuôn mặt tròn tròn dài dài hình trái xoan, cùng với một đôi mắt đặc biệt trong sáng hơn nữa to tròn linh động, phối hợp với cái mũi xinh đẹp tinh xỏa, kết hợp với đôi môi đỏ mọng, lại làm cho người ta cảm thấy một loại thuần khiết ngây thơ, mềm mại không chút tì vết. Nàng tinh khiết thanh lịch như vậy, xinh đẹp ôn nhu như vậy. Khiến cho người ta mất hồn, khiến cho người ta vấn vương! Mà khiến cho người ta kinh ngạc nhất chính là khí chất của nàng. Đó là một loại vừa nhìn thấy nàng lập tức muốn ôm nàng vào lòng, hoặc là khi đôi mắt to của nàng nhìn ngươi, có thể khiến cho ngươi không đành lòng lừa dối nàng, một loại cảm động phát ra từ nội tâm muốn che chở bảo vệ cho nàng. Khi nàng nói cho người ta nghe mộng tưởng của nàng, có một loại mị lực kỳ lạ khiến cho kẻ đó nỗ lực liều mạng cũng muốn vì nàng biến mộng tưởng đó thành hiện thực. Lúc này Phương Tử Vũ lại cảm thấy may mắn vì mới vừa rồi mình đã liều lĩnh nhảy xuống cứu nàng, nếu không một vưu vật của nhân gian cứ như vậy mà chết đi quả thật là đáng tiếc. Nghĩ đến đây, Phương Tử Vũ hướng về phía cô gái nở nụ cười đầu tiên trong đời nó. Ngay cả đối với Từ Ngạo Thiên nó cũng chưa bao giờ cười một lần, mà nụ cười đầu tiên cửa nó lại tựng cho cô gái vô danh trước mặt này.

Lúc này trái tim cô gái một mảnh hỗn loạn, nàng mới vừa rồi còn ảo tưởng người cứu mình sẽ giống như trong giấc mơ của mình, có dung mạo anh tuấn vô bỉ, thực lực kinh người, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng. Nhưng không nghĩ đến cứu mạng nàng lại là người có bộ dạng như vậy, hơn nữa lại còn cười với nàng. Đặc biệt là khi hắn nhìn nàng mỉm cười, nàng cảm thấy mọi thứ trong dạ dày của mình muốn nôn hết cả ra rồi. Giây phút này, nàng quên đi bản thân đang lơ lửng trên không trung, quên đi sợ hãi, cứ ngơ ngẩn, hai người cứ như vậy nhìn nhau. Một người là tràn đầy hi vọng, còn một kẻ thì tràn đầy tuyệt vọng.

“Rắc!” Đúng lúc này hai người đều cảm thấy cơ thể khẽ trầm xuống.

Phương Tử Vũ lập tức biến sắc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chạc cây nó đang bám lấy đã nứt toác, cứ tiếp tục như vậy không được bao lâu nữa cả hai người đều sẽ rơi xuống đáy vực.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Phương Tử Vũ âm thầm thở dài, trong lòng thầm nghĩ:" Ông trời, ông thật sự muốn ta chết ở nơi này sao?" Nó cúi đầu nhìn cô gái phía dưới, trên khuôn mặt trắng bạch của nàng tràn ngập vẻ hoảng sợ, ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào vết nứt toác nơi chạc cây.

"Thôi rồi." Phương Tử Vũ thầm nhủ:" Chết thì chết, ta xấu xí quái dị sống ở trên đời này ngược lại cũng là điều dưa thừa, chết sớm một chút cũng có lẽ lại là điều tốt. Chỉ tiếc là thù lớn chưa trả, còn vị tiểu cô nương này nữa…" Phương Tử Vũ ánh mắt ôn hòa dừng lại mấy giây trên khuôn mặt của cô gái rồi tiếp tục nghĩ:" Nàng ta không cần phải chết cùng một chỗ với ta. Đúng, cho dù chết ta nhất định cũng phải cứu cho được nàng ta, tương lai nàng nhất định sẽ nhớ đến ta, ài, được một cô gái xinh đẹp như thế này ghi nhớ, đó cũng là một loại may mắn a."

Đã có quyết định, Phương Tử Vũ cảm thấy trong lòng an tĩnh hơn rất nhiều, nó hướng cô gái phía dưới hỏi:" Nàng, tên gọi là gì?"

Cô gái dường như không nghe thấy, chỉ ngơ ngẩn nhìn cái chạc cây.

Thanh âm của Phương Tử Vũ lớn hơn một chút:" Ài!"

Cô gái giật mình, lấy lại tinh thần, nhìn Phương Tử Vũ hỏi:" Ngươi gọi ta?"

Phương Tử Vũ gật đầu hỏi:" Cô tên gọi là gì?"

Nhìn thấy khuôn mặt của Phương Tử Vũ, cô gái đột nhiên nghĩ đến một lát nữa mình phải cùng hắn táng thân nơi đáy vực sâu, một loại cảm giác chua xót, không cam lòng trào dâng trong lòng. Dù sao ít ra thiếu niên này

https://thuviensach.vn

cũng bởi vì cứu nàng mà chết, trong tình trong lý đều phải nên trả lời người ta, cô gái bất đắc dĩ nhỏ giọng đáp:" Ta, ta tên là Lục Tử Huyên."

"Ta gọi là Phương Tử Vũ."

"Phương Tử Vũ." Lục Tử Huyên nói:" Cám ơn ngươi, Phương Tử Vũ."

"Cám ơn ta?" Phương Tử Vũ sửng sốt nói:" Ta còn chưa cứu được cô ra khỏi đây mà."

Lục Tử Huyền khe khẽ lắc đầu nói:" Cám ơn ngươi không ngại nguy hiểm đến cứu ta."

Phương Tử Vũ sửng sốt không biết nên trả lời như thế nào. Bản thân vì sao lại liều lĩnh lao ra cứu nàng đến bây giờ nó vẫn không hiểu, bảo nó phải trả lời sao đây?

May là Lục Tử Huyên không chú ý đến vẻ mặt của Phương Tử Vũ, tiếp tục nói:" Thật xin lỗi, đều tại ta và sư huynh muội ham chơi mà làm hại đến ngươi."

Phương Tử Vũ thản nhiên cười, nói:" Trước hết đừng nói nữa, đợi chúng ta lên trên được rồi nói tiếp."

"Lên trên?" Lục Tử Huyên cười thê lương nói:" Cứu viện vẫn chưa đến, cành cây cũng sắp gãy lìa rồi, chúng ta không có cơ hội nữa."

"Lục Tử Huyên!" Phương Tử Vũ dùng lực nắm chặt lấy bàn tay của Lục Tử Huyên nói:" Đáp ứng với ta hai chuyện."

"Chuyện gì?"

"Thứ nhất sau này mặc kệ là gặp phải khó khắn hay nguy hiểm gì, không đến phút cuối cùng tuyệt đối không được dễ dàng buông tha bản thân."

Lục Tử Huyên mỉm cười, khẽ gật đầu nói:" Được, nếu như ta có thể sống sót qua ngày hôm nay, ta đồng ý với ngươi. Chuyện thứ hai là gì?"

"Chuyện thứ hai…" Phương Tử Vũ nhìn sâu vào ánh mắt Lục Tử Huyên nói:" Chuyện thứ hai đó là… nhớ kỹ ta."

Lục Tử Huyên ngơ ngác, nói:" Nhớ kỹ ngươi?"

Lúc này Phương Tử Vũ đã bắt đầu hành động, nó dùng lực cong người rồi đột nhiên bung ra, Phương Tử Vũ và Lục Tử Huyên hai người ở trong không trung như cái dây đu đưa qua đưa lại.

https://thuviensach.vn

Chạc cây vốn đã không chịu nổi sức nặng của hai người lại thêm lực trùng kích bất ngờ này, vết nứt toác càng lúc càng lớn, mà Phương Tử Vũ mang theo Lục Tử Huyên đu lên càng lúc càng cao.

“Tử Huyên.” Phương Tử Vũ đang đu đưa trong không trung nói:” Ta đếm đến ba cô lập tức buông tay nhé.”

Lục Tử Huyên giật mình, lập tức hiểu rõ ý đồ của Phương Tử Vũ. Thiếu niên trước mắt này chỉ vì một người qua đường không hề quen biết mà dám mạo hiểm như vậy, khiến cho nàng cảm động nước mắt tuôn trào.

Phương Tử Vũ một lần nữa dùng lực đem thân thể tung lên cao, đồng thời hô:” Một!”

Lục Tử Huyên bị Phương Tử Vũ nắm chặt lúc này chẳng làm gì khác, chỉ có thể để mặc cho thân thể không ngừng theo Phương Tử Vũ đưa qua đưa lại, ngơ ngác nhìn nó, không biết rằng nước mắt đã rơi đầy mặt.

“Hai!”

Nàng cảm thấy giây phút này cả thế giới như ngừng lại, không có sợ hãi, không có lo lắng hoảng hốt. Trong ánh mắt của nàng chỉ có khuôn mặt kiên nghị của Phương Tử Vũ.

“Ba!”

Cùng lúc hô ba, Phương Tử Vũ đem bản thân đẩy lên mức cao nhất, đồng thời đem tay của Lục Tử Huyên buông ra.

“Vù, vù.” Tiếng gió gào thét bên tai, Lục Tử Huyên nhìn thấy Phương Tử Vũ vẫn nắm chặt lấy chạc cây đang đung đưa, mà bản thân mình thì càng lúc càng xa hắn, càng lúc càng xa….

“Bịch!” Lục Tử Huyên rốt cuộc cũng được ném trở lại bên mép vực, mà một mực vẫn đứng ở trên vách núi ba nam hai nữ vội vàng đưa tay tiếp lấy nàng. Bởi vì quán tính, bốn người ôm chung một chỗ lăn một vòng.

Trong cơn hoảng loạn nhưng Lục Tử Huyên vẫn không quên quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ một cái.

Nhìn thấy Lục Tử Huyên rốt cuộc cũng bình an vô sự, Phương Tử Vũ thở dài một hơi, nó một lần nữa mỉm cười.

“Rắc!” Đúng lúc này, chạc cây rốt cuộc cũng chịu không nổi lực trùng kích đu qua đu lại liên tục của Phương Tử Vũ, gãy lìa.

https://thuviensach.vn

“Không!” Lục Tử Huyên dùng tia khí lực cuối cùng giãy giụa đứng dậy chạy lại mép vực, dùng hết sức vươn tay về phía Phương Tử Vũ như muốn kéo nó lại. Đáng tiếc cánh tay nàng đối với vực sâu mà nói quả thật là quá ngắn quá ngắn rồi, vô luận là nàng vươn người đưa tay dài ra bao nhiêu đi nữa vẫn thủy chung không rút ngắn lại được một phần trăm khoảng cách giữa nàng và Phương Tử Vũ.

Nó bay lên.

Hai tay của nó giống như đôi cánh đại bàng dang rộng, song song với bả vai, nhìn qua giống như một cây thánh giá, có lẽ là một đầu đại bàng. Sau đó, nó ngẩng đầu nhìn nàng, một tia cười khổ hiện ra nơi khóe miệng, nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

“Không!!” Lục Tử Huyên đầu và cánh tay đều nhoài ra ngoài mép vực. Tay của nàng khua động trong không khí, dường như muốn giữ lại thân thể của Phương Tử Vũ, nhưng, chỉ có từng cơn gió núi vô định bị nàng bắt lại. Nàng nhìn thân thể của Phương Tử Vũ đang rơi nhanh xuống, trong mắt nàng tất cả đều là nụ cười khổ bất đắc dĩ sau cùng của Phương Tử Vũ. Cuối cùng, chỉ còn nhìn thấy mái tóc đen dài của Phương Tử Vũ đem khuôn mặt mặt của hắn toàn bộ che lấp.

Hắn, biến mất rồi.

Biến mất trong tầm mắt nàng, biến mất trong tầng mây mù mờ mịt.

Tay nàng vẫn khua động trong không trung, nhắm chặt hai mắt, nước mắt như con suối lăn tràn bờ mi. Nàng nức nở khóc lớn. Không biết vì sao, lúc này khuôn mặt xấu xí nọ ở trong mắt nàng không còn xấu xí như trước nữa, Lục Tử Huyên phát hiện ra rằng nếu như chỉ nhìn một nửa khuôn mặt kia của hắn thì hắn quả thật là một thiếu niên anh tuấn. Trong sát na này nàng hiểu rằng, suốt cả cuộc đời này của nàng vĩnh viễn không thể quên được khuôn mặt đó.

“Sư muội.” Nam tử mới vừa nói chuyện với Phương Tử Vũ khi nãy đi đến sau lưng Lục Tử Huyên, vỗ nhè nhẹ trên lưng nàng, ôn nhu nói:” Muội không có việc gì là tốt rồi, chúng ta trở về thôi.”

“Đừng đụng vào người ta!” Lục Tử Huyên đưa tay ra sau gạt đi bàn tay của nam tử đang đặt trên người nàng, ngồi bên mép vực mà khóc.

https://thuviensach.vn

Trên khuôn mặt của nam tử chợt lóe lên vẻ giận dữ, theo đó lại thở dài, ngồi xuống bên cạnh Lục Tử Huyên.

“Tỷ.” Tên nam tử còn lại đi đến nói:” Tiễn Trạm sư huynh nói đúng đấy, chúng ta trở về trước đã. Cùng lắm thì sau khi trở về lập cho hắn một cái bài vị là được.”

Thấy Lục Tử Huyên không thèm để ý đến hắn, nam tử lại quay đầu lại nói nhỏ bên tai Tiễn Trạm:” Tiễn sư huynh, huynh yên tâm đi, tỷ của đệ từ trước đến nay không để nam nhân trong thiên hạ vào trong mắt, làm sao có thể vì một người mới lần đầu gặp mặt mà khóc chứ? Hơn nữa người vừa rồi huynh cũng đã nhìn thấy, hắn thật xấu xí. Tỷ ấy mới vừa rồi bị dọa hoảng sợ quá, một lát nữa sẽ tốt ngay thôi.”

Nghe đệ đệ của Lục Tử Huyên nói như vậy, Tiễn Trạm mới khôi phục lại vẻ tươi cười.

Nữ tử còn lại đứng ở phía sau nhỏ giọng mắng một tiếng:” Ngu ngốc.” Sau đó đi đến bên cạnh Lục Tử Huyên ngồi xuống, nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt. Nhìn thấy Lục Tử Huyên khóc thương tâm như vậy, cô gái này cũng bất giác nước mắt như mưa.

Đúng lúc này, chỉ nghe trên không trung vang lên một tiếng” Sưu!”, ngoại trừ Lục Tử Huyên ba người còn lại bất giác đều ngẩng đầu nhìn lên trên trời. Vừa nhìn lên, đều không khỏi choáng váng hoa mắt.

Chỉ thấy trên không trung lao xuống một thanh kiếm lớn, mà trên kiếm đang đứng hai người.

Ở phía trước là người khống chế kiếm phi hành, khoảng chừng bốn mươi tuổi, người phía sau ước chừng khoảng hơn hai mươi tuổi. Người đến chính là hai vị sư huynh của Phương Tử Vũ, Vu Đại Dũng và Tống Đào.

Thanh kiếm nọ bay đến trước mặt bốn người thì dừng lại, hai người trên đó bước xuống, chỉ thấy Vu Đại Dũng vung tay lên, thanh kiếm tự động bay vào vỏ kiếm phía sau lưng hắn. Hai người đưa mắt nhìn bốn tên nam nữ trẻ tuổi trước mắt, bốn người này dường như đều chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, một cô gái thân mang y phục màu xanh nhạt đang ngồi bên mép vực dường như khóc lóc rất thương tâm, mà ba người còn lại thì đang ngơ ngác nhìn hai người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Đối với hai người vừa mới đến Lục Tử Huyên hoàn toàn không hay biết, mà ba người còn lại thì đang giương mắt mà nhìn.

Ngự kiếm phi hành là một loại pháp thuật phải là người đạt đến Nguyên anh kỳ mới có thể vận dụng được, mà tu chân giả nguyên anh kỳ ở trong thế tục giới rất hiếm khi lộ diện. Mặc dù bốn người Lục Tử Huyên cũng xuất thân từ tu chân môn phái, ngày thường vẫn được nghe các bậc trưởng bối nói qua về ngự kiếm phi hành, nhưng chân chính nhìn thấy ngự kiếm phi hành đây vẫn là lần đầu tiên. Bởi vì tu chân giới có quy định, tu chân giả không đến lúc vạn bất đắc dĩ không được sử dụng ngự kiếm phi hành ở thế tục giới, nếu không sẽ dẫn đến hoang mang trong thế tục giới. Hôm nay Vu Đại Dũng nhận được tín hiệu cầu cứu của Phương Tử Vũ, trong lòng biết rằng vị tiểu sư đệ này nhất định gặp phải chuyện lớn gì đó, nếu không nó sẽ không tùy tiện tìm người như vậy. Bất đắ dĩ mới ngự kiếm phi hành chạy đến.

“Vị sư huynh này.” Tiễn Trạm ba người mặc dù kinh ngạc nhưng dù sao cũng thuộc về tu chân môn phái, đối với loại sự việc như thế này có thể rất nhanh khôi phục trở lại. Lúc này Tiễn Trạm đi đến chắp tay nói:” Nhìn trang phục của hai vị sư huynh chắc hẳn là người của Ngọc Hư cung đi.”

Hai người Vu Đại Dũng hồi lễ đáp:” Đúng vậy, không biết các vị sư đệ sư muội đây là người của môn phái nào?”

Nghe người khác hỏi về môn phái của mình, trên mặt Tiễn Trạm lộ vẻ đắc ý, nói:” Tiểu đệ Tiễn Trạm, đây là sư muội Lý Hoa Mỹ. Chúng tôi là đệ tử của Ngọc Kiếm Môn.”

“Ồ.” Vu Đại Dũng và Tống Đào kinh ngạc hỏi:” Không biết đương kim môn chủ của Ngọc Kiếm Môn Tiễn Bất Bại là….”

Tiễn Trạm ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói:” Đó là cha đệ.”

Vu Đại Dũng và Tống Đào đồng thời chắp tay nói:” Nguyên lai là Ngọc Kiếm môn thiếu môn chủ, thất kính thất kính.”

“Hắc hắc.” Tiễn Trạm phe phẩy tay nói:” Không có gì, chúng tôi nghe nói Côn Lôn sơn cảnh sắc tú lệ cho nên mới lên đây chơi.”

Vu Đại Dũng gật đầu, lại hỏi:” Vậy hai vị còn lại?”

https://thuviensach.vn

Tên thiếu niên còn lại đi đến cướp lời nói:" Đệ gọi là Lục Thiên Kỳ." Rồi chỉ vào Lục Tử Huyên nói:" Nàng là tỷ tỷ của đệ, Lục Tử Huyên, cha của chúng tôi là trang chủ của Cửu U sơn trang."

"Ồ?" Vu Đại Dũng giật mình nói:" Là tu chân giới Cửu U sơn trang Lục Kiếm Nam lục trang chủ sao?"

Lục Thiên Kỳ đắc ý nói:" Chính là cha đệ."

"Không biết công tử của Ngọc Kiếm môn và Cửu U sơn trang hôm nay đến chơi, quả thật là thất lễ."

Tiễn Trạm, Lục Thiên Kỳ và Lý Hoa Mỹ đồng thời đáp lễ.

Đám người sau khi khách sáo với nhau một phen, Tống Đào nhìn không được hỏi:" Xin hỏi các vị sư đệ sư muoi, có nhìn thấy tiểu sư đệ của ta hay không?"

"Tiểu sư đệ?"

"Đúng vậy?" Vu Đại Dũng cười nói:" Chúng tôi nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của tiểu sư đệ nên mới chạy vội đến đây, tín hiệu chắc hẳn là được phát ra ở xung quanh nơi nà……."

Vu Đại Dũng còn chưa nói xong, vốn ở bên mép vực ngồi khóc Lục Tử Huyên nhảy dựng lên, chạy lại nắm lấy cánh tay Vu Đại Dũng dùng sức lắc mạnh khóc lóc nói:" Các ngươi là sư huynh của hắn? Các ngươi thật là sư huynh của hắn?"

Vu Đại Dũng và Tống Đào đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có điều không ổn, vội hỏi:" Vị sư muội này, muội quen biết với tiểu sư đệ Phương Tử Vũ của chúng tôi sao?"

"Chính hắn! Huynh thật sự là sư huynh của hắn!" Lục Tử Huyên hô lên:" Các huynh mau đi cứu hắn, các huynh mau mau cứu lấy hắn."

Tống Đào trong lòng dâng lên một cảm giác không lành, lớn tiếng hỏi:" Sư đệ của ta xảy ra chuyện gì rồi? Nó ở đâu?"

Lục Tử Huyên chỉ lắc đầu khóc:" Các ngươi nhanh đi cứu hắn đi."

Vu Đại Dũng đưa tay nắm lấy bả vai Lục Tử Huyên, hỏi:" Lục sư muội, sư đệ ta ở đâu?"

Lục Tử Huyên xoay người chỉ vực sâu phía sau, vừa khóc vừa nói:" Hắn… hắn…"

https://thuviensach.vn

“Sư đệ!” Tống Đào mấy lần xông lên nhưng đều bị Vu Đại Dũng kéo ngược trở lại, Vu Đại Dũng quát lên:” Ngươi bình tĩnh lại cho ta! Ta bây giờ đi xuống đó tìm tiểu sư đệ, ngươi quay trở về phái môn hạ đệ tử tìm kiếm.” Nói xong hướng đám người chắp tay rồi triệu hoán phi kiếm phi xuống vực sâu. Tống Đào cũng chẳng nói năng gì với đám người Tiễn Trạm, vội vội vàng vàng trở về gọi người.

Đợi sau khi Vu Đại Dũng và Tống Đào đi rồi, Tiễn Trạm hừ lạnh một tiếng nói:” Ngọc Hư cung từ khi nào đã không có lễ phép như vậy?”

Lục Thiên Kỳ tiếp lời nói:” Đúng vậy. Còn may là tỷ tỷ của đệ không sao, nếu không hôm nay đệ sẽ không để yên cho Ngọc Hư cung.”

Lý Hoa Mỹ khinh thường liếc mắt nhìn hai người bọn họ, cũng không nói gì, thuận tiên đỡ Lục Tử Huyền rời đi, Tiễn Trạm và Lục Thiên Kỳ sắc mặt khó coi, cũng theo sau các nàng đồng thời ly khai.

Ngày hôm đó Vu Đại Dũng và Tống Đào mang theo môn đồ của Ngọc Hư cung lật tung cả Côn lôn sơn mà vẫn không tìm thấy tăm tích của Phương Tử Vũ, thậm ngay cả thi thể cũng không thấy, rốt cuộc dùng thiên lý phi kiếm gọi lão đạo sĩ đang ở thế tục giới gấp rút trở về, lão đạo sĩ vì Phương Tử Vũ tính toán một quẻ, nhưng dùng hết mọi cách vẫn tính không ra nó sống hay chết.

Không còn cách nào khác, Vu Đại Dũng và Tống Đào đành phải quay trở về báo cáo sự việc này cho Bách Kiếp, nhưng Bách Kiếp chẳng bày tỏ thái độ gì, chỉ lạnh nhạt nói một câu:” Uh, như vậy cũng tốt.” Rồi để cho Vu Đại Dũng và Tống Đào ở lại Ngọc Vũ đường tiếp tục tu hành, chuẩn bị cho kỳ đại hội luận võ hai năm sau. Ở trong mắt của đám đệ tử, sư phụ đối với vị tiểu sư đệ này dường như cực kỳ bất mãn, lão ta thập chí cũng không thèm cấp cho Phương Tử Vũ một cái linh bài, đám đồ đệ ở trước mặt Bách Kiếp không dám nói gì nhưng len lén bàn tán sau lưng vô số lần. Thẳng cho đến mấy tháng sau trang chủ Lục Kiếm Nam của Cửu U sơn trang đích thân đến cửa cám ơn, mọi người mới biết được Phương Tử Vũ vốn là vì cứu người mà rơi xuống vực sâu. Bách Kiếp được nở mày nở mặt, linh bài của Phương Tử Vũ mới được đặt trong Ngọc Vũ đường.

https://thuviensach.vn

Mà từ đó về sau, Phương Tử Vũ người này giống như là đã biến mất khỏi thế gian.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Kỳ Dị Hồng Châu

Gió, phần phật bên tai.

Phương Tử Vũ như diều đứt dây lao xuống đáy vực sâu.

Cũng không biết rơi xuống đã được bao lâu, Phương Tử Vũ chỉ cảm thấy hít thở càng lúc càng khó khăn, trong tai tiếng gió rít liên miên không ngớt. Áp lực của không khí từ bốn phía càng lúc càng lớn, dường như muốn xé tan thân thể nó thành từng mảnh nhỏ. Gắng gượng mở he hé cái miệng, nó dùng hết tất cả sức lực còn lại muốn hít vào một ngụm sinh mệnh cuối cùng, nhưng mặc cho nó dùng cách nào đi nữa, vẫn không thể hít vào được một hơi. Cuối cùng, nó cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm rồi ngất đi.

Bỗng nhiên, từ trong mây mù dầy đặc xuất hiện một cái bóng đen thật lớn. Bóng đen rất nhanh cuốn về phía Phương Tử Vũ, sau đó nhẹ nhàng chạm vào Phương Tử Vũ rồi biến mất khỏi lớp mây mù. Mà Phương Tử Vũ mới vừa rồi vẫn còn đang rơi xuống cũng đồng thời biến mất.

Không ai biết đã trải qua bao lâu, Phương Tử Vũ từ từ tỉnh lại. Nó phát hiện ra bản thân đang ở trong một nơi tối đen, bốn bức tường xung quanh rất mềm, không ngừng chèn ép về phía nó, hơn nữa nơi này mùi tanh hôi nồng nặc.

“Ta đang ở đâu đây? Ta chết rồi sao?” Phương Tử Vũ ở trong thế giới tối tăm không nhìn thấy một tia sáng nào này vẫn cho rằng mình đã chết, bây giờ bản thân nó chắc hẳn là đang ở minh giới.

“Này, có ai không?” Phương Tử Vũ nhìn vào bóng tối hét lớn, nhưng không ai trả lời nó, ngay cả tiếng vang cũng không có. Nó động đậy thân

https://thuviensach.vn

mình, muốn tìm đường rời khỏi nơi này, lúc này nó kinh ngạc phát hiện ra thân thể mình bị bốn bức tường mềm mềm đè ép căn bản là không thể nhúc nhích, hơn nữa toàn thân không biết bị dính phải cái gì mà nhớt nhớt dính dính.

Phương Tử Vũ vừa suy đoán xem bản thân đang ở nơi nào vừa dùng toàn lực đẩy bức tường mềm mại vẫn đang đè ép thân thể nó. Trải qua cố gắng không ngừng của nó, bức tường rốt cuộc cũng bị đẩy ra một chút, đang lúc nó vui mừng thì bốn phía đột nhiên chấn động kịch liệt. Cánh tay Phương Tử Vũ trượt đi, vách tường một lần nữa đè lên người nó, lần này so với lần trước lực ép càng thêm chặt.

Phương Tử Vũ trong lòng thầm chửi một tiếng, vận công với ý đồ một lần nữa đẩy bức tường ra. Chỉ là lần này nó vừa động thử thì ngay lập tức cảm thấy thất vọng, bởi vì hai tay của nó bị bức tường kỳ quái này đè chặt xuống dưới căn bản là không thể nhúc nhích, đừng nói là muốn đẩy chúng nó ra. Thêm vào đó, Phương Tử Vũ phát giác ra công lực trong cơ thể đang dần dần biến mất từng chút từng chút một, lúc này nó đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Bỗng dưng đi vào một nơi kỳ quái vô danh, lại bị tường vách nơi này đè ép, thêm vào đó công lực trong cơ thể dần dần biến mất, nếu cứ tiếp tục như vậy cho dù không bị vây chết thì cũng bị đói mà chết.

Vừa nghĩ đến chữ đói, cái bụng của Phương Tử Vũ lại sôi lên ùng ục.

Lại nghĩ đến cảnh ngộ của mình, Phương Tử Vũ trong lòng tức giận, cơn giận nhất thời xông lên nó mặc kể ba bảy hai mốt gì, há miệng nhắm vào bức tường đang đè ép trên người nó cắn một miếng.

Đột nhiên, bốn phía một lần nữa chấn động, bức tường đang đè ép trên người Phương Tử Vũ ép lại càng chặt, nó càng cắn mạnh.

“Pặc!” Một dòng chất lỏng tanh hôi bắn thẳng vào miệng Phương Tử Vũ, vốn nó cắn xuống một khối trên bức tường mềm mại kia nhưng không có nghĩ đến đã đem cái khối đó lẫn chất lỏng tanh hôi nọ toàn bộ nuốt xuống.

Bốn phía chấn động càng lúc càng lợi hại, bốn bức tường đang đè ép trên người Phương Tử Vũ bỗng nhiên giãn mở, Phương Tử Vũ theo bức

https://thuviensach.vn

tường phía dưới trượt về phía trước trong thông đạo tối đen.

Trượt đi được một đoạn, bức tường bốn phía xung quanh một lần nữa hướng nó chèn ép lại, Phương Tử Vũ chỉ phải dùng lại sách cũ, một lần nữa há miệng cắn bức tường nọ, sau khi cắn một phát, bức tường lại chấn động mãnh liệt rồi giãn mở một hồi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Phương Tử Vũ cũng quên mất bản thân mình đã trượt đi bao xa, cắn vào bức tường bao nhiêu lần rồi. Lần cuối cùng bị đẩy đi nó rốt cuộc rơi vào một cái động rộng rãi hơn.

Cái động này rất lớn, nhưng không tối. Bởi vì ở chính giữa cái động này có treo một viên ngọc màu đỏ, hạt châu này phát ra ánh sáng nhà nhạt màu đỏ như máu, mặc dù ánh sáng yếu ớt nhưng cũng đủ để chiếu rọi khắp cả động.

Dựa vào thứ ánh sáng yếu ớt này, Phương Tử Vũ rốt cuộc cũng nhìn được rõ ràng nơi mình đang đứng. Không biết có phải là chịu ảnh hưởng của thứ ánh sáng màu đỏ kia khôn mà bốn bức tường nơi này đều có một màu đỏ như máu, hơn nữa chúng nó còn đang không ngừng nhu động, cảm giác rất giống với nội tạng của động vật. Nghĩ đến mới vừa rồi mình vừa mới cắn mấy thứ này, Phương Tử Vũ trong lòng dâng lên một loại cảm giác ghê tởm, quỳ xuống nôn thốc nôn tháo.

Nôn ra một trận, Phương Tử Vũ mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, đứng dậy dùng tay áo lau đi vết nhơ còn dính lại trên miệng, sau đó ánh mắt của nó chuyển hướng nhìn về phía viên ngọc màu đỏ kia. Viên ngọc này rất kỳ quái, nó trôi nổi lơ lửng ở chính giữa động, đưa mắt nhìn sát lại gần thì thấy bên trong hạt châu dường như có cái gì đó đang không ngừng di động. Phương Tử Vũ cảm thấy hứng thú, đưa tay ra túm lấy nó kéo xuống chuẩn bị cẩn thận quan sát.

Đúng lúc nó đem hạt châu kéo xuống thì bốn phía một lần nữa chấn động. Chấn động lần này so với những lần trước càng thêm mãnh liệt, lúc này không chỉ bốn bức tường rung động mà ngay cả mặt đất cũng run rẩy mãnh liệt. Phương Tử Vũ không có đề phòng bị ném từ trên không trung xuống mặt đất, sau đó lại bị đẩy đi... Cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, không có dấu hiệu dừng lại.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ sau mấy lần bị quăng lên quật xuống thì đoán được rằng cái địa phương kỳ quái này dường như rất quan tâm đến viên ngọc kia. Phương Tử Vũ trong lòng thầm nghĩ:" Hóa ra là quan tâm đến viên hồng ngọc này. Hừ, ngươi đã không để ta sống, vậy thì ta cũng sẽ không để cho ngươi thoải mái, hạt ngọc này có chết ta cũng sẽ không trả lại cho ngươi, cùng lắm thì cả hai cùng chết." Vừa nghĩ đến đây, Phương Tử Vũ đem viên ngọc vẫn cầm trong tay cho vào trong miệng, rồi nuốt xuống.

Qua vài giây sau, nơi bụng Phương Tử Vũ đột nhiên có một đạo hồng quang xuyên qua bụng và quần áo chiếu ra ngoài. Phương Tử Vũ hoảng sợ nhìn đạo hồng quang dần dần lan ra, thông qua lồng ngực, yết hầu, cuối cùng đạo hồng quang đó lên tới chính giữa mi tâm thì mới dừng lại. Sau đó một chùm ánh sáng đỏ chói mắt bắt đầu từ huyệt Bách Hội giữa đỉnh đầu trong chớp mắt bao phủ toàn bộ thân thể của Phương Tử Vũ. Hết thảy đều xảy ra quá đột ngột, đợi Phương Tử Vũ tỉnh táo trở lại thì toàn thân đã bị ánh sáng màu đỏ đó bao phủ ở bên trong. Biết hoàn cảnh không thể nào thay đổi Phương Tử Vũ đành thở dài một tiếng, nhắm lại hai mắt, đem vận mệnh giao cho trời xanh tiếp tục an bài.

Từ từ Phương Tử Vũ cảm thấy một dòng khí nóng cháy từ trên đỉnh đầu chảy về phía hai lòng bàn chân. Dòng khí nóng bắt đầu từ từ, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nóng, rốt cuộc nó chịu không nổi muốn thét lên thì hoảng sợ phát hiện bản thân đã không thể động đậy, chẳng những thét không thành tiếng mà mắt cũng không thể mở ra, nhưng cảm giác của thân thể thì càng lúc càng rõ ràng. Giống như có người đang đốt một đống lửa lớn trong lòng nó, đang nướng ngũ tạng lục phủ của thân thể nó. Sau cùng Phương Tử Vũ rốt cuộc chịu không nổi loại hành hạ thân thể như vậy mà ngất đi.

*****

"Lạnh quá, lạnh quá." Trong mơ mơ màng màng Phương Tử Vũ cảm thấy một cỗ hàn khí từ ngực bắt đầu chảy về phía lòng bàn chân, sau đó từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu, toàn bộ thân thể trong nháy mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo, giống như cái cảm giác lần đầu tiên xuống suối Côn

https://thuviensach.vn

Lôn vậy, nó không ngừng run rẩy co cụm cả người lại, lạnh tới mức hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Rét lạnh trong chốc lát liền có một cỗ khí nóng từ huyệt Bách hội nơi đỉnh đầu của Phương Tử Vũ bắt đầu chống lại cỗ hàn khí kia, áp chế nó, đem nó bức thẳng trở lại huyệt Dũng tuyền ơ lòng bản chân.” Nóng quá, ta nóng quá.” Sau vài giây toàn thân Phương Tử Vũ nóng đến mức bốc lên những tia khói nhẹ. Lúc này nó đang ở trong trạng thái hôn mê, thân thể của nó do tiềm thức chi phối, nó bắt đầu cởi bỏ y phục, không ngừng cởi chỉ mong có thể mái mẻ hơn một chút.

Quần áo vừa mới cởi ra được một nửa, lại một cỗ hàn khí từ trước ngực chảy về phía lòng bàn chân, hội hợp với cỗ hàn khí bị nhiệt khí bức bách quay về huyệt Dũng tuyền nơi lòng bàn chân một lần nữa xông ra, lần này thế đến của cỗ hàn khí nọ vô cùng hung mãnh, rất nhanh xâm chiếm toàn bộ thân thể Phương Tử Vũ, đem cỗ nhiệt khí kia một lần nữa bức trở lại huyệt Bách hội. Phương Tử Vũ lúc này liền cảm thấy từ trong lò lửa đỏ dấn thân vào trong băng tuyết, lạnh đến mức phải lập tức đem quần áo vừa mới cởi ra lập tức mặc trở lại, một lần nữa co rúm run lẩy bẩy.

Lúc này, nhiệt khí lần thứ hai tấn công, một lần nữa nhanh chóng áp chế hàn khí, Phương Tử Vũ không muốn cũng không thể không cởi quần áo.

Quần áo vừa mới cởi hết, hàn khí lại phản kích trở lại, Phương Tử Vũ lại một lần nữa run rẩy mặc quần áo trở lại.

...

Cứ như vậy lặp đi lặp lại rất nhiều lần, Phương Tử Vũ rốt cuộc từ trong tra tấn tỉnh lại. Mặc dù nó không nhớ rõ những chuyện vừa mới xảy ra, nhưng trải qua thêm một lần nóng lạnh luân phiên nó rốt cuộc cũng hiểu được, bản thân mình đã rơi vào tình trạng nguy hiểm.

Nó biết rằng điều này là do viên ngọc đỏ vừa nuốt vào khi nãy tác quái, chỉ vì xúc động tức thời không hề nghĩ ngợi liền đem viên ngọc đỏ lai lịch không rõ ràng đó nuốt vào, kết quả biến thành toàn thân khi thì nóng khi thì lạnh đau đớn muốn chết, bây giờ có hối hận cũng đã không kịp nữa rồi.

Cuộc chiến giữa hàn khí và nhiệt khí càng lúc càng thêm kịch liệt, mà Phương Tử Vũ cũng đang rơi vào thời điểm nguy hiểm nhất, nó đau đớn

https://thuviensach.vn

không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

“Bịch!” May là mạng của Phương Tử Vũ vẫn chưa đến đường cùng, vào lúc nó đau đớn nhất thì có một vật từ trong quần áo của nó rơi ra, trong phút chốc một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt tràn ngập khắp không gian. Ngửi được mùi hương thơm ngát này, Phương Tử Vũ tinh thần rung lên, cảm thấy tốt hơn được chút, nó cảm giác được cỗ mùi hương này rất quen thuộc. Nó ráng hết sức đưa tay sờ soạn trên mặt đất, chạm phải một vật cứng. Hóa ra rơi xuống mặt đất không phải cái gì khác mà chính là Hoán thiên đan bốn năm trước Bách Độ đã tặng cho nó.

Phương Tử Vũ nhớ đến Bách Độ lúc đem Hoán thiên đan tặng cho nó thì có nói:” Đứa nhỏ, đan này bình thường con phải luôn cất giữ tốt bên người, một khi đạt đến bình cảnh ăn nó có thể giúp con đột phá bình cảnh, có biết không? Còn nữa, ở vào lúc nguy cấp nó cũng có thể cứu con một mạng, nhớ kỹ lấy!” Nó ghi nhớ ơn tặng đan của Bách Độ, nghe theo lời nàng bình thường đem Hoán thiên đan giữ kỹ bên người, bởi vì bốn năm qua không hề gặp phải chuyện nguy hiểm gì cũng không có cái bình cảnh nào là không thể vượt qua, cho nên khỏa Hoán thiên đan này một mực vẫn là’Anh hùng không có đất dụng võ... ’. Không có nghĩ đến hôm nay ăn nhầm phải viên ngọc đỏ không rõ lai lịch kia khiến cho thân thể khi nóng khi lạnh đau đớn vạn phần, viên Hoán thiên đan này lại ngoài ý muốn rơi ra...

“Nguy cấp? Bây giờ không phải là đang nguy cấp sao? Còn cứ tiếp tục như vậy nữa, ta không lạnh chết, không nóng chết, cũng bị loại đau đớn này hành hạ đến chết.” Lúc này Phương Tử Vũ đau đớn đã đến mực cực hạn, khi nóng khi lạnh hai cỗ khí này làm cho nó đau đớn muốn tự sát.

“Liều mạng thôi.” Phương Tử Vũ cắn răng, cố sức lấy ra viên Hoán thiên đan từ trong cái bình nhỏ, sau đó chậm rãi đem nó bỏ vào trong miệng.

Hoán thiên đan vừa vào bụng, Phương Tử Vũ lập tức cảm thấy trong đan điền mát lạnh sảng khoái.

Nhiệt khí từ trên huyệt Bách hội ở đỉnh đầu bắt đầu công xuống, hàn khí từ ngực chảy về phía huyệt Dũng tuyền nơi lòng bàn chân rồi công ngược

https://thuviensach.vn

lên. Hai cỗ khí này đi đến đan điền đều bị một cỗ khí mát mẻ ngăn cản lại.

Nhiệt khí và hàn khí dường như đều phát điên, dồn hết sức lực phát động công kích mãnh liệt nhất về phía đan điền, ba cỗ khí cứ như vậy triển khai chiến đấu kịch liệt trong đan điền của Phương Tử Vũ.

Đau đớn, một loại đau đớn chưa từng có từ trước đến nay

Bởi vì chiến trường chỉ tập trung ở trong đan điền cho nên sự đau đớn mà Phương Tử Vũ phải chịu đựng lúc này so với hồi nãy thống khổ hơn gấp mấy lần.

Mặc dù nơi này tối đen không nhìn thấy thứ gì, nhưng Phương Tử Vũ có thể cảm giác được rõ ràng bụng dưới của mình nơi vị trí của đan điền đột ngột nhô lên cao, rất nhanh lại lõm sâu xuống, sau đó lại nhô cao lên rồi lại lõm xuống...

Rốt cuộc Phương Tử Vũ cũng không chịu nổi nữa, một lần nữa mất đi tri giác.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Kinh Kiến Cự Mãng

Một giọt nước rơi xuống khuôn mặt của Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ mí mắt khẽ giật vài cái sau đó mới chậm rãi mở mắt.

Nó từ từ ngồi dậy. Lúc này, lại một giọt nước nữa rơi xuống vừa vặn rơi xuống khuôn mặt của nó, giọt nước thuận theo gò má của nó nhanh chóng rơi xuống. Phương Tử Vũ đưa tay hứng lấy giọt nước nhìn lại thì thấy giọt nước này có mầu xanh thẫm.

“Màu xanh thẫm?” Phương Tử Vũ giật mình, lập tức ngẩng đầu lên nhìn bốn phía xung quanh. Mặc dù xung quanh vẫn là một mảnh tối đen, nhưng ở trong mắt Phương Tử Vũ độ sáng nơi này không khác với thời điểm mặt trời xuống núi là bao nhiêu. Nó cẩn thận đánh giá cái sơn động tối đen mà mình đang ở, chỉ là sơn động bây giờ không có tối đen giống như khi trước hôn mê. Trước khi hôn mê, nơi này là một mảnh tối đen, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón tay, mà bây giờ lại có thể nhìn thấy rõ ràng, không chỉ nhìn thấy rõ ràng mà ngay cả mầu sắc của những bức tường và giọt nước nó đều thấy rất rõ ràng.

Hóa ra vách tường không phải là mầu đỏ máu như khi vừa mới đi vào nơi này, mà là một mầu đỏ nhạt xen lẫn màu trắng. Thoạt nhìn rất giống nội tạng của động vật, chỉ có điều bây giờ bức tường không còn nhu động như lúc ban đầu mà thôi. Đỉnh động, vách tường, nước xanh thẫm lênh láng trên mặt đất, Phương Tử Vũ đạp đạp lên mặt đất còn có cảm giác mềm mềm.

“Nơi này rốt cuộc là làm sao vậy nhỉ?” Phương Tử Vũ không nén nổi lòng hiếu kỳ vỗ một cái vào vách tường bên cạnh, không biết là do nó dùng lực quá mạnh hay là bởi vì bức tường quá xốp mà cả bàn tay của Phương

https://thuviensach.vn

Tử Vũ khảm sâu vào vách tường, nó cuống quít rút tay về vô tình móc ra được cả một khối tường mềm lớn.

“Đây là?” Phương Tử Vũ sửng sốt nhìn khối tường mềm nhuyễn trong tay, một lúc sau dường như làm ra quyết định gì đó, ném mạnh khối đồ vật ở trên tay xuống bắt đầu đào móc bức tường.

Cái quyết định này của Phương Tử Vũ dường như rất đúng, tay của nó như cái máy khoan đất bức tường ầm ầm sụp đổ dưới bàn tay nó, chỉ một lát sau Phương Tử Vũ đã đào được một cái hố nhỏ sâu chừng khoảng một mét trên bức tường.

“Cộp!” Phương Tử Vũ đang đào móc dường như chạm phải vật cứng gì đó, nó cẩn thận dọn sạch tường mềm xung quanh thì mới phát hiện ra vật cứng đó hóa ra là nham thạch hình trụ màu trắng. Tảng đá kỳ quái này là hình trụ tròn, mặt trước đường kính khá lớn càng xuôi xuống dưới đường kính càng nhỏ. Phương Tử Vũ xuôi theo chiều dài của khối nham thạch đó dọn sạch tường mềm ở khu vực xung quanh nhìn đến đầu cuối cùng, khối nham thạch màu trắng đó lại có đầu nhọn, mà phần đầu (đường kính lớn) của nó gắn liền với đỉnh động dường như không có điểm cuối. Nó sờ soạn khối nham thạch màu trắng này một lát rồi nâng quyền đánh một chưởng thật mạnh xuống khối nham thạch kỳ quái đó.” Oành!” một tiếng, cả không gian chấn động mãnh liệt, từng khối tường mềm xung quanh tảng đá màu trắng hình trụ tròn rơi xuống rào rào, mà tảng đá màu trắng nọ lại không chút tổn hại, ngay cả một vết rạn cũng không có.

Phương Tử Vũ lắc lắc đầu khẽ thở dài, bỏ qua cái vật màu trắng đó tiếp tục đào móc sâu vào bên trong.

Dọc theo đường đi sau khi tránh qua vài khối đá màu trắng kỳ quái nọ Phương Tử Vũ rốt cuộc cũng thuận lợi đào móc đến mặt sau cùng của bức tường, nơi này có một tầng lớp mỏng ngăn trở tiến độ của nó, Phương Tử Vũ nhẹ nhàng nhấn lên lớp màng mỏng một cái thì kinh ngạc phát hiện ra lớp màng mỏng này rất đàn hồi, hơn nữa mặt sau của lớp màng mỏng là khoảng không, dường như là một cái không gian khác.

Có được cái phát hiện này Phương Tử Vũ trong lòng vui sướng, vung tay công kích về phía lớp màng mỏng nọ.” Ông.” Một tiếng vang lên tầng

https://thuviensach.vn

lớp mỏng rung lên vài cái rồi hồi phục trở lại nguyên trạng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Phương Tử Vũ không hề tức giận, hoặc bổ, hoặc đâm, hoặc xé, hoặc đá phương pháp nào cũng dùng thử qua, hao phí hết mấy canh giờ mà tầng mỏng đó mỗi lần chỉ" ông ông" rung lên rồi hồi phục nguyên trạng. Rốt cuộc Phương Tử Vũ sức cùng lực kiệt đành phải đầu hàng tầng lớp mỏng đó, theo đường cũ trở lại cái hắc động ban đầu.

Phương Tử Vũ ngồi xuống hai chân co lại, hai tay bó gối, khuôn mặt vùi sâu giữa hai chân. Nó đã bảo trì tư thế như vậy suốt cả một ngày, cứ ngồi trên mặt đất buồn chán, bất đắc dĩ.

"Tích!" Một giọt nước rơi xuống mái tóc của Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ ngẩng đầu sửng sốt nhìn lên đỉnh động nơi đó chảy ra từng giọt từng giọt nước màu xanh thẫm. Nhìn một lúc thật lâu, lại nghĩ:" Ài! Không biết cái cô nương tên là Lục Tử Huyên kia thế nào rồi? Hi vọng nàng ta bình an vô sự."

"Ta bị nhốt ở nơi này lâu như vậy, đại sư huynh và ngũ sư huynh nhất định sẽ rất lo lắng!? Nói không chừng bọn họ cho rằng ta đã chết rồi cũng nên."

"Lão trời già! Nơi này rốt cuộc là nơi nào đây? Lão rốt cuộc muốn như thế nào? Đem nhốt ta ở cái địa phương kỳ quái này lại không cho ta chết đi, lão muốn đùa cợt ta sao?"

Bỗng nhiên, Phương Tử Vũ dùng hết toàn lực hướng về phía bóng tối hét lớn:" Lão rốt cuộc muốn thế nào đây?"

"Lão rốt cuộc muốn thế nào đây?"

"Lão rốt cuộc muốn thế nào đây?"

...

Phương Tử Vũ" A" một tiếng nhảy dựng lên, nó vừa rồi nghe rõ mồn một tiếng hồi âm của chính mình.

"Tại sao lại có hồi âm?" Phương Tử Vũ vẫn còn nhớ rõ khi mình vừa đến nơi này mặc kệ là nó la hét như thế nào đi nữa đều không có hồi âm, tại sao bây giờ lại có hồi âm?

Để chứng minh bản thân không nghe lầm, Phương Tử Vũ quyết định thử lại một lần nữa. Nó hít đầy một hơi, đột nhiên há miệng hét lớn:" Nơi này

https://thuviensach.vn

là nơi nào?”

“Nơi này là nơi nào?”

“Nơi này là nơi nào?”

...

Quả thật là có hồi âm. Phương Tử Vũ mừng rỡ, có hồi âm là có lối ra, xem ra trời xanh không tuyệt đường người lời này quả là không sai. Nó lập tức co chân chạy điên cuồng vào trong bóng tối.

Vẫn là cái thông đạo đó, vẫn là một mảnh thế giới đen tối, nhưng bây giờ đối với Phương Tử Vũ mà nói thế giới đã không còn bóng tối, bởi vì bây giờ trong mắt của nó vô luận là hoàn cảnh tối đen đến mức nào đi nữa đều có thể nhìn thấy rõ sự vật. Một đường chạy điên cuồng, nhìn thấy bốn bức tường xung quanh giống hết như bốn vách tường của hắc động, màu đỏ nhạt xen lẫn sắc trắng nhạt, bất kể là đỉnh chóp, vách tường hay là trên mặt đất đều chảy ra thứ nước màu xanh thẫm. Cái thông đạo này khi thì chật hẹp khi thì rộng rãi dường như không có điểm cuối, mà toàn bộ không gian tràn ngập một mùi tanh hôi nồng nặc

Cũng không biết là đã chạy được bao lâu, Phương Tử Vũ dừng lại, nó dùng sức hít thật sâu vào mấy hơi lập tức vui mừng phát hiện nơi này mùi tanh hôi trong không khí đã nhạt đi rất nhiều.

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu một cái rồi tiếp tục chạy về phía trước. Mùi tanh hôi càng lúc càng nhạt, đến cuối cùng tất cả được thay bởi không khí mới mẻ tươi mát. Mà Phương Tử Vũ cũng càng lúc càng hưng phấn, chạy tới càng lúc càng nhanh.

Lại chạy qua một khúc cua nữa, bỗng nhiên một tia sáng chói mắt chiếu vào. Phương Tử Vũ hai mắt đau đớn, vội vàng nhắm lại, qua một lúc lâu mới he hé mở ra.

Ánh mặt trời! Thật là ánh mặt trời!

Phương Tử Vũ sau một tiêng hoan hô ráng sức chạy ra khỏi cửa động. Đích thật là ánh mặt trời, còn cả không khí mới mẻ nữa. Phương Tử Vũ đứng trước cửa động để cho ánh mặt trời tắm rửa toàn thân, tham lam hít lấy từng ngụm không khí mát mẻ. Nó lần đầu tiên phát hiện ra cái thế giới này hóa ra đáng yêu như vậy.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng hưng phấn qua đi, Phương Tử Vũ bắt đầu quan sát cái không gian mới này.

Nơi này hình như là một cái sơn động, rất cao, rất rộng rãi, nơi cửa động có dây rừng rậm rạp che khuất, ánh mặt trời xuyên qua những khe hở của đám dây rừng mà chiếu vào.

Phương Tử Vũ đi về phía trước, rẽ đám dây rừng ra, đưa đầu nhìn ra, vừa nhìn thấy nó lập tức hoảng sợ.

Bên ngoài đám dây leo lại là vách núi đen, vị trí lúc này của Phương Tử Vũ giống như là ở trên một vách núi dựng đứng, đào một cái hang động ở giữa vách núi, sau đó đem một con chó nhỏ bỏ vào trong hang động đó. Mà lúc này Phương Tử Vũ chính là con chó nhỏ đó, lên cũng không được mà xuống cũng không xong.

Đưa mắt nhìn xuống cảnh vật dưới vách núi có thể mơ hồ nhìn thấy được, một mảng đồng ruộng xanh mượt, một cái thôn trang nho nhỏ, những cảnh vật này đập vào trong mắt Phương Tử Vũ chỉ cảm thấy nó vô cùng quen thuộc.

“Côn lôn sơn?” Phương Tử Vũ kinh ngạc thốt lên. Lại nhìn lên trên, chỉ thấy sương trắng giăng giăng, vách núi luẩn khuất sau tâng mây.

Quả thật Phương Tử Vũ phán đoán không sai, nơi này chính là trong Côn lôn sơn, mà ở phía trên nó chính là nơi nó đã rơi xuống, ’sợi vá trời’.

Mặc dù đã khẳng định bản thân mình lúc này đang ở trong Côn lôn sơn nhưng Phương Tử Vũ nghĩ đến nát đầu cũng nghĩ không ra bản thân mình vì sao lại ở trong cái sơn động này, xoa xoa khuôn mặt, đã nghĩ không ra vậy thì không thèm nghĩ nữa. Phương Tử Vũ liền xoay người lại quan sát hoàn cảnh xung quanh, muốn nhìn xem có đường nào rời khỏi nơi này không... Vừa xoay người lại, toàn thân nó như bị điện giật rung lên, vẻ mặt hoảng loạn chết đứng tại chỗ.

Phía trước nó, một đôi mắt cực lớn đang trừng trừng nhìn thẳng vào nó.

Đôi mắt này rất kỳ lạ, to như cái chậu rửa mặt. Đáng sợ nhất không phải là đôi mắt đó mà là cái đầu rắn vô cùng lớn nơi mọc ra đôi mắt đó. Con rắn đó lúc này cái miệng đang mở rộng đỏ lòm như máu nhìn chằm chằm Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

Từ trên khuôn mặt của Phương Tử Vũ nhìn không ra bất kỳ biến hóa nào, vẫn là bộ dáng thờ ơ lạnh lùng như trước kia, nhưng nó vẫn đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, mà đầu cự xà đó hình như cũng rất phối hợp, Phương Tử Vũ không nhúc nhích nó cũng bất động, chỉ há rộng cái miệng ánh mắt thẳng tắp nhìn nó chằm chằm.

Một người một xà giằng co hồi lâu, thấy cự xà không chủ động tấn công Phương Tử Vũ bất giác yên tâm hơn một chút, nhưng vẫn không dám thả lỏng cảnh giác. Thêm một hồi lâu công phu nữa, đầu cự xà nọ vẫn không động đậy, Phương Tử Vũ bất giác cảm thấy kỳ quái. Nó di chuyển ánh mắt từ trên đôi mắt của cự xà chuyển xuống cái miệng đang mở lớn, bất giác sửng sốt. Hóa ra vừa rồi nó mới chạy ra khỏi cái cửa động nọ chính là miệng của đầu cự xà này, bởi vì Phương Tử Vũ khi nhìn thấy cửa ra hưng phấn quá mà vô ý đánh rớt một chiếc giầy, lúc này chiếc giầy đó đang ở trong miệng cự xà.

“Hóa ra... Hóa ra...” Nghĩ đến nơi mình vẫn bị’giam giữ’ hóa ra là trong bụng cự xà, Phương Tử Vũ không khỏi rùng mình, toàn thân nổi da gà.

“A?” Phương Tử Vũ đột nhiên nghĩ đến:” Nếu ta vẫn một mực ở trong bụng nó, vì sao khi trước ta ở bên trong đào móc thịt mà nó không phản ứng? Đúng rồi, nói như vậy thì’những khối đá trăng trắng’ vô cùng cứng rắng đó là xà cốt? Còn cái’tầng mỏng cuối cùng không thể xé rách nọ’chính là da rắn?”

“Kỳ quái.” Phương Tử Vũ tò mò bước vài bước lại gần cự xà, nhưng đầu cự xà vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào nó không có bất cứ hành động gì.

“Vì sao nó bất động? Chẳng lẽ là đang ngủ đông? Mới vừa rồi nhìn thấy đám ruộng phía dưới vách núi là một màu xanh biếc, chắc hẳn là thời điểm gieo hạt mùa xuân, thời kỳ ngủ đông của rắn đã qua từ sớm rồi mới phải. Chẳng lẽ nó đã chết rồi? Nhưng nó chết thế nào?”

Lại bước gần hơn về phía cự xà thêm vài bước nữa, nó vẫn không có hành động gì. Vừa nghĩ đến bản thân mình từng cắn thịt nó, đào móc nội tạng trong bụng nó, Phương Tử Vũ cổ họng cảm giác muốn nôn ra một trận.

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi!” Phương Tử Vũ bật thốt lên:” Là ta đem nó cắn chết, ta ở trong bụng nó cắn hư hết ngũ tạng lục phủ của nó, đem nó cắn chết.”

Vừa nghĩ đến đầu cự xà này chết ở trong’miệng’ mình, Phương Tử Vũ không khỏi cảm thấy đắc ý, nhưng nhiều hơn đắc ý lại là cảm giác ghê tởm.

Mặc dù tin tưởng đầu cự xà này đã chết, nhưng Phương Tử Vũ vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, từng bước từng bước một chậm rãi đi đến gần cự xà. Cho đến khi nó bạo gan đánh một quyền thật mạnh lên con mắt của cự xà, mà cự xà vẫn không nhúc nhích, nó lúc này mới khẳng định cự xà đã chết hoàn toàn, vì thế nó đi xung quanh cự xà thưởng thức con mồi của nó.

Đầu cự xà này quả thật là rất lớn, ước chừng dài khoảng năm mươi thước, cao hơn hai thước, da rắn toàn thân một màu đỏ như máu, cũng không biết đây là loại xà gì nhưng tuyệt đối là thế gian hiếm thấy.

Sau khi thưởng thức xong cự xà Phương Tử Vũ không thể không tán thưởng sự thần kỳ của sự vật trên đời, đầu cự xà này tuyệt đối là chưa từng được nghe thấy qua.

“Ai!” Phương Tử Vũ ngồi xuông dựa lưng vào đầu cự xà, vuốt răng hàm dưới của cự xà nói:” Chúng ta đều là yêu quái, vì sao lại rơi vào con đường tự tàn sát lẫn nhau chứ?”

Thật ra Phương Tử Vũ không biết rằng, cái được gọi là yêu kỳ thật đều là từ thú quanh năm suốt tháng hấp thu thiên địa linh khí biến đổi mà thành, giống như xà tinh, hồ li tinh, hổ tinh vân vân. Mặc dù bọn chúng cuối cùng hóa thân thành yêu quái hình người bỏ đi thú thể nhưng trong cốt tủy vẫn là thú. Trong thế giới của thú kẻ yếu thành thức ăn cho kẻ mạnh đó là pháp tắc, bọn chúng sẽ không bởi vì tu luyện thành yêu mà thay đổi điều đó, trong ánh mắt của yêu, mặc kệ là người hay là yêu chỉ cần yếu hơn mình lập tức sẽ trở thành thực vật của mình. Trong yêu giới chưa bao giờ có cách nói yêu ma bình đẳng, có thể có loại suy nghĩ này xem ra cũng chỉ có một kẻ lớn lên ở nhân giới, Phương Tử Vũ mà thôi. Dù sao một đầu yêu quái ở trong loài người sống lâu là rất khó, càng không nói giống như Phương Tử Vũ, bên cạnh nó toàn là tu chân giả, vạn nhất một ngày nào đó thân phận hồ yêu của nó bị vạch trần, vậy thì chỉ còn đợi đám tu chân giả đến chôn

https://thuviensach.vn

sống nữa thôi. Bởi vì sống trong hoàn cảnh suốt ngày lo lắng đề phòng như vậy cho nên Phương Tử Vũ ngẫu nhiên gặp được yêu vật khó tránh khỏi một loại cảm giác tha hương ngộ cố nhân.

Bỗng nhiên, Phương Tử Vũ phát hiện ra bản thân hôm nay cảm xúc đặc biệt nhiều, nếu như bình thường nó tuyệt đối sẽ không có nhiều ý nghĩ như vậy, có lẽ là bởi vì đại nạn không chết mới khiến cho tâm tình bản thân phá lệ kích động đến như vậy. Lắc lắc đầu đem tia cảm xúc cuối cùng đuổi khỏi đầu, Phương Tử Vũ nháy mắt khôi phục lại vẻ mặt lạnh như băng.

Đứng dậy, Phương Tử Vũ không để ý đến cự xà bên người nữa, đi thẳng vào trong động tìm kiếm lối ra.

Sơn động mặc dù rất cao nhưng không lớn lắm, cũng chỉ khoảng bốn, năm trăm mét vuông. May mắn là cự mãng đem cả thân thể co thành một vòng, nếu phông Phương Tử Vũ thật sự hết lối ra. Thân thể to lớn của cự mãng mặc dù co thành một vòng nhưng cũng chiếm gần như toàn bộ sơn động khoảng tám chín phần mười. Ngoại trừ cửa động bị đám dây leo che khuất, trong sơn động không còn bất cứ con đường ra nào nữa. Nhưng ở nơi sâu nhất trong sơn động Phương Tử Vũ phát hiện ra một gốc hoa nhỏ kỳ quái sinh trưởng trong một hốc đá. Nói đóa hoa kỳ quái là bởi vì nó có năm cánh hoa nhưng không có lá thêm vào đó năm cánh hoa mỗi cánh đều có một màu riêng biệt, màu vàng, màu đỏ, màu lam nhạt, màu nâu đậm và màu vàng đất.

“Đóa hoa này thật là kỳ quái.” Lúc này Phương Tử Vũ đang nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa nhỏ ngũ sắc này, cảm thấy nó và mình đều cô đơn giống nhau.

Phương Tử Vũ thở dài trở lại cửa động, tựa đầu vào dây leo đưa mắt nhìn về phía cái thôn nhỏ, đám ruộng xanh tươi xa xa dưới vách núi, bất giác thầm nghĩ:” Đáng tiếc pháo hiệu cầu cứu của Ngọc Hư cung vào lúc cứu Lục Tử Huyên đã bị ta dùng mất rồi, nếu không bây giờ có thể phát ra tín hiệu gọi đại sư huynh và ngũ sư huynh đến cứu ta...”

“Ài. Đại nạn không chết thì có tác dụng gì chứ, rốt cuộc vẫn bị giam chết ở cái sơn động này, nếu cứ tiếp tục như thế này sớm muộn gì cũng bị chết đói ở nơi này.”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Nguyên Anh Chi Kỳ

Thời gian thấm thoát trôi qua, nháy mắt Phương Tử Vũ đã ở trong sơn động được gần một tháng, làm bạn với nó chỉ có đóa hoa ngũ sắc nọ và đầu cự xà đã chết.

Trong một tháng qua Phương Tử Vũ không hề ăn qua bất kỳ cái gì, lúc mới đầu nó cho rằng bản thân mình bởi vì bị nhốt trong sơn động tâm trạng không tốt không thèm ăn nên cũng không để ý, mãi cho đến một tuần sau nó không ăn gì mà vẫn không đói, hơn nữa mỗi ngày tỉnh dậy nó đều cảm thấy tinh thần no đủ. Đối với điều này bản thân nó cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra vấn đề nằm ở chỗ nào, cho đến hôm nay nó mới biết được đáp án.

Mỗi ngày Phương Tử Vũ thường đi đến cửa hang động, ngồi đó ngẩn ngơ nhìn ngắm cảnh sắc Côn lôn sơn phía xa xa. Bỗng nhiên một tiếng xé gió hấp dẫn sự chú ý của nó, nó ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một con đại bàng đang lượn vòng giữa không trung.

Hâm mộ nhìn ngắm con đại bàng bay lượn giữa không trung, Phương Tử Vũ không khỏi thầm nghĩ, nếu như mình cũng có thể bay được thì thật là tốt.

“Bay?” Phương Tử Vũ bỗng nhiên vỗ đầu thật mạnh hét lớn:” Đúng rồi! Ngũ sư huynh đã từng nói qua, người tu luyện đến Nguyên anh kỳ đều có thể ngự kiếm phi hành, chỉ cần ta có thể ở nơi này tu luyện đến Nguyên anh kỳ thì có thể bay xuống dưới kia rồi!”

Suy nghĩ một lát, khuôn mặt của Phương Tử Vũ lại bị bao phủ bởi một tầng đau khổ. Nó nghĩ đến Vu Đại Dũng đã từng nói qua, hiện tại đó đang ở

https://thuviensach.vn

Tâm động sơ kỳ, muốn đến Nguyên anh kỳ ở giữa còn có Tâm động, Linh tịch hai kỳ chuyển tiếp nữa, không thể nói qua là qua được, cho dù là người có tư chất tốt đi nữa muốn từ Dung hợp luyện đến Nguyên anh cũng cần ít nhất mấy trăm năm. Nghĩ đến bản thân mình phải sống ở đây mấy trăm năm, bảo nó sao có thể vui vẻ cho được.

May là Phương Tử Vũ là một kẻ có tâm chí kiên định, vài trăm năm thì vài trăm năm đi, có hi vọng so với không có hi vọng rốt cuộc vẫn là tốt hơn, huống chi thân nó còn mang nặng mối huyết hải thâm thù diệt môn của Long Thần sơn trang và Hồ yêu nhất tộc, làm sao có thể cam tâm chết già ở nơi này được. Nghĩ đến là làm liền, Phương Tử Vũ lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, toàn bộ tâm thần chìm vào trong cơ thể.

Lần nhập định này Phương Tử Vũ lập tức phát hiện ra có điều không đúng, trước đây khi nó tĩnh tọa luyện công chỉ cảm giác được khí vận hành ở trong các kinh mạch trong cơ thể. Mà lần này ngay ở lần nhập định thứ nhất nó không cảm giác được sự vận hành của khí, ngược lại nó phát hiện ra bản thân mình đi vào một địa phương không biết tên.

Phương Tử Vũ hiếu kỳ mở mắt, thật là kỳ diệu, bản thân giống như là đang đứng trong biển ánh sáng, vòng ánh sáng ngũ sắc rực rỡ chầm chậm xoay quanh bản thân. Nó thử đưa tay chạm vào một quầng sáng, quầng sáng đó chậm rãi chui vào trong cơ thể nó, rất nhanh trong cơ thể nó lại tán ra một quầng sáng khác.

Lúc Phương Tử Vũ còn đang sửng sốt kinh ngạc, bỗng nhiên phát hiện ra ở một góc ở trong biển ánh sáng mơ hồ phát ra ba đạo ánh sáng đen, đỏ, tím, ý thức nhất chuyển, Phương Tử Vũ biến mất tại chỗ, một khắc sau xuất hiện ở gần chỗ ba đạo ánh sáng nọ.

Ở trước mắt nó hiện ra ba khối khí có màu sắc khác nhau, phân biệt là màu đen, màu đỏ và màu tím, ba đạo ánh sáng mới nhìn thấy vừa rồi chính là từ ba khối khí màu sắc khác nhau này phát ra.

Trong ba cái khối khí, khối khí màu đen khiến cho nó cảm thấy vô cùng quen thuộc, khối khí màu đen âm lãnh khiến cho nó cảm thấy vô cùng thoải mái. Khối khí màu tím mơ hồ truyền ra một cỗ khí tức nhu hòa. Khi

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ đến gần khối khí màu đỏ thì lập tức cảm thấy nóng rực khó chịu.

Đây là một cái địa phương kỳ quái, ở trong cái địa phương kỳ quái này lại còn có thêm ba cái khối khí càng thêm kỳ quái. Tâm niệm khẽ động, xung quanh đột nhiên xoay tròn, một lát sau Phương Tử Vũ phát hiện ra ý thức của bản thân đã trở lại hiện thực.

Hai mắt vẫn nhắm chặt, Phương Tử Vũ lạnh lùng phun ra hai chữ:" Nội thị?"

Nơi nó vừa mới nhìn thấy chính là nội thị mà Vu Đại Dũng đã từng nói qua, chỉ có những người tu vi đạt đến Nguyên anh kỳ mới có khả năng sử dụng. Mà cái địa phương nó vừa mới đứng đó chính là khí hải trong đan điền của nó.

Nội thị là chỉ ở dưới tình hướng bài trừ quấy nhiễu từ ngoại giới, thu liễm tâm thần, nhắm hai mắt lại, đem ý thức tiến vào trong thân thể dung hợp cùng với nguyên anh, lúc này nguyên anh liền thay thế cho thân xác nguyên bản tiếp tục chỉ huy mỗi một bộ vị của cơ thể. Cho nên muốn phát động nội thị trước hết phải tu luyện thành tử phủ nguyên anh. Công năng của nội thị ở trong lúc hai người đối địch mặc dù không có tác dụng gì, nhưng đối với tu thân và dưỡng thương lại có công hiệu cực lớn. Phát động nội thị có thể phát hiện ra chỗ kinh mạch bị tổn thương và bế tắc càng nhanh chóng càng chuẩn xác thì chữa trị càng kịp thời.

Phương Tử Vũ mới vừa rồi phát động nội thị điều này nói lên rằng nó đã đạt đến Nguyên anh kỳ, chỉ có điều vì sao không nhìn thấy Nguyên anh? Còn nữa ba cái khối khí kỳ quái nọ đó là cái gì?

Kỳ thật không chỉ Phương Tử Vũ không biết mà ngay cả đạo gia thủy tổ có đến đây dám chắc rằng đối với điều này cũng không thể nào lý giải được. Phải biết rằng người đạt đến Nguyên anh kỳ lại không xuất hiện nguyên anh, thay vào đó trong thể nội lại có ba loại chân khí loại hiện tượng này không chỉ ở tu chân giới, ngay cả tiên ma lưỡng giới cũng là xưa nay chưa từng có.

Thật ra điều này là tai họa do việc Phương Tử Vũ ma đạo song tu mà ra, mặc dù ma công và đạo pháp ở trong thể nội của nó đều đã an phận thủ

https://thuviensach.vn

thường không bài xích lẫn nhau, nhưng cũng sẽ không dung hợp về một khối. Song phương thực lực quân bình tuyệt đối không cho phép một phương đánh vỡ loại cân bằng này, một khi Cửu thiên huyền tâm đạo pháp thành công luyện thành nguyên anh, thực lực nhất định sẽ vượt qua ma công, bởi vậy ma công sẽ cực lực ngăn cản loại chuyện này phát sinh.

Sau này Phương Tử Vũ ở trong cơ thể cự mãng bất tri bất giác nuốt vào viên hồng châu nọ khiến cho trong cơ thể sinh ra một loại chân khí nóng rực khác sau nữa là hình cục diện thế chân vạc như hiện tại, một phương lớn mạnh nhất định sẽ bị hai phương khác hợp lực công kích. Nếu cứ như vậy về lâu về dài Phương Tử Vũ sẽ vĩnh viễn dừng lại ở Nguyên anh sơ kỳ không thể tham ngộ thiên đạo, trừ khi nó một lần nữa gặp được cơ duyên đem ba loại chân khí này triệt để dung hợp luyện thành nguyên anh, hoặc là đem một loại chân khí trong đó luyện thành thật cường đại cho dù hai cỗ chân khí còn lại hợp lực cũng vô pháp áp chế nó. Đương nhiên Phương Tử Vũ lúc này không hề hay biết những điều này, nếu không nó nhất định sẽ hối hận muốn chết.

Loại tình huống này ngay cả cha của Phương Tử Vũ, kẻ sáng tạo ra'Thiên ma sách' Phương Hạo Thiên cũng chưa từng nghĩ đến, ông ta ban đầu chỉ một mực nghĩ rằng'Thiên ma sách' là tác phẩm đỉnh cao tập hợp giữa đạo và ma, còn chưa tu luyện thì đã chết oan chết uổng. Ma và đạo vốn dĩ không thể cùng tồn tại, nếu như ma đạo có thể song tu quả thật là không còn đạo lý nữa rồi, chính bởi vì có một cái sơ hở" Thiên ma sách" tồn tại cho nên mới tạo nên cục diện khó xử như Phương Tử Vũ bây giờ. Nhưng nếu như nói có một ngày nó thật sự có thể thành công đem ba loại chân khí này dung hợp lại thành một, vậy thì nó sẽ là cái quái thai thứ nhất tồn tại trái với đạo lý kể từ thời Bàn Cổ khai thiên đến nay, đến lúc đó nó có thể luyện thành cái loại cảnh giới gì thật sự là không ai có thể biết được, cũng có thể một thân tu vi sẽ bởi vậy mà bị phế bỏ từ đó trở thành một người bình thường. Cũng có thể sẽ đột phá thành một loại tâm pháp mới ở thần, nhân ma tam giới, mở ra một cách cửa khác đạp nhập vào cảnh giới mà chưa ai từng biết đến. Tương lai rốt cuộc như thế nào cũng chỉ có thể nhìn xem cơ duyên tạo hóa của nó mà thôi. Nhưng có một điểm có thể

https://thuviensach.vn

khẳng định, nếu như không đi con đường mà người khác đã đi, trải qua những đau khổ mà thường nhân phải trải qua, không lâu sau sẽ không xuất hiện một kẻ cường đại huyết tẩy thần, nhân, ma tam giới.

Nói đến ma đạo song tu có lẽ có người sẽ hỏi:" Nếu như ma công và đạo pháp không có cách nào dung hợp, vậy thì vì sao đám tu chân giả nhập ma nọ có thể từ đạo nhập ma đây? Bọn họ tu luyện ma công như thế nào đây?" Điều này kỳ thật là cái ngộ nhận. Cái gọi là từ đạo nhập ma đại khái phân chia ra làm hai loại người: Một là đám người tư tưởng bởi vì quá khích mà đi theo hướng cực đoan khiến cho tâm nhập ma, cái này gọi là tâm ma quấy nhiễu. Còn công pháp của bọn họ vẫn như cũ là đạo pháp, nhưng bởi vì tâm đã nhập ma cho nên đạo pháp của bọn họ sử dụng cũng thiên về mặt cắn nuốt, giết chóc, hoàn toàn không có từ bi của phật pháp và nhân hậu của đạo pháp. Trong những người này đại bộ phận là không muốn thừa nhận bản thân đã nhập ma, hơn nữa chỉ từ đạo pháp cũng nhìn không ra ma tính, cho nên bọn họ đại đa số vẫn ở trong tu chân giới, cực ít người gia nhập ma tộc.

Loại còn lại là những kẻ nhập ma hoàn toàn gia nhập ma giới chỉ tu luyện ma công. Đám người này cũng không thể đem ma công và đạo pháp dung hợp, mà là thông qua tu luyện đem đạo pháp chân khí của bản thân chuyển hóa thành ma công chân khí, ví dụ như cha của Phương Tử Vũ, Phương Hạo Thiên là một trong số này. Chỉ có điều Phương Hạo Thiên ban đầu tu luyện là yêu pháp, cho nên sau này thân thể của ông ta phát sinh biến dị, có chút yêu hóa. Nói đến yêu pháp và ma công đây cũng là một điều nhầm lẫn. Yêu pháp kỳ thật là một loại trong ma công, nhưng ma công không chỉ có yêu pháp. Giống như yêu là một nhánh của ma, nhưng ma không chỉ có một loại duy nhất là yêu. Ma thật ra là một cách gọi chung cho yêu ma quỷ quái, mặc kệ là người là yêu là quỷ là quái chỉ cần tâm nhập ma thì đều là ma. Điều này cũng tương tự như một người mẹ sinh ra vài đứa con, trong đó đưa thứ nhất là một trong những đứa con của người mẹ đó, nhưng đứa thứ nhất khác với đứa thứ hai, đứa thứ ba.

Mặc dù nghĩ không ra nguyên nhân, nhưng Phương Tử Vũ có thể khẳng định bản thân mình đã đạt tới Nguyên anh kỳ. Phải biết rằng sau khi luyện

https://thuviensach.vn

thành nguyên anh sẽ xuất hiện tích cốc, cái gọi là tích cốc chính là vài năm không ăn bất kỳ cái gì cũng sẽ không cảm thấy đói. Nghĩ đến bản thân suốt một tháng không ăn gì nhưng vẫn không cảm thấy đói Phương Tử Vũ lúc này mới thấy thoải mái, hóa ra từ một tháng trước mình đã đạt đến Nguyên anh kỳ rồi.

Khoanh chân ngồi xuống, Phương Tử Vũ nhập định một lần nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu Phương Tử Vũ từ từ tỉnh lại, nhập định lần này nó phát hiện ra trong cơ thể mình ngoại trừ chân khí của'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp' và ma công'Thiên ma sách' đã lớn mạnh hơn gấp mấy lần ra còn có thêm một loại chân khí vô danh nóng rực. Lúc này nó mới dám khẳng định chỗ bản thân nhìn thấy hóa ra là ma công'Thiên ma sách' màu đen, 'Cửu thiên huyền tâm đạo pháp' màu tím và loại chân khí màu đỏ kia là từ viên hồng châu kỳ quái trong cơ thể cự mãng.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ngự Kiếm Phi Hành

Cái phát hiện kinh người đó khiến cho Phương Tử Vũ hưng phấn không thôi, đạt đến Nguyên anh kỳ cũng đồng nghĩa với việc nó đã có thể ngự kiếm phi hành, cũng sẽ không bị vây chết ở cái động này nữa. Nhưng suy nghĩ kỹ lại, nó lại buồn rầu. Bởi vì chiếu theo tốc độ tu luyện bình thường, ’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’ tu luyện đến đệ tứ trọng cảnh giới sẽ tiến vào Linh tịnh kỳ, lúc này các môn hạ của Ngọc Hư cung đều phải ra ngoài tìm kiếm kỳ trân dị bảo ở khắp nơi để tu luyện thành pháp bảo của riêng mình, một khi luyện đến Nguyên anh kỳ lập tức có thể lăng không phi hành bằng pháp bảo của riêng mình.

Các môn hạ của Ngọc Hư cung đều luyện phi kiếm là chính, chỉ có điều Phương Tử Vũ những ngày này gặp được kỳ ngộ khiến cho nó từ Dung hợp hậu kỳ nhảy vọt tới Nguyên anh kỳ, bởi vậy nó vẫn chưa có pháp bảo của riêng mình, không có pháp bảo cũng có nghĩa là nó không thể phi hành. Phương Tử Vũ chán nản ngồi bệt xuống đất, cái loại cảm giác hi vọng vừa nhen nhóm thì lập tức bị đập tắt quả thực là rất khó chịu, điều đó cũng giống như việc mới thoát khỏi một cái động sâu thì phát hiện ra bản thân đang ở trong một cái động càng lớn càng sâu hơn, cái loại cảm giác ức chế khiến cho người ta khó chịu muốn hộc máu. Nó bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn đám dây leo rậm rạp trên trần sơn động, thầm nghĩ:” Chẳng lẽ ông trời nhất định muốn ta sống ở nơi này cả đời.”

Nhớ lại khuôn mặt của hòa thượng, đạo sĩ, võ sĩ ba người gây nên ác mộng hàng đêm cho nó, nhớ lại lúc vú nương cho đến chết vẫn ôm chặt lấy hai chân của hòa thượng giục nó mau chạy đi, Phương Tử Vũ ngửa mặt lên

https://thuviensach.vn

trời điên cuồng hét lớn:” Không thể! Ta không thể chết ở đây được! Ta muốn báo thù, ta muốn giết hết tất cả các ngươi!” Tay vung lên, một tia chân khí từ đầu ngón tay bắn ra,” Ba” một tiếng, một thân dây leo đứt đoạn rơi xuống.

Ngơ ngác nhìn nhánh dây leo, Phương Tử Vũ trong đầu bỗng nhiên nảy ra một cái ý nghĩ, vỗ đầu bật thốt lên:” Đúng rồi, không có pháp bảo thì có thể dùng thứ khác thay thế, sao ta ngu thế nhỉ. Phi kiếm là thẳng, chọn một ít dây leo thẳng hẳn là có thể thay thế phi kiếm không chừng?”

Phương Tử Vũ ở trên đám dây leo chọn một đoạn thẳng nhất, thoải mái cắt nó xuống, sau đó nó lại gặp khó khắn, bởi vì không ai nói cho nó tu luyện pháp bảo như thế nào, lại càng không nói làm cách nào để nó bay lên.

Phương Tử Vũ tay cầm khúc dây leo thơ thẩn nhìn cả nửa ngày, cuối cùng làm ra quyết định mặc kệ thế nào cũng phải thử một lần. Nó quyết định trước tiên đem chân khí truyền vào trong đoạn dây leo xem sao.

Vừa động chân khí khiến cho Phương Tử Vũ kinh hãi không thôi, hóa ra nó tâm niệm vừa mới động, ba cỗ chân khí lập tức từ trong đan điền phóng ra, tiếp đó không biết tại sao chúng nó ngưng kết lại thành một cỗ đem chân khí vừa hấp dẫn vừa bài xích lẫn nhau trong nháy mắt tán ra tứ chi bách mạch, hơn nữa sự cường đại của cỗ chân khí đó khiến cho nó không dám tin tưởng.

Kỳ thật Phương Tử Vũ không biết rằng đó là sự khác biệt giữa trước Nguyên anh kỳ và sau khi đạt đến Nguyên anh kỳ. Trước Nguyên anh kỳ, đan điền giống như một cái máy phát điện nhỏ, tự cấp tự túc. Mà khi đạt đến Nguyên anh kỳ rồi thì nguyên anh giống như một nhà máy điện khổng lồ, không chỉ có thể chống đỡ cho kinh mạch toàn thân mà còn có thể giúp nó khống chết một số vật của ngoại giới. Một tu chân giả chỉ cần có thể đem một kiện pháp bảo có linh tính luyện đến nhận chủ, rồi dùng nguyên anh linh hoạt khống chế nó giống như khống chế tay chân của bản thân. Mặc dù Phương Tử Vũ không có nguyên anh, nhưng loại chân khí do ba loại chân khí trong cơ thể nó kết hợp lại mà thành tuyệt đối không kém hơn so với nguyên anh.

https://thuviensach.vn

Côn lôn sơn là nơi linh khí dồi dào, đám dây leo này sinh trưởng ở đây mấy ngàn năm, sớm đã có linh tính, bởi vậy Phương Tử Vũ rất dễ dàng khống chế thành công đoạn dây leo nọ.

Trong quá trình tu luyện Phương Tử Vũ phát hiện ra một việc thú vị, nguyên lai ba cổ chân khí thay thế cho nguyên anh có thể khống chế đoạn dây leo nọ, làm cho nó lăng không bay lên. Sau khi có phát hiện kinh người này Phương Tử Vũ lập tức quyết định thực thi ngự kiếm kế hoạch. Nó trước tiên đứng trên đoạn dây leo sau đó dùng chân khí khống chế đoạn dây leo này khiến cho nó bay lên. Lúc mới bắt đầu đoạn dây leo chỉ hơi hơi nhúc nhích, cuối cùng đoạn dây leo quả nhiên mang Phương Tử Vũ chầm chậm rời khỏi mặt đất. Mặc dù chỉ mới cách mặt đất một khoảng nhưng điều này đã khiến cho nó hưng phấn mãi không thôi. Khi Phương Tử Vũ quyết định để cho đoạn dây leo lên cao thêm một chút nữa," Bục!" đoạn dây leo tứ phân ngũ liệt, nó rơi xuống mặt đất.

Điều này là bởi vì Phương Tử Vũ vừa mới học được cách vận dụng nguyên anh khí, đối với loại chân khí cường đại này khống chế vẫn chưa ổn định. Thêm vào đó dây leo mặc dù có linh tính nhưng tuyệt đối không thích hợp để làm pháp bảo. Phương Tử Vũ không biết điểm này, nó một mực cho rằng chỉ cần là vật có thật là có thể tu luyện, cho nên mặc kệ ba bảy hai mốt gì từ trong đám dây leo lấy xuống một đoạn nữa tiếp tục luyện tập ngự kiếm phi hành.

Không biết đã làm đứt bao nhiêu đoạn dây leo rốt cuộc Phương Tử Vũ cũng học được cách làm thế nào để khống chế chân khí được chuẩn xác. Lúc này đoạn dây leo không vỡ ra mà ngược lại lắc lư đưa Phương Tử Vũ lên giữa không trung. Phương Tử Vũ đứng trên đoạn dây leo hưng phấn không thôi, mặc dù nó đứng trên đó không ngừng lay động lắc lư hết qua trái rồi lại qua phải, nhưng đối với nó mà nói khoảng cách đối với ngự kiếm phi hành chỉ còn kém một bước. Chỉ cần nó có thể giữ được cân bằng là có thể ngự kiếm phi hành như ý nghĩa chân chính.

Hành động này của Phương Tử Vũ quả thật là xưa nay chưa từng có ở tu chân giới. Đầu tiên, dây leo tuyệt đối không thích hợp để làm pháp bảo tu luyện. Tiếp nữa là một kiện pháp bảo chưa từng trải qua tu luyện lại có thể

https://thuviensach.vn

được nó vận dụng tự nhiên như vậy, chỉ với điều này thôi cho dù thủy tổ đạo gia sống lại cũng phải sợ hãi than một tiếng" Quái vật".

Mặc kệ như thế nào đi nữa, Phương Tử Vũ đích xác là đã thành công, trải qua nỗ lực hơn mười lần rơi xuống rồi lại bay lên, nó rốt cuộc cũng nắm vững được ngự kiếm phi hành.

Thời khắc cuối cùng rốt cuộc đã đến, Phương Tử Vũ đứng ở trước cửa sơn động, nắm chặt đoạn dây leo trong tay, lòng bàn tay nhơm nhớp mồ hôi. Điều này cũng là dễ hiểu, Phương Tử Vũ một mực vẫn ở trong sơn động luyện tập, bay lên cao nhất cũng chỉ tới đỉnh sơn động, bây giờ nó phải nhảy xuống từ trên vách núi này, vạn nhất khống chế không được lập tức đi vào cái kết cục tan xương nát thịt.

Hít vào một hơi thật sâu, Phương Tử Vũ khẽ quát:" Lên!" Đoạn dây leo trong tay nó dường như sống lại bay lên lơ lửng giữa không trung, sau đó bay xuống phía dưới chân nó. Phương Tử Vũ hít sâu vào một hơi nữa, cắn răng bước lên. Đoạn dây leo oằn xuống, rất nhanh liền ổn định. Lúc này Phương Tử Vũ đang đứng giữa không trung bên ngoài vách núi, nó vung mạnh tay ngón tay chỉ về phía trước, quát:" Phi".

"Vù!" Đoạn dây leo mang theo nó giống như mũi tên vừa buông dây bay về phía trước.

Thấy bản thân quả thật có thể ngao du trong thiên địa, Phương Tử Vũ trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng. Nó phi hành ở trong không lúc lúc cao lúc thấp, rất hưng phấn. Chỉ có điều nó đang chìm đắm trong vui sướng nên không có phát hiện ra, đoạn dây leo dưới chân nó đã bắt đầu xuất hiện những vết rách.

"Bục!" Dây leo tất nhiên không phải là pháp bảo, sức chịu đựng của nó cũng chỉ có giới hạn, rốt cuộc nó cũng không chịu nổi nữa vỡ vụn giữa không trung.

Đang ở giữa không trung Phương Tử Vũ đột nhiên cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, thân thể lập tức không chịu khống chế rơi nhanh xuống dưới, từng mảnh dây leo vụn xoẹt qua trước mặt nó.

Trong sát na này, tất cả những ký ức khắc sâu chợt lóe lên trong đầu nó, tình yêu thương của Phúc thúc, vú nương, tử nhỏ mang khuôn mặt quái dị

https://thuviensach.vn

chịu đủ mọi lời châm biếm; Hòa thương, đạo sĩ, võ sĩ ba khuôn mặt khiến cho nó tràn ngập lửa giận; Tình nghĩa huynh đệ của Từ Ngạo Thiên, như ánh chớp lóe lên trong bóng đêm, vụt nhanh qua đầu nó, tiếp đó là một mảnh trống rỗng.

Sau nữa cảm thấy thân thể rơi xuống cang lúc càng nhanh hơn.

Ở vào sát na sinh tử tồn vong này, bỗng nhiên hít thở hoàn toàn ngừng lại, mà nội tức thì như bó đuốc," Bùng!" một tiếng, được đốt lên.

Giống như một giấc mộng.

Đột nhiên, nó hiểu được pháp quyết thúc dục nguyên anh chân khí trong cơ thể.

Chính là trước hết phải đoạn tuyệt hô hấp bên ngoài sau đó mới có thể phát động chân khí hô hấp của cơ thể, cũng chính là tiên thiên hô hấp trong đạo gia.

Ba cỗ chân khí thay thế cho nguyên anh không ngừng cung cấp chân khí, Phương Tử Vũ cảm thấy trong cơ thể chân khí mênh mông.

Nó dồn sức đề chân khí, song chưởng vỗ xuống, lập tức sinh ra một phản lực làm giảm tốc độ rơi xuống, còn khiến cho nó bay lên thêm được nửa thước, lật người lại đâm xuống, lúc này" Bồng! ' một tiếng rơi vào trong đám cỏ dầy, ngã một cú choáng váng hết cả đầu óc.

Phương Tử Vũ từ trong bụi cỏ ngồi dậy, giật mình nhìn lại hai tay của bản thân, rồi lại nhìn lên trên không trung, thì thào:" Ta không chết sao?"

Dùng sức cấu mạnh một phát trên cánh tay mình, cảm giác từng trận đau nhức truyền đến. Phương Tử Vũ vui sướng nhảy dựng lên, ngẩng đầu hét lớn:" Ta không chết! Ta đã trở về!"

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Âm Mưa Đen Tối

Chạng vạng tối, một tên đạo sĩ thân mặc đạo bào, đầu cuốn khăn lớn đi xuống Ngọc Tiên Phong chắc vừa mới luyện công xong chuẩn bị quay về Ngọc Hư cung nghỉ ngơi.

Lúc này hắn nghe được từ phía sau cách đó không xa truyền đến tiếng bước chạy bộ vội vàng, đạo sĩ quay người lại muốn nhìn xem là ai mà chạy vội như vậy.

Phía sau hắn xuất hiện một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, trên người nó mặc đạo bào nhưng cái đạo bào đó vừa bẩn vừa rách nát. Hơn nữa khuôn mặt của thiếu niên đó…" xấu xí bẩn thỉu", đây là cái ý nghĩ đầu tiên sau khi đạo sĩ nhìn thấy tên thiếu niên nọ.

Lúc này thiếu niên cũng đã nhìn thấy đạo sĩ, nó dừng lại. Hai người cứ như vậy im lặng nhìn nhau.

Đạo sĩ rốt cuộc cũng chịu không được cái nhìn chằm chằm lạnh lùng của'kẻ quái dị' đó, mở miệng đánh vỡ không khí khó xử nói:" Vị sư đệ này, nhìn trang phục của ngươi chắc hẳn là môn hạ của Ngọc Hư cung chúng ta đi?"

Thiếu niên đối diện gật đầu.

Đạo sĩ lại hỏi:" Không biết sư đệ là môn hạ đệ tử của vị trưởng lão nào?"

Thiếu niên thờ ơ nói:" Bách Kiếp."

"Bách Kiếp sư bá?" Đạo sĩ nhíu mày, đột nhiên kinh hô:" Đệ là Phương Tử Vũ?"

https://thuviensach.vn

Thiếu niên này đúng là Phương Tử Vũ kẻ mới tìm được đường sống từ trong chỗ chết đi ra, sau khi nó hạ xuống đáy vực thì một đường điên cuồng chạy về Ngọc Hư cung. Chạy đến nơi đây thì gặp được vị đạo sĩ này, bởi vì vị đạo sĩ này cũng mặc đạo bào của Ngọc Hư cung, Phương Tử Vũ lại chưa từng gặp qua hắn, cho nên mới dừng lại cẩn thận đánh giá. Nên biết là Phương Tử Vũ từ trước đến giờ vẫn một mực ở trong Ngọc Vũ đường, những sư huynh đệ của các môn đường khác nó rất ít gặp gỡ.

Phương Tử Vũ gật đầu nói:" Đệ chính là Phương Tử Vũ."

Đạo sĩ cười nói:" Nguyên lai thật sự là Phương sư đệ. Một năm trước đệ đột nhiên mất tích……."

"Một năm?" Phương Tử Vũ ngạc nhiên nói:" Đệ mất tích một năm?"

"Đúng vậy, đệ đích xác đã mất tích được một năm rồi." Đạo sĩ kỳ quái hỏi:" Sư đệ như thế nào lại không biết? Đúng rồi sư đệ, một năm này đệ đã đi đâu?"

Phương Tử Vũ nói:" Dưỡng thương."

"Hóa ra là như vậy." Đạo sĩ gật đầu nói:" Thì ra ban đầu đệ rơi xuống vực sâu là sự thật, một năm này đều dưỡng thương sao? Sau khi đệ mất tích chưởng môn mang theo Từ Ngạo Thiên sư đệ cũng trở về, đệ ấy sau khi biết chuyện đệ mất tích xong lập tức phát động môn hạ của Ngọc hư cung tìm kiếm đệ khắp nơi, tìm kiếm đã hơn một năm rồi."

"Thì ra là như thế." Phương Tử Vũ nói:" Cám ơn sư huynh đã báo cho biết."

Đạo sĩ khoát tay cười nói:" Không có gì. Ta từng nghe nói Bách Độ sư thúc đem Hoán thiên đan, thứ trân quý nhất của bổn môn, tặng cho sư đệ, thiết nghĩ sư đệ có Hoán thiên đan trong người chắc hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì, bởi vậy mà vẫn ở nơi này khổ sở tìm kiếm tung tích của sư đệ."

Phương Tử Vũ nói:" Sư huynh vất vả rồi?"

Đạo sĩ cười nói:" Khách sáo gì chứ, mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ. Đúng rồi sư đệ, Hoán thiên đan đệ vẫn mang theo bên người đấy chứ?"

Phương Tử Vũ từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ đáp:" Hoán thiên đan đệ vẫn một mực mang theo bên người, chỉ có điều……"

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tốt rồi, tốt rồi.” Đạo sĩ tươi cười ngắt lời nói:” Ta sợ đệ đem viên thiên địa linh đan này đánh mất rồi. Sư đệ, đệ phải nhớ đem linh đan này giấu kỹ, tương lai ra ngoài tu chân giới nếu để cho người ta biết đệ mang đan này trong người, sẽ mang đến họa sát thân cho đệ đấy.”

Phương Tử Vũ đem hộp gỗ cất lại vào trong tay áo nói:” Cám ơn sư huynh quan tâm.”

“Tốt rồi, sư đệ. Chỉ cần đệ bình an vô sự là tốt rồi, những truyện khác đều không trọng yếu.” Đạo sĩ nắm chặt lấy tay Phương Tử Vũ nói:” Sư đệ theo ta đến đây.”

Phương Tử Vũ ngạc nhiên hỏi:” Đi đâu?”

Đạo sĩ kéo tay Phương Tử Vũ đi về phía trước, không thèm quay đầu lại nói:” Suối Côn lôn.”

“Suối Côn lôn? Đi đến đó làm gì?”

“Đi tìm một người. Đệ mất tích rồi một năm này đệ ấy lo lắng muốn điên lên rồi, lập tức đi báo cho đệ ấy, để cho đệ ấy vui mừng một chút.”

“Ai?”

“Từ Ngạo Thiên sư đệ chứ ai.”

“Ca của đệ.”

“Đúng vậy, sau khi đệ mất tích Vu Đại Dũng sư huynh và Tống Đào sư huynh liền trở về bẩm báo, sau đó chưởng môn phái chúng ta đi tìm kiếm đệ, Ngạo Thiên sư đệ thật sự là rất lo lắng, cũng chẳng có lòng dạ nào tiếp tục tu luyện, cả ngày ở phụ cận nơi này đợi tin tức của đệ.”

Vừa nghe được Từ Ngạo Thiên đối với mình quan tâm như thế, Phương Tử Vũ trong lòng không khỏi nóng. Nó cố gắng đè nén kích động trong lòng, cái mũi phập phồng nói:” Sư huynh…”

Đạo sĩ cười nói:” Bần đạo đạo hào Thanh Dục.”

“Thanh Dục sư huynh, ca của đệ có khỏe không?”

“Đệ ấy rất khỏe, chỉ gầy đi một vòng thôi. Ài, Ngạo Thiên sư đệ quả thật là người trọng tình nghĩa.”

Nhớ lại tình cảm Từ Ngạo Thiên dành cho mình, Phương Tử Vũ vô cùng cảm động. Lúc này nó so với Thanh Dục còn muốn vội vàng chạy đến

https://thuviensach.vn

suối Côn lôn hơn, chỉ có điều nó không có nghĩ đến, Từ Ngạo Thiên vì sao lại ở suối Côn lôn?

Không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, ngay cả Thanh Dục cũng phải rùng mình, mà ánh mắt của hắn nhìn Phương Tử Vũ càng lúc càng nhiều kinh ngạc. Ở cái nơi rét lạnh, quần áo mỏng manh vì sao Phương Tử Vũ không hề có một tia biểu hiện cảm thấy rét lạnh nào? Mà nhìn thần sắc của nó thì dường như không khí lạnh xung quanh đây không hề có tác dụng đối với nó.

Hai người lòng mang tâm sự riêng cứ như vậy mà đi, rốt cuộc cũng đi tới suối Côn lôn.

“Thanh Dục sư huynh.” Phương Tử Vũ nói:” Ca của đệ không có ở đây.”

“Uhm.” Thanh Dục nói:” Có thể đệ ấy đã trở về rồi, chúng ta về Ngọc Hư cung tìm đệ ấy thôi.”

“Được.” Phương Tử Vũ quay người lại hướng Ngọc Hư cung bước đi. Bởi vì lúc này nó quay lưng về phía Thanh Dục cho nên không nhìn thấy Thanh Dục ở đằng sau lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

Một đạo bạch quang chợt lóe, sau lưng Phương Tử Vũ lập tức máu tươi chảy ra như suối, máu tươi chạy xuống mặt đất trong nháy mắt bị đóng thành băng, mà máu ở miệng vết thương sau lưng Phương Tử Vũ cũng đã đóng thành băng.

Kêu thảm một tiếng, Phương Tử Vũ ngã sấp xuống mặt đất, lập tức quay đầu lại hét lên:” Sư huynh, huynh làm gì vậy?”

“Làm cái gì à?” Thanh Dục cười lớn nói:” Đương nhiên là giết ngươi rồi.”

Lạnh lùng nhìn Thanh Dục, Phương Tử Vũ lạnh giọng hỏi:” Vì sao muốn giết ta?”

“Sư đệ, ngươi thật là nhanh quên. Ta dường như đã sớm nói với ngươi rồi, ngươi mang Hoán thiên đan trong người sẽ gặp họa sát thân mà.”

“Vì Hoán thiên đan sao?” Phương Tử Vũ cười lạnh nói:” Đáng tiếc ngươi chiếm không được nó.”

https://thuviensach.vn

Thanh Dục cười nói:” Vậy sao? Giết ngươi rồi, nó không phải là của ta sao?”

Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng, không thèm nói nữa.

“Ài.” Thanh Dục thở dài:” Sư đệ, kỳ thật đều trách đệ không biết tốt xấu, đang yên đang lành tự nhiên giở trò mất tích, làm hại huynh bị phái đến tục giới tìm kiếm đệ suốt một năm, bằng không một năm thời gian này huynh đã sớm tu luyện đến Toàn chiếu hậu kỳ rồi. Bây giờ thì tốt rồi, lãng phí một năm thời gian mà vẫn chỉ dừng lại ở Toàn chiếu trung kỳ. Sư đệ, đệ nói xem có phải hay không nên cấp Hoán thiên đan bồi thường cho huynh đây?”

Nhìn khuôn mặt của Thanh Dục khiến cho nó muốn buồn nôn, Phương Tử Vũ lạnh lùng phun ra ba chữ:” Ngươi; Nằm; Mơ.”

“Vốn là nằm mơ mà.” Thanh Dục cười nói:” Chỉ có điều bây giờ mộng đã thành hiện thực rồi, chỉ cần giết ngươi, Hoán thiên đan đã là của ta rồi. Ha ha ha.”

“Ngươi nói ca ta ở đây là muốn lừa gạt ta?”

“Hừ, Từ Ngạo Thiên tiểu tử đích xác là tìm kiếm ngươi khắp nơi. Chỉ có điều, hắc hắc, nó sẽ không đến suối Côn Lôn tìm ngươi đâu.”

“Thật không có nghĩ đến.” Phương Tử Vũ cười lạnh nói:” Một tên đạo sĩ xuất gia lại ngoan độc như vậy. Ngươi không nên tu chân, đi tu ma mới đúng.”

“Hắc hắc.” Thanh Dục cười nói:” Cám ơn sự khích lệ của đệ, có câu nói người không vì mình trời tru đất diệt. Sư đệ, đệ sau khi chết đi ngàn vạn lần đừng trách sư huynh, có muốn trách thì trách con mẹ Bách Độ đã cho đệ Hoán thiên đan làm hại đệ kia kìa.”

“Câm miệng!” Phương Tử Vũ hét lên:” Không được vũ nhục Bách Độ sư thúc.” Cái ơn tặng đan của Bách Độ đối với Phương Tử Vũ nó sẽ nhớ mãi không quên, từ sau khi Phúc thúc và vú nương chết thảm Bách Độ là người đầu tiên trừ Từ Ngạo Thiên mang lại cho nó cảm giác ấm áp.

“Hắc hắc.” Thanh Dục cười nói:” Vũ nhục nàng ta thì ngươi có thể làm gì được ta?”

Phương Tử Vũ cắn chặt răng nói:” Ngươi phải nỗ lực đại giới.”

https://thuviensach.vn

“Đại giới? Ha ha ha.” Thanh Dục ngửa đầu lên trời cười lớn:” Chỉ dựa vào ngươi? Nói cho ngươi biết, chỉ cần ta chiếm được Hoán thiên đan rồi Bách Độ ta cũng không thèm để vào trong mắt. Đến lúc đó ta còn muốn nàng ta nếm thử tư vị trên giường của ta nữa, ha ha ha.”

Nhớ đến Hoán thiên đan đã bị mình ăn lúc ở trong bụng cự mãng, Phương Tử Vũ mới thả lỏng hơn một chút. Khi hắn nghe được câu vũ nhục cuối cùng của Thanh Dục đối với Bách Độ, Phương Tử Vũ tức giận không thể kìm chế, quát to một tiếng xông về phía Thanh Dục.

Thanh Dục cười lạnh một tiếng:” Tự tìm đường chết.” Tay niết kiếm quyết lệnh cho phi kiếm công kích về phía Phương Tử Vũ.

“Bồng!” Phương Tử Vũ nhanh nhẹn nhảy tránh qua một bên, phi kiếm đánh trúng vị trí mới vừa rồi của nó, bầu trời tràn ngập tuyết trắng.

“Thân thủ không tồi.” Thanh Dục vừa nói ngón tay nhất vẩy, phi kiếm tự động bay trở về. Thanh Dục ngón tay một lần nữa chỉ về phía Phương Tử Vũ, phi kiếm một lần nữa tấn công về phía nó.

Một người một kiếm cứ như vậy truy đuổi trong tuyết trắng. Kỳ thật Phương Tử Vũ và Thanh Dục đã là người thuộc về hai tầng thứ khác nhau, nó muốn kích bại Thanh Dục dễ như trở bàn tay. Nhưng nó thiệt thòi ở chỗ là không có pháp bảo, thứ hai là Nguyên anh kỳ sơ thành nó còn không thể đem ba cỗ chân khí trong cơ thể vận dụng một cách tự nhiên, ba là Phương Tử Vũ không có kinh nghiệm đối địch. Với ba điểm khác biệt này đã bức cho Phương Tử Vũ rơi xuống hạ phong ngay từ đầu, càng lúc càng rơi vào nguy hiểm.

Phương Tử Vũ thắng ở thân thủ nhanh nhẹn, vài lần vào thời khắc nguy hiểm đều bị nó tránh được, nhưng không thể duy trì lâu dài. Thời gian càng kéo dài, trên người nó vết thương càng nhiều, mà phi kiếm vẫn từng bước từng bước ép sát lại.

Đấu cả nửa ngày vẫn không thể đem Phương Tử Vũ giải quyết xong, Thanh Dục không kiên nhẫn được nữa, quyết định sử dụng tuyệt chiêu.

Thanh Dục vẩy tay triệu hồi phi kiếm, Phương Tử Vũ tranh thủ thời gian hít thở. Nó vừa há miệng thở dốc vừa nhìn chằm chằm vào Thanh Dục. Chỉ thấy Thanh Dục đem phi kiếm nắm trong lòng bàn tay, mũi kiếm chỉ lên

https://thuviensach.vn

trời, miệng lẩm bẩm gì đó. Ngừng một chút, Thanh Dục đột nhiên đem mũi phi kiếm chỉ về phía Phương Tử Vũ, quát lớn:" Bắt trói!"

Chỉ trong chốc lát, từ dưới chân Phương Tử Vũ mọc lên vài thứ giống như dây leo một dạng, đem Phương Tử Vũ trói chặt.

Phương Tử Vũ hoảng sợ ra sức giãy dụa, nhưng không thể thoát khỏi dây trói mà ngược lại bị trói càng chặt hơn.

"Ha ha ha." Thanh Dục vui vẻ cười lớn nói:" Phương sư đệ, đệ không cần giãy dụa nữa, cái này là Khốn thú trận mặc dù chỉ là trận pháp sơ cấp nhất của Cửu U sơn trang nhưng cũng vô cùng lợi hại. Huynh dùng tâm pháp đệ nhị trọng cảnh giới của Cửu thiên huyền tâm đạo pháp vất vả lắm mới đổi được cho đệ tử của Cửu U sơn trang đấy."

Phương Tử Vũ nghe xong sắc mặt đại biến, hét lên:" Ngươi đem tâm pháp của bổn môn truyền thụ cho đệ tử của môn phái khác? Ngươi tên phản đồ."

"Phản đồ?" Thanh Dục vươn tay phải ra ngón trỏ hướng Phương Tử Vũ lắc lắc, nói:" Chỉ cần ngươi chết đi, mà ta ăn xong Hoán thiên đan công lực đại tăng, lúc đó vị trí chưởng môn Ngọc Hư cung sẽ rơi vào tay ta. Đến lúc đó do ta dẫn dắt, Ngọc Hư cung chắc chắn phát dương quang đại, tại sao lại nói là phản đồ chứ?"

"Hoán thiên đan? Hừ! Ngươi nghĩ thật hay."

"Ha ha ha." Thanh Dục cười lớn đi đến trước mặt Phương Tử Vũ, đưa tay lấy vào trong ngực nó lấy ra cái hộp gỗ phe phẩy trước mặt nó cười nói:" Đây là cái gì?"

Phương Tử Vũ toàn thân bị trói không thể động đậy, chỉ có thể mở mắt trừng trừng hung hăng nhìn Thanh Dục, cắn chặt răng nói:" Ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn."

"Uh, khí thế không tồi. Chỉ tiếc là ngươi phải đợi đến kiếp sau rồi. Ha ha ha." Thanh Dục cười lớn túm lấy áo Phương Tử Vũ đem nó quẳng xuống suối Côn lôn,

"Bùm." Một tiếng, Phương Tử Vũ không kịp giãy dụa thì đã chìm xuống đáy suối, mặt nước gợn lên từng vòng từng vòng sóng nước, rất nhanh khôi phục lại vẻ yên bình.

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha.” Thanh Dục ở trên bờ cười lớn:” Tiểu sư đệ đáng thương. Nể mặt Hoán thiên đan ta cho ngươi một cái chết toàn thây. Sau này có người phát hiện ra thi thể của ngươi, chỉ cần nhìn thấy dây leo quấn trên người của ngươi sẽ cho rằng là do người của Cửu U sơn trang giết. Ha ha ha.”

“Hoán thiên đan, ngươi rốt cuộc đã là của ta.” Thanh Dục hưng phấn vuốt ve hộp gỗ một lát, kích động chậm rãi mở nắp hộp. Một viên đan dược màu đen hiện ra trước mắt hắn.

“Đây là?” Thanh Dục cầm lấy viên đan dược đưa lên mũi hít mạnh, sắc mặt đại biến:” Đây là Dưỡng khí đan?”

“Con mẹ nó.” Thanh Dục đem cả đan dược và hộp gỗ ném xuống đất hung hăng dùng chân đạp xuống cho đến nát bét. Nhìn chằm chằm về phía suối Côn lôn oán hận nói:” Phương Tử Vũ, ngươi giỏi thật.” Nếu như nơi này không phải là suối Côn lôn mà là một dòng suối bình thường khác thì chắc rằng Thanh Dục đã sớm nhảy xuống đem thi thể của Phương Tử Vũ chém thành từng mảnh nhỏ rồi.

Rốt c uộc Thanh Dục vẫn không nguôi giận, chỉ đành ngẩng đầu lên trời hét to vài tiếng, mới căm giận rời đi.

Thanh Dục không nghĩ đến bản thân hao tổn hết tâm cơ rốt cuộc đổi lại chỉ là công dã tràng.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Băng Tuyền Kì Ngộ

Phương Tử Vũ vừa mới chạm vào nước Côn lôn tuyền lập tức cảm thấy một trận rét lạnh đến tận xương tủy. Trong nháy mắt toàn thân Phương Tử Vũ bị đóng băng từ đầu tới chân. Một cỗ băng hàn khí mãnh liệt thông qua lỗ chân lông trên khắp toàn thân mạnh mẽ xâm nhập vào trong cơ thể nó. Mà lúc này, ’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’, ma công’Thiên ma sách’ và loại chân khí nóng rực vô danh trong cơ thể nó bắt đầu vận động.

Bởi vì hao tổn từ quá trình đấu pháp với Thanh Dục cho nên lúc này trong cơ thể Phương Tử Vũ hoàn toàn trống rỗng, thêm vào đó ở bên ngoài cơ thể của nó hàn băng khí không ngừng đè ép, căn cứ vào đặc tính bài ngoại, hiện tại hàn băng khí hoặc là bài xuất nó hoặc là hoàn toàn đồng hóa nó, bởi vậy mà càng kích khởi sự phản kháng theo bản năng của ba cỗ chân khí trong cơ thể của Phương Tử Vũ, cùng chống đỡ sự xâm nhập của hàn băng khí.

Mặt khác Phương Tử Vũ lúc này bởi vì bị đóng băng mà rơi vào trạng thái hôn mê, ba cỗ chân khí đó có cơ hội mà không làm loạn lên thì quả là kỳ quái?

Trong phút chốc, trên thân thể của Phương Tử Vũ đã có thể nhìn thấy ba loại ánh sáng đỏ, tím, đen thay phiên nhau không ngừng lóe lên, có thể thấy được ba loại lực lượng đang không ngừng truy đuổi trên thân thể của Phương Tử Vũ, ba loại chân khí này ở trong kinh mạch trong cơ thể nó không ngừng chạy loạn. Một cỗ chân khí ngẫu nhiên gặp phải một loại chân khí khác lập tức xông vào ẩu đả, phát ra ánh sáng rực rỡ, cho đến khi cả hai nhận ra lực lượng của hai bên không phân thắng bại thì lập tức theo

https://thuviensach.vn

đường cũ trở về. Dù sao thì lúc này thân thể của Phương Tử Vũ hoàn toàn trống rỗng, mặc cho ba cỗ chân khí chạy loạn khắp nơi, thậm chí ngay cả những lộ tuyến không thuộc con đường vận hành của chúng ba đạo chân khí không hẹn mà cùng xâm nhập vào, may mắn là Phương Tử Vũ lúc này đã rơi vào trạng thái hôn mê, nếu không loại tình trạng này so với tẩu hỏa nhập ma cũng không gì khác biệt. Ba cỗ chân khí chạy ở những chỗ giao nhau thì thường xuyên phát sinh xung đột, cái loại mãnh liệt thống khổ này có thể khiến cho người ta không chịu được mà tự sát.

Mặc dù nói vậy, nhưng cũng bởi vì ba loại chân khí tẩu hỏa nhập ma chạy loan cho nên mỗi một sợi tóc, mỗi đường kinh mạch, mỗi một tấc da, mỗi phần cơ nhục, mỗi một mạch máu trên cơ thể của Phương Tử Vũ đều được ba loại chân khí này chạy qua, cũng bởi nguyên nhân này mà tiềm lực toàn thân của Phương Tử Vũ toàn bộ được phóng thích ra. Ba loại chân khí sau khi vô câu vô thúc chạy một vòng ở trên người Phương Tử Vũ, nguyên bổn vốn yếu ớt chân khí lập tức lớn mạnh lên không ít, sau đó một lần nữa đánh nhau sống chết, kết quả lại là thế lực ngang nhau, lại tiếp tục vận chuyển một vòng rồi lại đánh nhau sống chết. Cứ mỗi một vòng vận chuyển tiềm lực của Phương Tử Vũ lại được giải phóng ra một phần, ba cỗ chân khí cũng trở nên lớn mạnh thêm không ít, nhưng sự thống khổ của tẩu hỏa nhập ma không ai có thể chịu đựng được, Phương Tử Vũ cũng không thể, ít nhất là khi tỉnh táo nó cũng không thể chịu đựng được ba loại chân khí chạy loạn trong cơ thể, cái loại thống khổ róc xương lóc thịt máu nóng thiêu đốt kinh mạch đứt đoạn. Chỉ có điều Phương Tử Vũ bây giờ đang ở trong trạng thái hôn mê, não bộ của nó theo bản năng giúp nó cự tuyệt tiếp nhận loại thống khổ phát cuồng này, để mặc cho ba cỗ chân khí trong cơ thể của nó muốn làm gì thì làm, để cho chúng dần dần tự lớn mạnh bản thân.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, rốt cuộc sẽ dẫn đến kết quả ba cỗ chân khí lớn mạnh đến mức thân thể của Phương Tử Vũ không có cách nào thừa nhận những xung đột sống chết giữa chúng, sẽ nổ tan xác mà chết.

Nhưng, không thể không khen ngợi Phương Tử Vũ vận khí tốt đến không thể tin được, bởi vì hoàn cảnh hiện tại của nó. Nó đang bị đông cứng

https://thuviensach.vn

bởi một tầng băng dầy đặc hơn nữa bốn phía xung quanh tụ tập hàn băng khí dầy đặc. Ba cỗ chân khí trong cơ thể nó càng lớn mạnh thì hàn băng khí bên ngoài cơ thể nó sinh ra tính bài xích càng mạnh, trải qua vô số lần chạy loạn, không biết là ở lần xung đột sống chết thứ bao nhiêu rồi, ba đạo chân khí bỗng nhiên phát hiện ra, trong cơ thể Phương Tử Vũ vốn là nơi tung hoành ngang dọc của bọn chúng xuất hiện kẻ thứ tư.

Hóa ra hàn băng khí bên ngoài cơ thể Phương Tử Vũ đã tích lũy dày đặc đến trình độ chỉ cần một lần liền có thể đem cả thân thể của nó tiêu diệt hoàn toàn, bởi vậy mới đột phát làn da trên cơ thể Phương Tử Vũ, xâm nhập vào trong cơ thể nó, đương nhiên đứng mũi chịu sào chính là ba cỗ chân khí trong cơ thể của Phương Tử Vũ. Hơn nữa cỗ hàn băng khí từ bên ngoài đến này mang theo ý đồ một lần muốn đem Phương Tử Vũ tiêu diệt hoàn toàn, lập tức khiến cho ba cỗ chân khí trong cơ thể Phương Tử Vũ không thể không buông tha chinh phạt lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực chống lại sự xâm lấn của hàn băng khí. Thoáng chốc, ba đạo ánh sáng đen, đỏ, tím lập tức lan tràn khắp thân thể Phương Tử Vũ, tạo thành một cái kén ba màu đen đỏ tím bao bọc bên ngoài, mà vô số hàn băng khí bắt đầu vận động tụ tập xung quanh thân thể của Phương Tử Vũ.

Trong cơ thể, ba cỗ chân khí lấy thân thể của Phương Tử Vũ làm chiến trường cùng hàn băng khí xâm nhập từ bên ngoài vào không ngừng tranh đấu, tranh đấu như vậy liên tục mấy ngày. Một tràng tranh đấu này khiến cho cơ thể của Phương Tử Vũ sau khi trải qua liên tiếp chiến đấu cơ hồ đã bị phá hư gần như hoàn toàn. Chỉ có điều trời đất vốn vô cùng huyền diệu, Côn lôn tuyền vốn là tồn tại một loại Nguyên thủy linh mạch, mà Nguyên thủy linh khí chính là loại linh khí cung ứng cho sự sinh trưởng của vạn vật trong trời đất, chính là ngọn nguồn của sinh mệnh. Khi hàn băng khí xâm nhập vào trong cơ thể của Phương Tử Vũ bị ba cỗ chân khí trong cơ thể nó đánh bại tán đi, sau đó trở thành loại nguyên thủy nhất thuần túy nhất, nguyên thủy hàn băng chân khí không còn linh tính tán lạc ở khắp nơi trong cơ thể Phương Tử Vũ, từng giọt từng giọt làm dịu đi thân thể tàn phá của nó, làm cho đau đớn trên người Phương Tử Vũ bao gồm những ngoại thương được gây ra bởi cuộc đấu với Thanh Dục, nội thương do ba loại

https://thuviensach.vn

chân khí mạnh mẽ quán thông toàn thân kích phát tiềm lực, toàn bộ đều được hàn băng khí tinh túy làm dịu đi, từ từ khôi phục lại như ban đầu thậm chí còn cường tráng hơn. Thân thể của Phương Tử Vũ càng cường tráng thì ba cỗ chân khí lại càng có thể phát triển, kích thích nó phóng thích tiềm lực khiến cho ba cỗ chân khí càng lúc càng thêm lớn mạnh, chống đỡ lại càng nhiều hàn băng khí đang cuồn cuộn xâm lấn, thậm chí đánh tan càng nhiều nguyên thủy hàn băng khí tán ra khắp toàn thân Phương Tử Vũ. Cứ như vậy tuần hoàn, Phương Tử Vũ chẳng những nội ngoại thương cũ trên người hoàn toàn biến mất mà thân thể được cải tạo càng lúc càng hoàn mỹ, ba cỗ chân khí trong cơ thể cũng bởi vậy mà chẳng những khôi phục hoàn toàn, hơn nữa một lần đột phá rồi lại đột phá, vượt xa hơn hẳn trước kia, đạt đến một loại cấp độ dường như không thể tin tưởng được. Đương nhiên, những đau đớn trong đó không phải bất kỳ ai cũng có thể chịu đựng được, ngoại trừ Phương Tử Vũ đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê ra, không một ai có thể chịu đựng được, thậm chí, nếu Phương Tử Vũ không hôn mê nó cũng không thể chịu đựng được, dù nói thế nào đi chăng nữa thì trên đời này làm gì có người có thể chịu đựng được thân thể của mình kinh mạch đứt đoạn rồi nối lại, huyết dịch khi thì đông cứng khi thì sôi trào, xương cốt lúc thì gãy đoạn lúc lại mọc dài ra, cứ như vậy lặp đi lặp lại liên tục không ngừng trong vài ngày.

Không biết là đã trải qua bao lâu, có lẽ là vài ngày, có lẽ là mấy tháng mà cũng có thể là vài năm. Nguyên bản hàn băng khí đang bốc lên cuồn cuộn không ngừng bỗng nhiên bị hút ngược vào trong nước, rồi đột nhiên nổ mạnh, sau đó dường như bị vật gì đó hút vào cảm giác giống như thủy triều rút nước. Lúc này băng đá trên người Phương Tử Vũ dần dần tan đi, không ngừng bong ra rơi xuống cho đến khi hoàn toàn biến mất. Một thiếu niên mặc một đạo bào cũ nát lúc này đang lơ lửng giữa dòng nước, mái tóc dài đen nhánh theo dòng nước không ngừng lay động, thiếu niên da trắng như tuyết mơ hồ phát ra ánh sáng màu trắng, lộ ra một cỗ khí tức thần thánh nhưng lại có vẻ yêu dị khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền có cảm giác muốn quỳ xuống cúng bái. Thiếu niên này khuôn mặt cũng trắng như tuyết trong sáng tuấn mỹ phi phàm. Theo thân thể không ngừng trầm

https://thuviensach.vn

xuống, thiếu niên rốt cuộc cũng chìm xuống đáy suối, nằm ngửa trên mặt cát. Từ xa nhìn lại cực kỳ giống người đẹp ngủ say trong truyền thuyết, chỉ có điều khuôn mặt tuấn tú thêm vào đó da thịt hồng nhuận của thiếu niên nọ, ngay cả người đẹp ngủ say cũng phải mặc cảm không bằng.

Chầm chậm, thiếu niên chậm rãi mở hai mắt. Nó đã tỉnh, nhất đại yêu tôn đã thức dậy sau một giấc ngủ say, rốt cuộc đã thức dậy.

Thiếu niên này chính là Phương Tử Vũ, kẻ bị Thanh Dục dùng kế ném xuống Côn lôn tuyền. Thanh Dục cho dù nằm mơ cũng không nghĩ đến Phương Tử Vũ ở nơi được gọi là dòng nước cực lạnh không những không bị đông chết mà ngược lại nhân họa đắc phúc, chẳng những ba cỗ chân khí trong cơ thể lớn mạnh hơn vô số lần mà còn có thêm một cỗ hàn băng khí lực lượng không hề thua kém ba cỗ chân khí còn lại. Càng khiến cho người ta đố kỵ muốn chết đó là Phương Tử Vũ trải qua những ngày này da thịt toàn thân xé rách, chữa trị, lại bị xé rách, lại chữa trị….. cứ như vậy lặp lại tuần hoàn vô số lần, khiến cho một nửa khuôn mặt nám đen xấu xí của nó từng chút từng chút bị bóc ra cho đến cuối cùng để lại lớp da thịt trắng tuyết hồng nhuận. Chỉ có điều những điều này quả thật là nguy hiểm lại càng nguy hiểm, không thể không tán thưởng vận khí của Phương Tử Vũ quả thực là rất tốt, tốt đến nỗi làm cho người ta phát điên. Nếu như trong cơ thể của nó không phải ba cỗ chân khí mà chỉ có một cỗ, nếu không phải ba cỗ chân khí xung đột lẫn nhau sau đó khôi phục lại lớn mạnh lên, nếu không phải Côn lôn tuyền vừa vặn lại là Nguyên thủy linh khí chi mạch, nếu như Phương Tử Vũ trước đó không bị đóng băng, nếu Phương Tử Vũ không rơi vào trạng thái hôn mê, trong vài cái’nếu’ đó chỉ cần một cái xảy ra, Phương Tử Vũ đã chết từ sớm không thể chết thêm lần nào nữa.

Trải qua những ngày ngủ say này, thân thể của Phương Tử Vũ một lần nữa được hàn băng khí, chân khí của’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’, chân khí của’Thiên ma sách’ ma công và cỗ chân khí nóng rực đến từ cự mãng, bốn loại lực lượng này một lần nữa nổi lên tranh đấu, lần lượt bị phá hư, rồi lần lượt được hồi phục, tiếp tục phá hư rồi lại khôi phục như cũ lập đi lập lại, sau đó thân thể của Phương Tử Vũ càng thêm cứng rắn hữu lực, cường hãn, mãi cho đến khi thân thể một lần nữa bị phá hư sau đó trọng sinh

https://thuviensach.vn

cường hãn đến mức hàn băng khí từ bên ngoài xâm nhập vào không thể làm thương tổn đến nó nữa, trong cơ thể ba cỗ chân khí được nó thích ứng, đồng thời bốn loại lực lượng cũng đã đạt tới trạng thái cân bằng vi diệu, không còn xung đột lẫn nhau, não bộ của Phương Tử Vũ theo bản năng cảm giác được loại trạng thái này, thêm vào đó Phương Tử Vũ ở trong hôn mê nghỉ ngơi cũng đã đủ, cho nên, nó tỉnh lại.

Ngay khi Phương Tử Vũ tỉnh lại, ba cỗ chân khí vốn hoành hành vô trở trong cơ thể nó, không quản chúng nó bây giờ mạnh mẽ đến mức nào, dù sao chúng nó đều là do Phương Tử Vũ sinh ra, cho nên vào lúc Phương Tử Vũ tỉnh lại ba loại lực lượng này ở khắp nơi trong cơ thể lập tức trở lại đan điền nguyên căn của chúng nó, một lần nữa nằm trong kiểm soát ý thức của Phương Tử Vũ.

Bắt đầu từ lúc này, nguyên bản cục diện đế chế tứ hùng vi diệu đến đây tuyên bố thất thủ, hàn băng khí chợt mất đi lực đối kháng lập tức như thủy triều rút vào trong thân thể Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Phúc Diệc Thị Họa

Khi vừa mới tỉnh lại Phương Tử Vũ cũng không hề hay biết ở trong mấy ngày ngủ say này thân thể của nó đã trải qua sự đau đớn đến tột cùng mà sinh ra những biến hóa không thể tin nổi. Nó chỉ cảm thấy bản thân dường như đã ngủ một giấc thật ngon không hề mộng mị, điều này ngoại trừ là công lao của não bộ theo bản năng ngăn chặn thống khổ nguy hại đến ý chí của nó ra còn phải cảm tạ ý chí nghị lực siêu nhân đã được nó ma luyện từ nhỏ, làm cho thần kinh và tinh thần của Phương Tử Vũ so với thường nhân kiên cường dẻo dai hơn rất nhiều, càng tăng thêm sức chịu đựng thống khổ. Nếu không chỉ nhờ não bộ ngăn cản thống khổ, cái loại đau đớn tan xương nát thịt này sẽ khiến cho Phương Tử Vũ đau đớn mà tỉnh lại, sau đó để cho nó nhấm nháp mùi vị địa ngục mà tin rằng suốt cuộc đời nó sẽ không thể nào quên được, sau đó khiến cho nó phát điên, cuồng dại, cho đến khi tự hủy diệt chính mình.

May mắn thay, hết thảy đều không có phát sinh, bây giờ Phương Tử Vũ chỉ cảm giác được dường như nó đã ngủ một giấc, toàn thân có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời, khiến cho Phương Tử Vũ sau khi ngồi dậy vặn người một cái, chỉ cảm thấy thống khoái không thôi.

Sau đó, một sự việc ngoài dự đoán đã xảy ra, Phương Tử Vũ đơn giản vận động, liền cảm giác được khắp cơ thể, hình như có cái gì đó theo động tác của nó tán ra ngoài, mặc dù không rõ nhưng thân thể lại nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều. Tiếp đó, Phương Tử Vũ chợt nghe thấy bốn phía truyền đến những tiếng vang ầm ầm quái dị, đảo mắt nhìn quanh, trong vòng mười mét bốn phía xung quanh nó đã bị san phẳng.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ miệng há hốc, chuyện này là sao vậy? Nó không hề biết rằng đó là dư kình còn lưu lại do bốn loại chân khí trong cơ thể nó giao chiến sinh ra, dưới động tác của nó lần lượt bị bài xuất ra khỏi cơ thể.

Phương Tử Vũ suy nghĩ cả nửa ngày vẫn đoán không ra nguyên nhân. ’A! ’ Bỗng nhiên nó thốt lên một tiếng kinh ngạc. Nó cảm thấy có cái gì đó đang xâm nhập vào trong cơ thể, đó chính là hàn băng khí, từ khi Phương Tử Vũ tỉnh lại nó vẫn không hề dừng lại, bởi vì ở phương diện thứ nhất, thân thể của Phương Tử Vũ đã đủ cứng cỏi để thừa nhận lực lượng xâm nhập này, ở phương diện thứ hai, trong cơ thể của Phương Tử Vũ đã sớm hình thành tập quán để cho hàn băng khí xâm nhập, hơn nữa khi Phương Tử Vũ vừa mới tỉnh lại tinh thần vẫn chưa hoàn toàn phục hồi bởi vậy mà không hề phát hiện ra. Đến khi Phương Tử Vũ hoàn toàn hồi phục, cũng có thể là lượng hàn băng khí xâm nhập đã tích lũy đủ mới khiến cho Phương Tử Vũ phát hiện ra.

Phương Tử Vũ vẫn có thể phát hiện ra, trong lần vô ý phát ra dư kình vừa rồi đã cắt đứt sự xâm nhập của hàn băng khí xung quanh đối với nó, đợi đến khi dư kình tán hết, hàn băng khí một lần nữa lại ập đến, lúc đó Phương Tử Vũ đương nhiên sẽ cảm giác được điều khác thường, dẫn đến sẽ phát hiện ra sự xâm nhập của hàn băng khí.

Phương Tử Vũ nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện ra cảnh sắc bốn phía xung quanh một màu trắng nhạt mông lung mờ ảo, đồng thời nó cũng nhận ra một cỗ áp lực cường đại ở bốn phía xung quanh đang đè ép lên thân thể nó. Đây là nơi nào? Phương Tử Vũ mờ mịt thầm hỏi.

Nhẹ nâng cánh tay, cảm giác hàn băng khí như cũ vẫn không ngừng xâm nhập, lúc này hàn băng khí mặc dù đã không còn uy hiếp đối với nó nhưng cũng rất vướng víu.

Vung tay, ngay lập tức bốn cỗ chân khí cường đại xông ra khỏi cơ thể hình thành bốn cỗ khí lưu lấy Phương Tử Vũ làm trung tâm lan rộng ra bốn phương tám hướng.” Ầm!” một tiếng nặng nề vang lên, dưới đáy Côn lôn tuyền, cát bụi được tích lũy qua ngàn năm bị bốn cỗ chân khí quét dọn sạch sẽ lộ ra một khối bằng phẳng bóng loáng.

https://thuviensach.vn

Bốn cỗ? Phương Tử Vũ đột nhiên nhớ lại, tại sao mới vừa rồi trong cơ thể lại xuất hiện bốn cỗ chân khí? Không mất công nghĩ nhiều, Phương Tử Vũ lập tức khoanh chân ngồi xuống, đả tọa trong đáy suối lạnh thấu xương. Ở trong hoàn cảnh này còn có thể đả tọa nhập định, từ xưa đến nay cũng chỉ có Phương Tử Vũ duy nhất một người. Thật ra điều này cũng không trách được nó, Phương Tử Vũ lúc này tinh thần vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, bởi vậy vẫn không phát giác ra bản thân lúc này đã tiếng nhập vào trạng thái tiên thiên hô hấp, nó vẫn tưởng rằng bản thân cũng giống như ngày thường đang đứng trên mặt đất nên mới có loại hành động này.

Mở rộng nội thị đem ý thức chìm vào trong cơ thể, Phương Tử Vũ quả nhiên phát hiện ra trong thể nội ngoại trừ ba loại chân khí như bình thường còn có thêm một khối khí màu trắng lạnh lẽo. Phương Tử Vũ còn phát hiện ra ba cỗ chân khí so với những lần đả tọa trước đây thì mạnh mẽ hơn rất nhiều lần, nếu như nói ba cỗ chân khí trước kia là ba tảng đá thì bây giờ chúng nó đã là ba tòa núi lớn. Có một điều đặc biệt là khối chân khí màu trắng ra nhập sau kia không hề yếu nhược hơn so với mỗi đạo chân khí có trước, có thể nói bây giờ trong cơ thể bốn loại chân khí ở trong trạng thái cân bằng.

Mở hai mắt tràn đầy nghi hoặc, Phương Tử Vũ mới phát hiện ra bốn phía xung quanh thân thể dòng nước không ngừng chảy, sửng sốt rồi chợt nhớ ra bản thân bị Thanh Dục ném xuống Côn Lôn tuyền. Chẳng lẽ nơi này là đáy Côn lôn tuyền? Tại sao bản thân mình lúc này đang ở dưới đáy Côn Lôn tuyền lại không hề có cảm giác rét lạnh? Còn nữa, khối khí màu trắng vô danh xuất hiện trong cơ thể lại là chuyện gì xảy ra đây?

Đột nhiên cảm thấy dưỡng khí trong lồng ngực đã hết, đúng lúc đang luống cuống chân tay không biết làm sao để đổi khí thì bỗng nhiên một luồng khí mới chạy đến, Phương Tử Vũ vui mừng quá đỗi, đến lúc này cứ một tia khí mới dùng hết thì một tia khí khác lại được tự động sinh ra từ trong thể nội. Lần này nó mới chú ý đến tia khí này không phải từ trên trời rơi xuống mà là chân khí của cơ thể, sinh sôi không ngừng, để cho nó sử dụng vô tận. Chân khí cuồn cuộn không dứt xua tan hết cảm giác buồn bực trong lòng.

https://thuviensach.vn

Không biết trả qua đã bao lâu, Phương Tử Vũ mới giật mình tỉnh ngộ, hóa ra đây chính là diệu dụng của tiên thiên chân khí. Mọi người đều biết, đứa trẻ ở trong cơ thể của người mẹ không hô hấp bằng mũi mà thông qua dây rốn hấp thu lấy dưỡng khí từ trong cơ thể của người mẹ, đó chính là tiên thiên hô hấp. Đứa trẻ sau khi chào đời rời khỏi cơ thể của người mẹ sẽ dùng miệng mũi bắt đầu hô hấp tự nhiên, giai đoạn này gọi là hậu thiên hô hấp. Đối với cuộc đời của người tu đạo cái khó khăn lớn nhất chính là tìm đường trở về tiên thiên hô hấp, một khi tiến nhập vào cảnh giới đạo gia nội khí tuần hoàn liên miên không ngớt chính là lúc sơ nhập thiên đạo cảnh giới.

Chỉ có điều người tu đạo mặc dù nhiều không đém xuể, nhưng có thể đạt đến nội tức cảnh giới lại chẳng có được bao nhiêu người. Trừ khi có thể luyện thành nguyên anh, nếu không suốt cả cuộc đời cũng không thể đột phá được cửa ải khó khăn này.

Phương Tử Vũ đang chìm đắm trong tiên thiên hô hấp kỳ diệu cảnh giới bỗng nhiên phát hiện ra một tia sáng cực nhỏ chợt lóe lên nơi khóe mắt rồi biến mất. Quay đầu nhìn lại, Phương Tử Vũ lúc này mới phát hiện ra bên dưới nơi mình đang ngồi không phải là một nơi bình thường.

Lúc này dưới chân nó là một khối bạch ngọc (ngọc trắng) bằng phẳng được ép thành mặt đất, tại sao lại nói là’ép thành’? Từ những hoa văn điêu khắc trên bạch ngọc mà nhìn ra được khối ngọc này là do con người làm ra. Nếu khối bạch ngọc là do con người điêu khắc mà thành vậy thì tại sao lại đặt ở dưới đáy Côn lôn tuyền vô cùng lạnh giá này? Mang theo vẻ kinh ngạc, Phương Tử Vũ cẩn thận quan sát những hoa văn được khắc trên tấm bạch ngọc.

Diện tích hoa văn được điều khắc rất rộng, sau khi đem lớp bùn đất ở xung quanh hoàn toàn tẩy sạch Phương Tử Vũ phát hiện ra nếu đem tất cả hoa văn liên hệ lại với nhau thì thấy chúng giống như là một vòng tròn, trong vòng tròn đó khắc chi chít dầy dịt những đồ án kỳ dị. Mặc dù Phương Tử Vũ chưa bao giờ học về trận pháp nhưng nó có thể khẳng định được khắc trên bạch ngọc chính là một trận pháp khổng lồ.

https://thuviensach.vn

Điều này Phương Tử Vũ đã đoán đúng, được khắc trên bạch ngọc chính là một cái trận pháp, hơn nữa đó không phải là loại trận pháp bình thường mà đó là'Tỏa (khóa) yêu trận' bài danh đệ tam trong thập đại kỳ trận của tiên giới. Ý nghĩa như tên gọi, 'Tỏa yêu trận' là loại trận pháp chỉ dùng để phong ấn yêu ma cường đại, nó là do chín chín tám mươi một loại phong ấn trận tập hợp lại mà thành, còn phải dùng một kiện thần khí pháp lực vô cùng cường đại hoặc tiên khí làm trận nhãn. 'Tỏa yêu trận' chỉ có tác dụng phong ấn, căn bản là không có bất cứ hiệu quả công kích nào. Sở dĩ nó được xếp hàng thứ ba trong mười đại kỳ trận của tiên giới là bởi vì nó quá phức tạp, nó phải dùng chín chín tám mươi một loại trận pháp tập hợp lại mà thành, bất kỳ một loại trận pháp nào trong số đó muốn chế tạo ra cũng không hề đơn giản, người chế trận pháp này cần phải có pháp lực cường đại duy trì liền mạch từ đầu đến cuối, còn phải có nghị lực kiên cường. Nên biết rằng, để làm được một cái đại trận pháp như thế này qua loa sơ xài là không được, chỉ cần một sai xót nhỏ trận pháp bị phế bỏ hoàn toàn.

Một cái trận pháp như thế này cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn, người mà nổi danh tiên giới về trận pháp, đến làm cũng phải hao phế mấy trăm năm, bởi vậy có thể thấy được uy lực của trận pháp này. Cho nên ở tiên giới, 'Tỏa yêu trận' bình thường sẽ không dễ dàng sử dụng, có thể dùng đến nó nếu không phải là yêu ma với ma công cường đại đến mức đủ để uy hiếp tiên giới thì cũng là ma khí pháp lực cường đại tiếp cận cấp bậc thần khí. Chỉ là không biết vì sao một trong thập đại kỳ trận của tiên giới lại xuất hiện ở nhân gian? Hơn nữa lại ở dưới một cái đáy hồ kỳ quái.

Phương Tử Vũ không hiểu cho nên lập tức đi đến trung tâm của vòng tròn, bởi vì nó nhìn thấy bạch ngọc ở vị trí trung tâm không giống với những nơi khác, dường như mới bỏ xuống sau này. Đến gần nhìn lại, quả nhiên ở vị trí chính giữa có một khối bạch ngọc hình cầu tạo ra một khe hở cực nhỏ với khối ngọc xung quanh nó, nếu như không nhìn kỹ tuyệt đối nhìn không ra. Mặc kệ ba bảy hai một gì, Phương Tử Vũ vươn bàn tay đặt lên khối ngọc hình cầu nhấn xuống một cái," Răng rắc." một tiếng khẽ vang lên, sau đó hoa văn được khắc trên tấm ngọc ở bốn phía xung quanh đồng thời phát ra ánh sáng chói mắt. Đúng lúc này, viên thần thạch được

https://thuviensach.vn

đeo trước ngực của Phương Tử Vũ vốn vẫn im lặng đột nhiên không an phận bay lên.

“Roẹt.” một tiếng, thần thạch xé đứt đoạn dây hồng thoát khỏi lồng ngực Phương Tử Vũ, sau đó trôi nổi trước mặt nó. Từng đạo từng đạo ánh sáng trắng phát ra từ bên trong thần thạch, trong ánh sáng trắng đó lại có một đám dấu hiệu kỳ quái như ẩn như hiện. Cùng lúc đó, ánh sáng phát ra từ’Tỏa yêu trận’ càng lúc càng mãnh liệt, sáng đến nỗi Phương Tử Vũ cũng không thể mở mắt ra được.

Không biết là đã trải qua bao lâu, ánh sáng của’Tỏa yêu trận’ từ từ nhạt dần, đợi đến khi Phương Tử Vũ mở mắt ra một lần nữa thì ánh sáng đã sớm biến mất không còn dấu vết. Mà thần thạch cũng đã sớm thu lại bạch sắc quang mang, yên lặng trôi nổi ở trước mặt Phương Tử Vũ, bốn phía nhất thời an tĩnh trở lại, mọi thứ hiển lộ ra một vẻ quỷ dị. Ngơ ngác đưa tay đem thần thạch thu hồi trở lại, đột nhiên một tiếng nứt vỡ trong trẻo vang lên. Chỉ thấy khối ngọc hình cầu ở trung tâm trận pháp lúc này đã vỡ vụn thành vài khối nhỏ, sau đó lơ lửng trồi lên, vị trí bạch ngọc ban đầu xuất hiện một cái hố sâu đen nhánh.

Lúc này, thần thạch trong tay Phương Tử Vũ lại một lần nữa phát ra hào quang, mà vị trí cái hố sâu đen nhánh thay thế cho khối ngọc ban đầu cũng xuất hiện một tia ánh sáng trắng, dường như đang kêu gọi thần thạch. Tiếp đó ánh sáng càng lúc càng mạnh, một cái bạch sắc ngọc giới chỉ (nhẫn ngọc màu trắng) chầm chậm bay lên khỏi hố sâu. Không chút do dự, chiếc nhẫn ngọc bay thẳng đến trước mặt Phương Tử Vũ, cho đến khi Phương Tử Vũ đưa tay nắm lấy nó trong lòng bàn tay thì ánh sáng của thần thạch và chiếc nhẫn ngọc mới một lần nữa biến mất không còn tung tích.

Cẩn thận quan sát chiếc nhẫn ngọc trong tay, Phương Tử Vũ phát hiện ra nó và thần thạch chất liệu không hề khác nhau, chẳng lẽ chúng nó được làm ra từ cùng một khối ngọc? Trên chiếc nhẫn ngọc còn có khắc một đám đồ đằng kỳ quái, có chút giống thú, có chút giống người. Mặc dù không biết cái nhẫn ngọc này có tác dụng gì nhưng Phương Tử Vũ mơ hồ cảm thấy cái nhẫn ngọc này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của nó.

https://thuviensach.vn

Một lần nữa đem thần thạch đeo lại trước ngực, Phương Tử Vũ đem nhẫn ngọc đeo vào ngón đeo nhẫn bên tay trái, ngay lập tức hai cỗ khí lạnh lẽo phân biệt từ thần thạch và nhẫn ngọc chạy vào trong cơ thể của Phương Tử Vũ, sau đó hai cỗ khí này lưu lại trong tâm mạch tụ lại hình thành một tầng khí vô hình mát lạnh bảo vệ cho tâm mạch của nó. Phương Tử Vũ bất ngờ phát hiện ra tầng bảo hộ đó vô cùng cường đại, trừ phi có người có thể một kích phá bỏ nó nếu không tuyệt đối không thể gây ra thương tổn đến tâm mạch của nó.

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón vô danh, Phương Tử Vũ hài lòng nói:" Hóa ra nhà ngươi quả thực là một cái bảo bối." Dường như cảm nhận được lời khen ngợi thật tâm của Phương Tử Vũ, trên chiếc nhẫn ngọc một đạo bạch quang chợt lóe lên rồi biến mất.

Nhìn chiếc nhẫn ngọc trên tay, Phương Tử Vũ chợt nhớ đến lúc đầu mới đến Ngọc Hư cung, chưởng môn Bạch Huyền chân nhân tặng cho Từ Ngạo Thiên một cái Nạp giới bảo giới, vừa nhớ lại mai bảo giới kia có thể cất giữ đồ vật Phương Tử Vũ không hỏi hâm mộ một trận, thầm nghĩ:" Mai nhẫn ngọc này cũng có cái công năng đó thì tốt biết bao." Trong lúc đang tự hỏi, Phương Tử Vũ vô ý đem một phần thần thức dung nhập vào nhẫn ngọc trên tay, ầm một tiếng, Phương Tử Vũ ngoài ý muốn phát hiện trong nhẫn ngọc liên thông với một không gian khác. Nói đó là không gian cũng không quá, bởi vì thật sự là rất thần kỳ, đưa mắt nhìn cũng nhìn không thấy giới hạn. Sửng sốt thu hồi lại thần thức, Phương Tử Vũ kinh ngạc nói:" Hóa ra nhà ngươi cũng có công năng cất giữ đồ vật?" Nhẫn ngọc một lần nữa lại lóe lên quang mang, dường như là muốn khoe khoang với Phương Tử Vũ.

"Bảo bối, ca của ta có Nạp giới bảo giới, hay là ta cũng đặt cho nhà ngươi một cái tên nhé." Cúi đầu suy nghĩ một lát, Phương Tử Vũ nói:" Ngươi cũng có thể trữ vật, hay là gọi ngươi là Thiên địa càn khôn giới đi, có được không?" Nhẫn ngọc lại một lần nữa lóe sáng, dường như nó rất hài lòng đối với cái tên mới này.

Ha ha, Phương Tử Vũ cười nói:" Tốt rồi, Thiên Địa Càn Khôn Giới, chúng ta phải đi thôi. Đến lúc đi tìm tên kia đòi lại món nợ của chúng ta rồi." Nói đến người kia, khuôn mặt của Phương Tử Vũ lập tức trầm xuống,

https://thuviensach.vn

lộ ra một nụ cười tà dị. Nụ cười đó quả thực là rất quỷ dị, nhưng phối hợp với khuôn mặt anh tuấn hiện tại của Phương Tử Vũ thêm vào đó một thân khí chất của nó, khiến cho người ta cảm thấy nụ cười đó quả thật rất dễ nhìn, rất thoải mái.

Khẽ nghiêng người, Phương Tử Vũ đang chuẩn bị phá thủy xông ra. Vào lúc này, hồ nước rung động mãnh liệt, sau khoảnh khắc rung động ngọc thạch trên mặt đất tất cả đều hóa thành cát bụi cuốn theo dòng nước trôi ra bốn phía. Cùng lúc đó, thần thạch trên ngực Phương Tử Vũ và Thiên địa càn khôn giới trên ngón vô danh đồng thời sáng rực lên. Trong lúc Phương Tử Vũ phán đoán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì một thanh trường đao hình dáng kỳ lạ, toàn thân ngăm đen lấp lánh ánh sáng kỳ dị chầm chậm từ chỗ hố sâu phá đất chui lên, từ từ bay lên khỏi mặt đất trôi nổi trong dòng nước.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ma Đao Xuất Thế

Ngay vào lúc hắc sắc trường đao nhô lên khỏi mặt đất, thiên địa biến sắc, mây đen che kín bầu trời, trên không trung sấm chớp rền rỉ. Côn Lôn tuyền mặt nước sôi trào, bong bóng khí từng cái từng cái một tranh nhau nổi lên khỏi mặt nước rồi vỡ tan ra. Cũng vào lúc đó, cách nơi này không xa bảy vị trưởng lão đang ngồi thương nghị ở Ngọc Hư điện trong Ngọc Hư toàn thân đồng thời run lên, tiếp đó phối hợp ăn ý, giống như là đã trải qua trăm ngàn lần luyện tập, cùng nhìn về phía Côn lôn tuyền

"Sao lại thế này?" Chưởng môn kêu lên:" tại sao xung quanh Côn Lôn sơn chúng ta yêu khí lại ngợp trời như thế này?"

Bách Kiếp hồi phục lại tinh thần nói:" Chưởng môn, ở gần Côn lôn sơn chúng ta chắc chắn là có yêu vật đang tác oai tác quái. Xin cho sư đệ đi trước điều tra."

Chưởng môn vung tay lên nói:" Không thể, dựa theo sự cường đại của cỗ yêu khí vừa rồi có thể nhìn ra được, cho dù cả bảy người chúng ta đồng thời liên thủ cũng không phải là đối thủ của yêu vật kia."

Bách Thảo trên thái dương bất giác đổ mồ hôi, run rẩy nói:" Chưởng môn, vậy chúng ta…"

"Tĩnh quan kỳ biến." (*)

Bách Thảo giọng nói bất giác đề cao thêm vài phần kêu lên:" Vậy không phải là đợi chết sao?"

Bách Kiếp" hừ" một tiếng khinh thường nói:" Tên nhát gan."

"Ngươi thối lắm!" Bách Thảo hét lớn:" Ta đây là vì lo nghĩ cho cơ nghiệp trăm năm của Ngọc Hư cung chúng ta, ngươi hi vọng nhìn thấy cơ

https://thuviensach.vn

nghiệp của tổ sư bị hủy hoại trong tay chúng ta sao?”

“Ngươi….” Bách Kiếp căm tức nhìn Bách Thảo, nhưng nghĩ không ra lời để phản bác lại lão.

Không vui liếc nhìn Bách Thảo một cái, chưởng môn lạnh nhạt nói:” Đủ rồi, đừng tranh cãi nữa. Các ngươi lập tức phân phó cho môn hạ đệ tử gia tăng đề phòng, nói cho bọn chúng biết xung quanh đây có yêu vật tác quái, không có mệnh lệnh không được tự tiện một mình hành động. Mặt khác, thông báo cho sư thúc nhanh chóng quay về. Bách Hạo….”

Bách Hạo tiến lên cung kính nói:” Xin chưởng môn phân phó.”

“Ngươi lập tức xuất phát đi Ngũ Đài sơn, mời Ngũ Đài phật tong xuất động thập bát la hán đến trợ giúp chúng ta trừ yêu.”

“Lĩnh chưởng môn pháp chỉ.”

Cùng lúc với các trưởng lão đang thương nghị trong Ngọc Hư cung thì ở dưới đáy Côn lôn tuyền Phương Tử Vũ vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ nhìn chuôi trường đao ngăm đen đang tỏa sáng trước mắt. Từ trên thân trường đao phát ra một loại khí tức cường liệt đè ép nó không thể thở nổi. Một cái ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu nó, cái chuôi đao này nhất định là một kiện pháp bảo.

Nhẹ bước một bước về phía trường đao, Phương Tử Vũ bộ dáng nhìn có vẻ hưng phấn, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, chuôi hắc sắc trường đao bỗng nhiên tự động lao đi cực nhanh. Phương Tử Vũ vội vàng tung người nắm lại, ai ngờ thanh trường đao này tốc độ cực nhanh, phát ra một tiếng sấm nhỏ, chạy loạn khắp nơi.

May thay công lực của Phương Tử Vũ lúc này đã tăng cao, nếu không ngay cả đuổi theo cũng đuổi không kịp chứ đừng nói đến việc bắt lấy nó. Phương Tử Vũ hao hết tâm lực rốt cuộc cũng đem nó bức vào góc chết, bất chấp tất cả dùng một chiêu Phân quang bộ ảnh thủ, lúc này mới nắm chặt được nó.

Ngay vào lúc bàn tay của Phương Tử Vũ nắm lấy chuôi thanh trường đao kia một khắc, bỗng dưng trường đao hắc mang mãnh liệt, một cỗ yêu khí cường đại một lần nữa bộc phát ra. Cũng vào lúc này, ma công’Thiên ma sách’ trong cơ thể của Phương Tử Vũ không tự chủ được bất giác cấp

https://thuviensach.vn

tốc vận chuyển. Chân khí ma công bắn ra từ những đầu ngón tay cùng với trường đao quấn chặt một chỗ, chỉ nghe trường đao sau khi phát ra một tiếng'cạch' trong giòn vang lên rồi lập tức kịch liệt chấn động, trước khi Phương Tử Vũ lấy lại tình thần, 'Roẹt' một tiếng trường đao biến mất khỏi bàn tay của Phương Tử Vũ. Giống như là nó chưa từng xuất hiện bao giờ.

Vào thời điểm trường đao đột nhiên biến mất, mây đen mới vừa rồi còn che kín bầu trời Côn lôn sơn bỗng nhiên biến mất ngay cả yêu khí cường đại cũng biến mất vô ảnh vô tung. Ánh mặt trời một lần nữa lại chiếu xuống khắp mặt đất.

Cũng vào lúc thanh trường đao đột nhiên biến mất, Phương Tử Vũ bỗng cảm thấy một cỗ nhiệt lượng đủ để đem nó thiêu thành tro bụi từ đầu ngón tay chảy vào trong đan điền, rồi theo đan điền một lần nữa thăng lên, nhanh chóng chảy xuôi khắp kinh mạch toàn thân xông về phía huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu.

"Bịch!" Phương Tử Vũ ngã quỳ xuống đất, thống khổ muốn thét lớn nhưng thét không thành tiếng, hỏa kình nóng cháy điền cuồng ngược đãi kinh mạch toàn thân nó!

Chẳng lẽ cứ như vậy đợi chết?

"Không được! Đại cừu chưa báo, ta không thể chết được." Phương Tử Vũ dựa vào tường đá dưới đáy nước quật cường ngồi dậy, gian nan khoanh chân ngồi xuống, nhắm chặt hai mắt, vận khởi đả tọa tâm pháp của'Thiên ma sách' mà bình thường vẫn làm.

Ầm!

Trong cơ thể một tiếng nổ vang lên, hỏa kình đang tán loạn trong kinh mạch khắp cơ thể nhanh chóng rút hết về đan điền, điên cuồng tụ tập, chỉ một lát sau đã hình thành nên một quả cầu cực lớn màu đỏ như máu, quả thật là hào quang vạn trượng, độ ấm đó đủ để đem toàn bộ nước của cả Thái bình dương bốc hơi hết.

Phương Tử Vũ hàm răng cắn chặt, án chiếu theo tâm pháp của ma công tiếp tục vận hành. Theo'Thiên ma sách' không ngừng vận hành, sóng nhiệt trong cơ thể chậm rãi từ trong đan điền tán ra, dung nhập vào trong khí quan và kinh mạch.

https://thuviensach.vn

Theo'Thiên ma sách' không ngừng vận hành, không ngừng có năng lượng từ trong đan điền tán ra từng chút dung nhập vào trong các khí quan và kinh mạch, mỗi khi tán đi được một ít thì nhiệt khí trong đan điền lại giảm đi được một chút, thống khổ trên thân thể của Phương Tử Vũ cũng giảm đi được một phần.

Vì bảo toàn tánh mạng, Phương Tử Vũ căn bản không còn nhớ đến vấn đề thời gian, chỉ biết một lần lại một lần nữa vận chuyển'Thiên ma sách' trong cơ thể, bắt đầu vận hành từ đan điền đi qua huyệt Thiện Trung, kéo đếm Khẩn Để ở đầu lưỡi rồi tiến vào Ấn Đường, chạy nhanh lên Bách Hội sau đó theo kinh mạch dọc theo cột sống chạy thẳng xuống dưới, qua Vĩ Chuy đi vào hai chân, chạy thẳng xuống hai chân, sau đó qua đầu ngón chân chuyển hướng chạy lên, theo kinh mạch phía ngoài của chân chạy lên giao nhau ở Âm Huyệt, sau đó quay trở về đan điền.

Trong một chu thiên, toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một cái kinh mạch, mỗi một cái huyệt đạo, mỗi một cái khí quan, thậm chí mỗi một mao mạch máu đều được'Thiên ma sách' vận hành qua, không bỏ sót một chỗ nào. Mỗi khi vận chuyển được một vòng, đều sẽ có một bộ phận nhiệt lượng từ đan điền tán vào các bộ phận của toàn thân, mỗi một sợ kinh mạch, mỗi một cái tế bào, mỗi một khe hở giữa các tế bào, mỗi một cái huyệt đạo, tất cả đều tiếp nhận một vòng lại một vòng nhiệt lượng.

Không ai biết vận chuyển đã được bao lâu, nhiệt lượng ở trong đan điền rốt cuộc đã ngưng cuồng bạo, tuy rằng vẫn như cũ tản ra nhiệt lượng nhưng đã có thể chịu đựng được. Yên lặng thu công, Phương Tử Vũ chậm rãi mở hai mắt, nhất thời vốn tối đen đáy hồ đột nhiên sáng lên hai đạo ánh sáng giống như hai cái đèn pha, mặc dù xung quanh vẫn như cũ tối đen nhưng Phương Tử Vũ có thể nhìn thấy rõ ràng hết thảy xung quanh.

Cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình, làn da thật khỏe mạnh, đập vào mắt nó nhìn thấy mình sở hữu làn da trắng như tuyết lộ ra cơ nhục hồng nhuận, nhìn qua làm cho người ta có một loại cảm giác rất muốn cắn một cái, trời ơi sao lại biến thành như vậy!?

Mở rộng nội thị, đem ý thức một lần nữa chìm vào trong cơ thể. Nơi này vẫn như cũ là thế giới nhiều màu sắc, không có gì thay đổi đen, tím, đỏ,

https://thuviensach.vn

bạch bốn khối chân khí lớn thần kỳ đang tự động xoay tròn. Chỉ có điều ở giữa bốn khối khí có một thanh trường đao toàn thân ngăm đen đang xoay tròn di chuyển lên xuống, bốn khối chân khí quay xung quanh nó không ngừng tự xoay tròn. Chăm chú nhìn vào thanh trường đào đó ngoại trừ toàn thân nó được sơn đen ra thì không có chỗ nào là thần kỳ nữa, nếu như cẩn thận quan sát thật kỹ sẽ phát hiện ra từng tia từng tia hắc từ trên trường đao không ngừng tán ra, mà quay xung quanh nó bốn khối chân khí dường như rất thích những tia hắc mang này, đều vội vã đem chúng nó cắn nuốt hấp thu vào.

Quan sát trong chốc lát, Phương Tử Vũ mất đi hứng thú, đem ý thức thu hồi trở về thân thể sau đó nó cảm thấy trong cơ thể có một cỗ dục vọng không thể không phát tiết.

Ngửa mặt lên trời thét dài một hơi, lập tức bốn cỗ chân khí cường đại đồng thời toát ra từ khắp toàn thân nó, ầm một tiếng vang lên, trên mặt Côn lôn tuyền một cột nước lớn xông thẳng lên trời, bọt nước văng tung tóe khắm nơi, một hồi lâu sau mới tạo thành một trận mưa ào ào rơi xuống. Nếu có một ai đó lúc này nhìn xuống mặt nước Côn lôn tuyền sẽ nhìn thấy ở đó xuất hiện một cái dòng xoáy rất sâu, mang theo dòng nước xung quanh không ngừng xoay vòng. Đột nhiên, một cái nhân ảnh từ trong dòng nước xoáy bay ra, vào thời điểm bóng người bay ra thì dòng nước xoáy cũng biến mất, Côn lôn tuyền lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh như trước.

“Hô!” Phương Tử Vũ thở ra một hơi thật dài, vận chân khí, toàn thân nó từ cao đến thấp toát ra một tầng hơi nước. Hơi nước tan hết lại lộ ra Phương Tử Vũ với bộ trang phục đã hoàn toàn khô ráo.

Săn ống tay áo lên, Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh mặt trời buổi chiều tà nhuộm đỏ cả tầng không. Nhìn về phía Ngọc Hư cung, khéo miệng bất giác nở nụ cười tà tà âm hiểm.

*: Bĩnh tĩnh quan sát biến hóa

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Thế Giới Của Thần

Cũng vào lúc này ở một cái không gian khác, một tên trung niên nam tử khoanh tay đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, hắn dáng người khôi ngô bất pháp, khiến cho người ta giật mình chính là ở hai bên trán hắn lại mọc ra một đôi sừng trâu dài.

Trung niên nam tử có đôi sừng trâu này khẽ mỉm cười, lẩm bẩm một mình:" Thật không có nghĩ đến tên tiểu gia hỏa đó lại có thể phá được'Tỏa yêu trận' của tên khốn Hiên Viên, thú vị, thật sự là rất thú vị. Xi Vưu ta quả nhiên không chọn sai người."

Xi Vưu? Chẳng lẽ hắn chính là ma thần Xi Vưu trong truyền thuyết, kẻ mà hình thành xu thế nước lửa cùng với hoàng đế Hiên Viên trong tam hoàng ngũ đế?

"Hừ!" Theo một tiếng hừ lạnh vang lên, một mái đầu đầy tóc bạc, toàn thân khô gầy, một lão giả trông rất ốm yếu chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thôi bay lão, không biết từ lúc nào xuất hiện ở phía sau Xi Vưu.

Đưa mắt nhìn lão giả một hồi, Xi Vưu dường như vô cùng hài lòng với vẻ mặt của lão. Cười nói:" Khoa Phụ, đừng ghen tị chứ, ha ha ha."

Khoa Phụ? Lão giả này chẳng lẽ chính là Khoa Phụ đuổi theo mặt trời trong truyền thuyết?

Khoa Phụ bĩu môi, khinh thường nói:" Vận khí *** chó."

Xi Vưu hừ một tiếng rồi nói:" Khoa Phụ lão đầu, lão có nắm chắc phá được'Tỏa yêu trận', cái mà đã được tên Hiên Viên khốn kiếp kia dùng Chí tôn giới để là trận nhãn không?"

Trầm tư một lát, Khoa Phụ chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Xi Vưu ha ha cười lớn, không nói tiếp nữa, cứ như cũ chắp tay sau lưng đứng nhìn xuống phía dưới.

Khoa Phụ đi đến bên cạnh Xi Vưu thở dài nói:" Ài, thật không có nghĩ đến," món đồ chơi" đó của ngươi vận khí lại tốt đến như vậy, không chỉ phá được'Tỏa Yêu trận' của Hiên Viên mà còn chiếm được Chí tôn giới, thêm vào đó còn có thể nhận được Ma thần xử, bình khí năm đó của ngươi. Chỉ có điều Ma thần xử của ngươi không phải là cây bổng nanh sói sao? Làm sao lại biến thành một cây đao như vậy?"

Vuốt lại mớ tóc hỗn loạn trên đầu, Xi Vưu cười khổ nói:" Ta cũng không biết vì sao nữa, mặc dù ta là chủ nhân của nó nhưng bây giờ ta đã hoàn toàn mất đi cảm ứng liên hệ với nó rồi."

Khoa Phụ giật mình kinh ngạc, kêu lên:" Cái gì? Ma thần xử nhận tên tiểu tử đó làm chủ?"

Xi Vưu lắc đầu nói:" Hiện tại còn không phải, nhưng chiếu theo tình hình này xem ra đó chỉ là việc sớm muộn mà thôi."

Khoa Phụ lẩm bẩm nói:" Xem ra tam giới sắp diễn ra một hồi đại loạn rồi."

Xi Vưu ha ha cười nói:" Đó chẳng phải là điều chúng ta vẫn chờ mong sao? Nếu không một số kẻ rỗi rãi làm ra" đồ chơi" để làm gì?"

Khoa Phụ cười khổ nói:" Thật không có nghĩ đến, cuộc sống của thần lại buồn chán tẻ nhạt đến vậy, nếu tam giới không phải là thường phát sinh những việc thú vị cho chúng ta giải buồn, ta xem ra chúng ta sớm đã phát điên vì quá tịch mịch rồi."

Xi Vưu vẻ mặt phẫn hận nói:" Còn không phải là quy củ của Bàn Cổ đại thần định ra sao, nói cái gì mà một khi đột phá tam giới phi thăng lên thần giới từ đó về sau sẽ không được xen vào việc của tam giới nữa……"

Khoa Phụ ho khan một tiếng, tiếp đó cười khổ nói:" Ngươi đừng nói xấu Bàn Cổ đại thần, ngài làm như vậy cũng là vì suy nghĩ cho chúng sinh tam giới mà thôi. Thử nghĩ mà xem, một đám thần chúng ta một khi đi xuống tam giới, sẽ đem tam giới biến thành cái bộ dạng gì đây?"

Xi Vưu nhe răng cười nói:" May mắn, hắn lúc đầu không đề ra quy định không được làm'đồ chơi' ở trong tam giới."

https://thuviensach.vn

Khoa Phụ hắc hắc cười nói:" Xi Vưu," món đồ chơi" của ngươi tuy rằng không kém, nhưng sát khí quá nặng. Cẩn thận đùa với lửa có ngày bị thiêu đấy."

"Thật!" Xi Vưu vẻ mặt khinh thường nói:" Chỉ dựa vào nó? Có thể tạo thành uy hiếp gì đối với ta đây?"

"Xi Vưu, cẩn thận mới không bị lật thuyền……"

"Được rồi được rồi." Xi Vưu bực mình nói:" Làm sao lão càng già lại càng hay lải nhải như vậy."

Khoa Phụ nhếch môi cười, cũng không thèm nói nữa. Qua một lúc lâu, Xi Vưu nhẫn nại không được, lại mở miệng hỏi:" Ta nói này lão đầu, cái khối linh thạch lúc trước lão len lén bỏ xuống nhân gian bây giờ thế nào rồi?"

Nhắc đến linh thạch, Khoa Phụ đắc ý cười nói:" Linh thạch kia sao, sau ngàn năm hấp thụ nhân gian linh khí rốt cuộc hóa thành một con Hầu (Khỉ) yêu bắt đầu" hóa trang bước lên sân khấu"."

Xi Vưu ánh mắt lấp lánh quang mang, vội hỏi:" Sau đó thế nào?"

Khoa Phụ nhe răng cười nói:" Sau đó? Hắc hắc, nó quả nhiên đã không để cho ta thất vọng. Đại náo âm tào địa phủ hủy đi Sinh Tử bạc của Diêm Vương, còn xuống Đông Hải long cung đoạt đi Định Hải thần châm của tên Đại Vũ lưu lại làm binh khí."

"Con bà nó chơi được." Xi Vưu thốt lên:" Định Hải thần châm có phải là cái cũng giống với Hiên Viên kiếm của tên Hiên Viên khốn kiếp, Thiên Lại huyền âm cầm của Phục Hy đại thần, Cửu Long thần hỏa cung của Hậu Nghệ và Ma thần xử của ta, đều là từ năm khỏa Bổ Thiên thạch còn dư lại của Nữ Oa nương nương ngày trước luyện hóa thành, được xưng là ngũ đại siêu cấp thần khí. Đầu yêu hầu này lại có thể thu phục được Định Hải thần châm, thú vị."

Khoa Phụ đắc ý mỉm cười, tiếp tục nói:" Còn không chỉ có vậy, yêu hầu sau đó còn lên tiên giới, ăn trộm tiên đan của Thái Thượng lão quân, làm cho Thái thượng lão quân tức giận đến nỗi chết đi sống lại mấy lần."

Xi Vư và Khoa Phụ nhìn nhau cười ha hả, sau khi cười đã một trận Khoa Phụ lại nói tiếp:" Còn nữa, còn nữa, nó còn chén sạch cả vườn đào

https://thuviensach.vn

của Vương mẫu, khiến cho Vương mẫu không còn đào mà mở Hội bàn đào. Ha ha ha, còn nữa, sau đó Ngọc Đế tức giận hạ thánh chỉ, chiêu tập mười vạn thiên binh thiên tướng đi bắt yêu hầu."

Lau đi nước mắt do cười nhiều quá mà thành, Xi Vưu hét lớn:" Thật là thống khoái! Lão đầu, sau đó thì sao? Yêu Hầu có bị bắt không?"

"Ài, bắt được."

Xi Vưu sửng sốt, hỏi:" Chết rồi?!"

"Hừ!" Khoa Phụ hét lên:" Yêu hầu đó là do linh thạch của ta huyễn hóa mà thành, một khi được sinh ra đã có tấm thân kim cương bất hoại, làm gì có chuyện chết dễ dàng như vậy."

"Kim cương bất hoại thân? Như vậy không phải là đã tạo thành một tên quái vật sao?"

Khoa Phụ kiêu ngạo nói:" Đương nhiên, không nghĩ xem đó là" món đồ chơi" của ai chứ! Đám người tiên giới ban đầu không cách nào giết chết được nó, cuối cùng đem nó bỏ vào cái lò bát quái của Thái Thượng lão quân."

"Chết sao?"

Khoa Phụ lại" Hừ!" một tiếng nói:" Làm gì có chuyện đó, đã nói rồi nó có tâm thân kim cương bất hoại mà. Lò bát quái thì có thể làm gì được nó, đã thiêu không chết nó lại còn để cho nó hấp thu linh khí trong lò bát quái luyện thành một đôi hỏa nhãn kim tình. Bảy bảy bốn chín ngày sau, Thái Thượng lão quân khai lô kiểm tra, ngươi đoán xem nó thế nào?"

Xi Vưu háo hức hỏi:" Thế nào?"

Khoa Phụ hắc hắc cười nói:" Đầu hầu yêu vừa mới thoát ra, không nói không rằng xô đổ lò bát quái, đánh giết thẳng lên Thiên cung, giết cho đám tiên gia Ngọc đế phải than cha gọi mẹ. Ha ha ha."

Cuồng tiếu với Phụ khoa vài tiếng, Xi Vưu lại hỏi:" Sau đó thì sao?"

"Sau đó….." Khoa Phụ vẻ mặt bất đắc dĩ nói:" Sau đó tên Như Lai chạy đến, yêu hầu kia ngu ngốc cùng Như Lai đánh cuộc, kết quả thua cuộc, bị Như Lai nhốt ở dưới Ngũ Chỉ sơn."

Xi Vưu vẻ mặt không tin nói:" Cứ như vậy là xong?"

https://thuviensach.vn

Khoa Phụ trừng mắt nhìn hắn một cái, tức giận nói:" Vậy ngươi còn muốn thế nào? Yêu hầu bây giờ vẫn còn bị nhốt dưới chân Ngũ Chỉ sơn, cũng đã gần năm trăm năm rồi."

Xi Vưu vỗ tay kêu lên:" Con bà nó chơi thật đã. Ta nói này lão Khao Phụ, lão cũng quá vô lương tâm đi. Có chuyện vui như vậy mà không gọi ta xem cùng?"

"Ngươi còn nói nữa? Nhà ngươi vẫn một mực đi tìm tên Hiên Viên báo thù, không ngừng xuyên qua giữa các không gian, hành tung phiêu hồ bất định, ta phải đến chỗ nào tìm ngươi đây."

Xi Vưu ngượng ngùng gãi đầu nói:" Lão cũng có dùng Truyền thần đại pháp hô hoán ta một tiếng mà."

"Đánh rắm. Ngươi cho là ta cũng ngu ngốc giống như ngươi sao. Ta dùng Truyền Thần đại pháp vạn nhất bị quấy nhiễu, nguyên thần bị lạc giữa các không gian, không trở về được thì làm sao đây?"

Xi Vưu giương mồm lên cãi lại:" Nói đến cùng thì vẫn là do lão vô lương tâm."

"Ngươi…."

"Đủ rồi, đừng tranh cãi nữa." Theo thanh âm truyền đến, một trung niên nam tử đầu tóc rối bù, khuôn mặt anh tuấn phi phàm xuất hiện ở bên cạnh hai người, mắng rằng:" Hai cái tên này đã vài ngàn tuổi rồi mà còn suốt ngày cãi nhau, khiến cho người khác không thể thanh tĩnh được."

Xi Vưu khinh thường liếc mắt nhìn nam tử, cười lạnh nói:" Hậu Nghệ, không thích thì ngươi tránh xa ta ra một chút, đứng đó ta thật sơ nhà ngươi làm dơ bẩn con mắt của ta đấy."

Hậu Nghệ vung tay chỉ thẳng vào mặt Xi Vưu căm tức thét lên:" Ngươi muốn đánh nhau sao!?"

Xi Vưu trừng mắt hét lớn:" Đến đây! Ai sợ ai chứ!"

Không khí nhất thời tràn ngập mùi thuốc sung nồng nặc.

Khoa Phụ vội vàng đứng ra hòa giải nói:" Được rồi, được rồi, đừng làm loạn lên nữa. Ta nói này Hậu Nghệ, ngươi đến tìm chúng ta có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

Hậu Nghệ vỗ vỗ trán nói:” Đúng, bị tên đầu trâu này làm quên hết cả chính sự.”

Xi Vưu tức giận đang định bật lại Hậu Nghệ thì Khoa Phụ đưa tay ngăn lại nói:” Phát sinh chuyện lớn gì mà phải làm phiền đến bọn ta vậy?”

Vừa nghe nói có đại sự phát sinh, Xi Vưu nhất thời quên đi mâu thuẫn vừa mới phát sinh với Hậu Nghệ, vội vàng vểnh tai tập trung tinh thần nghe ngóng.

Chỉ nghe Hậu Nghệ nói:” Là thế này, ta và Vũ xuyên qua thời không thì ngẫu nhiên ở một cái không gian phát hiện ra một cánh cửa.”

Xi Vưu khinh thường lẩm bẩm:” Một cái cánh cửa thì có gì là kỳ quái.”

Hậu Nghệ phản bác nói:” Cách cửa thì không có gì kỳ quái, chuyện kỳ quái chính là trên cánh cửa có khắc chữ.”

“Chữ gì?” Khoa Phụ vẻ mặt kinh ngạc, việc có thể khiến đám thần này chú ý tuyệt đối không phải là việc nhỏ, Khoa Phụ mơ hồ cảm giác được cánh cửa theo như lời nói của Hậu Nghệ nhất định là không bình thường.

Hít sâu một hơi, Hậu Nghệ từng câu từng chữ phun ra hai từ:” Thần; Mộ!”

Xi Vưu và Khoa Phụ không hẹn mà cũng thốt lên:” Thần Mộ?”

Hậu Nghệ gật đầu.

Khoa Phụ lại hỏi:” Thần mộ bên trong có cái gì?”

Hậu Nghệ nhún vai bất đắc dĩ nói:” Không biết, ta và Vũ hai người cùng hợp lực cũng không thể mở ra được cánh cửa đó, cho nên chúng ta dự tính đi tìm các thần đang rải rác ở khắp các không gian tụ tập lại cùng hợp lực thử xem có thể mở ra được nó hay không. Nếu nơi đó đã được gọi là’Thần Mộ’, ta nghĩ rất có khả năng có chút liên hệ đến đám thần chúng ta.”

“Tụ tập tất cả các thần lại?” Xi Vưu kéo áo Hậu Nghệ kêu lên:” Tên Hiên Viên khốn kiếp kia có đến hay không?”

Hậu Nghệ sững sờ, đáp:” Chắc chắn, hơn nữa hắn đã đến rồi.”

“Ha ha ha ha.” Xi Vưu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói:” Trời cũng giúp ta! Hiên Viên, để xem ngươi còn chạy đi đâu!” Vừa dứt lời, Xi Vưu khẽ tung người lên, không trung lập tức vỡ ra một cái khe, Xi Vưu kích động

https://thuviensach.vn

nhảy vào cái khe đó, sau khi thân ảnh của Xi Vưu biến mất, cái khe chậm rãi khép lại, sau đó hồi phục nguyên trạng.

Thấy Xi Vưu xuyên qua nhập vào không gian, Khoa Phụ kinh hãi, nắm lấy tay Hậu Nghệ hô lên:" Mau, mau ngăn cản hắn!"

Hậu Nghệ khó hiểu hỏi:" Vì sao?"

"Xi Vưu gặp được Hiên Viên nhất định sẽ đánh nhau to."

"Đánh thì đánh thôi, có gì kỳ lạ đâu? Bọn họ không đánh nhau mới là kỳ quái."

Khoa Phụ tức giận chửi:" Tên ngu ngốc nhà ngươi! Hiên Viên vì sao vẫn một mực né tránh Xi Vưu? Là bởi vì sợ phải đánh nhau với hắn. Ngươi có biết hậu quả của cuộc chiến giữa hai vị thần là cái dạng gì không đây? Ngươi đã quên hậu quả của trận đại chiến giữa Hỏa thần Chúc Dung và thủy thần Cộng Công năm đó rồi sao?"

Hậu Nghệ bừng tỉnh đại ngộ, nhưng vẫn bộ dáng thờ ơ như cũ nói:" Yên tâm đi, điều đó không xảy ra được đâu?"

Khoa Phụ ngơ ngác hỏi:" Vì sao?"

Hậu Nghệ hắc hắc cười nói:" Ta vẫn chưa nói không gian đó nằm ở đâu, Xi Vưu làm sao tìm được?"

Khoa Phụ vỗ vỗ đầu, rồi cười lớn nói:" Xem trí nhớ của ta này, hóa ra là một hồi lo lắng vô ích."

Hậu Nghệ cười nói:" Chúng ta đi thôi, để cho tên ngốc Xi Vưu kia tự mình tìm kiếm mấy trăm năm đi."

Khoa Phụ gật đầu, cùng Hậu Nghệ cười lớn biến mất tại chỗ.

Sau khi Khoa Phụ và Hậu Nghệ biến mất không lâu, không gian bỗng nhiên chấn động, tiếp đó mở ra một cái khe thật lớn. Xi Vưu tím ngắt từ trong đó đi ra, đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh nhưng không tìm thấy bóng dáng của Khoa Phụ và Hậu Nghệ. Xi Vưu ngửa mặt lên trời rống giận:" Hậu Nghệ, đồ con rùa nhà ngươi, sao không nói cho ta biết cái không gian đó nằm ở đâu! Ngươi cứ đợi đó, đợi lão tử tìm được nhà ngươi xem lão tử có lột da, rút gân, đánh gãy xương cốt, uống máu nhà ngươi không!" Dứt lời, Xi Vưu hung hăng đạp xuống một phát, một lần nữa bay vào cái khe thời không. Cũng vào lúc Xi Vưu bỏ đi thì" Ầm!" một tiếng nổ

https://thuviensach.vn

lớn kinh thiên động địa, ngọn núi nơi Xi Vưu vừa mới đứng ầm ầm đổ xuống, trong chốc lát bị san thành bình địa

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tử Vũ Trở Về

Trên luyện võ trường Ngọc Hư cung, lúc này đã tụ tập khoảng gần một nghìn môn hạ của Ngọc Hư cung. Mọi người túm năm tụm ba lại với nhau, thỉnh thoảng chụm đầu kề tai rì rào bàn tán.

Sáu vị trưởng lão của Ngọc Hư cung theo sau chưởng môn đi lên một cái đài cao, chưởng môn hai tay vẫy vẫy ra hiệu cho mọi người im lặng, nói:" Mọi người yên lặng một chút."

Dưới đài lập tức im ắng không một tiếng động.

Chưởng môn tiếp tục nói:" Các vị đồng môn, tin chắc rằng tất cả mọi người đều đã biết sự việc lần trước yêu khí xâm nhập Ngọc Hư cung chúng ta."

Lời này vừa nói ra, ở dưới đài mọi người không khỏi lại nổi lên bàn tán xì xào.

Hai tay lại ra dấu ý bảo mọi người trật tự, chưởng môn tiếp tục nói:" Vốn chúng ta đã mời tới thập bát la hán của Ngũ Đài sơn phật tông đến đây tiêu diệt yêu ma, nhưng có điều yêu vật dường như sợ hãi Ngọc Hư cung chúng ta, yêu khí vừa hiện lên đã lập tức biến mất. Cho dù chúng ta dùng đủ mọi cách tìm kiếm đều tìm không được đầu yêu vật kia. Sau khi trải qua thương nghị với các vị trưởng lão, ta cảm thấy yêu vật đó đã rời khỏi phạm vi của Ngọc Hư cung, bây giờ ta quyết định Ngọc Hư cung giải trừ trạng thái cảnh giới."

Ở dưới đài mọi người đồng thanh nói:" Lĩnh chưởng môn pháp chỉ." Gần một nghìn người đồng thời hô lên, quả thật là khiến cho thiên địa biến sắc.

https://thuviensach.vn

Hài lòng nhìn môn hạ đám đồ tử đồ tôn của mình, chưởng môn cười nói:" Được rồi! Sự kiện yêu vật đến đây tuyên cáo chấm dứt. Bây giờ ta muốn tuyên bố chuyện thứ hai. Mười năm nữa lại diễn ra kỳ đại hội luận võ kết bạn của tu chân giới được tổ chức trăm một lần, từ lần luận võ đại hội đầu tiên cho đến nay, mỗi môn phái đưa ra năm môn hạ tham dự đều là những người tuổi đời không vượt quá một trăm, họ đưa ra đều là tinh anh trong tinh anh của môn phái mình. Bây giờ, ta tuyên bố danh sách tên năm người sẽ xuất chiến trong kỳ đại hội lần này. Năm người được ta đọc đến tên sau đây sẽ nhập thế tiến hành tu luyện mười năm, đồng thời cũng phải tìm kiếm kỳ thạch linh quạng ở thế gian tu luyện pháp bảo cho bản thân. Tốt rồi, ta bắt đầu điểm danh, mọi người chú ý lắng nghe. Từ Ngạo Thiên!"

Một thiếu niên khôi ngô, anh vĩ bất phàm tách ra khỏi đám người, đi đến phía trước đài quỳ xuống nói:" Có đệ tử."

Chưởng môn hài lòng gật đầu, tiếp tục nói:" Vương Thương Hà!"

"Có đệ tử!"

"Lưu Hải!"

"Có đệ tử!"

"Thanh Nguyên!"

"Có đệ tử!"

Mỉm cười nhìn bốn người đang quỳ trước mặt mình, chưởng môn ánh mắt quét về phía chúng nhân ở dưới đài, mở miệng nói:" Thanh Dục!"

Thanh Dục giật mình, lập tức sung sướng như điên, đáng lẽ mất ba bước thì hắn chỉ bước hai bước là đến bên cạnh đám người Từ Ngạo Thiên, đang quỳ xuống nói:" Đệ tử….."

"Chờ một chút!" Trong lúc Thanh Dục đang dương dương đắc ý, đột nhiên, một giọng nói lãnh khốc truyền vào trong tai mọi người đang có mặt trên luyện võ trường, chỉ với ba chữ" Đợi một chút" đơn giản trước tiếp lập tức khiến cho gần một nghìn người đang có mặt ở đó, bao gồm cả chưởng môn và bảy đại trưởng lão đồng thời biến sắc. Bởi vì Ngọc Hư cung từ khi được khai sáng cho đến nay, chưa từng có một ai ở trong tình huống như thế này dám công nhiên ngăn cản quyết định của chưởng môn.

https://thuviensach.vn

Mọi người bất giác nhìn về phía người đã phát ra câu nói đó, bất ngờ phát hiện một cái nhân ảnh chậm rãi hiện ra ở trên bậc thềm.

Chưởng môn không nén nổi tức giận quát:" Là kẻ nào? Can đảm dám xông vào Ngọc Hư cung ta?"

Theo bước chân của người đó càng lúc càng đi đến gần, mọi người trên luyện võ trường càng giật mình kinh ngạc không thôi.

Người đó là một gã thiếu niên, mái tóc đen láy tán loạn trên vai, trên người mặc một đạo bào của Ngọc Hư cung chỉ có điều đạo bào đó đã rách nát đến không chịu nổi, hình bát quái trước ngực đã không còn hình dạng nữa, ống tay áo thậm chí đã bị xé rách một đường dài. Nhưng tất cả những điều đó không thể nào che lấp đi khí chất bức nhân của thiếu niên đó, nó đứng giữa đám người khiến cho người ta có loại cảm giác như con hạc lạc giữa một bầy gà. Điều mà khiến cho mọi người chú ý nhất đó là khuôn mặt của thiếu niên đó tuấn tú hoàn mỹ, như một pho tượng ngọc không chút tỳ vết, phối hợp với vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ, nhất thời khiến cho đám nữ tử đang có mặt trên luyện võ đường kích động không thôi.

Từ lúc thiếu niên đó xuất hiện vẫn một mực nhìn chằm chằm vào Từ Ngạo Thiên. Từ Ngạo Thiên đột nhiên toàn thân run rẩy, đứng bật dậy chạy nhanh đến trước mặt thiếu niên nọ, nhìn thật sâu vào ánh mắt của nó, run giọng hỏi:" Tử Vũ….. Là ngươi sao?"

Thiếu niên mỉm cười, nhẹ nhàng nói:" Ca!"

Từ Ngạo Thiên mạnh mẽ ôm Tử Vũ vào lòng, ôm nó thật chặt dường như lo sợ một khi buông tay Phương Tử Vũ sẽ lại biến mất. Đôi mắt sớm đã ướt đẫm nước mắt, nức nở nói:" Ngươi thật là Tử Vũ, thật sự là đệ đệ Tử Vũ của ta. Ngươi trở về rồi, rốt cuộc đã trở về rồi."

Phương Tử Vũ trong ánh mắt toát lên một tia cảm động, đưa tay vỗ vỗ trên lưng Từ Ngạo Thiên, nhẹ giọng nói:" Ca, là đệ, Tử Vũ đã trở lại."

Từ Ngạo Thiên nhẹ nhàng đẩy Phương Tử Vũ ra, lau đi nước mắt, nói:" Tử Vũ, đệ có biết huynh tìm đệ khổ cực lắm không hả."

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói:" Thật xin lỗi, ca, đã để cho huynh lo lắng."

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên vội vàng lắc đầu nói:” Không có gì, chỉ cần đệ không sao là tốt rồi.”

Lúc này, giọng nói của chưởng môn truyền đến:” Ngạo Thiên, vị này là…..”

Từ Ngạo Thiên nắm chặt lấy tay Tử Vũ đi về phía đài cao, vừa đi vừa nói:” Sư phụ, là Tử Vũ! Là Tử Vũ đã trở về rồi.”

“Cái gì?” Chưởng môn Bách Huyền, Ngọc Vũ đường trưởng lão Bách Kiếp, Ngọc Tiên đường trưởng lão Bách Độ, Vu Đại Dũng, Tống Đào và Thanh Dục đồng thời kêu lên. Trong đó Thanh Dục kêu lên to nhất.

Bách Kiếp hai mắt lóe lên quang mang kỳ dị, nhìn Phương Tử Vũ chằm chằm, trầm giọng hỏi:” Ngươi là Phương Tử Vũ?”

Phương Tử Vũ nhìn về phía Bách Kiếp khẽ gật đầu, bình tĩnh nói:” Là con, sư phụ.”

Bách Độ cũng không dám tin tưởng, hỏi:” Tử Vũ, mặt của con….”

Được Bách Độ nhắc nhở, Từ Ngạo Thiên lúc này mới hồi phục lại tình thần, phát hiện ra khuôn mặt của Phương Tử Vũ đã thay đổi hoàn toàn, Từ Ngạo Thiên kêu lên:” Đúng vậy, Tử Vũ, mặt của đệ sao lại thế này?”

Phương Tử Vũ xoa xoa khuôn mặt mình, hỏi:” Mặt của đệ làm sao vậy?”

Từ Ngạo Thiên hỏi:” Đệ không biết?” Phương Tử Vũ đầy vẻ nghi hoặc, lắc đầu. Từ Ngạo Thiên nói:” Đệ đợi một lát.” Nói xong, Từ Ngạo Thiên hai bàn tay chụm thành vòng tròn, trong miệng lẩm bẩm:” Thiên đại càn khôn, nghe ta hiệu lệnh, dĩ khí hóa vật, dĩ vật nghĩ thần, hư vật kính, hiện!” Từ’Hiện! ’ vừa phát ra từ trong miệng Từ Ngạo Thiên thì vòng tròn do hai tay nó tạo thành xuất hiện một đạo ánh sáng tím, tiếp đó xuất hiện một cái gương. Đây chính là một trong những sơ cấp đạo pháp của Ngọc Hư cung, dĩ hư hóa thật Hư vật kính. Từ Ngạo Thiên nâng tay đưa đến trước mặt Phương Tử Vũ, cái gương trên tay đối diện với khuôn mặt của nó, nói:” Đệ tự mình xem đi.”

Đó là một khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết, làn da trắng như tuyết, một đôi mắt sáng ngời hữu thần, cái mũi cao thẳng tắp, thêm vào đó là đôi môi đủ để mê đắm bất kỳ người con gái nào. Phương Tử Vũ không biết làm

https://thuviensach.vn

thế nào để hình dung khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết hiện lên trên tấm kính đó, chỉ có thể nói đó là khuôn mặt hoàn mỹ nhất mà nó đã từng nhìn thấy. Một lần nữa đưa tay lên xoa xoa khuôn mặt, Phương Tử Vũ hờ hững hỏi:" Đó là đệ sao?"

Đem Hư vật kính thu hồi lại, Từ Ngạo Thiên cảm thán nói:" Trời ạ, Tử Vũ, đệ rốt cuộc đã ăn vào loại linh đan diệu dược gì mà biến thành xinh đẹp so với đám cô nương xinh đẹp còn muốn xinh đẹp hơn, nửa khuôn mặt nám đen trước kia của đệ biến đi đâu mất rồi?"

Thản nhiên nhún vai, Phương Tử Vũ đáp:" Không biết."

Từ Ngạo Thiên đang chuẩn bị nói tiếp, chưởng môn ở bên cạnh rốt cuộc nhịn không được, mở miệng hỏi:" Phương Tử Vũ, hai năm nay con rốt cuộc đã đi đâu?"

"Đúng vậy!" Từ Ngạo Thiên nắm lấy cánh tay Phương Tử Vũ, cũng hỏi:" Tử Vũ, suốt hai năm mất tích rốt cuộc đệ đã đi đâu? Hại chúng ta dùng đủ mọi cách cũng không tìm được đệ."

Phương Tử Vũ sắc mặt trầm xuống, đem ánh mắt nhìn về phía Thanh Dục vẫn đang cúi đầu im lặng, sắc mặt âm trầm bất định. Trong mắt nó dần dần hiện ra một cỗ sát khí, lạnh lùng nói:" Đã chết rồi."

Chưởng môn nhíu mày hỏi:" Đã chết? Nếu đã chết sao còn xuất hiện ở chỗ này?"

Từ Ngạo Thiên không vui liếc mắt nhìn chưởng môn, nhưng vẫn im lặng không nói.

Vẫn như cũ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thanh Dục, Phương Tử Vũ lúc này trong giọng nói để lộ ra một cỗ sát khí nồng đậm, lạnh lùng nói:" Ta đã sống lại."

"Phương Tử Vũ!" Cảm thấy bản thân bị Phương Tử Vũ đùa giỡn, chưởng môn rốt cuộc cũng tức giận quát:" Ngươi đang đùa giỡn với ta sao?"

Từ Ngạo Thiên sắc mặt đại biến, lập tức cầu tình cho Phương Tử Vũ, nói:" Sư phụ xin bớt giận, Tử Vũ từ trước đến nay không hề thích nói đùa, đệ ấy nói như vậy nhất định có nguyên nhân, xin sư phụ để cho Tử Vũ nói xong rồi trách phạt cũng không muộn."

https://thuviensach.vn

Chưởng môn mặc dù trong ngực nộ hỏa trùng thiên, nhưng nể mặt đồ đệ bảo bối mà bất đắc dĩ đè ép xuống lửa giận trong lòng, giận dữ nói:" Ngạo Thiên vì ngươi cầu tình, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi không nói ra được nguyên nhân để xem ta có trọng phạt ngươi không."

Ánh mắt của Phương Tử Vũ rốt cuộc rời khỏi Thanh Dục vẫn đang cúi đầu, nhìn về phía chưởng môn lạnh lùng nói:" Ta, không cần cơ hội của ngươi."

Chưởng môn bị sự chống đối của Phương Tử Vũ làm cho tức giận tím mặt, lửa giật bộc phát đột nhiên ra tay, ngay cả sáu vị trưởng lão ở bên cạnh lão cũng trở tay không kịp, đành trơ mắt nhìn cái mạng nhỏ của Phương Tử Vũ lập tức biến mất.

Phương Tử Vũ nhìn thấy một đạo ánh sáng tím bổ về phía mình, nó muốn né tránh nhưng dùng không ra một tia khí lực, dường như không gian xung quanh đã bị phong tỏa, bao gồm cả tinh thần ở bên trong, toàn thân mềm oạt vô lực, chỉ có thể trừng mắt nhìn cỗ ánh sáng tím kia bay đến mi tâm của mình. Dưới tình huống áp lực cường đại như thế này, bốn cỗ chân khí trong cơ thể Phương Tử Vũ đột nhiên đồng thời vận chuyển.

"Chưởng môn (Sư phụ), không cần!" Sáu vị chưởng lão và Từ Ngạo Thiên cùng một đám đồng môn đồng thời hoảng sợ hô lên nhưng đã không kịp nữa rồi.

Chưởng môn trong lòng rúng động, thầm nghĩ bản thân hôm nay làm sao vậy, mấy trăm năm tu vi mà còn có thể dễ dàng động nộ, lại còn buông thả sát giới như thế này? Hơn nữa đối phương lại là đệ tử môn hạ của mình. Suy nghĩ đến đây, ông ta vừa muốn thu hồi lại pháp lực, chỉ còn cách Phương Tử Vũ không đến một thước, thì dị biến phát sinh. Chỉ thấy Phương Tử Vũ vung mạnh tay phải, lấy tay làm đao bổ ra một cỗ chân khí cường đại, xông lên nghênh đón pháp lực của chưởng môn. Trong sát na, hai đạo chân khí va chạm vào nhau phát ra vạn đạo hào quang, khiến mọi người đứng xung quanh nhìn thấy lóa hết cả mắt. Pháp lực đột nhiên cuồn cuộn tung ra, cỗ năng lượng này tràn ngập bá khí khiến cho người ta có một loại cảm giác không thể chống đỡ nổi." Ầm!" một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ đám đệ tử công lực yếu ớt đều bị lực trùng kích của vụ nổ đánh bay

https://thuviensach.vn

ra khỏi luyện võ trường, toàn trường kịch liệt chấn động dường như Ngọc Hư cung muốn sập xuống đến nơi rồi. Những khối đá lát thành mặt đất trên đài cao xuất hiện mấy cái vết nứt thật dài. Sáu vị trưởng lão và đám người Từ Ngạo Thiên cũng bị chấn bay ra ngoài hơn mười thước, mà Phương Tử Vũ và chưởng môn đều lùi lại mười bước.

Sáu vị trưởng lão kinh hoảng thất sắc, mà chưởng môn thì càng hoảng sợ, lắp bắp nói:" Ngươi….. lại là……. Nguyên anh hậu kỳ?"

Phương Tử Vũ lau đi vết máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nói:" Thử lại một lần nữa?"

Chưởng môn và sáu vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, không để ý đến ngữ khí không tôn kính của Phương Tử Vũ, không dám tin tưởng hỏi:" Ngươi luyện đến Nguyên anh hậu kỳ từ lúc nào?"

Phương Tử Vũ chỉ lạnh lùng nhìn chưởng môn, không trả lời

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chân Tướng Đại Bạch

Chưa update

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Xúc Tất Trường Đàm

Chưa update

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Sư Môn Khổ Trung

Thấy bộ dạng Phương Tử Vũ như vậy, Từ Ngạo Thiên biết nó lại nhớ đến thân nhân, vội vàng chuyển đề tài nói:" Uhm, đúng là đàn gảy tai trâu, nói chuyện với bọn họ quả thật làm cho người ta tức chết mà."

Phương Tử Vũ chợt cười khẽ. Đợi một hồi lâu vẫn không thấy Từ Ngạo Thiên nói gì, nó bèn quay đầu lại, chỉ thấy Từ Ngạo Thiên đang nhìn chằm chằm vào mặt mình, bất giác xoa xoa khuôn mặt trắng bóng, khó hiểu hỏi:" Làm sao vậy?"

Từ Ngạo Thiên kinh ngạc thốt lên:" Trời ơi, Tử Vũ, đệ cười rồi."

Phương Tử Vũ ngơ ngác, nói:" Đệ cười rất kỳ quái sao?"

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:" Không phải là rất kỳ quái mà là vô cùng kỳ quái…"

Phương Tử Vũ cười mắng:" Đừng bắt chước giọng điệu của lão già mắc dịch kia nữa."

Từ Ngạo Thiên cũng cười nói:" Cùng ở chung với lão ta bị nhiễm. Nhưng cũng không nên gọi là lão già mắc dịch, vì để bắt huynh gọi lão là sư thúc tổ mà mỗi lần đầu của huynh đều bị lão gõ một cái thật đau."

"Lão gõ đầu huynh?"

Xoa xoa cái trán, Từ Ngạo Thiên nói:" Đúng vậy, lão đạo sĩ nói ở Ngọc Hư cung này phải chú ý đến thể diện của lão ấy, nhưng mà huynh gọi lão ấy là lão đầu quen miệng mất rồi nhất thời không đổi được. Vì vậy mà mỗi lần huynh gọi lão liền bị gõ một cái lên đầu, lão ta dùng sức đánh rất đau."

Phương Tử Vũ mỉm cười nói:" Xem ra huynh ở chung với bọn họ thật là hòa hợp."

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên ôm chặt lấy bả vai Phương Tử Vũ thở dài nói:” Huynh đệ, kỳ thật mọi người ở đây đều rất tốt. Huynh đến bây giờ mới hiểu được tại sao năm đó bọn họ lại không muốn thu nhận đệ, hóa ra bọn họ cũng có điều khó xử.”

Phương Tử Vũ hỏi:” Khó xử điều gì?”

Từ Ngạo Thiên nói:” Nguyên lai lão đạo sĩ có một cái gọi là tiên thiên bát quái thuật, tính vận số rất chuẩn xác. Lúc đầu lão nhìn ra đệ sát khí quá nặng, liền cảnh báo cho đám sư phụ và sư thúc bọn họ, nói rằng đệ ma căn đã ăn sâu, tương lai một khi nhập ma sẽ trở thành mối họa cho sinh linh. Sư phụ bọn họ sợ dậy đệ tu chân ngược lại là làm hại đệ cho nên mới không thể không bày ra cái hạ sách đó.”

Phương Tử Vũ hờ hững nói:” Là sư phụ của huynh nói với huynh như vậy sao?”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:” Sư phụ không nói, mà là lão đạo sĩ lén nói cho huynh biết. Lão nói năm đó vốn là không muốn mang đi đệ tu chân, nhưng lại không đành để mai một đi thiên phú của đệ, nên bọn họ mới có hành động bất đắc dĩ như vậy. Huynh đệ, đáp ứng với ta, đứng oán hận bọn họ có được không?”

Phương Tử Vũ khẽ lắc đầu nói:” Đệ không oán bất kỳ kẻ nào cả.”

Từ Ngạo Thiên thở ra một hơi nhẹ nhõm, khúc mắc giữa Phương Tử Vũ và đám trưởng lão của Ngọc Hư cung là chuyện mà nó lưu tâm nhất, vì thế nó vẫn một mực canh cánh trong lòng, hôm nay nghe Phương Tử Vũ nói như vậy trong lòng nó bất giác như buông xuống được một khối đá nặng. Từ Ngạo Thiên là người hiểu Phương Tử Vũ nhất, chỉ cần nó nói là không oán hận bọn họ nhất định sẽ không tiếp tục oán hận, nó cũng sẽ không vì để Từ Ngạo Thiên vui lòng mà phải nói dối, nó chính là một người như vậy.

Từ Ngạo Thiên gật đầu còn nói thêm:” Đúng rồi, huynh đệ. Đệ vẫn chưa kể cho huynh nghe những việc xảy ra trong đoạn thời gian mất tích, vì sao đệ rơi vào hồ Côn Lôn mà không chết? Vì sao tu vi lại tiến nhanh vậy?”

Phương Tử Vũ ngửa đầu nhìn trần phòng, suy tư một hồi lâu rồi chậm rãi thở ra một hơi, đem sự việc trước sau nhất nhất nói cho Từ Ngạo Thiên nghe một lượt, đương nhiên nó giấu đi những việc liên quan đến’Thiên ma

https://thuviensach.vn

sách’ và chân khí kỳ dị trong cơ thể, đem bốn khối chân khí kỳ dị trong cơ thể nói thành một cái tử phủ nguyên anh, nghe đến chỗ nguy hiểm Từ Ngạo Thiên cũng bất giác chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Đợi Phương Tử Vũ nói xong toàn bộ chuyện đã xảy ra, Từ Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi oán hận nói:” Tên Thanh Dục đáng chết, uổng cho ta bình thường vẫn đối đãi với hắn như huynh đệ, không ngờ lại làm ra loại sự việc đê tiện như vậy, suýt chút nữa đã hại chết đệ. May mắn đệ không bị gì, nếu không huynh thật sự sẽ áy náy cả đời.”

Phương Tử Vũ vỗ vỗ bả vai Từ Ngạo Thiên khẽ nói:” Yên tâm đi, ca. Đệ sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu, đệ…. Chúng ta còn phải cùng nhau tu chân nữa mà.” Phương Tử Vũ vốn định nói đệ còn phải lưu lại cái mạng này để trả thù, nó vừa mới mở miệng thì đột nhiên nhớ đến sự việc này không nên kéo Từ Ngạo Thiên vào, liền lập tức nói khác đi.

Từ Ngạo Thiên mặc dù nghe ra được trong lời nói của Phương Tử Vũ mơ hồ có ẩn ý nhưng cũng không truy hỏi, kéo cánh tay của Phương Tử Vũ lại vuốt ve cái nhẫn ngọc đang đeo trên tay Phương Tử Vũ, hỏi:” Nó chính là cái nhẫn kỳ quái mà đệ đã nói đến?”

Phương Tử Vũ gật đầu.

Từ Ngạo Thiên buông tay Phương Tử Vũ ra cười nói:” Không có nghĩ đến đệ ngoài trừ chiếm được tiên khí còn chiếm được cái trữ vật giới chỉ này, vậy thì tốt rồi, huynh vốn muốn thuyết phục sư phụ đem Nạp giới bảo giới của huynh tặng cho đệ, bây giờ không cần huynh phiền lòng nữa rồi.”

Phương Tử Vũ biết Từ Ngạo Thiên thực sự rất thích cái Nạp giới bảo giới đó, nghe nó nói muốn đem cái bảo bối này, bình thường ngay cả khi tắm rửa, đi ngủ cũng không tháo xuống, tặng cho mình thì bất giác xúc động một trận. Đang chuẩn bị nói thì bị Từ Ngạo Thiên cướp lời nói trước:” Tử Vũ, những lời cảm kích đừng nói ra nữa, nói nhiều quá sẽ cảm thấy thô tục. Chúng ta là huynh đệ, có Từ Ngạo Thiên ta thì nhất định có ngươi Phương Tử Vũ.”

Phương Tử Vũ cúi đầu, cảm giác ấm áp tràn ngập trong trái tim đang nhộn nhạo của nó.

Từ Ngạo Thiên hỏi:” À mà, cái nhẫn đó của đệ có tên không vậy?”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ gật đầu đáp:” Đệ tự đặt cho nó một cái tên, gọi là Thiên địa càn khôn giới.”

“Thiên đại càn khôn?” Từ Ngạo Thiên vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm khuôn mặt của Phương Tử Vũ.

“Làm sao vậy?”

Từ Ngạo Thiên vò đầu nói:” Đệ có biết hàm nghĩa của Thiên Địa Càn Khôn là thế nào không? Sư phụ của huynh nói ý nghĩa của nó là dung nạp thiên địa vạn vật.”

Phương Tử Vũ gật đầu nói:” Đệ dùng thần thức đi vào, quả thật là rất lớn, giống như một mảnh thiên địa khác vậy, chỉ có điều bên trong trống không.”

Từ Ngạo Thiên nghe được vậy kinh hãi thất sắc, kêu lên:” Nhanh, cởi ra huynh xem nào.” Nhận lấy Thiên địa càn khôn giới từ trên tay Phương Tử Vũ, sau đó đeo lên ngón tay mình rồi đem thần thức dung nhập vào trong nhẫn ngọc.

Một lúc lâu sau Từ Ngạo Thiên mới cởi nhẫn ra đem trả lại cho Phương Tử Vũ cười khổ nói:” Tiểu tử ngươi học lừa gạt từ khi nào vậy? Cái nhẫn này chẳng có không gian nào cả.”

Phương Tử Vũ sửng sốt, cũng đem thần thức dung nhập vào Thiên địa càn khôn giới, ngay lập tức một mảnh thiên địa rộng lớn vô biên hiện ra trước mắt nó. Rút thần thức trở về, Phương Tử Vũ vẻ mặt buồn bực nhìn Từ Ngạo Thiên.

Thấy Phương Tử Vũ nhìn mình lạ lùng, xoa xoa khuôn mặt, Từ Ngạo Thiên hỏi:” Nhìn huynh như vậy làm gì?”

Phương Tử Vũ nói:” Đệ vừa mới xem qua, đích xác là có không gian mà, hơn nữa nhìn không thấy điểm cuối.”

Từ Ngạo Thiên nghe vậy thì giật mình kinh hãi, rồi lại lắc đầu cười khổ nói:” Nếu thật đúng như lời đệ nói thì chỉ có thể nói cái nhẫn ngọc này cũng là một cái bảo bối cấp bậc tiên khí, hơn nữa nó đã nhận đệ làm chủ, người khác sẽ không có cách nào sử dụng được nó.”

“Tiên khí?” Phương Tử Vũ nhìn chiếc nhẫn ngọc trong tay lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên vò đầu bứt tóc như muốn phát điên hét lên:" Trời ơi! Thật không công bằng. Người khác cả đời cũng không nhìn thấy tiên khí, tiểu tử nhà ngươi một chốc liền có đến hai kiện, ta ghen tị chết mất."

Khẽ cười nhìn Từ Ngạo Thiên đang lăn lộn trên giường, Phương Tử Vũ biết nó chỉ nói đùa mà thôi, tháo nhẫn ngọc từ trên tay xuống đưa cho Từ Ngạo Thiên nói:" Vậy tiên khí này cho huynh nhé."

Ngừng lăn lộn, Từ Ngạo Thiên lắc đầu cười khổ nói:" Vô dụng, bảo bối cấp bậc tiên khí một khi đã nhận chủ trừ phi chủ nhân chết đi, nếu không sẽ chẳng ai có thể sử dụng được nó. Hơn nữa, cho dù có thể sử dụng huynh cũng sẽ không lấy đồ của đệ."

Đem nhẫn ngọc một lần nữa đeo lại vào tay, Phương Tử Vũ nói:" Vậy đệ chẳng có biện pháp giúp huynh rồi."

Từ Ngạo Thiên một lần nữa ngồi dậy, vẻ mặt buồn bực nói:" Không hổ là tiên khí, Nạp giới bảo giới của huynh chỉ rộng như cái phòng này thôi, thật không thể nào so được. Tiên khí a, hu hu….."

"Ca."

"Cái gì?"

"Huynh khóc?"

"Không có."

"Đệ vừa mới nghe thấy huynh'Hu hu'."

Từ Ngạo Thiên hét lên:" Tiểu tử nhà ngươi không chỉ biết cười mà còn biết nói giỡn nữa."

Phương Tử Vũ bình tĩnh nói:" Đệ không nó giỡn."

"Ngươi có."

"Thật sự không có."

Từ Ngạo Thiên vò đầu bứt tóc nói:" Thật sự có."

"Đệ thật sự nghe thấy huynh'Hu hu' mà."

"….."

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hung Hiểm Ám Chiến

” Trong lúc hai huynh đệ vẫn còn đang tranh cãi bất phân thắng bại cái vấn đề lãng nhách đó thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa” Rầm! Rầm!”.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến đám sư tỷ sư muội kia.

“Ai?” Từ Ngạo Thiên hỏi lớn.

“Ngạo Thiên, mở cửa, là vi sư.”

Từ Ngạo Thiên lè lưỡi, nhảy xuống giường chạy ra mở cửa. Ngoài cửa bảy đang đứng bảy người, chính là đám trưởng lão của Ngọc Hư cung, nhưng Bách Hạo không có mặt trong nhóm này, mà thay vào đó là lão đạo sĩ khi trước đã dẫn bọn nó lên Côn lôn. Lão đạo sĩ vẫn bộ dạng ấy, lôi thôi bẩn thỉu, đầu tóc bù xù, trên mặt từng tầng đất bẩn, giống như là đã rất nhiều năm không hề tắm rửa rồi vậy.

Vừa thấy lão đạo sĩ Từ Ngạo Thiên không nhìn được hét lên:” Lão đạo sĩ chết toi lão làm sao lại ở chỗ này?”

“Cốc!!!” một tiếng trầm đục vang lên, Từ Ngạo Thiên hàm răng cắn chặt vào môi hai tay ôm đầu thống khổ ngồi chổm hổm dưới đất.

Xoa xoa ngón tay, lão đạo sĩ hừ một tiếng nói:” Xem ra ngươi quả thật là muốn luyện thiết đầu công, dậy ngươi bao nhiêu lần rồi mà vẫn sửa không được.”

Lúc này, trong phòng truyền ra giọng nói lãnh đạm của Phương Tử Vũ:” Lão đầu mắc dịch, lão tới đây làm gì?”

Chưởng môn Bách Huyền chân nhân sắc mặt trầm xuống, lão đạo sĩ lắc đầu cười khổ nói:” Ngay cả thằng bé này cũng gọi ta như vậy, lão nhân gia

https://thuviensach.vn

mệnh thật khổ a. Chỉ có điều ta cũng không dám chọc giận tên bé con nhà ngươi, ngay cả chưởng môn ngươi cũng dám đối nghịch thì chẳng có gì đảm bảo ngươi sẽ không hủy đi mấy cái khớp xương già này của ta."

Chưởng môn trầm giọng nói:" Nó dám!"

Phương Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Từ Ngạo Thiên vẫn như cũ ôm đầu ngồi chổm hổm trên mặt đất thống khổ kêu lên:" Lão…. Sư thúc tổ, vì sao chỉ đánh mỗi mình ta?"

Lão đạo sĩ cười" hắc hắc'' nói:" Bởi vì ngươi dễ bắt nạt."

"Đánh rắm!" Từ Ngạo Thiên không cam lòng hét lên, thấy lão đạo sĩ lại giơ tay lên chuẩn bị gõ xuống, nó hoảng sợ chạy vội vào trong phòng.

Lão đạo sĩ quay đầu lại nhìn chưởng môn nói:" Tên đồ đệ này bị ngươi làm hỏng rồi."

Chưởng môn cười khổ lắc đầu, vươn tay ra hướng lão đạo sĩ cung kính nói:" Mời sư thúc!"

Lão đạo sĩ cũng không khách sáo, lập tức cất bước đi vào trong phòng, chưởng môn và đám chưởng lão theo sau lão nối đuôi nhau đi vào.

Mọi người vừa mới tiến vào trong phòng không hẹn mà gặp ánh mắt đầu tiên là dừng lại trên khuôn mặt của Phương Tử Vũ, vẫn đang ngồi trên giường, Phương Tử Vũ không chịu yếu thế ánh mắt nhìn thẳng về phía bọn họ. Bảy lão và một tên thiếu niên tám đôi mắt cứ như vậy nhìn chằm chằm vào nhau, không một ai mở miệng nói chuyện. Từ Ngạo Thiên ở một bên rốt cuộc chịu không nổi ho khan một tiếng, đánh vỡ bầu không khí kỳ quặc đó.

Từ Ngạo Thiên nói:" Chết…." Thấy lão đạo sĩ hung hăng trừng mắt nhìn nó, vội vàng sửa lại nói:" Sư thúc tổ, lão nhân gia ngài không phải là đang nhập thế vân du sao? Như thế nào lại trở về?"

Lão đạo sĩ nhe răng, để lộ ra mấy cái răng vàng ệch, cười nói:" Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy ta có thể không trở về gấp được sao!?" Quay đầu nhìn Phương Tử Vũ nói:" Bé con, tiến bộ thật nhanh a." Vừa dứt lời, đem một tay khoát lên vai Phương Tử Vũ.

Khi bàn tay chạm vào vai, Phương Tử Vũ lập tức cảm thấy một cỗ chân khí cường đại từ bàn tay của lão đạo sĩ truyền vào cơ thể, đè ép xương bả

https://thuviensach.vn

vai nó vang lên’răng rắc’. Trong cơ thể, bốn cỗ chân khí tự động vận hành chống cự lại cỗ chân khí ngoại lai này. Phương Tử Vũ sắc mặt trầm xuống, thầm nghĩ:” Hóa ra lão đầu này cũng là cao thủ.” Nguyên lai, bốn cỗ chân khí trong cơ thể của Phương Tử Vũ mặc dù vẫn một mực sống chết chống cự lại cỗ chân khí của lão đạo sĩ, nhưng vẫn không phải là đối thủ, bị chân khí của lão chèn ép lũ lượt bại lui.

Trên trán Phương Tử Vũ rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, nếu như để cho chân khí của lão đạo sĩ đột phá qua tuyến phòng ngự xâm nhập được vào đan điền vậy thì bí mật của nó sẽ bị lão đạo sĩ hoàn toàn nắm rõ. Cắn chặt hàm răng, Phương Tử Vũ vận khởi toàn bộ chân khí phóng về phía cỗ chân khí ngoại lai kia.

Bách Độ đứng ở một bên thấy trên trán Phương Tử Vũ lấm tấm mồ hôi, hoảng sợ nói:” Sư thúc xin thủ hạ lưu tình.”

Chưởng môn Bách Huyền an ủi nói:” Sư muội yên tâm, sư thúc chỉ muốn kiểm tra tu vi của Tử Vũ mà thôi, sẽ không có việc gì đâu.”

Bách Độ bất đắc dĩ lắc đầu, rồi im lặng không nói nữa, nhưng vẫn lo lắng nhìn lão đạo sĩ và Phương Tử Vũ hai người đang ám đấu trước mặt

Kỳ thật lão đạo sĩ lúc này có khổ mà không nói ra được, lão vốn muốn nhìn xem nguyên anh của Phương Tử Vũ lớn bé mức độ nào rồi, nào ngờ rằng, chân khí vừa nhập thể, trong cơ thể Phương Tử Vũ lập tức sinh ra bốn cỗ chân khí hiệp lực đến chống cự. Nên biết rằng, nếu tu chân phái luyện đan tâm pháp trong cơ thể tuyệt đối không thể tồn tại loại chân khí thứ hai, mà trong cơ thể của Phương Tử Vũ sinh ra bốn đạo chân khí như vậy chỉ có thể nói nó đã tu luyện bốn loại tâm pháp. Phương Tử Vũ là người mà lão tự thân dẫn tiến vào Ngọc Hư cung, nếu nó quả thật đang âm thầm tu luyện tâm pháp của môn phái tu chân khác vậy thì tội danh này lão đạo sĩ cũng không thể nào gánh chịu nổi, bởi vậy lão không thể không gia tăng thêm vài phần lực độ muốn đột phá phòng ngự của Phương Tử Vũ tiếp nhập vào đan điền của nó nhìn xem việc này rốt cuộc việc này là như thế nào.

Về một phương diện khác, Phương Tử Vũ cũng không hề hi vọng lão đạo sĩ biết được bí mật của bản thân, một khi để cho lão đột phá được phòng ngự của mình tiến vào đan điền, lão đạo sĩ sẽ phát hiện nguồn gốc

https://thuviensach.vn

ma công trong cơ thể nó, đến lúc đó sẽ phát sinh ra chuyện gì thì ai cũng không thể nào đoán được, khả năng lớn nhất đó là đám người trước mặt này sẽ phế đi một thân công lực của bản thân.

Nghĩ đến công lực mà bản thân mình vất vả lắm mới có thể tu luyện được bị phế đi, từ này về sau hết hi vọng báo thù, Phương Tử Vũ bất giác một lần nữa lại đổ mồ hôi, cắn chặt răng, điên cuồng huy động hết toàn bộ chân nguyên trong bốn khối khí sống chết chống cự lại chân khí của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ trong lòng hoảng sợ, không có nghĩ tới Phương Tử Vũ lại điên cuồng đến như vậy, dám liều mạng hao hết chân nguyên điều động toàn bộ chân khí đến chống cự lão. Lão đạo sĩ không khỏi lắc đầu than khổ, lão lúc này có muốn ngừng lại cũng đã không được nữa rồi, nếu cứ kiên trì tiếp tục đối với Phương Tử Vũ sẽ tạo thành thương tổn rất lớn, rất có khả năng một thân công lực sẽ bởi vậy mà bị phế bỏ cũng không chừng.

Nếu lão thu hồi chân khí, trong cơ thể Phương Tử Vũ lúc này như cơn sóng dữ, một khi lão lui bước, chân khí của Phương Tử Vũ lúc này không kịp thu hồi sẽ phản công lại lão, khi đó lão sẽ bị trọng thương, kết quả đó lão cũng không muốn nhìn thấy, cân nhắc kỹ càng lão đạo sĩ chỉ có thể tiếp tục duy trì tình trạng trước mắt một lần nữa suy nghĩ biện pháp.

Đám người đang đứng ở bên cạnh lúc này không hề hay biết hai người bọn họ đã rơi vào tình huống vô cùng nguy hiểm, ngoại trừ Bách Độ, những người còn lại đều một bộ dáng ung dung bình thản. Chưởng môn liếc mắt nhìn Bách Kiếp nói:” Đồ đệ của đệ quả nhiên là giỏi, gần sáu năm đã đạt đến Nguyên anh hậu kỳ, là người đầu tiên trong tu chân giới từ trước đến nay. Người làm sư phụ như đệ cũng được nở mày nở mặt.”

Bách Kiếp cười nói:” Vậy sao, đệ tử của chưởng môn sư huynh cũng không kém, tu chân sáu năm liền đạt tới Tâm động trung kỳ, đó cũng là một sự nghiệp vĩ đại a.”

Chưởng môn xua tay nói:” So với đồ đệ của sư đệ thì vẫn còn kém xa.”

“Làm sao có chuyện đó được, Tử Vũ chỉ là vận khí tốt mà thôi, nếu không có cơ duyên, đệ thấy ngay cả Tâm động kỳ nó cũng không có khả năng đạt đến.”

https://thuviensach.vn

Chưởng môn mỉm cười gật đầu, một bộ dáng gật gù đắc ý. Đang chuẩn bị nói tiếp thì chợt nghe Bách Độ hét lớn:" Sư thúc, không thể!"

Mọi người theo tiếng hét mà nhìn lại, chỉ thấy lão đạo sĩ khuôn mặt căng thẳng, trên đó mơ hồ ẩn hiện tử khí. Lại nhìn Phương Tử Vũ, hàm răng cắn chặt vào môi dưới, mặt mũi trắng bệch. Hiển nhiên hai người lúc này đã không phải là đang thăm dò chân khí.

Từ Ngạo Thiên giật nẩy mình, lao về phía hai người, bị chưởng môn giữ chặt lại, quát:" Không được làm bậy, hai người bọn họ lúc này đang liều mạng so đấu chân khí với nhau, vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không thể bị quấy nhiễu, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma."

Từ Ngạo Thiên nghe vậy cũng không dám tiếp tục lao về phía hai người nữa, mở miệng hét lớn:" Lão già chết tiệt, mau thả đệ đệ của ta ra. Có nghe không hả!"

Đám trưởng lão chẳng còn lòng dạ nào để ý đến Từ Ngạo Thiên, chỉ nhìn chằm chằm vào lão đạo sĩ và Phương Tử Vũ đang sống chết so đấu với nhau.

Bách Kiếp đầu đầy mồ hôi, nói:" Bây giờ phải làm thế nào mới tốt đây."

Chưởng môn lắc đầu không nói, lão biết chuyện mà Bách Kiếp đang lo lắng. Nên biết so đấu chân khí một phương vĩnh viễn sẽ chịu thiệt, một khi bị chân khí của đối phương đánh vào, bên phe thua cuộc sẽ bị thương tổn rất khó khôi phục, rất có khả năng một thân công lực sẽ bị phế bỏ hoàn toàn.

Mặc dù lúc trước Bách Kiếp chịu ảnh hưởng bởi lời cảnh báo của lão đạo sĩ mà không quá để ý đến Phương Tử Vũ, nhưng có được một tên đệ tử xuất sắc đến như vậy làm sư phụ cũng cảm thấy nở mày nở mặt. Trong khoảng thời gian hai năm Phương Tử Vũ mất tích, Bách Độ cứ dăm bữa nửa tháng lại đến nói chuyện với Bách Kiếp, mà đối với vị sư muội được sư phụ yêu quí này, Bách Kiếp không dám phản bác lại quá mức, chỉ có thể ậm ậm ừ ừ cho qua, trong lòng không chút để ý. Chỉ có điều, mưa dầm thấm sâu, Bách Kiếp cũng bị Bách Độ thuyết phục đã thông suốt hơn được một ít, cũng hiểu ra rằng thành tiên hay thành ma chính là ở trong tâm của

https://thuviensach.vn

mỗi người, đồ đệ trong tương lai là tốt là xấu đều quyết định bởi người sư phụ đã dậy nó.

Thêm vào đó, Bách Kiếp tu chân mấy trăm năm, trước khi thu Phương Tử Vũ làm đồ đệ đã thu nhận sáu gã đồ đệ, bọn họ đều là những người có tư chất bình thường, mặc dù tên đệ tử thứ sáu Diệp Phong tư chất tốt hơn chút nhưng cũng chỉ thuộc trung thượng đẳng, cùng với hai người Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên vĩnh viễn không thể so sánh. Có những nhân tố này, Bách Kiếp đối với Phương Tử Vũ dần dần mở rộng tấm lòng, lần này sau khi Phương Tử Vũ trở về, lão đã quyết tâm về sau sẽ dạy dỗ nó thật tốt, nhưng sự đời ai ngờ được, quan hệ sư đồ giữa hai người còn chưa được cải thiện thì đã xảy ra một cái phiền toái như thế.

Bách Kiếp lúc này trong lòng rối tung, chỉ có thể cầu thần bái phật hi vọng lão đạo sĩ hạ thủ lưu tình, đừng để cho Phương Tử Vũ bị thương vào căn cốt, nếu không cho dù dùng bất cứ loại linh đan diệu dược nào đi nữa thì cuộc đời này của Phương Tử Vũ rất khó có thể đạt đến tiên đạo chi cảnh.

Mà lúc này Phương Tử Vũ cũng đã đến bên bờ cực hạn, chân khí trong cơ thể rất nhanh sẽ hao hết, chân khí của lão đạo sĩ mặc dù không tiếp tục tiến nhập thêm một bước nhưng cũng không lùi lại, bất đắc dĩ Phương Tử Vũ chỉ có thể liều mạng. Tư tưởng” Không thành công, thì thành nhân” nó liều mạng bòn rút chân nguyên, lúc này dường như đã trống trơn trong đan điền. Đen, đỏ, trắng, tím bốn khối chân khí đã tiêu hao hoàn toàn chỉ còn lại bốn lạp giống như nội đan hình tròn phân biệt là đỏ, đen, tím, trắng, không còn là khối khí cường đại giống như lúc đầu nữa. Chúng giống như bốn con chó nhỏ bị cạo sạch lông, trụi lủi trông thật đáng thương. Phương Tử Vũ theo chân nguyên hao hết mà lúc này đã bắt đầu lâm vào trạng thái bán hôn mê, còn lại chỉ là ý thức như cũ một mực chống cự lại sự xâm nhập của chân khí của lão đạo sĩ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ma Đao Bạo Phát

Ý thức đã càng lúc càng mơ hồ, Phương Tử Vũ cảm thấy trên dưới toàn thân đau đớn khó chịu, điểm chết người nhất chính là nơi đan điền không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn như cắt khiến cho phần thần trí còn sót lại của nó cũng dần biến mất. Bây giờ điều nó muốn làm nhất đó là buông xuôi chống cự, nằm xuống ngủ một giấc thật ngon, những chuyện này chờ nó tỉnh dậy rồi tính tiếp. Nhưng phần lý trí còn sót lại nói cho nó biết tuyệt đối không thể buông xuôi, một khi bị đám người tự xưng là danh môn chính phái này biết được việc nó tu luyện ma công, mối thù của Long thần sơn trang, của Phúc thúc, vú nương cả đời này không thể báo.

Nhớ đến sự yêu thương của Phúc thúc và vú nương, từng việc từng việc trong quá khứ hiện lên trong đầu Phương Tử Vũ.

"Tiểu thiếu gia, ngã đau lắm không? Để vú nuôi xoa cho người, tiểu thiếu gia là nam tử hán, không thể khóc nha…."

"Đám con nít mất nết kia, đứa nào dám ăn hiếp tiểu thiếu gia nhà ta một lần nữa, lão tử lột da nó…."

……

"Tiểu thiếu gia, hôm nay là sinh nhật của ngài…."

"Tiểu thiếu gia, đói bụng rồi sao? Vú nuôi đi nấu cơm cho người ăn….."

"Tiểu thiếu gia, người xem, quần áo mới…. Đừng nhìn vú nuôi, vú nuôi già rồi, mặc rách một chút cũng chẳng ai nói gì đâu, không như tiểu thiếu gia cần phải mặc thật đẹp, sau này còn cưới vợ nữa chứ….."

"Tiểu thiếu gia….."

…….

https://thuviensach.vn

Những việc của ngày xưa nhất nhất hiện lên, Phương Tử Vũ bất giác nước mắt rơi đầy mặt. Từ Ngạo Thiên ở một bên nhìn thấy Phương Tử Vũ, từ trước đến giờ chưa từng biết khóc là gì, lúc này lệ rơi đầy mặt, cho rằng nó chịu không nổi đau đớn mới như vậy, nóng nảy mở miệng chửi bới lão đạo sĩ. Đám chưởng lão cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không dám tùy ý đi lên ngăn cản.

Sự ân cần của Phúc thúc, sự yêu thương của vú nuôi. Hai khuôn mặt thân yêu nhất trong cuộc đời Phương Tử Vũ từ từ nhạt dần, thay vào đó là ba khuôn mặt mà nó suốt đời không thể quên được.

Một tên đạo sĩ, một tên hòa thượng và một tên võ sĩ.

Nó nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của hòa thượng, vú nuôi máu tươi nhuộm đỏ toàn thân nằm dưới chân tên hòa thượng, sống chết ôm chặt lấy chân hắn, miệng không ngừng kêu:" Tiểu thiếu gia, đi mau….. đừng quên….. đã đáp ứng với vú nuôi…... đi mau…."

"Đi…đi….. đi…" Cả thế giới như quanh quẩn theo từng chữ cuối cùng của vú nuôi.

Cả thế giới đều là một mảng đỏ như máu.

Phương Tử Vũ đưa tay ra như muốn giữ lại thân ảnh cuối cùng của vú nuôi, nhưng xót xa phát hiện ra bản thân mình lúc này yếu đuối vô lực, trên dưới toàn thân ngay cả một tia khí lực cũng không thể vận xuất ra được.

Trái tim, đang đau.

Trái tim, rất đau.

Phương Tử Vũ cảm thấy một loại đau đớn như xé rách tim gan, một loại cảm giác ức chế không thể phát tiết lan tràn khắp toàn thân nó.

Đột nhiên, Phương Tử Vũ ngẩng cao đầu, dùng hết toàn bộ sức lực hướng lên trời thét lớn:" Không---!!!"

Chưởng môn và đám chưởng lão giật nảy người, so đấu chân khí kiêng kị nhất chính là mở miệng nói chuyện, một khi chân khí thoát ra chân khí của đối phương sẽ thừa dịp mà vào, đối với bản thân sẽ tạo thành thương tổn không thể nào bù đắp. Bách Kiếp và Bách Độ cơ hồ đồng thời đánh về phía lão đạo sĩ và Phương Tử Vũ, ý đồ ngăn trở loại thảm kịch đó phát sinh.

https://thuviensach.vn

Ngay vào lúc Bách Kiếp và Bách Độ vừa nhấc chân lên thì đồng thời dị tượng phát sinh.

Đan điền chỗ bụng dưới của Phương Tử Vũ đột nhiên phóng ra một cỗ hắc mang

Là đao.

Phương Tử Vũ cảm thấy thanh hắc sắc trường đao, vốn vẫn đứng thẳng im lặng trong đan điền, lúc này tự động xoay tròn, cứ xoay được một vòng thì xung quanh trường đao lại xuất hiện thêm một tia hắc mang, trường đao càng xoay càng nhanh, hắc mang cũng càng lúc càng nhiều, cuối cùng trong đan điền của nó hình thành nên một cơn gió lốc màu đen.

Cơn lốc màu đen đó tàn phá kinh mạch khắp toàn thân nó, khiến cho nó có một loại cảm giác như muốn nổ tung lên.

Mà lúc này, trong lòng lão đạo sĩ cũng kinh ngạc không thôi, nghe được tiếng thét lớn của Phương Tử Vũ lão đã cảm thấy có điều không ổn, lập tức thu hồi lại vài phần lực đạo, nào ngờ vào lúc này trong cơ thể của Phương Tử Vũ lại xuất hiện một cỗ lực lượng cường đại khiến cho lão cảm thấy sợ hãi. Cỗ lực lượng này trong nháy mắt đánh tan chân khí của lão đạo sĩ trực tiếp tấn công thẳng vào trong cơ thể lão, làm cho lão đạo sĩ khí huyết đảo ngược, nhất thời cảm thấy ngọt ngọt nơi cổ họng. Chuẩn bị đem khí huyết dâng lên đè nén đi xuống thì đồng thời cơn lốc màu đen trong cơ thể của Phương Tử Vũ cũng bạo phát.

“Ầm------” Mọi người đang có mặt trong phòng đều bị một cỗ lực lượng vô cùng mãnh liệt đánh bay ra khỏi phòng, lão đạo sĩ đứng mũi chịu sào bị cỗ lực lượng này nổ bay về phía sau, xuyên thẳng qua vài bức tường cuối cùng dừng lại ở căn phòng ngoài cùng, ngã lăn ra trên mặt đất miệng không ngừng hộc ra từng ngụm máu lớn. Cả Ngọc Võ đường chấn động kịch liệt, giống như cả tòa Côn Lôn sơn muốn sập xuống vậy.

Lấy căn phòng của Phương Tử Vũ làm trung tâm, một vòng năng lượng màu đen cường đại mở rộng ra bốn phía.

Những căn phòng đá dùng để ở của Ngọc Võ đường không thể chống đỡ nổi sự tập kích của cỗ năng lượng đen kia,” Ầm, ầm, ầm…” từng căn từng

https://thuviensach.vn

căn một không ngừng đổ xuống. Trong chốc lát cả Ngọc Võ đường bị bao phủ bởi một trận đất bụi mờ mịt.

Từ Ngạo Thiên từ trong đống đổ nát bò dậy, dùng sức đẩy ra những mảnh vụn trên người, đang định mở miệng chửi bới, ngẩng đầu lên thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Chỉ thấy mấy chục căn phòng lúc này đã đổ xuống gần một nửa, đám cây cỏ ở xung quanh bị nhổ bất đến tận rễ nằm rải rác khắp nơi. Đảo mắt nhìn đống đổ nát, giống như nơi này đã rất lâu không có người đến vậy. Lại nhìn chưởng môn và các vị trưởng lão, từng người từng người một trợn mắt há hốc miệng, một bộ dạng vô cùng hoảng sợ.

Kỳ thật điều này cũng không thể trách bọn họ được, Từ Ngạo Thiên đã biết từ sớm trong cơ thể của Phương Tử Vũ có tiên khí, một kiện tiên khí tạo thành tình cảnh như thế này mặc dù khiến nó kinh ngạc nhưng so với đám người chưởng môn thì hồi phục trở lại nhanh hơn. Mà chưởng môn Bách Huyền và đám trưởng lão căn bản là không nghĩ đến Phương Tử Vũ lại có thể có lực lượng như vậy, mấy trăm năm tu vi của bọn họ ở trước cổ lực lượng này cũng giống như một đứa con nít phải chống lại một người khổng lồ, căn bản là không thể nào so được. Đó là loại lực lượng gì? Phương Tử Vũ làm sao có được nó? Trong đầu đám người chưởng môn không ngừng xuất hiện câu hỏi:" Vì sao…. Vì sao……"

Trung tâm của cơn lốc cũng là một mảnh hoang tàn, cái giường gỗ lúc trước Phương Tử Vũ ngồi đã sớm hóa thành vụn gỗ bay đầy trời, lúc này Phương Tử Vũ đã hôn mê nằm trên mặt đất, trên người từ đầu đến chân vết máu loang lổ.

Từ Ngạo Thiên hô lên một tiếng rồi lao nhanh về phía Phương Tử Vũ. Cùng lúc đó đám người chưởng môn mới từ trong kinh hoảng tỉnh táo trở lại.

Quét mắt nhìn bốn phía một lượt, phát hiện ra đám môn hạ đệ tử Ngọc Hư cung bị tiếng nổ lớn này hấp dẫn lại đây, bên ngoài túm tụm lại thành từng vòng không ngừng chỉ trỏ bàn tán. Cũng may lão đạo sĩ bị cỗ lực lượng đó ném bay ra căn phòng nằm xa nhất, bằng không để cho đám đồ tử

https://thuviensach.vn

đồ tôn nhìn thấy hình tượng nôn ra máu lúc này của sư thúc tổ bọn họ, khi đó thật không biết phải đem mặt mũi dấu vào chỗ nào nữa.

"A, đó không phải là Từ Ngạo Thiên sao? Người huynh ấy đang đỡ dậy là ai vậy nhỉ? Tại sao toàn thân lại toàn máu như thế kia?" Một giọng nữ non nớt không chút cố kỵ hỏi.

Một giọng nữ khác giật mình đáp:" Đó là Phương Tử Vũ mà, tại sao lại như vậy? Huynh ấy bị thương sao?"

Vừa nghe nói người mà Từ Ngạo Thiên đang đỡ là Phương Tử Vũ, càng lúc có càng nhiều nữ đệ thử tham gia vào vòng bàn luận, ngay lập tức trên đống đổ nát của Ngọc Võ đường xôn xao hẳn lên thật là náo nhiệt.

Thấy người đến xem càng lúc càng nhiều, còn có rất nhiều thân ảnh đang không ngừng chạy về phía này, chưởng môn tức giận quát:" Làm gì đây! Tất cả trở về tu luyện hết cho ta, ai dám tiếp tục đứng ở đây nữa, tất cả đều bị trọng phạt!"

Thấy chưởng môn, bình thường vô cùng hòa ái dễ gần, lúc này vẻ mặt giận dữ, đám môn đồ ở bốn phía xung quanh không lạnh mà run, không cam lòng lần lượt rời đi, một ít nữ đệ tử trước khi xoay người rời đi còn liếc nhìn Phương Tử Vũ đang nằm trong lòng Từ Ngạo Thiên một cái, trong chớp mắt Ngọc Võ đường ngoại trừ chưởng môn, một đám trưởng lão và Từ Ngạo Thiên cùng Phương Tử Vũ, được nó bế trên tay đã sớm hôn mê bất tỉnh, chỉ còn lại lão đạo sĩ đang tránh ở trong căn phòng nọ len lén chùi đi vết máu.

Chưởng môn phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Phương Tử Vũ đã hôn mê, tức giận quát:" Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Nhìn thấy chưởng môn lồng ngực phập phồng, Từ Ngạo Thiên biết rằng lần này lão quả thật đã rất tức giận rồi, khẽ nói:" Sư phụ, Tử Vũ nó không cố ý……"

"Câm miệng!" Chưởng môn hét lớn:" Ta chỉ muốn biết chuyện này là như thế nào!?"

"Khục!" Không biết từ khi nào lão đạo sĩ từ trong đống đổ nát đi ra, mặc dù vết máu nơi khóe miệng đã được chùi sạch nhưng vết máu còn lưu lại trên ngực áo biểu hiện rõ sự chật vật lúc đó của lão. Lão đạo sĩ liêu xiêu đi

https://thuviensach.vn

về phía đám người, đi đến bên cạnh mọi người lại ho khan một tiếng nữa, lắc đầu cười khổ nói:" Già rồi, già rồi. Thiên hạ đúng là của những người trẻ tuổi."

"Lão nhân đáng chết, còn không phải do lão gây họa sao, nếu không phải lão không…."

"Ngươi câm miệng lại cho ta!" Chưởng môn một lần nữa tức giận quát.

Từ Ngạo Thiên im lặng không dám nói tiếp, nhưng từ đôi môi mấp máy không ngừng có thể thấy được nó không cam lòng.

"Khục!" Lão đạo sĩ cười khổ nói:" Thằng nhóc, ta cũng không muốn làm thành như vậy. Ta làm sao biết được tên oắt đó tính tình lại quật cường đến như vậy, vừa gặp đã cùng ta liều mạng." Xoa xoa cổ họng, lão đạo sĩ tiếp tục nói:" Chỉ có điều bốn cỗ chân khí trong cơ thể nó quả thật là rất kỳ quái…."

"Cái gì?" Chưởng môn giật mình thốt lên:" Trong cơ thể nó có bốn cỗ chân khí?!"

Bách Kiếp ở bên cạnh hoảng sợ nói:" Không thể nào, Tử Vũ sẽ không làm ra cái loại việc phản bội sư môn đó, sư thúc……"

Lão đạo sĩ xua tay ý bảo Bách Kiếp không cần nói tiếp, ngắt lời nói:" Trong cơ thể nó vì sao có bốn loại chân khí ta không biết, nhưng điều này là sự thật."

Bách Kiếp không ngừng lắc đầu nói:" Không thể nào, Tử Vũ đứa trẻ này sẽ không làm ra loại sự việc đó."

Bách Lệ cười lạnh nói:" Trước có Thanh Dục, sau có Phương Tử Vũ, Ngọc Hư cung quả thật là một thế hệ không bằng một thế hệ."

Bách Kiếp tức giận nhìn Bách Lệ hét lên:" Bách Lệ, ngươi dám nói bậy lần nữa thử xem!"

Bách Lệ trợn trừng hai mắt, nói:" Ta nói thì sao? Đó là sự thật…."

"Đủ rồi!" Chưởng môn trầm giọng nói:" Các ngươi không cần cãi nhau nữa, có phải là sự thật hay không ta kiểm tra một cái là biết." Vừa dứt lời, cất bước đi về phía Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ.

Bách Độ bước nhanh về phía trước chắn ở trước mặt chưởng môn. Chưởng môn sửng sốt nói:" Sư muội, muội…."

https://thuviensach.vn

Bách Độ xoay người lại nhìn Phương Tử Vũ đang nằm trong lòng Từ Ngạo Thiên, nét không đành lòng lóe qua khuôn mặt, nhẹ giọng nói:" Chưởng môn sư huynh, Tử Vũ sớm đã rơi vào hôn mê, nếu như huynh lúc này tiếp tục gia tăng áp lực lên nó, đối với nó mà nói có hại mà không có lợi, hay là chờ nó tỉnh lại rồi tính sau đi."

Đối với Bách Độ, chưởng môn vẫn một mực chiều chuộng, nghe xong thở dài nói:" Nếu sư muội đã nói như vậy, ài, được rồi, nhưng Phương Tử Vũ không biết khi nào mới có thể tỉnh lại đây, sự việc này vẫn một mực đặt ở trong lòng khiến ta cảm thấy không thoải mái."

Bách Độ khẽ cười nói:" Ngạo Thiên, con và Tử Vũ thân như huynh đệ, con chắc hẳn là phải biết về bốn cỗ chân khí trong cơ thể nó chứ?"

Chưởng môn kinh ngạc, lập tức nhớ ra quan hệ giữa Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, thoải mái gật đầu nói:" Không sai, Ngạo Thiên, nếu con biết chân tướng về việc này phải nói cho vi sư biết."

Từ Ngạo Thiên nhìn Phương Tử Vũ vết máu đầy mặt nằm trong lòng mình, sau khi trầm mặc một lát, cắn răng gật đầu nói:" Con biết."

"Ồ!?" Mọi người kinh ngạc mừng rỡ, lão đạo sĩ nói:" Nói ra nghe mau lên."

Từ Ngạo Thiên thở dài, đem chuyện cũ mà Phương Tử Vũ đã nói cho nó nghe nhất nhất nói cho mọi người biết, nói đến chỗ nguy hiểm mọi người cũng đổ một thân mồ hôi lạnh, đợi Từ Ngạo Thiên đem chuyện cũ nói xong, lão đạo sĩ mới thở dài nhẹ nhõm, nói:" Hóa ra là như vậy. Không nghĩ đến thằng bé này phúc lớn mạng lớn, gặp nạn liên tiếp mà không chết, chẳng nhưng ăn xong Hoán thiên đan tu vi đại tiến mà còn đạt được hai kiện tiên khí pháp bảo. Hắc hắc." Nghĩ đến chính mình vừa rồi thua cho tiên khí, lão đạo sĩ trong lòng bất giác cảm thấy thoải mái, dù sao tu vi của một người bất kể như thế nào cũng không thể nào địch lại tiên khí, trừ khi là cao thủ Đại Thừa kỳ trở lên, nếu không ở trước mặt tiên khí chỉ có thể quỳ xuống xưng thần mà thôi.

Đám người chưởng môn còn lại thì vui buồn lẫn lộn, vui vì lần kỳ ngộ này không chỉ tạo ra một thế hệ cao thủ trẻ tuổi cho Ngọc Hư cung mà còn chiếm được tiên khí trong truyền thuyết, giấc mộng của người tu chân, hơn

https://thuviensach.vn

nữa lại có đến những hai kiện. Buồn là bởi vì một khi việc Ngọc Hư cung có tiên khí bị tiết lộ ra ngoài, toàn bộ tu chân giới sẽ tụ tập về Côn Lôn sơn, đến lúc đó Ngọc Hư cung rất có khả năng sẽ chiến sự liên miên.

Thở dài một hơi, chưởng môn hỏi:" Vậy trong cơ thể nó vì sao có đến bốn cỗ chân khí, việc này con có biết không?"

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:" Tử Vũ nói ngay cả nó cũng không biết, đám chân khí đó đều là tự nhiên mà xuất hiện." Từ Ngạo Thiên nói'tự nhiên xuất hiện' mọi người cũng nghe theo'tự nhiên mà xuất hiện', nhưng cuối cùng cũng hiểu được những cỗ chân khí này của Phương Tử Vũ cũng là tự nhiên mà xuất hiện.

Hiểu rõ chân tướng sự việc, Bách Kiếp cuối cùng cũng buông ra được tảng đá lớn trong lòng, liếc xéo Bách Lệ một cái cười nói:" Ta đã biết đồ đệ bảo bối của ta sẽ không làm ra cái loại chuyện ngỗ nghịch đó mà."

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tả Hữu Lưỡng Nan

Bách Lệ đưa mắt nhìn Bách Kiếp nhưng không trả lời. Bách Kiếp bây giờ là sư phụ dựa vào đồ đệ mà được coi trọng, bằng vào hai kiện tiên khí trong tay Phương Tử Vũ, thân phận của lão lúc này đã hoàn toàn bất đồng. Nói không chừng, một trăm năm sau Phương Tử Vũ phi thăng, hai kiện tiên khí này của nó rất có khả năng sẽ trở thành tín vật truyền thừa của đời đời các chưởng môn trên Ngọc hư cung. Vừa nghĩ đến đây, Bách Lệ cơ hồ muốn phát cuồng, thầm hận bản thân lúc trước nghe lão đạo sĩ lừa gạt không thu nhận Phương Tử Vũ làm đồ đệ, nếu không hôm nay lúc này đã có thể dương dương tự đắc, kẻ nở mày nở mặt phải là lão rồi.

Bách Độ đi lên quan tâm hỏi:" Sư thúc, người không sao chứ?"

Lão đạo sĩ cười khổ nói:" Ta giống với kẻ bình an vô sự lắm sao? Hắc hắc, thật không hổ là tiên khí, thiếu chút nữa đã hủy đi cái khớp xương già này của ta rồi. Ta bây giờ phải đến hậu sơn bế quan, trong vòng năm năm không thể ra ngoài, đừng đến quấy rầy ta. Cũng may không bị người ta nhìn thấy nếu không thật là phiền toái lớn." Vừa dứt lời, cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của mọi người, lập tức tung người bay đi.

Nhìn thân ảnh của lão đạo sĩ ở phía xa, Bách Nan nói:" Đúng là đến chết vẫn còn sĩ diện."

Mọi người thản nhiên cười từ chối đưa ra ý kiến, Bách Độ quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ, hỏi:" Sư huynh, Tử Vũ nó….."

Chưởng môn xua tay nói:" Quên đi, hết thảy đợi nó tỉnh lại rồi tính tiếp. Bách Kiếp sư đệ, có cần vi huynh giúp đệ xây dựng lại Ngọc Võ đường không?"

https://thuviensach.vn

Bách Kiếp cười nói:” Cám ơn tâm ý của chưởng môn sư huynh, Ngọc Võ đường mặc dù nhân số ít nhưng vẫn có thể ứng phó được, việc nơi này không làm phiền sư huynh lo lắng.”

Chưởng môn gật đầu nói:” Như thế cũng tốt. Ài, các vị sư đệ sư muội, chúng ta cũng nên nghĩ lấy một cái cớ đối phó với đám môn hạ đệ tử có phải hay không đây?”

Mọi người lúc này mới nhớ ra sự việc vừa rồi đã bị môn hạ đệ tử Ngọc Hư cung nhìn thấy, vạn nhất bị bọn chúng thêm mắm thêm muốn tuyên truyền ra bên ngoài, một số kẻ tinh ý khẳng định có thể đoán ra được chuyện Ngọc Hư cung cất dấu tiên khí, đến lúc đó quả thật là mất nhiều hơn được.

Bách Nan gật đầu nói:” Cũng nên nghĩ ra một cái sách lược vẹn toàn.”

“Hay là…..” Bách Thảo tiếp lời nói:” Hay là nói sư thúc nhất thời ngứa nghề, sơ ý tọa thành đi?”

“Không được.” Bách Độ lắc đầu nói:” Đám đệ tử đều đã nhìn thấy Phương Tử Vũ toàn thân máu me bê bết hôn mê bất tỉnh, cái cớ được lấy phải có liên quan đến nó.”

“Cái này…” Bách Kiếp lúng túng nói:” Cái này thật sự là không dễ nghĩ ra.”

Bách Lệ hừ lạnh nói:” Tứ chi phát triển.” Thấy Bách Kiếp tức giận quay sang liền nói:” Đệ thấy hay là nói sư thúc và Tử Vũ tỷ thí với nhau mà tạo thành đi.”

Bách Kiếp nặng nề hừ một tiếng, không nói một tiếng.

Bách Độ đáp:” Không được, điều này không phải là nói cho mọi người biết Tử Vũ có thể chống lại được sư thúc, một Độ Kiếp kỳ cao thủ. Vậy ý nghĩa là gì? Là nói Ngọc Hư cung chúng ta nếu không phải luyện chế ra được tuyệt thế linh đan thì cũng là chiếm được tiên khí pháp bảo, đến lúc đó thì thật đúng là mất nhiều hơn được.”

Bách Lệ thở dài nói:” Vậy phải làm thế nào mới tốt đây.”

Từ Ngạo Thiên nói:” Sư phụ, hay là nói một bộ trận pháp sư tổ lưu lại, vài vị sư thúc sư bá liên thủ thi triển do không cẩn thận mà tạo thành hậu quả như vậy?”

https://thuviensach.vn

Chưởng môn lắc đầu nói:” Điều này càng không được. Thứ nhất, mọi người đều biết Ngọc hư cung chúng ta không lấy trận pháp làm chủ, nếu như có một loại trận pháp lợi hại như vậy, những môn phái lấy trận pháp lập nghiệp trong tu chân giới đến cửa khiêu chiến, đến lúc đó lập tức sẽ bị vạch trần. Thứ hai, Ngọc Hư cung chúng ta có bao nhiêu trận pháp, đám đệ tử đời thứ hai tự nhiên hiểu biết rất rõ ràng, lừa gạt không được.”

Bách Kiếp nóng nảy nói:” Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy phải làm sao đây?”

Mọi người lúng túng, nhất thời lâm vào trầm tư.

Bách Độ tiếp lời nói:” Sư huynh, Bách Độ vừa nghĩ ra được một cái ý tưởng.”

Chưởng môn mỉm cười nói:” Bách Độ sư muội có phương pháp gì, nói ra nghe thử.”

Bách Độ suy tư nói:” Hay là nói sư thúc lão nhân gia có lòng muốn kiểm tra tu vi của Ngạo Thiên và Tử Vũ, sau đó nhất thời ngứa nghề khống chế không được bản thân mà xuất ra toàn lực, Tử Vũ vì bảo vệ Ngạo Thiên mà bản thân bị trọng thương.”

Chưởng môn ngửa mặt nhìn trời thở dài, nói:” Hong mọi người đều đã biết, một người có tu vi Độ Kiếp kỳ tuyệt đối không thể có loại lực lượng khủng bố đến như vậy.” Đảo mắt nhìn bốn phía, tiếp tục nói:” Các ngươi xem, có thể có được lực phá hư như thế này cũng chỉ có cao thủ Đại Thừa kỳ trở lên mà thôi.”

Bách Độ mỉm cười nói:” Ai quy định sư thúc chỉ có thể dừng lại ở Độ Kiếp kỳ chứ?”

“Cái này…..” Chưởng môn suy tư chốc lát rồi gật đầu cười nói:” Đúng. Vậy nói sư thúc cùng Tử Vũ và Ngạo Thiên trong lúc luận bàn vô tình tiến vào Đại Thừa kỳ cảnh giới, nhất thời khống chế không được mới có thể tạo thành hậu quả như vậy. Về phần sư thúc lão nhân gia, sau đó lập tức bế quan tu luyện, điều này cũng giải thích hợp lý cho việc sư thúc tại sao đột nhiên đi bế quan. Còn về phần năm năm sau tại sao tu vi của người đột nhiên lùi lại về Độ Kiếp kỳ, hắc, loại sự việc này ở tu chân giới cũng là việc thường xuyên xảy ra, sẽ không ai để ý. Chỉ có điều khi tiết lộ tin tức ra

https://thuviensach.vn

tốt nhất chỉ nói là Tử Vũ một người cùng sư thúc luận bàn, không cần thiết phải đề cập đến Ngạo Thiên. Các ngươi xem, Ngạo Thiên quần áo chỉnh tề, hơn nữa toàn thân không hề có dấu vết đánh nhau, nói ngược lại sợ rằng sẽ khiến cho người ta nghi ngờ."

Đám trưởng lão chắp tay nói:" Lĩnh chưởng môn pháp chỉ." Trong lòng không hẹn mà gặp đều nghĩ:" Quả nhiên gừng càng già càng cay."

Chưởng môn gật đầu nói:" Tốt rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta cũng nên trở về rồi, Ngạo Thiên, đem Tử Vũ giao cho Bách Kiếp sư thúc con đi, chúng ta phải đi thôi."

Từ Ngạo Thiên nhìn Phương Tử Vũ nằm trong lòng mình vẫn đang hôn mê bất tỉnh, trên mặt lộ ra vẻ không nỡ.

Bách Độ đi đến vỗ vỗ bả vai Từ Ngạo Thiên nói:" Hay là đem Tử Vũ giao cho ta đi."

Bách Kiếp kinh ngạc nói:" Sư muội, muội…."

Bách Độ cười nói:" Sư huynh yên tâm, sư muội sẽ không đoạt đi đồ đệ bảo bối của huynh đâu. Chẳng qua Ngọc Võ đường của huynh phải tu sửa lại, tiếng động ồn ào đối với sự khôi phục của Tử Vũ không có lợi, không bằng để cho nó ở chỗ muội tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, đợi Ngọc Võ đường của huynh sửa lại xong sẽ trả nó về."

Chưởng môn khó xử nói:" Nhưng mà sư muội, Ngọc Tiên đường của muội toàn là nữ đệ tử, Tử Vũ nó là một tên nam nhân, điều này có vẻ như không được tiện lợi cho lắm."

Bách Độ thản nhiên nói:" Chính bởi vì môn hạ của muội toàn là nữ đệ tử cho nên ở chỗ muội mới là nơi dưỡng thương tốt nhất, nữ nhi so với đám nam nhân các vị rốt cuộc vẫn là tỷ mỉ hơn. Ngạo Thiên, đem Tử Vũ giao cho ta đi."

Đem Phương Tử Vũ từ trên tay Từ Ngạo Thiên ôm lấy, trong lúc vô ý tiếp xúc với da thịt Phương Tử Vũ, cái cảm giác này khiến cho Bách Độ bất giác tâm thần rúng động, trái tim đập nhanh hơn vài lần, thể xác và tinh thần hoàn toàn rơi vào trạng thái hoang mang bối rối. Nàng từ nhỏ đã bắt đầu gia nhập Ngọc Hư cung, tu luyện đã được vài trăm năm, từ trước đến nay chưa từng rời khỏi Côn lôn, mặc dù tu vi cao thâm, địa vị tôn sung

https://thuviensach.vn

nhưng đây cũng là lần đầu tiên trong đời nàng chạm vào thân thể của người khác phái. Lúc này, Phương Tử Vũ vẻ mặt an tĩnh nằm trong lòng nàng, nhìn khuôn mặt anh tuấn đó, trong lòng nàng bất giác sinh ra một tia cảm giác kỳ dị, nàng cứ như vậy ôm lấy Phương Tử Vũ ngơ ngác đứng ở đó, việc tu luyện trong quá khứ từng cảnh từng cảnh một không ngừng hiện lên trước mắt nàng, vị trưởng lão của Ngọc Hư vung có thân phận tôn quý này đã có chút ngây ngốc.

Lúc này, chưởng môn mở miệng nói:" Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi. Đợi Ngọc Võ đường xây dựng lại xong thì để cho Tử Vũ trở về tu luyện, đến lúc đó ta một lần nữa tuyên bố danh sách năm người tham gia luận võ đại hội của tu chân giới lần này."

Khẽ lắc đầu, đem tia tình cảm kia đẩy ra khỏi đầu, Bách Độ thầm nghĩ:" Ta làm sao vậy nhỉ?" Sau khi hồi phục lại tinh thần thì cùng mọi người đồng thời nói:" Vâng, chưởng môn sư huynh."

"Bách Thảo, nhanh chóng đem tin tức chúng ta đã ước định truyền ra đi."

"Vâng, chưởng môn sư huynh."

Lúc này mọi người không biết, Phương Tử Vũ vốn mất tích hai năm sau khi trở về tu vi đột nhiên đạt tới Nguyên anh hậu kỳ, vốn đã khiến cho đám môn đồ Ngọc Hư cung cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó lại nghe nói nó dùng lực của một người đấu pháp với Độ Kiếp kỳ cao thủ, trận đấu đó cực kỳ bi thảm, thiên hôn địa ám, đương nhiên quá trình đả đấu đó bị người ta phóng đại nói quá lên, lấy sai nói sai làm cho sự việc càng lúc càng trở nên khoa trương, cuối cùng dẫn tới thiên kiếp oanh nát cả toàn Ngọc Võ đường. Mặc dù rất nhiều người tin tưởng đó là điều khoác lác nhưng lấy một người chỉ với Nguyên anh kỳ tu vi dưới công kích toàn lực của một cao thủ Độ Kiếp kỳ mà chỉ bị thương nặng, đích thật là khiến cho người ta giật mình.

Nhất thời cái tên Phương Tử Vũ được truyền khắp tu chân giới, ngay cả một số ít cao nhân tiền bối ẩn thế cũng được nghe nói hiện tại ở tu chân giới xuất hiện một tên quái vật thiên tài. Ngược lại với chuyện về Phương Tử Vũ, lão đạo sĩ ở trong trận đấu pháp cảnh giới đột nhiên đề thăng đến Đại thừa kỳ, việc này chẳng có bao nhiêu người cảm thấy hứng thú. Dù sao

https://thuviensach.vn

một tên tiểu tử tóc để chỏm mới tu chân sáu năm có thể bức một tên Độ Kiếp kỳ cũng có khả năng là Đại thừ kỳ cao thủ toàn lực thi triển, ở tu chân giới tuyệt đối là chuyện xưa nay chưa từng có.

Phương Tử Vũ dưới tình huống như vậy đã trở thành thần tượng của đám nữ hài tử, thành mục tiêu phấn đấu của đám nam đệ tử.

Khoa trương nhất lại chính là Ngọc Hư cung trên Côn lôn sơn, mỗi ngày có vô số nam nữ lên núi, vây quanh Ngọc Hư cung đại môn không ngừng hô lên:" Phương Tử Vũ, Phương Tử Vũ….."

Đám trưởng lão của Ngọc Hư cung đau đầu không thôi, không nghĩ đến chỉ là một cái cớ che dấu đi sự thật nhưng đã làm cho Phương Tử Vũ danh chấn thiên hạ chỉ sau một đêm. Bách Kiếp đương nhiên là vui sướng đến nỗi cười không khép miệng rồi, chưởng môn cũng rất vui vẻ bởi vì chuyện của Phương Tử Vũ khiến cho vô số nam nữ lần lượt xin gia nhập Ngọc Hư cung, số môn hạ đệ tử bạo tăng chỉ trong một đêm, quả là thịnh thế khó mà có được từ khi khai sáng cho đến nay của Ngọc Hư cung. Chỉ có điều trong vui vẻ nhưng vẫn âm thầm lo lắng, lời đồn cứ tiếp tục bị thổi phồng như vậy rất khó bảo đảm sẽ không có người nghĩ đến chuyện này liên quan đến tiên khí, điều này tuyệt đối không phải là ý muốn ban đầu của đám người chưởng môn. Nhưng tin đồn đã không thể ngăn chặn, lấy an toàn làm đầu, đám người chưởng môn chỉ có thể âm thầm đề phòng nhìn xem có kẻ nào thừa dịp này mà lẫn vào gây bất lợi hay không mà thôi. May mắn, từ khi tin đồn được truyền ra đên nay đã được hơn một tháng, nhưng chẳng có kẻ nào đến Ngọc Hư cung gây chuyện, mọi người âm thầm thả lỏng tinh thần một chút, nhưng vẫn không lơi lỏng đề phòng, ngày tiếp ngày qua đi trong tình trạng khẩn trương như vậy.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Thương Trọng Nan Dũ

Phương Tử Vũ nằm trên giường mơ mơ màng màng, cảm thấy có người nâng nhẹ đầu lên, tiếp đó một vật lạnh lẽo chạm vào bờ môi của nó, rồi một dòng nước ấm từ cổ họng chảy thẳng xuống bụng.

Khẽ rên lên một tiếng thoải mái, Phương Tử Vũ hé mở hai mắt, đập vào mắt nó đầu tiên là hình ảnh một thiếu nữ chừng khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc dài được buộc gọn gàng ở sau lưng, làn da láng bóng mịn màng, một đôi mắt to đẹp tuyệt trần đang nhìn bản thân, một thân trang phục màu trắng phối hợp với dung mạo của nàng càng làm cho người ta cảm thấy rung động.

Thấy Phương Tử Vũ đã tỉnh lại, cô gái vội vàng đặt đầu nó xuống, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài cửa. Rất nhanh lại chạy trở lại, ngồi xuống bên mép giường nhỏ nhẹ nói:" Sư phụ của muội không có ở trong phòng, Phương sư huynh huynh đừng loạn động, sư phụ nói khi huynh mới tỉnh lại không thể loạn động, để tránh thương tổn đến kinh mạch một lần nữa."

Phương Tử Vũ hơi dùng lực, cảm giác toàn thân đau đớn xương cốt như muốn vỡ vụn, lập tức không dám tiếp tục loạn động, yếu ớt hỏi:" Ngươi là ai? Ta đang ở đâu?"

Cô gái đáp:" Muội là Kim Mê, nơi này là Ngọc Tiên đường."

"Kim Mê?" Phương Tử Vũ khẽ hỏi.

Cô gái khẽ cười nói:" Huynh nhất định là đã nghe qua cái tên này, vào ngày đầu tiên huynh trở về, chỉ có điều đó không phải là muội, nàng ta là đệ tử của Bách Nan sư bá, cùng muội đồng họ đồng âm nhưng tên khác

https://thuviensach.vn

nhau. Nàng ta gọi là Kim Mê, chữ'Mê' trong mê đắm. Muội cũng tên là Kim Mê, nhưng chữ'Mê' trong mê hoặc."

Đối với cái tên của cô gái, Phương Tử Vũ chẳng hề cảm thấy hứng thú, hỏi:" Ta tại sao lại ở nơi này?"

Thấy Phương Tử Vũ đối với cái tên của nàng không quá để ý, Kim Mê bất giác lộ ra thần sắc thất vọng, lập tức khôi phục lại bình thường, cười nói:" Là sư phụ muội mang huynh đến đây, người nói…."

"Sư phụ của ngươi là ai?"

Đối với thái độ hờ hững của Phương Tử Vũ, Kim Mê cũng không để ý, đáp:" Sư phụ muội đạo hào Bách Độ."

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu nói:" Nguyên lai là Bách Độ sư thúc, người không ở Ngọc Tiên đường sao?"

Kim Mê lắc đầu nói:" Muội cũng không biết sư phụ đã đi đâu rồi, sư phụ nói nếu huynh tỉnh lại thì lập tức phải báo cho người biết, nhưng muội tìm không được người." Nói xong, trên mặt lộ ra tủi thân bộ dạng.

Phương Tử Vũ lại hỏi:" Ngươi sao lại ở chỗ này?"

"Là sư phụ để muội chăm sóc cho huynh, người…"

"Ta hôn mê được bao lâu rồi?"

Kim Mê dường như tính cách rất tốt, đối với Phương Tử Vũ liên tục ngắt lời nàng cũng không thèm để ý, vẫn nhỏ nhẹ trả lời:" Huynh hôn mê đã được sáu ngày năm đêm rồi."

"Sáu ngày?" Phương Tử Vũ nhíu mày nói:" Vậy lão già mắc dịch kia đâu?"

Kim Mê ngơ ngác nói:" Lão già mắc dịch?"

"Sư thúc tổ."

Kim Mê như chợt hiểu, đáp:" Nghe nói sư thúc tổ ngày đó sau khi cùng huynh đấu pháp tu vi đột nhiên đề thăng đến Đại Thừa kỳ cảnh giới, nhất thời khống chế không được bản thân phá hủy đi Ngọc Võ đường sau đó liền đến hậu sơn bế quan rồi."

"Ra vẻ ta đây." Phương Tử Vũ trong lòng cười lạnh, nhưng cũng không vạch trần. Lại hỏi tiếp:" Còn đám lão già kia có nói thêm gì nữa không?" Vấn đề này mới là cái nó quan tâm nhất, nó chỉ nhớ lúc đó trong cơ thể nó

https://thuviensach.vn

bạo phát một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, sau đó liền mất đi tri giác, không biết đám người chưởng môn có thừa dịp nó hôn mê mà kiểm tra cơ thể nó không, nếu ma công bị phát hiện… Phương Tử Vũ thật sự không dám tưởng tượng, cắn răng chịu đau âm thầm cưỡng ép vận hành chân khí một vòng, may mắn, bốn cỗ chân khí trong cơ thể mặc dù yếu ớt không thể nhìn thấy nhưng vẫn tồn tại, điều này chứng mình công lực của nó cho đến bây giờ vẫn chưa bị phế bỏ.

“Lão già?” Kim Mê giật mình nói:” Hóa ra tin đồn bên ngoài đều là sự thật, cũng chỉ có huynh mới dám gọi chưởng môn và các sư bá sư thúc là lão già này nọ.”

“Bên ngoài?” Phương Tử Vũ hờ hững nói:” Bên ngoài đồn cái gì?”

Kim Mê cười nói:” Bên ngoài có rất nhiều tin đồn liên quan đến huynh nha, có người nói huynh cuồng vọng tự đại, trong mắt không có tôn trưởng còn dám khiêu chiến Độ Kiếp kỳ cao thủ. Cũng có người nói huynh đỉnh thiên lập địa, không sợ cường quyền. Còn có người nói huynh….” Kim Mê mặc dù nói không rõ ràng nhưng Phương Tử Vũ cũng là người thông minh, từ trong những lời nó đó đã hiểu sự việc đã diễn ra, nguyên lai đám người chưởng môn muốn che dấu đi chân tướng sự thật. Vì sao chưởng môn bọn họ không cảm thấy kỳ quái khi Phương Tử Vũ có thể phát ra loại lượng lượng như vậy? Suy nghĩ trong chốc lát, Phương Tử Vũ đoán rằng là Từ Ngạo Thiên đã đem chuyện nó có tiên khí báo cho chưởng môn biết, nghĩ đến điểm này Phương Tử Vũ trong lòng cười khổ, nó vốn không muốn để cho đám người Ngọc Hư cung biết được nó có tiên khí, chỉ có điều tạo hóa trêu người, vụ việc tiên khí rốt cuộc vẫn bị người ta biết được.

Song từ trong lời nói của Kim Mê có thể nhìn ra được nàng ta không biết gì về chuyện tiên khí, đem kết quả đó gộp hết cho lão đạo sĩ đột nhiên đề thăng lên Đại Thừa kỳ cảnh giới. Bởi vậy có thể thấy được chưởng môn bọn họ cũng không muốn để cho người ngoài biết về tiên khí. Bây giờ Phương Tử Vũ có thể khẳng định chưởng môn bọn họ chưa hề điều tra qua thân thể của nó, nếu không lấy biểu hiện ghét ác như kẻ thù của đám danh môn chính phái bọn họ thì tuyệt đối sẽ không để cho nó thoải mái như bây giờ. Khả năng lớn nhất chính là Từ Ngạo Thiên lúc đó nó ra vụ việc tiên

https://thuviensach.vn

khí, chưởng môn bọn họ mới có thể buông tha cho chính mình. Sau khi thông suốt đầu đuôi Phương Tử Vũ trong lòng không khỏi cười lạnh:" Một đám ngụy quân tử."

Nói đến khô cả miệng, Kim Mê cũng không biết rằng Phương Tử Vũ ánh mắt nhìn mình không chớp, lúc này trong đầu lại đang nghĩ đến những việc khác, còn cho rằng chuyện bản thân đang nói có sức hấp dẫn đối với nó, giảng giải càng thêm kỹ càng.

"…Tóm lại, tu chân giới bây giờ có rất nhiều người đã biết đến tên tuổi của huynh, cũng có rất nhiều người cho rằng huynh điên cuồng….."

Kim Mê đang hưng phấn giảng giải, đến đoạn mà nàng cho là cao trào thì Phương Tử Vũ đột nhiên ngắt lời nàng, hờ hững nói:" Ta muốn yên tĩnh một chút."

Như bị một chậu nước lạnh dội vào, Kim Mê ngơ ngác đứng đó, mãi một lúc sau mới đáp:" Phương sư huynh, huynh mệt mỏi rồi sao? Vậy muội không quấy rầy huynh nữa, huynh nghỉ ngơi đi, khi nào sư phụ trở về muội sẽ báo cho người biết."

Đi đến cửa phòng kéo cánh cử, Kim Mê quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ một cái, khẽ nói:" Muội ở ngay phụ cận, sư huynh có việc gì cứ gọi muội." Dứt lời nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, trong giọng nói lộ ra một tia mất mát.

Đợi Kim Mê đi rồi Phương Tử Vũ mới tĩnh tâm đánh giá hoàn cảnh xung quanh, căn phòng này so với nơi nó ở thì không khác biệt lắm. Xếp đặt thật đơn giản, một cái bàn, hai cái ghế, một cái tủ quần áo và một cái giường gỗ mà nó đang nằm, chỉ có như vậy thôi. Chỉ có điều, chủ nhân của căn phòng này dường như thích sạch sẽ, đem bốn bức tường trong phòng quét dọn sạch sữ không nhiễm một hạt bụi, không bừa bãi giống như gian phòng của nó. Nằm ở trên giường còn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, dường như là mùi thơm cơ thể của nữ nhân, phòng này rất có khả năng là nơi ở của Kim Mê, còn tại sao nó lại ở nơi này, Phương Tử Vũ thật sự không biết. Vừa nghĩ đến Ngọc Tiên đường toàn là nữ đệ tử, mà bản thân mình lúc này lại được an bài tĩnh dưỡng trong căn phòng của một nữ nhân, trong lòng Phương Tử Vũ bất giác cười khổ.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ đem Kim Mê đuổi đi là muốn có thể tĩnh tâm hồi phục công lực, nó lúc này vẫn không dám khẳng định chắc chắn chưởng môn bọn họ biết được trong cơ thể nó ẩn chứa ma công hay không, vạn nhất nó đoán sai vậy thì hỏng rồi. Bây giờ nó chỉ muốn nhanh chóng hồi phục lại công lực, có thể khôi phục thêm một phần chân khí sẽ tăng thêm được một phần vốn bảo mệnh.

Mở rộng nội thị quan sát cơ thể một lượt, Phương Tử Vũ phát hiện trong cơ thể có rất nhiều đoạn kinh mạch bị bế tắc, không khỏi lắc đầu thở dài. Kinh mạch bế tắc chỉ là chuyện nhỏ, đả thông liền khôi phục trở lại. Vấn đề bây giờ là có rất nhiều đoạn kinh mạch bị thương tổn, muốn tu phụ hoàn toàn cần phải có một khoảng thời gian rất dài. Phương Tử Vũ mắng to:" Lão đầu mắc dịch, tên điên đáng chết." Chửi thì vẫn chửi mà khôi phục công lực thì vẫn là nhiệm vụ hàng đầu. Chửi một trận xả đi chút tức giận trong lòng, Phương Tử Vũ điều động chân khí yếu ớt trong đan điền bắt đầu đả thông kinh mạch bế tắc.

Phương Tử Vũ biết muốn đả thông kinh mạch kỳ thật cũng là một cái quá trình nguy hiểm, dùng lực nhỏ thì không có tác dụng, dùng lực lớn chẳng những gia tăng thương thế mà còn có khả năng thương tổn đến kinh mạch, đến lúc đó quả thật là mất nhiều hơn được.

Điều động chân khí còn lại của Cửu thiên huyền tâm đạo pháp, đem nó ngưng tụ lại thành một tia chầm chậm đi đến nơi bế tắc. Một trận đau đớn như bị đâm vào tim, Phương Tử Vũ cắn chặt răng kiên trì đem nó chầm chậm xuyên qua, sự thống khổ trong lúc này khó có thể tưởng tượng nổi, giống như một cây kim chui vào trong cơ thể ngươi khiến cho ngươi vô cùng đau đớn, ngươi rất muốn buông xuôi nhưng lại không thể buông ra, cái loại thống khổ này cần phải có ý chí nghị lực rất lớn.

Chân khí đã đến đoạn cuối cùng, hai hàm răng một lần nữa cắn chặt, Phương Tử Vũ đem chân khí đẩy mạnh về phía trước, theo đó'phốc' một tiếng vang lên trong đầu, Phương Tử Vũ toàn thân rung lên. Kinh mạch đã được đả thông một ít nhưng đau đớn mà Phương Tử Vũ phải chịu cũng không phải nghi ngờ. Đoạn kinh mạch được đả thông, bốn cỗ chân khí tranh nhau vận hành qua đoạn kinh mạch đó, đảo mắt vài vòng liền khôi

https://thuviensach.vn

phục được một ít chân khí. Nghiến nghiến răng, Phương Tử Vũ vận khởi cỗ chân khí khác, dùng cùng một phương pháp, tiến tới đoạn kinh mạch khác.

Thấm thoát, toàn thân Phương Tử Vũ đã ướt đẫm mồ hôi, kinh mạch bế tắc cũng đã được đả thông bảy tám phần, may mắn nhất chính là nơi tâm mạch vẫn hoàn hảo, điều này là kết quả của thần thạch và Thiên địa càn khôn giới cộng đồng bảo vệ. Nếu như không có chúng nó vẫn một mực bảo vệ tâm mạch, tin chắc rằng Phương Tử Vũ sớm đã chết từ lâu trong vụ bạo phát của cơn lốc màu đen kia rồi. Tâm mạch là căn bản của con người, cũng là đoạn phúc tạp nhất, chỉ cần nơi này hoàn hảo không bị tổn hại, đã giảm bớt cho Phương Tử Vũ rất nhiều phiền toái.

Phương Tử Vũ biết không nên nóng vội, thu hồi thần thức khẽ mở hai mắt, nhìn thấy khuôn mặt mang theo sự quan tâm của hai người Bách Độ và Kim Mê. Nghĩ đến có được thành tựu ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào cái ơn tặng Hoán Thiên đan ngày đó của Bách Độ, Phương Tử Vũ trong lòng một trận ấm áp.

Khó khăn ngồi dậy, Kim Mê đi đến muốn đỡ nó dậy nhưng bị Phương Tử Vũ lắc đầu cự tuyệt, ngồi ở trên giường mới phát hiện ra toàn thân ướt đẫm mồ hôi, gạt đi mồ hôi trên mặt, Phương Tử Vũ khẽ hô:" Sư thúc."

Bách Độ gật đầu mỉm cười nói:" Khôi phục được bao nhiêu?"

"Ba tầng."

Bách Độ thời dài:" Làm khó cho con rồi. Nhưng mà Tử Vũ, có một số việc không thể nóng vội được, chiếu theo thương thế của con có thể khôi phục lại ba tầng công lực đã là rất đáng quý, kinh mạch thương tổn của con cần phải mất vài năm công phu chậm rãi tu phục, không thể hấp tấp nóng vội nếu không được thì ít mà mất thì nhiều."

Phương Tử Vũ gật đầu nói:" Tử Vũ nhớ kỹ."

Bách Độ quay đầu lại nhìn Kim Mê nói:" Mê nhi, con đi lấy một chậu nước cho Phương sư huynh rửa mặt."

Kim Mê khẽ vâng một tiếng rồi xoay người rời đi.

Phương Tử Vũ nói:" Không cần đâu….." Thấy Bách Độ khẽ lắc đầu với nó, biết là Bách Độ mượn cớ đuổi Kim Mê đi, cũng không nói tiếp nữa.

https://thuviensach.vn

Đợi Kim Mê đi khỏi, Bách Độ liền hỏi:" Tử Vũ, ngày đó con không chịu để cho sư thúc tổ con kiểm tra chính là vì không muốn để cho chúng ta biết việc con có tiên khí sao?"

Phương Tử Vũ giật mình, lập tức nghĩ đến suy đoán của mình quả nhiên không sai, đám người chưởng môn, sau khi nó hôn mê, không tiếp tục kiểm tra cơ thể nó, tức thì cũng không đính chính, khẽ gật đầu.

"Ài." Bách Độ than thở:" Con người bản tính vốn tham lan, cảnh giác đối với người khác cũng là việc tốt. Tử Vũ, tiên khí là sự việc trọng đại, không thể nói cho người khác có biết không."

Phương Tử Vũ đáp:" Biết ạ."

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, Kim Mê bưng theo một chậu nước ấm nhẹ nhàng bước vào. Đặt chậu xuống, giặt khăn mặt, muốn tiến tới lâu mặt cho Phương Tử Vũ nhưng bị Phương Tử Vũ giành lấy trước cái khăn trong tay nàng, lau mặt một lượt rồi đem khăn trả lại cho nàng, cũng không nói một tiếng cám ơn. Kim Mê cũng chẳng thèm để ý, nhận lấy cái khăn sau đó bưng cái chậu lên xoay người rời khỏi phòng.

Nhìn theo bóng dáng của Kim Mê khuất sau cánh cửa gỗ, Bách Độ khẽ nói:" Mê nhi đứa nhỏ này thân thế cũng rất đang thương." Quay đầu lại nhìn thấy Phương Tử Vũ mặt không chút biểu tình, âm thầm than tiếc. Lại nói thêm:" Tử Vũ, con cứ an tâm ở đây dưỡng thương, đợi Ngọc Võ đường xây dựng lại xong rồi hãy trở về."

Phương Tử Vũ ánh mắt chợt lóe lên rồi biến mất, hỏi:" Ngọc Võ đường làm sao vậy?"

Bách Độ nói:" Bị con phá hủy rồi, phải nói là bị tiên khí của con phá hủy rồi mới đúng. Sư phụ và các sư huynh đệ của con bây giờ đang xây dựng lại nó, thêm vài ngày công phu nữa là sẽ ổn thôi."

Phương Tử Vũ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sắc trời nhá nhem đã là hoàng hôn, nói:" Sư thúc, con muốn yên tĩnh một chút, có thể không để cho bất cứ người nào đến quấy rầy con không?"

Bách Độ gật đầu đáp:" Được chứ. Một chút nữa ta để Mê nhi đem đồ ăn đến cho con."

https://thuviensach.vn

Tử Vũ khẽ lắc đầu nói:” Không cần đâu, con đã sớm đạt đến tích cốc kỳ, không cần ăn uống nữa.”

Bách Độ kéo lại cánh cửa phòng mỉm cười nói:” Vậy một ít hoa quả vậy. Con bị thương chưa lành nên ăn một chút gì đó, một lát nữa Mê nhi sẽ đem đến cho con, con an tâm dưỡng thương đi.” Nói xong nhẹ nhàng khép lại cửa phòng rời đi

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hạo Nhiên Di Ngôn

Màn đêm chậm rãi buông xuống, ánh trăng trắng ngần rải đầy trên mặt đất.

“Két két!” Kim Mê khẽ đẩy cửa phòng đi vào, thấy Phương Tử Vũ đang ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nhàng đặt đĩa hoa quả trên tay xuống bàn rồi xoay người rời đi.

“Kim Mê.” Phương Tử Vũ thanh âm vẫn hờ hững như cũ vang lên sau lưng nàng.

Kim Mê giật mình quay người lại thốt lên:” Có.”

Phương Tử Vũ vẫn nhắm hai mắt, hờ hững nói:” Một lát nữa đừng để cho bất luận kẻ nào tiến vào, ta phải vận công không thể để cho người khác quấy nhiễu.”

Kim Mê định nói rồi lại thôi, nàng rất muốn nói với Phương Tử Vũ không thể nóng vội, nhưng làm thế nào vẫn không thể nói thành lời, cả nửa ngày sau mới khẽ nói:” Được rồi.” Nói xong liền khép lại cửa phòng rời đi.

Qua một lúc lâu, Phương Tử Vũ mở bừng hai mắt, tia sáng chợt lóe lên trong mắt, sau khi xác định ở xung quanh không có ai Phương Tử Vũ đẩy cửa sổ nhảy ra bên ngoài, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

******

Mặt trăng treo lơ lửng trên không trung, gió mát phe phẩy mơn man mặt đất.

Tên trộm có kinh nghiệm đều biết đêm nay tuyệt đối không phải là đêm thuận lợi cho việc trộm cắp.

https://thuviensach.vn

Trong buổi đêm trăng sáng, trời quang này lại có một' tên trộm' ngang nhiên đi ăn trộm, mà còn là ở trong Ngọc Hư cung cao thủ như mây này nữa.

'Tên trộm' này dường như không có hứng thú đối với kỳ trân đan dược cùng võ công bí tịch của Ngọc Hư cung, lúc này lại ở trong đống đổ nát Ngọc Võ đường khổ sở tìm kiếm vật gì đó.

"Cộp, cộp, cộp!" từng đợt vang lên, 'tên trộm' dường như đang lẩm bẩm một mình:" Tại sao không có?"

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng" Tử Vũ" vang lên phía sau lưng hắn.

'Tên trộm' xoay nhanh người lại, ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt hắn, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn, làn da trắng nõn dưới ánh trăng phản xạ lại một thứ ánh sáng trắng nhìn qua có vẻ thánh khiết mà lại có chút yêu dị. Người này đúng là Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ nhìn chằm chằm về phía trước, trong bóng đêm chậm rãi bước ra một đạo thân ảnh, dáng người vạm vỡ, mày kiếm khuôn mặt chữ điền, góc cạnh rõ ràng, mơ hồ lộ ra một cỗ ngạo khí, một cỗ bá khí. Làm cho người ta có cảm giác kẻ này rất bá đạo cũng rất cao ngạo.

Phương Tử Vũ khẽ thở dài:" Ca."

Từ Ngạo Thiên gật đầu một cái, đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ, từ trong lòng ngực rút ra một cuốn sách vàng ố cũ nát đưa đến trước mặt Phương Tử Vũ hỏi:" Đang tìm nó phải không?"

Trong tay Từ Ngạo Thiên là một quyển sách bìa mặt đã ố vàng có chút rách nát, trên đó có ba chữ thể triện: Thiên Ma Sách. Từ trong tay Từ Ngạo Thiên cẩn thận tiếp nhận lại cuốn sách, đem cất kỹ vào trong lòng ngực, Phương Tử Vũ hỏi:" Tại sao nó lại ở chỗ huynh?"

Từ Ngạo Thiên nói:" Huynh biết quyển sách này rất quan trọng đối với đệ cho nên ngày đó sau khi Bách Độ sư thúc mang đệ đi, huynh lấy cớ ở lại hỗ trợ, kỳ thật là ở lại tìm kiếm quyển sách này cho đệ."

Phương Tử Vũ sửng sốt nói:" Huynh làm sao biết đệ có cuốn'Thiên ma sách' này?"

Từ Ngạo Thiên cười nói:" Lúc trước khi còn cùng nhau ăn xin thì huynh đã biết rồi. Khi đó mỗi ngày lúc nửa đêm đệ đều thức dậy xem nó, sau đó

https://thuviensach.vn

còn len lén tu luyện võ lực trên đó nữa, có đôi khi huynh lại thấy đệ cầm quyển sách đó ngơ ngơ ngẩn ngẩn, huynh cho rằng đó nhất định là di vật của thân nhân còn lưu lại cho đệ."

Phương Tử Vũ gật đầu nói:" Vâng, là cha đệ lưu lại."

Từ Ngạo Thiên gật đầu, thở dài im lặng không nói.

Qua một hồi lâu, Phương Tử Vũ lại hỏi:" Huynh nếu đã biết vì sao lúc trước lại không hỏi đệ?"

Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên nói:" Hỏi đệ điều gì?"

"Hỏi đệ lai lịch của nó, vì sao không nói cho huynh đệ có quyển sách này, vì sao không dậy cho huynh võ công trên đó!?"

Vỗ vỗ bả vai Phương Tử Vũ, Từ Ngạo Thiên thản nhiên cười nói:" Không cần thiết. Chúng ta là huynh đệ, huynh tuyệt đối tin tưởng đệ, nếu như đệ không muốn để cho huynh biết nhất định có nỗi khổ riêng của đệ, huynh cần gì phải chạm vào chỗ đau đó của đệ chứ?"

Từ trong lòng ngực một lần nữa lấy ra'Thiên ma sách', Phương Tử Vũ hỏi:" Ca, huynh đã xem qua nội dung của sách này chưa?"

Từ Ngạo Thiên tức giận nói:" Tử Vũ, ngươi thật sự không hiểu ta sao, ta là người có thể làm loại sự việc đó sao? Đó là đồ vật của ngươi, không có sự đồng ý của ngươi ta tuyệt đối sẽ không liếc mắt nhìn nó lấy một cái."

Phương Tử Vũ cúi đầu thở dài:" Ca, kỳ thật….. Ài…" Đem trang sách mở ra, đưa tới trước mặt Từ Ngạo Thiên khẽ nói:" Huynh tự mình xem đi."

Từ Ngạo Thiên thần sắc nghi hoặc.

Phương Tử Vũ đem tay đẩy về phía trước một cái, nói:" Huynh xem đi sẽ rõ."

Nhận lấy'Thiên ma sách' từ trên tay Phương Tử Vũ, nương theo ánh trăng từng hàng chữ lớn màu đen rơi vào trong mắt nó.

"Ta, Phương Hạo Nhiên, trang chủ đời thứ sáu Long thần sơn trang, cả cuộc đời si mê võ thuật. Dựa vào'Long thần quyết' gia truyền tu luyện mấy trăm năm đạt tới tiên thiên cảnh giới trong võ học tức Nguyên anh kỳ của tu chân giả, nhưng không nguyện ý bị giới hạn trong công pháp gia truyền, đi khắp nơi sưu tầm võ công tâm pháp của các môn phái khác với khát khao sáng tạo ra một bộ công pháp khác nhưng gặp phải bình cảnh không

https://thuviensach.vn

có cách nào đột phá. Trời xanh xui khiến, để cho ta gặp gỡ và cứu được ba hồ yêu, yêu hồ cám ơn, công chúa Băng Thiến nguyện ý gả cho ta làm vợ, lại truyền cho yêu tộc công pháp khiến cho ta mở ra được nút thắt, kết hợp giữa đạo, võ, ma ba loại công pháp mà sáng tạo ra'Thiên ma sách'.

Ta cảnh báo cho hậu nhân Phương gia những người tu luyện công pháp này, 'Thiên ma sách' vẫn chưa hoàn thiện, người tu luyện công pháp này trước hết phải tu đạo pháp, từ đạo nhập ma mới giữ được tâm tính bình thường, nếu không'Thiên ma sách' tu đến cảnh giới tối cao ma tính đại phát e rằng sẽ làm hại cho trăm họ. Còn nữa, ta vì luyện'Thiên ma sách' này mà thân thể xuất hiện dị trạng đầu bạc trắng, rất là khủng bố. Người tu luyện công pháp này phải nhớ kỹ, một khi chưa giải quyết được hai cái nan đề này không được tùy tiện tu luyện'Thiên ma sách' công pháp, nếu không hối hận cũng đã muộn.

….."

Còn lại là những lý giải tỷ mỷ của Phương Hạo Nhiên đối với'Thiên ma sách', sau khi cơ bản xem xong, Từ Ngạo Thiên gấp cuốn sách lại, thở ra một hơi thật dài, nói:" Long thần sơn trang quả nhiên là đời đời nhân kiệt, lại có người có thể đem đạo pháp và ma công dung hợp, quả thật là nhân tài hiếm có."

Phương Tử Vũ kinh ngạc nói:" Huynh biết Long thần sơn trang?"

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:" Nghe lão già nói qua, lão từng nói với cho ta biết một số chuyện về tu chân giới các đại môn phái. Lão nói vài trăm năm trước từng có một vị tên là Phương Long Kiếm thiên tài xuất chúng bằng vào một thiên Long thần quyết đả bại vô số cao thủ trong thiên hạ, thành lập nên Long thần sơn trang. Từ đó về sau trải qua vài đời trang chủ đời nào cũng là nhân kiệt. Chỉ là ở đời trang chủ cuối cùng, Phương Hại Nhiên, coi thường quy tắc của tu chân giới tự tiện thu lưu yêu vật còn cưới làm vợ, rốt cuộc dẫn đến quần công của tu chân giới, Long thần sơn trang bởi vậy mà bị hủy trong cuộc chiến này. Ài."

Phương Tử Vũ ánh sáng không ngừng lóe lên trong mắt, lạnh lùng nói:" Thù này ta nhất định phải báo."

https://thuviensach.vn

Thấy bộ dạng của Phương Tử Vũ như vậy, Từ Ngạo Thiên cũng tìm không được cái gì để an ủi nó, chỉ đành vỗ vỗ bả vai nó hỏi:" Tử Vũ, Phương Hạo Nhiên là cha đệ?"

Phương Tử Vũ gật đầu không nói.

Từ Ngạo Thiên lại hỏi:" Nói như vậy thì đệ là do người và hồ yêu kết hợp sinh ra?"

Phương Tử Vũ sắc mặt u ám, đem'Thiên ma sách' lật đến trang cuối cùng đưa cho Từ Ngạo Thiên xem.

"…….

Ngày'Thiên ma sách' đại thành, vợ ta Băng Thiến ngoài ý muốn mang thai, trên dưới sơn trang ai nấy hân hoan vui sướng vô cùng, Phương gia ta rốt cuộc đã có người kế thừa, ta không thẹn với tổ tiên.

Vợ ta mang thai suốt ba năm dài, trong tộc than thở không thôi, đứa trẻ này thai nghén vài năm, tương lai thành tựu nhất định phi phàm, ta chờ mong.

…..

Hôm nay Băng Thiến vợ ta trong bụng đau đớn khó chịu, dường như muốn chuyển dạ sinh con, ta cũng hồi hộp chờ mong. Vào lúc nửa đêm, bầu trời đột nhiên sấm chớp mãnh liệt, mây đen che kín mặt trăng, một cố ý nghĩ bi thương bao trùm Long thần sơn trang ta. Ta và tộc nhân hoảng hốt, ở bốn phía tìm kiếm nơi phát ra, cuối cùng phát hiện bi thương ý lại được phát ra từ căn phòng nơi vợ ta đang chuyển dạ.

Ta sợ hãi không thôi, ngẩng đầu nhìn trời, ngẫu nhiên nhìn thấy một đám quạ đen bay qua nhưng bị thiên lôi đánh trúng, bỏ lại đám lông đen bay đầy trời.

Lúc này, trong phòng truyền ra tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh.

Ta kinh ngạc.

Thiên ý.

Đây chính là thiên ý.

Ta lúc này quyết định, đứa trẻ này bất luận là nam hay nữ, đều đặt tên là Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

Hi vọng Tử Vũ không phụ kỳ vọng của cha, hoàn thiên’Thiên ma sách’ của ta, phát huy truyền thống Long thần sơn trang chúng ta, ngạo thị thiên hạ quần hùng.

Ta, kỳ vọng”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Hồi Thủ Vãng Sự

” Xem đến tận đây, Từ Ngạo Thiên rốt cuộc hiểu được vì sao Phương Tử Vũ luôn luôn một bộ dáng lạnh như băng, trầm lặng ít nói, một bộ dáng u uất sầu não. Rốt cuộc cũng hiểu được đệ đệ thân nhất của nó vì sao luôn khép mình tránh vào một góc, đem tất cả những chuyện không vui đè nén ở trong lòng mà không nói với nó nguyên nhân. Cũng rốt cuộc hiểu được lúc đầu hai người đi ăn xin vì sao Phương Tử Vũ vẫn một mực căm thù đám tu chân giả mặc đạo bào, đeo kiếm, đầu cạo trọc.

Nó thật ngốc, cô đơn lạnh lẽo như vậy, đau khổ như vậy mà chỉ để một mình thừa nhận.

Từ Ngạo Thiên thở dài thườn thượt, hỏi:” Lúc đầu đệ kiên quyết gia nhập Ngọc Hư cung là bởi vì” đạo tâm ma thai” được viết trong’Thiên ma sách’?”

Phương Tử Vũ cười cay đắng, gật đầu nói:” Thật xin lỗi, ca, huynh nhất định là xem thường đệ….”

Từ Ngạo Thiên ôm lấy bả vai Phương Tử Vũ ngắt lời nó nói:” Thằng ngốc, chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ, mặc kệ đệ là người hay là yêu, cũng không quản đệ làm ra chuyện gì một người làm huynh như ta sẽ vĩnh viễn ủng hộ đệ.” Lại thở dài nói:” Ta đến bây giờ mới biết hóa ra quá khứ của đệ đau khổ đến vậy, kẻ làm ca ca như ta đây đối với đệ thật sự là quan tâm quá ít rồi. Tử Vũ, đáp ứng ta, về sau có chuyện gì cũng phải nói cho ta, không nên chôn chặt trong lòng, trời sụp xuống cũng có ca ca tới giúp đệ chống đỡ.”

Phương Tử Vũ cảm động, khẽ nói:” Ca…..”

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên lại dùng sức ôm chặt lấy bả vai Phương Tử Vũ nói:" Ta rốt cuộc đã hiểu vì sao lúc đầu đệ không muốn để cho ta và đệ cùng nhau tu luyện'Thiên ma sách', nguyên lai đệ là muốn tốt cho ta."

"Ca, huynh trách đệ sao?"

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:" Lúc trước còn không trách đệ, bây giờ tại sao phải trách đệ chứ?" Vuốt vuốt cái mũi cười khổ nói:" Chỉ có điều nói không khó chịu cũng là lừa gạt đệ, dù sao giữa huynh đệ cũng không nên tồn tại bí mật, đệ có việc giấu huynh, trong lòng ta đích xác là không dễ chịu"

Phương Tử Vũ đưa tay ôm ngược lại bả vai Từ Ngạo Thiên nhỏ giọng nói:" Ca, cám ơn huynh."

"Đánh rắm!" Từ Ngạo Thiên cười mắng:" Tiểu tử nhà ngươi thật tục. Chúng ta thế ngoại cao nhân không cần những cái lễ nghi thế tục đó, rất nhiều lời nói mọi người hiểu rõ ở trong lòng là được, không cần phải nói ra."

Phương Tử Vũ mỉm cười nói:" Vẫn cám ơn huynh."

Từ Ngạo Thiên vuốt mũi cười khổ. Tiếp đó dường như nghĩ đến cái gì mở miệng hỏi:" Tử Vũ, đệ ngày đó không để cho lão đầu kiểm tra là bởi vì trong cơ thể của đệ có tu ma công sao?"

Phương Tử Vũ nhẹ nhàng gật đầu hỏi:" Huynh làm sao biết được đệ ở chỗ này?"

Từ Ngạo Thiên cười nói:" Tiểu tử nhà ngươi không tiếp khách cũng không tìm được điểm lý do tốt chút, cũng may Kim nha đầu đó là tiểu cô nương đơn thuần dễ dàng bị ngươi lừa gạt. Ta vừa nghe nói đệ đã tỉnh lại liền chạy đến thăm đệ, không có nghĩ đến Kim nha đầu vẫn một mực canh giữ ở trước cửa phòng của đệ, nàng nói đệ đang bế môn tu luyện, không thể bị quấy nhiễu. Ta nghe xong lập tức biết được đệ nhất định là len lén ra ngoài, có thể làm cho đệ mạo hiểm như vậy cũng chỉ có quyển sách đó mà thôi, ta đoán đệ kiểu gì cũng đến đây tìm sách, cho nên ta chạy đến xem, không có nghĩ đến đệ thật sự ở đây." Nói xong, vẻ mặt xấu xa nhìn Phương Tử Vũ, âm hiểm cười nói:" Không nghĩ tới đóa hoa của Ngọc Hư cung chúng ta lại quan tâm đến đống phân trâu nhà ngươi như vậy."

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ ngơ ngác nói:” Đóa hoa nào?”

“Kim nha đầu đẹp không?”

Phương Tử Vũ sửng sốt gật đầu nói:” Cũng được.”

“Đánh rắm! Cái gì mà cũng được?! Ngươi đã nhìn thấy ai có khuôn mặt như vậy chưa.” Từ Ngạo Thiên hét lớn:” Ta đi khắp đại giang năm bắc còn chưa từng nhìn thấy cô nương nào hấp dẫn hơn so với nàng ta đấy!”

Phương Tử Vũ sắc mặt cổ quái nhìn Từ Ngạo Thiên nói:” Huynh nhìn trúng nàng ta rồi? Vậy nhường cho huynh là được rồi.”

Từ Ngạo Thiên liều mạng lắc đầu nói:” Ta mới là không dám đây, ai dám cùng nàng ở một chỗ lập tức sẽ trở thành công địch của cả Ngọc Hư cung chúng ta, ta còn không ngu ngốc đến trình độ đó.”

Thấy Phương Tử Vũ vẻ mặt không tin, Từ Ngạo Thiên than thở:” Tên xú tiểu tử nhà ngươi thật là thân ở trong phúc mà không biết hưởng. Kim nha đầu chính là đối tượng ngưỡng mộ của rất nhiều thanh niên tài tuấn trên Ngọc Hư cung chúng ta, Bách Độ sư thúc an bài nàng chiếu cố ngươi không biết là đã’diệt sát đi’ bao nhiêu người rồi đây. Người khác coi nàng là khối bảo bối, ngươi lại chỉ coi nàng ta là cỏ rác, thật không biết cái đầu của ngươi được làm từ cái gì nữa, không hiểu phong tình là gì.”

Phương Tử Vũ từ sau khi tỉnh lại vấn đề được quan tâm nhất đó là công lực, sau nữa lại lo lắng chuyện về’Thiên ma sách’, cho nên một mực vẫn không chú ý đến Kim Mê trước mặt, bây giờ tĩnh tâm suy nghĩ một chút, tiểu cô nương đó quả thật là thiên sinh lệ chất, mỹ diễm động lòng người. Cái khó có được nhất chính là nàng rất hiểu ý người khác, lại còn rất ôn nhu dịu dàng. Phương Tử Vũ ban ngày không thèm để ý đến nàng, mà nàng vẫn lo lắng có người quấy nhiễu việc tu luyện của nó, tự mình gác ngoài cửa vì nó. Lại nhớ đến dung mạo của nàng, đích thật là mỹ nữ hiếm thấy, dung mạo của Kim Mê, trong số nữ tử nó đã gặp, có thể so với Bách Độ và Lục Tử Huyên. Bách Độ là người xuất gia, không để tâm đến vấn đề nam nữ, mà Lục Tử Huyên….. Vừa nghĩ đến Lục Tử Huyên, Phương Tử Vũ trong lòng âm thầm thở dài, không biết nàng ta có còn nhớ hay không từng có một người tên Phương Tử Vũ đã quên mình để cứu lấy tính mệnh của nàng.

https://thuviensach.vn

Hồi phục lại tinh thần, thấy Từ Ngạo Thiên vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, bất giác hỏi:" Làm sao vậy?"

Từ Ngạo Thiên cười nói:" Đang nghĩ cái gì vậy? Nghĩ cái gì mà nhập thần vậy?"

Phương Tử Vũ đáp:" Không nghĩ gì cả."

Từ Ngạo Thiên âm hiểm cười nói:" Thật không nghĩ gì?"

Phương Tử Vũ tức giận không thèm trả lời nó.

Từ Ngạo Thiên'hắc hắc' cười nói:" Tiểu tử ngốc, có mỹ nữ cảm mến là chuyện tốt. Đời người trăm năm vội vã, không để lại điều gì khiến cho mình luyến tiếc mới là tốt nhất."

Phương Tử Vũ thở dài:" Đệ thân mang huyết hải thâm cừu, huynh nói xem đệ còn lòng nào đi tìm những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó nữa?"

Từ Ngạo Thiên trong lòng buồn bã, cùng Phương Tử Vũ trầm mặc không nói. Một lúc lâu sau, Từ Ngạo Thiên mới mở miệng nói:" Tử Vũ, có thể đáp ứng với huynh một chuyện này không?"

"Nói đi."

Từ Ngạo Thiên xoay người Phương Tử Vũ lại, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nó, nói:" Nếu như về sau điều tra rõ việc huyết tẩy Long thần sơn trang năm đó cùng Ngọc Hư cung không có liên quan, đệ phải đáp ứng với huynh, đừng phiền toái đến Ngọc Hư cung."

Nhìn thật sâu vào mắt Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ thản nhiên hỏi:" Nếu như có liên quan thì sao?"

Từ Ngạo Thiên thở dài nói:" Vậy thì chỉ tìm những người có tham dự năm đó mà báo thù, những người khác không có liên quan hãy bỏ qua cho bọn họ đi."

Nhìn chằm chằm Từ Ngạo Thiên một hồi lâu, Phương Tử Vũ thở dài đáp:" Được rồi."

Từ Ngạo Thiên lại ôm lấy bả vai nó, cười nói:" Quả nhiên là huynh đệ tốt của ta."

Phương Tử Vũ im lặng không nói, khóe miệng nhưng lại hiện ra tia cười khổ bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Hai huynh đệ im lặng ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời.

Gió nhẹ thổi qua, một đám mây đen che khuất đi ánh sáng của mặt trăng.

Hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đều không nghĩ tới, mấy trăm năm sau Phương Tử Vũ không làm theo hứa hẹn của buổi tối hôm nay, huyết tẩy Ngọc Hư cung chỉ trong một đêm.

Đây là lần đầu tiên mà cũng là lần duy nhất trong đời Phương Tử Vũ thất hứa với Từ Ngạo Thiên, đối với việc này nó suốt đời vẫn canh cánh trong lòng, nhưng nó không hề hối hận. Nếu cho hắn một cơ hội được làm lại, nó sẽ vẫn huyết tẩy Côn lôn, bởi vì nó có quá nhiều điều bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thiếu Nữ Tâm Phi

Phương Tử Vũ trở lại căn phòng ở tạm trên Ngọc Tiên đường, đem cửa sổ một lần nữa đóng lại đi về phía cửa phòng, nhẹ nhàng mở ra cửa phòng.

Một cái thân ảnh yểu điệu đang dựa vào bức tường bên cạnh cửa, ngủ gà gủ gật.

Phương Tử Vũ mỉm cười, đi đến trước mặt Kim Mê, nương theo ánh sáng yếu ớt ngắm nhìn dung nha của Kim Mê.

Hàng mi dài tinh tế, đôi mắt khép chặt, cái mũi cao thẳng tắp, đôi môi khéo léo và làn da trắng nõn phối hợp với khuôn mặt trái xoan có thể làm cho vô số nam nhanh xiêu lòng.

Gió đem hiu hiu thổi, mái tóc y phục của nàng theo gió lay động, mềm mại tựa như một bức tranh tiên nữ hạ phàm.

Mái tóc dài bị cơn gió nhẹ thổi vấn vương trên khuôn mặt nàng, Kim Mê xoa xoa cái mũi bị mái tóc làm ngứa, khẽ mở mắt, đột nhiên nhìn tháy một cái thân ảnh tối đen đang đứng ở trước mặt nàng.

Hoảng sợ định mở miệng hét lớn, nhưng phát hiện ra người đó là Phương Tử Vũ, vội vàng đưa tay bịt miệng, tiếp đó vỗ vỗ ngực thở ra một hơi nói:" Phương sư huynh, huynh dọa chết muội rồi."

Phương Tử Vũ mỉm cười, khẽ hỏi:" Ngươi tại sao còn không đi ngủ?"

Kim Mê đè lên trái tim vẫn đang đập điên cuồng trong lồng ngực, nói:" Muội sợ có người đến quấy rầy huynh cho nên…."

Phương Tử Vũ nhẹ nhàng nói:" Ta không sao, đi ngủ đi."

Kim Mê lắc đầu nói:" Muội không sao, sư phụ từng nói lúc tu luyện cấm kỵ nhất là bị quấy nhiễu, nếu không sẽ rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Đúng rồi,

https://thuviensach.vn

Từ sư huynh trước đó có đến tìm huynh.”

Phương Tử Vũ’Uhm’ một tiếng nói:” Vào đây ngồi đi.”

Kim Mê trên mặt lộ ra một tia tươi cười vui vẻ, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại lắc đầu nói:” Không được, quá muộn rồi, cô nam quả nữ nửa đêm khuya khoắt ở chung một chỗ sẽ bị người ta chỉ trích.”

“Vậy ngươi về ngủ đi.”

Kim Mê khẽ cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Phương Tử Vũ cả giận:” Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Kim Mê cắn môi cúi đầu, mân mê góc áo, bộ dạng trông thật đáng yêu, ngay cả Phương Tử Vũ cũng không đành lòng trách móc nàng.

Sau một lúc lâu, Kim Mê lí nhí nói:” Vậy, muội đi đây.” Ngẩng đầu lên nói thêm:” Sư huynh, muội ở phòng cách vách, có chuyện gì cứ gọi muội.” Nói xong, lập tức xoay người rời đi.

“Kim Mê.”

“Dạ?” Kim Mê xoay nhanh người lại, đôi mắt trong veo như nước nhìn Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ ngơ ngẩn cả người, vì sao bản thân lại gọi nàng chính nó cũng không biết, cái miệng không chịu không chế bật thốt ra cái tên Kim Mê. Thấy Kim Mê quay đầu lại nhìn mình, Phương Tử Vũ lúng túng đứng im tại chỗ nói không thành lời. Mãi một lúc sau mới khẽ nói:” Cám ơn.”

Trên mặt Kim Mê hiện lên nụ cười sáng lạn, vui vẻ cười nói:” Không cần cám ơn.”

Nhìn Kim Mê nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, Phương Tử Vũ cũng cười khổ đi vào trong phòng.

Mà Kim Mê sau khi đóng cửa tựa lưng vào cửa, xoa xoa khuôn mặt nóng bừng đè xuống trái tim đang đập loạn trong lồng ngực. Lắng nghe tiếng đóng cửa của Phương Tử Vũ ở gian phòng bên cạnh, Kim Mê biết tối nay sẽ làm một đêm không ngủ.

Phương Tử Vũ nằm ở trên giường, chuyển mình liên tục không thể ngủ được, cuối cùng chỉ có thể ngồi dậy đả toạn tĩnh tu.

Mở rộng nội thị, hắc sắc trường đao vẫn yên lặng lơ lửng trong hư không, thỉnh thoảng có một tia hắc mang phóng ra từ thân đao, rất nhanh bị

https://thuviensach.vn

bốn cái khối khí đói khát ở xung quanh tham lam hút lấy. Quan sát bốn khối chân khí, đã không còn là bốn khối hình nội đan xơ xác nữa, xung quanh chúng nó đã hình thành đám mây khí nhỏ, chỉ là kích thước so với thời kỳ đỉnh còn kém rất xa.

Điều động bốn cỗ chân khí theo bốn hướng vận hành, mà Phương Tử Vũ cũng chầm chậm tiến vào nhập định.

Ánh trăng xuyên qua lớp giấy dán cửa sổ rơi xuống trên người Phương Tử Vũ, một tia hắc khí từ trên người nó chui vào trong cơ thể, nhập vào ngưng lại mà không tán đi. Rất nhanh, toàn thân Phương Tử Vũ bị một khối hắc vụ bao quanh, nếu như lúc này có người ở đây nhất định sẽ giật mình chấn động, thân ảnh Phương Tử Vũ đã sớm biến mất, mà lúc này trên giường chỉ có một khối khí đen không ngừng bay lên ngưng tụ mà không tán đi.

******

Không biết đã trải qua bao lâu, Phương Tử Vũ rốt cuộc đã tỉnh lại. Toàn thân thoải mái nói không nên lời. Bỗng nhiên cảm thấy có điều khác thường, Phương Tử Vũ vội vàng kiểm tra cơ thể, phát hiện ra kinh mạch bế tắc đã hoàn toàn được đả thông, những nơi bị thương tổn cũng có dấu hiệu khôi phục lại như cũ.

Mang theo vẻ mặt nghi hoặc, Phương Tử Vũ rời giường đi ra mở cửa phòng.

Ngoài trời vừa mới sáng, mặt trời bắt đầu nhô lên sau đỉnh núi.

“Phương sư huynh.” Đang hít thở bầu không khí trong lành, Phương Tử Vũ nghe thấy ở bên cạnh truyền đến âm thanh quen thuộc, quay đầu nhìn thấy. Chỉ thấy Kim Mê một thân quần áo sờn bạc đứng ở trước cửa như trước, mái tóc, lông mi còn ướt đẫm sương mai.

Phương Tử Vũ nhíu mày nói:” Ta không phải là để cho ngươi đi ngủ rồi sao?”

Kim Mê sửng sốt, rồi lập tức đáp:” Muội đi ngủ rồi.”

“Tại sao còn ở đây?”

Kim Mê lắc đầu nói:” Đó là sáu ngày trước, Phương sư huynh đã nhập định được sáu ngày rồi.”

https://thuviensach.vn

“Sáu ngày?” Phương Tử Vũ giật mình nói:” Ta đả tọa lần này liên tục sáu ngày?”

Kim Mê gật đầu nói:” Đúng vậy, Bách Kiếp sư bá từng phái Vu Đại Dũng và Tống Đào sư huynh đến đây đón huynh, Vu sư huynh thấy huynh còn đang nhập định liền không quấy nhiễu huynh, chỉ nhắn lại rằng Ngọc Võ đường đã sửa xong, để muội thông báo cho huynh biết, khi nào huynh tỉnh lại liền có thể trở về.” Kim Mê thanh âm càng lúc càng nhỏ, nói đến câu cuối cùng cơ hồ đã không thể nghe được.

Phương Tử Vũ gật đầu hỏi:” Nói như vậy thì ngươi đã đứng thủ ở cửa suốt sáu ngày?”

Kim Mê cúi đầu, không dám trả lời, giống như tiểu cô nương làm sai chuyện gì đó đang đợi trách phạt vậy.

Phương Tử Vũ nhìn nàng, hai mắt thâm quầng, trong lòng dâng lên một trận xúc động. Cũng không nói nhiều, đột nhiên nắm lấy tay Kim Mê,, đưa chân đạp tung cửa phòng, đem Kim Mê khuôn mặt hoảng loạn kéo vào trong phòng.

“Phương sư huynh, huynh….. Không muốn…. a….” Phương Tử Vũ đem Kim Mê trong cơn hoảng loạn đẩy nằm lên trên giường, Kim Mê giãy dụa muốn ngồi dậy nhưng lại bị Phương Tử Vũ bước nhanh tới đưa tay đè cái trán nàng xuống, trầm giọng nói:” Không được lộn xộn.”

Kim Mê không dám hét lớn, giãy dụa nói:” Phương sư huynh, không muốn.”

“Câm miệng.” Phương Tử Vũ khẽ quát:” Ngươi bây giờ lập tức ngủ đi cho ta.”

Kim Mê sửng sốt, lúc này mới biết mình đã hiểu lầm. Khuôn mặt bất giác đỏ hồng, lí nhí nói:” Vậy, để muội trở về phòng đi ngủ.”

“Nơi này không phải là phòng của ngươi sao!?”

Kim Mê giật mình nói:” Hóa ra huynh cũng biết rồi?”

Phương Tử Vũ rút tay từ trên đầu Kim Mê về, thản nhiên nói:” Từ ngày đầu tiên đã biết rồi.”

Phương Tử Vũ vừa buông tay, Kim Mê liền muốn ngồi dậy, Phương Tử Vũ lại quát:” Nằm xuống cho ta.”

https://thuviensach.vn

Kim Mê thân mình rung lên, ngơ ngác một lúc rồi ngoan ngoãn nằm xuống, chỉ là sắc mặt so với vừa rồi càng thêm đỏ.

“Nhắm mắt lại.”

Kim Mê quả thực ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, nhưng lông mi vẫn không ngừng nhảy nhót.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Phê Mệnh

” Phương Tử Vũ mỉm cười, theo bản năng vươn tay muốn vuốt ve mái tóc Kim Mê. Ngay khi bàn tay chuẩn bị chạm vào mái tóc mềm mại của Kim Mê, Phương Tử Vũ đột nhiên khẽ run, bàn tay cứ như vậy đặt ở lưng chừng không trên đầu Kim Mê không tiếp tục đưa tới. Một lúc lâu sau, Phương Tử Vũ khe khẽ thở dài, rút tay về. Nhìn thật sâu đang giả ngủ Kim Mê một lần nữa, Phương Tử Vũ xoay người khẽ nói:” Ngươi ngủ tiếp đi, ta đi trước.”

Kim Mê không dám trả lời, nhắm chặt hai mắt. Mãi cho đến khi trong tai vang lên tiếng đóng cửa mới nhẹ nhàng ngồi dậy. Từ từ mở hai mắt, trong mắt hơi nước đã đầy ắp.

Kim Mê cúi đầu nhìn xuống cái gối, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve. Một lát sau, Kim Mê cầm lấy cái gối ôm vào lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm:” Hắn đi rồi.” Nói xong, hai hàng nước mắt bất giác từ trên mặt rơi xuống gối.

Đem cái gối đầu một lần nữa xếp lại, Kim Mê nhẹ nhàng nằm xuống, nửa bên mặt dịu dàng cọ vào mặt gối. Trong mũi truyền đến mùi hương nhàn nhàn của Phương Tử Vũ còn lưu lại. Kim Mê khe khẽ thì thào:” Hắn đã đi rồi.” Bất giác nước mắt đã ướt đẫm mặt gối.

“Két két!” Cảnh cửa khẽ được đẩy ra.

Kim Mê bật dậy hô lên:” Phương… Sư phụ.”

Đi đến nguyên lai là Bách Độ, Bách Độ đi đến bên giường Kim Mê, kéo vạt áo ngồi xuống bên mép giường, vươn tay vuốt ve mái tóc Kim Mê, dịu dàng nói:” Đứa nhỏ ngốc nghếch.”

https://thuviensach.vn

Kim Mê không kìm chế được nhoài vào lòng Bách Độ khóc lên thành tiếng.

Bách Độ vuốt mái tóc Kim Mê, khẽ nói:" Mê nhi ngốc nghếch."

Kim Mê khóc lóc thỏa thích một trận rồi mới rời khỏi lòng ngực Bách Độ, lau khô nước mắt còn vương trên mặt, nức nở nói:" Xin lỗi sư phụ."

Bách Độ yêu thương gạt đi đám tóc ướt nhẹp trên má Kim Mê, nói:" Con không việc gì phải xin lỗi sư phụ cả, nữ nhân tình trường vốn là chuyện bình thường."

Kim Mê nức nở nói:" Sư phụ, con vô dụng lắm có phải không?"

Bách Độ khẽ lắc đầu, nói:" Đệ tử của sư phụ sao có thể vô dụng được? Chỉ là Tử Vũ đứa trẻ này….. Ài."

Nghe được chuyện có liên quan đến Phương Tử Vũ, Kim Mê ngừng khóc, hỏi:" Sư phụ, Phương sư huynh làm sao ạ?"

Bách Độ lắc đầu không đáp, nhưng dưới sự cầu xin của Kim Mê, bất đắc dĩ nói:" Kỳ thật ta cũng là nghe sư thúc tổ của con nói. Tiên thiên bát quái thuật của sư thúc tổ con chắc hẳn đã từng nghe nói đến?"

Kim Mê gật đầu nói:" Nghe nói là trăm lần dùng trăm lần linh, chưa từng sai lầm."

Bách Độ thở dài:" Hơi khoa trương một chút, nhưng cũng không sai biệt lắm. Sư thúc tổ của con một đời theo đuổi mệnh thuật, đối với tu chân ngược lại không quá nhiệt tâm, bởi vậy mà tu luyện gần một ngàn năm mà chỉ đạt đến Độ Kiếp kỳ. Chỉ là sư thúc tổ con cả đời chuyên nghiên cứu mệnh thuật, về điểm này quả thật là không ai có thể so được với lão nhân gia người. Người đã từng tính toán số mạng cho Tử Vũ…" Nói đến đây, Bách Độ im lặng không nói thêm gì nữa.

Kim Mê vội nói:" Sư phụ, mau nói con biết với, sư thúc tổ lão nhân gia nói như thế nào? Cầu xin người mà, sư phụ." Vừa nói vừa giật giật ống tay áo của Bách Độ.

Bách Độ thở dài, bất đắc dĩ tiếp tục nói:" Người từng tính qua số mệnh của Tử Vũ, nhưng chỉ có thể tính ra nửa trước cuộc đời của nó, mà nửa sau cuộc đời vô luận là làm cách nào đi nữa cũng tính không ra."

https://thuviensach.vn

Kim Mê giật mình nói:" Không thể nào, ngay cả sư thúc tổ cũng tính không ra, vậy thì trong thiên hạ sẽ chẳng có ai có thể tính ra số mệnh của Phương sư huynh rồi."

Bách Độ gật đầu nói:" Sư thúc tổ của con nói, nửa trước cuộc đời của Tử Vũ con đường gập ghềnh nhấp nhô, trần ngập đau khổ, hơn nữa lại là huyết quang phô lộ, đó là mệnh thuật kỳ lạ nhất mà lão nhân gia người được nhìn thấy trong cuộc đời."

Kim Mê ngây ngô hỏi:" Sư phụ, 'huyết quang phô lộ' là cái gì?"

Bách Độ nhìn bên ngoài song cửa, qua một hồi lâu, giọng nói như từ nơi nào đó xa thẳm trả lời:" Con đương nó đi rải đầy máu tươi, mạng của nó là sự trả giá của thân nhân và bằng hữu."

Kim Mê lắc đầu nói:" Mê nhi không hiểu lắm."

Bách Độ từ ái vuốt ve mái tóc Kim Mê, buồn bã cười nói:" Đơn giản là nói, nó có thể sống được đến ngày hôm nay là do những người bên cạnh nó dùng mạng sống của họ đổi lại."

Kim Mê hoảng sợ che miệng, sau đó hồi lâu mới ngơ ngác nói:" Chẳng lẽ…."

Bách Độ gật đầu nói:" Đúng vậy, thân nhân của nó, bằng hữu của nó đều vì nó mà chết, cuộc đời của nó bởi vậy mà mới đau khổ." Bách Độ ngẩng đầu, như chìm vào hồi ức nói:" Khi lần đầu tiên ta nhìn thấy nó, ta lập tức biết được, nó bề ngoài tuy rằng lạnh như băng, nhưng máu chảy trong cơ thể nó so với bất kỳ kẻ nào đều nóng hơn, so với bất kỳ ai khác đều tốt hơn. Thật là một đứa nhỏ đáng thương."

Kim Mê hai mắt bất giác lại đỏ hoe, nhỏ giọng nói:" Vậy cuộc đời này của Phương sư huynh không phải là rất đau khổ sao? Không có thân nhân cũng không có bằng hữu."

Bách Độ lắc đầu nói:" Đó chỉ là nửa đầu cuộc đời của nó mà thôi, nửa sau cuộc đời sư thúc vẫn tính không ra. Chỉ là, hai năm trước sư thúc không tiếc hao phía ba mươi năm tu vi miễn cưỡng vì Tử Vũ phê mạng."

Kim Mê lo lắng hỏi:" Có tính ra được hay không?"

Bách Độ vẻ mặt bất đắc dĩ nói:" Sư thúc hao tổn ba mươi năm tu vi, cuối cùng chỉ thu được một vài câu sấm."

https://thuviensach.vn

“Nói cái gì ạ?”

Bách Độ cười khổ nói:” Mấy câu sấm này rất kỳ quái. Là thế này: Hồ yêu hoàng tam giới; Nhĩ tôn lâm giới ngộ; Thiên diệt mà tề sinh; Vạn thế chấn khốc thiên.”

Kim Mê cúi đầu lẩm nhẩm:” Hồ yêu hoành tam giới; Nhĩ tôn lâm giới ngộ; Thiên diệt ma tề sinh; Vạn thế chấn khốc thiên.” Ngẩng đầu hỏi:” Sư phụ, mấy câu này có ý nghĩa gì ạ?”

Thấy Bách Độ lắc đầu, Kim Mê lại hỏi:” Chẳng lẽ ngay cả sư thúc tổ lão nhân gia cũng không biết?”

Bách Độ lắc đầu đáp:” Ngay cả sư thúc lão nhân gia cũng vô pháp tham thấu được huyền cơ trong đó. Chúng ta chỉ có thể ở câu đầu tiên đoán ra được nó chắc hẳn phải có liên quan với hồ yêu ngàn năm trước.”

“Hồ yêu gì ạ?”

Bách Độ thở dài:” Một ngàn năm trăm năm trước, Cửu vĩ yêu hồ mê hoặc Trụ vương……”

“Con biết.” Kim Mê ngắt lời nói:” Là Phong thần thời đại, Võ vương phạt trụ phải không?”

Bách Độ gật đầu nói:” Đúng là khi đó. Võ vương phạt Trụ sau đó thành lập Chu triều, rồi ban ra thánh chỉ muốn tu chân giả khắp thiên hạ hợp lực diệt yêu.”

Kim Mê chớp mắt hỏi:” Điều đó cùng với Phương sư huynh thì có quan hệ gì?”

Bách Độ lắc đầu cười khổ nói:” Ta cũng không biết. Chúng ta từ câu đầu tiên- Hồ yêu hoành tam giới, mà đoán ra chắc hẳn cùng hồ yêu ngàn năm trước có liên quan. Còn ba câu còn lại chúng ta không thể nào đoán được.”

Kim Mê ngây ngô hỏi:” Vì sao sư thúc tổ không tính thêm một quẻ nữa?”

Bách Độ gõ nhẹ lên trán Kim Mê, cười nói:” Đứa ngốc này, phê mệnh vốn là hành động nghịch thiên. Không chỉ hao tổn của người tính toán ba mươi năm tu vi mà còn khiến cho nguyên khí đại thương, nếu như làm không tốt còn có thể dẫn đến thiên kiếp diệt ngươi nữa.”

https://thuviensach.vn

Kim Mê lè lưỡi, nói:” Hóa ra phê mệnh lại nguy hiểm đến vậy.” Quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Kim Mê thì thảo tự nhủ:” Phương sư huynh, huynh phải bảo trọng. Mặc kệ tương lai như thế nào, Kim Mê nhất định đợi huynh.”

Bách Độ nghe vậy chỉ thở dài, yêu thương xoa đầu Kim Mê.

Ở một tòa núi nhỏ cách Ngọc Tiên đường không xa, Phương Tử Vũ một mình một bóng đứng trên đỉnh núi. Trông về dãy nhà ở của Ngọc Tiên đường, Phương Tử Vũ khẽ nói:” Cám ơn. Bảo trọng!”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ngọc Hư Tàng Thư Các (Thượng. . .

Sau khi tiên khí trong cơ thể Phương Tử Vũ bạo phát, phòng ốc ở Ngọc Võ đường bị phá hủy đi gần một nửa. Trải qua nửa tháng thời gian một lần nữa đã xây mới hoàn toàn, như vậy có thể thấy được tiềm lực của tu chân giả. Sáu tên tu chân giả trong vòng nửa tháng xây lên vài chục căn phòng, nếu việc này được truyền đến thế tục giới thật khiến cho người nghe hoảng sợ.

Phương Tử Vũ nhìn qua căn phòng đã được sửa chữa lại, so với cái cũ cũng không khác biệt lắm, nếu không phải là nước vôi quét trên tường vẫn chưa khô, cơ hồ nhận không ra được căn phòng này đã được sửa lại.

Phương Tử Vũ vẫn còn đang cảm thán thì cánh cửa phòng đối diện" két két" mở ra, Tống Đào mang theo cái chậu rửa mặt từ trong phòng đi ra. Thấy Phương Tử Vũ, Tống Đào đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức hô lớn:" Tiểu sư đệ đã về rồi! Tiểu sư đệ đã về rồi!"

Từng cánh cửa phòng lần lượt mở ra, một đám người chạy đến vây quanh Phương Tử Vũ không ngừng nói:" Tiểu sư đệ, đệ đã trở về rồi."

"Tiểu sư đệ, thân thể khôi phục rồi sao?"

"Tiểu sư đệ….."

Đối mặt với sự nhiệt tình của các sư huynh, trong lòng Phương Tử Vũ dâng lên một trận cảm động, trả lời:" Đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh, tứ sư huynh, ngũ sư huynh, lục sư huynh."

Lúc này, đang vây quanh nó chính là sáu vị sư huynh, Vu Đại Dũng, Trần Phàm, Hoàng Nguyên, Vương Đức, Tống Đào, ngay cả bình thường vẫn hiếm khi nhìn thấy, Lục Phong cũng có mặt. Tống Đào bình thường là

https://thuviensach.vn

người có quan hệ tốt nhất với Phương Tử Vũ, lo lắng hỏi:" Tiểu sư đệ, đệ thật sự đã tốt hơn chưa?"

"Ngũ sư huynh, đệ thật đã tốt lắm rồi."

….

"Khục." Đang lúc mọi người lớn bé chen lấn hỏi thăm thì Bách Kiếp ở phía sau ho khan một tiếng.

Mọi người xoay người lại đồng thanh nói:" Sư phụ."

Phương Tử Vũ cũng theo lượt, khẽ nói:" Sư phụ."

Bách Kiếp không ngừng gật đầu, nói:" Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Ngừng lại một lát, Bách Kiếp lại nói:" Các ngươi đều trở về đi, phải làm cái gì thì làm đi. Tử Vũ, theo vi sư đến đây, vi sư có chuyện muốn nói với con."

Phương Tử Vũ vẻ mặt bình tĩnh theo Bách Kiếp đi vào trong phòng, theo ý của Bách Kiếp đưa tay đóng lại cửa phòng.

Bách Kiếp ngồi xuống một cái ghế cạnh bàn, đẩy cái còn lại ra nói:" Ngồi." Phương Tử Vũ cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Bách Kiếp. Bách Kiếp cầm lấy một cái cốc trên bàn rót một cốc trà nguội đưa cho Phương Tử Vũ, thấy Phương Tử Vũ lắc đầu cự tuyệt cũng không cho là ngỗ ngược, đưa lên miệng uống vào một ngụm.

Đặt chén trà xuống, Bách Kiếp hỏi:" Tử Vũ, vẫn còn hận vi sư sao?"

Phương Tử Vũ lắc lắc đầu trầm mặc không đáp.

Bách Kiếp thở dài, nói:" Vi sư năm đó hồ đồ, làm tham vọng của bản thân mà không để ý đến con. Nếu không phải Bách Độ sư thúc của con thường hay đến tìm vi sư lí luận, điểm tỉnh cho vi sư thì sợ rằng vi sư tâm chướng khó trừ…. Ài." Uống một ngụm trà, Bách Kiếp tiếp tục nói:" Đợi đến lúc vi sư tỉnh ngộ ra thì con đã mất tích, bởi vậy mà vi sư vẫn mãi canh cánh trong lòng."

Thấy Phương Tử Vũ vẻ mặt bình tĩnh im lặng không nói, Bách Kiếp nhỏ nhẹ nói:" Tử Vũ, đừng ghi hận vi sư có được không?"

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Con không dám."

Bách Kiếp gật đầu, tiếp tục nói:" Để bồi thường cho con, vi sư quyết định từ nay về sau sẽ đem sở học một đời tất cả truyền thụ cho con."

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ vẫn trầm mặc không đáp, Bách Kiếp biết tính cách của nó, cũng không cảm thấy kỳ quái, lại nói tiếp:" Công pháp vi sư vốn tu luyện so với người khác hoàn tàn bất đồng. Vi sư trước tập tu đạo, sau đó mới từ đạo nhập võ…."

Phương Tử Vũ thản nhiên ngắt lời lão nói:" Không phải là từ võ nhập đạo sao? Đạo cũng có thể nhập võ?"

Bách Kiếp cười nói:" Võ giả, dùng võ kỹ làm chủ, tu luyện ngoại trừ cần vũ khí tốt ra càng phải có thân thể mạnh mẽ tương xứng. Mà tu đạo giả chúng ta lấy tu tinh thần làm chủ, một khi cùng người khác đấu pháp cần phải nhờ vào thượng đẳng pháp khí duy trì. Nhưng đám võ giả lại không cần, mỗi quyền mỗi cước của bọn họ đều là pháp khí, cho nên võ đạo là vương giả chiến đấu cận thân. Tử Vũ, sau này nhập thế tu hành phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để cho võ giả đến sát bên người, trừ khi con cũng là một tên võ giả hoặc có cao thâm võ kỹ phòng thân." Lại nhấp một ngụm trà, Bách Kiếp nói tiếp:" Tu chân giả chúng ta coi trọng chính là tu thân dưỡng tính, cả đời tu luyện cũng chỉ vì một cái mục đích nguyên anh phá thể phi thăng. Mà võ giả thì hoàn toàn khác, bọn họ tu luyện để tạo nên một thân thể mạnh mẽ, cuối cùng đạt tới võ phá hư không, nhục thân bay đi, trở thành võ thánh tôn sư."

Ngừng lại một lát, Bách Kiếp thở dài rồi tiếp tục nói:" Vi sư tử nhỏ thích võ, nhưng bởi rất nhiều nguyên nhân mà rốt cuộc nhắm mắt đưa chân gia nhập tu chân giới, nhưng mà ý niệm tập võ trong đầu chưa bao giờ ngừng lại. Ở tu chân giới sau khi đã có thành tựu, vi sư khổ sở tìm đến các vũ kỹ danh gia, sau khi kết hợp sở trưởng của vài nhà lại rốt cuộc cũng sáng tạo ra vũ kỹ công pháp riêng của bản thân mình." Nói đến điều này, Bách Kiếp ngượng ngừng cười trừ. Công pháp mà lão tự sáng tạo ra kỳ thật cũng là tập hợp lại vũ kỹ của các nhà khác mà thành.

Ngượng ngùng qua đi, Bách Kiếp lại tiếp tục nói:" Võ của vi sư so với những võ giả khác lại hoàn toàn khác, võ giả lấy võ kỹ làm chủ nội công làm phụ. Mà vi sư thì lại lấy tâm pháp Cửu thiên huyền tâm đạo pháp của Ngọc Hư cung chúng ta làm chủ, vũ kỹ làm phụ, khai sáng ra một con đường khác." Dứt lời, Bách Kiếp đứng dậy, nói:" Theo ta đến đây."

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ đi theo Bách Kiếp đến sân luyện võ của Ngọc Võ đường.

Sân luyện võ chiếm khoảng vài mẫu*, giống như một căn phòng lớn ngoại trừ một khoảng không trống trải ra cái gì cũng không có. Từ những vết nứt trên mặt đá lát dưới nền đất có thể thấy được, Bách Kiếp thường xuyên dẫn môn hạ đệ tử đến đây luyện võ. Phương Tử Vũ đã từng đến đây vài lần, chỉ là lúc trước Bách Kiếp cứ mỗi lần nhìn thấy nó là không dậy nữa, đám đệ tử trở về tự tu hành. Bây giờ Bách Kiếp lại chủ động truyền thụ cho nó vũ kỹ, Phương Tử Vũ lúc đầu cho dù trong mơ cũng không dám nghĩ đến.

Bách Kiếp tùy ý đứng giữa sân, trầm giọng nói:" Tử Vũ, bây giờ vi sư sẽ cho con tự mình thể nghiệm một chút sự khác nhau giữa võ và đạo. Một lát nữa, con không cần cố kỵ, cứ dùng hết lực công kích về phía sư phụ nhé!" Dứt lời, một cỗ khí thế cường đại từ trên người Bách Kiếp bộc phát ra.

Phương Tử Vũ đứng yên bất động một hồi lâu, Bách Kiếp không nhịn được hỏi:" Con không muốn tập võ?"

Phương Tử Vũ lắc đầu.

"Thương thế chưa phục hồi như cũ?"

Phương Tử Vũ lại lắc đầu.

Bách Kiếp buồn bực nói:" Vậy con vì sao không công kích vi sư?"

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Con không thể."

Bách Kiếp giật mình bừng tỉnh, lúc này mới nhớ ra từ trước cho đến nay chỉ sai Vu Đạo Dũng và Tống Đào dậy cho Phương Tử Vũ Cửu thiên huyền tâm đạo pháp mà không cho phép truyền thụ bất kỳ đạo pháp và vũ kỹ có tính công kích nào cả. Làm cho Phương Tử Vũ đến bây giờ đối địch làm sao cũng không biết, mặc dù nó có hai kiện tiên khí nhưng hiện tại Phương Tử Vũ tuyệt đối vô pháp khống chế chúng nó, một khi làm không tốt ngược lại còn bị tiên khí phản phệ. Nghĩ đến đây, Bách Kiếp cảm thấy khó chịu, nhẹ giọng nói:" Đều là lỗi của vi sư, ài. Tử Vũ, trước tiên đi đến chỗ này với vi sư."

Bách Kiếp mang theo Phương Tử Vũ đi vào một cái tháp cao ở gần Ngọc Hư điện.

https://thuviensach.vn

Tháp cao chín tầng, đỉnh tháp màu đỏ, tường màu xám làm cho người ta có cảm giác trang nghiêm.

Chân tháp sắp xếp thành bậc thang đá, theo cầu thang này mà lên sẽ nhìn thấy hai cánh cửa được làm từ gỗ lim đang đóng chặt, trên mỗi một cánh cửa đều khắc một cái bát quái đồ.

Bên trên cánh cửa là một khối bảng hiệu, trên đó có viết năm cái chữ lớn:” Ngọc Hư tàng thư các.”

*Mẫu: đơn vị đo diện tích đất; Mẫu, mười sào là một mẫu (3600 thước vuông tây là một mẫu).

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Ngọc Hư Tàng Thư Các (Hạ) . . .

” Lúc này ở trước cửa tháp có hai gã thanh niên mặc đạo bào đang giữ cửa, hai người thấy Bách Kiếp mang theo một thiếu niên đi đến, bước nhanh đến chắp tay nói:” Sư thúc.”

Bách Kiếp gật đầu thay cho trả lời, xoay người lại nhìn Phương Tử Vũ nói:” Tử Vũ, nhanh tới ra mắt hai vị sư huynh của con đi, đây là Thanh Vi sư huynh, còn đây là Thanh Tu sư huynh, bọn họ đều là cao đồ của Bách Linh sư bá con.”

Phương Tử Vũ vẻ mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói:” Bách Linh sư bá?”

Bách Kiếp cười giải thích:” Vi sư thuộc đời đệ tử thứ hai, kỳ thật đệ tử đời thứ hai của Ngọc Hư cung không phải chỉ có chưởng môn và sáu vị trưởng lão chúng ta, ngoại trừ chúng ta ra còn có rất nhiều đệ tử đời thứ hai khác nữa, chỉ là bọn họ một số ít người rất hiếm khi lộ diện, suốt ngày chuyên tâm nghiên cứu đạo pháp. Mà một số khác thì phải bảo vệ những nơi trọng yếu của Ngọc Hư cung, thường xuyên xuất hiện cũng chỉ có vài lão già chúng ta, bởi vậy mà có rất nhiều người đều cho rằng Ngọc Hư cung đệ tử đời thứ hai chỉ có chưởng môn và sáu vị trưởng lão chúng ta mà thôi.” Nói đến đây thì ha ha cười lớn, cười một trận, Bách Kiếp mới nói với hai người đối diện:” Thanh Vi, Thanh Tu đây là đệ tử nhỏ nhất của ta, Phương Tử Vũ. Tử Vũ, còn không mau chào hỏi.”

Phương Tử Vũ hờ hững nói:” Hai vị sư huynh.”

Thanh Vi và Thanh Tu đều là người tu đạo đã có chút ít thành tựu, đối với thái độ bất kính của Tử Vũ cũng chẳng thèm để ý, Thanh Tu chăm chú

https://thuviensach.vn

đánh giá Phương Tử Vũ, cười nói:" Ngươi chính là Phương sư đệ? Đã từ lâu nghe tên của Phương sư đệ, hôm nay được gặp quả nhiên là long phượng trong nhân gian. Tuổi còn nhỏ mà tu vi đã đạt đến Nguyên anh kỳ, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng."

Bách Kiếp ở một bên sung sướng cười đến nối không khép nổi miệng, còn Phương Tử Vũ thì sắc mặt vẫn không chút thay đổi.

Bách Kiếp cười nói:" Hai vị sư điệt không cần khách sáo, tu vi của các ngươi cũng không kém. Được rồi, sư phụ của các ngươi đâu?"

Thanh Vi cung kính đáp:" Sư phụ lão nhân gia đang tĩnh tu."

Bách Kiếp gật đầu nói:" Đã rất lâu rồi không nhìn thấy Bách Linh sư huynh, chắc hẳn là đã đạt đến Độ Kiếp kỳ rồi. Được rồi, Thanh V i, Thanh Tu, hôm nay ta mang Tử Vũ đến đây là để cho nó xem qua một ít sách vở của Ngọc Hư cung chúng ta, có thể mở cửa cho chúng ta hay không?"

Thanh Vi Thanh Tu đáp:" Vâng, sư thúc." Hai người lập tức đi đến bát quái đồ được khắc trên phiến đá dưới mặt đất trước cửa tháp, phân biệt đứng trên hai cái trận nhãn, trong miệng lẩm bẩm niệm pháp, một lát sau hai người đồng thời quát:" Mở!"

Hai đạo ánh sáng tím phân biệt từ trên tay hai người bắn ra, bắn lên hai cái bát quái đồ khắc ở giữa cánh cửa lim.

Hai cánh cửa lim đồng thời từ từ mở rộng, lộ ra một cái thông đạo tối om.

Bách Kiếp hài lòng gật đầu:" Hai vị sư điệt tu vi lại tiến thêm một bậc nữa rồi. Đúng rồi, Tử Vũ sau này có thể sẽ thường xuyên đến đây đọc sách, hai vị sư điệt có thể nể mặt sư thúc mà cho nó vào không?"

Thanh Tu đáp:" Sư phụ lão nhân gian sau khi nghe nói về chuyện của Phương sư đệ đã sớm đoán được sư thúc sẽ mang Phương sư đệ đến đây bồi dưỡng, sớm đã căn dặn chúng con sau này Phương sư đệ đến đây liền có thể đi vào. Chỉ có điều quy củ của tàng thư các hi vọng sư thúc có thể nói trước cho Phương sư đệ một tiếng, tránh để xảy ra những chuyện không hay."

Bách Kiếp cười mắng:" Quả nhiên là già thành tinh. Các ngươi yên tâm đi, quy củ ta sẽ nói với nó." Quay đầu nhìn Phương Tử Vũ nói:" Tử Vũ,

https://thuviensach.vn

theo vi sư vào thôi.”

Thân ảnh của Bách Kiếp và Phương Tử Vũ đồng thời biến mất trong thông đạo, hai cánh cửa lim tự động chậm rãi đóng lại, Thanh Vi và Thanh Tu hai người một lần nữa đứng về vị trí thủ vệ, dường như những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Mang theo Phương Tử Vũ lên cầu thang đến tầng thứ hai, Bách Kiếp chỉ vào những giá sách được xếp ngay ngắn đằng trước nói:” Tầng thứ hai và tầng thứ ba là một ít tu đạo pháp môn và một ít tâm đắc của những người đi trước, nhàn rỗi vô sự con có thể lấy xem. Tầng thứ tư và tầng thứ năm là một ít luyện đan bí pháp mà những tiền bối cao nhân của Ngọc Hư cung chúng ta lưu lại, con cũng có thể học một chút, học thêm được một nghề cũng là chuyện tốt. Tầng thứ sáu và tầng thứ bảy là đạo pháp và một ít vũ kỹ của Ngọc Hư cung chúng ta, nơi đó là mục đích ta mang con đến đây lần này. Con phải học nhiều một chút, sau này nhập thế lấy cái phòng thân. Tầng thứ tám cất giữ sách vở nói về một số kỳ trân dị bảo ở thần châu hiện nay và lịch sử của các môn phái tu chân, còn có một ít sự việc kỳ lạ được các tiền bối tu chân ghi chép lại, con cũng có thể đi xem một chút, có lẽ có thể tìm được phương pháp giúp con khống chế tiên khí trong cơ thể không chừng. Con về tầng thứ chín…..” Bách Kiếp ngừng lại một chút rồi trầm giọng nói:” Tử Vũ, nhớ kỹ, tuyệt đối không thể lên tầng thứ chín.”

Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn Bách Kiếp, bình thản hỏi:” Tại sao?”

Bách Kiếp lắc đầu nói:” Đừng hỏi nhiều, con bây giờ còn không thể biết. Chỉ là ngàn vạn lần nhớ kỹ, tuyệt đối không thể đi lên tầng thứ chín. Cho dù con có muốn cũng không thể lên được, nơi đó được bố trí rất nhiều cấm chế cường đại.”

Phương Tử Vũ nhìn một loạt giá sách ở trước mặt, cũng không trả lời.

Bách Kiếp đi về phía trước, từ trên một cái giá sách lấy xuống một khối ngọc giản màu trắng, nói:” Đây là tàng thư ngọc giản, bên trong dùng thần thức khắc họa mà thành, chỉ cần con đem thần thức dung nhập vào là có thể nhìn thấy đồ vật ở bên trong nó.” Đem ngọc giản chìa ra trước mặt Phương Tử Vũ, nói:” Con thử xem.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ từ trên tay Bách Kiếp nhận lấy ngọc giản, đem thần thức dung nhập vào bên trong. Ầm một tiếng vang lên, Phương Tử Vũ nhìn thấy bốn phía trắng xóa, một hàng chữ to phát ra ánh sáng vàng hiện ra lơ lửng trước mắt nó.

Nhìn mục lục trước mắt, Phương Tử Vũ đang không biết tiếp theo phải làm thế nào, đang suy tư xem làm thế nào để xem được nội dung của dòng thứ nhất" Đạo gia khởi nguyên" kia thì" Đạo gia khởi nguyên" đã tự động mở ra, từng hàng từng hàng chữ vàng chứa nội dung hiện lên trước mắt nó.

Phương Tử Vũ rốt cuộc đã biết cái ngọc giản này phải xem như thế nào, ghi nhớ kỹ trong đầu, mỉm cười đem thần thức thu về.

Phương Tử Vũ đem ngọc giản trả về chỗ cũ, Bách Kiếp hỏi:" Biết làm thế nào chưa?"

Phương Tử Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

Bách Kiếp nói:" Tốt. Vậy con cứ tạm thời ở nơi này tham quan xung quanh một vòng đi, vi sư về trước. Sau bữa trưa lại đến đón con."

Phương Tử Vũ lắc đầu nói:" Không cần đâu, con đã tích cốc, không cần ăn uống. Con muốn yên tĩnh ở đây đọc sách."

Bách Kiếp mở miệng định nói nhưng rồi lại thôi, một lát sau thở dài nói:" Tử Vũ, chăm chỉ là việc tốt nhưng cũng phải chú ý đến thân thể đấy. Con mặc dù đã tích cốc, nhưng một thời gian dài không ăn cũng sẽ có ảnh hưởng….."

Phương Tử Vũ thản nhiên ngắt lời nói:" Thật sự không cần, con muốn đọc sách."

Bách Kiếp nghe vậy đành bất đắc dĩ nói:" Được rồi, vậy khi nào vi sư đến đón con được?"

Phương Tử Vũ nói:" Xem xong rồi con sẽ đi ra."

Bách Kiếp giật mình nói:" Xem hết toàn bộ?"

"Xem hết con muốn xem xong."

Bách Kiếp cười khổ nói:" Tùy con thôi. Ta sẽ bảo Thanh Vi Thanh Tu bọn nó lúc thích hợp sẽ mang cho con ít hoa quả, khi nào con muốn đi ra chỉ cần đứng vào giữa bát quái đồ ở gần cửa lớn bọn họ sẽ có cảm ứng mà mở cửa cho con."

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ hờ hững nói:” Biết rồi.”

Bách Kiếp muốn nói nữa, nhưng cuối cùng chỉ có thể lắc đầu cười khổ xoay người rời đi.

Đợi cho Bách Kiếp rời đi, Phương Tử Vũ lẳng lặng nhìn vào mục lục giá sách hàng thứ nhất, phát hiện không có cuốn sách nào làm cho nó cảm thấy hứng thú sau đó mới xoay người đi đến hàng sách tiếp theo.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sơ Luyện Chưởng Quyết

Thời gian qua nhanh, chẳng mấy chốc Phương Tử Vũ đã ở lại trong tàng thư các được ba tháng. Ba tháng này, ngoại trừ Thanh Tu ngẫu nhiên đem nước hoa quả đến cho nó hoặc là Thanh Vi đổ thêm dầu vào đèn trên tường ra thì chẳng còn ai đến đây nữa. Mà Phương Tử Vũ cũng rất thích cái loại hoàn cảnh yên tĩnh này, một mực vùi đầu trong biển sách, trong ba tháng này nó không hề rời khỏi tàng thư các lấy nửa bước.

Phương Tử Vũ bỏ xuống ngọc giản trong tay, thở ra một hơi thật dài, xoay người nhìn về cầu thang phía trước, chỉ còn lại tầng thứ tám nữa thôi.

Trong ba tháng này, Phương Tử Vũ bắt đầu xem sách từ tầng thứ hai cho đến tầng hiện tại, chỉ cần là sách khiến cho nó cảm thấy hứng thú đều không bị bỏ qua.

Tầng thứ hai, thứ ba tất cả đều là tu tập pháp môn của tu chân, trong đó cũng có nội công tâm pháp của võ học, quả thật là bác đại tinh thâm, chỉ có điều không biết là người của Ngọc Hư cung đã làm cách nào sưu tập lại được. Điều duy nhất làm cho Phương Tử Vũ thất vọng chính là nơi này không có bộ sách nào về ma công cả, xem ra người thuộc chính phái đối với ma công quả thật là căm ghét đến tận xương tủy, ngay cả luận bàn một chữ cũng không nhắc tới. Ở tầng thứ hai, thứ ba khoảng một tháng sau đó nó đi lên tầng tiếp theo.

Tầng thứ tư, thứ năm đại bộ phận là sách về luyện đan, chỉ là Phương Tử Vũ hình như đối với luyện đan vô duyên, đối với nơi này nó chỉ tùy ý xem qua, điều duy nhất khiến nó cảm thấy hứng thú đó là một ít bộ sách viết về trận pháp và luyện khí được lưu ở nơi này. Ngọc Hư cung lấy luyện

https://thuviensach.vn

đan làm chủ, đối với luyện khí và trận pháp chỉ là kẻ ngoại môn, cho nên sách về luyện khí và trận pháp ở nơi này ít đến đáng thương, có chăng cũng chỉ là luyện khí nhập môn và sơ cấp trận pháp. Mặc dù chỉ là sơ cấp nhưng đối với Phương Tử Vũ mà nói lại có tác dụng vô cùng lớn. Phương Tử Vũ ở lại tầng bốn, tầng năm thời gian ngắn nhất, chỉ khoảng nửa tháng, sau đó đi lên tầng tiếp theo.

Tầng thứ sáu đều là sơ cấp đạo pháp, uy lực không lớn, Phương Tử Vũ cũng không có nhiều hứng thú, tùy ý lưu lại vài ngày rồi đi lên tầng thứ bảy. Nơi này mới là chỗ cất giữ tinh hoa của Ngọc Hư cung, tất cả cao cấp đạo pháp đều ở nơi này, trong đó còn có một ít sách về vũ kỹ nữa.

Nhớ lại lúc trước bị Thanh Dục đánh cho không có lực đánh trả, Phương Tử Vũ hiểu rằng bản thân mình lúc này cần nhất là học được đạo pháp hoặc vũ kỹ có tính công kích. Uy lực của cao cấp đạo pháp quả thật là sơ cấp đạo pháp không thể nào so được, Phương Tử Vũ rất nhanh bị nội dung chi tiết trong đó hấp dẫn. Sau hơn một tháng vùi đầu vào trong đống sách, mỗi một ngóc ngách của tầng bảy đều in dấu chân Phương Tử Vũ, mỗi một quyển sách đều được nó xem qua.

Cao cấp đạo pháp uy lực quả nhiên là rất lớn, giống như’Tiểu lôi quyết’, ’Tử điện thiểm’ đám này có thể dẫn ra cửu thiên thần lôi làm công kích, cao cấp đạo pháp đều yêu cầu phải có pháp khí thượng đẳng, nếu không rất dễ bị phản phệ, tự nhận lấy quả đắng.

Nghĩ đến pháp khí, Phương Tử Vũ liền nhớ đến thanh hắc sắc trường đao trong cơ thể mình, đó là tiên khí, ở trên thế gian này pháp bảo có thể tìm cũng tìm không được cái nào tốt hơn nó. Chỉ là, ngoại trừ lần trước nó đột nhiên bạo phát một lần ra thì vẫn một mực an tĩnh ở trong cơ thể Phương Tử Vũ, ngay cả nó cũng không biết làm thế nào để khống chế nó. Nhìn về phía cầu thang dẫn lên tầng tám, Phương Tử Vũ nhớ đến Bách Kiếp đã từng nói với nó, ở tầng thứ tám có thể sẽ tìm được bộ sách nói về cách khống chế tiên khí.

Sách ở tầng thứ bảy nó đã hoàn toàn xem xong, công pháp ở nơi này quả thật là bác đại tinh thâm, trong thời gian ngắn nó còn không thể tiêu hóa hấp thu hoàn toàn. Mà trong đó làm cho nó kinh ngạc nhất lại là vũ kỹ, có

https://thuviensach.vn

một quyển do tiền bối Ngọc Hư cung lưu lại trong đó viết rằng—Võ giả, mới là chí tôn vương giả của tu chân giới. Cùng một cấp bậc, tu chân giả tuyệt đối không phải là đối thủ của võ giả, đối với võ giả mà nói bọn họ không cần pháp khí duy trì, mỗi tay mỗi chân của bọn họ đều là binh khí sắc bén khiến cho người ta sợ vỡ mật. Đương nhiên, nếu có được một thanh binh khí tốt, thực lực của bọn họ sẽ càng cao hơn một bậc….

Mặt sau những lời vô nghĩa rất nhiều, nhưng từ trong đó có thể thấy được vị tiền bối này đối với vũ kỹ rất sùng bái.

Sau khi xem xong vài bộ sách liên quan đến vũ kỹ, Phương Tử Vũ bị vũ kỹ thật sâu hấp dẫn. Võ, đối với nhục thể yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, một khi ngươi cùng người khác đối võ, thân thể mới đánh đấm được một lúc thì đã mệt mỏi không chịu nổi, đó không phải là tìm chết sao. Trong vũ kỹ có một ít cao cấp thân pháp, một khi luyện đến cảnh giới cao thâm, chỉ cần đối thủ so với ngươi chênh lệch không quá lớn, ngươi đứng yên cho họ đánh, họ đều không chạm được vào ngươi. Mà một ít cao thâm vũ kỹ phối với với nội công tâm pháp riêng, uy lực của nó sẽ là vô cùng lớn. Giống như trong quyển” Lưu quang chưởng” có ghi: …Chưởng xuất phong kính vân động, khiến cho người ta sợ hãi…. Uy lực của một chưởng không kém thiên lôi….. Tuy rằng có thể khoa trương một chút, nhưng cũng có thể thấy được uy lực của vũ kỹ này.

Nói đến chưởng, Phương Tử Vũ nhớ đến’Long thần quyết’ gia truyền. Trong’Long thần quyết’ phân chia làm tâm pháp chương, kiếm pháp chương, chưởng pháp chương và thân pháp chương.

Chương tâm pháp bị Phương Hạo Nhiên đem dung hợp với ma công đi theo con đường mới, sáng tạo ra’Thiên ma sách’. Kiếm pháp’Long thần kiếm quyết’; chưởng pháp’Long thần chưởng quyết’ cùng với thân pháp’Tàn ảnh thần bộ’ không hề bị cải biến, nhất nhất chiếu theo bản gốc ghi lại trong’Thiên ma sách’.

Từ lúc Từ Ngạo Thiên đem’Thiên ma sách’ trả lại, Phương Tử Vũ vẫn một mực cất giữ ở bên người, sau khi trở về Ngọc Võ đường còn chưa kịp đem đi cất dâu thì đã bị Bách Kiếp mang đến đây. Từ trong lòng ngực lấy

https://thuviensach.vn

ra’Thiên ma sách’, lật đến phần võ công, Phương Tử Vũ trầm tĩnh trong võ công cao thâm của’Long thần quyết’.

Mặc dù nó đã sớm đem nội dung’Long thần quyết’ được bao quát trong’Thiên ma sách’ đều học thuộc làu, nhưng trước đây Phúc thúc chỉ dậy nó chương tâm pháp, sau khi gia nhập Ngọc Hư cung thì được học’Cửu thiên huyền tâm đạo pháp’, đối với vũ kỹ đừng nói là học ngay cả xem qua nó cũng chưa từng xem. Cho nên đối với phần võ công’Long thần quyết’ trong Thiên ma sách nó cho đến bây giờ một chút cũng không biết, căn bản là chưa từng học đến.

Ở trong tàng thư các ba tháng, đối với nó có tác dụng rất lớn. Đặc biệt là võ công bí kỹ ở tầng sáu, bảy khiến cho nó có một loại cảm giác như từ trong bóng đêm tìm thấy ánh sáng, một chân trời mới hiện ra trước mắt nó. Sau khi đọc qua những vũ kỹ bí tịch từ nhập môn cho đến cao thâm, lúc này nhìn lại’Long thần quyết’ Phương Tử Vũ có một loại cảm thụ thông suốt tất cả.

‘Long thần kiếm quyết’ và’Long thần chưởng quyết’ thập phần tương tự, Phương Hạo Nhiên cũng đã ghi rõ: --’Long thần kiếm quyết’ là do trang chủ đời thứ nhất của Long thần sơn trang căn cứ vào’Long thần chưởng quyết’ mà sáng tạo ra. Hóa ra’Long thần chưởng quyết’ mới là’Long thần quyết’ căn bản, trang chủ đời thứ nhất của Long thần sơn trang Phương Long Kiếm bằng vào’Long thần kiếm quyết’ được cải biên từ’Long thần chưởng quyết’ đả bại vô số anh hùng trong thiên hạ, bởi vậy cũng có thể biết được uy lực của’Long thần chưởng quyết’.

Cất kỹ’Thiên ma sách’, điều động chân khí của Thiên ma sách, chiếu theo lộ tuyến vận hành của ma công vận khởi chân khí liên miên bất đoạn. Phương Tử Vũ trong đầu hồi tưởng lại một lượt yếu quyết của’Long thần chưởng quyết’, từng câu từng chữ không ngừng hiện lên trong đầu nó. Rất nhanh, đám chữ này tự tổ hợp thành vài bức đồ án hình người, không ngừng diễn luyện các động tác ở trước mắt nó. Phương Tử Vũ nâng tay lên, chiếu theo động tác của những đồ án đó bắt đầu múa theo.

Khi mới bắt đầu nó vẫn phải dựa vào ý chí, đến lúc sau Phương Tử Vũ hoàn toàn bằng vào cảm giác diễn luyện bộ chưởng pháp này, trong lòng

https://thuviensach.vn

dường như ẩn dấu cái gì đó, có một loại” không buồn không vui” cảm giác.

Một lần lại thêm một lần, đây đã là lần thứ năm diễn luyện bộ chưởng pháp này, đợi đến khi chưởng pháp kết thúc, nó vẫn không dừng lại, trở về thức đầu tiên lại diễn luyện thêm một lần nữa.

Nếu như lúc này Bách Kiếp mà có mặt ở đây, nhất định sẽ khiếp sợ không thôi.

Từng đạo từng đạo chưởng phong từ Phương Tử Vũ quyền chưởng phóng ra, quét qua ngọn đèn treo trên tường khiến cho nó không ngừng lay động. Chưởng phong xuất thể, điều này tuyệt không phải một tên mới học vũ kỹ có thể làm được, càng không nói Phương Tử Vũ mới là ngày đầu tiên tập võ, tuyệt đối là một cái kỳ tích, hơn nữa còn là kỳ tích chưa từng có từ trước đến nay.

“Vù vù.” Tiếng quyền chưởng rốt cuộc nhỏ dần rồi biến mất.

Phương Tử Vũ hai tay chắp sau lưng, ngửa mặt lên trần phòng hai mắt nhắm chặt, mái tóc dài không gió tự bay. Một lúc lâu sau, Phương Tử Vũ mới chậm rãi mở mắt, nhất thời hai đạo ánh sáng chợt léo lên rồi biến mất.

Nhớ lại yếu quyết của’Long thần quyết’ một lần nữa, Phương Tử Vũ trong lòng sinh ra một loại minh ngộ, có một loại cảm giác lập địa thành phật. Phương Tử Vũ tự biết tâm cảnh của bản thân lúc này lại đột phá một nấc nữa, quan sát công lực trong cơ thể nhưng vẫn không gia tăng. Phương Tử Vũ không khỏi âm thầm cười khổ, cứ tiếp tục như thế này thì tinh thần tu vi của nó và công lực bản thân sẽ không tỉ lệ với nhau, điều này cũng giống như một người với thân thể của trẻ mới sinh đã có tư tưởng của lão già bảy tám mươi tuổi, kẻ đó tuyệt đối là một cái quái thai.

Sửa sang lại ý nghĩ trong lòng, Phương Tử Vũ quét mắt đảo qua tầng bảy một lần nữa, cho đến khi xác định không bỏ sót bộ sách nào cả mới chậm rãi bước lên bậc thanh tầng thứ tám.

Tầng thứ tám, là tầng cao nhất mà Phương Tử Vũ có thể đi đến, bên trong cất giữ lịch sử của một số môn phái tu chân giới, binh khí phổ- bài danh binh khí pháp bảo trong thiên hạ, những truyện hoang đường kỳ lạ của thần châu đại địa, thiên hạ kỳ trân dị thú…….

https://thuviensach.vn

Nhớ tới đại mãng và bông hoa ngũ sắc kỳ quái trong cái động trên Côn Lôn sơn, Phương Tử Vũ đầu tiên đi về phía giá sách đề tên: -- Kỳ trân dị thú.

Không biết đã trải qua bao lâu, Phương Tử Vũ rốt cuộc xem xong tất cả những cuốn sách viết về kỳ trân dị thú. Bây giờ nó rốt cuộc đã biết con cự mãng lúc trước có tên là" Hỏa vân huyết mãng", ba ngàn năm thành hình, ba ngàn năm kết đan, tu luyện thêm ba ngàn năm nữa mới có thể hóa xà phi thăng. Trong sách nói, Hỏa Vân huyết mãng xếp thứ mười sáu trong thiên hạ hung thú, trong thư có viết: -- Hỏa vân huyết mãng, thân dài ba mươi thước, cao khoảng một thước, theo tu vi gia tăng thân thể cũng theo đó mà tăng trưởng. Trời sinh tính hung hãn, bất kỳ sinh vật nào rơi vào phạm vi của nó đều thành thức ăn cho nó. Tu luyện sáu ngàn năm trong thể nội sẽ kết xuất một viên nội đan, giống như viên ngọc đỏ như máu, thuộc hành Hỏa trong ngũ hành bá đạo vô cùng, kẻ nào có được đan này phải cẩn thận. Mãng này da bền chắc vô cùng, chế thành áo giáp có thể thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập. Xương của nó cũng cứng rắng vô cùng, là thượng giai tài liệu cho tu chân giả luyện chế pháp khí. Răng nanh có kịch độc, chỉ cần một giọt độc dịch có thể độc chết vô số người. Con mắt có thể làm thuốc, làm tài liệu luyện đan. Xà này cực kỳ hiếm thấy, từ thời hồng hoang đến nay chỉ thấy xuất hiện một đầu, bị tu chân giả lúc đó giết chết. Chỉ là, Hỏa vân huyết mãng trời sinh hung hãn hơn nữa đao thương bất nhập, giết nó rất khó. Đương thời tu chân giả tử thương vô số mới có thể giết chết được nó…….

Trong sách rất ít thông tin về Hỏa vân huyết mãng, nhưng cũng đã khiến cho Phương Tử Vũ vô cùng thỏa mãn. Tìm kiếm hết tất cả các bộ sách nhưng vẫn không có quyển nào ghi lại về đóa hoa ngũ sắc kia, Phương Tử Vũ âm thầm thở dài, xoay người đi đến giá sách kế tiếp.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Thần Bí Bách Linh

” Thời gian lén lút rời đi trong vô tình, đảo mắt Phương Tử Vũ ở tầng thứ tám đã được một tháng. Một tháng này đối với nó mà nói thật sự rất đáng giá, từ tầng này nó tìm được rất nhiều thông tin liên quan đến các môn phái tu chân, không thể nghi ngờ điều này giảm bớt đi được rất nhiều phiền toái cho kế hoạch báo thù trong tương lai của nó. Càng làm cho nó kinh ngạc đó là ở tầng thứ tám này có lưu trữ một ít sách vở liên quan đến Long Thần sơn trang, nó từ trong đó mà biết được Long thần sơn trang lúc trước ở trong võ lâm có địa vị cao như thế nào.

Trong sách viết về Long thần sơn trang vô cùng chi tiết, tất cả mọi sự việc từ trang chủ đời đầu tiên Phương Long Kiếm thành lập nên Long thần sơn trang cho đến trang chủ đời thứ sáu Phương Hạo Nhiên đều được ghi lại đầy đủ. Trong thư đối với Long thần sơn trang thập phần sùng bái, viết rằng: -- Long thần sơn trang mặc dù thuộc về võ lâm nhưng đời đời xuất hiện nhân tài, đều dùng võ nhập đạo gia nhập vào tu chân giới.

Nhưng sự việc Long thần sơn trang bị người huyết tẩy chỉ sau một đêm lại được ghi lại một cách giản lược, ý tứ đại khái là Long thần sơn trang đời thứ sáu Phương Hạo Nhiên không tuân theo quy củ của tu chân giới tự tiện thu dưỡng yêu vật, dẫn đến sự quần công của các môn phái trong tu chân giới. Sau trận chiến này, cái tên Long thần sơn trang ở trong võ lâm và tu chân bị xóa bỏ hoàn toàn, mà trong sơn trang ngay cả người hầu, người giúp việc tổng cộng một trăm ba mươi ma người không một ai sống sót, Phương gia từ đó biến mất. Một thế gia võ lâm lâu đời từ đó bị gạch tên khiến cho người ta tiếc hận.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ sau khi cắn răng kiên trì xem xong tất cả bộ sách viết về Long thần sơn trang mới há miệng phun ra một ngụm máu tươi, lau đi vết máu nơi khóe miệng ánh mắt tóe lửa, hung tợn nói:" Tu chân giới, thù này ta nhất định phải báo."

Từ đó, Phương Tử Vũ gần như điên cuồng xem tất cả các sách có liên quan đến tu chân môn phái, nhưng trong sách lại không nói rõ huyết tẩy Long thần sơn trang lúc trước là do những môn phái nào gây ra, cho nên Phương Tử Vũ đem tất cả oán khí đổ lên toàn bộ tu chân giới. Nếu sự việc trước kia là do tu chân giới quần công, vậy thì các môn phái tu chân đều không thoát khỏi quan hệ. Phương Tử Vũ âm thầm phát thệ, sẽ có một ngày nó muốn đám người tu chân đó phải hối hận.

Ngày hôm nay Phương Tử Vũ rốt cuộc cũng xem xong khối ngọc giản cuối cùng có liên quan đến các môn phái tu chân, thở dài một hơi than thở nói:" Hóa ra tu chân giới có nhiều môn phái như vậy."

"Ài dza, thiên hạ tu chân môn phái có đến trăm ngàn cái, chẳng lẽ Tử Vũ cho rằng tu chân môn phái chỉ là một số đại môn phái thường được người ta nhắc đến sao?" Một vị lão giả không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng nó.

Phương Tử Vũ rùng mình hoảng sợ, để cho người khác vô thanh vô tức đi đến sau lưng mà không bị mình phát giác, đây vẫn là lần đầu tiên, nó hoảng sợ thất sắc. Đợi khi nó quay đầu nhìn về phía lão giả, nó không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, lão nhân trước mắt này khuôn mặt nếp nhăn chồng chéo như tấm vải bị vò nhầu, trên đầu chỉ còn lại lơ thơ vài cọng tóc bạc. Dáng người vô cùng gầy ốm, dường như chỉ còn lại da bọc xương, lưng còng, một trận gió thổi qua là có thể thổi bay lão.

Lão nhân tay cầm cây chổi lông gà, nhẹ nhàng quét đi đám bụi bám trên giá sách. Mắc dù trên giá sách chẳng hề có chút bụi bẩn nhưng lão nhân quét vẫn rất cẩn thận, cẩn thận tỉ mỉ như đang nâng niu đứa trẻ mới sinh vậy.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nhìn lão chằm chằm, trầm giọng hỏi:" Bách Linh sư bá?"

https://thuviensach.vn

Lão nhân dừng tay, quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ, khuôn mặt tươi cười hòa ái nói:” Là ta.”

“Sư bá, sao người lại ở đây?”

Bách Linh cười nói:” Ta vốn là người quản lý nơi này, vì sao không thể ở đây?”

Phương Tử Vũ thu hồi ánh mắt lạnh lùng, từ từ trở lại bình thường, hỏi:” Tu vi của sư bá thật cao.”

Bách Linh đáp:” Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Tử Vũ mặc dù được coi là người đứng đầu trong lớp tuổi trẻ đồng lứa nhưng không nên bởi vậy mà kiêu ngạo, nên biết rằng núi cao còn có núi cao hơn.”

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu nói:” Thụ giáo.”

Bách Linh không để ý, tập tễnh đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ, đưa tay cầm lấy một khối ngọc giản, chổi lông gà ở trên tay nhẹ quét, vừa quét vừa nói:” Ta vẫn một mực quan sát Tử Vũ suốt bốn tháng nay, đối với tư chất của Tử Vũ chỉ có thể than tư chất ngút trời, Tử Vũ đừng để cô phụ tấm thân căn cốt tốt này đấy.”

“Ồ!?” Phương Tử Vũ hờ hững nói:” Con thế nhưng lại không biết?”

Bách Linh đặt ngọc giản xuống cười nói:” Ngày đầu tiên Bách Kiếp sư đệ mang Tử Vũ tiến vào tàng thư các ta đã âm thầm quan sát con, con đầu tiên là xem tu chân tâm pháp ngọc giản ở tầng hai và tầng ba, đối với ngọc giản luyện đan của tầng bốn và tầng năm con tựa hồ không có hứng thú, xem qua loa một vòng là xong. Mà ở tầng thứ bảy, con lần đầu thử luyện vũ kỹ liền thành công, quả thực không làm cho ta thất vọng.” Nói đến đây, Bách Linh ánh mắt cổ quái nhìn vào ngực Phương Tử Vũ hỏi:” Ở tầng thứ bảy, quyển sách con lấy ra từ trong lòng ngực là sách gì vậy?”

Phương Tử Vũ nghe xong sắc mặt trầm xuống, âm thầm mắng bản thân không cẩn thận, ngay lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, một lần nữa lạnh lùng nhìn Bách Linh chằm chằm không trả lời.

Bách Linh cười nói:” Tiểu gia hỏa không cần cảnh giác mạnh như vậy, nếu ta muốn nhìn quyển sách của con thì đã ra tay lúc đó rồi, cần gì phải chờ đến lúc này?”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ nghĩ đến tu vi của Bách Linh, biết rằng nếu lão muốn ra tay với mình, mười lần Phương Tử Vũ cũng không đủ cho lão xem trọng. Bách Linh mới vừa rồi có thể vô thanh vô tức đi đến sau lưng nó từ đó có thể thấy được lão khủng bố đến chừng nào rồi. Phương Tử Vũ thu hồi ánh mắt nhưng vẫn không lơi lỏng đề phòng đối với Bách Linh, trầm giọng hỏi:" Lão đã thấy được gì?"

Bách Linh không trả lời mà hỏi ngược lại:" Con đối với quyển sách đó rất lo lắng, ài, là vật thân nhân con lưu lại sao?"

Phương Tử Vũ gật đầu nói:" Là cha ta lưu lại cho ta."

Bách Linh lâm vào trầm tư, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói:" Ngày đó sau khi con xem xong cuốn sách thì diễn luyện một bộ chưởng pháp, rất giống'Long thần quyết' của Long thần sơn trang!?" Nói đến đây, ánh mắt như có ý như vô ý quét qua khuôn mặt Phương Tử Vũ.

Lần này làm cho Bách Linh thất vọng đó là trên khuôn mặt của Phương Tử Vũ chẳng hề biến hóa, vẫn một bộ dạng bình thản không buồn không vui như cũ, Phương Tử Vũ thản nhiên đáp:" Long thần quyết là cái gì?"

"Cái con luyện là gì?"

"Vô danh công pháp do cha ta lưu lại."

"Cha con là ai?"

"Không biết."

Bách Linh cười nói:" Ngay cả cha mình gọi là gì cũng không biết?"

Trên người Phương Tử Vũ từ từ phóng ra một cỗ khí thế, là sát khí. Với tu vi cao thâm của Bách Linh sớm đã cảm nhận được sát khí trên người Phương Tử Vũ, hiểu rằng tên tiểu tử trước mặt này đã động sát khí đối với mình. Bách Linh cũng không bóc trần ra, giả bộ như không biết nhìn Phương Tử Vũ. Mặc dù Phương Tử Vũ đối với Bách Linh đã động tới sát khí, nhưng ngoài miệng vẫn đáp:" Ta từ nhỏ ăn xin, không cha không mẹ, trời sinh trời nuôi."

Bách Linh gật đầu, cũng không biết là có tin tưởng lời nói của Phương Tử Vũ hay không, nói:" Lúc trước sư thúc nói quacon sát tâm quá nặng hơn nữa ma căn đã sớm ăn sâu, Tử Vũ, không thể để cho ma tâm khống chế bản thân con đấy."

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ không đáp, Bách Linh lại nói tiếp:" Ở tầng thứ tám, ta thấy con sát khí trùng thiên, sau đó điên cuồng tìm đọc tất cả các bộ sách liên quan đến các môn phái tu chân, Tử Vũ có thể giải thích cho ta nghi hoặc này không?"

Phương Tử Vũ đáp:" Không thể trả lời."

Bách Linh không cho đó là ngỗ ngược, tiếp tục nói:" Tử Vũ, tâm là căn bản của con người, tâm thiện thành tiên, tâm ác thành ma. Tử Vũ nên nhớ lấy, là thiện là ác chỉ cách nhau một ý niệm."

Phương Tử Vũ lạnh lùng hỏi:" Lão muốn nói gì?"

Bách Linh cúi đầu trầm tư, một lát sau lại ngẩng đầu liên niệm khẽ:" Bồ đề bổn vô thụ, minh kính diệc phi thai. Bổn lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai (*)."

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:" Bụi bặm khắp nơi, làm sao có thể không nhiễm?"

Bách Linh trầm ngâm nói:" Thân bản vô trần, tâm khước hữu ai. Cổn cổn hồng trần, hà khổ lai do (**)?"

"Nếu thân thể sạch sẽ trong lòng tại sao lại bẩn, nếu thân thể có bụi bẩn tâm tất sẽ nhiễm bụi." Nói xong, trong mắt Phương Tử Vũ chợt lóe lên một tia hung quang rồi biến mất.

Bách Linh thở dài:" Tử Vũ, con quá cố chấp rồi, lùi một bước trời cao biển rộng a."

Phương Tử Vũ đáp:" Vực sâu vạn trượng, không đường lùi bước."

Bách Linh lắc đầu thở dài:" Con cứ tiếp tục như vậy sẽ không phải là đường chính, chắc chắn sẽ có một ngày đọa nhập ma đạo không thể tự thoát ra được."

Phương Tử Vũ nói:" Đó là việc của ta." Rồi lại hỏi:" Sư bá ngược lại giống một người tu phật, thiện phật đầy miệng."

Bách Linh cười nói:" Thiên hạ vốn một nhà, cần gì phân ngươi ta."

"Một nhà?" Phương Tử Vũ cười lạnh nói:" Nếu thực một nhà, vì sao suốt ngày lại chém giết không ngừng?"

Bách Linh cảm thán nói:" Con người a, luôn luôn có dục vọng, dục vọng che lấp bản tâm sẽ làm ra những chuyện bất chấp hậu quả."

https://thuviensach.vn

“Người không có dục vọng?”

Bách Linh ngửa mặt lên trời nói:” Đã từng có, vì dục vọng đó ta hại chết bằng hữu tốt nhất của ta, vì thế ta vẫn luôn canh cánh trong lòng, cả đời trong lòng khó yên. Từ đó về sau ta một lòng tu đạo, dục vọng đó sớm đã theo cái tên ta hóa thành cát bụi, tan theo mây khói.” Dường như phát hiện thấy bản thân hôm nay cảm xúc đặc biệt nhiều, Bách Linh lại hỏi:” Tử Vũ đã xem hết sách nơi này chưa?”

Phương Tử Vũ gật đầu:” Rồi, trừ….” Nói đến đây, quay đầu nhìn về phía cầu thang dẫn lên tầng thứ chín.

Bách Linh cười nói:” Tử Vũ không nên có chủ ý với tầng thứ chín, nơi đó con không thể tới được.”

“Nơi đó có bí mật gì?”

“Bí mật động trời, sự tồn tại của ta là vì bảo vệ cái bí mật này.”

“Ồ!?”

Bách Linh cười khổ nói:” Tử Vũ, đến thời điểm nên biết con sẽ được biết. Bây giờ vẫn không phải là thời điểm con có thể biết, con nên... Khụ khụ khụ…” Đang nói, khuôn mặt Bách Linh chợt đỏ bừng, tiếp đó liên tục ho khan.

Phương Tử Vũ sắc mặt không chút thay đổi nhìn lão, Bách Linh sau khi ho khan một trận cảm thấy thoải mái hơn mới lắc đầu cười khổ nói:” Ài, già rồi, không dùng được nữa rồi. Tử Vũ đã xem xong những gì con muốn xem liền có thể rời đi. Sự việc trong thời gian này ta sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào khác biết, Tử Vũ có thể yên tâm. Con…. Ài, tự thu xếp ổn thỏa đi.”

Phương Tử Vũ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Bách Linh một lúc lâu, không nói một lời xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Phương Tử Vũ, Bách Linh lầm bẩm tự nhủ:” Hạo Nhiên, ngươi có một đứa con thật giỏi. Nhưng nó tâm ma quá nặng, nếu cứ tiếp tục như thế này chắc chắn sẽ có một ngày đọa nhập ma đạo, Hạo Nhiên, ngươi nói xem ta làm sao giúp nó…Khụ khụ khụ…”

Tạm dịch: (*): Bồ Đề vốn không phải cây, gương sáng không cần đài. Vốn không có gì, nơi nào vấy bụi bẩn.

https://thuviensach.vn

(**): Thân thể vốn trong sạch, nhưng trong lòng lại có bụi. Thế gian cuồn cuộn, cần gì lý do?

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Sơ Ngộ Võ Đạo

” Ngọc Võ đường, sân luyện võ.

Lúc này Bách Kiếp và Phương Tử Vũ đang đứng đối diện nhau ở giữa sân. Vu Đại Dũng đám người nghe nói vội vàng chạy đến, sớm đứng ở góc sân theo dõi cuộc chiến.

Bách Kiếp hỏi:” Tử Vũ, con đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Phương Tử Vũ vẻ mặt không chút thay đổi, khẽ gật đầu.

“Tốt, con cứ thoải mái ra tay công kích vi sư. Đến đây!”

Phương Tử Vũ không nói không rằng, bước lên một bước vung quyền đánh về phía Bách Kiếp, quyền phong từ cơ thể xuất ra vang lên’hô hô’.

Bách Kiếp sửng sốt rồi lập tức mỉm cười gật đầu, nghiêng người né tránh quyền phong của Phương Tử Vũ, mãn ý nói:” Quyền phong xuất thể, tốt! Tử Vũ, con mới luyện vũ kỹ mà đã đạt đến sơ cấp cảnh giới của võ kỹ rồi, tốt, tốt.”

Đám người Vu Đại Dũng ở một bên giật mình đưa mắt nhìn nhau, sơ cấp cảnh giới ý nghĩ như thế nào bọn họ đương nhiên biết, lúc trước để đạt đến sơ cấp cảnh giới quyền phong xuất thể mà bọn họ phải chịu nhiều đau khổ, khổ luyện suốt mấy năm trời mới thấy được thành quả. Không có nghĩ đến Phương Tử Vũ chỉ sau vài tháng không gặp đã đạt đến loại cảnh giới này, điều này khiến cho bọn họ hâm mộ không thôi. Nếu bọn họ viết được Phương Tử Vũ lần đầu tiên luyện võ đã đạt đến cảnh giới này thì tin tưởng rằng bọn họ sẽ càng thêm hoảng sợ chết ngất.

Nhất thời trong sân luyện võ tiếng quyền va chạm, tiếng quyền chưởng phá không, tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người vang lên không dứt bên

https://thuviensach.vn

tai.

Phương Tử Vũ công kích lâu mà không được trong lòng không khỏi nóng vội, Bách Kiếp cứ mỗi lần rơi vào thời khắc nguy kịch lại đánh ra một quyền chưởng khiến cho nó khó khăn lắm mới có thể né tránh được.

Bách Kiếp thấy Phương Tử Vũ có vẻ nóng vội không ổn định, trầm giọng quát:" Cùng người khác đối địch, trong lòng yên tĩnh là trọng yếu."

Phương Tử Vũ nghe xong mới biết bản thân chút nữa đã rơi vào tiểu thừa, lập tức thu thập tâm tình một lần nữa đánh tới. Từ lúc này trở đi mỗi một quyền đánh ra trong lòng đều tinh tế thưởng thức, sự vận chuyển chân khí cũng dần dần trở nên thông thuận hơn.

Bách Kiếp mỉm cười gật đầu, vẫn như cũ né tránh không đánh trả.

Phương Tử Vũ tay trái giả vờ đánh ra một quyền, nhưng ở dưới lại tung ra một cước đá về phía bụng dưới của Bách Kiếp. Sau khi Bách Kiếp lắc mình né tránh, Phương Tử Vũ lập tức áp sát tung ra một loạt quyền ảnh. Kình khí mãnh liệt đem đám lá rụng trên sân thổi bay, Bách Kiếp cũng theo quyền phong phất phơ khi đông khi tây, nhàn nhã nói không thành lời, trong lớp lớp quyền ảnh từng bước từng bước thong dong tản bộ trên sân.

Phương Tử Vũ chậm rãi ổn định tinh thần, phát hiện ra Bách Kiếp dường như đang vận dụng một bộ pháp nào đó. Quan sát hồi lâu, Phương Tử Vũ mới nghĩ ra Bách Kiếp đang dùng chính là'Lăng Hư bộ' mà nó đã từng nhìn thấy ở tầng thứ bảy.

'Lăng Hư bộ' mặc dù không phải là bộ pháp khinh công tuyệt đỉnh nhưng rất thích hợp dùng trong độc đấu.

Trên tay'Lưu quang chưởng' công kích không ngừng, mà yếu quyết'Lăng hư bộ' nhất nhất hiện lên trong đầu. Phương Tử Vũ bắt đầu thử đem'Lưu quang chưởng' và'Lăng Hư bộ' phối hợp sử dụng. Lúc mới bắt đầu còn có chút không tự nhiên, từ từ Phương Tử Vũ rơi vào ý cảnh, lúc này đã hoàn toàn quên mất bản thân đang so đấu với Bách Kiếp, tâm thần hoàn toàn chìm trong võ học, Bách Kiếp trở thành người thí luyện tốt nhất cho nó.

Thấy Phương Tử Vũ có thể nhanh chóng vận dụng'Lăng Hư bộ' Bách Kiếp đầu tiên là sửng sốt sau đó trong mắt chợt lóe lên ý mừng. Đứa đồ đệ

https://thuviensach.vn

từng bị lão chán ghét bây giờ lại làm cho lão vô cùng hài lòng.

Sau đó, trong lòng Phương Tử Vũ vô hỉ vô ưu, vô dục vô cầu, trong lòng một mảnh yên tĩnh. Ngoại giới hết thảy dường như không liên quan đến nó, chỉ cảm thấy một loại cảm giác vui sướng tràn trề theo mình diễn luyện quyền pháp. Chân khí dường như tìm thấy quỹ đạo của bản thân, vui vẻ vận hành trong cơ thể. Dưới chân bộ pháp cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, đã không còn cái cảm giác khô cứng như vừa rồi nữa.

Ở một bên đứng xem cuộc chiến trong lòng mọi người kinh ngạc khó thốt thành lời, Phương Tử Vũ mới vừa rồi động tác còn thô cứng, trong nháy mắt như đã hoán đổi thành một người khác. Trong đả đấu ngộ võ là rất bình thường, nhưng giống như Phương Tử Vũ trước mắt đề thăng đến mức độ chóng mặt như vậy thì quả thực là hiếm thấy.

Giữa sân Phương Tử Vũ khuôn mặt tự nhiên tuấn mỹ không chút thay đổi, chợt xoay tròn bay lên rồi rơi xuống một cách tự nhiên. Bách Kiếp đã không còn thong dong như lúc đầu nữa, không chỉ né tránh, tiến lùi cũng đã bắt đầu huy quyền xuất cước.

Trên sân hai người càng đánh càng kịch liệt, đến cuối cùng đã hoàn toàn không còn là luận võ thông thường nữa mà càng giống như hai cái cừu nhân đang liều mạng so đấu. Mọi người ở một bên đứng xem mà trái tim như muốn rớt ra khỏi lồng ngực, mặc dù biết rõ Bách Kiếp chỉ xuất ra một đến hai thành công lực, nhưng gặp lúc nguy hiểm bất giác vẫn đổ một trận mồ hôi lạnh.

Đối mặt với Phương Tử Vũ càng đánh càng mạnh, Bách Kiếp cố ý thành toàn cho nó, trên tay lực đạo lại gia tăng thêm vài phần, đồng thời tốc độ rõ ràng cũng nhanh hơn.

Bị áp lực từ bên ngoài đánh sâu vào, Phương Tử Vũ vẫn thong dong trấn định, vẻ mặt không chút thay đổi. Nhưng bộ pháp rõ ràng đã xảy ra biến hóa, rồng cuốn hổ chồm không ngừng linh động phiêu dật.

Lúc này, trong lòng nó một mảnh trống trải, Bách Kiếp không ngừng uy hiếp nó, để cho nó không ngừng đột phá, võ công nhảy một bước tiến lớn về chất. Theo uy áp từ Bách Kiếp không ngừng gia tăng lên nó, Phương Tử Vũ một lần nữa đột phá. Quyền thế càng thêm tầng tầng lớp lớp, kình khí

https://thuviensach.vn

mãnh liệt, đã có một loại bá khí hoàng giả. Chân khí mãnh liệt bốn phía xao động, mái tóc dài không gió tự động tung bay, hiện ra một loại khí thế oai nghiêm không thể xâm phạm.

Thấm thoát hai người đã đánh từ giữa sân đến tới một góc sân, Phương Tử Vũ một quyền vô cùng đơn giản đánh thẳng về phía Bách Kiếp, Bách Kiếp lánh đi mũi nhọn lách sang một bên, tránh thoát.

“Ầm!”

Một quyền này đánh trung bức tường phía sau Bách Kiếp, bức tường bị đánh vỡ một cái lỗ nhỏ, một cái vung tay dĩ nhiên lại có được uy lực như vậy.

Theo đá vụn rơi xuống, Phương Tử Vũ lập tức tỉnh táo trở lại, Bách Kiếp cùng ngừng công kích. Nhìn bức tường bị một chưởng của mình đánh vỡ thành một lỗ hổng, Phương Tử Vũ trong lòng kích động không thôi, nhắm lại hai mắt đem toàn bộ quá trình vừa rồi cẩn thận hồi tưởng lại một lần.

Bách Kiếp lẳng lặng nhìn nó, không quấy rầy, biết rằng lúc này nếu không dùng tâm lĩnh ngộ, vậy thì đột phá vừa rồi có khả năng sẽ bị đánh về nguyên hình.

Phương Tử Vũ chậm rãi mở mắt, trong mắt một mảnh trong vắt, tinh lực như ẩn như hiện.

Bách Kiếp biết rằng lúc này Phương Tử Vũ trên võ học đã một lần nữa đột phá.

Vu Đại Dũng đám người lúc này mới đi lên, ngoài miệng không ngừng chúc mừng Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ nhất nhất gật đầu đáp tạ, cuối cùng Bách Kiếp nói:” Làm tốt lắm, Tử Vũ.”

Phương Tử Vũ nhìn Bách Kiếp, vẻ mặt bình tĩnh như cũ, nói:” Cám ơn sư phụ thành toàn.”

Bách Kiếp cười nói:” Nếu con không có tư chất cực tốt, vi sư cho dù có lòng muốn thành toàn cho con cũng không dùng được.”

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Bách Kiếp lại nói tiếp:” Lấy thân thủ hôm nay của con xông xáo giang hồ vi sư đã yên tâm rồi, ’Lưu Quang chưởng’ và’Lăng Hư bộ’ của con vận dụng rất tốt, chỉ là hơi thiếu một chút hỏa hậu. Xông xáo giang hồ một lần cũng tốt, thuận tiện củng cố luôn tu vi.”

Ngừng lại một chút, Bách Kiếp lại nói:” Tử Vũ, khi nãy mới cùng so đấu với con vi sư phát hiện ra con một mặt cố chấp dùng hết sức lực, một bộ dạng muốn cùng địch nhân liều mạng. Con vẫn một mực giữ loại tâm tính này, nếu gặp phải người có tu vi thấp hơn con thì còn được, một khi đối phương công lực so với con cao hơn rất nhiều, con cứ một mực đánh bừa đến cuối cùng người chịu thiệt chính là con thôi. Điểm này con phải nhớ lấy.”

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu nói:” Đã biết.”

Bách Kiếp vỗ vỗ bả vai Phương Tử Vũ nói tiếp:” Võ, quan trọng ở một chữ” NGỘ”. Hiểu thì nói là hiểu, không hiểu thì nói là không hiểu, không cần gượng ép. Con sắp rời núi…..”

“Rời núi?” Trần Phàm hỏi:” Sư phụ, người muốn tiểu sư đệ một mình rời núi sao?”

Bách Kiếp cười nói:” Rất nhanh các con sẽ biết. Tử Vũ, con sắp rời núi, vi sư liền truyền thụ cho con thêm một khóa, con cần phải nhìn kỹ, có thể ngộ được nhiều ít bao nhiêu phải dựa vào tạo hóa của bản thân con. Đại Dũng, các ngươi cũng phải nhìn kỹ.”

Mọi người đồng thanh đáp:” Vâng, sư phụ.”

Phất tay áo ý bảo mọi người lui lại, Bách Kiếp một mình đứng giữa sân ngẩng đầu nhắm mắt. Đột nhiên, toàn thân Bách Kiếp phóng ra ánh sáng tím chói mắt, Bách Kiếp đứng trong màn hào quang, như ma thần hiện thế, một cỗ khí thế kinh nhân tản rộng ra.

Khí thế cường đại của Bách Kiếp đem mọi người đẩy ra thật xa, trừ Phương Tử Vũ ra trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Trên sân, Bách Kiếp như cũ nhắm hai mắt, song thủ giơ lên cao.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, đúng vào lúc này, bao gồm cả Phương Tử Vũ, mỗi một người đều cảm thấy bản thân trở nên vô cùng

https://thuviensach.vn

nhỏ bé, bọn họ đã vô pháp tưởng tượng ở trong nháy mắt này Bách Kiếp đã thăng đến cảnh giới nào rồi!

Từ xa nhìn lại, một người thân mặc đạo bào, một nam tử thân hình cao lớn ngạo nghễ đứng trong vạn trượng ánh sáng rực rỡ, như thần như ma! Ánh sáng trong tay hắn thẳng tắp về phía chân trời rốt cuộc cũng hạ xuống, không đánh xuống bất kỳ địa phương nào, ánh sáng rực rỡ đó xuyên thẳng xuống mặt đất.

Cột sáng đó không hề giống với tưởng tượng của mọi người, sẽ tạo thành một kích hủy thiên diệt địa, cột sáng cự lớn đột nhiên biến mất trong vô hình, qua vài giây sau, mặt đất rung mạnh, rồi sau đó cơn mưa đất đá bộc phát bắn lên không trung phát ra ánh sáng chói mắt, một vầng ánh sáng cực lớn xuất hiện giữa không trung.

“Ầm ầm ầm!”

Đất rung núi chuyển, cả sân luyện võ chấn động, trên mặt đất một cái khe thật lớn từ chỗ nam tử cao lớn, giống như thần ma, kéo dài đến dưới chân mọi người.

Phương Tử Vũ nhìn vầng sáng phía xa xa, trong mắt tia sáng kỳ dị lóe lên không ngừng. Mà đám người Vu Đại Dũng cũng ngơ ngác thất thần, kỳ thật vào lúc này mọi người ở đây trái tim như đã hoàn toàn rớt ra khỏi lồng ngực.

Qua một hồi lâu, đợi cho mọi người hồi phục trở lại, Bách Kiếp đã sớm đứng trước mặt mọi người, mỉm cười nhìn Phương Tử Vũ hỏi:” Đã hiểu chưa?”

Phương Tử Vũ trong mắt xoẹt qua một tia sáng, giọng nói vô cùng kiên quyết và tin tưởng, trầm giọng nói:” Chiến ý!”

“Tốt, tốt, tốt, ha ha ha…” Bách Kiếp liên tiếp nói ra ba chữ’Tốt’ tiếp đó tung người bay đi trong tiếng ha ha cười lớn.

Mọi người vây quanh Phương Tử Vũ, không ngừng hỏi han:” Tiểu sư đệ, thần ý là cái gì?”

“Tiểu sư đệ, đệ thật sự hiểu sao?”

“Tiểu sư đệ, sư phụ có ý gì?”

“Tiểu sư đệ….”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ nhún vai, bất đắc dĩ nói:” Ngộ đó là ngộ.” Nói xong cũng bỏ đi, để lại mọi người ngơ ngơ ngác ngác đứng yên tại chỗ.

Qua một lúc lâu, Diệp Phong mới thở dài một hơi nói:” Tiểu sư đệ quả nhiên là kỳ tài.”

Mọi người vẻ mặt kỳ quái nhìn Diệp Phong, Vương Đức hỏi:” Lục sư đệ, đệ hiểu sao?”

Diệp Phong lắc đầu cười khổ:” Đệ không ngộ, cho nên đệ cũng không hiểu.”

Vương Đức lại hỏi:” Vậy tiểu sư đệ ngộ sao?”

Diệp Phong gật đầu nói:” Nó ngộ.” Nhìn theo hướng Phương Tử Vũ đã rời đi, Diệp Phong than thở:” Cho đến nay đệ vẫn không phục, bây giờ đệ rốt cuộc đã tâm phục khẩu phục.”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Nhập Thế Danh Đan

Ngọc Hư cung luyện võ trường.

Đây là một quảng trường rộng mênh mông, mặt đất dùng đá xanh lát thành. Bầu trời xanh thẳm dường như ở ngay trong tầm tay, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy vòm trời xanh như một viên ngọc màu xanh thẳm tựa như trong suốt, cái cảm giác không bờ bến này khiến cho lòng người rộng mở. Bên mép quảng trường, đều dùng cùng một loại chất liệu đá xanh lập thành hàng rào, hình thức đơn giản mang phong cách cổ xưa, chỉ khắc một ít hoa văn mộc mạc. Từ nơi này đưa mắt nhìn về phương xa, phảng phất như đã đặt mình ở trong tiên giới, hết thảy như mộng như ảo không hề chân thực.

Lúc này, tất cả môn hạ của Ngọc Hư cung đang tụ tập trên luyện võ trường, mọi thứ so với ngày đó Phương Tử Vũ trở về không hề khác biệt, chỉ là nhân số so với ngày đó nhiều hơn rất nhiều.

Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, CHưởng môn dẫn theo Bách Lệ, Bách Kiếp, Bách Thảo, Bách Nan, Bách Độ đi lên đài cao. Bách Hạo không ở trong đó, có thể thấy được sự việc Thanh Dục lần trước đối với lão đả kích quá lớn.

Chưởng môn đi lên đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng, luyện võ trường nhất thời im ắng không một tiếng động.

Giọng nói trầm trọng của chưởng môn vang lên:” Tin tưởng tất cả mọi người đều đã biết chuyện của Thanh Dục.” Giọng nói mặc dù không lớn nhưng truyền tới tai mọi người rất rõ ràng.

Ở dưới đài mọi người không ngừng gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chưởng môn nhìn toàn trường một lượt rồi nói tiếp:” Lần trước bị chuyện của Thanh Dục làm trì hoãn, vẫn chưa công bố xong danh sách năm người sẽ tham sự đại hội luận võ được tu chân giới tổ chức trăm năm một lần, hôm nay triệu tập mọi người đến đây chính là ở trước mặt mọi người tuyên bố danh sách năm người này.”

-Từ Ngạo Thiên-

Từ Ngạo Thiên lên trước quỳ xuống cung kính nói:” Có đệ tử.”

-Vương Thương Hà-

-Có đệ tử-

-Lưu Hải-

-Có đệ tử-

-Thanh Nguyên-

-Có đệ tử-

Chưởng môn liếc mắt nhìn xuống mọi người ở dưới đài một cái, cuối cùng mở miệng nói:” Phương Ngạo Thiên.”

Dưới đài nhất thời một mảnh ồn ào.

Phương Tử Vũ hiện giờ ở trong tu chân giới là người có thanh danh được lưu truyền nhanh nhất, cũng có người nhiều chuyện đã đem nó xếp vào hàng thập đại cao thủ thanh niên. Sau bốn năm mất tích trở về đã đạt đến Nguyên anh hậu kỳ, với tu vi tu chân gần sau năm ngạnh kháng một tên Độ Kiếp kỳ cao thủ, dưới tình huống cao thủ Độ Kiếp kỳ toàn lực thi triển chỉ thụ trọng thương mà không chết. Một kẻ kỳ tài ngút trời như vậy sớm đã danh chấn các phái tu chân.

Trong tiếng hoan hô của các nữ đệ tử, tiếng thét chói tai, tiếng trầm trồ hâm mộ của đám nam đệ tử, tiếng ghen tị, Phương Tử Vũ chậm rãi bước về phía trước, đứng ở bên cạnh Tử Ngạo Thiên, hờ hững nói:” Có.”

Chưởng môn và mọi người trên đài không khỏi nhíu mày, mà ở dưới đài là một mảnh điên cuồng. Phương Tử Vũ quả nhiên giống như trong tin đồn, một thân ngạo cốt, tuyệt không hướng đám người chưởng môn cúi đầu.

Vất vả lắm mới áp chế được sự điên cuồng của mọi người, chưởng môn ho khan một tiếng che dấu sự xấu hổ, đối với đám người Từ Ngạo Thiên nói:” Năm người được chọn các ngươi chín năm rưỡi sau phải đi tham gia

https://thuviensach.vn

tu chân giới trăm năm một lần luận võ đại hội, hiện tại năm người các ngươi phải xuống núi tiến hành nhập thế tu luyện trong chín năm rưỡi, sau thời gian đó bất kể trên người còn vướng bận công việc gì đều phải trở về núi tham gia luận võ đại hội, bằng không sẽ bị xóa tên khỏi danh sách tham gia luận võ.” Chưởng môn nói đến đây thì ánh mắt dán chặt vào Phương Tử Vũ mà Phương Tử Vũ cũng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn lại lão. Nếu không phải cố kỵ vấn đề mặt mũi, chưởng môn bây giờ tuyệt đối sẽ hung hăng phát tác một lần.

Sau khi giảng giải thêm một đống lớn những điều vô nghĩa, chưởng môn nói:” Được rồi, năm người các ngươi bây giờ theo ta đến đây thương lượng chi tiết việc xuống núi lần này, những người khác đều trở về tu luyện đi.”

Đám người Phương Tử Vũ trong một mảnh ầm ĩ theo chưởng môn đồng thời rời đi.

Đi vào bên trong Ngọc Hư điện, chưởng môn và năm vị trưởng lão phân biệt ngồi xuống, mà Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đám người đều đứng ở trong sảnh đường.

Chưởng môn trầm giọng hỏi:” Các ngươi có biết thiên hạ cục thế hiện nay không?”

Ngoại trừ Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ ra, Vương Thương Hà đám ba tên đệ tử còn lại đều lắc đầu không biết.

“Ngạo Thiên, con nói cho bọn họ nghe.”

“Vâng, sư phụ.” Từ Ngạo Thiên nói:” Hiện nay thiên hạ thế cục đại loạn, quần hùng trong thiên hạ nổi lên khắp nơi, bánh tính trôi giạt khắp nơi.”

Thấy mọi người kinh ngạc, chưởng môn cười nói:” Trong số các ngươi, ngoại trừ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, đều đã hơn mười năm rồi chưa từng rời khỏi Côn Lôn, không biết thiên hạ đã không còn là thời đại thái bình như trước kia cũng không có gì là kỳ quái. Ngạo Thiên, con bắt đầu nói từ đầu, nói tỉ mỉ một chút.”

“Vâng.”

Mọi người từ trong lời nói của Từ Ngạo Thiên mới biết được sự việc đã trải qua từ trước đến sau.

https://thuviensach.vn

Nguyên lai Tùy triều đương kim hoàng đế Tùy Dương đế Dương Nghiễm hoang dâm bạo ngược, ỷ vào quốc lực giầu mạnh, ngoại trừ trùng tu trường thành, khai thông sông ngòi, lại ở Lạc Dương xây dựng Trúc Tây uyển, Thiện Li cung, lạm dụng sức dân. Thường mang theo dất nhiều binh sĩ quan lại và cung nữ tuần du rất xa, tiêu xài hoang phí. Vì khoe khoang võ công, trưng binh hơn trăm vạn đại quy mô tấn công Cao Ly, hao kiệt sức dân và tài lực. Lại bởi lao dịch, binh dịch nặng nề khiến cho cày cấy trồng trọt mất mùa, đất đai hoang vu cằn cỗi, dân chúng lầm than. Vùng Sơn Đông, Hà Bắc bị phá hoại nghiêm trọng, thêm vào đó hạn hán không ngừng phát sinh, nông dân khởi nghĩa bùng nổ đầu tiên là ở vùng này.

Mà lúc Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ lên Côn Lôn sơn là vào thời điểm Tùy triều năm thứ bảy.

Cũng trong năm này, Tề quận Bình Nhân huyện Vương Bạc tụ tập nông dân ở Trường Bạch sơn khởi nghĩa, tự xưng là'Tri Thế Lang', sáng tác" Vô hướng liêu đông lãng tử ca", kêu gọi dân chúng chống đối việc viễn chinh Cao Ly, quy tụ được rất nhiều kẻ chạy trốn lao dịch cho cuộc viễn chinh đó. Điệu huyền Trương Kim Xưng ở Hà Khúc, Điệu huyền Cao Sĩ Đạt ở vùng đất Thanh Hà tụ tập dân chúng khởi nghĩa. Chương nam nhân Đậu Kiến Đức mang theo hai trăm người gia nhập quân khởi nghĩa của Cao Sĩ Đạt. Vi thành nhân Địch Nhượng ở Ngõa Cương cũng tụ tập dân chúng khởi nghĩa. Nghĩa quân tấn công bao vây thành ấp. Dương đế hạ lệnh đuổi bắt trấn áp, nhưng không thể ngăn chặn.

Tám năm, Tùy quân tấn công Cao Ly thất bại quay về.

Xuân năm thứ chín, Dương đế trưng binh chinh phạt Cao Ly lần thứ hai, khởi nghĩa nông dân theo đó mà mở rộng. Ở hạ du phía nam và phía bắc sông Hoàng Hà lại có Mạnh Hải Công, Mạnh Nhượng, Quách Phương Dự, Hác Hiếu Đức, Cách Khiêm, Tôn Tuyên Nhã đám người khởi nghĩa. Mỗi nhánh nghĩa quân ít nhất cũng vài vạn, nhiều nhất hơn mười vạn người.

Chín năm sáu tháng, Tùy lễ bộ thượng thư Dương Huyền dám dấy binh ở Vu Lê phản Tùy, quân số lên đến mười vạn, tiến về Đông Đô Lạc Dương. Lần khởi binh này mặc dù bị Dương đế phá binh bình định rất nhanh,

https://thuviensach.vn

nhưng nội bộ tập đoàn thống trị nhà Tùy phát sinh phân liệt, có lợi cho sự phát triển của các cuộc khởi nghĩa nông dân.

Trong khoảng chín đến mười hai năm, khởi nghĩa mở rộng đến mọi nơi, chiến tranh nông dân lan tràn khắp cả nước. Các cuộc khởi nghĩa nông dân trước sau, lớn nhỏ có đến hơn một trăm cuộc, nhân số đạt đến vài trăm vạn, công chiếm rất nhiều quận huyện, tiêu diệt một lượng lớn quân Tùy. Dương đế không ngừng phái binh trấn áp, đặc biệt là sau khi chinh phạt Cao Ly lần thứ ba kết thúc vào năm thứ mười, điều tập Tùy quân chủ lực tiến hành thảo phạt. Nghĩa quân gặp phải thất bại nặng nề, những người khởi nghĩa sớm nhất như Vương Bạc, Mạnh Nhượng, Quách Phương Dự, Hướng Hải Minh đều bị Tùy quân tiêu diệt, Lưu Nguyên Tiến, Trương Kim Xưng, Cách Khiêm đám người trước sau bị bại tử vong. Nhưng nghĩa quân nông dân không bởi thất bại mà chịu khuất phục, bại thì chấn chỉnh lại, tan thì tụ tập lại, cũng từ phân tán mà dần dần có xu hướng liên hợp lại với nhau.

Cho đến hôm nay đã hình thành nên ba chi khởi nghĩa lực lượng cường đại, đó là quân Ngõa cương ở Hà Nam, quân Đậu Kiến Đức ở Hà Bắc, ở vùng đất Giang Hoài có Đỗ Phục Uy, tương trợ giúp đỡ lẫn nhau.

Đợi Từ Ngạo Thiên nói xong, mọi người lúc này mới thở ra một hơi thật dài, không có nghĩ đến hiện nay thiên hạ đã loạn thành một đoàn như vậy.

Chưởng môn tiếp lời nói:” Nhập thế tu hành, đó là quá trình tất phải trải qua của mỗi môn hạ đệ tử Ngọc Hư cung chúng ta. Mỗi một tên đệ tử sau khi tu luyện có thành tựu đều phải nhập thế tu hành một đoạn thời gian, chuẩn bị cho tương lai có thể phá vỡ trần thế phi thăng lên tiên giới. Hành trình nhập thế ý nghĩa vô cùng trọng đại.”

Nhấp một ngụm nước trà, chưởng môn tiếp tục nói:” Bây giờ các ngươi đã biết thiên hạ cục thế, giang hồ hiện nay cũng không giống như những năm trước một mực yên tĩnh, đánh nhau đổ máu là chuyện thường xảy ra, sau khi nhập thế hết thảy phải lấy cẩn thận làm đầu. Ta mặc kệ các ngươi sau khi nhập thế đi làm cái gì, nhưng nhất định phải nhớ kỹ cho ta mấy điểm này: -Một, không được lạm sát dân chúng vô tội. Hai, không được lấy thân phận tu chân giả mà lấy người võ lâm Côn Lôn phái thân phận nhập thế. Ba, không được tùy tiện thi triển đạo pháp ở thế tục, đặc biệt là ngự

https://thuviensach.vn

kiếm phi hành cái loại công pháp kinh thế hãi tục này. Bốn, không được sự cho phép của các vị sư trưởng trong cung không được tùy ý truyền công pháp cho người khác. Bốn điểm này các ngươi phải nhớ kỹ lấy, nếu bất luận kẻ nào trong số các ngươi không tuân theo bốn quy luật này đều lấy tội danh phản giáo mà xử phạt.”

Ngừng lại một lát, chưởng môn lại nói:” Các ngươi mỗi người một tổ cũng tốt vài người một tổ đều có thể, ta mặc kệ các ngươi lần này nhập thế làm cái gì, cũng không quản các ngươi làm thế nào. Các ngươi muốn tự lập thế lực hoặc gia nhập bất kỳ một phương thế lực nào, cũng có thể ở một bên quan sát thế cục thiên hạ, các ngươi cứ tùy thích. Nhưng sau chín năm rưỡi nữa tất cả các ngươi phải bỏ xuống hết tất cả mọi việc trên người quay trở về Ngọc Hư cung, sau chín năm rưỡi kẻ nào luyến tiếc quyền thế không chịu trở về, lấy phản giáo luận tội, hủy bỏ võ công trục xuất khỏi sư môn.”

Ánh mắt quét qua khuôn mặt của năm người, chưởng môn hỏi:” Các ngươi còn muốn hỏi gì nữa không?”

Thấy mọi người đều im lặng lắc đầu, chưởng môn nói:” Các ngươi trở về thu thập một chút, sau đó có thể lập tức lên đường nhập thế.”

Mọi người tán đi, Từ Ngạo Thiên khoắc vai Phương Tử Vũ nói:” Tử Vũ, sau khi nhập thế đệ muốn làm cái gì?”

Phương Tử Vũ lắc đầu không nói.

Từ Ngạo Thiên lại cười nói:” Đệ biết ta muốn làm cái gì không?”

Phương Tử Vũ mỉm cười nói:” Huynh muốn ăn tất cả các món ngon trong thiên hạ.”

Từ Ngạo Thiên ngửa mặt cười to, ôm chặt bả vai Phương Tử Vũ cười nói:” Quả nhiên là huynh đệ tốt của ta.”

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đứng ở bậc thang nhìn về phía dãy núi trùng trùng điệp điệp ở phương xa, Từ Ngạo Thiên hít vào một hơi đầy hét lớn:” Thế tục giới! Chúng ta đến đây!”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hữu Tình Như Tửu

Đây là một tòa thành cổ, qua những con kênh, con sông giao thông cực kỳ thưa thớt, đặc biệt là đoạn đường đến Giang Đô, chỉ có lác đác vài con thuyền đánh cá qua lại, không biết có phải là chịu ảnh hưởng của chiến tranh hay không mà hành khách và thuyền buôn đều không dám đi đến đó.

Bến tàu chỉ cách cửa thành khoảng một ngàn bước, hơn mười chiếc thuyền cả lớn cả nhỏ đỗ ở bến, so về độ phồn thịnh với bến tàu của bất kỳ thành thị nào khác đều như đệ tử gặp sư phụ vậy.

Đi qua cổng thành, ở ven đường vài gian thực trà, nhưng không có người ghé vào, có chút cảm giác lạnh lẽo vắng vẻ.

Gió lớn thổi qua con đường lớn tiêu điều, cuốn lên cát bụi bay đầy trời, một cái đèn giấy sớm đã rách nát bị gió thổi bay lăn đi xa.

Lúc này, trên con đường lớn hoang vắng đó có hai bóng người đang chậm rãi bước đi.

Một người thân hình vạm vỡ, lưng đeo trường kiếm, mặt vuông mày rậm, mũi cao môi dầy, toát lên một loại cảm giác không giận mà nghiêm.

Một người dáng vẻ phóng khoáng tự nhiên, làn da trắng bóng, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt sâu thẳm ẩn ẩn tản mát một loại bi thương vô tận.

Hai người này đều là thiếu niên khoảng mười bẩy mười tám tuổi, bọn họ chính là Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ vừa sơ nhập thế tục.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ chầm chậm bước đi trên con phố dài, vẫn không biết cái thành này là do thế lực nào khống chế.

Nếu ở các thành thị khác, trừ khi rơi vào thời kỳ chiến tranh ác liệt, nếu không đều để cho thương nhân ra vào thành, vừa có thể trưng thu thuế lại

https://thuviensach.vn

vừa có thể bảo trì việc buôn bán trong thành.

Nhưng nơi này thuộc vào đoạn giao thông đường thủy quan trọng nhưng dường như giống một cái thành bị bỏ hoang, không treo cờ xí biểu thị chủ quyền, ngay cả thủ vệ quân cũng chẳng thấy một mống. Loại tình trạng này, ở trong thời kỳ chiến loạn như hiện nay, là vô cùng hiếm thấy.

Hai người mờ mịt đi vào thành.

Bên trong thành, ngã tư trục đường chính thông thẳng với cửa thành ở bốn phía, mặt đường được lát đá, các ngõ nhỏ hình thành nối liền nhau hình thành những mắt lưới hình vuông thông thẳng ra trục đường chính, dân cư đa số ở nhà gỗ, mộc mạc chỉnh tề, hoàn cảnh sống vốn thoải mái an bình, chỉ là nơi này mười nhà thì chín nhà trống không, đại bộ phận các cửa hàng đều đóng cửa, giống như là tai họa lớn buông xuống đến nơi rồi vậy, trong số đó có một số ít cửa hàng có dấu hiệu bị đánh cướp.

Theo đường đi, ngoại trừ hai người bọn họ thì không còn một ai khác nữa, giống như một tòa tử thành.

Hai người dừng bước, đứng ở giữa đường.

Từ Ngạo Thiên than thở nói:" Chiến tranh thật là hại người không ít, một cái thành thị vốn phồn hoa nhưng lại bị biến thành cái dạng này."

Phương Tử Vũ thản nhiên hỏi:" Huynh nghe được điều gì?"

Từ Ngạo Thiên nặng nề nói:" Thật sự là một lời khó nói hết, nghe dân chạy nạn trên đường bàn tán nói, nếu chúng ta đến đây sớm hơn mấy ngày sẽ được nhìn thấy tình cảnh đáng sợ ngàn vạn người chen chúc dẫm đạp lên nhau chạy trốn khiến cho đường thủy bị tắc nghẽn, tiếng than khóc rung trời."

Phương Tử Vũ hỏi:" Thành này thuộc về phương thế lực nào? Là ai muốn đến chiếm thành?"

Từ Ngạo Thiên đáp:" Thành này đã trải qua vố số lần đổi chủ, nghe nói chủ cuối cùng là Từ Viên Lãng, chỉ là ngày tháng yên lành không kéo dài được bao lâu, bởi vì Đậu Kiến Đức huy quân qua sông, tấn công thành trì căn cứ của Từ Viên Lãng, Từ Viên Lãng vì vậy vội vàng điều động quân đội ở nơi này quay về cứu viện, khiến cho phòng thủ của thành này trở nên bạc nhược, cuối cùng ngay cả vài trăm tên lính bảo vệ thành cũng trốn mất,

https://thuviensach.vn

làm cho nơi này trở thành một tòa thành trống không ai quản không ai để ý tới.”

Phương Tử Vũ không hiểu, nghi hoặc hỏi:” Vậy bách tính vì sao phải bỏ chạy?”

Từ Ngạo Thiên thở dài than:” Ngay cả quân thủ thành cũng không có, dân chúng có thể không bỏ chạy được sao. Trước tiên không nói đến các thế lực khác đều có thể tùy lúc chiếm thành, chỉ cần mấy nhóm sơn tặc cường đạo ở xung quanh đây thôi cũng đủ khiến cho bọn họ kinh hãi run sợ không dám sống qua ngày rồi.” Ngừng lại một lát, Từ Ngạo Thiên vỗ vỗ bả vai Phương Tử Vũ nói:” Đi thôi, trước tiên tìm chút gì ăn cái đã.”

Phương Tử Vũ sửng sốt, lập tức nhớ ra Từ Ngạo Thiên còn chưa luyện đến tích cốc kỳ, gật đầu không nói.

Hai người đi đến một cái quán cơm, Từ Ngạo Thiên mở cửa quán, nói:” Phương gia xin mời vào, tùy tiện tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, tiểu nhân lập tức nhóm lửa vì Phương gia làm vài món nhắm sở trường.”

Phương Tử Vũ bật cười, đi vào trong, ngồi xuống cái bàn tròn lớn chính giữa gian phòng.

Chủ quán bởi vì bỏ đi mới được vài ngày cho nên cái bàn này chỉ dính một ít bụi bẩn.

Chỉ một lát sau, Từ Ngạo Thiên từ trong nhà bếp đi ra xách theo hai cái bình lớn, đặt lên bàn vẻ mặt đau khổ nói:” Đồ vật đều đã mốc meo hết cả không thể ăn được, chỉ tìm được hai vò rượu này.”

Chùi đi đám bùn đất mở nắp bình, nhất thời mùi rượu thơm lừng sộc vào mũi. Từ Ngạo Thiên bưng bình rượu lên từng ngụm từng ngụm uống thống khoái.

Phương Tử Vũ cảm thấy thú vị, cũng quơ lấy vò rượu còn lại mở nắp đưa lên miệng uống vào một ngụm lớn. Đột nhiên’Phì’ một tiếng, phun hết cả rượu trong miệng ra, đưa tay quệt miệng hô lên:” Cay quá, cay quá.”

Thấy Từ Ngạo Thiên cười lớn không thôi, Phương Tử Vũ cả giận nói:” Có cái gì đáng cười đâu.”

Từ Ngạo Thiên cười nói:” Lần đầu tiên nhìn thấy có người bị sặc rượu.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ tức giận nói:” Lần đầu tiên uống rượu bị sặc cũng rất bình thường.”

Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên nói:” Đệ chưa từng uống rượu?”

Phương Tử Vũ tức giận nói:” Không ai cho đệ uống.”

Từ Ngạo Thiên nghĩ cũng thấy đúng, lúc trước hai người bọn họ ăn xin ngay cả cơm cũng không có mà ăn chứ đừng nói đến có tiền mua rượu. Sau này, Phương Tử Vũ vẫn một mực ở trên Ngọc Hư cung, nơi đó kiêng rượu cấm đồ ăn mặn, thế thì làm sao có rượu mà uống. Bản thân nó lần đầu tiên uống rượu là lúc lão ăn mày thu nuôi nó còn sống, khi đó lão ăn mày vất vả lắm mới kiếm được ít rượu, đem nó trở thành bảo bối canh giữ suốt ngày. Mà Từ Ngạo Thiên cũng là vô ý phát hiện ra mới nổi lòng hiếu kỳ, vụng trộm uống thử, từ đó về sau liền thích luôn vật ở trong chén đó. Nhớ lại tình cảnh bản thân lần đầu tiên uống rượu bị mùi rượu sộc lên mũi, Từ Ngạo Thiên không nhịn được cười rộ lên.

Phương Tử Vũ hỏi:” Huynh lại cười cái gì thế?”

Từ Ngạo Thiên thu hồi tâm tình, thấy Phương Tử Vũ vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, lắc đầu cười nói:” Không có gì, chỉ nghĩ đến một số việc trước kia mà thôi.” Quay đầu nhìn ra ngoài cửa, ánh chiều tà chiếu xuống con đường càng tăng thêm vẻ hoang vắng điều hiu, lắc đầu nói:” Một cái thành thị phồn thịnh an cư lạc nghiệp, nháy mắt gặp phải kiếp nạn, thật là đáng điếc!”

Phương Tử Vũ nhấp một ngụm rượu nhỏ, phát giác rượu vào miệng cay cay, trôi xuống bụng sinh ra một cỗ nhiệt ấm áp, rất là thoải mái. Xoay bình rượu trên tay hỏi:” Huynh bây giờ có dự định gì không?”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu thở dài nói:” Ta muốn giúp đỡ những bách tính lầm than kia.”

Phương Tử Vũ đặt vò rượu trên tay xuống hỏi:” Giúp thế nào?”

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:” Không biết, đi một bước tính một bước. Đệ thì sao?”

Phương Tử Vũ nói:” Đệ muốn đề thăng tu vi của bản thân trước đã.”

Từ Ngạo Thiên sửng sốt hỏi:” Để báo thù sao?”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ hai mắt đậm đặc sát khí, trầm giọng nói:" Rốt cuộc có một ngày đệ sẽ khiến cho bọn chúng hối hận về những việc đã gây ra."

Từ Ngạo Thiên thở dài:" Tử Vũ, mối thù hủy gia, mối hận diệt môn đương nhiên là nên báo, nhưng đừng lạm sát kẻ vô tội đấy."

Phương Tử Vũ khẽ nói:" Đệ có chừng mực."

Từ Ngạo Thiên nâng vò rượu lên nói:" Đến, vì tương lai đệ có thể tự tay giết chết cừu nhân, cụng ly!"

"Cộp!"

Hai vò rượu chạm nhau, hai người đều uống vào một ngụm lớn. Chỉ là Phương Tử Vũ uống xong nhịn không được không ngừng ho khan.

Từ Ngạo Thiên bật cười nói:" Xem ra đệ còn phải học thêm nữa."

Điều hòa lại hơi thở, Phương Tử Vũ cười nói:" Rượu ngon!"

Hai người nhìn nhau, rồi ôm bụng cười to.

Từ Ngạo Thiên dụi mắt, cười nói:" Huynh chưa bao giờ thấy đệ cười thoải mái như vậy."

Phương Tử Vũ nghe vậy thu liễm nụ cười, từ tốn nói:" Đệ chỉ cười với huynh thôi."

Cảm nhận được tình ý chân thành của Phương Tử Vũ, Từ Ngạo Thiên bất giác cảm động, nói:" Tử Vũ, gặp được đệ quả thật là tốt."

Phương Tử Vũ thoải mái tựa lưng vào thành ghế, thở dài một hơi, thản nhiên nói:" Gặp được huynh mới là may mắn của đệ."

Lắc đầu, Từ Ngạo Thiên cười nói:" Chúng ta thế nào lại lằng nhằng giống các bà các chị rồi." Nhấc vò rượu lên, hô to:" Đến, uống hết nó, sau đó chúng ta xông vào giang hồ."

"Cộp!" Hai vò rượu một lần nữa lại chạm nhau.

Tình huynh đệ như rượu, ủ càng lâu càng nồng.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ý Ngoại Cứu Viện

Đây là nỗi bi ai của lịch sử.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ một đường đi tới chỉ thấy người xe tranh giành nhau mà đi, chén lấn bỏ chạy về phía nam, suốt cả chặng đường tiếng than thở tiếng gọi tìm nhau, tiếng khóc lóc rung cả trời đất. Trên đường vứt đầy quần áo, dụng cụ gia đình và giầy dép, cái gì cũng có, như thế mới biết được tình huống hỗn loạn đến mức nào.

Trên đướng ngoại trừ dân chạy nạn còn nhìn thấy cường đạo, thậm chí một số quan binh còn là cường đạo trong cường đạo. Cường đạo dù sao cũng chỉ vì sống sót mà cưỡng bức cướp đi một ít tiền tài, một chút lương khô, mà những việc làm của quan binh so với cường đạo càng khiến cho người ta căm phẫn. Gian dâm bắt cóc cướp giật, giết người phóng hỏa không chuyện ác nào là không làm. Từ Ngạo Thiên đối với một số cường đạo không phải loại đại ác chỉ cảnh cáo vài câu rồi buông tha, phàm là gặp được những tên cùng hung cực ác, đám quan binh đang làm ác Từ Ngạo Thiên đều giết không tha.

Nhưng Phương Tử Vũ chưa một lần ra tay, suốt cả chặng đường chỉ thích thú nhìn Từ Ngạo Thiên bạo nộ, giết người. Chỉ có điều làm cho Phương Tử Vũ đau đầu nhất đó là Từ Ngạo Thiên lòng thương cảm quá mức, chỉ cần gặp phải nạn dân đáng thương liền lập tức không nói hai lời đem lương khô của mình ra, thậm chí còn’mượn’ hết cả số lộ phí vốn ít ỏi của Phương Tử Vũ, tiếc rằng vật ít mà người thì nhiều, nhìn đám lưu dân lũ lượt chạy nạn Từ Ngạo Thiên chỉ có thể thầm than bất lực.

Hôm nay, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ từ trong rừng đi ra.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ hỏi:” Ca, đói không?”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:” Không đói.” Nhưng cái bụng’hư hỏng’ đã bán đứng nó. Vuốt cái bụng đang sôi lên ùng ục, Từ Ngạo Thiên gãi đầu ngượng ngùng nói:” Cứ như đệ lại tốt, không cần ăn gì cả.”

Phương Tử Vũ khẽ cười nói:” Đáng tiếc đã tìm như vậy mà vẫn không tìm được chút dã vị nào.”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu than:” Ài, chiến loạn liên miên, cây cối bị chặt hết đem đi làm dụng cụ công thành, thành ra bây giờ ngay cả một con dã thú cũng không dễ dàng mà tìm được.”

Phương Tử Vũ im lặng, qua một lúc lâu sau mới nói:” Huynh nếu cứ tiếp tục như vậy sau này cho dù muốn cũng không ăn nổi.”

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:” Hết cách rồi, vừa nhìn thấy đám nạn dân đáng thương đó là huynh nhịn không được.”

Phương Tử Vũ thở dài:” Cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là biện pháp, cho dù huynh có thể giúp được một hai người nhưng cũng không thể giúp được tất cả mọi người.”

Từ Ngạo Thiên ngồi xuống ôm đầu khổ sở nói:” Huynh cũng biết đó không phải là biện pháp, nhưng huynh thật sự nghĩ không ra được biện pháp nào tốt cả.”

Đúng lúc này, trong mắt Từ Ngạo Thiên ánh sáng chợt lóe, đứng bật dậy trầm giọng nói:” Đệ có nghe thấy gì không?”

Phương Tử Vũ chỉ về phía bên tay phải nói:” Ở phía tây.”

Từ Ngạo Thiên không nói hai lời lập tức chạy về phía tay, Phương Tử Vũ lắc đầu cười khổ, biết rằng lòng thương người của Từ Ngạo Thiên một lần nữa lại bị khơi lên rồi, bất đắc dĩ theo sát phía sau Từ Ngạo Thiên, thân ảnh của hai người rất nhanh biến mất trong rừng.

Chạy được khoảng một lát, phía trước khói lửa đầy trời, mơ hồ có tiếng quát giết truyền đến, hai người bước chân nhanh hơn.

Rất nhanh hai người chạy đến một cái thôn nhỏ, chỉ thấy một đội kỵ binh khoảng trăm người, vừa nhìn vào trang phục đồng nhất có chút tổn hại của bọn chúng liền biết được bọn chúng chính là đám quan binh thua trận bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Lúc này, đám quan binh đó đã đem hơn một trăm nam nữ già trẻ trong thôn toàn bộ bắt ra, đem nam nữ phân biệt xếp thành hai hàng, còn bọn chúng vòng vòng xung quanh để phòng ngừa có kẻ bỏ chạy, nhất thời tiếng hô cha gọi mẹ, tiếng than khóc rung trời, khiến cho hai người không đành lòng xem tiếp.

Từ Ngạo Thiên tức giận, đang chuẩn bị xông lên thì bị Phương Tử Vũ đưa tay đè xuống bả vai.

Từ Ngạo Thiên nghi hoặc khó hiểu, lúc này đột nhiên nghe được tiếng động nhỏ từ phía sau lưng truyền đến, lập tức hiểu ra dụng ý của Phương Tử Vũ, liền im lặng nhẫn nhịn. Rất nhanh có vài tên quan binh từ sau lưng hai người xông ra, trong tay mâu kiếm sứt mẻ chỉa về phía hai người, một kẻ trong đó hô lớn:" Ở đây còn hai tên tiểu đạo sĩ."

Dưới sự'uy hiếp' của đao kiếm, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ bị đẩy vào trong thôn nhỏ, đứng vào thanh niên khỏe mạnh.

Từ Ngạo Thiên xoay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ, thấy Phương Tử Vũ khẽ lắc đầu, liền im lặng không nói.

Một kẻ trong số đó xem ra có vẻ là quan binh đầu mục, dưới sự bảo hộ của bốn tên tùy tùng trái phải, quất cưỡi ngựa đi đến giữa hàng do nam nhân trong thôn xếp thành, lựa chọn ra một đám thanh niên khỏe mạnh bao gồm cả Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ trong đó xếp qua một bên, có người khác lấy dây thừng đem bọn họ trói lại thành một hàng, hiện rõ vẻ ngang ngược vô đạo thường ngày. Những bà mẹ già, cô vợ trẻ nhìn thấy con trai, chồng mình bị người bắt đi làm phu dịch, phát ra tiếng khóc bi ai khiến cho người ta không nỡ nghe.

Chỉ là đám quan binh này người nào vẻ mặt cũng hung hãn không chút lòng trắc ẩn, gặp phải kẻ phản kháng, ngựa lập tức dẫm xuống đánh cho thừa sống thiếu chết.

Từ Ngạo Thiên nhìn thấy mà căm phẫn không nên lời, nhưng bị Phương Tử Vũ mạnh mẽ ngăn lại phát tác không được. Nó thật không hiểu Phương Tử Vũ rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Tên quan đầu mục nọ chọn xong nam đinh, lúc đi qua hàng phụ nữ và trẻ con thì đột nhiên dừng ngựa lại, dùng roi chỉ vào một cô thôn nữ quát:"

https://thuviensach.vn

Ngươi đi ra!”

Thôn dân lập tức náo loạn, nhưng đám quan binh này nhanh chóng dẹp yên, đương nhiên không thể thiếu có vài người bị thương ngã xuống.

Cô gái bị lôi ra nọ, quả nhiên là xinh đẹp động lòng người, mặc dù không phải là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng là quốc sắc thiên hương, hơn nữa dáng người đầy đặn, chẳng trách được khiến cho tên quan kia động tâm.

Lúc tên quan đầu mục cất tiếng cười dâm tà, một tên quan binh trẻ tuổi ở bên cạnh lạnh lùng nói:” Trần lão đại, cấp trên có lệnh, không được gian dâm phụ nữ, Trần lão đại bây giờ đang là kẻ cầm đầu, nên hiểu rõ hơn ai hết.”

Người này tràn ngập chính nghĩa, cấp dưới lại dám mạo phạm cấp trên, hai người bọn họ không nghĩ tới trong quan binh còn có nhân vật như vậy, Từ Ngạo Thiên trong lòng kinh ngạc.

Trần lão đại hừ lạnh nói:” Lý Phong ngươi bớt lo chuyện thiên hạ đi, hiện tại ta gian dâm phụ nữ sao? Ta là muốn đem mỹ nhân này trở về nhà, cưới hỏi đàng hoàng, đón nàng ta làm vợ, ha ha! Cấp trên? Cấp trên bây giờ tự lo thân mình còn không xong, lấy đâu ra tâm tư mà quản ta nữa?”

Lý Phong hai mắt trợn trừng, chuẩn bị nói thì một lão giả khoảng bảy mươi tuổi tập tễnh đi ra, run rẩy cầu xin:” Đại nhân, cả nhà chúng tôi chỉ còn lại tôi và cháu gái, cầu xin đại nhân thương xót buông tha cho chúng tôi……”

“Câm miệng!” Quan đầu mục một chưởng vỗ qua, lão nhân lập tức ngã xuống, phun ra vài cái răng dính máu.

“Ông nội!” Cô gái thê thảm hô to, nhưng bị quan binh giữ chặt không thể động đậy.

Tên quan đầu lĩnh cất tiếng cười dâm tà, nói:” Lão già, lão yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho cháu gái của lão, lão cứ an tâm lên đường đi thôi.” Nói xong đánh mắt một cái, một tên quan binh rút đao đi lên.

“Dừng tay!” Lý Phong quát to một tiếng xông lên gạt thanh đao kia ra.

Tên quan đầu mục phẫn nộ chửi:” Lý Phong, ngươi dám tạo phản!”

https://thuviensach.vn

Lý Phong cười lạnh nói:" Phản ngươi thì như thế nào, ngươi gian dâm phụ nữ, đáng giết không tha! Các huynh đệ, nếu còn nghĩa khí thì đứng ra, cùng ta bảo vệ dân chúng!"

Đám quan binh ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, chỉ chốc lát đi ra hai mươi người cùng Lý Phong xếp thành một hàng chắn trước mặt đám thôn dân.

Tên quan đầu mục chỉ vào đám người Lý Phong nói:" Các ngươi…. Giỏi, giỏi! Giết đám phản tặc này cho ta!"

Một tràng huyết chiến tại chỗ khó tránh khỏi, gần trăm người đấu hai mươi người không cần xem cũng biết kết quả.

Phương Tử Vũ khẽ vỗ bả vai Từ Ngạo Thiên, Từ Ngạo Thiên hiểu rõ dụng ý của nó, lập tức hét lớn một tiếng, thúc dục kình khí, dây thừng đang trói trên người nó từng khúc đứt đoạn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Từ Ngạo Thiên như lang như hổ xông vào'bầy dê'.

Đợi cho đám Lý Phong hồi phục lại tinh thần thì Từ Ngạo Thiên đã đem quan binh giết gần hết, chỉ còn dư lại vài tên biết chớp thời cơ bỏ chạy từ sớm.

Lý Phong sắc mặt biến đổi không ngừng, cuối cùng miễn cưỡng đi lên chắp tay nói:" Cám ơn vị tiểu tráng sĩ này ra tay tương trợ."

Từ Ngạo Thiên lắc đầu cười nói:" Trên đường thấy việc bất bình mà thôi."

Lý Phong lại hỏi:" Không biết tráng sĩ tên họ là gì?"

"Từ Ngạo Thiên." Dường như không muốn dây dưa cùng mọi người, Từ Ngạo Thiên quay lại gọi Phương Tử Vũ một tiếng rồi xoay người rời đi.

"Từ huynh đệ xin dừng bước!"

Từ Ngạo Thiên xoay người lại hỏi:" Còn có chuyện gì sao?"

Lý Phong thở dài nói:" Từ huynh đệ có thể giúp bách tính đáng thương này hay không?"

Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên nói:" Không phải là đã giúp xong rồi sao?"

Lý Phong lắc đầu cười khổ:" Từ huynh đệ vừa rồi thả đi mấy tên quan binh, bọn chúng nhất định sẽ trở về báo tin, nếu ta đoán không lầm thì

https://thuviensach.vn

không lâu sau sẽ có một đội nhân mã đến đây bao vây tiễu trừ, đến lúc đó chỉ dựa vào mấy tên võ phu bọn ta sợ rằng….”

Từ Ngạo Thiên gãi đầu nói:” Muốn hai huynh đệ chúng tôi ở lại cũng không vấn đề.” Thấy Lý Phong mặt lộ vẻ vui mừng, nói tiếp:” Nhưng hai người chúng tôi cũng không phải là thần tiên, sợ rằng đối phó cũng chẳng được bao nhiêu người.”

Lý Phong chỉ về phía trước, nói:” Phía trước có một ngọn núi, nơi đó trước mặt là một hẻm núi địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. Chỉ cần hai vị tiểu huyenh đệ có thể trợ giúp chúng tôi thủ chặt nơi đó là được rồi.”

Từ Ngạo Thiên quay đầu lại thấy Phương Tử Vũ im lặng không nói, liền gật đầu nói:” Tốt thôi!”

Lý Phong mừng rỡ, xoay người lại nói:” Thôn trưởng có ở trong số các vị không?”

Một lão giả đầu tóc bạc trắng đi lên nói:” Ta chính là thôn trưởng.”

Lý Phong gật đầu nói:” Các vị ở lại đây cũng là đường chết, không bằng theo chúng tôi cùng tiến về phía trước?”

Thôn trưởng gật đầu, xoay người lại nói:” Những lời của hai vị tráng sĩ mọi người đều nghe rõ rồi chứ? Muốn sống thì nhanh nhanh trở về thu thập hành trang theo các vị tráng sĩ rời đi, bằng không tự mình ở lại.”

Quan binh cùng nhóm với Lý Phong khi trước cởi dây trói cho thôn dân, nhất thời cả thôn rối loạn, mọi người lần lượt về nhà thu thập đồ đạc. Chỉ một lát sau toàn bộ thôn dân đã tập hợp trở lại, không một người nào lưu lại.

Lý Phong nói:” Từ huynh đệ…..”

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:” Chúng ta đi thôi.”

Đoàn người dắt díu nhau chậm rãi đi về phía hẻm núi phía trước.

Từ Ngạo Thiên quay đầu nhìn lại thôn trang đã chìm ngập trong biển lửa, than thở:” Đây chính là chiến tranh.”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chiến Tranh Bắt Đầu

Hẻm núi là một cái khe được bổ ra giữa núi, hai bên vách đá dựng đứng, trên rộng dưới hẹp, chỗ rộng nhất khoảng hai thước, chỗ hẹp khoảng nửa thước, vẻn vẹn chỉ một người có thể đi qua được. Khi đi qua đây, có cảm giác từng tảng đá lớn ở hai bên đang rơi xuống đầu, chỉ nhìn thấy dải ánh sáng mặt trời ở phía trước, vô cùng hùng vĩ.

Lý Phong dẫn đầu, đám người Từ Ngạo Thiên theo sau đi vào. Sau khi vào trong hẻm núi Từ Ngạo Thiên đối với nơi này không ngừng than thở tán thưởng mãi không thôi. Đang đợi mọi người đi vào thì một tên quan binh từ phía sau chạy vội lên, trên miệng không ngừng gọi:" Lý đội trưởng, Lý đội trưởng."

Lý Phong nhíu mày, hỏi:" Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?"

Quan binh chỉ về phía sau lưng nói:" Bọn chúng kéo đến rồi."

Lý Phong giật mình, hỏi:" Có bao nhiêu người?"

"Khoảng năm, sáu trăm người. Trong đó kỵ binh khoảng một trăm người, còn lại là bộ binh."

Lý Phong nhìn về phía dân chúng hô lớn:" Mọi người nhanh chân lên một chút, truy binh phía sau đã đuổi đến nơi rồi!"

Dân chúng nghe xong, náo loạn một trận không nhỏ.

Từ Ngạo Thiên nhíu mày, hỏi:" Dân chúng toàn bộ đi qua phải mất bao lâu?"

Lý Phong tính toán qua loa một chút, trả lời:" Đại khái phải mất khoảng một giờ đồng hồ."

Từ Ngạo Thiên lại hỏi:" Truy binh còn bao lâu nữa thì chạy đến đây?"

https://thuviensach.vn

Lý Phong nhìn về phía tên quan binh đến báo tin, quan binh vội vàng đáp:" Lấy tốc độ của kỵ binh thì chỉ cần công phu hai tuần trà, bộ binh cần nhiều thời gian hơn."

Lý Phong tiếp lời nói:" Kỵ binh sẽ không mạo hiểm đột phá, bọn chúng nhất định sẽ đợi bộ binh đến. Bởi vậy so với bộ binh chỉ nhanh hơn một chút mà thôi."

Từ Ngạo Thiên đơn giản tính toán một chút, nói:" Đợi dân chúng toàn bộ vượt qua hẻm núi thì truy binh cũng vừa kịp đuổi đến?"

Lý Phong đau khổ nói:" Đúng, nhưng cho dù là như vậy chúng ta cũng không có thời gian chuẩn bị nữa."

Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên hỏi:" Chuẩn bị cái gì?"

Lý Phong chỉ lên phía trên nói:" Ta vốn muốn để cho dân chúng trước tiên đi lên đỉnh núi chuẩn bị một ít tảng đá lớn, đợi truy binh đuổi đến đây thì lập tức đem những khối đá lớn đó từ trên ném xuống, cản trở truy binh."

Từ Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, lại quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ. Thấy Từ Ngạo Thiên nhìn mình, Tử Vũ nhún vai không có ý kiến.

Từ Ngạo Thiên khẽ cười, hướng Lý Phong nói:" Mau chóng để cho dân chúng đi vào đi, cũng để cho bọn họ lên trên đó chuẩn bị trước, truy binh tạm thời do hai huynh đệ chúng tôi tới cản."

Lý Phong sửng sốt nói:" Nhưng bọn chúng…"

Từ Ngạo Thiên vỗ vỗ bả vai của Lý Phong cười nói:" Lý đại ca yên tâm đi, tôi nghĩ hai huynh đệ chúng tôi có thể ngăn cản được bọn chúng một khoảng thời gian, mà các vị thì phải lợi dụng đoạn thời gian này mau chóng chuẩn bị."

Lý Phong thần sắc phức tạp ánh mắt không ngừng lướt qua khuôn mặt của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, qua một lúc lâu sau thở dài nói:" Được rồi, vậy phiền toái hai vị huynh đệ rồi, nhất thiết phải cẩn thận, nếu như ngăn không được liền mau chóng lùi về, chúng ta một lần nữa nghĩ biện pháp khác."

Từ Ngạo Thiên gật đầu, Lý Phong mang theo quan binh đi vào chuẩn bị. Mà Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ một trái một phải đứng ở bên ngoài

https://thuviensach.vn

thông đạo, đám dân chúng lần lượt vượt qua người họ đi vào. Lý Phong đã lén đem chuyện Từ, Phương hai người liều chết vì mọi người ở lại ngăn địch lan truyền ra, mọi người đều đã biết hai thiếu niên không quen biết trước mặt này sẽ vì bọn họ mà ở lại ngăn cản truy binh, bởi vậy khi đi qua hai người bọn họ đều không khỏi lộ ra ánh mắt sùng kính. Mà vị cô nương mỹ lệ lúc trước khi đi qua thì ánh mắt dừng lại vài giây trên mặt hai người, tiếp đó khẽ khẽ nói câu:" Cám ơn." Sau đó liền cúi đầu bước nhanh qua.

Dưới sự an bài của Lý Phong, dân chúng đều tuân thủ trật tự không có bất kỳ náo loạn nào phát sinh. Cho đến khi vị thôn dân cuối cùng đi qua thông đạo thì ở cách đó không xa cát bụi đã nổi lên đầy trời.

Lý Phong nhìn thật sâu hai người một lần nữa, nặng nề nói:" Hai vị cẩn thận." Nói xong lập tức chạy nhanh vào trong hẻm núi.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ chậm rãi bước ra, đứng song song trước ngõ vào hẻm núi.

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:" Sao phải khổ sở thế này."

Phương Tử Vũ kỳ quái nhìn Từ Ngạo Thiên hỏi:" Đây không phải là việc huynh muốn làm sao?"

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:" Cứu bọn họ là việc làm hợp với đạo nghĩa, chỉ có điều sau lần này trên vai chúng ta cũng sẽ xuất hiện thêm một phần trách nhiệm."

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Huynh sợ bọn họ từ lúc này sẽ quấn lấy huynh?"

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:" Không phải là sợ bọn họ quấn lấy, mà là huynh không nhẫn tâm bỏ họ ở lại nơi này. Nên biết rằng, bọn họ đã bị coi là phản tặc, nếu ta cứ để mặc không để ý đến bọn họ, Lý Phong những người này không cần phải nói, đám dân chúng đó…"

Phương Tử Vũ ngắt lời nó từ tốn nói:" Cho nên huynh muốn cùng bọn họ cộng đồng tiến thối?"

Từ Ngạo Thiên cười khan nói:" Huynh có phải là rất ngốc không?"

Phương Tử Vũ lắc đầu, nói:" Huynh đã nghĩ muốn giúp đỡ dân chúng, vì sao không dựng lên sự nghiệp của bản thân?"

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:" Huynh cũng chẳng có dã tâm gì. Lại nói chúng ta đều là người đứng bên ngoài thế cuộc, đối với những việc này cũng quẩn không nổi."

Phương Tử Vũ nói:" Huynh không nhất thiết phải có dã tâm, đệ chỉ khuyên huynh thành lập thế lực của bản thân, vì bách tính khai sáng một vùng đất hòa bình. Quan trọng nhất là ở trong phạm vi thế lực của huynh bách tính có thể an cư lạc nghiệp."

Từ Ngạo Thiên nghiêng đầu nhìn Phương Tử Vũ, nhíu mày nói:" Đệ không tốt bụng như vậy."

Phương Tử Vũ khẽ cười nói:" Đệ thừa nhận đệ có tư tâm, cừu nhân của đệ thế lực không biết lớn bé thế nào, đệ cũng cần phải có thế lực của riêng mình chống đỡ mới được."

Từ Ngạo Thiên buồn bực vò đầu bứt tóc, nói:" Để huynh suy nghĩ thêm chút đã, ài, thành thật mà nói đề nghị của đệ cũng rất mê người."

Nói đến đây truy binh cũng đã chạy đến trước mặt, một tên quân quan có vẻ như là thủ lĩnh hô lên một tiếng, đám kỵ binh lần lượt ghìm cương ngựa dừng lại. Phía sau lưng đám kỵ binh không xa bụi đất bay đầy trời, hiển nhiên là bộ binh với nhân số nhiều hơn cũng đã kịp chạy tới.

Quân quan ánh mắt lạnh lẽo nhìn Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, trầm giọng quát:" Các ngươi chính là hai tên tiểu đạo sĩ trong báo cáo được gửi lên?"

Phương Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, Từ Ngạo Thiên đi lên tươi cười đầy mặt nói:" Không biết quân gia xưng hô thế nào?"

Quân quan lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Từ Ngạo Thiên, sau một lúc lâu mới nói:" Đỗ Viễn."

"Đỗ quân gia, không biết ngài đem quân….."

Đỗ Viên vung tay lên quát lớn:" Bớt nói lời thừa đi, đám phản tặc Lý Phong và tặc dân đâu?"

Từ Ngạo Thiên nhún vai thản nhiên đáp:" Chạy rồi."

Trong lúc nói chuyện, bộ binh ở phía sau đã chạy đến nơi, chỉnh tề xếp thành ba mươi hàng, mỗi hàng hơn hai mươi người. Từ Ngạo Thiên nhẩm

https://thuviensach.vn

tính một chút, thêm cả hơn trăm tên kỵ binh nhân số tổng cộng gần tám trăm người.

Đỗ Viễn trầm giọng hỏi:" Các ngươi tự đầu hàng hay là để ta phái người lên trói các ngươi lại?"

Từ Ngạo Thiên lấy cùi chỏ thúc nhẹ vào hông Phương Tử Vũ, cười khổ nói:" Phải có đại chiến rồi."

Phương Tử Vũ thờ ơ nói:" Huynh giết người còn ít lắm sao?"

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:" Trước đây giết chỉ là vài ba đầu chó mèo nhỏ thôi, lần lớn nhất cũng là ở trong thôn trang đó. Chỉ có điều lần đó chủ yếu là nhờ vận khí, lấy bất ngờ giết chết tên quan đầu lĩnh của bọn họ, dọa cho đám quân nhân hoảng sợ mới tốc chiến tốc thắng được. Nếu như bọn chúng không bị dọa đến sợ vỡ cả mật mà chân chính cùng ta đánh đấu, ta ngay cả chết như thế nào cũng đều không biết."

Phương Tử Vũ nhỏ giọng nói:" Huynh bây giờ có thể sử dụng lại kế sách cũ."

Từ Ngạo Thiên chỉ vào đám người trước mặt, cười nói:" Lậy ngươi, từ tám trăm người giết một tên tướng lĩnh, ngươi nghĩ ta thật sự là thần tiên sao, tên đầu lĩnh lần trước bởi vì đứng ở gần ta cho nên ta mới một kích thành công."

Hai người nhỏ giọng nói chuyện, hoàn toàn không để ý đến quân địch trước mặt, Đô Viễn thấy hai tên tiểu tử hỉ mũi còn chưa sạch này xem mình như không khí, không nhịn được tức giận hét lên:" Giết cho ta!"

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Huyết Chiến Nơi Hẻm Núi

Cờ Tùy triều ở cách đó không xa tung bay trong gió đêm, Đỗ Viễn và đám tướng lĩnh ngồi cao trên yên ngựa, ra lệnh cho đám lính, không cần nói cũng biết đã đưa ra chiến lược có thể giết chết bọn họ một cách nhanh nhất.

Địch nhân phân thành từng đội, những đội ngũ khác nhau một lần nữa tập hợp lại hình thành đơn vị tác chiến lớn hơn, mỗi một điểm chiến lược được bầy bố có thể nhìn thấy, hình thành một vòng vây kín mít hẻm núi, khí thế mạnh mẽ đủ để khiến cho người ta sợ vỡ mật.

Cả một vùng núi ánh đuốc sáng rực chỉ có hẻm núi nằm ngoài tầm ánh duốc cô độc trong bóng tối.

Từ Ngạo Thiên rút thanh trường kiếm mà Lý Phong đưa cho nó, ngẩng cao đầu, ung dung cười nói:" Đến đi! Vì thiên hạ mà chiến, chết cũng không tiếc!" Phương Tử Vũ cũng rút ra thanh trường đao Lý Phong tặng cho nó đứng bên cạnh Từ Ngạo Thiên.

Tiếng tù và nổi lên, trống trận ầm ầm thúc dục, ba đội mỗi đội trăm người ở lớp vòng vây ngoài cùng đồng thời rút đao, ở bên sườn núi tích trữ khí thế đợi công kích, bầu không khí càng lúc càng khẩn trương.

Đỗ Viễn vung tay lên, nhất thời tiếng hô giết rung trời chuyển đất. Ba trăm tên đao thủ đồng thời xông về phía hai người.

Từ Ngạo Thiên vung kiếm trảm xuống đầu lây của một người, không để ý đến máu tươi đầy người, hét lớn:" Đến đi!"

Phương Tử Vũ cực nhanh chém chết hai người, dùng một loại thanh âm mà cũng chỉ có nó mới có thể nghe thấy nói:" Con đường báo thù của ta, từ

https://thuviensach.vn

các ngươi lập tức bắt đầu.”

Tiếng chém giết ngoài khe núi bay thẳng lên trời cao, đám người Lý Phong ở trong cốc đều có thể nghe được rõ ràng. Một số dân chúng chưa gặp qua tràng diện như thế này sắc mặt đã trắng bạch. Lý Phong rất sốt ruột, rất muốn xông ra cùng Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ kề vai chiến đấu, nhưng hắn không thể. Hắn biết thời gian hiện tại đều là do hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ dùng mạng hoán đổi lại, hắn không thể lãng phí. Lập tức quát:” Động tác nhanh hơn nữa, nhanh lên! Những người vác đá toàn bộ đi lên. Đàn bà! Đúng, các vị nhanh đi chuyển đá. Khuân không được thì lăn!...”

Bên ngoài khe núi thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi, máu chảy thành sông.

Từng loạt mưa tên của quân địch bắn vào, ép bức Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ phải lùi lại thủ trong khe núi. Bởi vì khe núi trên rộng dưới hẹp nhiều người không thể đi qua cùng lúc, trong lúc nhất thời địch nhân lần lượt bị ngăn trở ngoài miệng hẻm núi, những kẻ vất vả xông vào thì chỉ trong vài giây đã bị một đao chém thành hai nửa.

Hẻm núi phảng phất giống như mật ngọt, nhanh chóng bị địch nhân như ong mật bu kín xung quanh, tìm kiếm khoảng trống để triển khai cường công.

Đao kiếm trong tay Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ sớm đã chém đến sứt mẻ, Từ Ngạo Thiên vẫn tốt, không chém được thì đâm. Mà Phương Tử Vũ dứt khoát vứt bỏ trường đao chỉ bằng tay không đối địch, tiên thiên chân khí bộc phát, hai tên lính không thể ngăn cản, thân thể bay về phía sau, đụng vào đám binh lính khác đang xông lên, người ngã ngựa đổ. Phương Tử Vũ bởi vì đột nhiên cảm thấy kiệt sức, vung tay đoạt lấy thanh đao của địch nhân, thuận đà một cước đá cho địch nhân phún máu bay ra ngoài, đao quang một lần nữa lóe lên, chém xuống mặt thiết thuẫn. Chân khí kích phát, cái khiên lập tức bị tạc vỡ nát, mà người cũng phun ra một ngụm máu lớn sau đó ở đao thứ hai của Phương Tử Vũ đầu thân mỗi thứ một nơi.

https://thuviensach.vn

Ánh đuốc chiếu rọi khe núi một mảnh lửa đỏ, chẳng ai có thể phân biệt rõ ánh đuốc với màu máu.

Tình hình chiến đấu thảm thiết đến cực điểm.

"Toàn là đồ ăn hại! Đội thứ tư, đội thứ năm lên thay, nhanh!" Đỗ Viễn một mặt gầm lên, một mặt âm thầm buồn bực. Nếu như lúc đầu không cùng Từ Ngạo Thiên dây dưa, mà vừa đến nơi lập tức dùng kỵ binh vây công hai người, tính huống so với lúc này nhất định đã khác. Hắn sớm từ trong báo cáo đã biết hai người Từ, Phương võ công cao cường, nhưng tuyệt đối không có nghĩ đến hai người lại cường hãn đến mức độ này. Đám binh sĩ dưới tay hắn không một ai có thể chịu được ba đòn của bọn họ, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, bộ binh đã chết gần trăm người. Mà xem tình huống thì hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ càng chiến càng dũng mãnh, không hề có biểu hiện mệt mỏi.

"Trong võ lâm từ khi nào xuất hiện hai cao thủ tuổi trẻ như vậy nhỉ?" Đỗ Viễn nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Báo! Đội thứ nhất toàn quân đã bị tiêu diệt hoàn toàn."

"Cái gì!" Đỗ Viễn giật mình hoảng sợ, chỉ bằng lực lượng của hai người lại có thể tiêu diệt một đội ngũ trăm người được trang bị đầy đủ, điều này tuyệt đối khiến cho người nghe sợ hãi.

Điều này sao có thể? Hai tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch lại có thể diệt một đội trăm người, ngay cả cao thủ võ lâm thành danh lâu năm cũng tuyệt không thể nào làm được. Đỗ Viễn kinh ngạc không thôi, nhưng nhìn về phía hẻm núi thì giật mình chợt hiểu, hóa ra hai người là lợi dụng địa thế của hẻm núi. Nên biết rằng, hẻm núi địa thế hiểm yếu, chỗ rộng nhất cũng chỉ có thể vừa ba người đứng ngang hàng. Vô luận địch nhân đông như thế nào đi nữa, nhưng đối diện với Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ thủy chung vẫn là hai ba người, điều này đối với bọn họ mà nói chỉ là việc nhỏ.

Nhưng địch nhân người trước ngã xuống kẻ sau xông lên dường như không biết ngừng nghỉ, cho dù hai người công lực thông thiên cũng nổi lên cảm giác vô lực.

Từ Ngạo Thiên chém gẫy một thanh bối đao dầy, lật tay lại đoạt một thanh thiết kiếm từ trên tay địch nhân. Hai người Từ Ngạo Thiên và

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ không biết là đã đổi bao nhiêu thanh binh khí, may là những binh khí này đều đoạt lấy từ trên tay địch nhân, cũng là cuồn cuộn không dứt, cầu không đáp ứng cung.

Từ Ngạo Thiên lại chém ngã một tên địch nhân, nói:" Tử Vũ, cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là biện pháp."

Phương Tử Vũ tay không ngừng nghỉ, mở miệng nói:" Vô luận thế nào cũng phải kiên trì đến lúc Lý Phong truyền tín hiệu đến cho chúng ta."

Từ Ngạo Thiên lắc đầu cười khổ, bọn họ từ lúc hoàng hôn chém giết đến khi trời tối. Ngoài hẻm núi thây chất cao như núi, mà địch nhân dường như giết không hết, cuồn cuộn không ngừng xông về phía hai người.

Lúc này, Đỗ Viễn ở bên ngoài hẻm núi cũng là có khổ mà không nói ra được, sau đội một tiếp tục đến đội hai đội ba nối gót theo đội một mà đi, chỉ có vài người mang theo thương thế chạy trở về. Căn cứ theo những kẻ sống sót chạy về này miêu tả, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ giống như hai tòa núi cao không lùi một tiếng, mà hai người chém giết suốt ba canh giờ khí lực vẫn không thấy giảm bớt, trong đầu Đỗ Viễn bất giác hiện lên hai chữ: Đáng sợ!

Đỗ Viễn xoay người lại hướng tên lính truyền tin hét lên:" Ngươi, nhanh trở về thông báo, xin tiếp viện."

Truyền tín binh sửng sốt, tám trăm người đấu hai người cũng muốn tiếp viện? Đây không phải là chọc cười cho thiên hạ sao?

Đỗ Viễn thấy tên lính truyền tin không nhúc nhích, không khỏi tức giận, nói:" Còn ngây ra đó làm gì! Chạy về báo cáo cấp trên, cứ nói địch nhân có hai tên đạo sĩ võ công tuyệt đỉnh tương trợ. Để cho cấp trên phát một ngàn người, không, phái thêm vài ngàn người chạy suốt đêm đến đây tiếp viện. Còn nữa, nên phái nhiều một chút võ lâm nhân sĩ có võ công cao cường. Lên ngựa chạy cho ta!" Câu cuối cùng Đỗ Viện dường như dùng toàn bộ sực lực mà hét lên.

Truyến tín binh run lên, lập tức lên ngựa phóng đi.

Đỗ Viễn xoay người lại tiếp tục nhìn hẻm núi, đội một, hai, ba tổng số ba trăm hai mươi sáu người, ngoại trừ thương nặng sáu mươi ba người, thương nhẹ mười một người ra còn lại đều vùi thây trong hẻm núi. Sau ba

https://thuviensach.vn

đội đầu, đội thứ tư, thứ năm số người thương vong cũng đã truyền ra hơn nữa còn không ngừng gia tăng, cho đến thời điểm này, đội bốn, năm hai trăm mười một người đã chết ba mốt người, thương nặng mười người, không có thương nhẹ. Từ tỉ lệ tử vong và bị thương nặng, nhẹ cho thấy, hai tên đạo sĩ này tuyệt đối là người có lòng dạ độc ác.

Kỳ thật Đỗ Viễn không biết rằng, những kẻ bị thương nặng và thương nhẹ đều là bởi vì Từ Ngạo Thiên mềm lòng bỏ qua cho. Trong số người đã chết đi đại bộ phận là do Phương Tử Vũ giết, dưới tay Phương Tử Vũ chỉ có người chết, tuyệt không kẻ nào chạy thoát.

Ngắn ngủi trong ba canh giờ, trong tay Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ thương nặng nhẹ đạt đến tám tư người, mà số người chết lại càng cao đã đạt đến hai trăm tám ba người. Những con số này hoàn toàn là do hai tên thiếu niên một tay tạo thành. Hai kẻ này thật sự là khủng bố, Đỗ Viễn không dám nghĩ đến, nếu như tiếp tục để cho bọn họ có thêm thời gian ma luyện, hai người này không phải là thiên hạ vô địch rồi sao?

Không, loại sự tình này Đỗ Viễn tuyệt đối không cho phép xảy ra. Trong thời kỳ chiến loạn này, không phải là người của mình thì là địch nhân. Mà đối với loại địch nhân khủng bố như thế này có thể bớt đi một tên thì giảm đi một phần nguy hiểm.

Đỗ Viễn day day thái dương, lại một lần nữa vung tay lên, gia tăng lực độ công kích.

Nhất thời ngoài khe núi tiếng hô giết rung trời, đoàn binh mới một lần nữa xông ra chiến trường.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn nhau cười khổ, Phương Tử Vũ còn được, nhưng Từ Ngạo Thiên đã tiếp cận đến trạng thái dầu hết đèn tắt rồi. Nếu không phải là Phương Tử Vũ vì nó chịu phần lớn áp lực, tin tưởng Tử Ngạo Thiên đã sớm chống đỡ không nổi.

Đúng vào lúc này, tín hiệu của Lý Phong rốt cuộc cũng truyền tới. Phương Tử Vũ hai mắt sáng rực lên, dùng hết sực lực nâng đao chém ngang một nhát, sau đó lập tức nắm lấy tay Từ Ngạo Thiên kéo chạy vào sâu trong khe núi.

https://thuviensach.vn

Nhận được tin báo, Đỗ Viễn ngửa mặt lên trời cười lớn, không cần suy nghĩ liền nói:" Hai tên khốn kiếp này rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa rồi, các huynh đệ, đánh giết vào cho ta!"

Đỗ Viễn vốn không nên phạm vào loại sai lầm cơ bản này, chỉ là hắn bị hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ ngăn trở ở ngoài hẻm núi suốt bốn canh giờ, qua không bao lâu nữa trời sẽ sáng. Ánh mắt mở lớn nhìn đám thủ hạ lần lượt ngã xuống, nộ hỏa công tâm, trong mắt của Đỗ Viễn chỉ còn lại hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, hoàn toàn đã quên mất còn có đám người Lý Phong. Bởi vậy sau khi nhận được tin hai người Từ, Phương bỏ chạy lập tức theo bản năng ra lệnh, phạm vào loại sai lầm không thể cứu chữa.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Cầu Sinh Đối Sách

Phương Tử Vũ kéo theo Từ Ngạo Thiên cực nhanh lùi lại, truy binh tức khắc tràn vào trong khe núi, tiếng hô giết đinh tai nhức óc.

Đúng vào lúc này, trên đầu khe núi đột nhiên rơi xuống rất nhiều đá tảng, truy binh khóc cha gọi mẹ liều mạng chen chúc chạy ra ngoài. Trong khe núi lập tức náo loạn cả lên, huyết nhục bay tán loạn, đầy trời mưa máu, tràng cảnh vô cùng thảm liệt.

Đỗ Viên hoảng sợ cực độ, lúc này mới nhớ đến còn đàm người Lý Phong vẫn chưa xuất hiện, sắc mặt lập tức trắng bạch.

Phương Tử Vũ mang theo Từ Ngạo Thiên rốt cuộc cũng trở lại bên cạnh đám người Lý Phong, Từ Ngạo Thiên không nói hai lời lập tức ngồi xuống đả tọa khôi phục công lực. Phương Tử Vũ quay đầu đi lén phun ra một ngụm máu, may mắn nó lúc này toàn thân đẫm máu, có phun thêm một ngụm máu người khác cũng không biết.

Lý Phong đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ, thần sắc phức tạp liếc nhìn Từ Ngạo Thiên vẫn đang nhắm mắt tĩnh dưỡng, nhỏ giọng nói:" Phương huynh đệ, thành thật cám ơn các ngươi. Nếu không có hai huynh đệ các ngươi, chúng ta cũng không biết phải làm thế nào cho tốt."

Phương Tử Vũ liếc nhìn Lý Phong một cái, lạnh nhạt nói:" Muốn cám ơn vậy cám ơn huynh ấy đi." Nói xong cũng không thèm để ý đến phản ứng của Lý Phong, lập tức ngồi xuống điều tức chân khí.

Phương Tử Vũ mặc dù tu vi cao hơn Từ Ngạo Thiên rất nhiều, nhưng từ sau lần ám đấu chân khí với lão đạo sĩ thụ thương đến nay vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hôm nay trong tràng huyết chiến lại vì Từ Ngạo Thiên gánh

https://thuviensach.vn

chịu đại bộ phận áp lực, cho nên nói Phương Tử Vũ lúc này không hề dễ chịu hơn so với Từ Ngạo Thiên được bao nhiêu, thậm chí nó bị nội thương so với Từ Ngạo Thiên càng thêm nghiêm trọng. Chỉ là nó tính cách quật cường, loại sự việc này không muốn nói ra khiến cho Từ Ngạo Thiên lo lắng, cứ im lặng tự mình chịu đựng.

Lý Phong thở dài một hơi, trở lại bên cạnh khe núi. Tình hình chiến đấu đã đi đến cuối cùng, truy binh đại bộ phận đã bỏ chạy ra khỏi khe núi, lúc này trong khe núi chỉ còn lại một bộ phận rất nhỏ.

Đá tảng không ngừng ném xuống, sau khi đè chết tên truy binh cuối cùng trong khe núi, mọi người không khỏi bật lên tiếng hoan hô lớn, còn có một số thôn dân ôm lấy nhau khóc lớn, bày tỏ niềm vui sướng trong lòng sau cơn chạy nạn chối chết.

Mọi người ở đây ngoại trừ Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên đã đả tọa nhập định, hai tai không nghe thấy sự việc bên ngoài, chỉ còn lại Lý Phong không có vẻ vui mừng, ngược lại, lúc này Lý Phong hai hàng lông mày nhíu chặt.

Lý Phong cúi đầu nhìn y phục đang bay phần phật theo gió, rồi lại xoay người nhìn xuống khe núi. Gọi một tên quan binh lại nói:” Ngươi mang theo hai người nữa xuống thăm dò một chút, nhìn xem có đồ vật ăn được và đường ra hay không.”

Quan binh gật đầu, gọi thêm hai đồng bạn cùng đi vào sâu trong hẻm núi. Còn Lý Phong ở lại kêu gọi dân chúng tiếp tục vận chuyển đá tảng, vào lúc này có thể tăng thêm một tảng đá, lại tăng thêm một phần tiền vốn bảo mệnh cho bọn họ.

Bên ngoài khe núi, Đỗ Viễn lúc này bụng đầy hỏa khí mà không phát ra được. Trận chiến này, Tùy quân kéo đến bảy trăm chín ba người, chiến tử ba trăm sáu tám người, thương hai trăm hai bảy người, trong đó có hai trăm người đã mất đi chiếu đấu năng lực. Cũng có thể nói bên phía Tùy quân còn có năng lực chiến đấu chỉ còn lại khoảng hai trăm người, trong đó một trăm người là kỵ binh không có tham chiến lần này. Mà trong trận chiếu này đối phương không thương vong lấy một người, loại sự việc này nếu truyền ra ngoài, đủ khiến cho Đỗ Viễn mất hết mặt mũi. Đỗ Viễn nghiến

https://thuviensach.vn

răng căm hận, nhưng biết rằng lúc này hắn không thể tiếp tục bị tổn thất, nếu không đến phút cuối cùng là ai truy sát ai còn không biết chừng.

Đỗ Viễn lập tức hạ lệnh cho kỵ binh xếp thành hình quạt bao vây đường ra khỏi khe núi, những người còn lại dựng trại nghỉ ngơi tại chỗ, đợi viện binh đến.

Trời đã sáng, lúc này ba tên quan binh vào sâu trong khe núi thăm dò đã trở lại, đang hồi báo tình hình trong khe núi với Lý Phong.

“Lý đội trưởng, sâu bên trong còn có một khu rừng, diện tích rất lớn. Chúng tôi đi vòng qua khu rừng mới phát hiện ra phía sau chúng ta là vực sâu, căn bản không có đường lui.”

Thôn dân nghe xong sinh ra một trận náo loạn nhỏ, Lý Phong quát:” Không được ồn ào!”

Đám thôn dân từ từ bình tĩnh trở lại, Lý Phong lại hỏi:” Có vật có thể ăn được và nguồn nước hay không?”

Quan binh gật đầu nói:” Có, trong rừng quả dại và động vật rất nhiều, chúng tôi còn phát hiện ra một con suối, nguồn nước đầy đủ.”

Lý Phong gật đầu, quay người lại nói:” Có người nào biết săn bắn không?”

Trong số thôn dân đi ra hơn mười người, một người trong số đó nói:” Chúng tôi là thợ săn trong thôn.”

Lý Phong hài lòng nói:” Vậy thì tốt rồi, các vị tới khu rừng đó săn một ít động vật trở về làm đồ ăn cho mọi người. Thêm một số phụ nữ nữa, đồng thời đến đó kiếm một ít quả dại và nước uống. Những người còn lại chia làm ba nhóm, thay nhau cảnh giới.”

Nhân mã hai bên rơi vào thế giằng co.

Đảo mắt trời lại tối, Từ Ngạo Thiên rốt cuộc từ trong đả tọa tỉnh lại, hít sâu một ngụm không khí sau đó mở mắt.

“Từ huynh đệ, ngươi tỉnh rồi.” Lý Phong đi đến, đưa cho Từ Ngạo Thiên một con gà nướng.

Từ Ngạo Thiên nhận lấy con gà nướng cười nói:” Đúng vậy, không nghĩ đến đánh giặc lại mệt mỏi như vậy.”

https://thuviensach.vn

Lý Phong mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Từ Ngạo Thiên nói:” Kế tiếp sẽ càng mệt.”

Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên nói:” Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lý Phong nhíu mày thở dài:” Trước có truy binh, sau không đừng lui.”

Từ Ngạo Thiên giật mình hỏi:” Nơi này là khe núi chết?”

Lý Phong gật đầu nói:” Phía sau chúng ta là vực sâu, may mắn là còn có một khu rừng, ở đó có đủ thực vật và nguồn nước có thể duy trì một đoạn thời gian.”

Từ Ngạo Thiên nhìn con gà nướng trong tay, nói:” Đánh lâu dài không phải là biện pháp.”

Lý Phong đưa tay ôm đầu, nằm xuống thảm cỏ, nói:” Ta cũng biết nếu cứ tiếp tục như thế này sĩ khí sẽ tổn hao nhiều, nhưng chúng ta nghĩ không ra biện pháp có thể đánh lùi truy binh. Nếu không thể đem bọn chúng đánh lui, cho dù chúng ta đột phá vòng vây chạy ra sớm hay muôn gì cũng sẽ bị đuổi theo.”

Trầm mặc một lát, Lý Phong lại nói:” May là bây giờ gió thổi theo hướng đông nam, nếu như là gió tây bắc vậy thì chúng ta thảm rồi.”

Từ Ngạo Thiên nặng nề hỏi:” Huynh nói là, bọn chúng sẽ đốt lửa xua khói vào?”

Lý Phong gật đầu nói:” Nếu quả thật là gió tây bắc, loại sự việc này khả năng là cực lớn. Đỗ Viễn lần này ăn đòn đau, bọn chúng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, viện quân tùy lúc sẽ đến, đến lúc đó có thể sẽ diễn ra một hồi khổ chiến.”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu không nói.

Đúng lúc này, một tên thôn dân tuần tra chạy đến trước mặt hai người, nói:” Hai vị tráng sĩ, phía trước có một lượng lớn nhân mã đang chạy về phía chúng ta.”

Lý Phong và Từ Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nhau, lập tức lắc đầu cười khổ, thật sự là quá linh nghiệm mà.

Lý Phong và Từ Ngạo Thiên đi đến vách núi, nương theo ánh mặt trời còn sót lại buổi chiều tà nhìn về phía xa cát bụi bay mù trời.

Lý Phong trầm giọng nói:” Có thể có hơn hai ngàn người.”

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên vuốt sống mũi cười khổ, nói:” Chỉ vì vài người chúng ta, đáng giá sao.”

“Đô Viễn người này tâm cơ thâm trầm, phàm là nhân tài không vì hắn sử dụng, hắn nhất định sẽ tận hết sức lực giết chết. Hai người các ngươi ngày hôm qua chiến một trận trong khe núi khiến cho Đỗ Viễn tâm sinh sợ hãi, cho nên mới có thể hào phóng điều động một lượng quân lớn như vậy đến đây tiễu trừ chúng ta.”

Từ Ngạo Thiên buồn bực nói:” Mấy ngàn người, đánh sao đây?”

Lý Phong lắc đầu im lặng.

“Tại sao không đánh lén chủ tướng của bọn chúng?”

Từ Ngạo Thiên và Lý Phong nghe xong mới giật mình phát hiện, hóa ra Phương Tử Vũ không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh hai người bọn họ. Lý Phong không khỏi tự nhủ: công lực của tiểu tử này xem ra so với Từ Ngạo Thiên càng thêm cao thâm.

Từ Ngạo Thiên không suy nghĩ nhiều như Lý Phong, quan tâm hỏi:” Tử Vũ, đệ không việc gì chứ?”

Phương Tử Vũ lắc đầu, nói:” Công lực đã khôi phục.”

Từ Ngạo Thiên chỉ xuống phía dưới cười khổ nói:” Một lát nữa rất có thể chúng ta lại có tràng đại chiến nữa.”

Phương Tử Vũ nhíu mày nói:” Tại sao không suy nghĩ đề nghị của đệ?”

“Đi giết chủ tướng của bọn chúng sao?” Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:” Giết chủ tướng trong vài nghìn người nói dễ lắm sao.”

Phương Tử Vũ lạnh nhạt nói:” Ẩn vào bóng đêm lặng lẽ đi tới ám sát.”

“Không được.” Lý Phong lắc đầu nói:” Việc đó quá nguy hiểm, vạn nhất bị lọt vào vòng vây, chỉ có thể là một con đường chết.”

Từ Ngạo Thiên im lặng không nói, cúi đầu trầm tư một lát sau nói:” Tử Vũ nói không sai, đó cũng là biện pháp duy nhất cứu mạng chúng ta.”

Lý Phong vội vàng nói:” Nhưng mà……”

Từ Ngạo Thiên ngắt lời nói:” Lý đại ca yên tâm đi, bằng vào năng lực của đệ và Tử Vũ tự bảo vệ là không thành vấn đề.”

Lý Phong đã sớm nhìn thấy bản lĩnh của hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, nghe xong ánh mắt léo lên không ngừng, qua một lúc lâu

https://thuviensach.vn

mới thở dài nói:” Được rồi, các đệ phải cẩn thận, sau khi ám sát thành công ta lập tức dẫn người đến trợ giúp các đệ.”

Nói là ba người bàn luận kế sách ám sát, kỳ thật cũng chỉ có Lý Phong và Từ Ngạo Thiên thảo luận, Phương Tử Vũ chỉ nghe bọn họ tranh luận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tùy quân bên dưới, trong mắt sôi trào sát ý vô tận.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ám Sát Kế Hoạch

Đêm đã khuya, người bình thường đã sớm đi tìm mộng với lão bà của mình rồi.

Nhưng ở hẻm núi lúc này nhân mã hai bên ở thế giằng co, không ai dám tùy tiện đi vào giấc ngủ. Bởi vì ai mà biết được, ngủ đi rồi sáng mai có tỉnh lại được hay không.

Phương Tử Vũ đứng trên vách núi, nhìn đốm lửa dầy đặc ở phía xa, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng, nhưng trên mặt lại bình tĩnh khác thường.

Từ Ngạo Thiên đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ, nói:" Xem ra hôm nay tập kích buổi tối khó khăn rất lớn."

Phương Tử Vũ bình thản nói:" Việc thành bởi người."

Lý Phong đi đến bên cạnh hai người, cùng hai người đứng thành một hàng, thở dài:" Đỗ Viễn quả nhiên là một tên tướng tài, đoán được đường sống duy nhất của chúng ta chính là ám sát hắn, bây giờ ngoài khe núi đã hình thành ba tầng vòng vây, chúng ta muốn giết hắn trước tiên phải đột phá qua ba tầng phòng hộ này mới được."

Từ Ngạo Thiên vuốt sống mũi cười khổ nói:" Hắn muốn bức chúng ta cùng hắn chính diện đối kháng."

Lý Phong lắc đầu nói:" Quyết định của hắn rất chính xác, chúng ta tối nay giết không được hắn rồi, chỉ có thể đợi đến khi trời sáng tổ chức chính diện phá vây."

Từ Ngạo Thiên cười nói:" Đợi không được đến khi trời sáng đâu."

Lý Phong ngạc nhiên hỏi:" Tại sao?"

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên khẽ cười, nói:” Nếu đệ đoán không sai thì bọn chúng tối nay sẽ đến tập kích chúng ta.”

Lý Phong rùng mình, cúi đầu trầm tư thật lâu, mới nói:” Ta không đồng ý với suy nghĩ của đệ, đêm tối khó phân biệt, một khi đánh đấu lên ngay cả người nhà cũng không thể phân biệt, Đỗ Viễn sẽ không bốc đồng mạo hiểm như vậy.”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu, nói:” Đỗ Viễn trải qua một trận chiến ngày hôm nay khẳng định đã hiểu được chính diện công kích đối với hắn không chỗ nào tốt cả, không bằng mạo hiểm đánh cuộc một phen. Hơn nữa điều quan trọng nhất đó là, hắn có tiền vốn để mạo hiểm, nhưng chúng ta thì không có. Chỉ cần phái ra một tiểu đội đi trước len lén xông vào làm rối loạn đội ngũ của chúng ta, sau đó đại bộ đội tiếp tục công kích, đến lúc đó chúng ta chỉ có thể ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói.”

Lý Phong một lần nữa rơi vào trầm tư, một lúc lâu mới gật đầu nói:” Dự đoán của đệ khả năng xảy ra rất lớn, nếu ta là Đỗ Viễn, thà rằng hi sinh một phần nhỏ đi trước chịu chết, chỉ cần chúng ta không có thời gian ngăn trở đại bộ đội của bọn chúng xông vào trong hẻm núi, vậy thì hắn đã thắng rồi.”

Từ Ngạo Thiên cười nói:” Cho nên chúng ta phải đề phòng từ sớm.”

Lý Phong buồn bực nói:” Phòng thế nào đây? Chính diện đột phá là chết, ám sát lại không được, đợi đêm khuya bọn chúng xông vào thì càng khó chống đỡ.”

Phương Tử Vũ vẫn một bên im lặng lúc này mới nói:” Cứ y theo kế hoạch cũ.”

Lý Phong và Từ Ngạo Thiên đồng thời sửng sốt, Từ Ngạo Thiên hỏi:” Như thế nào ẩn nấp đi tới?”

Lý Phong tiếp lời, nói:” Đúng vậy, cho dù hai người các ngươi võ công có cao hơn nữa cũng tuyệt không thể đột phá ba vòng phòng vệ được.”

Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên cao, bình tĩnh nói:” Không nhất thiết phải chính diện lẻn vào.”

Lý Phong nghe xong không hiểu nguyên cớ, còn Từ Ngạo Thiên hai mắt tức khắc sáng rực, hỏi:” Đệ muốn từ trên trời hạ xuống?”

https://thuviensach.vn

Lý Phong giật nảy mình, không ngờ đến một tên thiếu niên vẫn trầm lặng ít nói lại có lá gan lớn đến vậy. Từ Ngạo Thiên nói từ trên trời rơi xuống hắn lập tức hiểu, Phương Tử Vũ muốn từ trên vách đá rơi xuống, nhưng loại độ cao này cộng thêm vách đá dựng đứng, một khi bất cẩn sẩy chân, đó là thi cốt vô tồn. Lý Phong bất giác đổ một thân mồ hôi lạnh, cái loại biện pháp này ngay cả suy nghĩ hắn cũng đều không dám nghĩ đến, Phương Tử Vũ không chỉ nói ra mà rất hiển nhiên nó còn có thể đi làm.

Ở đây chỉ có Từ Ngạo Thiên là hiểu rõ Phương Tử Vũ đã đạt đến ngự kiếm phi hành trình độ, cho nên không quá lo lắng cho nó, chỉ hỏi:" Có thể mang theo huynh không?"

Phương Tử Vũ lắc đầu nói:" Mang theo huynh, đệ không nắm chắc. Lại nói, một lát nữa vạn nhất bọn chúng thật sự xông vào đánh lén, nhất định phải dựa vào huynh đứng ra ngăn cản bọn chúng từ vòng ngoài."

Đối với điểm này, Từ Ngạo Thiên cũng biết. Nếu như ngay cả nó cũng đi rồi, vạn nhất địch quân tập kích thôn dân, nơi này không ai có thể ngăn trở. Từ Ngạo Thiên chỉ đành cười khổ nói:" Đệ tự mình phải cẩn thận."

Phương Tử Vũ nhẹ nhàng nói:" Yên tâm đi, cho dù giết không được Đỗ Viên, đệ toàn thân lui về cũng không thành vấn đề."

Lý Phong ở bên cạnh lắng nghe sợ hãi gần chết, Phương Tử Vũ muốn từ trên vách đá nhảy xuống, thân là huynh đệ nhưng Từ Ngạo Thiên lại không ngăn trở, ngược lại còn ngầm ưng thuận. Lý Phong bất giác thầm nghĩ, hai người này rốt cuộc là loại người nào?

Từ Ngạo Thiên nói:" Vậy huynh đi trước chuẩn bị."

Phương Tử Vũ gật đầu.

Đi được một đoạn Từ Ngạo Thiên đột nhiên quay đầu lại hỏi:" Đệ tính toán đến khi nào thì xuất kích?"

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Lúc bọn chúng động thủ."

Từ Ngạo Thiên gật đầu, rồi một lần nữa xoay người rời đi.

Lý Phong ho khan vài tiếng, nói:" Phương huynh đệ…."

Phương Tử Vũ hờ hững nói:" Huynh đi chuẩn bị đi, bọn chúng có lẽ rất nhanh sẽ ra tay. Đúng rồi, phái vài người ở phía sau anh của ta bắn tên yểm trợ."

https://thuviensach.vn

Lý Phong còn muốn nói nữa, nhưng liếc nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Phương Tử Vũ, chỉ đành đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng, xoay người rời đi.

Phương Tử Vũ cô độc đứng trên vách đá, mái tóc dài theo gió nhẹ bay, từ xa nhìn lại, khiến cho người ta có cảm giác nó như một ngọn núi cao sừng sững. Nó như thần tựa như ma đứng thẳng trước gió, mặc cho gió lớn điên cuồng thổi cũng không thể làm nó lay động một phân, nhìn nó người ta bất giác sinh ra một loại xúc động muốn quỳ xuống cúng bái.

Phương Tử Vũ cảm thấy có một đôi mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm vào nó, quay đầu nhìn lại, thì thấy đó là cô thôn nữ xinh đẹp ngày trước.

Phương Tử Vũ xoay đầu lại, nhìn về phương xa như cũ.

Cô thôn nữ thấy Phương Tử Vũ nhìn mình, bất giác trái tim như con hươu nhảy nhót trong lồng ngực, cho đến khi nó quay đầu đi, thôn nữ nhất thời có một loại cảm giác mất mác. Khẽ cắn răng, đi đến sau lưng Phương Tử Vũ, khẽ nói:" Phương đại ca, ngày đó cám ơn các huynh, muội gọi là Lăng Nguyệt…"

Phương Tử Vũ thờ ơ hỏi:" Có chuyện gì sao?"

Lăng Nguyệt ngơ ngác nói:" Không có, muội chỉ muốn…."

Vẫn không xoay người lại nhìn nàng, Phương Tử Vũ nói:" Không có chuyện gì thì đi nghỉ đi, một lát nữa còn có tràng chiến đấu."

Lăng Nguyệt trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp, qua một lúc lâu mới nhẹ gật đầu, xoay người rời đi.

Phương Tử Vũ từ đầu đến cuối không xoay người lại, chỉ là trong con mắt lãnh đạm của nó chợt lóe lên một tia bi ai rất khó phát giác ra.

Đột nhiên, Phương Tử Vũ nhìn thấy đám đuốc phía dưới có chút biến động, nhếch môi cười, tung thân từ trên vách đá bay xuống.

Mọi người kinh hô thất thanh, có vài người can đảm đi ra mép vách núi nhìn xuống, nhưng bất luận thế nào cũng tìm không thấy thân ảnh của Phương Tử Vũ, đúng vào lúc này thì tiểu binh gác đêm đột nhiên hô lên:" Địch nhân tập kích."

Gió, gào thét bên tai.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ nhớ lại tình cảnh từ trên vách đá rơi xuống vực sâu ngày trước sau khi cứu được Lục Tử Huyên, bởi vậy một lần nữa nhớ đến dung mạo tuyệt thế của Lục Tử Huyên, Phương Tử Vũ bất giác lắc đầu cười khổ, không biết Lục Tử Huyên bây giờ có còn nhớ đến nó hay không.

Tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, mà cách mặt đất cũng càng lúc càng gần. Phương Tử Vũ đưa tay rút ra thanh trường kiếm mà trước đó đoạt được trong tay địch nhân, trước hết vận khởi chân khí khống chế trường kiếm, tiếp đó đem trường kiếm ném xuống đưa chân dẫm lên. Tiếng gió lập tức ngừng lại, mà Phương Tử Vũ cứ như vậy đứng thẳng giữa không trung, chậm rãi rơi xuống. Nếu lúc này có người nhìn thấy tình cảnh này nhất định sẽ hô lớn:" Thần tiên hạ phàm."

Ngay vào lúc Phương Tử Vũ chỉ cách mặt đất khoảng hai thước, đột nhiên" Rắc!" một tiếng kêu giòn vang lên, trường kiếm vỡ thành vố số mảnh nhỏ, Phương Tử Vũ tung người nhẹ nhàng rơi xuống đất, không khỏi lắc đầu, binh khí thường vẫn chỉ là binh khí thường, chẳng trách được tu chân giả dốc hết tâm sức đều muốn kiếm thượng đẳng pháp bảo cho bản thân, cho dù pháp bảo cấp thấp nhất thì binh khí thường cũng vĩnh viễn không thể so sánh.

Chỉnh đốn tâm tình một chút, Phương Tử Vũ nhìn về phía doanh trại chủ tướng quân Tùy, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười âm lãnh, nháy mắt biến mất tại chỗ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Dạ Tập

Thần tiên, thần là gì mà tiên là gì? Thế nhân rốt cuộc vẫn thích đem thần và tiên nói nhập làm một, kỳ thật thần và tiên là khác nhau, thần chính là thần, tiên chính là tiên.

Trong thế tục giới, con người cúng bái đều là tiên nhân, nhưng không phải là thần. Bởi vì thần không thể xen vào việc của tam giới nữa mà tiên nhân lại khác, tiên nhân vốn là người trong tam giới. Cho nên qua lại trong thế tục giới đều là tiên nhân, mà những kỳ tích xảy ra trong thế tục giới cũng là do tiên nhân tạo thành.

Tiên, cái khái niệm này là gì? Trong mắt của người thế tục, có thể bay chính là tiên. Thử nghĩ xem, một người bình thường có thể lăng không phi hành thì sao?

Đỗ Viễn rất tự tin, bởi vì hắn tin tưởng không một ai có thể từ trên vách núi đi xuống, trừ phi trong phe đối phương có tiên nhân tồn tại.

Nhưng Đỗ Viễn vạn vạn lần không nghĩ ra rằng, ở trong phe Từ Ngạo Thiên, quả thật có người có thể từ trên vách đá đi xuống, Phương Tử Vũ vừa vặn phù hợp với một cái'Tiên' như vậy.

Phương Tử Vũ nhờ bóng đêm che dấu, cực nhanh tiếp cận với doanh trại của chủ tướng, đột nhiên tâm sinh cảnh giác, lách mình nấp sau gốc cây.

Hai tên quan binh từ xa đi lại, một tên trong đó mở miệng than thở:" Con mẹ nó thật xui xẻo, hai người chúng ta lại bị an bài đi tuần tra, toàn bộ công lao bị người ta đoạt hết cả rồi."

Tên quan binh còn lại nói:" Cũng hết cách thôi, dù sao cũng phải có người canh gác a."

https://thuviensach.vn

“Gác cái rắm à.” Tên quan binh phía trước bất mãn nói:” Hậu Phương là địa bàn của chúng ta, ngươi cho rằng còn có người đến đây đánh lén sao. Tuần tra? Ta khinh. Gác hay không gác cũng thế, khiến cho lão tử muốn đi giết vài tên giải tỏa cũng không được, quân công đều bị người khác trách hết cả rồi.”

Tên quan binh phía sau cười nói:” Đây là mệnh lệnh của tướng quân, bất mãn thì tìm cấp trên kể khổ đi.”

Tên quan binh đi trước thầm chửi một tiếng, nói:” Lão tử đi tiểu.” Nói xong liền đi đến gần cái cây Phương Tử Vũ đang ẩn nấp.

Bên quan binh đằng sau lắc đầu cười khổ, xoay người nhìn về chiến trường phía xa.

Đột nhiên, một tiếng trầm đục vang lên, quan binh giật mình vội xoay đầu lại, chỉ thấy trước mắt hoa lên, cổ họng của hắn đã bị người bóp chặt kêu không ra tiếng. Bàn tay lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lẽo, trên mặt của quan binh lộ ra vẻ sợ hãi.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói:” Đỗ Viễn ở đâu?”

Tên quan binh run rẩy đưa tay chỉ về phía cái lều trong góc.

Phương Tử Vũ dùng lực, ’Rắc! ’ một tiếng vang lên, xương cổ của tên quan binh đã gãy lìa, tiếp đó mềm oạt ngã xuống mặt đất.

Phương Tử Vũ lấy y phục của tên quan binh mặc vào người, nhặt lên thanh trường đao giắt vào bên hông, nhanh chóng biến mất trong bóng rối.

Nơi khe núi tiếng chém giết đinh tai nhức óc, một đám lớn quan binh dồn ở ngoài cửa khe liều mạng xông vào bên trong.

Đỗ Viễn đứng trước cửa lều, nhìn về phía khe núi đằng xa, ánh mắt lấp lóe bất định.

Sau lưng Đỗ Viễn đang đứng ba tên trung niên nam tử, tên nào huyệt Thái dương cũng nhô cao, vừa nhìn liền biết là cao thủ võ lâm.

Một tên trong đó đi lên nói:” Tướng quân….”

Đỗ Viễn nâng cao tay phải ý bảo người đó không cần nói, thở dài nói:” Xem ra đối phương cũng có nhân tài quân sự, sớm đã đoán ra được tối nay chúng ta sẽ đánh lén. Đáng tiếc, nhân tài này không thể cho ta sử dụng.”

Ba tên cao thủ đưa mắt nhìn nhau, nhưng không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Đỗ Viễn ngẩng đầu nhìn cờ lệnh đang theo gió lay động, lại than thở:" Đáng tiếc, trời cũng không giúp ta. Nếu có thể thổi gió đông nam nửa ngày thôi, ta cần gì phải lãng phí nhân lực đối cứng như vậy."

Đỗ Viễn đột nhiên nổi giận quát:" Tên tiểu binh kia, đúng, chính là ngươi. Còn không quay lại cho ta!"

Đợi tên tiểu binh xông loạn vào doanh trại chủ đến gần, Đỗ Viễn liền quát:" Ngươi là người trại nào? Một chút quy củ đều không biết, đây là chỗ cho ngươi xông loạn vào hay sao? Cấp trên của ngươi là ai, ta phải….."

Đột nhiên, ánh đao chợt léo lên, Đỗ Viễn ôm chặt lấy cổ họng của mình, vẻ mặt kinh hoảng nhìn tên tiểu binh trước mặt. Ánh mắt lạnh lẽo, vẻ cười nơi khóe miệng khiến hắn rét lạnh.

Là nó? Tại sao nó lại xuất hiện ở đây? Đây là cái ý niệm cuối cùng trong đầu Đỗ Viễn, sau đó trước mắt tối đen, Đỗ Viễn từ từ ngã về phía sau.

Ba tên cao thủ phía sau lưng Đỗ Viễn lúc này mới phản ứng trở lại, rống giận một tiếng ba người đồng thời lao về phía Phương Tử Vũ xuất thủ, trên miệng hét lớn:" Có thích khách, nhanh đến bắt thích khách."

Phương Tử Vũ nhất thời thoát ra không được, cùng với ba tên đó đánh kéo thành một đoàn.

Phương Tử Vũ triển khai Lăng Hư bộ di động giữa ba tên cao thủ, tay trái Lưu Quang chưởng, tay phải thỉnh thoảng bất ngờ chém một đao, ba tên cao thủ tức giận kêu lên oa oa, nhưng nhất thời không làm gì được Phương Tử Vũ chỉ có thể đem nó tạm thời vây khốn.

Quan binh càng tụ càng đông, vây quanh nhìn bốn người đang đánh nhau sống chết, lại nhìn thấy Đỗ Viễn đã nằm trên mặt đất máu không ngừng trào ra từ cổ họng hắn, xem ra sống không nổi nữa rồi. Cả đám kinh hãi không biết phải làm thế nào mới tốt.

Phương Tử Vũ liếc mắt nhìn bốn phía một vòng, hiểu rằng nếu tiếp tục không thể thoát ra, sau này đừng mong rời khỏi nơi này. Cắn răng đánh ra'Long Thần Quyết'. Tên cao thủ áo xanh trong đó sửng sốt, đột nhiên hét lớn:" Không thể nào, ngươi tại sao có thể dùng…." Trong lúc nói chuyện động tác chậm lại, Phương Tử Vũ chớp lấy cơ hội này, đao quang trên tay bộc phát, một đao đâm vào trái tim tên cao thủ áo xanh.

https://thuviensach.vn

Tên cao thủ áo xanh mang theo vẻ không thể tin tưởng từ từ đổ xuống, mà hai tên cao thủ còn lại phân biệt là mặc áo đen và áo trắng nhân cơ hội này đồng thời đánh trúng thân thể của Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ lảo đảo phun ra một ngụm máu tươi, tay trái Long thần chưởng quyết, tay phải Long thần kiếm quyết, dưới chân Lăng Hư bộ, cùng hai tên cao thủ lại một lần nữa liều mạng đánh đấu.

Đám quan binh đưa mắt nhìn nhau, không người nào dám xông lên tương trợ. Trong đám bọn chúng đại bộ phần là người phụ trách công tác bảo vệ chủ tướng doanh trại, Đỗ Viễn đã chết, bọn chúng nếu trở về chắc chắn cũng sẽ bị cấp trên xử tử vì tội danh bảo hộ bất lực.

Ở giữa sân hai tên cao thủ càng đánh càng kinh ngạc, Phương Tử Vũ dưới một kích hợp lực của bọn họ đã thụ trọng thương, hiện tại lại còn có thể cùng hai người khổ chiến đánh ngang tay. Phải biết rằng, bọn họ mặc dù không phải là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng cũng thuộc hàng cao thủ. Mà quan sát người trẻ tuổi trước mắt này nhiều lắm cũng không vượt quá hai mươi tuổi, lấy thân thể bị trọng thương vẫn dư sức cùng hai người'chơi đùa' một lần nữa, điều này sao có thể không khiến cho người ta kinh sợ cho được.

Hai người bất giác suy đoán, trên giang hồ từ khi nào xuất hiện một tên tuyệt đỉnh cao thủ trẻ tuổi như vậy?

Phương Tử Vũ nóng vội muốn thoát thân, liều mạng nhận thêm một chưởng của tên cao thủ áo đen, một đao đánh thương nặng tên cao thủ áo trắng.

Một tiếng kêu thảm, cao thủ áo trắng mặc dù lùi lại kịp thời nhưng bụng vẫn chịu một đao của Phương Tử Vũ. Đao khí nhập thể, tên áo trắng sắc mặt lập tức trắng bạch, kêu lên quái dị:" Tiên thiên kiếm khí?"

Tiên thiên kiếm khí? Tên cao thủ áo đen nghe xong rùng mình, chẳng lẽ tên thiếu niên tuổi đời chưa vượt quá hai mươi này đã đạt đến tiên thiên cảnh giới trong mộng của người trong võ lâm? Cao thủ áo đen khí thế bất giác giảm đi vài phần.

Cao thủ áo trắng mắt thấy tên cao thủ áo đen chống đỡ cũng không được lâu nữa, hướng về phía đám quan binh đã vây thành vòng lớn quát:" Các

https://thuviensach.vn

ngươi làm ăn kiểu gì vậy? Còn không mau giết nó!”

Đám quan binh người nhìn ta, ta nhìn người, nhưng không một ai dám xông lên động thủ. Đỗ Viễn đã chết, bọn họ có thể giữ mạng hay không còn là vấn đề, lại nhìn Phương Tử Vũ, mặc dù nó đã thụ trọng thương, nhưng thấy nó càng chiến càng dũng mãnh, ai dám bảo chứng bản thân mình xông lên sẽ không bị giết. Lại nhớ đến Đỗ Viễn lúc bình thường đối với đám quan binh diễu võ dương oai, khi không có chuyện gì thì thường bắt đám thủ hạ mua vui, đám quan binh bất giác lần lượt cúi đầu.

Nhìn thấy bộ dạng của đám quan binh, tên cao thủ áo trắng biết rằng đêm nay bọn họ đã thua hoàn toàn rồi, thua trong tay một tên thiếu niên cao thủ vô danh.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thế Lực Quật Khởi

” Trong sân Phương Tử Vũ và tên cao thủ áo đen vẫn đánh nhau sống chết, nhưng người nào tinh mắt vừa nhìn liền biết, cao thủ áo đen tuyệt không chống đỡ được lâu.

Tử bào cao thủ hơn ở khinh nghiệm phong phú, Phương Tử Vũ nhất thời còn không thể làm gì được hắn. Phương Tử Vũ mặc dù thân thụ trọng thương nhưng nó công lực thậm hậu, còn có thể tạm thời đè ép thương thế, hai người tiếp tục giằng co, tử bào cao thủ chắc chắn thất bại.

Tử bào cao thủ lúc này mồ hôi nhễ nhại, dường như đã sắp đến lúc sức cùng lực kiệt. Mà Phương Tử Vũ ngoại trừ sắc mặt có chút đỏ ra thì hơi thở không loạn, đang từng bước ép sát.

Tử bào cao thủ dường như làm ra một cái quyết định, cắn răng tung ra ảo chiêu, búng thân bay qua đầu đám quan binh nhanh chóng bỏ chạy.

Phương Tử Vũ không đuổi theo, điều hòa hơi thở một lát, xoay người lại lạnh lùng nhìn bạch y cao thủ đang nằm trên mặt đất.

Bạch y cao thủ rùng mình, biết rằng hôm nay bản thân không thể may mắn rời khỏi, bất giác cười khổ nói:” Các hạ hảo thân thủ, tuổi trẻ mà đã đạt đến cảnh giới tiên thiên chân khí, ngày sau tiền đồ không thể hạn lượng. Không biết các hạ có thể nói ra tên họ và môn phái hay không?”

Phương Tử Vũ đi đến trước mặt bạch y cao thủ, ánh mắt không chút tình cảm lạnh lùng nhìn hắn, hờ hững nói:” Người chết, không cần biết.” Nói xong vung đao chém xuống, bạch y cao thủ nháy mắt đầu thân mỗi thứ một nơi, máu nóng từ miệng vết chém không ngừng phun ra.

https://thuviensach.vn

Đầu lâu của bạch y cao thủ rơi ra cách đó không xa, ánh mắt không cam lòng nhìn Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ đi đến trước đầu lâu của bạch y cao thủ, lạnh lùng nói:" Ta không thích loại ánh mắt này." Nâng chân lên, dùng lực dẫm xuống đầu lâu, ngay lập tức máu nóng đỏ tươi trộn lẫn với não tương trăng trắn bắn ra bốn phía. Đám quan binh đang đứng nhìn bên cạnh có rất nhiều kẻ nhịn không được cúi người nôn thốc tháo cả ra. Bọn họ đều đã xông pha chiến trường, cái dạng người chết nào mà chưa từng nhìn thấy? Nhưng giống như Phương Tử Vũ thủ đoạn tàn nhẫn quả thật là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy, trong lòng bất giác đối với Phương Tử Vũ sinh ra một loại sợ hãi cảm giác.

Lãnh Huyết Ma Vương cái tên này từ đó rất nhanh được lan truyền ra.

Phương Tử Vũ lại đem thủ cấp của Đỗ Viễn chém xuống, xách trong tay xoay người nhìn đám quan binh đang vây thành vòng.

Phàm là người bị Phương Tử Vũ liếc mắt nhìn qua đều không rét mà run, đám người chủ động tách ra một con đường.

Phương Tử Vũ tay xách thủ cấp Đỗ Viễn, không ngừng rỉ máu chảy xuống đất, ung dung đi về phía trước.

"Tráng sĩ, xin đợi một chút."

Phương Tử Vũ từ từ xoay người lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tên quan binh vừa nói sau lưng.

Tên quan binh này tuổi khoảng bốn mươi, trải qua vô số chém giết khắp chiến trường, hôm nay nhìn vào so với tuổi chân thật còn già hơn vài phần.

Lão binh thấy Phương Tử Vũ chỉ nhìn mình, bất giác sinh ra một loại cảm giác như bị độc xà nhìn chằm chằm, trái tim không khỏi đập nhanh thêm vài lần.

Thu hết can đảm, lão binh nói:" Tráng sĩ, Đỗ Viễn đã chết, đám người chúng tôi trở về đều sẽ mất mạng. Không biết có thể gia nhập trận doanh của trang sĩ hay không, chúng tôi…."

Phương Tử Vũ lạnh lùng ngắt lời lão nói:" Tùy ngươi." Nói xong, xoay người đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Lão binh thở dài một hơi, nắm chặt trường đao trong tay đi theo sau Phương Tử Vũ.

Đám quan binh đưa mắt nhìn nhau, từng người từng người một chủ động xếp thành hàng ở phía sau lão binh. Dưới chỉ đạo của lão binh, đám quan binh một đường hô lớn:" Đỗ Viễn đã chết, thủ cấp ở đây." Cuồn cuộn đi về phía khe núi.

Tùy quân đang chiến đấu ở phía trước nghe được câu khẩu hiệu phía hậu phương, lại xoay người nhìn lại, đập vào mắt là thân hình nhiễm đầu máu tươi của Phương Tử Vũ trên tay xách thủ cấp của Đỗ Viễn, sau lưng một đám quan binh đi theo, bất giác trận cước đại loạn.

Cũng vào lúc đó, Từ Ngạo Thiên và Lý Phong mang theo thôn dân từ trong khe núi đánh giết ngược ra, xông thẳng vào trận địa của địch phương, phàm những chỗ đi qua huyết nhục tán loạn. Tùy quân đại loạn, không còn lòng dạ tiếp tục chiến đấu, từng tên từng tên liều mạng bỏ chạy trở về. Tình hình chiến đấu đến lúc này, Tùy quân thua to.

Chiến lần này, Tùy quân xuất động nhân số trước sau tổng cộng hơn ba ngàn hai trăm người, số người đầu hàng, ngoại trừ ba trăm người đã sớm đầu hàng Phương Tử Vũ ra, còn thêm hơn sáu trăm người nữa, số bị chết bị thương vô số, có thể sống sót trở về chỉ còn lại không đến một ngàn người.

Mà bên Từ Ngạo Thiên, chết ba người, trọng thương bảy người, thương nhẹ hai mươi người. So sánh với số liệu trên thì nhúm người đó không đáng kể.

Trận chiến này khiến cho Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ danh chấn thiên hạ.

Trong thời gian này, bồ câu đưa tin bay đầy trời, tin tức như tuyết rơi che trời phủ đất. Người trong thiên hạ đều biết loạn thế đã xuất hiện hai vị thiếu niên anh hùng, bằng vào lực lượng của hai người chống lại tám trăm người ngoài khe núi. Sau đó dẫn theo vài chục thôn dân không có kinh nghiệm chiến đấu đánh lui hơn ba ngàn Tùy quân.

Đương nhiên, tin tức này truyền ra dân gian sẽ không phải là như vậy.

"Này, huynh đệ, đang làm gì vậy?"

https://thuviensach.vn

“Ngươi có nghe nói không? Võ lâm lại xuất hiện hai tên cao thủ tuyệt đỉnh.”

“Ngươi nói là Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ sao?”

“Hắc, hóa ra ngươi cũng đã biết. Không sai, chính là bọn họ. Hai người bọn họ mới gọi là anh hùng nha, bằng vào sức của hai người xông vào doanh trại Tùy quân, trận chiến thứ nhất đã giết chết vài ngàn Tùy quân. Sau đó Tùy quân viện quân chạy đến, hai người lại đại chiến một hồi, nghe nói lần này sát gần một vạn người, có thể sống sót trở về chỉ còn lại vài chục người.”

“Ài, ta nghe nói không phải như vậy đâu. Ta nghe người ta nói, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ hai người trận chiến đầu tiên giết gần vạn quân Tùy, trận thứ hai giết chết vài chục vạn kia đấy.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi, ta có mạng lưới tin tức mà.”

“Hóa ra bọn họ lợi hại như vậy, hắc hắc.”

Tin tức truyền đi càng lúc càng bị phóng đại lên, đến cuối cùng toàn thiên hạ đều biết, đương thời xuất hiện hai cái tuyệt thế cao thủ. Cái đám bảy môn phái lớn, mười bốn môn phái nhỏ, chín núi mười tám động toàn bộ đứng sang hết một bên hết.

Tin tức đầy trời, mà một trận chiến này cũng trở thành một tràng chiến đấu tế nhị nhất trong miệng đám binh gia danh tướng.

Phương Tử Vũ lén đột phá phòng tuyến lẻn vào hay là từ trên vách núi nhảy xuống? Nếu hắn đột phá phòng tuyến vì sao không một ai hay biết? Nếu hắn từ trên vách núi nhảy xuống, vậy thì hắn đã làm thế nào?

Đám tướng lĩnh nhao nhao phỏng đoán. Mà lúc này tin tức cũng đã truyền đến Ngọc Hư cung, trên Côn Lôn sơn lập tức ồn ào một trận.

Ngọc Hư cung chưởng môn Bách Huyền chân nhân sau khi nhận được tin tức này lập tức triệu tập chúng trưởng lão trong mật thất thảo luận. Về phần nội dung cuộc thảo luận thế nào đám môn đồ không cách nào biết được. Chỉ biết khi mọi người từ trong mật thất đi ra thì người nào mặt cũng vui vẻ, trong đó chưởng môn Bách Huyền và Ngọc Võ đường trưởng lão Bách Kiếp là vui vẻ nhất. Khi đó cũng có một cái ngoại lệ, đó là Ngọc

https://thuviensach.vn

Kiếm đường trưởng lão Bách Hạo. Bách Hạo mặt mang ý cười đi ra nhưng là vẻ cười âm hiểm.

Không quá bao lâu, trên giang hồ lại có tin tức truyền ra.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ dẫn dắt đám thôn dân ngày đó cùng đám quan quân quy hàng khai sơn lập trại, mà địa điểm lập trại lại chính là cái khe núi làm cho bọn họ thành danh sau một trận chiến. Hơn nữa sau khi lập trại không quá ba ngày, vùng núi xung quanh đó không còn thấy một bóng đạo tặc nào nữa. Có người cố ý đến đó điều tra, kế quả phát hiện ra đám đạo tặc xung quanh khe núi không phải bị tiêu diệt toàn bộ thì cũng là tập thể đầu hàng.

Trong khoảng thời gian này trên giang hồ một lần nữa sôi trào cả lên, có rất nhiều lục lâm hảo hán mang hoài bão lần lượt đến quy thuận.

Đương nhiên, chỉ có những người tham gia tiễu diệt đạo tặc mới biết được, tất cả đạo tặc bị giết là do Phương Tử Vũ tạo thành, mà tập thể đầu hàng lại là do Từ Ngạo Thiên khuyên hàng.

Phương Tử Vũ dẫn người lên núi, không nói hai lời lập tức đại khai sát giới, đối phương cho dù có lòng muốn đầu hàng cũng không có cơ hội mở miệng, lời còn chưa bay ra khỏi miệng thì đầu đã lìa khỏi cổ rồi.

Mà Từ Ngạo Thiên thì chậm rãi giày vò, khuyên hàng ba lần vẫn không đầu hàng Từ Ngạo Thiên mới chém giết lên núi. Mặc dù là như vậy, Từ Ngạo Thiên còn cấp cho đối phương một tia sinh cơ, chỉ cần bọn họ đến thời điểm cuối cùng tuyên bố đầu hàng, vẫn có thẻ bảo vệ tính mạng.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ một lần nữa danh chấn thiên hạ.

Còn có không ít thế lực lắc đầu than khổ, lại có thêm một cái thế lực mới quật khởi nữa rồi.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sơn Trại Nguy Cơ

Thời gian một tháng qua đi, sơn trại của Từ Ngạo Thiên thế lực đã phát triển lên đến gần hai ngàn tám trăm người, thêm vào đó bình dân bá tánh tới đây nương nhờ nhân số đã sớm đột phá vạn người.

Từ Ngạo Thiên dựa trên nguyên tắc lấy tinh lọc cặn, chỉ tuyển chọn tinh duệ, còn những người còn lại đều giải giáp quy điền (*).

Từ Ngạo Thiên đặt ra một loạt khảo hạch, người nào có thể thông qua loạt khảo hạch này sẽ được nó chọn vào đội ngũ, do chính nó tự thân huấn luyện. Từ Ngạo Thiên đem chi đội ngũ này đặt tên là'Thiết Huyết kỵ', theo như nó nói thì chi đội ngũ này sẽ là chủ lực sau này, có thể gia nhập Thiết Huyết kỵ đều là tinh binh trong tinh binh.

Đơn giản mà nói từ gần ba nghìn người có thể thông qua khảo hạch chỉ có một trăm hai mốt người từ đó có thể thấy được tiềm lực của chi đội ngũ này.

Dân chúng dưới sự trợ giúp của binh sĩ dựng lên vô số lều cỏ đơn giản trong khe núi. Cũng chính bởi vì nhân số bạo tăng khiến cho cây cối trong rừng giảm mạnh, điều này khiến cho Từ Ngạo Thiên và Lý Phong cực kỳ đau đầu.

Hiện nay thực vật và nguồn nước đã là cung không đáp ứng đủ cho cầu, may là trong mấy lần tấn công sơn trại trước đây lấy được không ít thực vật và nước uống của đám đạo tặc, cho nên có thể duy trì một đoạn thời gian. Chỉ có điều, nhìn thực vật và nước uống số lượng giảm nhanh theo từng ngày, Từ Ngạo Thiên hiểu rằng đây không phải là kế sách lâu dài. Phải biết rằng, hiện tại trong cốc có hơn một vạn người, thức ăn mỗi ngày chính là

https://thuviensach.vn

một con số kinh người. Lý Phong không chỉ một lần đến tìm Từ Ngạo Thiên thương lượng, nhưng Từ Ngạo Thiên tâm địa thiện lương không nhẫn đâm để cho đám dân chúng không nơi nương tựa một lần nữa rơi vào vòng chiến hỏa, tình trạng này cứ một mực giằng co càng lúc càng tồi tệ.

Trong một tháng này, Phương Tử Vũ không việc gì làm thích một mình đứng trên vách núi lẳng lặng nhìn về phương xa. Không một ai biết nó đang nghĩ điều gì, bởi vì Phương Tử Vũ cực ít nói chuyện, luôn chỉ một mình cô độc đứng đó. Trong khoảng thời gian này không hề ít những cô gái muốn đi đến bắt chuyện, kết quả đều nhận được một cái hừ mũi thất vọng trở về. Mà đợi đến khi những người này, từ trong miệng của đám hàng binh, biết được thủ đoạn tàn khốc của Phương Tử Vũ giết chết bạch y cao thủ ngày đó, đều không rét mà run. Theo thời gian qua đi, không còn ai dám tới trêu ghẹo ma vương lãnh huyết này nữa. Bĩnh sĩ thấy nó thì đều nơm nớp lo sợ, ngay đến cả nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp. Trong sơn trại, ngoại trừ Từ Ngạo Thiên và Lý Phong ra không một ai dám nói chuyện với Lãnh Huyết ma vương nữa, đương nhiên ngoại trừ một người nữa.

Phương Tử Vũ đứng trên mỏm đá, mái tóc dài theo gió tung bay. Ánh mắt vẫn nhìn về phương xa, trên mặt không chút biểu cảm nào.

Đột nhiên, Phương Tử Vũ bỗng nói:” Cô đi đi, ta không cần.”

Lăng Nguyệt bưng một chén cháo, đứng không xa sau lưng Phương Tử Vũ, cúi đầu khẽ nói:” Phương đại ca, muội thấy huynh vẫn chưa ăn gì, như vậy đối với thân thể không tốt, tốt xấu gì huynh cũng phải ăn một chút, được không?”

Phương Tử Vũ vẫn đưa lưng về phía Lăng Nguyệt hờ hững nói:” Không cần.”

“Nhưng mà …”

“Câm miệng, cút!” Giọng nói lạnh lùng lộ ra ý tứ vô cùng cương quyết.

Lăng Nguyệt toàn thân run rẩy, nước mắt đã nhịn không được tuôn rơi. Đột nhiên một bàn tay vỗ vỗ nhẹ lên bả vai Lăng Nguyệt, nàng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Từ Ngạo Thiên không biết từ khi nào đã đứng ở bên cạnh nàng.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên nhận lấy bát cháo từ trên tay Lăng Nguyệt, cười nói:" Giao cho huynh, muội trở về nghỉ ngơi trước đi."

Lăng Nguyệt ánh mắt phức tạp nhìn Từ Ngạo Thiên một cái, sau đó xoay người cúi đầu rời đi.

Từ Ngạo Thiên đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ, đem bát cháo đưa qua nói:" Tốt xấu gì cũng phải ăn một chút, nếu không sẽ khiến cho người khác hoài nghi."

Phương Tử Vũ quay đầu lại nhìn Từ Ngạo Thiên một cái, nhận lấy bát cháo uống một hơi cạn sạch.

Từ Ngạo Thiên mỉm cười, lấy lại cái chén từ trong tay Phương Tử Vũ, nói:" Đừng hung dữ với nha đầu đó như vậy, mọi người đều nhìn ra được nàng ta rất quan tâm đến đệ."

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:" Đệ không cần sự quan tâm của cô ta."

Từ Ngạo Thiên lắc đầu, trầm mặc không nói.

Qua một hồi lâu, Phương Tử Vũ nói:" Huynh gần đây nhất vẫn không có tiến bộ."

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:" Công việc quá nhiều đi, không có thời gian tu luyện."

"Huynh có thể giao cho thủ hạ đi làm."

Từ Ngạo Thiên thở dài nói:" Có một số việc bọn họ làm không được. Giống như vấn đề thiếu thốn thực vật, huynh và Lý Phong thương lượng đã rất lâu mà vẫn không nghĩ ra kế sách nào tốt cả."

Phương Tử Vũ nhìn về phía xa, khẽ nói:" Đi đánh chiếm thành trì."

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:" Cái biện pháp này ta không phải là không có nghĩ đến, nhưng chỉ dựa vào hơn hai ngàn người trong tay chúng ta mà muốn đi công thành sao?"

Phương Tử Vũ nói:" Trên đường chúng ta đến đây có một cái thành trống phải không?"

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:" Sớm đã phái người đến đó điều tra rồi, Đông Hải hiện nay lại trở về trong tay Từ Viên Lãng, hơn nữa quân thủ thành lên đến tám ngàn người, chúng ta căn bản là chiếm không được."

"Những thành khác thì sao?"

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên than:” Chung Li, Đan Dương, Giang Đô đều ở trong tay Tùy quân, Lang Gia, Cao Mật đều thuộc thế lực của Từ Viên Lãng, đáng tiếc đóng quân số lượng càng nhiều. Có thể nói chúng ta bây giờ đã bị Tùy quân và Từ Viên Lãng bao vây.”

Phương Tử Vũ lại hỏi:” Bành Thành và Đại Lương thì sao?”

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:” Càng không nghĩ đến, cũng ở trong tay Từ Viên Lãng, hơn nữa nhân số càng đông.”

Phương Tử Vũ nhíu mày nói:” Thế lực của Từ Viên Lãng từ lúc nào trở nên lớn mạnh như vậy?”

Từ Ngạo Thiên giải thích, nói:” Hiện nay một dải Tế Nam đều là thế lực của Từ Viên Lãng, giải đất Thái Nguyên thuộc về thế lực của Lý gia, gia thần Tùy triều, thành đô là vùng đất không ai quản tới, Ngân Xuyên, Tây Trữ, Lan Châu, Quý Dương, Nam Trữ toàn bộ bị các thế lực lớn nhỏ phân cắt.”

Phương Tử Vũ lắc đầu nói:” Không quản nhiều đến vậy, trước mắt chúng ta không thể chiếm được một thành nào sao?”

Từ Ngạo Thiên bĩu môi nói:” Trừ khi có thể vòng qua Lang Gia và Cao Mật thẳng đến Bắc Hải và Đông Lai, hai cái thành trì này nhân số phòng thủ ngược lại không nhiều, chỉ có điều chúng ta mang theo một lượng lớn dân chúng như vậy cuồn cuộn đi đến, còn không đến nơi đã bị tiêu diệt trước rồi.”

Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:” Có biện pháp nào khiến cho đại bộ phận quân đội trong Đông Hải chạy ra hay không?”

Từ Ngạo Thiên nhíu mày nói:” Cái kế sách này huynh cũng đã nghĩ qua, nhưng huynh sợ Từ Viên Lãng sẽ phái binh từ Bành Thành hoắc Lang Gia tới cứu viện, lúc đó chúng ta đúng là tiến thối lưỡng nan.” Vò vò đầu, Từ Ngạo Thiên buồn bực nói:” Nhưng nếu không có thành trì của riêng mình mà nói, đám dân chúng này rất có thể sẽ lần lượt chết vì đói.”

Phương Tử Vũ hỏi:” Để cho Đậu Kiến Đức kiềm chế Từ Viên Lãng thì thế nào?”

Từ Ngạo Thiên cười nói:” Đậu Kiến Đức hiện nay đang cùng Tùy quân tranh đấu kịch liệt, làm gì còn thời gian đi quản việc này.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ khẽ cười, nói:” Vậy thì chờ chết thôi.”

Từ Ngạo Thiên bắt chước Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:” Nếu như có thể khiến Đông Hải xuất ra một bộ phận quân, huynh nắm chắc có thể chiếm được Đông Hải trước khi viện quân đến.”

Phương Tử Vũ nghiêng đầu sang nhìn Từ Ngạo Thiên, hỏi:” Nếu chúng ta mang người đi đánh chiếm Lang Gia, Từ Viên Lãng có thể điều người từ Đông Hải chạy đến tiếp viện hay không?”

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:” Chúng ta chỉ có hai ngàn người còn không đủ để hắn xem trọng, dựa vào thủ quân Lang Gia hoàn toàn có thể tiêu diệt chúng ta.”

Phương Tử Vũ khẽ cười, nói:” Nếu là một vạn người thì sao?”

Từ Ngạo Thiên sửng sốt lập tức hét lên:” Không được! Không thể để cho dân chúng mạo hiểm như vậy được.”

Phương Tử Vũ than:” Ca, chiến tranh là phải chết người, chỉ là nhìn xem cái chết của bọn họ giá trị hay không thôi.”

Từ Ngạo Thiên liều mạng lắc đầu nói:” Không được! Huynh tuyệt đối không đồng ý. Dân chúng đối mặt với quân đội chỉ đợi bị chém giết, huynh tuyệt không thể để bọn họ đi chịu chết.”

Phương Tử Vũ nói:” Đệ mang bọn họ dụ địch đi ra, huynh đến công thành. Chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn đoạt được Đông Hải, đệ lập tức mang bọn họ cùng huynh hội hợp.”

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:” Như vậy cho dù chúng ta chiếm được Đông Hải, kết quả cũng sẽ rất thảm. Dân chúng càng mất đi tin tưởng đối với chúng ta.”

Phương Tử Vũ chuẩn bị nói thì Lý Phong chạy vội đến.

Từ Ngạo Thiên hỏi:” Có việc gì vậy?”

Lý Phong chạy đến bên cạnh hai người nói:” Chúng ta nghe được tin tức, Đông Hải xuất động năm ngàn người đã hội hợp với sáu ngàn người từ Lang Gia chạy về phía chúng ta.”

Từ Ngạo Thiên hai mắt sáng ngời, hét lớn:” Trời giúp ta rồi!”

(*): giải ngũ về quê, trở lại cuộc sống bình thường.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hỏa Thiêu Lương Thảo

Chủ tướng thành Đông Hải Chương Động vì đám người Từ Ngạo Thiên mà đau đầu không thôi.

Khe núi nằm giữa quận Đông hải và Chung Li, nằm gần về phía Đông Hải hơn, nhìn thấy thế lực của Từ Ngạo Thiên ngày càng lớn mạnh, Chương Động luôn có cảm giác lưu lại nó sẽ trở thành mỗi họa lớn. Trên thực tế, phán đoán của Chương Động là hoàn toàn chính xác, Từ Ngạo Thiên vẫn một mực suy nghĩ đánh chiếm Đông Hải.

Chương Động dâng tấu chương lên Từ Viên Lãng, yêu cầu viện binh từ Lang Gia hoặc từ Bành Thành hợp vây khe núi. Từ Viên Lãng vẫn một mực cho rằng Từ Ngạo Thiên là cái đinh trong mắt, lập tức từ Lang Gia điều xuất sáu ngàn quân tinh duệ giao cho Chương Động. Chương Động lại điều xuất thêm năm ngàn tinh binh từ Đông Hải hội hợp với sáu ngàn quân Lang Gia, tổng cộng một vạn một ngàn quân một đường cuồn cuộn hành quân về phía khe núi, những nơi đoàn quân đi qua không nơi nào là không hỗn loạn cả lên. Dọa đám dân chúng bất hạnh lũ lượt kéo về khe núi tị nạn, điều này khiến cho Từ Ngạo Thiên, vốn dĩ đã khan hiếm thực vật, lại càng thêm căng thẳng. Tiết trời ngày càng lạnh, hiện tại săn bắt cũng trở nên khó khăn hơn.

Đại đội vận chuyển lương thực của Tùy quân gồm hai ngàn năm trăm người, đại quân chủ lực còn chưa xuất phát, đại đội vận lương đã đi trước một bước đem lương thảo xếp lên bờ kênh, đặt bảo vệ nghiêm ngặt.

Một đội binh tuần tra đi qua, một tên trong đó đột nhiên rùng mình, đôi môi mấp máy dường như đang chửi rủa cái gì đó.

https://thuviensach.vn

Tên đội trưởng đi đầu xoay người lại quát:” Trần Đinh, người đang làm gì thế?”

Trần Đinh lập tức bày thế quân nhân đáp:” Đội trưởng, tôi rất lạnh.”

Đội trưởng ánh mắt quét qua từng người đội viên, thấy trong đội có vài người đang không ngừng run rẩy, than thở nói:” Được rồi, đi hết vòng này chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi một chút.”

Trần Đinh nhếch miệng cười, nói:” Vẫn là đội trưởng chúng ta tốt nhất.”

Đội trưởng không tức giận liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:” Đừng có nói loạn lên ở các doanh trại khác nghe không.”

Trần Đinh cười nói:” Tôi hiểu mà.” Đi được nửa đường, Trần Đinh lại đi sát đến nhỏ giọng hỏi:” Đội trưởng, huynh nói xem chúng tôi hơn một vạn người đi đánh một cái sơn trại bé tẹo, con mẹ nó, có phải là chuyện bé xé ra to không?”

Đội trưởng trả lời:” Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ từng đánh bại tướng quân Đỗ Viễn của Tùy quân, cấp trên không thể không cẩn thận đối phó.”

Trần Đinh không cho vậy là đúng, nói:” Không phải là chỉ giết mấy trăm tên bọn chúng thôi sao.”

Đội trưởng cười khổ nói:” Đó là bởi vì các ngươi mới từ biên giới điều về, có một ít thông tin còn không biết.”

Đám quan binh đằng sau nghe vậy nhao nhao lên hỏi đội trưởng việc đó là như thế nào.

“Ta biết.” Một tên quan binh nói. Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người mình, tên quan binh hài lòng nói:” Lúc đó ta đang ở trong thành Đông Hải.”

“Tiểu Mạo, nói mau, chuyện đó như thế nào?”

“Đúng vậy, Tiểu Mạo, ngươi muốn chúng ta sốt ruột chết sao?”

“Tiểu Mạo, nói chuyện đừng có lấp lấp lửng lửng vậy, có rắm thì nhanh phóng ra đê.”

…..

“Ngừng!” Đội trưởng hét lên:” Xếp hàng lại, vừa đi vừa nói, đừng để cho người khác nhìn thấy các ngươi lộn xộn ở chỗ này. Tiểu Mạo, ngươi

https://thuviensach.vn

nói chuyện cũng nhỏ giọng một chút.”

“Biết rồi, đội trưởng.” Tiểu Mạo gật đầu đáp, sau đó ép nhỏ thanh âm nói với đám quan binh:” Lúc đó Đỗ Viễn dẫn theo tám trăm người truy sát đám người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, mà bọn họ chỉ có khoảng một trăm thôn dân bình thường, trong đó có khả năng chiến đấu cũng chỉ có vài chục người.”

Mọi người lần lượt gật đầu, điểm này bọn họ cũng đã được nghe nói qua nhưng không cho là đúng. Vài chục người đánh với vài trăm người, chỉ cần kế sách chính xác, cũng không hoàn toàn là không có khả năng. Ngày xưa Gia Cát Lượng chỉ dùng một tòa thành trống mà dọa lui được trăm vạn hùng binh của Tư Mã Ý, trở thành một giai thoại nổi tiếng.

Tiểu Mạo mỉm cười tiếp tục nói:” Nhưng có một điều các ngươi không biết, Tùy quân sau đó lại điều đến thêm hơn hai ngàn người nữa.”

Mọi người miệng há hốc, việc này quả thực là bọn họ chưa được nghe nói đến. Bọn họ vẫn luôn liều mạng trên chiến trường, gần đây nhất mới được điều động vào trong quân Đông Hải, làm gì có người nào đang lúc liều mạng còn có thời gian tìm hiểu tin tức bên ngoài.

Một tên quan binh nóng nảy hỏi:” Sau đó thế nào nữa?”

Tiểu Mao nhún vai nói:” Sau đó? Đương nhiên là bị diệt rồi?”

“Trời!” Trần Đinh vỗ trán kêu lên quái dị, nói:” Vài chục người diệt vài ngàn người, không phải là đang kể chuyện thần thoại đấy chứ?”

Đội trưởng vẫn một mực đi ở đằng trước lắc đầu nói:” Đó không phải là thần thoại, mà là sự thật. Cho nên cấp trên đối với Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ mới khẩn trương như vậy”

Một tên quan binh ở sau lưng đội trưởng, thần sắc hoảng sợ, nhỏ giọng nói:” Bọn họ vài chục người đã có thể diệt được vài ngàn người, hiện tại bọn họ có vài ngàn người, mà chúng ta chỉ có một vạn, không phải là….”

Đội trưởng xoay người lại gõ lên đầu hắn một cái, nói:” Không được nói bậy. Chúng ta là ai? Chúng ta là tinh duệ binh lính được lấy ra từ những đống người chết, đám Tùy quân sống trong thời kỳ thái bình không thể so sánh được. Hơn nữa, cũng không thể đánh đồng Chương Động tướng quân của chúng ta với tên Đỗ Viễn thô lỗ kia”

https://thuviensach.vn

Tên quan binh xoa xoa đầu, vội vàng gật đầu vâng dạ.

Đội trưởng đang muốn tiếp tục nâng cao sĩ khí, đột nhiên, nhìn thấy sườn núi đối diện lửa đỏ mãnh liệt, đội trưởng sắc mặt trắng bệch, hét lớn:" Địch nhân tập kích!"

Quân doanh đại loạn, binh sĩ lũ lượt mặc áo giáp, tìm vũ khí, cũng vào lúc này, vỗ số mũi tên lửa phá không bắn tới.

Hiện tại thời tiết hanh khô, hơn nữa quân doanh được dựng bên cạnh sông, gió lại lớn, cả quân doanh sớm đã chất đầy lương thảo lập tức chìm trong biển lửa.

Binh sĩ chạy loạn khắp nơi, mặc dù có người có lòng muốn dập lửa nhưng cũng không dám tùy ý đem mạng sống của mình ra làm trò đùa. Lúc này, tên lửa bay đầy trời, hết đợt này đến đợt khác, mũi tên của đối phương giống như bắn không bao giờ hết.

Tên tướng lãnh cầm đầu khó khăn lắm mới có thể đem binh sĩ vốn tán loạn khắp nơi tụ tập trở lại, đang chuẩn bị phản kích. Nhưng địch nhân trên sườn núi đã sớm rút lui hết, đám binh sĩ đưa mắt nhìn nhau nhìn quân doanh và lương thảo đã chìm trong biển lửa, mà sắc mặt của tên tướng lãnh thì càng thêm tái mét. Lương thảo bị thiêu rụi, tội của hắn lần này rất nặng.

Chương Động mang theo đại quân hành quân trên đường, lúc này đang cúi đầu suy nghĩ điều gì đó.

"Báo!" Một tiếng hô lớn làm cho hắn tỉnh táo trở lại.

Chỉ thấy một tên lính truyền tin phóng ngựa chạy đến, chạy đến phía trước Chương Động tên lính truyền tin từ trên ngựa nhảy mạnh xuống, có tên quan binh khác tự động đi lên giữ mã cho hắn.

Tên lính truyền tin chạy nhanh đến trước mặt Chương Động một gối quỳ xuống nói:" Tướng quân, lưởng thảo mất rồi."

Chương Động giật mình, nói:" Thuật lại kỹ càng."

"Vâng, đêm qua Từ Ngạo Thiên phái người tập kích đêm đại đội vận chuyển lương thảo, nhưng không giao chiến, bọn chúng chỉ dùng hỏa tiễn tấn công quân ta từ xa."

"Chậm đã." Chương Động giơ tay lên nói:" Ngươi nói là bọn chúng không cướp lương thảo?"

https://thuviensach.vn

“Vâng, bọn chúng chỉ phóng hỏa thiêu rụi lương thảo.”

Chương Động cúi đầu im lặng, qua một lúc lâu mới hỏi:” Thương vong thế nào?”

Tên lính truyền tinh cúi đầu rất thấp, trả lời:” Quân ta chết ngay tại chỗ hơn một trăm năm mươi người, thương nặng hơn mười tám người, thương nhẹ hơn hai trăm người. Đối phương…”

Chương Động hiểu tên lính truyền tin là không dám nói tiếp, bình tĩnh nói:” Nói đi, đối phương thương vong thế nào?”

Tên lính truyền tin cắn răng, đáp:” Đối phương không ai bị thương.”

Chương Động dường như đã sớm đoán được, khoát tay cho tên lính truyền tin lui ra, sau đó hắn xoay người lại nhìn tên trung niên, mặc trang phục nho sinh đang ngồi trên lưng ngựa phía sau, hỏi:” Ngài thấy thế nào?”

Nho sinh khẽ cười nói:” Ta cũng rất kỳ quái, theo lý mà nói bọn chúng có lẽ rất thiếu lương, nhưng tại sao lại không cướp lương?”

Chương Động trầm giọng hỏi:” Chẳng lẽ bọn chúng đã nhìn thấu kế hoạch của chúng ta?”

Nho sinh lắc đầu thở dài:” Ta cũng không biết. Ta bây giờ có thể dự đoán chỉ có hai điểm.”

Chương Động nghi hoặc nói:” Hai điểm?”

Nho sinh từ tốn nói:” Một, bọn chúng không nhìn thấu kế hoạch của chúng ta, nhưng bọn chúng không thiếu lương, cho nên chỉ đốt lương thảo. Hai, bọn chúng quả thực thiếu lương, nhưng nhìn thấu kế hoạch của chúng ta, cho nên mới đốt lương thảo để ra oai.”

Chương Động gật đầu nói:” Ngài phân tích rất có lý.”

Nho sinh cười nói:” Mặc kệ là một hay hai, cũng có thể thấy rõ Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ hai người này đều là đối thủ khó chơi, trận chiến lần này đánh không được rồi.”

Chương Động nặng nề hỏi:” Tiên sinh có thể đến khuyên hàng hay không?”

Nho sinh lắc đầu cười:” Nếu bọn họ có thể bị khuyên hàng, vậy thì đã không phải là Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ danh chấn thiên hạ nữa rồi.” Thúc chân vào bụng ngựa, nho sinh vượt qua Chương Động nói:”

https://thuviensach.vn

Nhanh đi thôi, ta thật sự rất muốn nhìn thấy hai kẻ tuyệt đỉnh cao thủ có thể dựa vào vài chục người đánh bại vài ngàn quân của Đỗ Viễn, bộ dạng rốt cuộc là như thế nào."

Chương Động ánh mắt lấp lóe không ngừng, qua một lúc lâu mới thở dài một hơi cùng nho sinh sóng vai mà đi.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Hư Hư Thật Thật

“Phương đại ca!”

Phương Tử Vũ mở mắt, khẽ thở dài nói:” Ta đang luyện công.”

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Lăng Nguyệt:” Phương đạ ca, nhưng mà huynh đã vài ngày không ăn gì rồi.”

Phương Tử Vũ lắc đầu, nói:” Đi vào đi.”

Lăng Nguyệt vén màn cửa lên, bưng chén cháo đi vào.

Nơi này điều kiện sống sơ sài, mọi người ở đây đều giống Phương Tử Vũ dùng tấm vải làm rèm cửa. Trong phòng cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một cái giường gỗ nhỏ đã rách nát đến không chịu nổi, Phương Tử Vũ lúc này đang ngồi xếp bằng trên giường.

Lăng Nguyệt đem chén cháo đặt xuống cái giường Phương Tử Vũ đang ngồi, đứng ở một bên.

Phương Tử Vũ nhắm mắt hỏi:” Còn chuyện gì không?”

Lăng Nguyệt lắc đầu.

Phương Tử Vũ trầm giọng nói:” Không việc gì thì đi ra đi, đừng cản trở ta luyện công.”

Lăng Nguyệt muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cúi đầu đi ra. Lúc này, một bóng người cao lớn vén màn cửa đi vào, Lăng Nguyệt thiếu chút nữa đâm vào người hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy đó là Từ Ngạo Thiên, Lăng Nguyệt khẽ nói:” Từ đại ca.”

Từ Ngạo Thiên gật đầu, mỉm cười nói:” Lại mang đồ ăn đến cho Tử Vũ à?”

https://thuviensach.vn

Lăng Nguyệt khẽ gật đầu, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phương Tử Vũ vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Ngạo Thiên vỗ nhẹ bả vai Lăng Nguyệt, cười nói:" Không có gì, tính cách nó là vậy, muội đừng để ý."

Lăng Nguyệt nhỏ giọng nói:" Nguyệt nhi không dám."

Từ Ngạo Thiên mỉm cười, nói:" Tiểu Nguyệt, huynh có việc muốn thương lượng với Tử Vũ, muội có thể lánh đi một lát được không?"

Lăng Nguyệt gật đầu, khẽ nói:" Vậy Nguyệt nhi đi trước."

Nhìn Lăng Nguyệt đi xa, Từ Ngạo Thiên buông rèm xuống, ngồi bên cạnh Phương Tử Vũ than thở:" Đó là cô gái tốt."

Phương Tử Vũ mở mắt nói:" Nếu tốt, vậy huynh cưới nàng ta đi."

Từ Ngạo Thiên đẩy Phương Tử Vũ một cái, cười mắng:" Tiểu tử đừng lấy ta ra làm trò đùa, mọi người đều nhìn ra được, nàng ta chỉ quan tâm đến mỗi mình ngươi thôi."

Phương Tử Vũ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói:" Đệ không cần quan tâm."

Từ Ngạo Thiên thở dài nói:" Đệ vẫn không buông bỏ được."

Phương Tử Vũ khẽ cười, thay đổi chủ đề hỏi:" Lương thảo thế nào rồi?"

"Phóng mồi lửa đem nó thiêu rụi rồi."

Phương Tử Vũ giả bộ kinh ngạc nói:" Huynh không phải là rất thiếu lương sao?"

Từ Ngạo Thiên cười khổ:" Tiểu tử, ngươi đừng lừa gạt ta nữa, ngươi sớm đã đoán được lương thảo là giả rồi đúng không."

Phương Tử Vũ khẽ cười, nói:" Sau khi huynh xuất phát mới nghĩ ra."

Từ Ngạo Thiên cười nói:" Huynh sau khi xuất phát cũng mới nghĩ đến. Ài, đội vận lương bình thường đều lén lén lút lút, sẽ không giống như bọn chúng to gan lớn mật đem lương thảo chất đống ở xung quanh chúng ta, rõ ràng là bọn chúng muốn chúng ta đến cướp, không phải vậy sao."

Phương Tử Vũ nhếch môi cười nói:" May mắn huynh chỉ thiêu rụi mà không có cướp, nếu không bọn chúng sẽ biết chúng ta hiện tại thiếu lương trầm trọng."

Từ Ngạo Thiên lắc đầu cười khổ:" Huynh biết bọn chúng là đang thăm dò, sau đó lựa chọn chắc hẳn phải là chiến đấu lâu dài. Ài, nhưng bất luận

https://thuviensach.vn

là đánh hay không đánh lâu dài, chúng ta đều kiên trì không được lâu nữa. Thời tiết hiện nay vật săn bắn đều rất khó tìm, mà thực vật còn dư lại cũng chỉ có thể ăn trong sáu, bảy ngày."

Phương Tử Vũ vỗ vỗ bả vai Từ Ngạo Thiên nói:" Giao Thiết Huyết kỵ của huynh cho đệ."

Từ Ngạo Thiên sửng sốt nói:" Đệ muốn dựa vào Thiết Huyết kỵ cướp lương?"

Phương Tử Vũ gật đầu.

Từ Ngạo Thiên nhíu mày nói:" Hong chỉ dựa vào hơn một trăm người……."

"Hơn một trăm người là đủ rồi." Phương Tử Vũ ngắt lời nói:" Nhân số ít không dễ bị phát hiện, hơn nữa Thiết Huyết kỵ đều là tinh duệ do huynh tự tay huấn luyện ra, tin tưởng bọn họ đều có phần năng lực này."

Từ Ngạo Thiên vò vò đầu, rốt cuộc bất đắc dĩ nói:" Được rồi, nhưng đệ phải cẩn thận một chút."

Phương Tử Vũ gật đầu nói:" Chỉ cần huynh có thể giữ chân đại quân chủ lực của bọn chúng."

Từ Ngạo Thiên vỗ mạnh lên bả vai Tử Vũ, cười nói:" Yên tâm đi, huynh đang chuẩn bị phục kích bọn chúng giữa đường."

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu nói:" Huynh tự mình cẩn thận."

Từ Ngạo Thiên siết mạnh bả vai Phương Tử Vũ, trầm giọng nói:" Đệ cũng vậy."

****

Trong mảnh rừng cách con sông không xa, một đám người lặng lẽ hiện ra.

"Nhị đương gia, bọn chúng thật sẽ đem lương thảo vận chuyển qua nơi này?"

Phương Tử Vũ đối với cái danh xưng'Nhị đương gia' này hình như không quá quen thuộc, đợi sau khi hiểu ra thành viên Thiết Huyết kỵ là gọi nó thì mới nói:" Chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất."

Tên thành viên này là kẻ lỗ mãng, nghe xong gãi đầu nói:" Tôi không hiểu."

https://thuviensach.vn

Một tên thành viên khác gõ đầu hắn một cái, khẽ chửi:” Thằng đần, ý của nhị đương gia là nói bọn chúng khẳng định cũng sẽ nghĩ giống ngươi, chúng ta đến đánh một lần sẽ không tới đánh một lần nữa, cho nên nơi này là chỗ an toàn nhất, hiểu chưa?”

Tên thành viên lúc trước nhíu mày nói:” Tôi vẫn không hiểu rõ lắm.”

Tên thành viên phía sau tức giận không thèm nói lại.

Lúc này, Phương Tử Vũ thản nhiên nói:” Đến rồi.”

Tất cả thành viên của Thiết Huyết kỵ nghe xong đều vui sướng nhìn chằm chằm về phía mặt sông. Bọn họ đều biết rằng trong khe núi hiện tại vô cùng thiếu lương thực, nếu tiếp tục không tìm được lương thảo trở về, vậy thì trận chiến này cũng không cần đánh nữa.

Qua một lúc lâu, trên mặt sông quả nhiên xuất hiện mười chiếc thuyền lớn. Quan sát những chiếc thuyền này thì thấy thân thuyền đều ăn sâu vào nước, rõ ràng là chở đầy hàng hóa.

Rất nhanh, mười chiếc thuyền lớn bỏ neo xuống bến, binh sĩ trên bờ và binh sĩ trên thuyền công việc bận bịu tấp nập cả lên, đem từng bao từng bao hoặc từng xe lương thảo vận chuyển xuống thuyền sau đó xếp đống lại.

Đợi sau khi lương thảo toàn bộ vận chuyển xuống xong, binh sĩ bắt đầu khẩn trương phòng vệ.

Tên thành viên lỗ mãng nọ khẽ hô:” Nhị đương gia, chúng ta động thủ thôi?!”

Phương Tử Vũ lắc đầu thở dài:” Đi thôi.”

“Đi?” Dường như tất cả thành viên của Thiết Huyết kỵ đều sửng sốt.

Phương Tử Vũ nhìn về phía doanh trại một lượt, bình thản nói:” Lương thảo đó là giả.”

Tên thành viên lỗ mãng không hiểu hỏi:” Nhị đương gia, ngài làm sao biết được?”

Phương Tử Vũ không trả lời hắn, lầm bẩm tự nói:” Men theo sông kiểm tra, lương thảo thật sự khẳng định đã được chuyển đến từ sớm, len lén giấu ở nơi nào đó.” Nói xong cũng không để ý đến đám người, một mình thong dong rời đi.

https://thuviensach.vn

Thiết Huyết kỵ thành viên đưa mắt nhìn nhau, mỗi người đều mang theo vô số nghi vấn theo sau Phương Tử Vũ rời đi.

****

Phương Tử Vũ đứng ở một góc kín đáo bên ngoài sơn cốc, thành viên thủ hạ đang báo cáo lại tin tức về sơn cốc này.

“Nhị đương gia, sơn cốc này gọi là tử cốc, bên trong có một khu đất trống, mà đường ra thì chỉ có một cái.” Tên thành viên báo cáo là một thợ săn ở vùng này, đối với địa hình nơi đây vô cùng quen thuộc.

Phương Tử Vũ vận dụng tầm mắt nhìn lên, phía trên khe núi có vài tên binh sĩ đang tuần tra.

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:” Kẻ nghĩ ra kế hoạch này thật lợi hại, thiếu chút nữa mắc mưu hắn rồi. Truyền xuống dưới, trời tối ra tay, người bên trong đó một tên cũng không được bỏ sót.”

Đám người sốt ruột chờ đợi, rốt cuộc sắc trời dần dần chuyển tối.

Đêm nay không trăng, thời tiết tốt cho việc giết người phóng hỏa.

Phương Tử Vũ men theo mấy ụ đất đá len lén đi lên, vách đá mặc dù dốc, nhưng đối với Phương Tử Vũ mà nói giống như đang dẫm trên đất bằng.

Sau khi mau chóng giải quyết bốn tên binh sĩ tuần tra, Phương Tử Vũ quan sát tình hình trong cốc một lượt. Trên mặt đất có ba doanh trại, xếp thành hình tam giác, phía sau chủ doanh không xa rất nhiều xe chở hàng được xếp chật cứng, trên mỗi một xe đều bị một tấm vải dầu không thầm nước che phủ, nhìn không ra bên trong có gì.

Phương Tử Vũ khẽ cười, theo đường cũ leo xuống sườn núi, gọi đám thành viên sau đó chầm chậm lẻn vào trong cốc.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Kê Khuyến Bất Lưu

“Nhị đương gia….”

Phương Tử Vũ lắc đầu, khẽ nói:” Một tên không để lại.” Giọng nói mặc dù nhẹ, nhưng từ từ lộ ra ý tứ vô cùng kiên định.

Thành viên Thiết Huyết kỵ đồng loạt gật đầu.

Do Phương Tử Vũ dẫn đầu, mọi người rón rén bước chân chậm rãi tới gần doanh trại Từ quân. (Từ Viên Lãng)

Đội quân bảo vệ lương thảo ước chừng khoảng năm trăm người, cộng thêm xe ngựa, cả quân doanh thoạt nhìn thật phần khổng lồ.

Bởi vì lúc này trời đã khá tối, hơn nữa lại là một đêm gió lạnh bao phủ, cho nên tất cả binh sĩ phụ trách canh gác, tuần tra đều gục đầu xuống, thân thể co ro cúm rúm, không một chút tinh thần phòng vệ, đối với bọn họ mà nói bây giờ có thể nghỉ ngơi một lát đã là chuyện hạnh phúc lắm rồi.

Trần Đạt đang gác ở cửa cốc, gió lạnh từng trận đập vào mặt, chui qua kẽ hở của áo giáp vào trong người hắn, khiến hắn cả người co rúm, chửi đổng một câu:” Thời tiết chó má chết tiệt.” Sau đó rút cái hồ lô nhỏ ở bên hông ra, dốc mạnh vào miệng một ngụm, vị cay của thứ rượu trắng chất lượng tồi khiến cho hắn ho khan vài tiếng, chỉ là trong dạ dày dâng lên một cỗ ấm áp vẫn còn để cho hắn khà một hơi hạnh phúc.

Một tên binh sĩ khác ngồi bên cạnh hắn hắc hắc cười nói:” Trần Đạt, quân doanh cấm uống rượu.”

“Cút mẹ ngươi đi.” Trần Đạt phun một bãi nước bọt lên mặt đất, chửi rủa:” Cái loại thời tiết chết tiệt này mà không để cho người ta uống rượu giữ ấm, lão tử mặc kệ.”

https://thuviensach.vn

“Mặc kệ?” tên binh sĩ bên cạnh cười nói:” Ngươi nói mặc kệ là mặc kệ được sao? Phạm quân pháp là phải chém đầu.”

Trần Đạt đem bầu rượu đẩy qua mắng:” Mẹ kiếp, toàn nói lời phế thải, không phải là muốn uống một ngụm sao, cho ngươi!”

Tên binh sĩ nhếch môi cười, nhận lấy bầu rượu Trần Đạt đưa qua, cũng không khách khí há to miệng uống vào từng ngụm từng ngụm lớn.

“Tiết kiệm tí, lão tử chỉ có chút đó thôi, đừng có uống sạch của lão tử.” Trần Đạt đau lòng nói.

Đợi nửa ngay mà chẳng thấy bên binh sĩ kia đáp lại, vẫn bảo trì tư thế ngửa cổ uống rượu như cũ.

Trần Đạt đau lòng giằng lại bầu rượu từ trong tay tên binh sĩ, lắc lắc thấy bên trong một giọt cũng chẳng còn, Trần Đạt tức giận muốn mở miệng chửi to. Đột nhiên, tên binh sĩ đó đổ nhào về phía sau.

Trần Đạt rùng mình hoảng sợ, đột nhiên cổ họng lạnh lẽo, tiếp đó hắn cảm thấy một dòng chất lỏng nóng ấm từ cổ họng phun ra.

Trần Đạt cảm thấy đầu mình càng lúc càng mê man.

Trước khi mất đi tri giác, hắn dường như nghe được một giọng nói lạnh lẽo khiến người ta rét run:” Giết không tha!”

Thành viên Thiết Huyết kỵ đồng loạt xông lên, vô thanh vô tức dùng mũi đao sắc bén mở ra một cái doanh trại.

Đám binh sĩ đang trầm sâu trong giấc ngủ, không ngờ mình sẽ mất mạng trong mơ.

Một tên binh sĩ hắt hơi một cái, vuốt vuốt cái mũi mặc lại quần áo, đi ra khỏi chăn ấm.

Tên binh sĩ ngủ bên cạnh nói:” Nửa đêm canh ba không ngủ được đi bắt quỷ sao?”

“Lão tử đi tiểu.” tên binh sĩ tức giận cãi lại, sau đó vén màn doanh trại đi ra ngoài.

Đột nhiên, một khuôn mặt xa lạ xuất hiện bên cạnh hắn, hai người cách nhau chỉ khoảng một cánh tay.

Sửng sốt trong nháy mắt, binh sĩ hô to:” Cướp….” sau đó hắn cảm thấy toàn bộ thế giới đang xoay tròn, ánh mắt cuối cùng hắn nhìn thấy một cụ

https://thuviensach.vn

thân thể không đầu, miệng vết thương trên cổ máu tươi phun ra như suốt.

Mặc dù tên binh sĩ đó một câu nói không hết, nhưng với một chữ này cũng đủ khiến cho toàn doanh trại náo động cả lên.

Rất nhiều binh sĩ tính cảnh giác cao lần lượt rời khỏi giường đi ra kiểm tra, nhìn thấy rất nhiều hắc y nhân toàn thân nhuộm đỏ máu tươi, không khỏi hô lớn:" Có người cướp trại…"

Cả doanh trại lập tức nhốn nháo cả lên.

Phương Tử Vũ tay nắm trường đao, ánh mắt lấp lánh, lạnh lùng nói:" Giết!"

Một tràng sát hại không chút lưu tình được triển khai. Một bên là chuẩn bị đầy đủ, một bên thì ngay cả quần áo cũng không kịp mặc vội càng ứng chiến, tuy nhiên nhân số muốn nhiều hơn năm lần, nhưng vẫn không thể so được với quân tinh duệ bên phe Phương Tử Vũ.

Binh sĩ Từ quân lần lượt đổ xuống, có nhiều tên ngay cả vũ khí còn chưa kịp cầm lên thì đầu đã rơi xuống đất.

Một lúc sau, binh sĩ ở đằng sau rốt cuộc cũng mặc xong áo giáp lấy vũ khí xông lên phản kích, giúp cho đám binh sĩ phía trước có chút thời gian hồi sức.

Phương Tử Vũ như sói như hổ xông vào quân địch, phàm là những nơi nó đi qua, huyết nhục bay tán loạn.

Phương Tử Vũ vung đao quét ngang một vòng, phàm là nơi trường đao của nó quét qua không thứ gì là không bị đánh văng. Đột nhiên, một thanh trường kiếm vô thanh vô tức đâm về phía nó, Phương Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, vung trường đao chém xuống. Sau lần va chạm tóe lửa, cánh tay phải cầm đao của Phương Tử Vũ khẽ bật về phía sau, mà kẻ đánh lén phải trượt về phía sau ba bước dài, sắc mặt lập tức trắng bệch, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Người này thân mặc quân quan trang phục, chỉ vào Phương Tử Vũ mở miệng định nói, nhưng lại phun ra một ngụm máu nữa.

Phương Tử Vũ nhếch mép cười lạnh, bước nhanh về phía trước một đao chém xuống tên quan quân nọ.

https://thuviensach.vn

Tên quan vội vàng hoành kiếm lên đỡ, nhưng sau khi va chạm trường kiếm lập tức gãy làm hai đoạn, thế đao của Phương Tử Vũ không thay đổi, chém thẳng xuống.

“Bụp” một tiếng, đầu lâu của tên quan nọ bị bổ thành hai nửa. Binh sĩ đang vây quanh Phương Tử Vũ vô cùng hoảng sợ, một tên binh sĩ đột nhiên hét lớn:” Tướng quân chết rồi, tướng quân chết rồi….”

Quân doanh lập tức hỗn loạn thành một đoàn.

Tướng quân đã chết, binh sĩ mất hết chiến ý, lần lượt cướp đường bỏ chạy. Tiếc rằng Phương Tử Vũ đã hạ lệnh giết hết không tha, Thiết Huyết kỵ không bỏ sót một người, so với đám binh lính đã mất hết sĩ khí thì bọn họ càng thêm dũng mãnh vô địch.

Một trận chiến này đã không còn gì phải lưu luyến nữa, Thiết Huyết kỵ trấn thủ ở cửa ra duy nhất, Từ quân chỉ có thể chạy loạn trong cốc, kết quả cuối cùng chính là bị giết hại.

Trải qua vài canh giờ đồ sát, khắp doanh trại chỉ còn lại thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Trận chiến này, bên phe Thiết Huyết kỵ chết sau người, thương nặng mười một người, thương nhẹ mười lăm người, mà Phương Tử Vũ, một mình đón đánh chủ lực Từ quân, trên người cũng vài vết thương, may mắn đều chỉ là vết thương ngoài da.

Còn đội quân bảo vệ lương thảo toàn bộ bị tiêu diệt, không một ai sống sót.

Một thành viên Thiết Huyết kỵ lau đi vết máu đen trên mặt, khẽ hỏi:” Nhị đương gia, chúng ta…..”

Phương Tử Vũ xoay người một mình rời đi, trên môi hờ hững nói:” Đem toàn bộ xe lương chuyển đi, chuyển không được thì đốt hết. Còn nữa, kiểm tra xem dưới đất còn tên nào sống sót không, nếu còn sống bồi thêm một đao nữa.”

Vài tên Thiết Huyết kỵ đưa mắt nhìn nhau cười khổ, đây mới chính là Phương Tử Vũ, nó làm việc từ trước đến nay đều dứt khoát sạch sẽ, không lưu lại cho địch nhân bất kỳ hi vọng nào.

https://thuviensach.vn

Một trăm hai mốt tên Thiết Huyết kỵ, lấy chết sáu người trọng thương mười một người làm giá phải trả, đồ sát hơn năm trăm Từ quân, sau khi tin tức về trận chiến này được truyền ra, một lần nữa sẽ khiến cho các thế lực khác sôi sục lên.

Mặc dù Phương Tử Vũ ngay từ đầu áp dụng thủ đoạn đánh lén, ám sát không ít người, nhưng nhân số còn lại vẫn gấp bọn họ vài lần, sau khi Từ quân tỉnh táo trở lại liều mạng chiến đấu, Thiết Huyết kỵ dưới sự dẫn dắt của Phương Tử Vũ vẫn chỉ phải trả một cái giá rất nhỏ đổi lại là chiến quả cực lớn.

Các thế lực khác đều phỏng đoán, hơn một trăm người của Từ Ngạo Thiên có thể đồ sát năm trăm quân, vậy thì còn hơn hai ngàn người của nó có thể tiêu diệt bao nhiêu quân đây?

Các thế lực khác đều không biết rằng, hơn một trăm người này đều là tinh duệ trong tinh duệ được Từ Ngạo Thiên lựa chọn kỹ càng đi ra, hơn nữa sau khi được nó đích thân huấn luyện, thực lực vượt xa đám binh sĩ bình thường. Mặc dù chỉ có hơn một trăm người, nhưng mỗi tên trong Thiết Huyết kỵ đều là những kẻ có thể lấy một chống lại mười. Bởi vì bọn họ không sợ chết, trong các hạng lục tuyển chọn của Từ Ngạo Thiên có một mục yêu cầu binh sĩ đối diện với tử vong. Chỉ có chiến thắng nỗi ám ảnh cái chết thì mới có thể trở thành cường giả chân chính, dũng mãnh vô địch chân chính.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Dự Định Quân Sư

"Khốn kiếp!" Chương Động vỗ mạnh lên mặt bàn, lét lớn:" Không phải ngươi đã nói ở đó rất an toàn sao? An toàn, vì sao lại còn bị cướp đi?"

Tên lính truyền tin quỳ trước mặt Chương Động run lên bần bật, nho sinh vỗ nhẹ vả vai tên lính truyền tin, ý bảo hắn lui ra.

Sau khi tên lính truyền tin rời đi, nho sinh khẽ cười nói:" Đấy là Phương Tử Vũ quá thông minh thôi."

"Khốn kiếp!" Chương Động cắn răng nói:" Một tên Từ Ngạo Khiên thôi đã đủ khiến cho chúng ta sức cùng lực kiệt rồi, bây giờ lại thêm một tên Phương Tử Vũ quấy rối ở hậu phương nữa, trận chiến này đánh thế nào đây?"

Nho sinh lắc đầu mỉm cười, nói:" Hai người này quả thật là nhân tài hiếm có, thua ở trong tay bọn họ ta tâm phục khẩu phục."

"Ngươi nói thúi lắm!" Chương Động gầm lên:" Chưa đánh đã nhận thua, có tin lão tử lấy quân pháp xử trí ngươi không!?"

Nho sinh thở dài nói:" Mặc dù chưa từng chính diện giao chiến với Từ Ngạo Thiên, nhưng từ phương pháp du kích chiến một mực quấy nhiễu chúng ta của hắn, có thể nhìn ra được năng lực của người này. Mấy ngày nay, quân ta tổn thất vài trăm người, mà đám người Từ Ngạo THiên ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy, mỗi lần đều nấp ở phía xa bắn hỏa tiễn, gây vài điểm náo loạn, muốn làm chúng ta mệt mỏi." Nho sinh nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói:" Về phương diện lương thảo ta đã dụng hết tâm cơ bày bố nghi trận, chỉ là ta nghĩ mãi vẫn không ra Phương Tử Vũ bằng cách nào biết được lương thảo chuyển từ thuyền lên là giả, hơn nữa hắn

https://thuviensach.vn

làm thế nào tìm được nơi cất dấu lương thảo thật sự? Giải thích duy nhất đó là hắn là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, vừa nhìn đã khám phá ra tiên cơ."

Chương Động bĩu môi, bất mãn nói:" Ý của ngươi là nói, ngươi không so được với hai tên bọn chúng?"

Nho sinh cười nói:" Sự thật như thế nào thì vẫn còn chưa biết, Từ Ngạo Thiên so ra dễ đối phó hơn, từ việc hắn có thể thu nhận toàn bộ dân chúng đến nương nhờ mà suy ra hắn quá nhân từ, đây là nhược điểm của hắn. Còn về Phương Tử Vũ…" Nho sinh hai hàng lông mày nhíu chặt.

Chương Động thúc dục nói:" Phương Tử Vũ thế nào?"

Nho sinh thở dài nói:" Ta thật sự không muốn cùng hắn trở thành địch nhân."

Chương Động cười lạnh nói:" Lãnh diện quân sư Lãnh Vô Tâm mà cũng sợ kẻ khác sao?"

Lãnh Vô Tâm không thèm để ý, lắc đầu nói:" Từ chuyện lương thảo có thể thấy được, Phương Tử Vũ làm người thủ đoạn quá mức độc ác, ngay cả một tên bị thương cũng không bỏ qua, phong cách hành sự trảm thảo trừ căn* của hắn quả thật khiến cho ta không rét mà run."

Chương Động cười khẩy, nói:" Bản thân ngươi còn không phải là dạng người này sao?"

Lãnh Vô Tâm cười khổ nói:" Ta và hắn khác nhau, ta làm việc mặc dù cũng đủ độc ác, nhưng chỉ cần đối phương đầu hàng, ta sẽ cho hắn một con đường sống. Mà Phương Tử Vũ thì mặc kệ đối phương hàng hay không hàng, giết không tha." Ba chữ cuối cùng'giết không tha' được Lãnh Vô Tâm đặc biệt nhấn mạnh, từ chữ từng chữ nói ra.

Chương Động hừ lạnh một tiếng nói:" Đây là hắn bức ngươi cùng hắn liều mạng."

Lãnh Vô Tâm gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói:" Cách làm của hắn mặc dù sẽ đánh mất nhân tâm, nhưng cũng khiến cho địch nhân đối với hắn, lòng sinh sợ hãi. Ngươi nghĩ mà xem, khi ngươi đối diện với một tên điên, đối thủ không còn nhân tính, trong lòng ngươi đã khiếp sợ rồi, ngươi còn có thể tiếp tục chiến đấu sao?"

https://thuviensach.vn

Chương Động suy nghĩ một lát, rùng mình một cái, khẽ mắng:" Một tên điên."

Lãnh Vô Tâm khẽ cười không nói.

Chương Động lại nói:" Lãnh diện quân sư gặp gỡ Lãnh huyết ma vương, hắc, trận chiến này thật khiến người ta trông đợi."

Lãnh Vô Tâm lắc đầu cười khổ.

Trong khe núi.

Từ Ngạo Thiên đi vào phòng Phương Tử Vũ, vỗ mạnh lên bả vai Phương Tử Vũ cười to, nói:" Tiểu tử nhà ngươi, giỏi thật!"

Phương Tử Vũ khẽ cười nhưng không đáp lại.

Từ Ngạo Thiên nhảy lên giường, ngồi xuống bên cạnh Phương Tử Vũ, hỏi:" Đệ làm sao có thể biết được lương thảo đó là giả?"

Phương Tử Vũ nhỏ giọng nói:" Bằng trực giác."

Từ Ngạo Thiên hét lên:" Trực giác?!"

Phương Tử Vũ mỉm cười nói:" Đệ đã tích cốc, cho nên đối với thực vật sẽ có cảm ứng."

Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên nói:" Thần kỳ vậy sao?"

Phương Tử Vũ lắc đầu khẽ cười, nói:" Đợi huynh đạt đến cảnh giới đó thì sẽ biết. Loại cảm giác này nói ra không được, chỉ là trực giác nói cho đệ biết đó không phải là lương thảo mà thôi."

Từ Ngạo Thiên thở ra một hơi nhẹ nhõm, than thở:" Có loại năng lực này cũng thật là tốt. May mắn người đi cướp lương là đệ, đổi lại là huynh sớm đã trúng kế của bọn chúng rồi. Ài, Tử Vũ, đệ làm sao đoán ra được bọn chúng đem lương thảo chân chính cất giấu trong tử cốc vậy?"

Phương Tử Vũ nhỏ giọng giải thích:" Nhân số trông coi lương thảo giả có hơn hai ngàn người, quân chủ lực phải cùng bọn huynh quyết chiến, tuyệt không thể phái nhiều người đến bảo vệ lương thảo, cho nên đệ nghĩ nhân số vận chuyển lương thảo tuyệt đối sẽ không quá đông."

Từ Ngạo Thiên vỗ đầu kêu lên:" Nhân số không nhiều vậy thì không thể vận chuyển theo đường bộ, bởi vì đường này đạo tặc hoành hành, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tổn thất của bọn chúng sẽ rất lớn. Cho nên bọn chúng sẽ đem lương thảo vận chuyển theo đường thủy, con đường an

https://thuviensach.vn

toàn nhất, mà nơi cất giấu lương thảo cũng cách lộ tuyến hành quân không xa.”

Phương Tử Vũ gật đầu nói:” Thêm vào đó trực giác của đệ với thực vật, cho nên khẳng định chắc chắn lương thảo được cất giấu trong tử cốc.”

Từ Ngạo Thiên thỏa mãn gật đầu, nói:” May mắn là đệ, nếu đổi lại là huynh quả thật là sẽ bị bọn chúng lừa một cú ngoạn mục. Chỉ là kẻ bày ra mưu kế này quả thật là lợi hại, nếu không xuất hiện một tên khác người như đệ, huynh nghĩ rằng chúng ta toàn quân đã bị tiêu diệt rồi.”

Phương Tử Vũ trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, lạnh giọng nói:” Người này, lưu lại không được.”

Từ Ngạo Thiên nghe xong, vội vàng ôm lấy bả vai Phương Tử Vũ nói:” Huynh muốn thu hắn làm quân sư.”

Phương Tử Vũ nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt kỳ quái nhìn Từ Ngạo Thiên.

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:” Người này thiếu chút nữa khiến cho huynh đệ chúng ta hai lần lật thuyền trong cống ngầm, đích xác là một nhân tài. Mà chúng ta nơi này vừa lúc khuyến thiếu loại quân sư như vậy, cho nên huynh muốn bắt sống hắn, mời hắn làm quân sư cho chúng ta, như thế nào?”

Phương Tử Vũ lắc mạnh đầu, nhỏ giọng nói:” Hắn sẽ không đồng ý.”

Từ Ngạo Thiên cười nói:” Làm việc là do người. Điều đó cũng chưa chắc, chúng ta muốn bắt sống hắn, đệ không được giết hắn đâu đấy.”

Phương Tử Vũ bĩu môi, nhỏ giọng nói:” Thật phiền toái.”

Từ Ngạo Thiên nhếch miệng cười, nó hiểu rất rõ cách làm người của Phương Tử Vũ. Mặc dù trong sơn trại Phương Tử Vũ được coi là Lãnh huyết ma vương, Lãnh huyết đồ tể, không cần nhân tình, không cần nổi danh, nhưng chỉ cần là yêu cầu của Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ tuyệt đối sẽ đáp ứng.

Vỗ bả vai Phương Tử Vũ, Từ Ngạo Thiên nhảy xuống gường, nói:” Huynh ra ngoài an bài nhân thủ một chút, do hai người chúng ta dẫn binh theo hai đường xông ra chặn đánh bọn chúng, còn Lý Phong thì ở lại bảo vệ trong cốc. Đệ trước hết cứ nghỉ ngơi đi, chuẩn bị xong huynh đến gọi đệ.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ không trả lời, Từ Ngạo Thiên cũng chẳng thèm để ý, vén rèm cửa đi ra. Từ Ngạo Thiên bỗng nhiên nói:" Ài, Nguyệt nha đầu, lại đến đưa cơm sao."

Phương Tử Vũ hàng lông mày nhíu chặt lắc đầu, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Ngoài cửa trên đến giọng nói của Lăng Nguyệt, đáp:" Từ đại ca. Chúng ta lần này có lương thực rồi, cho nên muội nấu một ít cơm mang đến cho Phương đại ca."

Từ Ngạo Thiên cười nói:" Phương đại ca của muội đang ở trong đó, đi vào đi."

Lăng Nguyệt khẽ nói:" Vậy muội vào trước. Đúng rồi, Từ đại ca, phòng bếp còn cơm vừa mới nấu, muội không biết huynh ở đây cho nên chỉ mang đến một phần. Một lát nữa, muội mang thêm một phần nữa đến cho huynh."

Từ Ngạo Thiên cười nói:" Không cần đâu, huynh còn có việc phải làm, bọn muội ăn nhiều một chút."

Lăng Nguyệt vén rèm cửa lên, bưng một bát cơm còn đang bốc khói đi vào, khẽ nói:" Phương đại ca….."

Phương Tử Vũ thờ ơ nói:" Đặt xuống đi, đừng cản trở ta nghỉ ngơi."

Lăng Nguyệt đem bát cơm đặt xuống bên cạnh Phương Tử Vũ, ngẩng đầu nhìn nó thật sâu, cuối cùng âm thầm thở dài xoay người rời đi.

*trảm thảo trừ căn: Nhổ cỏ nhổ tận gốc

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nội Hồng Phân Kì

Chương Động lúc này vô cùng đau đầu.

Vài ngày nay Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ thay nhau đánh lén, làm cho bọn họ mệt mỏi đến không chịu nổi.

Thông qua vài ngày quan sát các cuộc giao chiến, Chương Động và Lãnh Vô Tâm đánh giá Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ là hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Từ Ngạo Thiên giảo trá, không theo bọn họ đối kháng chính diện, từ trước đến giờ chỉ toàn ẩn nấp ở trong tối lén bắn tên, đợi quân chủ lực chạy đến thì đám người Từ Ngạo Thiên đã chạy mất vô ảnh vô tung. Không được bao lâu thì hậu phương lại truyền đến tin tức bị Từ Ngạo Thiên tập kích, hại cho quân chủ lực chạy theo đến mệt nhoài.

Mà Phương Tử Vũ lại hoàn toàn trái ngược, nó dường như không biết bắn tên lén, từ trước đến giờ chỉ chính diện huyết chiến. Chỉ có điều, Phương Tử Vũ cũng không ngu ngốc đến mức mang theo hơn một ngàn người chính diện giao phong với gần một vạn quân chủ lực của Từ Viên Lãng, điều đó quả thực là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết. Phương Tử Vũ chỉ tìm kiếm những đội ngũ đi riêng lẻ hoặc tiểu đội tuần tra để xuống tay, đợi quân chủ lực thu được tin tức chạy đến tiếp viện thì mới phát hiện, nơi đó sớm đã trở thành một bãi thây ma, một người sống cũng không lưu lại.

Trải qua vài ngày chiến đấu du kích, sĩ khí của Từ quân bắt đầu có chút dao động, đám binh sĩ mỗi khi có thời gian nhàn rỗi thì lại túm tụm với nhau bàn luận về hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ. Cuối cùng,

https://thuviensach.vn

đám binh sĩ âm thầm đạt thành một câu châm ngôn, đó là thà rằng để cho Từ Ngạo Thiên bắn mấy tên, cũng ngàn vạn lần đừng gặp Phương Tử Vũ.

Cái lời đồn này truyền đến tai Chương Động, khiến cho hắn than ngắn thở dài không thôi.

"Báo!"

Chương Động lắc đầu, vô lực nói:" Đi vào đi."

Tên lính truyền tin chạy vào lều chủ soái, quỳ xuống trước mặt Chương Động nói:" Doanh trại ở phía sau bên ta lọt vào công kích của Từ Ngạo Thiên."

"Rầm!" Chương Động vỗ mạnh lên mặt bàn, hai mắt trừng lớn, qua một hồi lâu, cả người như bong bóng xì hơi, vô lực ngồi dựa vào thành ghế, lắc đầu cười khổ nói:" Quên đi, để cho tả tiên phong dẫn theo hai ngàn người đến chi viện."

Tên lính truyền tin sửng sốt nói:" Nhưng mà…."

Chương Động phất phất tay nói:" Mấy ngày nay quân chủ lực chạy đã đủ mệt rồi, ngược lại Từ Ngạo Thiên cũng chẳng bày ra được trò gì mới. Việc này cứ quyết định như vậy, lui xuống đi."

"Vâng!" Tên lính truyền tin đứng dậy lui ra khỏi lều.

Chương Động cười khổ, tay chống cằm, sau đó lâm vào trầm tư.

Qua một hồi lâu, cửa lều bị nâng lên, Lãnh Vô Tâm vẻ mặt hốt hoảng đi nhanh vào nói:" Ngươi chỉ để cho tả tiên phong dẫn theo hai ngàn quân đi chi viện?"

Chương Động khẽ gật đầu nói:" Đúng."

Lãnh Vô Tâm hét lớn:" Điều này quá mạo hiểm!"

Chương Động cười lạnh nói:" Chẳng lẽ Lãnh quân sư lại muốn để cho bọn chúng khiến quân chủ lực của chúng ta toàn bộ suy sụp mới cam tâm sao?"

Lãnh Vô Tâm hai mắt bắn ra hàn ý, trầm giọng nói:" Vạn nhất bọn chúng phát động công kích thì làm sao đây?"

Chương Động phất tay, nói:" Chuyện này không có khả năng xảy ra. Vài ngày nay, Từ Ngạo Thiên chẳng khác nào tên hề chỉ dám ẩn nấp bắn tên

https://thuviensach.vn

lén, người thật sự cho rằng bọn chúng dám chính diện giao phong với ta sao? Nếu thật sự là như vậy, ta đây cầu mà không được."

Lãnh Vô Tâm lạnh lùng nói:" Vạn nhất bọn chúng thật sự phát động công kích đối với hậu doanh và viện quân thì sao? Điều đó sẽ khiến cho chúng ta tổn thất thảm trọng."

Chương Động cười khinh miệt, nói:" Chuyện đó tuyệt đối không thể phát sinh."

Lãnh Vô Tâm nhìn chằm chằm Chương Động, gằn từng tiếng:" Nếu phát sinh thì sao?"

Chương Động không hề tỏ ra yếu kém, hai mắt trừng trừng nhìn lại Lãnh Vô Tâm, hai người cứ như vậy mắt lớn mắt bé trừng nhau, qua một lúc lâu Chương Động mới thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói:" Chẳng nhẽ ngươi có biện pháp gì hay có thể làm cho chúng ta không phải tốn hao sức lực nữa?"

"Đem chủ lực chia làm hai, luân phiên ngăn địch"

Chương Động cười lạnh, nói:" Một chia làm hai? Vạn nhất bọn chúng đánh lén chủ doanh, viện quân có thể về kịp?"

Lãnh Vô Tâm hừ một tiếng nói:" Nói đi nói lại ngươi chỉ muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi mà thôi."

Chương Động nghe xong tức giận, vỗ mạnh lên mặt bàn, hét lớn:" Láo xược! Lãnh Vô Tâm, ngươi đừng quên ai mới là chủ tướng ở nơi này. Ngươi bất quá chỉ là một tên quân sư nhãi nhép, không có tư cách cùng ta nói chuyện!"

"Ngươi!" Lãnh Vô Tâm chỉ vào mặt Chương Động tức giận đến nỗi nói không thành lời, qua một lúc lâu mới oán hận nói:" Không nghe theo lời khuyên của ta, không sớm thì muộn ngươi sẽ hối hận." Nói xong, không thèm quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi cửa.

Chương Động hai mắt bắn ra lãnh quang, cười lạnh nói:" Hối hận? Hừ, nghe lời của ngươi ta mới phải hối hận. Nếu không phải là ngươi, lương thảo quân ta làm sao bị cướp, ta cũng không bị chủ công sai người đến mắng cho một trận." Nói xong, Chương Động ngồi dựa vào thành ghế, hai chân bắt chéo, nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

“Báo!”

Chương Động bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng lau đi nước rải ở khóe miệng, ngồi thẳng người dậy, cầm lấy bút lông làm giả bộ dạng đang phê duyệt công văn, nói:” Vào đi.”

Cửa lều bị nâng lên, một tên lính truyền tin sắc mặt hoảng hốt chạy vào quỳ xuống nói:” Báo cáo tướng quân, tả tiên phong và hậu doanh….”

Tên lính truyền tin nói chuyện ngập ngừng ấp úng, khiến cho Chương Động cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra, vội vàng quát:” Đừng có ấp a ấp úng nữa, tả tiên phong và hậu doanh rốt cuộc thế nào? Nói mau!”

Tên lính truyền tin nuốt xuống một ngụm nước miếng, lí nhí nói:” Tả tiên phong và hậu doanh, toàn quân bị diệt.”

Chương Động từ trên ghế nhảy dựng lên, hét lớn:” Cái gì? Toàn quân bị diệt?”

Tên lính truyền tin toàn thân run rẩy, không dám trả lời.

Chương Động chửi bới một trận, mới miễn cưỡng áp chế cơn giận trong lòng, trầm giọng nói:” Chuyện đó rốt cuộc là như thế nào?”

Tên lính truyền tin lí nhí nói:” Từ Ngạo Thiên với ba trăm người đánh lén hậu doanh ph eta, tả tiên phong mang theo hai ngàn người chạy đến tiếp viện, ai ngờ nửa đường bị Từ Ngạo Thiên phục kích. Tả tiên phong mới biết trúng kế, vội vàng lùi lại, lại không biết Phương Tử Vũ đang từ phía sau đánh tới, trước sau giáp công viện quân toàn bộ bị tiêu diệt, tả tiên phong chết ngay tại trận.” Tên lính truyền tin len lén nhìn Chương Động một cái, thấy hai mí mắt hắn giật giật liên hồi, biết rằng hắn đang vô cùng tức giận, không dám nói tiếp.

Qua một hồi lâu, Chương Động mới hỏi tiếp:” Vậy hậu doanh thì sao?”

Tên lính truyền tin ngơ ngác một lát, mới trả lời:” Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ sau khi đánh lui viện quân liền đánh thẳng vào hậu doanh vốn đã sớm náo loạn, hậu doanh cũng……”

Chương Động vô lực ngồi xuống ghế, yếu ớt hỏi:” Quân ta tổn thất thế nào?”

Tên lính truyền tin đáp:” Hậu doanh một ngàn hai trăm người, chỉ có hơn ba trăm người chạy thoát. Tả tiên phong dẫn đi hơn hai ngàn người,

https://thuviensach.vn

còn sống không đến tám trăm người.”

Chương Động nhắm hai mắt, lắc đầu cười khổ nói:” Ba ngàn người, trở về chỉ còn một ngàn người. Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ các ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?”

Chương Động phất phất tay ý bảo tên lính truyền tin lui ra. Qua một lúc lâu, Chương Động hô lên:” Người đâu!”

Một tên binh sĩ đứng canh ngoài cửa lều, vén rèm lên đi vào, chắp tay hỏi:” Tướng quân có gì phân phó?”

Chương Động cắn môi, rốt cuộc vẫn nói:” Đi mời Lãnh quân sư đến đây.”

“Vâng!”

Binh sĩ xoay người rời khỏi lều, qua một lúc lâu sau mới trở lại.

Chương Động thấy đi vào chỉ mỗi mình tên binh sĩ, không khỏi hỏi:” Lãnh quân sư đâu?”

“Lãnh quân sư……”

Chương Động nhíu mày hỏi:” Lãnh quân sư vì sao không đến?”

Binh sĩ cắn răng nói:” Lãnh quân sư nói, tướng quân là Vũ Hầu tái thế, tin tưởng tướng quân có thể tự mình giải quyết, không cần đến mời ông ấy.”

Chương Động nghe xong nổi giận, nhảy dựng lên, thở phì phì. Qua một lúc lâu mới đè nén cơn giận trong lòng, cười khổ phất tay cho tên binh sĩ lui ra.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mẫu Thân Của Tử Vũ

Trong khu rừng rậm rạp, lúc này có gần hai ngàn người đang nghỉ ngơi hoặc ngồi hoặc nằm, những binh khí vẫn đang rỏ xuống từng giọt máu, được chất thành đống ở bên cạnh.

Từ Ngạo Thiên đang băng bó vết thương cho Phương Tử Vũ, cau mày trách cứ, nói: - Tại sao đệ cứ thích xông lên đầu tiên vậy hả? Cái tính xấu này phải thay đổi đi, nếu không rốt cuộc có một ngày sẽ xảy ra chuyện.

Phương Tử Vũ khẽ cười, hỏi: - Tại sao huynh lại biết được bọn chúng lần này sẽ không điều động quân chủ lực đến tiếp viện?

Từ Ngạo Thiên ngồi xuống bên cạnh Phương Tử Vũ cười nói: - Huynh đoán.

Phương Tử Vũ lộ vẻ không tin tưởng.

Từ Ngạo Thiên ôm lấy bả vai Phương Tử Vũ, cười nói: - Đích thật là huynh đoán. Đánh du kích đã lâu như vậy, huynh nghĩ đám quân Chương Động nhất định đã mệt mỏi, hơn nữa địa điểm đánh lén lần này lại cách chủ doanh xa, cho nên huynh đoán rằng bọn chúng chắc chắn sẽ chỉ phái một đội quân nhỏ chạy đến cho có lệ mà thôi. Ha ha, nào có ngờ rằng chạy đến chỉ hai ngàn người, làm cho chúng ta nhặt được món hời lớn.

Phương Tử Vũ lại hỏi: - Nếu như vẫn là quân chủ lực của bọn chúng chạy đến thì sao?

Từ Ngạo Thiên tỏ vẻ không sao cả, nói: - Vậy thì giống như diễn tập quấy nhiễu bình thường là được, đến lúc bọn chúng chạy đến chúng ta đã sớm rút lui hết rồi, bọn chúng chẳng được lãi lời gì mà chúng ta cũng không tổn thất gì cả.

https://thuviensach.vn

Ngừng lại một lát, lại ôm lấy bả vai Phương Tử Vũ cười nói: - Huynh đệ, đệ đừng lừa gạt ta nữa, kỳ thật đệ đã sớm đoán ra rồi đúng không.

Phương Tử Vũ cũng chẳng phủ nhận, lại nói: - Tên quân sư huynh muốn có chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói: - Không, tên quân sư đó quả thật lợi hại, hắn đã sớm đoán ra được kế sách của chúng ta.

Phương Tử Vũ giật mình nói: - Huynh làm sao biết được?

Từ Ngạo Thiên bĩu môi, cười nói: - Kỳ thật lúc hai ngàn viện quân chạy đến nửa đường thì bọn chúng nhận được tin tức từ hậu phương, bọn chúng dừng lại rất lâu rồi mới tiếp tục lên đường. Huynh nghĩ lúc đó chắc hẳn là quân sư của bọn chúng đã nhìn thấu kế hoạch của chúng ta, cho nên muốn ngăn cản. Nhưng thống lĩnh viện quân vì sao dừng lại một lúc lâu sau đó mới tiếp tục chạy đi? Huynh đoán, hắn là vị quân sư nọ trong doanh trại bọn cúng không có địa vị gì, cho nên không ai nguyện ý nghe lời nói của hắn.

Phương Tử Vũ ngạc nhiên nói: - Không ai chịu nghe lời nói của hắn, vậy tại sao lại để cho hắn làm quân sư?

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói: - Huynh không biết, đại khái là quân chủ lực đều là quân đội trực thuộc Chương Động, mà giữa Chương Động và vị quân sư kia có khả năng là có một ít mâu thuẫn, cho nên người của Chương Động muốn ra oai với hắn.

Vò vò đầu, Từ Ngạo Thiên mỉm cười tự giễu nói: - Chắc là như vậy, nếu như không phải, huynh thật nghĩ không ra còn có lý do gì khác nữa.

Quay đầu lại thấy Phương Tử Vũ vẻ mặt cổ quái đang nhìn mình, Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên hỏi: - Sao đệ lại nhìn huynh như vậy?

Phương Tử Vũ khẽ cười, nói: - Huynh càng lúc càng biết dùng đầu óc.

Từ Ngạo Thiên đấm nhẹ Phương Tử Vũ một cái, cười mắng: - Tên nhãi nhà ngươi dám cười ta. - Đùa giỡn một hồi, Từ Ngạo Thiên lại than thở: - Kỳ thật đó cũng là bởi vì bị bức bách mà thôi, đệ xem, huynh bây giờ thủ hạ vài ngàn người, thêm vào đó hơn vạn dân chúng, nếu không dùng đầu óc vì bọn họ suy tính biện pháp, huynh nghĩ bọn họ sớm hay muộn cũng bị thời loạn thế này bức đến tuyệt cảnh.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ tựa vào thân cây, hỏi: - Chín năm sau huynh có trở về không?

Từ Ngạo Thiên cười khổ, nói: - Đương nhiên phải trở về chứ.

Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn đám binh sĩ đang nghỉ ngơi, mở miệng hỏi: - Còn bọn họ thì sao?

Từ Ngạo Thiên bắt chước Phương Tử Vũ, tựa lưng vào gốc cây, than: - Bởi vậy huynh bây giờ đang xây dựng cơ sở cho bọn họ, chỉ cần gây dựng được một mảnh đất yên bình, chiến hỏa không thể lan đến là được. Chín năm sau huynh sẽ tìm một tên minh quân, đem thế lực trong tay truyền hết cho hắn, sau đó cùng đệ trở về.

Phương Tử Vũ đôi môi mấp máy nhưng im lặng không nói, nó hiểu rất rõ con người của Từ Ngạo Thiên, từ trước đến nay nó chưa bao giờ nghĩ đến muốn gây dựng bá nghiệp trở thành hoàng đế, những việc làm hôm nay của Từ Ngạo Thiên tất cả đều chỉ vì mưu cầu một con đường sống cho bách tính.

Phương Tử Vũ không khỏi thầm than, người này, quá nhân từ. Có đôi lúc Phương Tử Vũ thậm chí còn nghĩ, nếu bọn họ không phải là huynh đệ, mà Phương Tử Vũ vào lúc bắt đầu kế hoạch báo thù vẫn không quen biết Từ Ngạo Thiên, vậy bọn họ có thể đao kiếm đối địch hay không đây? Đáp án là chắc chắn sẽ xảy ra. Với tâm địa thiện lương bác ái của Từ Ngạo Thiên, tuyệt đối sẽ không khoan nhượng một người, không, phải nói là một đầu yêu quái hại người khắp nơi. Có lúc, Phương Tử Vũ thậm chí muốn cảm ơn ông trời, may mắn để cho bọn họ trở thành huynh đệ, chỉ có điều cho dù là như vậy, Từ Ngạo Thiên mặc dù sẽ không chống lại nó, nhưng cũng tuyệt không giúp đỡ nó, đứng ở một bên lặng lẽ quan sát là nhượng bộ cực lớn của nó rồi.

Nghĩ đến đây, Phương Tử Vũ bất giác nghiêng đầu sang nhìn Từ Ngạo Thiên đang cúi đầu suy nghĩ. Từ Ngạo Thiên hàng lông mày nhíu chặt, nhất định là đang vì bách tính mà suy nghĩ, nó lúc này im lặng như vậy, im lặng khiến cho người ta đau lòng.

Cảm thấy Phương Tử Vũ đang nhìn mình, Từ Ngạo Thiên ngẩng đầu lên hỏi:” Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ khẽ lắc đầu, tựa đầu vào thân cây, khẽ hỏi: - Ca.

-Gì?

Phương Tử Vũ trầm mặc một lát, rốt cuộc thở dài hỏi: - Tương lai chúng ta sẽ trở thành địch nhân sao?

Từ Ngạo Thiên sửng sốt chốc lát, ôm chặt lấy bả vai Phương Tử Vũ nói: - Sao lại hỏi vậy? Đệ biết điều đó là không thể mà.

Phương Tử Vũ cười khổ, nói: - Hong dù sao đệ cũng chỉ là một đầu yêu quái.

Từ Ngạo Thiên vỗ mạnh bả vai Phương Tử Vũ, xuỵt một tiếng, nói: - Đừng nói lung tung, nếu còn coi ta là anh sau này không được nhắc lại nữa.

Phương Tử Vũ bất đắc dĩ thở dài, qua một lúc lâu mới nói: - Trong tương lai nhất định sẽ có một ngày đệ chống lại tu chân giới.

Từ Ngạo Thiên một lần nữa ôm chặt lấy bả vai Phương Tử Vũ, khẽ nói: - Không đâu. Đệ chỉ muốn tìm ra hung thủ thật sự giết chết người nhà của đệ năm đó, tìm bọn chúng báo thù, không liên quan đến những người khác, huynh đảm bảo đệ sẽ không có chuyện gì đâu. Đến lúc đó huynh sẽ cầu sư phụ huynh và sư phụ đệ ra mặt bảo vệ cho đệ.

Phương Tử Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, Từ Ngạo Thiên là như vậy, vẫn một mực cho rằng cái thế giới này tốt đẹp biết bao, mỗi một người đều có một mặt thiện lương. Kỳ thật, đối với cái thế giới này, Phương Tử Vũ đã sớm chán ghét, nó đã nhận định từ sớm rằng cừu nhân của nó là cả tu chân giới, cho nên đã sớm có thái độ đối mặt với kết quả này. Duy nhất khiến cho nó không yên tâm chính là Từ Ngạo Thiên, nó quá thiện lương, Phương Tử Vũ chỉ sợ đến lúc nó bị cả tu chân giới truy sát, không biết Từ Ngạo Thiên sẽ nghiêng về bên nào. Nó thật sự hi vọng, Từ Ngạo Thiên có thể cùng nó kề vai chiến đấu, nhưng lại sợ bản thân mình sẽ liên lụy đến nó, khiến nó bị người trong tu chân giới đuổi giết như chuột chạy trối chết, loại tình cảm mâu thuẫn này thật sư làm cho Phương Tử Vũ phiền não, muốn ngửa mặt lên trời mà hét lớn.

Từ Ngạo Thiên dường như không chú ý đến biến hóa tâm lý của Phương Tử Vũ, lại hỏi: - Đệ đoán xem sắp tới Chương Động sẽ có hành động gì?

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ khẽ cười, hỏi ngược lại: - Nếu huynh là Chương Động, dưới tình huống sĩ khí bị suy sụp, huynh sẽ làm gì?

Từ Ngạo Thiên nghe xong, vỗ mạnh lên bắp đùi của mình hô lên: - Con mẹ nó, nếu là huynh, huynh nhất định sẽ toàn lực chạy đến khe núi tiến hành chính diện quyết chiến. Chỉ cần đánh một trận lập tức có thể vãn hồi một chút sĩ khí, bà nội hắn, huynh sao lại ngu ngốc vậy nhỉ, ngay cả điều này cũng nghĩ không đến. May mà có đệ nhắc nhở.

Phương Tử Vũ khẽ lắc đầu nói: - Chỉ là huynh quá quan tâm nên bị loạn thôi.

Từ Ngạo Thiên nghiêng đầu nhìn nó, hỏi: - Đệ không quan tâm sao?

Phương Tử Vũ nhún vai nói: - Liên quan gì đến đệ?

Từ Ngạo Thiên vỗ vỗ đùi của Phương Tử Vũ cười mắng: - Đánh rắm! Đệ luôn miệng lưỡi cứng rắn mà tâm thì mềm như đậu hũ, nếu thật sự gặp phải chuyện gì đệ vẫn là người xông lên đầu tiên.

Phương Tử Vũ đứng dậy phủi phủi lá khô và đất bụi dính trên quần áo, nói: - Nên đi thôi.

Từ Ngạo Thiên cũng đứng dậy, hô to: - Tập hợp!

Một hồi đại chiến sắp sửa xảy ra.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tiến Thoái Lưỡng Nan

Chương Động ngồi trên lưng chiến mã, không ngừng đi về phía trước, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Võ Tâm.

Chương Động vô cùng phiền não, theo hắn đến đây tổng cộng một vạn một ngàn binh sĩ, hai bên vẫn chưa chính diện giao phong mà hắn đã thiệt hại mất gần ba ngàn người, trong khi đó bên Từ Ngạo Thiên thì sao? Tính ra thiệt hại tối đa cũng chỉ vài trăm người. Chưa đánh đã bại, trận chiến sắp tới phải đánh thế nào đây?

Mãi cho đến lúc này Chương Động mới ý thức được bản thân mình quả thực là đã xem thường hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ. Theo câu nói của Chương Động thì là, hai tên tiểu gia hỏa ngay cả lông mao còn chưa mọc lại có thể đem hắn chơi đùa trên tay, làm cho hắn phải chạy đến mệt nhoài. Chẳng trách được bọn chúng vừa mới xuất đạo lập tức danh chấn thiên hạ, quả thật là những kẻ nổi danh không có kẻ nào yếu ớt. Loại du kích chiến pháp này của bọn chúng, âm thầm đánh lén, lấy ít đánh nhiều, đổi lại dù là bất kể ai cũng phải đau đầu.

Từ Ngạo Thiên giảo hoạt giống như một con hồ ly, chọc một thương xong lập tức thay đổi địa điểm, luôn khiến cho người ta tìm không được vị trí hiện tại của nó. Mà Phương Tử Vũ lại là một đầu sói hung ác, một khi để cho nó chú ý đến ngươi, sẽ không chết không ngừng. Chuẩn xác mà nói, Phương Tử Vũ so với sói càng thêm độc ác, càng thêm hung tàn. Sói một khi bắt được con mồi cuối cùng vẫn lưu lại một ít xương cốt, mà Phương Tử Vũ thì ngay cả đầu xương cũng không nhả ra, người này so với Từ Ngạo Thiên càng khiến cho Chương Động đau đầu.

https://thuviensach.vn

Vào lúc Chương Động đang miên man suy nghĩ thì Lãnh Vô Tâm, một mực vẫn trầm lặng không nói, đột nhiên biến sắc hét lớn:

- Dừng!

Mệnh lệnh rất nhanh truyền đến đội quân tiên phong, toàn quân dừng lại.

Chương Động khó hiểu nhìn Lãnh Vô Tâm, hỏi: - Lãnh quân sư, tại sao hô dừng lại?

Lãnh Vô Tâm không trả lời, chỉ một mực nhìn địa hình xung quanh, ánh mắt lấp lóe không ngừng.

Trải qua sự việc lần trước, Chương Động vô cùng hối hận bản thân tự đại, không nghe lời khuyên can của Lãnh Vô Tâm, nếu không hai ngàn quân viện quân và hơn một ngàn quân hậu doanh sẽ không phải hi sinh oan uổng. Mỗi khi nhớ lại điều này, hắn đều tự trách không thôi, đối với lời nói của Lãnh Vô Tâm càng tin tưởng thêm ba phần, hơn nữa lời nói, cử chỉ của Chương Động gần đây đối với Lãnh Vô Tâm cũng bắt đầu có chút tôn trọng. Mặc dù lúc này Lãnh Vô Tâm không trả lời hắn, nhưng hắn biết là Lãnh Vô Tâm đang suy nghĩ vấn đề gì đó, từ biểu tình của hắn ta có thể nhìn ra được, vấn đề này vô cùng nghiêm trọng.

Lãnh Vô Tâm dù sao cũng là quân sư phụ tá của Từ quân, mặc dù có chút xung đột với Chương Động, nhưng hắn cũng là kẻ có đầu óc, biết rằng làm việc phải lấy đại cục làm trọng.

Qua một hồi lâu, Lãnh Vô Tâm nói:

-Gọi tiền quân quay lại, chúng ta đi đường vòng.

Chương Động sửng sốt, nói:

-Tại sao phải đi đường vòng?

Lãnh Vô Tâm chỉ vào khúc cua phía trước, nói:

-Địa hình phía trước được gọi là Đoạn Long cốc, mặc dù không hiểm yếu như khe núi nhưng cũng là nơi dễ thủ khó công. Nếu đám người Từ Ngạo Thiên ẩn nấp ở đó đánh lén, chúng ta sẽ tổn thất thảm trọng.

Chương Động nhìn theo hướng Lãnh Vô Tâm chỉ, qua một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, than thở:

https://thuviensach.vn

-Là ta sơ ý, thiếu chút nữa biến thành sai lầm, may là quân sư kịp thời nhắc nhở.

Dứt lời, Chương Động giơ cao tay hô to:

-Toàn quân đi đường vòng.

Rất nhanh, hậu quân trở thành tiên phong, mà tiên phong biến thành hậu quân, toàn quân như con rắn lớn không nhìn thấy điểm cuối, quay đầu chuyển đường đi tới.

Trên Đoạn Long cốc.

Phương Tử Vũ hai mắt lạnh léo nhìn Từ quân lùi lại, lạnh giọng nói:

-Nếu thu phục không được tên quân sư này, cũng tuyệt đối không thể lưu hắn lại.

Từ Ngạo Thiên đứng bên cạnh Phương Tử Vũ, nghe xong cười khổ nói:

-May mắn, chúng ta đối với nơi này cũng không đặt hi vọng quá lớn, cho nên bó trí cũng không nhiều, nếu không sẽ phải uổng công rồi.

Phương Tử Vũ nhìn Từ quân lùi lại, hỏi:

-Đã tra ra được kẻ bày ra mưu kế đó là ai chưa?

Từ Ngạo Thiên khẽ gật đầu nói:

-Người đó tên là Lãnh Vô Tâm, có danh hiệu là Lãnh Diện quân sư. Từ khi Từ Viên Lãng bắt đầu khởi nghĩa vẫn một mực đi theo hắn, chỉ là cho đến nay vẫn không được trọng dụng.

Phương Tử Vũ ngạc nhiên nói:

-Nhân tài giống như hắn mà không được trọng dụng?

Từ Ngạo Thiên vuốt vuốt sống mũi nói:

-Từ Viên Lãng quá mức bảo thủ, đối với kế sách của thủ hạ đều một mực khinh thường. Mà tướng lãnh dưới trướng của hắn lại sợ hãi bị đám quân sư này cướp công, cho nên vẫn một mực chèn ép bọn họ.

Phương Tử Vũ bắt chước Từ Ngạo Thiên vuốt sống mũi nói:

-Người giống như hắn cũng có thể trở thành bá chủ một phương, thật là vận khí tốt.

Từ Ngạo Thiên thấy Phương Tử Vũ bắt chước mình, không khỏi bật cười mắng:

https://thuviensach.vn

-Tiểu tử, đừng có bắt chước ta, vuốt sống mũi đó là động tác đặc trung của ta.

Sau đó lại tiếp tục nói:

-Từ Viên Lãng có thể trở thành bá chủ một phương khẳng định có năng lực của hắn, nếu không đám thủ lĩnh dưới tay hắn đã sớm tạo phản rồi.

Vỗ vỗ tay, lập tức có hai khoảng hai trăm tên binh sĩ từ sau thân cây, dưới đám cỏ đi ra, tụ tập sau lưng Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ. Từ Ngạo Thiên nói:

-Đi thôi, chúng ta đến địa điểm mai phục tiếp theo chờ bọn chúng.

Thân ảnh của đám người rất nhanh biến mất sau khúc cua.

****

-Báo!

Chương Động giơ tay, toàn quân dừng lại.

Tên lính đi trước dò đường chạy nhanh đến trước mặt Chương Động, nhảy xuống khỏi ngựa, quỳ xuống nói:

-Báo cáo tướng quân, bên trái trong khu rừng phía trước mơ hồ có bóng người di chuyển.

Chương Động hỏi:

- Bên phải thì sao?

Tên lính dò đường đáp:

-Bên phải là đường cái lớn, thuộc hạ tạm thời không có phát hiện ra tung tích của địch nhân.

Chương Động quay sang nhìn Lãnh Vô Tâm, hỏi:

- Quân sư, chúng ta nên đi bên nào?

Lãnh Vô Tâm ánh mắt biến hóa không ngừng, trầm giọng nói:

-Hư cũng là thật, thật chính là hư.

-Ý của quân sư là?

Lãnh Vô Tâm nhếch mép hỏi ngược lại:

- Chương tướng quân chắc còn nhớ rõ chuyện thời tam quốc, Gia Cát Lượng sau khi hỏa thiêu Xích Bích để cho Quan Vân Trường canh dữ đường Hoa Dung?

Chương Động gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

-Biết.

Quay đầu lại nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, rồi hỏi:

-Bây giờ Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đang dùng chính là kế sách này?

Lãnh Vô Tâm gật đầu, than:

-Xem ra ta vẫn còn quá xem thường bọn chúng rồi.

-Quân sư cho rằng bọn chúng sẽ ở một trong hai con đường phục kích chúng ta?

Lãnh Vô Tâm gật đầu nói:

- Hơn nữa còn xuất ra toàn bộ lực lượng.

Chương Động chỉ về phía sau hỏi:

-Vậy Đoạn long cốc thì sao? Chẳng lẽ là không thành kế?

Lãnh Vô Tâm đáp:

-Đoạn Long cốc khẳng định cũng có mai phục, nhưng nhân số không nhiều. Bọn chúng chỉ muốn đem chúng ta dẫn đến nơi này mà thôi.

Chương Động cười lạnh nói:

-Bọn chúng có kế Trương Lương*, ta có thang vượt tường, chung ta quay đầu trở lại Đoạn Long cốc.

Lãnh Vô Tâm liếc xéo hắn một cái, nói:

-Tuyệt đối không thể quay lại.

Chương Động ngạc nhiên nói:

-Tại sao?

Lãnh Vô Tâm giơ hai ngón tay ra, nói:

-Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, nếu chúng ta lại quay trở lại sĩ khí sẽ tổn hại lớn. Thứ hai, cho dù chúng ta có trở lại, bọn chúng cũng có thể kịp thời bố trí trong Đoạn Long cốc trước khi chúng ta chạy đến. Nếu là như vậy, chúng ta mất càng nhiều hơn được.

Chương Động nổi giận nói:

-Tiến cũng không được, lùi cũng không xong, theo ý kiến của quân sư chúng ta phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ cứ ở nơi này đợi bọn chúng tự mình dâng lên cửa?

Lãnh Vô Tâm trầm ngâm nói:

https://thuviensach.vn

-Hai con đường trước mắt này, bọn chúng nhất định sẽ tập trung tất cả quân vào một đường trong đó phục kích chúng ta. Cho nên chúng ta chỉ có thể đi vào con đường không có mai phục của bọn chúng.

Chương Động hỏi:

-Bọn chúng có thể mai phục trong khu rừng?

Lãnh Vô Tâm lắc đầu.

Chương Động lại hỏi:

-Trên đường cái?

Lãnh Vô Tâm cười khổ không nói.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Công Vi Tâm Thượng

Thấy Lãnh Vô Tâm không phản ứng, Chương Động nóng vội nói:

-Quân sư?

Lãnh Vô Tâm chỉ về phía khu rừng bên trái nói:

-Bên này là rừng rậm, nếu bọn chúng vậy đánh ở nơi này, bọn chúng người ít, chúng ta người đông, đánh du kích cũng có thể đem quân ta đánh bại. Lại nói, một khi quân ta xâm nhập vào sâu bên trong, bọn chúng phóng hỏa đốt rừng quân ta chẳng phải toàn bộ bị tiêu diệt sao?

Lãnh Vô Tâm lại chỉ về con đường lớn bên phải nói:

-Bên này mặc dù là đường cái lớn, nhưng hai bên là vách núi cao, nếu bọn chúng đứng trên vách núi ném đá xuống dưới, hoặc là trước tiếp phóng hỏa đốt cháy khe núi, chũng ta cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Chương Động nghe xong bất giác lạnh run, mặc kệ là phương hướng nào đi nữa, một khi trúng phải phục kích của bọn chúng đều là tổn thất nghiêm trọng. Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ thật sự là khắc tinh của hắn, chỉ đơn giản ẩn nấp ở nửa đường cũng khiến cho đại quân tiến lui không được.

Chương Động nhỏ giọng hỏi:

-Theo ý của quân sư, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ sẽ mai phục ở con đường nào?

Lãnh Vô Tâm lắc đầu cười khổ, nói:

-Ta bởi vì nghĩ không ra nên mới phải đau đầu như thế này.

Chương Động chỉ về phía khu rừng hỏi:

https://thuviensach.vn

-Bọn chúng từng hiện thân ở trong rừng, có thể sẽ ẩn núp trong khu rừng?

Lãnh Vô Tâm lắc đầu nói:

-Bọn chúng có thể bày ra mai phục như thế này chứng tỏ Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ hai người này hiểu rất rõ đạo lý thật tức hư, hư tức thật. Ta lo lắng bóng người trong khu rừng đó chỉ là cái bẫy, bọn chúng cố ý để cho chúng ta phát hiện ra.

Chương Động chỉ về phía đường lớn hỏi:

-Quân sư nói bọn chúng sẽ ẩn núp trên vách núi hai bên đường?

Lãnh Vô Tâm vỗ vỗ trán, than thở:

-Nếu bọn chúng cũng học theo Quan Vân Trường năm đó, chỗ dấu khói tín hiệu ở đâu đây?

Chương Động nổi giận nói:

-Hai đường đều đi không được, lùi cũng không lùi được, con mẹ chúng nó.

Lãnh Vô Tâm đối với điều này chỉ có thể giữ vẻ cười khổ bất đắc dĩ. Hắn đến bây giờ mới chân chính hiểu được chỗ lợi lại của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, trước đây nghe người khác nói Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ anh hùng, tài giỏi, hắn chỉ cười nhạt cho qua, bởi vì hai người này tuy rằng có chút năng lực, nhưng những lời đồn này cũng chỉ là lời nói khoác lác của người khác mà thôi. Đến lúc chân chính cũng bọn họ chân chính đối diện giao thủ, hắn mới biết mặc dù bản thân đã đánh giá cao bọn họ, nhưng trên thực tế vẫn là xem nhẹ hai người này. Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, phe quân Từ Viên Lãng vẫn một mực rơi vào bị động, một đường hành quân tổn thất ba ngàn người, còn đối phương ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy. Bây giờ tùy tùy tiện tiện ẩn núp trên đường cũng đủ làm cho hắn nghĩ đến chết vài trăm vạn cái tế bào não. Mặc dù đám binh sĩ tử vong phần lớn là do Chương Động không nghe lời khuyên của hắn, tự ý hành động mà tạo thành, nhưng hắn thân là quân sư nhiều ít cũng có một phần trách nhiệm.

Hết nhìn khu rừng bên trái, lại nhìn sang đường lớn bên phải, Lãnh Vô Tâm quả thực rất khó lựa chọn. Vào thời điểm này, hắn tuyệt không thể tiếp

https://thuviensach.vn

tục sai lầm, một khi hắn phán đoán sai lầm, sẽ đem cả đoàn quân thảo phạt nhập vào lòng tử thần.

Chương Động thấy Lãnh Vô Tâm đã lâu mà vẫn không đưa ra được quyết định, không khỏi nóng vội thúc dục, nói:

-Quân sư, rốt cuộc nên đi bên nào?

Lãnh Vô Tâm không nhìn hắn, ánh mắt vẫn di chuyển giữa hai con đường trước mặt, khẽ nói:

-Đừng gấp, để ta suy nghĩ.

Chương Động sốt ruột chờ đợi một lúc lâu, Lãnh Vô Tâm mới thở dài nói:

-Xem ra chỉ có thể phá ra hai tiểu đội, trước hết đi vào hai con đường tra xét một chút.

Chương Động nghe xong sửng sốt, số người đi trước dò đường tuyệt đối không thể ít hơn một trăm, nhân số nếu ít quá, có thể sẽ bỏ sót một số nơi. Nếu Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ thật sự mai phục ở một trong hai con đường này, như vậy một trong hai tiểu đội thăm dò sẽ có một bị đối phương tiêu diệt. Nhưng cái biện pháp này cũng là một giải pháp tình thế, tổn thất một ít người so với ở nơi này lo lắng hão huyền vẫn là tốt hơn.

Chương Động thở dài khẽ gật đầu, vẫy tay gọi đến một tên binh sĩ, để cho người đó truyền lệnh đến tiền quân, phân tách ra hai tiểu đội mỗi đội một trăm người, phân biệt đi vào thăm dò khu rừng và đường lớn.

Sau khi mệnh lệnh được ban ra, hai đội một trăm người này thấp thỏm chậm rãi đi về hai phía. Nhìn bóng dáng run rẩy của bọn họ, Chương Động khẽ chửi:

-Một đám quỷ chết nhát.

Đợi một lúc lâu, đội một trăm người đi về phía đường lớn rốt cuộc quay trở lại an toàn, mà theo như hồi báo của bọn họ, trên đường lớn không có mai phục.

Tiếp tục đợi thêm nửa canh giờ nữa, tiểu đội đi về phía khu rừng vẫn không có tin tức, Chương Động khẳng định nói:

-Quân sư, bọn chúng nhất định là mai phục trong rừng, chúng ta đi đường lớn.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc Chương Động chuẩn bị gọi đến binh sĩ truyền xuống mệnh lệnh thì Lãnh Vô Tâm đột nhiên đưa tay ra trước mặt hắn cản lại, Chương Động ngạc nhiên nói:

-Quân sư….

Lãnh Vô Tâm trầm giọng nói:

-Không, chúng ta đi hướng rừng rậm.

Chương Động giật mình hoảng sợ nói:

-Nhưng một trăm người phái vào rừng đến giờ vẫn chưa quay về, điều này nói rõ bọn họ đã gặp nạn, đám người Từ Ngạo Thiên nhất định ẩn nấp trong rừng rậm.

Lãnh Vô Tâm lắc đầu nói:

-Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ hai người này đều không phải là kẻ ngu, bọn chúng biết rõ đám người đó được phái đi dò đường mà còn giết chết bọn họ, điều này khác nào đả thảo kinh xà, để cho chúng ta đối với nơi đó có phòng bị.

Chương Động ngơ ngác nói:

-Ý của quân sư là?

Lãnh Vô Tâm trầm giọng nói:

-Bọn chúng nhất định là ẩn nấp ở trên vách núi hai bên đường lớn, còn ở trong rừng chỉ phái một ít người, cùng lắm cũng chỉ vài trăm người để che mắt địch nhân.

Chương Động giật mình tỉnh ngộ nói:

-Quân sư nói có đạo lý, là ta ngu dốt, may mắn có quân sư chỉ điểm. Người đâu! Phái một ngàn quân tiên phong đi trước mở đường, chúng ta đi về bên trái.

Bởi vì lần trước lương thảo bị cướp khiến cho Từ Viên Lãng nổi giận lôi đình, sai người chạy đến chửi bới Chương Động một trận. Về sau Chương Động đối với lương thảo bảo vệ vô cùng cẩn thận, đem hai ngàn năm trăm người trông coi lương thảo giả tất cả phái đi vận chuyển lương thảo. Chương Động vốn dẫn đi một vạn một ngàn quân, trừ đi hai ngàn năm trăm quân vận chuyển lương thảo, thêm vào đó trên đường hành quân chết đi

https://thuviensach.vn

hơn ba ngàn người, đến hôm nay trong tay Chương Động chỉ còn lại năm ngàn ba trăm quân.

Ngay lập tức, năm ngàn ba trăm quân này cuồn cuộn đi về phía khu rừng.

Lúc đi đến cửa rừng, một đám binh sĩ quân tiên phong hốt hoảng từ trong rừng chạy ra, trong đó đại đa số trên người mang thương tích.

Chương Động hét lớn:

-Sao lại như vậy?

Tên đội trưởng của đám quân tiên phong đi lên đáp:

-Tướng quân, chúng tôi bị tập kích trong rừng.

Chương Động nghe xong giật mình kinh ngạc, quay đầu lại hỏi:

-Quân sư, không phải là ngài đã nói bọn chúng sẽ không mai phục ở đây sao?

Lãnh Vô Tâm bình thản nói:

-Ta chỉ nói bọn chúng sẽ không đặt chủ lực mai phục ở nơi này, dường như thuộc hạ vừa mới nói với tướng quân, nơi này quân địch khả năng chỉ có vài trăm người.

Chương Động nhìn tên đội trưởng của đám binh sĩ tiên phong quát hỏi:

-Trong đó có bao nhiêu quân?

Tên đội trưởng lắc đầu nói:

-Thuộc hạ không biết.

Chương Động hai mắt trợn trừng, hét lên:

-Ngươi nói cái gì?

Tên đội trưởng bị dọa, hoảng sợ quỳ xuống mặt đất, run rẩy nói:

-Đám người thuộc hạ sau khi đi vào trong rừng gặp phải rất nhiều cạm bẫy, đại đa số các huynh đệ đều chết bởi cạm bẫy, sau đó từ trong rừng bắn ra vô số mũi tên, bởi vậy đám thuộc hạ mới quay trở lại bẩm báo.

Chương Động trầm giọng hỏi:

-Tổn thất bao nhiêu người?

Tên đội trưởng toàn thân run lên, lắp ba lắp bắp nói:

-Ba… Ba trăm người.

https://thuviensach.vn

-Đồ vô dụng! - Chương Động vung roi ngựa trong tay, hung hăng quật xuống lưng tên đội trưởng, ngay lập tức da tróc thịt bong, tên đội trưởng toàn thân run rẩy, đau đớn đến đổ mồ hôi, nhưng không dám mở miệng cầu xin.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Kế Trung Hữ Kế

Mấy ngày nay, Chương Động sớm đã lửa giận đầy bụng không chỗ phát tiết, lúc này, một roi quất xuống lưng tên đội trưởng làm cho hắn thoải mái hơn rất nhiều, nhịn không được hung hăng quất thêm một roi nữa. Chương Động nghĩ đến mãnh tướng Trương Phi thời tam quốc, những lúc rỗi rãi rất thích đem binh sĩ trói vào cột, sau đó hung hăng quất roi, hóa ra Trương Phi cũng là vì hỏa khí quá mạnh, muốn phát tiết trên người đám binh sĩ.

Chương Động không phải là Trương Phi, hắn dẫn quân chinh chiến lâu năm, hiểu rất rõ một khi đám binh sĩ ly tâm, hắn sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Thu lại roi ngựa, Chương Động nhìn xuống tên đội trưởng đang quỳ trên mặt đất quát:

-Ngươi dẫn quân không tốt, hi sinh vài trăm huynh đệ, lấy quân pháp luận tội đáng phải chém đầu. Bản tướng quân niệm tình ngươi trung tâm, can đảm hơn nữa chính trực, tận tụy hết mình, hôm nay trọng tội mà chỉ phạt nhẹ, đánh ngươi hai roi làm cảnh cáo, ngươi phục hay không phục?

Tên đội trưởng sớm đã toàn thân vô lực, ngay cả giọng nói cũng biến đổi, yếu ớt đáp:

-Thuộc hạ cam chịu xử phạt.

Chương Động phất tay, lập tức hai tên binh sĩ đi lên dìu đỡ tên đội trưởng đi xuống.

Chương Động lại trầm giọng hỏi:

-Quân sư, chúng ta đi vào rừng hay không?

Vẫn một mực lạnh lùng theo dõi nãy giờ, Lãnh Vô Tâm thong thả nói:

https://thuviensach.vn

-Khu rừng đó chắc chắn là phải vào, chỉ có điều đại quân sẽ không đồng loạt xông vào.

Chương Động ngạc nhiên nói:

-Vì sao không thể đồng thời xông vào rừng?

Lãnh Vô Tâm chỉ vào đám đầu người dầy đặc phía trước và phía sau nói:

-Chúng ta nhiều người như vậy chen chúc lại một chỗ, vạn nhất đối phương phóng hỏa đốt rừng, chúng ta phải làm sao đây?

Chương Động trầm tư một lát, gật đầu nói:

-Quân sư nói rất đúng, vậy theo ý của quân sư, chúng ta nên làm như thế nào thì tốt?

Lãnh Vô Tâm cười nói:

-Xếp thành trận hình chữ nhất (一), đem phạm vi tìm kiếm mở rộng, vạn nhất xảy ra chuyện gì, giữa các binh sĩ có thể hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa vạn nhất đối phương phóng hỏa đốt rừng, tối đa cũng chỉ tổn thất một số ít binh sĩ ở khu vực đám cháy mà thôi.

Chương Động gật đầu khen kế hay, lập tức mệnh lệnh cho đám binh sĩ y theo lời của Lãnh Vô Tâm, xếp thành trận hình chữ nhất, mỗi hàng ba trăm người, cẩn thận tìm tòi, chầm chậm tiến về phía trước.

Tiến vào rừng hồi lâu, đám người Chương Động một đường thuận lợi không bị ngăn trở, trong lòng Chương Động cũng thoáng buông lỏng, sau cùng cười lớn nói:

-Kế sách của quân sư không ngờ hay vậy, ta thấy Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ bất quá cũng chỉ đến thế này thôi.

-Thật vậy sao? - Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo rành rọt truyền vào tai mỗi người, giọng nói này vô cùng lạnh, lạnh đến nỗi khiến cho người ta có cảm giác chủ nhân của giọng nói này cũng giống như một loài động vật máu lạnh. Chương Động và Lãnh Vô Tâm cùng với mấy tên võ lâm cao thủ luôn theo sau Chương Động đồng thời rùng mình, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trên một chạc cây cách mặt đất không cao, một thiếu niên quần áo đen đang đứng đó, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người cao thẳng, trong tay cầm

https://thuviensach.vn

một thanh cương đao, hai mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, mái tóc đen dài theo gió khẽ lay động, quang cảnh này khiến cho người ta rung động nhưng lại có thêm vài phần quỷ dị nói không nên lời.

Cũng không biết là kẻ nào đột nhiên hét lên một câu: -Phương Tử Vũ! - Đám binh sĩ ngay lập tức náo loạn cả lên.

Chương Động quát tháo không ngừng, mà Lãnh Vô Tâm thì một mực cẩn thận đánh giá Phương Tử Vũ, thiếu niên này cùng nổi danh với Từ Ngạo Thiên, tuổi khoảng mười bảy, mười tám, vừa xuất đạo đã danh chấn thiên hạ, suốt đường hành quân làm cho bọn họ ăn nhiều đau khổ.

Ánh mắt của Phương Tử Vũ cũng chỉ chăm chú nhìn Lãnh Vô Tâm, ánh mắt lạnh lẽo không mang theo bất kỳ một tình cảm nào khác đó để cho Lãnh Vô Tâm cảm thấy bản thân giống như một con ếch đang bị một đầu rắn độc nhìn chằm chằm, ở trước mặt Phương Tử Vũ hắn hiện ra nhỏ bé vô lực như vậy sao, Lãnh Vô Tâm không khỏi lắc đầu cười khổ.

Phương Tử Vũ chăm chú nhìn Lãnh Vô Tâm một hồi, sau đó mới đem ánh mắt chuyển lên trên người Chương Động, trong mắt nó chợt lóe lên một tia lạnh lẽo, một cỗ sát khí từ trong rừng xông thẳng lên trời, dọa cho đám chim chóc xung quanh hoảng sợ bay tứ tán.

Chương Động đang chỉ huy binh sĩ, cảm nhận áp lực từ phía trước đè ép lên người mình, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Phương Tử Vũ nhảy lên bay xuống, khí thế phát ra từ thanh cương đao trong tay nó đã quấn chặt lấy hắn.

Chương Động hoảng sợ, muốn lùi lại vài bước, nhưng quên mất rằng hắn đang ngồi trên lưng ngựa, nhảy về phía sau một cái rồi thuận theo mông ngựa ngã xuống đất, chính cú ngã này đã cứu hắn một mạng, đao khí của Phương Tử Vũ xuyên qua, đem chiến mã của Chương Động chém thành hai nửa.

Lúc này, bốn cái thân ảnh từ sau lưng Chương Động phóng ra xông về phía Phương Tử Vũ, bốn người này chính là bốn bị cao thủ võ lâm được Chương Động dùng vàng mời đến, bọn họ vẫn một mực tránh trong doanh trại không ra mặt, nhưng một khi Chương Động gặp nạn bọn họ sẽ không

https://thuviensach.vn

thờ ơ đứng nhìn, vạn nhất Chương Động xảy ra chuyện gì, vàng của bọn họ cũng sẽ mất hết.

Phương Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, nắm chặt bả cương đao trong tay quét ngang về phía trước, đao khí mênh mông từ trên đao bắn ra, phát ra tiếng rít ghê người. Rừng rậm sóng khí nổi lên cuồn cuộn như phong ba bão táp, cỏ dại, đá vụn bắn ra khắp nơi, bùn đất bị lốc lên từng mảng lớn.

Một đao khủng bố này khiến cho bốn bị cao thủ đương trường biến sắc, bốn người đồng thời sử xuất ra bản lĩnh sở trường, khó khắn lắm mới tránh thoát đao khí, cùng Phương Tử Vũ chiến thành một vòng.

Một tên đạo sĩ trong đó đâm về phía Phương Tử Vũ một kiếm, kiếm khí vàng nhạt xuyên qua trường kiếm bắn ra, Phương Tử Vũ sử dụng Lăng Hư bộ khó khắn lắm mới tránh thoát được, nhưng trong lòng kinh hãi, tên đạo sĩ này cũng là một tu chân giả.

Tiếng đao kiếm va chạm vang lên không dứt bên tai, đám binh sĩ ở bên cạnh chen vào không được, chỉ có thể ở bên cạnh đứng xem hò hét trợ uy cho bốn bị cao thủ. Tứ đại cao thủ và Phương Tử Vũ đem hết toàn bộ sức lực giao đấu, không một ai bảo lưu, đều thi triển ra võ công lợi hại nhất trong đời mình.

Từng hàng cây lớn trong đao khí, kiếm khí ầm ầm đổ xuống, không ít binh sĩ đứng xem bị đao khí hoặc kiếm khí khẽ quét qua ngay lập tức thân thể nơi đó, huyết nhục tứ tán.

Phương Tử Vũ tuy không chiếm được thượng phong, nhưng bởi vì kỳ công" Long Thần quyết", bốn người trong sân nhất thời cũng không làm gì được nó, chiếu đấu cứ như vậy giằng co đi xuống.

Chương Động và Lãnh Vô Tâm hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Phương Tử Vũ, bọn họ đều biết nó và Từ Ngạo Thiên đều thuộc hàng võ lâm cao thủ, nhưng không biết lại lợi hại đến loại trình độ này, Phương Tử Vũ chỉ bằng lực lượng của một người đã có thể chiến đấu ngang tay với bốn vị cao thủ, nếu thêm vào Từ Ngạo Thiên thì sao? Lãnh Vô Tâm đột nhiên nhớ ra, Từ Ngạo Thiên cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, quay đầu nhìn xung quanh thì thấy toàn bộ binh sĩ đều bị hấp dẫn lại đây, đang tập trung tinh thần theo dõi cuộc chiến trong sân, những binh sĩ ở vòng ngoài cùng vì

https://thuviensach.vn

cách xa quá nhìn không rõ hoặc bị người đứng trước che lấp tầm mắt, liền trèo lên cây đứng xem.

Lãnh Vô Tâm con mắt xoay chuyển, suy nghĩ cẩn thận vì sao chỉ một mình Phương Tử Vũ xuất hiện, ngay lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng hô to:

-Đừng tụ lại, mau tản ra, mau tìm……

Đúng lúc này, ’Vút’ một tiếng, bốn phía khu rừng đột nhiên nổi lên vô số điểm lửa, dưới tác dụng của gió dẫn động rất nhanh biến thành đám lửa lớn, đem đại bộ phận Từ quân bao vây trong vòng lửa.

Từ quân đại loạn, đám binh sĩ ào ào như chim vỡ tổ liều mạng chạy ra ngoài khu rừng, chỉ cần không cẩn thận bị ngã xuống đất lập tức bị những người phía sau chạy đến tươi sống đạp chết, những tên chạy chậm lập tức bị hỏa thiêu lăn lộn trên mặt đất.

Lãnh Vô Tâm há hốc miệng nói không ra lời, việc mà hắn lo sợ nhất đã xảy ra.

Trong rừng đột nhiên toát ra vô số bóng người, từng mũi hỏa tiễn được bắn về phía Từ quân, hỏa tiễn không bắn trúng người, rơi xuống cành cây, lá khô khiến cho đám lửa càng mở rộng.

Lãnh Vô Tâm không dám tin tưởng nhìn đám người vừa mới xông ra, chẳng lẽ hắn đoán sai rồi? Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đem quân ẩn nấp trong khu rừng, lại cố ý giết sạch đám binh sĩ dò đường làm cho hắn, tên quân sư ngu ngốc luôn tự cho là đúng, trúng kế? Nếu thật sự là như vậy, tâm trí của hai người này cao đến mức khiến cho người ta sợ hãi, suy nghĩ của mình sớm đã bị người ta nhất nhất đoán ra, trận chiến này còn phải đánh sao?

Lúc này, đám binh sĩ Từ quân đã chạy thoát khỏi phạm vi đám cháy lại lần lượt quay đầu chạy trở lại, Lãnh Vô Tâm cảm thấy vô cùng kỳ lạ, chẳng lẽ bọn chúng lương tâm cắn rứt mà trở lại cứu chủ?

Đáp án rất nhanh xuất hiện trước mắt hắn, chỉ thấy phía sau xuất hiện một đám người đông đúc, dẫn đầu chính là Từ Ngạo Thiên.

Tại sao Từ Ngạo Thiên lại từ phía sau chạy đến? Chẳng lẽ….

https://thuviensach.vn

Lãnh Vô Tâm con mắt một lần nữa xoay tròn, đã hoàn toàn hiểu rõ mưu kế của hai người này, không khỏi lắc đầu cười khổ. Đây hoàn toàn là trong kế có kế, Lãnh Vô Tâm thua tâm phục khẩu phục.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Vô Tâm Quy Hàng

Cuộc chiến trong rừng rậm, Từ Ngạo Thiên với hơn hai ngàn năm trăm quân tiêu diệt hoàn toàn hơn năm ngàn quân của Chương Động. Chương Động dẫn theo tổng cộng một vạn một ngàn quân, đến cuối cùng còn có thể sống sót trở về, ngoại trừ hai ngàn năm trăm quân bảo vệ lương thảo, chỉ còn hơn một ngàn người.

Một trận chiến này, khiến cả thiên hạ chấn động. Lấy số lượng hai ngàn người đánh bại đại quân một vạn một ngàn người của Từ Viên Lãng, danh tiếng Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ một lần nữa được đưa lên đỉnh cao. Đặc biệt là một tràng chiến thuật tâm lý, càng được đánh giá là trận chiến đỉnh phong. Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ thật sự ẩn nấp trong rừng rậm? Bọn họ vì sao lại phải tiêu diệt hoàn toàn tiểu đội tiến vào rừng rậm dò đường, chẳng lẽ không sợ đả thảo kinh xà? Lãnh Vô Tâm đã thấy rõ trong rừng rậm có mai phục, vì sao còn quyết định chọn hướng rừng rậm? Phương Tử Vũ vì sao dám một mình một người đi ra ám sát Chương Động, khiểu chiến tứ đại cao thủ? Từ Ngạo Thiên làm cách nào vòng được ra sau Từ quân? Những câu đố gây rối nhân tâm này, các thế lực lần lượt suy đoán, trên phố lớn trong ngõ nhỏ lại càng thần hóa Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, đồn đại rằng chỉ bằng lực lượng của hai người tiêu diệt hoàn toàn một vạn quân của Từ Viên Lãng.

Trận chiến này, Chương Động chết ngay tại trận, Lãnh Vô Tâm bị bắt sống, trong rừng thi thể vô số, đại bộ phận là bị thiêu sống, cũng có một ít là bị tên bắn chết đương trường. Theo như lời những binh sĩ chạy thoát trở về kể lại, ngày đó Phương Tử Vũ bằng lực lượng của một người, chống lại

https://thuviensach.vn

tứ đại cao thủ, cuối cùng đem bốn vị cao thủ lần lượt đánh chết, còn đích thân chặt xuống đầu lâu của Chương Động. Mặc dù Phương Tử Vũ cũng bởi vậy mà thụ trọng thương, nhưng không làm giảm đi uy danh của nó, phải biết rằng bốn tên cao thủ này đều là đại nhân vật trong võ lâm, trong đó tên đạo nhân càng là siêu cấp cao thủ, đã bước vào tiên thiên cảnh giới. Phương Tử Vũ bằng vào sức lực của một người đem bốn người giết chết, có thể tưởng tượng được cảnh giới tu vi của Phương Tử Vũ đã khủng bố đến mức nào rồi.

Tin tức được truyền đến Ngọc Hư cung, chưởng môn lập tức triệu tập chúng trưởng lão một lần nữa tiến hành hội nghị bí mật, nội dung của hội nghị chẳng một ai biết, từ trong miệng của môn đồ đứng giữ ngoài cửa mà biết được, trong phòng họp thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười lớn của mọi người.

Trong khe núi, phòng hội nghị lâm thời.

Nói nó là phòng hội nghị thật ra cũng có chút phóng đại, chỉ là một gian lều cỏ lớn hơn một chút so với các gian khác, bên trong chỉ có một cái bàn gỗ đơn giản thêm vài cái ghế gỗ mà thôi.

Lãnh Vô Tâm nhắm mắt ngồi trên một cái ghế trong số đó, sắc mặt trắng bệch.

Từ Ngạo Thiên ngồi đối diện với Lãnh Vô Tâm, còn Phương Tử Vũ thì dựa vào vách tường gỗ bên cạnh, bộ dạng nhàn nhã.

Yên lặng một hồi lâu, Lãnh Vô Tâm mới hé mở con mắt, nhỏ giọng hỏi:

-Ta muốn biết, cho dù chúng ta đi con đường nào cũng sẽ thất bại có phải không?

Từ Ngạo Thiên gật đầu đáp:

-Đúng, tôi và Tử Vũ phân biệt mai phục ở trên hai con đường, nếu các vị đi đường lớn, tôi sẽ ở trên vách núi chặn đánh, còn Tử Vũ sẽ từ trong rừng đi vòng ra phía sau các vị, cùng tôi phối hợp trước sau giáp kích.

Lãnh Vô Tâm cười khổ nói:

-Quả nhiên là kế trong kế, nghĩ không ra, Lãnh Vô Tâm ta một đời tính kế vô số, kế quả vẫn bại trong mưu kế của các ngươi.

Ngừng lại một lát, Lãnh Vô Tâm lại hỏi:

https://thuviensach.vn

-Nếu lúc đó chúng ta đi vào Đoạn Long cốc thì sao?

Từ Ngạo Thiên mỉm cười, đáp:

-Các vị sẽ không đi con đường đó.

Lãnh Vô Tâm ngạc nhiên nói:

-Tại sao?

-Nếu trước khi ngài đến được Đoạn Long cốc đã hao tổn một ít nhân thủ, sau đó lại nhìn thấy địa hình của Đoạn Long cốc, ngài còn có thể đi tới sao?

Lãnh Vô Tâm dường như đã sớm biết kết quả này, bình tĩnh hỏi:

-Quả là sẽ không vào. Các ngươi có thể mai phục ở bên ngoài Đoạn Long cốc, chẳng lẽ lại không biết lợi dụng địa hình nơi đó tiến hành mai phục?

Từ Ngạo Thiên cười nói:

-Quả thật là như vậy, cho nên chúng tôi ở Đoạn Long cốc căn bản là không dành nhiều công phu, chỉ ở bên ngoài cốc xếp đặt một ít cạm bẫy, chỉ cần làm cho các vị tổn thất một ít nhân thủ, các vị nhất định sẽ không tiếp tục vào trong cốc.

Lãnh Vô Tâm lắc đầu cười khổ nói:

-Hay cho một kế công tâm, Lãnh Vô Tâm ta thua tâm phục khẩu phục. Ta có thể hỏi thêm một cái vấn đề nữa không?

Từ Ngạo Thiên gật đầu ngầm đồng ý.

Lãnh Vô Tâm lại hỏi:

-Các ngươi vì sao không giết ta tại trận mà lại bắt sống ta?

Từ Ngạo Thiên cười nói:

-Bởi vì chúng tôi muốn mời ngài làm quân sư cho chúng tôi.

Lãnh Vô Tâm hừ lạnh một tiếng, nói:

-Quả nhiên là như thế, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ phản chủ gia nhập vào các ngươi?

Từ Ngạo Thiên nhún vai nói:

-Tôi không khẳng định, cho nên mới bắt tiên sinh đến đây, muốn đích thân hỏi xem tiên sinh sắp tới có tính toàn gì không.

Lãnh Vô Tâm ngẩng đầu nhìn lên nóc lều, than thở:

https://thuviensach.vn

-Bại tướng không còn gì để nói, huống hồ Từ công đối với ta có ơn tri ngộ, Vô Tâm không dám mang trên mình cái tiếng bất trung

Từ Ngạo Thiên không hề nổi giận, trầm giọng nói:

-Lãnh tiên sinh ở trong quân Từ Viên Lãng không được trọng dụng, không bằng gia nhập vào chúng tôi, nhất định bái tiên sinh làm tam quân tổng quân sư.

Lãnh Vô Tâm lắc đầu im lặng.

Từ Ngạo Thiên cắn răng, dứt khoát quỳ xuống trước mặt Lãnh Vô Tâm.

Phương Tử Vũ trong mắt lộ ra hàn ý nhưng trên mặt vẫn thờ ơ lãnh đạm.

Lãnh Vô Tâm sắc mặt đại biến, vội vàng hô lên:

-Từ tướng quân, ngài làm gì vậy?

Vừa dứt lời, vội vàng đứng dậy muốn đỡ Từ Ngạo Thiên đứng lên.

Từ Ngạo Thiên dồn khí vào hai đầu gối, Lãnh Vô Tâm kéo nó không nổi, Từ Ngạo Thiên trầm giọng nói:

-Lãnh tiên sinh, Ngạo Thiên là vì thiên hạ bá tánh mà cầu khẩn Lãnh tiên sinh.

Lãnh Vô Tâm sửng sốt, nói:

-Ngài …

Từ Ngạo Thiên tiếp tục nói:

-Hôm nay thiên hạ đại loạn, khói lửa nổi lên khắp nơi. Từ Ngạo Thiên ta không mang chí lớn, nhưng vì bách tính cũng chỉ đành bắt buộc phải ra mặt. Ta từ trước đến nay không có ý chí tranh bá, chỉ vì dân chúng đáng thương mới ở nơi này gây dựng sơn trại, vì mong muốn để cho dân chúng có một nơi an thân lánh nạn. Hi vọng sau này có thể đánh chiếm được một vùng đất hòa bình cho dân chúng an cư lạc nghiệp, là ta đã thỏa mãn rồi. Đợi minh chủ xuất thế, Ngạo Thiên lập tức chuyển giao thế lực trong tay cho minh quân rồi rút lui. Nhưng bây giờ minh chủ còn chưa xuất thế, mà sơn trại đã đi đến bước đường cùng, Ngạo Thiên người đơn lực bạc không cách nào gánh vác nổi trọng trách to lớn này, vì vậy khẩn cầu tiên sinh, vì dân chúng đáng thương trong thiên hạ, có thể đến đây tương trợ.

Phương Tử Vũ ở một bên khe khẽ thở dài, xoay người rời khỏi lều.

Lãnh Vô Tâm sửng sốt một hồi, mới khẽ hỏi:

https://thuviensach.vn

-Ngài… Tranh bá chỉ vì bách tính?

Từ Ngạo Thiên gật mạnh đầu nói:

-Tiên sinh chắc sớm đã biết sơn trại chúng tôi không đủ lương thảo từ lâu.

Thấy Lãnh Vô Tâm khẽ gật đầu, Từ Ngạo Thiên lại nói:

-Sự thật đúng là như vậy, sơn trại quân số tuy ít, nhưng dân chúng nhân số quá nhiều hơn nữa mỗi ngày đều có dân chúng đến đây xin lánh nạn, Ngạo Thiên không nỡ để bách tính chịu khổ, cho nên nhất nhất dung nạp, bởi vậy vấn đề lương thảo càng lúc càng căng thẳng, chúng tôi chỉ có thể mưu toan đánh cướp thành trì.

Lãnh Vô Tâm ngửa đầu thở dài, nói:

-Quả thật, trong tình huống bản thân còn không có ăn mà còn có thể thông cảm hiểu cho nỗi khổ của bách tính, Từ tướng quân quả là người nhân nghĩa.

Từ Ngạo Thiên cũng là người thông minh, nghe xong vui mừng nói:

-Tiên sinh đồng ý rồi?

Lãnh Vô Tâm lắc đầu cười khổ nói:

-Để ta suy nghĩ thêm đã.

Lãnh Vô Tâm tuy không biểu lộ rõ ràng ngay tại chỗ, nhưng từ trong lời nói có thể nghe ra được có rất lớn cơ hội, Từ Ngạo Thiên tức thì không có tiếp tục bức ép, chỉ cùng Lãnh Vô Tâm thảo luận một chút thiên hạ hình thế.

Vài ngày sau, một số dân chúng chạy đến xin lánh nạn mang theo tin tức khiến cho Lãnh Vô Tâm đau lòng đến thổ huyết. Từ Viên Lãng không biết từ nơi nào nghe nói, lần này thua trận là bởi vì Lãnh Vô Tâm âm thầm cấu kết với Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, đem đại quân dẫn vào tử lộ mới dẫn đến kết quả thua trận, mà hiện tại Lãnh Vô Tâm vẫn bình yên sống trong khe núi, càng thêm chứng thật cho tin đồn là chính xác. Từ Viên Lãng đương trường nổi giận lôi đình, ngày đó đem người nhà của Lãnh Vô Tâm bao gồm cha mẹ, vợ con, nô bộc tổng cộng hơn sáu mươi người chém giết không trừ một ai.

https://thuviensach.vn

Lãnh Vô Tâm sau khi nghe xong tin này đương trường phun ra một ngụm máu lớn, lập tức hôn mê ngã xuống đất. Đến khi tỉnh lại đau đớn khóc ròng, Từ Ngạo Thiên bởi vậy mà cũng tự trách, áy náy không thôi.

Ngày thứ hai liền có tin tức truyền ra, Lãnh Vô Tâm chính thức quy hàng thế lực Từ Ngạo Thiên, được phong làm tổng quân sư.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Xuất Quân Động Hải

Nơi khe núi, từ khi được Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ khai trại đến nay vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của các phe thế lực.

Những ngày này, bồ câu đưa tin bay ngợp trời, các phương thế lực một lần nữa rung động cả lên, nguyên lai Từ Ngạo Thiên dốc toàn bộ nhân mã, bách tính trong khe núi, tổng cộng gần hai vạn người, trùng trùng điệp điệp hướng về Đông Hải thành đi tới.

Mọi người đều biết, cho dù không phải là những thành kiên cố như Lạc Dương, Trường An, nhưng nếu muốn đánh chiếm một toà thành trì bình thường, công thành nhân số phải gấp đôi nhân số thủ thành, tốt nhất là gấp ba gấp bốn lần trở lên.

Đông Hải hiện tại có ba ngàn quân thủ thành, thêm vào đám quân Chương Động bại trận trở về, tổng cộng có khoảng sáu ngàn quân. Còn bên phe Từ Ngạo Thiên, trừ dân chúng bình thường ra, binh sĩ chỉ có ba ngàn người. Lấy số lượng chỉ bằng một nửa số quân thủ thành mà đi công tòa thành này, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Đông Hải so ra mặc dù kém Lạc Dương, Trường An, nhưng có thể dương danh thiên hạ thì nó cũng có ưu điểm của nó, tòa cổ thành này trải qua vô số thế hệ không ngừng củng cố, hôm nay cũng có thể gọi là một tòa thành vững chắc.

Cho dù thủ thành quân chỉ có một ngàn cũng tuyệt đối có thể ngăn cản ba ngàn quân Từ Ngạo Thiên, trừ khi Từ Ngạo Thiên có thể đem người già, phụ nữ, trẻ em toàn bộ xông lên chiến đấu, chỉ có điều nếu là như vậy, Từ Ngạo Thiên lập tức sẽ đánh mất lòng tin của dân chúng.

https://thuviensach.vn

Nhưng từ hành động buông bỏ sơn trại, huy động toàn bộ lực lượng của Từ Ngạo Thiên mà nhìn ra được, nó ôm ấp quyết tâm tất thắng, hoặc giả mang thái độ không thành công thì cũng thành nhân.

Các thế lực sau khi thu được tin tức đều đem ánh mắt dồn về Đông Hải, trận chiến này mặc kệ là thắng hay thua đều sẽ được truyền đến ngàn đời sau.

Từ Ngạo Thiên dẫn đầu đi ở phía trên cùng, thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn đại đội không nhìn thấy cuối ở sau lưng. Tất cả chiến mã ngoài trừ vận chuyển lương thảo, vật dụng còn lại đều được giao cho dân chúng đi lại, vận chuyển hàng hóa. Còn đám binh sĩ, bao gồm Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ trong đó đều đi bộ về phía Đông Hải. Binh sĩ phía sau, vũ khí trong tay không đồng nhất, trong đó có rất nhiều cái đã hư hỏng, những binh khí này đại bộ phận là đoạt được từ Tùy quân và Chương Động quân. Thêm vào đó trang phục của binh sĩ cũng không thống nhất, loại y phục nào cũng có, thậm chí một số ít binh lính trên người còn mặc quần áo rách nát đến không chịu nổi, vừa nhìn đã biết là nông dân khởi nghĩa, một đám ô hợp, Từ Ngạo Thiên không khỏi lắc đầu cười khổ.

Cả đại đội hỗn loạn thành một đoàn, không một người nào quần áo đẹp đẽ một chút, tất cả đều là rách nát hoặc chỉ là mảnh vải quấn thân. Toàn quân duy có lá cờ được treo trên cao, đang theo gió tung bay kia còn được coi là dễ nhìn một chút.

Lá cờ hình chữ nhật, nền đen ở giữa thêu một chữ'Thiên' bằng chỉ vàng. Nó do Lãnh Vô Tâm thiết kế, hình chữ nhật nền đen đại biểu cho Phương Tử Vũ, còn chữ'Thiên' ở giữa là chỉ Từ Ngạo Thiên, cũng là ám chỉ thiên hạ bách tính. Đối với lá cờ xấu xí này, Phương Tử Vũ chẳng thèm nói một câu, còn Từ Ngạo Thiên và Lý Phong thì khen ngợi hồi lâu. Tài liệu làm cờ trực tiếp lấy từ lá cờ của Chương Động, may mắn là trong cốc đa số là dân chúng, trong đó không thiếu các cô gái khâu vá khéo léo, mọi người nghe nói đây là lá cờ đại biểu cho thế lực của Từ Ngạo Thiên sau này đều đi đến tương trợ, không đến một ngày lá cờ đã thành hình.

Lúc này, một tên lính từ phía sau chạy lên, nói thầm vài câu vào trong tai Lý Phong. Lý Phong nghe xong phất tay để cho hắn lùi ra, tự mình chạy

https://thuviensach.vn

đến bên cạnh Từ Ngạo Thiên khẽ nói:

-Từ Viên Lãng từ Bành Thành, Lương quận phái ra năm ngàn quân đang chạy đến Đông Hải tiếp viện.

Từ Ngạo Thiên khẽ hỏi:

-Còn bao lâu nữa?

Lý Phong đáp:

-Nếu bọn họ một đường chạy không nghỉ vậy thì hai ngày sau sẽ đến nơi, nhưng án theo lịch trình hành quân bình thường ước chừng ba ngày sau.

-Ba ngày. - Từ Ngạo Thiên vuốt vuốt sống mũi, nói:

-Đủ rồi.

Lý Phong liền hỏi:

-Sắp đến Đông Hải rồi, bọn chúng có thể nửa đường tập kích chúng ta hay không?

Lãnh Vô Tâm ở sau lưng Từ Ngạo Thiên, thay nó trả lời:

-Không đâu. Tướng thủ thành là Chương Tâm, em ruột của Chương Động, người này mặc dù sợ kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu nhưng đã đi theo Chương Động tham gia không ít cuộc chiến, hiểu được một chút về phép dùng binh. Hắn nếu ra khỏi thành tập kích chính là tạo cơ hội cho chúng ta phản tập kích, còn không bằng thủ trong thành đợi vài ngày sau viện quân chạy đến, vậy thì chúng ta ngoại trừ đầu hàng không còn biện pháp nào khác.

Lý Phong gật đầu nói:

-Nếu đổi lại tôi là chủ thành, tôi cũng sẽ thủ chặt thành không ra ngoài, đợi viện quân đến.

Lúc này, Từ Ngạo Thiên đột nhiên ha ha cười lớn, Lý Phong và Lãnh Vô Tâm đều kỳ lạ nhìn nó, còn Phương Tử Vũ thì thản nhiên cười, xem ra chỉ có Phương Tử Vũ mới có thể hiểu rõ Từ Ngạo Thiên đang suy nghĩ cái gì.

Từ Ngạo Thiên cười một trận, thấy Lý Phong và Lãnh Vô Tâm trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, mời cười giải thích:

-Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ ra khỏi thành đánh lén.

https://thuviensach.vn

Lý Phong và Lãnh Vô Tâm nghe xong đều cúi đầu tự hỏi, qua một hồi lâu Lãnh Vô Tâm mới than thở:

-Chẳng trách được ta thua ở trong tay Từ đương gia, suy nghĩ của Từ đương gia quả thật là khác xa thường nhân, luôn đi những nước hiểm khiến cho người ta không thể phòng bị.

Từ Ngạo Thiên lắc đầu cười nói:

-Đừng gọi tôi là Từ đương gia, cái tên này nghe rất quái dị, quân sư và Lý đại ca cứ gọi tôi là Ngạo Thiên hoặc là Từ huynh đệ là được.

Lãnh Vô Tâm lắc đầu nói:

-Không thể, Từ đương gia hôm nay dù sao cũng là bá chủ một phương, không thể tùy tiện gọi loạn lên được, nếu không quân không ra quân, thần không ra thần liền có đại loạn.

Lý Phong gật đầu nói:

-Lãnh quân sư quả nhiên suy nghĩ chu đáo, Từ huynh đệ, à không, Từ đương gia, chúng tôi sau này lấy đương gia để gọi người.

Từ Ngạo Thiên vò đầu buồn bực nói:

-Nhưng tôi không thích cái xưng hô này.

Lãnh Vô Tâm khẽ cười nói:

-Vậy gọi ngài là chủ công đi.

Lý Phong gật đầu khen hay, dưới sự kiên trì của hai người bọn họ Từ Ngạo Thiên bị ép buộc đội lên đầu cái danh hiệu chủ công, còn Phương Tử Vũ thì được gọi là Phương chủ công, đối với điều này Phương Tử Vũ cũng chẳng thèm có ý kiến gì.

Sau khi quyết định danh xưng, Lý Phong lại hỏi:

-Quân sư, ngài nói xem Chương Tâm có nghĩ giống chủ công, đánh lén chúng ta ở giữa đường không? Dẫu sao hắn cũng nóng lòng báo thù cho anh hắn.

Lãnh Vô Tâm cười nói:

-Không thể, Chương Tâm không phải là chủ công, hắn không dám mạo hiểm. Chỉ là cẩn thận một chút vẫn tốt, xin chủ công cho phép thuộc hạ phái một tiểu đội đi trước dò đường.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

-Ngài là quân sư, có quyền điều động quân đội, muốn phái bao nhiêu người thì cứ phái, hắc hắc.

Lãnh Vô Tâm mỉm cười, lập tức phân phó vài tên binh sĩ dẫn theo một số người nữa đi trước thăm dò.

Dọc theo đường đi, binh sĩ không ngừng truyền tin tức về, Chương Tâm không có bất kỳ mai phục nào, xem ra quả thật là tính phòng thủ Đông Hải rồi.

Trên đường đi, ven đường gặp phải vô số bách tính chạy nạn, dưới sự phân phó của Từ Ngạo Thiên, lương thực nước uống được phát cho đám nạn dân này. Trong đám dân chạy nạn, nguyện ý liền thu lưu đi cùng đại quân, không nguyện ý sau khi ăn no liền tự ý rời đi. Chỉ là đám nạn dân này chẳng một ai chịu rời đi, đều muốn cùng với Từ Ngạo Thiên cộng đồng tồn vong, điều này khiến cho đội ngũ dân chúng ở phía sau tăng lên rất nhiều, đồng thời cũng gia tăng thêm gánh nặng cho đại quân. Đối với tất cả những việc làm của Từ Ngạo Thiên, Lãnh Vô Tâm âm thầm gật đầu tán thưởng, Từ Ngạo Thiên quả thực là người lo cho nước cho dân, mặc kệ là nó có dã tâm tranh bá hay không, cho dù nó thực sự có lòng như vậy, chiếu theo biểu hiện nó lấy dân chúng làm đầu, tương lai cũng sẽ trở thành một hoàng đế tốt. Lãnh Vô Tâm không khỏi âm thầm khen bản thân chọn đúng người, chỉ là nghĩ đến cha mẹ vợ con, Lãnh Vô Tâm vẫn khó buông bỏ cái tâm kết này.

Hành quân cả ngày, đêm xuống đã có thể nhìn thấy Đông Hải thành phía xa xa. Nhìn tòa thành khổng lồ, mọi người đều không kìm được xúc động.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đông Hải Chi Chiến

Đông Hải, là một tòa thành thị vùng duyên hải, ngư nghiệp phát triển. Từ Ngạo Thiên lựa chọn nơi này, thứ nhất là vì Đông Hải thủ quân không nhiều, hai là nhìn trúng ngư nghiệp của vùng này. Có câu nói, gần núi nhờ núi, gần nước nhờ nước, nơi này nằm sát cạnh biển, tài nguyên vô cùng phong phú, thêm vào đó xung quanh đất đai phì nhiêu, chỉ cần dân chúng chăm chỉ làm ăn, sẽ không sợ bị đói.

Dân chúng được bố trí ổn thỏa ở phía sau, ba ngàn binh sĩ dựng trại trước cửa thành Đông Hải.

Đêm đã khuya, Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ, Lý Phong và Lãnh Vô Tâm bốn người đứng cùng một chỗ trên gò đất nhỏ, đang thương thảo kế sách công thành.

Lãnh Vô Tâm chỉ về phía dàn đuốc đang bập bùng trên đầu tường thành Đông Hải nói:

-Thượng sách công thành không gì tốt hơn là vây thành khốn địch, đợi đến khi địch quân mệt mỏi thiếu lương, không cần tốn nhiều công sức liền có thể chiếm thành.

Lý Phong cười khổ nói:

-Nhưng chúng ta chỉ có ba ngàn quân, không có khả năng vây thành, cho dù có thể miễn cưỡng vây thành, chúng ta nhất định sẽ hết lương trước một bước.

Từ Ngạo Thiên gật đầu trầm giọng nói:

-Còn nữa, viện quân của bọn chúng có thể đến bất cứ lúc nào, chúng ta kéo dài thêm một ngày thì nguy hiểm thêm một phần.

https://thuviensach.vn

Lãnh Vô Tâm tiếp lời nói:

-Cho nên chúng ta phải chiếm được Đông Hải trong vòng hai ngày, bằng không chỉ có rút lui suy nghĩ biện pháp khác.

Lý Phong lắc đầu cười khổ, trong lịch sử từ trước đến nay chưa từng xuất hiện trường hợp nào quân công thành ít hơn quân thủ thành, huống hồ quân thủ thành còn gấp đôi nhân số quân công thành. Trước hết không nói đối phương có thành trì vững chắc có thể thủ, chỉ riêng chiến tranh tiêu hao cũng có thể đem bọn họ chậm rãi giết chết.

Ngay sau đó ba người tiếp tục thương lượng chi tiết một số vấn đề, sau đó đều tự trở về nghỉ ngơi, ngoại trừ Phương Tử Vũ, từ đầu đến cuối vẫn cô độc đứng một bên không nói một lời.

Đợi cho Lý Phong và Lãnh Vô Tâm đi khuất, Từ Ngạo Thiên khoác vai Phương Tử Vũ, hỏi:

-Đang nghĩ gì vậy?

Phương Tử Vũ khẽ lắc đầu nói:

-Không có gì. Sáng mai để đệ ra đánh trận đầu nhé.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

-Được rồi, đệ phải cẩn thận.

Phương Tử Vũ vòng tay qua vỗ vỗ bả vai nói, ý bảo nó cứ yên tâm.

Hai người đứng trong đêm tối, yên lặng ngắm nhìn tòa cổ thành Đông Hải.

******

Quân sơn trại toàn bộ đóng ở cửa nam, mà Chương Tâm cũng đem đại bộ phận quân lực điều đến đóng ở cửa nam, ba cửa thành còn lại chỉ lưu lại một ít quân.

Trong số dân chúng núp ở hậu phương có một số kẻ gan lớn lặng lẽ đi lên trước quan sát, dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, số người đi lên xem cuộc chiến càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng hầu như toàn bộ bách tính tụ tập phía sau sơn trại quân, không ngừng hò hét trợ uy cho bọn họ.

Dưới sự chỉ điểm của Lãnh Vô Tâm, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đã nhìn ra Chương Tâm, lúc này đang đứng núp phía sau binh lính. Người này hình dáng so với Chương Động có vài phần tương tự, nhưng so với

https://thuviensach.vn

Chương Động lại là người có tính cách hoàn toàn khác, hèn mọn bỉ ổi, vừa nhìn đã biết là loại người hèn nhát rồi.

Từ Ngạo Thiên tay giơ cao, ba ngàn sơn trại quân đồng thời gào thét, đẩy xe phá thành, nâng cây thang xông về phía cổng thành và tường thành. Xe phá thành và cây thang đều được làm từ gỗ trong rừng cây ở khe núi trước khi đi đến Đông Hải, ngoại trừ chúng nó ra Ngạo Thiên chẳng còn dụng cụ công thành nào khác nữa.

Chương Tâm núp sau lưng đám binh lính đang liều mạng la hét điều gì đó, tên trong thành Đông Hải, xe bắn đá, mũi tên đồng thời bắn về phía quân sơn trại, nhất thời quân sơn trại tử thương vô số.

Vất vả lắm mới đem cây thang đặt được lên tường thành, trên tường thành lăn xuống vô số cây gỗ, đá lớn, quân sơn trại số thương vong tăng vọt.

Phương Tử Vũ bàn tay nắm chặt thanh cương đao, là người đầu tiên trèo lên thang, sau khi tránh thoát vài khối đá tảng và cây gỗ tung người bay lên tường thành, thấy người là giết, rất nhanh máu nhuộm toàn thân.

Nhìn thấy Phương Tử Vũ thành công xông lên tường thành, dân chúng ở hậu phương la hét càng thêm vang dội, không ít cô nương ánh mắt càng thêm tỏa sáng.

Không biết là người nào hét lên một câu: - Phương Tử Vũ!

Trên tường thành đại loạn, Lãnh huyết ma vương với thủ đoạn đẫm máu ai người chưa từng nghe thấy, trong đó một bộ phận quân đã từng chính mắt nhìn thấy. Bởi vậy đối với Phương Tử Vũ trong lòng đã nảy sinh sợ hãi từ sớm, ngay lập tức mỗi người đều không còn lòng dạ nào ham chiến nữa.

Chương Tâm thấy vậy, vội vàng quát nạt đám thủ quân tiếp tục bảo vệ tường thành, lại phái ra cận vệ quân toàn lực chặn giết Phương Tử Vũ. Cũng chỉ trong chốc lát này, có càng nhiều quân sơn trại xông lên được tường thành.

Mục tiêu của Phương Tử Vũ vốn là Chương Tâm, nhưng nó tạm thời bị quân cận vệ quấn lấy không thể thoát thân, nhìn Chương Tâm đắc ý ẩn nấp sau lưng đám binh sĩ, đứng điều khiển, Phương Tử Vũ nghiến răng căm hận. Cánh tay vung lên, chém xuống, phàm là những nơi thanh cương đao

https://thuviensach.vn

của nó lia qua, huyết nhục bay tứ tán. Cận vệ quân không giống với binh sĩ bình thường, bọn chúng đều được chọn lựa kỹ càng, là quân đội chuyên dùng để bảo vệ thành chủ, về thực lực đám binh sĩ bình thường càng không thể so sánh, càng khó có được đó là bọn chúng mỗi tên đều thề chết trung thành với Chương Tâm, đều là những kẻ không sợ chết, Phương Tử Vũ nhất thời cũng không làm gì được.

Chương Tâm vẻ mặt đắc ý nhìn Phương Tử Vũ đang bị vây chặn, chỉ cần có thể đánh lui đám quân sơn trại này, đến lúc đó Phương Tử Vũ sẽ trở thành baba trong rọ. Án theo tình hình nhân số thương tổn trước mắt của quân sơn trại, bọn họ lui binh cũng chỉ là việc sớm hay muộn.

Đúng vào lúc Chương Tâm đắc ý, đột nhiên, một thanh trường kiếm vô thanh vô tức đâm về phía hắn. Đợi đến khi Chương Tâm phát hiện ra thì thanh trường kiếm đã đâm đến trước mặt, hắn không khỏi sợ hãi đến toát mồ hôi, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hai tên cao thủ vẫn một mực đứng sau lưng Chương Tâm, vội vàng xông lên ngăn đón trường kiếm cho hắn, kinh hoảng qua đi, Chương Tâm khó nhọc hít thở sâu vài hơi, nhìn chằm chằm dữ tợn vào người vừa mới đánh lén hắn, trầm giọng hỏi:

-Từ Ngạo Thiên?

Từ Ngạo Thiên khẽ cười, trường kiếm trong tay vẽ ra vài đóa kiếm hoa đâm về phía hai tên cao thủ, hai tên cao thủ phản kích lại, nhất thời ba người lâm vào thế giằng co.

Chương Tâm ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Từ Ngạo Thiên, đang chuẩn bị phái thêm quân ở phía sau lên trợ giúp hai tên cao thủ đánh chết Từ Ngạo Thiên. Lúc này, một tên binh sĩ hốt hoảng chạy đến, hô to:

-Tướng quân, tướng quân, không xong rồi.

Chương Tâm quát:

-Có chuyện gì?

Binh sĩ chạy đến chỉ về phía trong thành nói:

-Dân chúng trong thành tạo phản rồi.

Chương Tâm sắc mặt đại biến, hét lên:

-Ngươi nói cái gì?

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên lúc ở khe núi lương thảo khan hiếm nhưng vẫn thu nạp rất nhiều dân chúng chạy nạn, nó thà rằng bản thân chịu đói cũng không muốn xua đuổi bách tính, câu chuyện này sớm đã truyền khắp đại giang nam bắc.

Vào lúc quân sơn trại và quân thủ thành Chương Tâm lâm vào giằng co, dân chúng trong quận Đông Hải nhất lượt tạo phản, muốn đem thành Đông Hải hiến cho Từ Ngạo Thiên. Trong thành nơi nào cũng có thể nhìn thấy một đám nam nữ, thậm chí cả người già, phụ nữ, trẻ con tay cầm vũ khí bằng sắt, gậy gỗ hoặc là chổi quét cùng quân thủ thành giằng co.

Trong quân thủ thành có một bộ phận tạm thời được chiêu nạp từ dân chúng trong thành, bọn họ nhìn thấy thân nhân của mình cũng tạo phản, lần lượt cởi bỏ y phục, chĩa giáo về phía thủ thành quân còn lại.

Rất nhanh, cửa thành bị dân chúng trong thành mở ra, sơn trại quân phấn khởi xông vào, công thành chiến đã biến thành cuộc chiến đấu trên đường phố.

Bên ngoài thành, dân chúng theo Từ Ngạo Thiên đến đây mắt thành cửa thành mở ra, từng người từng người một kích động không thôi, tất cả cùng xông vào thành gia nhập hàng ngũ’đánh chó rơi xuống nước’.

Một trận công phòng chiến cho đến lúc này đã không phải lo lắng nữa, một bên sĩ khí xung thiên, một bên đau khổ chạy trốn chết, thật vất vả mới thoát khỏi truy kích của quân sơn trại thì lại gặp phải đám dân chúng khuôn mặt trần ngập hưng phấn, kết quả ngay cả khí lực để hoàn thủ cũng không có.

Một trận chiến ở Đông Hải, Từ Ngạo Thiên tử thương hơn tám trăm binh sĩ, còn Chương Tâm bị chém giết ngay tại trận, thủ thành quân không một kẻ chạy thoát khỏi Đông Hải, không phải là bị giết ngay tại trận thì cũng là giơ tay đầu hàng. Sau cuộc chiến, Từ Ngạo Thiên thu được gần ba ngàn hàng quân của địch nhân.

Một tràng công thành chiến lấy ít đánh nhiều cứ như vậy kết thúc đấy tính kịch, đêm đó trong thành Đông Hải đèn đuốc sáng trưng, toàn thành dân, quân cười vui suốt đêm, rất náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Trên tường thành, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ kề vai đứng. Phương Tử Vũ vẻ mặt thản nhiên, mà Từ Ngạo Thiên thì trên mặt tràn đầy vẻ lo âu, bởi vì bọn họ rất nhanh sẽ phải đấu mặt với viện quân đến công thành.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Phòng Ngự Chi Chiến

Đầu năm ba mươi triều đại nhà Tùy, hai người Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ ở khe núi khai sơn lập trại thành lập thế lực mới, nhiều lần lấy ít thắng nhiều không một lần bại trận, trở thành tiêu điểm chú ý của các phương thế lực khác.

Giữa năm ba mươi triều đại nhà Tùy, Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ lấy ba ngàn quân đánh hạ Đông Hải quận với sáu ngàn quân thủ thành, từ đó trở đi có được thành trì của chính mình. Đồng thời vào lúc này, Từ Viên Lãng phái ra năm ngàn quân từ Bành Thành, Lương quận đến tiếp viện cho Đông Hải, nhưng Từ Ngạo Thiên đã nhanh hơn một bước chiếm lấy Đông Hải.

Viện quân từ Bành Thành, Lương quận chi viện bất thành lập tức phản công Đông Hải, phía sau viện quân không ngừng kéo đến, hiện tại quân số tổng cộng đã lên tới hai vạn quân, tầng tầng lớp lớp vây quanh Đông Hải. Mà lúc này số quân có thể chiến đấu ở trong tay Từ Ngạo Thiên chỉ có hơn hai ngàn người, trong thành dân chúng vài vạn, thêm vào đó, thôn dân ở những làng xóm xung quanh vì né tránh chiến tranh mà lần lượt chạy đến thành Đông Hải, Đông Hải lúc này đầu đường cuối ngõ nhấp nhô đầu người di động, nạn dân khắp nơi, trong thành dân chúng nhiều vô số kể.

Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ, Lãnh Vô Tâm, Lý Phong bốn người sóng vai đứng trên tường thành, ngoài thành Tùy quân hàng ngũ chỉnh tề, cờ xí bay ngợp trời, nhân số tăng đến hai vạn quân.

Từ Ngạo Thiên vò vò đầu nói:

https://thuviensach.vn

-Con mẹ nó, coi trọng chúng ta như vậy sao, lại có thể điều thêm hai lần nhân số nữa.

Lãnh Vô Tâm chỉ về phía lá cờ chủ soái có thêu chữ'Lăng' ở phía xa, nói:

-Tướng dẫn quân lần này chắc hẳn là Lăng Hào.

Từ Ngạo Thiên quay sang hỏi:

-Hắn ta là ai vậy?

Lý Phong trả lời thay cho Lãnh Vô Tâm, đáp:

-Lăng Hào là tên tướng có tài dưới trướng Từ Viên Lãng, người này có dũng có mưu, là một đối thủ khó chơi.

Lãnh Vô Tâm mỉm cười, nói tiếp:

-Từ khi Từ Viên Lãng xuất hiện, Lăng Hào vẫn một mực đi theo hắn cho đến nay, là người mà Từ Viên Lãng tín nhiệm nhất, hắn đã trải qua vô số chiến dịch, trong đó không thiếu những trận đánh nổi tiếng, kinh nghiệm phong phú, chúng ta nên cẩn thận ứng phó.

Từ Ngạo Thiên vuốt vuốt sống mũi, lầm bẩm tự nói:

-Không biết có thể thu phục được hắn không?

Lãnh Vô Tâm và Lý Phong hai người ha ha cười lớn, Lãnh Vô Tâm cười nói:

-Năm xưa Lăng Hào đắc tội với một tên ác bá địa chủ, tên ác bá đó muốn giết cả nhà hắn cho hả giận, là Từ công… Từ Viên Lãng đã cứu tính mạng cả nhà hắn. Từ đó trở đi, Lăng Hào đem tính mạng giao cho Từ Viên Lãng, nếu Từ Viên Lãng bây giờ muốn hắn chết, hắn tuyệt không nhíu mày. Chủ công muốn thu phục Lăng Hào, khả năng rất là thấp.

Từ Ngạo Thiên mỉm cười tự giễu, sau đó lại nói:

-Người này là một trang hán tử, sau khi chiến thắng trận này, chúng ta có nên thả hắn đi hay không?

Hai người Lãnh Vô Tâm và Lý Phong không nhịn được đều bật cười, nghe giọng điệu của Từ Ngạo Thiên thì có vẻ như chiến thắng đã định rồi. Chỉ có điều, Từ Ngạo Thiên có thể ở trong tình huống quân vây bốn phía, lửa cháy đến mông mà vẫn có thể giữ cho lòng thoải mái, khiến cho hai người thập phần bội phục. Lại nghĩ đến, Từ Ngạo Thiên mỗi lần đều có thể

https://thuviensach.vn

lấy ít thắng nhiều, hóa không thể thành sự thật, hai người bất giác cảm thấy thoải mái, ai có thể cam đoan Từ Ngạo Thiên đã sớm có kế sách ứng phó, nắm chắc đánh thắng trận chiến được xem như không thể này.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Phương Tử Vũ vang lên:

-Bọn chúng muốn tấn công rồi.

Đại quân của Lăng Hào được đặt trên một gò đất nhỏ, lấy kỵ binh làm chính, khôi giáp quân mang trang bị nặng là phụ.

Quân tiên phong do thuẫn bài binh, tiễn thủ, đao phủ thủ và công sự binh* hợp thành, trang bị thêm các công cụ phá thành cần phải có như lôi mộc, thang trèo tường, lâu xa….

Bên trái, phải mỗi cánh quân ba ngàn người, giống nhau đều là kỵ binh. Hậu phương của đại quân có hai nhánh quân đội, vừa có thể phòng ngự đừng lui, lại có thể làm binh tiếp viện.

Lúc này, mặt trời đã lên đến giữa đỉnh đầu, chiếu xuống khắp mặt đất, phản chiếu lên vũ khí lấp lãnh rực rỡ, càng tăng thêm không khí sát phạt.

Trống trận vang lên.

Hơn bảy mươi xe bắn tên, bắt đầu di chuyển về phía Đông Hải, sau mỗi xe ẩn nấp hơn mười tên cung thủ, chỉ cần đạt đến cự ly thích hợp, lập tức có thể từ sau tấm chắn bằng thép cao hai trượng bắn tên lên tường thành, yểm hộ cho kẻ khác tấn công.

Lâu xa bắt đầu được đẩy đi, giống như một tòa tháp cao đi về phía bọn họ.

Chiến sĩ tên lâu xa, bởi vì chiều cao tương ứng với tường thành, cho nên không chỉ có thể đem cả tường thành bao phủ trong tầm tên bắn, khi ép sát vào tường thành, chiến sĩ còn có thể trực tiếp nhảy lên tường thành, đánh vào trong thành.

Tiếng tù và vang lên.

Trăm xe bán đá được vài trăm tên công sự binh đẩy đi, đi sau mà đến trước, vượt qua lâu xa, đuổi kịp phía sau xe bắn tên.

Hai vạn quân đồng thời hét lên, chiền mã cuồng hí, khiến cho ngoài thành Đông Hải phong vân biến sắc.

https://thuviensach.vn

Công sự binh mang theo thang công thành và thuẫn bài binh bắt đầu di động, đi theo phía sau chính là lôi mộc chiến xa dùng để phá cửa thành.

Lý Phong nhắc nhở, nói:

-Chủ công, đã có thể bắn tên.

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

-Để bọn chúng đến gần hơn chút nữa, đá tảng và mũi tên mới càng có lực.

Đợi một lát, khi đại quân Lăng Hào tiến vào tầm bắn tốt nhất, Từ Ngạo Thiên biết thời cơ đã đến, phát tay hét lớn:

-Ném đá bắn tên!

Trong tiếng reo hò, phân bố dọc theo tường thành dài một dặm, một trăm xe bắn đá bắn lên từng cục đá lớn, cùng vô số mũi tên như mưa trút xuống đầu gần một vạn địch quân, ngay lập tức xe ngã người đổ, thảm thiết đến chí cực.

Một trang mới về công phòng chiến lại được mở ra.

Tiếng hò hét chém giết đinh tai nhức óc, có một số kẻ gan bé sớm đã bị loại không khí này dọa cho hai chân vô lực.

Bởi vì đại quân của Lăng Hào gấp mười lần số thủ quân của Từ Ngạo Thiên, thiệt thòi bởi số thủ quân quá ít, quân Lăng Hào rất nhanh đột phá được phòng ngự tuyến của thủ quân, không lâu sau đã triển khai chiến đấu trên tường thành.

-Rầm! - Đá vụn bắn ra, một khối đá lớn rơi xuống trên tường thành.

Từ Ngạo Thiên quát to: -Bắn tên! - Trên tường cùng lúc phóng ra vài ngàn mũi tên, bắn về phía địch nhân đang ùn ùn xông đến.

Hai cái lâu xa, chạy thẳng đến. Xa còn chưa tới, hơn mười người đã tung người nhảy lên, lăng không phi sang.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ biết cao thủ bên đối phương đến rồi, đồng thời rút đao kiếm, hét lớn một tiếng, nhảy lên đầu tường, đao kiếm trong tay hóa thành một vòng sáng mãnh liệt, cuốn về phía địch nhân.

Hai kẻ theo đao bay đi.

Thanh cương đao trong tay Phương Tử Vũ chém trái, lia phải, hai tên khác vừa mới đạp chân lên tường thành lập tức phun máu rơi xuống mặt

https://thuviensach.vn

đất.

Nhưng có vài tên địch nhân thành công leo lên tường thành, chém giết đám thủ thành binh sĩ tơi bời hoa lá.

Từ Ngạo Thiên như cá vọt đến bên cạnh Lý Phong, đang cùng địch nhân giao đấu, trường kiếm trong tay lóe lên như chớp cuốn về phía song đao của tên đại hán, đang bổ về phía Lý Phong.

-Keng! - Trường kiếm xuyên qua song đao, rồi lập tức rút về.

Khi song đao của tên tráng hán nọ rơi xuống đất, trước ngực xuất hiện lỗ máu, thì Từ Ngạo Thiên đã chém về phía một tên địch nhân dùng đao khác.

-Rắc- một tiếng, đại đao của kẻ này bị trường kiếm trong tay Từ Ngạo Thiên chặt đứt như chém vào củi mục, hoảng sợ lùi lại, Từ Ngạo Thiên tung ra một cước, đá bay tên hán tử đó ra khỏi tường thành.

Khi Từ Ngạo Thiên một lần nữa xông vào giữa ba tên địch nhân khác thì thi thể của tên tráng hán đó mới chạm mặt đất, điều này có thể thấy được, hành động của nó nhanh chóng đến mức nào.

Đám thủ thành binh sĩ tinh thần đại chấn, kiếm mâu đồng loạt vung lên, đem vài tên địch nhân còn sót lại ép vào một góc tường thành.

Từ Ngạo Thiên giết chóc đến cao hứng, mỗi chiêu đều là chiêu số cùng địch nhân liều mạng, gặp địch là giết, máu tươi bắn ra, hai người còn lại nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng nhảy xuống khỏi tường thành, bỏ chạy trối chết.

Từ Ngạo Thiên nhảy lên đầu tường thành, giơ cao kiếm điên cuồng hét lên:

-Quân ta tất thắng! Từ Viên Lãng tất bại!

Đám chiến sĩ đồng thanh hưởng ứng, nhất thời trời long đất lở.

Trong chốc lát, đao quang kiếm ảnh huyết nhục bay tứ tán, tình hình chiến đấu vô cùng thê thảm.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Thế Bất Khả Đáng

Khi Lãnh Vô Tâm chỉ huy dân chúng chạy lại tường thành cứu chữa thương binh, quân Đông Hải đã đánh tan đợt sóng tấn công đầu tiên của địch nhân, lưu lại mấy trăm cỗ thi thể, hơn mười xe chắn tên, lâu xa, vô số cung tên và binh khí.

Công sự binh do bách tính hợp thành, không ngừng vận chuyển đá tảng, gốc gỗ lên tường thành, bổ sung cho đợt tiêu hao vừa rồi, trên tường thành quân dân tấp nập qua lại.

Mỗi một đạo mệnh lệnh được Từ Ngạo Thiên phát ra, tướng lĩnh đều tuân theo không hề do dự.

Phía quân Lăng Hào trống trận nổi lên, tàn binh mới lui lại, một đội năm ngàn quân khác lại bắt đầu xông về phía tường thành, điều này khiến cho bọn họ ứng đối không kịp.

Từ Ngạo Thiên quay sang nhìn Phương Tử Vũ cười khổ, nói:

-Tiêu hao chiến chúng ta đánh không nổi, nếu cứ tiếp tục như thế này, sợ rằng chúng ta chống đỡ không được đến ngày mai. Đệ có biện pháp nào không?

Phương Tử Vũ suy nghĩ một lát, nói:

-Muốn thắng cần phải có sĩ khí cường đại.

Từ Ngạo Thiên sửng sốt nói:

-Sĩ khí cường đại lấy ở đâu bây giờ?

Phương Tử Vũ chỉ về phía lá cờ chủ tướng ở phía xa nói:

-Lấy ít đánh nhiều, xông vào chủ tướng trận địa của bọn chúng.

Từ Ngạo Thiên nhíu mày nói:

https://thuviensach.vn

-Quá xa, nếu để cho bọn chúng cắt đứt đường lui, ngoại trừ huynh đệ chúng ta ra, sợ rằng không một ai có thể sống sót trở về.

Phương Tử Vũ nghiêng đầu nhìn nó, nói:

-Thủ hạ đánh tiếp cũng là chết, không bằng liều một phen.

Từ Ngạo Thiên trầm tư một hồi lâu, cắn răng gật đầu, xoay người lại hét lớn:

-Thiết Huyết kỵ chuẩn bị xuất thành nghênh địch!

Một trăm Thiết Huyết kỵ tập hợp ở cửa thành đợi xuất phát.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đều cưỡi chiến mã, Từ Ngạo Thiên quét mắt nhìn qua khuôn mặt thành viên của Thiết Huyết kỵ, lớn tiếng hỏi:

-Các ngươi có sợ chết không?

Thiết Huyết kỵ đồng thanh hô lớn:

-Không sợ!

-Đánh rắm! - Từ Ngạo Thiên hét lớn: -Ai không sợ chết? Là người đều sợ chết! Ta cũng sợ chết. Nhưng phải xem chúng ta chết như thế nào, bây giờ ta mang theo một trăm người các ngươi xông ra ngoài cùng hai vạn quân triển khai cận chiến, phần lớn trong số chúng ta rất có thể sẽ chết trên chiến trường, nói cho ta biết, chúng ta vì sao phải xông ra ngoài chịu chết?

Phương Tử Vũ thản nhiên nhìn Từ Ngạo Thiên, trong mắt chợt lóe lên tia tán thưởng. Hơn trăm tên Thiết Huyết kỵ cùng đám binh sĩ đang làm việc ở gần đó, dân chúng đều đưa mắt nhìn nhau không một ai trả lời, trên đời này có người nào cổ vũ sĩ khí của binh lính trước khi ra trận kiểu như vậy không? Người khác sẽ nói với binh sĩ, sẽ không để cho bọn hắn chịu chết, còn Từ Ngạo Thiên thì ngược lại, nói cho bọn hắn biết lần này đi là tìm chết, đến rốt cuộc là đề cao sĩ khí hay còn là chèn ép sĩ khí đây?

Đợi một lát, Từ Ngạo Thiên chỉ về phía dân chúng và binh sĩ sớm đã vây kín xung quanh, kêu lên:

-Các ngươi nhìn đi, nơi này có thân nhân của các ngươi, có đồng đội của các ngươi! Nếu thành này bị phá, bọn họ sẽ thế nào đây? Vài vạn bách tính trong thành sẽ thế nào đây? Nói cho ta biết!

Câu cuối cùng" Nói cho ta biết" Từ Ngạo Thiên dường như dùng hết sức lực là rống lên, thanh âm cương quyết quanh quẩn bên trong thành.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đang có mặt ở đó đều yên lặng, không một ai dám mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng ngựa thở phì phò không ngừng truyền ra.

Từ Ngạo Thiên lại chỉ vào dân chúng, ở phụ cận càng lúc tụ tập lại đó càng nhiều, hô lên:

-Chết, có nhẹ tựa lông hồng, có nặng tựa Thái sơn! Nơi này là nhà của chúng ta, mà bọn họ là thân nhân của chúng ta, là bằng hữu của chúng ta, nếu cái mạng của Từ Ngạo Thiên ta có thể đổi được an toàn của những người này, ta nguyện ý chết! Chỉ cần có thể bảo vệ được thân nhân của mình, ta chết cũng nhắm mắt! Nói cho ta biết, chúng ta vì sao phải đi tìm chết?

Thành viên Thiết Huyết kỵ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên, một tên trong đó giơ cao binh khí trong tay rống lên:

-Tôi muốn bảo vệ thân nhân của tôi!

Tiếp sau đó càng lúc càng có nhiều người hét lên:

-Vì bảo vệ thân nhân! Vì bảo vệ quê hương!...

Đến cuối cùng, ngay cả binh sĩ và dân chúng toàn thành đều hét lớn. Khẩu hiệu liên tiếp vang lên, rung trời chuyển đất, ngay cả Phương Tử Vũ khuôn mặt lạnh lẽo đứng ở bên cạnh, cũng cảm thấy một loại khí thế trào dâng, máu nóng sôi sục cả lên.

-Vì bảo vệ thân nhân! Vì bảo vệ quê hương! Vì bảo vệ thân nhân! Vì bảo vệ quê hương!... - Mới bắt đầu thanh âm còn có chút rối loạn dần dần trở nên thống nhất, đến cuối cùng vài vạn người trong thành Đông hải đồng thời hô to, thiên địa cũng phải biến sắc.

Từ Ngạo Thiên sống mũi cay cay, hốc mắt cũng đã ươn ướt, hít sâu một hơi, giơ cao thanh trường kiếm trong tay hét lớn:

-Ta sẽ là người đầu tiên xông vào địch quân, cũng là kẻ cuối cùng rút lui. Ta không cầu các vị huynh đệ lập nhiều công lao, chỉ cầu mọi người đoàn kết, tận lực giữ gìn tánh mạng của bản thân! Vì thân nhân mà chiến!

Tất cả mọi người trong thành đồng loạt hét lớn:

-Vì thân nhân mà chiến!

Từ Ngạo Thiên xoay người lại hét lớn:

-Mở cổng thành! Xuất kích!

https://thuviensach.vn

-Ầm! - Theo thanh âm đinh tai nhức óc của tiếng cầu treo đổ xuống, Từ Ngạo Thiên cưỡi ngựa dẫn đầu xông ra, Phương Tử Vũ theo sát sau lưng nó, tiếp đó là một trăm tên Thiết Huyết kỵ.

Một hàng hơn một trăm người cưỡi ngựa lao ra, thấy người là giết.

Đội ngũ công thành của địch nhân không nghĩ đến Đông Hải lại dám mở cổng thành, nhất thời hỗn loạn cả lên, bỏ chạy tứ tán.

Trên tường thành cầm cái bình đầy dầu hỏa, đem dầu hỏa rưới lên chiến xa công thành của địch nhân, rồi lập tức phóng hỏa đốt, càng tăng thêm thanh thế.

Trống trận nổi lên.

Lăng Hào cười lạnh một tiếng, vung tay lên, tên cầm cờ phía sau lập tức làm ra động tác vẫy cờ tương ứng. Đại quân nhìn thấy cờ chỉ huy liền mở rộng ở giữa triển khai ngăn cản, đội ngũ kỵ binh hai cánh từ hai bên trái phải đánh tới tiếp viện, hình thành thế bao vây lấy Thiết Huyết kỵ, nhất thời tiếng hò hét rung trời.

Từ Ngạo Thiên hét lớn một tiếng, một người một ngựa dẫn đầu xông vào giữa đại quân, Phương Tử Vũ và Thiết Huyết kỵ theo sát sau lưng nó nối đuôi xông vào, Thiết Huyết kỵ như mũi kiếm nhọn đâm vào địch quân, thế không thể nào ngăn cản.

Chiến trường huyết chiến không phải là luận bàn võ công bình thường, Từ Ngạo Thiên vô cùng hiểu rõ cái đạo lý này, cũng biết rằng ở trên chiến trường, cho dù ngươi võ công thông thiên, chỉ cần không chú ý để rơi vào biển người, cũng sẽ bị làm cho mệt chết.

Đội quân hai bên cánh của Lăng Hào đã khép lại, hình thành vô số vòng tròn, đem Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ và một trăm Thiết Huyết kỵ vây vào giữa. Từ bên ngoài nhìn vào, căn bản là nhìn không thấy thân ảnh của Thiết Huyết kỵ, một mảnh đen thui đều là nhân mã quân Lăng Hào.

Từ Ngạo Thiên hiểu rằng tính mạng của Thiết Huyết kỵ tất cả đều nằm trong tay mình, một khi nó không thể thành công dẫn Thiết Huyết kỵ đột phá đi ra, kết quả cuối cùng chỉ là chết không toàn thay. Lúc này, Từ Ngạo Thiên đã không còn tác phong nhân từ nương tay, từng chiêu từng chiêu liều mạng, mỗi kiếm đâm ra sẽ có một kẻ hét lên rồi đổ xuống. Phương Tử

https://thuviensach.vn

Vũ hành động càng thêm tự nhiên lưu sướng, không biết từ khi nào đoạt được một thanh trường kiếm trong tay địch nhân, hai tay đao kiếm hợp nhất, tiên thiên chân khí thấu qua thân thể bắn ra, bất cứ kẻ nào đứng gần nó trong vòng bán kính ba bước, toàn bộ bị chém thành từng khúc từng khúc như cắt đậu hủ.

Thiết Huyết kỵ theo sát phía sau hai người, mỗi người đều đang liều mạng, mặc dù mỗi người bọn họ đều là tinh anh được Từ Ngạo Thiên lựa chọn kỹ càng, tự tay huấn luyện ra, nhưng dù sao song quyền nan địch tứ thủ. Binh khí của địch quân từ bốn phương tám hướng đâm tới, có thể ngăn được đằng trước thì không ngăn được mặt sau, Thiết Huyết kỵ đã hơn một nửa nhân số chết ngay tại trận, hơn nữa mỗi một người chết đi khuôn mặt đều không toàn vẹn, toàn thân trên dưới không một chỗ nào hoàn hảo.

Nhìn thấy chiến hữu từng người từng người một ngã xuống trước mắt mình, Từ Ngạo Thiên đã chém giết đến đỏ mắt. Một thanh trường mâu từ bên trái lén đâm tới, nó nghiêng người né tránh phần yếu hại, trường mâu xoẹt qua bụng nó lưu lại vết máu dài, kéo xuống một mảnh y phục. Từ Ngạo Thiên nắm lấy trường mâu, một kiếm chém xuống đầu lâu của tên lính cầm trường mâu, lại đem trường mâu trong tay ném ra, ngay lập tức xuyên qua ba người.

Từ Ngạo Thiên trường kiếm vung lên, quát to:

-Giết!

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Phong Cuồng Đích Tử Vũ

Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương*. Đây là lời nói vàng ngọc của người xưa, đây là kinh nghiệm phong phú của danh tướng cổ đại.

Trước tiên không nói đến Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, ngay cả thành viên của Thiết Huyết kỵ cũng thật sự là quá lợi hại, hơn nữa bọn họ trần ngập khí thế, cái loại khí thế không thể ngăn cản đó khiến cho quân Lăng Hào tâm sinh sợ hãi.

Giết ngựa, đây là lựa chọn tốt nhất với tình huống trước mắt, chỉ cần làm cho bọn họ từ kỵ binh biến thành bộ binh, mới có thể giết chết bọn họ dễ dàng.

Một tên kỵ binh, trong tình huống bình thường có thể đồng thời đối kháng với năm tên bộ binh, đây chính là ưu thế của kỵ binh. Kỵ binh tính cơ động cao, khí thế hiên ngang của kỵ binh, bộ binh không cách nào sánh được, chỉ có đem kỵ binh biến thành bộ binh, bọn họ mới mất đi loại ưu thế này.

Sau lưng Lăng Hào, cờ lớn được huy động có quy tắc, quân Lăng Hào đang vây khốn đám người Từ Ngạo Thiên lập tức thay đổi sách lược, tất cả binh khí đều đâm về phía chiến mã ở dưới thân bọn họ.

Con người võ công cao tuyệt, có thể ngăn đao chặn kiếm, nhưng ngựa tất nhiên chỉ là ngựa, nó không cách nào ngăn được binh khí từ bốn phương tám hướng đâm đến. Tiếng hí dài đau đớn liên tục vang lên, chiến mã dưới thân của Thiết Huyết kỵ bao gồm cả Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ trong đó, lần lượt đổ xuống.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ vào một giây trước khi chiến mã đổ xuống, đã nhún người rời khỏi lưng ngựa, nhưng có rất nhiều thành viên Thiết Huyết kỵ không được may mắn như vậy, bởi vì vận đông mạnh lại thêm thân thể sớm đã bị thương làm cho suy yếu, lúc chiến mã đổ xuống, bọn họ đồng thời cũng vô lực ngã xuống mặt đất, ngay lập tức vô số binh khí đâm vào người bọn họ để lại chi chít lỗ thủng.

Từ Ngạo Thiên nổi giận gầm một tiếng, vọt đến trước mặt vài thành viên Thiết Huyết kỵ, giúp bọn họ đỡ đợt đao kiếm đang đánh tới, nhưng ngăn được trước mắt thì hở sau lưng. Đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm, Từ Ngạo Thiên quay đầu nhìn lại, nguyên lại địch nhân thừa cơ nó không phòng bị, một thanh trường mâu từ sau lưng Từ Ngạo Thiên đâm trộm tới, mà một thành viên Thiết Huyết kỵ vì đỡ cho nó một mâu này, lúc này, trước ngực xuất hiện một cái lỗ lớn, máu không ngừng từ đó phun ra.

Thành viên Thiết Huyết kỵ đó nhìn Từ Ngạo Thiên mỉm cười, yếu ớt nói: -Chủ công bảo trọng. - Nói xong, cả người chậm rãi ngã xuống, Từ Ngạo Thiên vội vàng đưa tay kéo hắn lại, nhưng thi thể của thành viên Thiết Huyết kỵ đó ngay lập tức đã bị vô số đao kiếm xuyên qua. Từ Ngạo Thiên ngây ngốc đứng nhìn cỗ thi thể đã nát bét, một cỗ cảm giác bi phẫn chậm rãi xông lên đầu, đột nhiên, nó ngửa mặt lên trời hú dài, sau đó như nổi điên xông vào địch quân.

Đang chém giết, Phương Tử Vũ đột nhiên nghe được tiếng hú dài của Từ Ngạo Thiên, bất giác rùng mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Từ Ngạo Thiên dường như đã nổi điên, hoàn toàn không để ý đến đao kiếm đang đánh tới, dùng một loại đấu pháp lấy mạng đổi mạng.

Phương Tử Vũ rống giận, chém giết xông về phía Từ Ngạo Thiên.

Đột nhiên, một thanh trường kiếm vô thanh vô tức đâm đến sau lưng Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ vội vàng hét lên:

-Ca!...

Từ Ngạo Thiên toàn thân run nhẹ, trường kiếm sau lưng cũng vào lúc này đồng thời đâm vào trong cơ thể nó. Từ Ngạo Thiên xoay người lại một kiếm chém xuống đầu của kẻ đâm lén, lại nhìn về phía Phương Tử Vũ, trên mặt hiện ra vẻ cười khổ.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ ngơ ngác đứng đó, cánh tay đang giơ cao, mắt mở trừng trừng nhìn thân ảnh của Từ Ngạo Thiên bị đám người che lại.

Phương Tử Vũ một tay vẫn ở trên không, một tay nắm chặt trường đao, không tin vào ánh mắt mình, ngơ ngác nhìn biển người phía trước, trên miệng lẩm bẩm: -Ca…. - Nhắm lại hai mắt, sống chết ngăn lại dòng nước mắt đang trào ra.

Đột nhiên, nó cảm thấy huyệt Ấn Đường dật dật, tiếp đó huyệt Thiên Trung cũng nhảy lên, sau đó là huyệt Cự Khuyết, huyệt Nhân Trung….. Đến cuối cùng, cơ hồ toàn bộ huyệt vị trên cơ thể nó rung lên mãnh liệt.

Máu nóng toàn thân trong nháy mắt dường như xông lên đầu.

-Ca…- Phương Tử Vũ tay phải nắm chắc trường đao, ngửa mặt lên trời hét lớn, phát tiết nỗi oán hận vô tận và cừu hận khắc sâu trong xương tủy.

Một cỗ lực lượng không gì địch đột lập tức từ trên người Phương Tử Vũ phóng ra ngoài, -Ầm! - một tiếng, đánh bay tất cả quân lính đang vây quanh nó.

Đôi mắt của Phương Tử Vũ chậm rãi mở ra, những kẻ đang có mặt ở đó đều rùng mình hoảng sợ, đó là đôi mắt gì? Hai điểm sáng đỏ như máu. Con ngươi, lòng trắng đều biến thành màu đỏ, hai điểm đỏ như máu khủng bố, phát ra ánh sáng lập lòe.

Đột nhiên, một cỗ khí thế hủy thiên diệt địa từ trên người Phương Tử Vũ tán ra. Thân thẳng vững chãi như núi, bá khí lẫm nhiên, mái tóc dài theo gió lay động, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nét cười lạnh lẽo, tựa như thái cổ ma thần ngạo thị chúng sinh. Lá khô ở xung quanh tự động bay lên, bay đến còn cách thân thể một trượng, đều tan thành bột phấn, theo gió bay đi.

Loại khí thế hủy thiên diệt đia, duy ngã độc tôn này khiến cho mỗi người đang có mặt ở đó đều run sợ vỡ mật.

Quét mắt nhìn đám binh sĩ đang ngây ngốc, hai chân run rẩy vì sợ hãi ở chung quanh, Phương Tử Vũ khẽ nhếch khóe miệng, giọng nói băng lãnh quanh quẩn bên tai mọi người:

-Các ngươi đi chết đi!

Trên chiến trường ngay lập tức chân khí bộc phát, sát khí xung thiên.

https://thuviensach.vn

Chiêu thức đơn giản nhất, tay phải vuốt khẽ, một đảo quét ngang đám quân. Chân khí tuôn ra mênh mông như đại dương, bắn về phía đám người, một tên đại hán đứng gần nhất là kẻ hứng chịu đầu tiên, kêu thảm một tiếng, thân thể từ từ ngã xuống mặt đất, hộc máu mà chết. Đao khí tiếp tục mở rộng, đao khí mãnh liệt nháy mắt xé mở lồng ngực của đám binh sĩ.

Tiếp đó đơn giản chỉ là một tràng đơn phương chém giết. Phương Tử Vũ nhảy vào đám người, cương đao trong tay tự nhiên, chém, bổ, đâm, gạt, chặt…. tạo nên một cơn mưa máu, nhiễm đỏ toàn thân nó. Chiêu thức đơn giản nhất tạo thành tổn thương lớn nhất cho địch nhân, động tác đơn giản, phương thức công kích đơn giản, đẹp đến hoàn mỹ, như linh dương gãi sừng, không thể tìm thấy dấu vết.

Chiến trường, đã trở thành A tì địa ngục, mà Phương Tử Vũ giống như ác ma trồi lên từ địa ngục ấy, trường đao trong tay như lưỡi hái mau chóng gặt lấy sinh mệnh. Lá khô bay đầy trời, chân khí tuôn trài hòa với đao khí lạnh thấu xương tung hoành ngang dọc, sát khí xung thiên.

Không một ai dám phản kháng, cũng không một kẻ nào có năng lực phản kháng, tất cả đều trốn tránh nó thật xa, sớm đã run sợ đến vỡ mật.

Còn hơn mười tên Thiết Huyết kỵ quây lại thành vòng xung quanh Từ Ngạo Thiên, đem nó bảo vệ bên trong. Lúc này, bọn họ cũng hoảng sợ nhìn Phương Tử Vũ nổi điên giết chóc, vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là Phương Tử Vũ? Đây là nhị chủ công, người mà bình thường vẫn không thích nói chuyện, vẻ mặt lạnh lùng đây sao?

Bọn họ mặc dù đã sớm biết Phương Tử Vũ công lực cao tuyệt, võ công thông thiên, nhưng không thể nào tưởng tượng được cái thân thể nhìn trông có vẻ gầy gò ấy lại tiềm tàng lực lượng đáng sợ đến như vậy.

Nhất phu đương quan, vạn phu mạc địch. **

Không chỉ là Thiết Huyết kỵ, bao gồm cả quân lính có mặt trại đó và Lăng Hào đang quan chiến ở phía xa, trong đầu tất cả mọi người đồng thời nổi lên một câu nói. Nhớ đến Quan Vũ năm xưa có danh xưng’Nhất phu đương quan, vạn phu mạc địch’ bất quá cũng chỉ thế này mà thôi.

Lăng Hào ở phía xa trợn mắt nhìn chằm chằm vào Phương Tử Vũ, sắc mặt biến hóa vô số lần, cuối cùng trở về một màu trắng bạch. Hắn biết, bản

https://thuviensach.vn

thân đã đụng vào một kẻ không nên đụng, võ công của Phương Tử Vũ, khí thế của nó lúc này, nhìn nó không ngừng thu lấy sinh mệnh, còn đám binh sĩ xung quanh chỉ có thể để mặc người ta chém giết, ngay cả ý niệm phản kháng cũng không có, tất cả những điều này có thể dùng thần tích để hình dung. Không, không phải là thần tích, có lẽ dùng ma tích càng thêm chuẩn xác. Phương Tử Vũ lúc này hoàn toàn là một đầu ác ma, ác ma từ địa ngục ngoi lên, toàn thân nó nhuộm đẫm máu tươi, não tương, nội tạng dính đầy toàn thân, nhưng nó không quan tâm, hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn, tiếp tục thi hành bổn phận của ác ma, kiệt tác của ác ma.

*= Bắt người trước tiên bắt ngựa, bắt cướp trước tiên bắt tướng.

**= Một tướng giữ quan ải, chống lại cả vạn quân.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Toàn Dân Giai Binh

Giết chóc, giết chóc điên cuồng.

Phương Tử Vũ đã muốn làm điên cuồng, giết chóc là ý nghĩ duy nhất.

Mặc kệ là người hay là vật chỉ cần hắn có thể nhìn thấy đều phải giết! Vô (không)! Xá (tha)!

Nhìn Phương Tử Vũ hung bạo tiến lên, mỗi một đao hắn đánh ra đều có hai người bị chặt ngang người. Một cảm giác sợ hãi dâng lên từ trong nội tâm mọi người. Cỗ khí tức chấn nhiếp lòng người kia giống như đã tiến nhập vào trong tâm lý của mọi người cho đến lúc này mới phá phong mà ra. Rất nhiều người đang run rẩy, sợ hãi thật sâu nhìn lãnh huyết ma vương Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ cảm giác ngoại giới nơi nơi tràn ngập màu đỏ. Hơn nữa ở sâu trong nội tâm đối với loại huyết sắc đỏ tươi này, hắn thậm chí có một loại kích thích đi sáng tạo ra loại màu đỏ này, hắn muốn đi giết chóc điên cuồng, muốn giết sạch mọi người.

Đây là màu của máu sao? Máu đẹp quá, màu đỏ đẹp quá a! Ở trong lòng hắn thầm tán thưởng, nhưng một cảm giác bi thương cũng dâng lên trong lòng hắn, vô tận bi thương giống như từ viễn cổ từ từ chảy đến, giống như trải qua vô số năm tháng tang thương lắng đọng lại ở sâu trong nội tâm hắn.

Mọi người trên chiến trường cũng bị tâm trạng tuyệt vọng sợ hãi kia biến thành vô tận ba ai, không thể khống chế tâm trạng thương tâm, trong thiên địa bi ý giống như mênh mông vô biên vô hạn.

Lăng Hào ở bên ngoài trận vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tử Vũ, ánh mắt biểu lộ một chút kính nể, một chút ghen tị, cũng có một

https://thuviensach.vn

chút hận ý.

Phương Tử Vũ, ngươi rốt cuộc là loại người gì?

Một người, chỉ có một người lại có thể ngăn cản hoàn toàn hai vạn đại quân, thậm chí giết hai vạn người kêu cha gọi mẹ, chạy trốn khắp nơi.

Chiến trường hoàn toàn trở thành sân khấu của một mình Phương Tử Vũ, mặc hắn một mình tận tình độc diễn. Mọi người chẳng qua chỉ là con rối gỗ, con rối gỗ vận mệnh của bản thân đều nằm trong tay kẻ khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn đao khí của Phương Tử Vũ chém thân thể mình thành hai nửa mà vô lực phản kháng.

Nhìn Phương Tử Vũ đang điên cuồng, khóe miệng Lăng Hào lộ ra ý cười chua sót và bất đắc dĩ, nhẹ giọng lẩm bẩm:" Phương Tử Vũ…"

Dùng sức hít vào một hơi, Lăng Hào khôi phục lại vẻ thong dong như trước, xoay người hướng người cầm cờ (huy kì thủ: dùng cờ để truyền đạt mệnh lệnh) phía sau trầm giọng nói:" Lệnh cho tất cả đại quân nhân mã, không quản trả giá hết thảy phải giết chết Phương Tử Vũ". Cắn chặt hàm răng, Lăng Hào gằn từng tiếng:" Người này tuyệt đối không thể lưu lại".

Người cầm cờ ở phía sau có chút sửng sốt, sau đó liền huy cờ ra lệnh toàn diện tiến công Phương Tử Vũ. Đúng lúc này, một gã phó tướng bên cạnh Lăng Hào bỗng nhiên chỉ hướng Đông Hải thành kêu lên:" Tướng quân, mau nhìn!"

Lăng Hào theo ngón tay của phó tướng đang chỉ nhìn về phía Đông Hải thành, chỉ thành cửa thành Đông Hải mở rộng ra, gần như tất cả tướng sĩ và dân chúng trong thành đều tràn ra ngoài thành, trong tay mỗi người đều cầm vũ khí, thậm chí một ít hài đồng và lão nhân cầm tảng đá trong tay lao về phía hai vạn quân của Lăng Hào.

Thì ra khi Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ và thiết huyết kỵ đều lâm vào vòng vây của địch, quân dân toàn thành nhìn thấy đã sớm nhẫn nại không được, đúng lúc đó Lý Phong kêu lên:" Mẹ ôi, hai vị chủ công vì chúng ta mà đi ra ngoài liều mạng, chúng ta lại phải ở trong này nhìn bọn họ chịu nhục, lão tử nhìn không được, người nào có tâm huyết có lương tâm đều cùng lão tử lao ra liều mạng!"

https://thuviensach.vn

Tướng sĩ và dân chúng toàn thành đã sớm bị tinh thần thấy chết không sờn của đám người Từ Ngạo Thiên cảm động, ở dưới lời nói của Lý Phong lại càng chộn rộn như kiến bò trên chảo nóng, chờ sau khi cửa thành mở rộng gần như nhân mã toàn thành tất cả đều xuất động, mọi người giơ tảng đá, mộc côn trong tay, hô to:" Chủ công, chúng ta đến đây!"

"Ai cũng đừng nghĩ đoạt đi nhà của chúng ta!"

"Vì gia đình mà chiến!"

"Vì chủ công mà chiến!"

…

Tiếng hô to liên tiếp không dứt bên tai, tất cả binh lính, dân chúng bên trong thành Đông Hải ùn ùn lao về phía chiến trường.

Trên chiến trường bọn lính của Lăng quân đã sớm bị Phương Tử Vũ dọa cho khiếp đảm lại thấy tình thế như vậy đều bỏ chạy tán loạn, không ai cho rằng đây là một hành vi đáng xấu hổ, dưới tình huống như vậy mà lựa chọn chạy trốn là sáng suốt nhất.

Lực lượng của dân chúng là cường đại nhất.

Lăng Hào lắc đầu cười khổ, hắn biết mình đã thua, hơn nữa là thua hoàn toàn. Thua bởi lực lượng của dân chúng, thua bởi sự điên cuồng của Phương Tử Vũ, càng thua bởi trí kế (trí tuệ và mưu kế) của Từ Ngạo Thiên. Khó trách Từ Ngạo Thiên lại dám lấy lực lượng của hơn một trăm người mạnh mẽ ngăn cản hai vạn đại quân, thì ra hết thảy đã sớm nằm trong kế hoạch của hắn.

Từ Ngạo Thiên không phải thằng ngốc, dựa vào hai ngàn người chống lại hai vạn đại quân là tuyệt đối không có khả năng đánh thắng, cho nên hắn sớm đã nghĩ đến mượn lực lượng của dân chúng. Tuy rằng hắn thật sự không đành lòng liên lụy đến dân chúng, nhưng hắn cũng biết, muốn đánh thắng trận này chỉ có thể dựa vào lực lượng của mấy vạn dân chúng trong thành.

Từ Ngạo Thiên lấy một trăm kỵ binh ngạnh kháng hai vạn đại quân, mặc dù biết rõ là đi chịu chết, nhưng hắn biết chỉ có như vậy mới có thể kích phát ý chí chiến đấu của dân chúng, khiến cho bọn họ sinh ra đồng tình, nói cách khác kết cục này đã sớm nằm trong tính toán của Từ Ngạo Thiên.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên cũng dự đoán được bản thân thực sự có thể chiến tử sa trường, nhưng hắn không oán không hối hận. Chẳng qua hắn không nghĩ tới, bởi vì mình gặp chuyện đã khơi dậy ma tính trong cơ thể Phương Tử Vũ, khiến cho hắn đại phát cuồng tính, huyết tiên tứ phương.

Lăng Hào lắc lắc đầu, cười khổ nói:" Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ, các ngươi đã thắng, Lăng Hào ta thua tâm phục khẩu phục". Dứt lời, Lăng Hào phi thân lên ngựa, kéo cương ngựa nói:" Minh Kim, rút quân".

Lăng Hào không hổ là nhất đại danh tướng, tới thong dong, đi cũng tiêu sái. Có thể thả thì thả, có thể thu thì thu, biết rõ bại cục đã định, ở lại hy sinh vô ích không bằng tạm thời lui lại bảo tồn thực lực.

Quay đầu lại nhìn Từ Ngạo Thiên đã hôn mê đang được thiết huyết kỵ bảo vệ và Phương Tử Vũ còn đang điên cuồng chém giết, Lăng Hào bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, kéo mạnh dây cương quát:" Đi!". Theo con đường lúc trước đến chạy vội đi.

Một trận chiến lại có kết cục kịch tính như một vở kịch.

Một trận chiến ngoài thành Đông Hải được ca ngợi là thiên cổ danh chiến lưu danh sử sách. Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ dẫn một trăm thiết huyết kỵ chống lại hai vạn đại quân của Lăng Hào, cuối cùng bức lui đại quân của Lăng Hào. Tuy rằng bức lui đại quân là công lao của quân dân toàn thành, nhưng khi tới miệng những người không biết, hoàn toàn đều là do bản lãnh của Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ và thiết huyết kỵ dọa cho Lăng Hào vỡ mật, không dám tái chiến.

Trong đó, hơn một trăm thiết huyết kỵ đến cuối cùng chỉ còn lại mười hai người, mười hai người này từ nay về sau lại được quân dân toàn thành Đông Hải ca ngợi là'Anh hùng thập nhị vệ', mà Từ Ngạo Thiên đãchịu trọng thương ở trong trận, sunh tử không rõ. Thập nhị vệ còn sống và Phương Tử Vũ đều là vết thương đầy mình, toàn thân trên dưới không có chỗ nào hoàn hảo, khi cởi quần áo ra khiến người ta không nỡ nhìn.

Cũng chính là một trận chiến này, đã khiến danh vọng của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ được đẩy lên đỉnh điểm trước này chưa từng có, đám người ngày xưa như Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, gần đây như Vũ Văn Hóa, Vương Bạc, Từ Viên Lãng toàn bộ đều bị gạt sang một bên.

https://thuviensach.vn

Đông Hải thành, thành nhân gian yên vui cuối cùng, chiếc nôi chạy nạn của nạn dân, hy vọng duy nhất của dân chúng. Vô số người đều chạy về Đông Hải, không tới ba ngày nhân số của Đông Hải thành đã tăng vọt đến mức xưa nay chưa từng thấy, sau năm ngày các thôn trang, tiểu trấn xung quanh Đông Hải tất cả đều là đầu người di chuyển.

Binh lực của Đông Hải lập tức nhảy vọt từ hai nghìn người đến một vạn năm nghìn nhân mã, đây là do Lý Phong và Lãnh Vô Tâm tiếp thu tác phong'Trữ tinh vật lạn' của Từ Ngạo Thiên, từ đó chọn lựa kỹ càng tuyển ra.

Thiết huyết kỵ một trận chiến thành danh, vô số người đều lấy việc gia nhập thiết huyết kỵ làm mục tiêu lớn nhất trong cuộc đời, sau khi trải qua lựa chọn nghiêm khắc, thành viên của thiết huyết kỵ được mở rộng tới ba trăm người. Bởi vì Từ Ngạo Thiên vẫn hôn mê bất tỉnh, mà Phương Tử Vũ vẫn một mực ở bên cạnh Từ Ngạo Thiên không thể phân thân, cho nên nhiệm vụ huấn luyện thành viên mới của thiết huyết kỵ đều dồn lên người'Anh hùng thập nhị vệ'.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ngạo Thiên Nguy Cấp

” Năm ngày rồi, Từ Ngạo Thiên đã hôn mê suốt năm ngày.

Năm ngày gần đây hắn sốt cao không ngừng, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, có vô số đại phu danh y xem qua đều thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp).

Đông Hải thành rất nghèo rồi, nghèo đến mức không có thứ gì để hắn tẩm bổ. Đã nhiều ngày nhân số của Đông Hải thành tăng vọt, mới qua năm ngày ngắn ngủi, nhân số của Đông Hải thành bao gồm cả các thôn trấn phụ cận đã muốn vượt quá mười vạn người, hơn nữa con số này vẫn còn không ngừng tăng lên mỗi ngày.

Cũng may Đông Hải thành ở gần biển, có không ít người ra biển bắt cá mà sống, hơn nữa đất đai của các hương trấn phụ cận rất phì nhiêu, mỗi gia đình đều được phân một mảnh đất đai do Lãnh Vô Tâm phân chia, dân chúng đều đã tự giác canh tác lương thực trên mảnh đất nhà mình được chia.

Đối với vấn đề thu nhận dân chúng và phát triển của Đông Hải thành, Phương Tử Vũ giao cho Lãnh Vô Tâm và Lý Phong toàn quyền phụ trách, mà hắn lại tránh ở trong phòng của Từ Ngạo Thiên đóng cửa không ra.

Năm ngày qua Phương Tử Vũ ngày đêm đều tự cấp chân khí vận chuyển cho Từ Ngạo Thiên kéo dài sinh mệnh cho hắn, giờ phút này hắn đã ở tình trạng kiệt sức, sắc mặt tái nhợt, mắt hõm sâu, cả người tiều tụy rất nhiều.

“Cộc cộc”

Phương Tử Vũ mới vừa vì Từ Ngạo Thiên thu công đang chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, hơi phun ra một hơi, nhẹ giọng nói:” Chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Lăng Nguyệt".

Thanh âm trong trẻo của Lăng Nguyệt vang lên ở ngoài cửa:" Phương đại ca, muội mang chút thức ăn đến cho huynh".

Phương Tử Vũ bình thản nói:" Không cần".

Lăng Nguyệt vội la lên:" Nhưng năm ngày rồi huynh cũng chưa ăn gì".

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói:" Ta không cần".

"Nhưng mà…"

"Đủ rồi". Phương Tử Vũ lạnh giọng quát:" Không có việc gì đừng đến làm phiền ta".

Ngoài cửa, Lăng Nguyệt sau một lúc trầm mặc lại sợ hãi nói:" Vậy để cho Từ đại ca ăn một chút đi, huynh ấy bị thương, thân thể yếu đuối, không ăn chút gì sao chịu được chứ".

Phương Tử Vũ quay đầu nhìn thoáng qua Từ Ngạo Thiên đã ngủ, năm ngày này hắn chỉ lo vận công chữa thương cho Từ Ngạo Thiên, đã hoàn toàn quên hắn còn chưa tới Tích Cốc kỳ, do không ăn năm ngày khuôn mặt khỏe mạnh của Từ Ngạo Thiên đã có chút lõm xuống.

Thở thật dài, Phương Tử Vũ nhẹ giọng nói:" Vào đi".

Cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra, Lăng Nguyệt xinh đẹp bưng hai chén cháo loãng nhẹ nhàng tiến vào.

"Ngươi cho huynh ấy ăn, ta muốn vận công, không được làm phiền ta". Phương Tử Vũ nói xong không để ý tới phản ứng của Lăng Nguyệt liền tự nhắm mắt vận công.

Lăng Nguyệt ngồi vào bên giường nhẹ nhàng nâng đầu của Từ Ngạo Thiên gối lên đùi mình, đút cho hắn từng thìa từng thìa nhỏ cháo loãng, chờ Từ Ngạo Thiên uống hết cháo, Lăng Nguyệt mới nhẹ nhàng nâng đầu hắn đặt lên giường, sau đó bưng bát xoay người đi ra. Khi đi ra đến cửa, ánh mắt phức tạp của Lăng Nguyệt liếc nhìn Phương Tử Vũ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, sau đó mới nhẹ nhàng rời đi.

Nghe được tiếng bước chân của Lăng Nguyệt đã đi xa, Phương Tử Vũ chậm rãi mở mắt, lắc lắc đầu cười khổ. Quay đầu nhìn Từ Ngạo Thiên đang hôn mê, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục điều tức.

Cũng không biết trải qua bao lâu ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ đang nhắm mắt hỏi:" Chuyện gì?"

Ngoài cửa thanh âm của thủ vệ đáp:" Nhị chủ công, bên ngoài có vị đạo sĩ muốn gặp hai vị chủ công, hắn nói hắn có biện pháp cứu mạng của Đại chủ công."

Hai mắt của Phương Tử Vũ đột nhiên mở ra, bên trong gian phòng hôn ám đột nhiên hiện lên hai đạo hàn quang.

Phương Tử Vũ lạnh giọng hỏi:" Hắn là ai vậy?"

"Đạo sĩ không chịu nói, hắn chỉ nói là bạn cũ của hai vị chủ công. Chẳng qua vị đạo sĩ này tuổi đã khá cao, y phục cũng tương đối cũ nát lôi thôi…"

Phương Tử Vũ môi có chút giần giật, nói:" Gọi hắn vào đây."

"Dạ!"

Thủ vệ ly khai, rất nhanh hắn đã trở lại, nhưng trong tai của Phương Tử Vũ chỉ nghe thấy tiếng bước chân của thủ vệ.

"Cộc cộc."

"Chủ công, vị đạo trưởng kia đã…"

Cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, một lão đạo sĩ ăn mặc lôi thôi một bàn tay giơ lên phía trước đang mỉm cười nhìn Phương Tử Vũ.

Thủ vệ quá sợ hãi, nhanh chóng rút kiếm, kêu lên:" Ngươi…"

Lúc này thanh âm lạnh nhạt của Phương Tử Vũ truyền đến:" Ngươi làm sao lại đến đây?"

Lão đạo sĩ nhún nhún vai tùy ý nói:" Nhớ các ngươi."

Thủ vệ lúc này mới tin tưởng đạo sĩ này quen biết với hai vị chủ công, đút kiếm vào bao xấu hổ đứng ở một bên.

Phương Tử Vũ phất tay ý bảo thủ vệ rời đi, mới khẽ hỏi:" Ngươi không phải đang bế quan sao?"

Lão đạo sĩ đi tới bên giường của Từ Ngạo Thiên, nói:" Trước đây vài ngày tâm thần của ta không yên, liền gieo cho các người một quẻ, biết được tiểu tử này sẽ gặp kiếp nạn, cho nên liền xuất quan chạy suốt đêm tới đây."

Phương Tử Vũ nhìn chằm chằm lão đạo sĩ, giễu cợt:" Ngươi lại có lòng tốt như vậy?"

https://thuviensach.vn

Lão đạo sĩ cười khanh khách nói:” Ngươi con bà nó, đừng có phá ta như vậy có được không.” Nói xong, lão đạo sĩ nâng một bàn tay của Từ Ngạo Thiên lên bắt mạch cho hắn.

Phương Tử Vũ lẳng lặng nhìn lão, không lên tiếng quấy rầy.

Sau một lúc lâu, lão đạo sĩ mới nhẹ nhàng buông cánh tay của Từ Ngạo Thiên, lắc đầu thở dài.

Phương Tử Vũ hỏi:” Thế nào?”

Lão đạo sĩ cười khổ nói:” Không tồi, có ngươi một Nguyên Anh cao thủ vận công bảo vệ tâm mạch cho hắn, nếu không hắn đã sớm chết rồi.”

“Còn cứu được hay không?”

Lão đạo sĩ không đáp lời hắn, đi thẳng đến bên cạnh bàn, nhấc ấm trà lên lắc lắc, phát hiện bên trong trống không, quay đầu hỏi Phương tử Vũ:” Ta vất vả từ xa tới, cũng không mời ta uống chén trà?”

Phương Tử Vũ vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn, lại hỏi:” Có cứu được hay không?”

Lão đạo sĩ buông ấm trà, lắc đầu nói:” Tiểu tử kia, phải có chút tính nhẫn nại…”

“Câm miệng.” Phương Tử Vũ lạnh lùng quát:” Lão đầu chết tiệt, lão chỉ cần nói cho ta biết còn cứu được hay không, không cần nói lời vô nghĩa.”

Lão đạo sĩ giả bộ ủy khuất nói:” Này, ta tốt xấu gì cũng là sư thúc tổ của các ngươi, ngươi nói chuyện với ta không thể tôn trọng một chút được sao?”

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:” Vậy phải xem lão có đáng để ta tôn trọng hay không.”

“Như thế nào không đáng?” Lão đạo sĩ chỉ vào mũi mình kêu lên:” Vì các ngươi mà lão nhân gia ta phải phá quan, tu vi giảm đi, vì các ngươi mà lão nhân gia ta phải trèo đèo lội suối thiên tân vạn khổ tới đây, vì các ngươi…”

“Câm miệng!” Phương Tử Vũ quát:” Nếu còn nói lời vô nghĩa ta sẽ gọi người đuổi lão ra khỏi Đông Hải.”

Lão đạo sĩ chỉ Từ Ngạo Thiên nằm trên giường, cười khổ nói:” Ngươi đuổi ta đi, hắn cũng sẽ không cứu được.”

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ trong mắt tinh quang chợt lóe, trầm giọng hỏi:” Ca ca của ta còn cứu được?”

Lão đạo sĩ gật gật đầu nói:” Hy vọng thì vẫn có, chỉ có điều quá khó khăn.”

Ngữ khí của Phương Tử Vũ dường như cũng có chút khách khí, hỏi:” Làm sao cứu?”

Lão đạo sĩ thở dài, nói:” Hồn phách của Từ tiểu tử đã có xu thế tiêu tán, muốn cứu hắn trước hết phải lấy được Băng Tinh Ngọc Phách của Ngọc Hàn cung để ngưng hồn tụ phách cho hắn.”

Phương Tử Vũ đứng lên hỏi:” Ngọc Hàn cung ở đâu?”

“Ở đỉnh Thiên Sơn.”

“Được, ta lập tức đi.” Phương Tử Vũ nói xong liền muốn nhấc chân rời đi.

“Chờ chút.” Lão đạo sĩ vội vàng đuổi theo kéo tay Phương tử Vũ kêu lên:” Tiểu tử ngươi làm sao một chút kiên nhẫn cũng không có, ngươi cứ như vậy mà đi thì không đợi ngươi trở về cứu Từ tiểu tử, mạng của ngươi đã sớm mất ở nơi đó rồi.”

Phương Tử Vũ sốt ruột nhìn lão không nói gì, lão đạo sĩ vội ho một tiếng mới tiếp tục nói:” Băng Tinh Ngọc Phách được Ngọc Hàn cung coi là bảo vật trấn phái, bọn họ sẽ không dễ dàng cho mượn.”

Phương Tử Vũ cau mày hỏi:” Vậy sao lão còn để ta đi lấy?”

Lão đạo sĩ cười khổ nói:” Ta cũng không có biện khác a, tình huống hiện tại của Từ tiểu tử ngoại trừ Băng Tinh Ngọc Phách thì không có thứ gì có thể cứu hắn một mạng.” Vội ho một tiếng, lão đạo sĩ lại tiếp tục nói:” Chẳng qua có hy vọng còn tốt hơn là không có hy vọng, tận lực tốt hơn nói, xem xem có thể trước đem Băng Tinh Ngọc Phách đến dùng hay không. Vốn ta nghĩ tự mình đi một chuyến, chẳng qua với tu vi của ngươi cũng không thể tiếp tục bảo mệnh cho Từ tiểu tử được bao lâu, chỉ sợ không chống đỡ được đến khi ta trở về, cho nên chỉ có thể để ta bảo mệnh cho hắn còn ngươi đi mượn Băng Tinh Ngọc Phách.”

Ngừng lại một chút, lão đạo sĩ lại tiếp tục nói:” Chẳng qua ngươi phải nhanh chóng quay về, ta liều mạng dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể kéo

https://thuviensach.vn

dài tính mệnh cho hắn mười ngày, mười ngày sau nếu ngươi không mang được Băng Tinh Ngọc Phách về, đến lúc đó cho dù thần tiên hạ phàm cũng khó cứu được hắn.”

Phương Tử Vũ khe khẽ gật đầu, lạnh giọng nói:” Được, trong vòng mười ngày ta nhất định mang theo Băng Tinh Ngọc Phách trở về, nơi này liền giao lại cho lão.” Dứt lời, Phương Tử Vũ lắc mình hối hả rời đi.

Lão đạo sĩ lắc đầu cười khổ nói:” Tính tình thật sự là không chịu nổi, ôi, đáng thương cho lão già ta a.”

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đao Tôn Kiếm Hoàng

Thiên sơn sừng sững, kéo dài 2500km từ đông sang tây, độ rộng theo hướng nam bắc khoảng 250-350km. Phía tây bắt đầu từ biên giới Trung Cáp (Uzbekistan?) kéo dài về phía đông đến Tinh Tinh hạp (Tân Cương?) *, nằm trong cảnh nội nước Trung Quốc kéo dài 1700km. Cả dãy núi Thiên Sơn được chia làm ba đoạn, từ bắc đến nam phân biệt là Bắc Thiên sơn, Trung Thiên sơn và Nam Thiên sơn.

Nói đến Thiên sơn không thể không nói đến Thiên Trì.

Thiên sơn Thiên Trì nằm ở đoạn giữa Thiên sơn, lệch về bên sườn núi phía bắc, là một hồ nước tự nhiên trên núi cao.

Thiên Trì, mặt hồ hình bán nguyệt, nước hồ trong veo, óng ánh như ngọc. Được ôm ấp bởi các dãy núi ở bốn phía xung quanh, cây cối xanh tốt như tấm thảm mượt, các loài hoa dại tự như gấm đẹp rực rỡ. Có tiếng là’viên ngọc quý Thiên Sơn’. Thẳng tắp, xanh ngắt các loài thông, tùng, mọc khắp núi che lấp mặt trời. Phía đông nam của Thiên Trì là ngọn núi chính Bác Các Đạt (Trong tiếng Mông Cổ nghĩa là’Dãy núi thần linh’). Liên tiếp với ngọn núi chính còn có hai ngọn núi nữa. Từ phía xa nhìn lại, ba ngọn dàn hàng, cao vút xuyên thấu tầng mây, tự như giá bút. Đỉnh núi bao phủ bởi một lớp tuyết trắng, phản chiếu ánh sáng lấp lắng, giao hòa với màu nước xanh biếc của Thiên Trì, tạo thành cảnh quan thiên nhiên tuyệt đẹp.

Đặc sản của Thiên sơn là tuyết liên, được người đời gọi là Thiên sơn tuyết liên, còn có tên gọi khác là Tuyết Hà hoa. Chủ yếu sinh trưởng ở phía

https://thuviensach.vn

nam bắc của Thiên sơn. Giáp ranh với A Nhĩ Thái sơn và Côn Lôn sơn, mọc trên những vách đá dựng đứng phủ đầy tuyết.

Tuyết Liên là đặc sản đặc biệt chỉ có ở Thiên sơn, về phương diện ứng dụng trong y dược đã có vài trăm năm lịch sử.

Tục truyền, bông sen trong tuyết này, là khi Dao Trì vương mẫu đến Thiên Trì tắm rửa do các tiên nữ rải ra. Đối diện với đỉnh núi cao cách mặt nước biển năm ngàn mét chính là một mặt gương trong suốt xinh đẹp. Tuyết liên được coi là thần vật. Uống qua giọt nước đọng trên cành lá, cũng có thể xua tà, trừ bệnh, kéo dài tuổi thọ.

****

Thiên sơn, lạnh vô cùng, trên núi quanh năm đóng băng, không tan.

Dưới chân núi Thiên sơn có một quán trà, quán trà này là do thôn dân ở xung quanh mở ra, tạo điều kiện cho thương khách đến đây dừng chân uống trà.

Thiên sơn tuy lạnh, nhưng việc làm ăn của quán trà cực tốt, mỗi ngày cơ hồ đều hết ghế. Bởi vì một số người trong võ lâm nhịn không được hấp dẫn của tuyết liên, mỗi ngày đều có người đến Thiên sơn hi vọng có thể đào được Thiên sơn tuyết liên, nghe nói, ăn vào một gốc Thiên sơn tuyết liên công lực có thể tăng lên vài lần, hơn nữa còn có công dụng gìn giữ nhan sắc.

Quán trà mỗi ngày đều tiếp đãi vài lượt người trong lòng ôm hi vọng đến đây đào được Thiên sơn tuyết liên, đồng thời cũng tiễn đưa vài lượt người, còn như có đào được Thiên sơn tuyết liên hay không thì cũng không quan tâm đến.

Hôm nay cũng như mọi ngày, quán trà khách ngồi chật cứng.

Rèm cửa đột nhiên bị xốc lên, bóng dáng của một tên thiếu niên đứng bên ngoài cửa, gió lạnh xuyên qua cửa quán lùa vào đám người đang ngồi bên trong. Vài người không khỏi rùng mình vì lạnh, vẻ mặt khó chịu nhìn người vừa mới đến.

-Con mẹ…. - Một tên đại hán mở miệng chuẩn bị chửi lớn, bỗng nhiên nhìn thấy một ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía hắn, ánh mắt băng

https://thuviensach.vn

lãnh so với gió rét ở bên ngoài càng thêm lạnh, đại hán bất giác hai hàm răng đánh lập cập, đem lời nói còn ở trên môi mạnh mẽ nuốt vào bụng.

Thiếu niên buông rèm cửa xuống, đi thẳng đến chiếc bàn còn trống ở góc quán ngồi xuống, tiểu nhị khuôn mặt tươi cười chạy đến, đặt xuống trước mặt thiếu niên một bình trà, hỏi:

-Khách quan muốn dùng gì?

Thiếu niên lắc đầu, bưng cốc trà đầy lên uống vài ngụm, tiểu nhị vẻ mặt khó coi, trên miệng lẩm bẩm vài tiếng rồi rời đi.

Rèm cửa một lần nữa lại bị nâng lên, một kẻ dáng vẻ hèn mọn đáng khinh, mặt rỗ đi vào, rất nhanh buông rèm xuống.

Mọi người lại rét run một lần, tên đại hán lúc trước, từ trong ánh mắt lấp lánh ánh sáng của thiếu niên nọ, cảm thấy thiếu niên không phải là kẻ dễ chọc, cho nên nhẫn nhịn không phát tác. Lúc này, rốt cuộc cũng tìm được đối tượng có thể để cho hắn phát tiết, đem oán khí của cả lần trước đồng thời phát tiết ra, đại hán vỗ bàn đứng dậy hét:

-Con mẹ ngươi, mẹ ngươi không mở cửa sẽ chết sao!

Tên mặt rỗ cười nói:

-Vị đại ca này, không phải là tôi cố ý……

-Con mẹ ngươi, lão tử kệ mẹ ngươi là có cố ý hay không, con mẹ ngươi chọc giận lão tử, xem lão tử có lột da ngươi không. -

Tên mặt rỗ cười cầu tài nói:

-Xin lỗi đại ca, vì tỏ thành ý xin lỗi, tôi nguyện ý miễn phía nói cho đại ca một ít tin tức. -

Mọi người lúc này mới chợt hiểu ra, nguyên lai tên mặt rỗ này là kẻ bán tin trên giang hồ.

Cái gọi là giang hồ kẻ bán tin đều là những kẻ đi buôn bán những tin tức mới nhất trên giang hồ, bọn họ dựa vào bán tin tức mà sống tạm qua ngày. Chỉ có điều, loại người này cũng rất kiếm được tiền, có đôi khi chỉ cần một tin tức động trời cũng có thể khiến cho bọn họ hạnh phúc sống qua nửa cuộc đời.

Đại hán lộ ra vẻ xem thường, nói:

https://thuviensach.vn

-Con mẹ nhà ngươi, tin tức của ngươi nếu lão tử đã nghe qua, lão tử lập tức vặn gãy cổ nhà ngươi.

Tên mặt rỗ khẽ cười, nói:

-Khẳng định là đại ca chưa từng nghe qua, tôi cũng vừa mới nhận được tin tức này mà thôi.

Thấy mọi người trong quán trà đều lộ ra vẻ chú ý, tên mặt rỗ hài lòng mỉm cười, ho khan một tiếng rồi nói:

-Các vị có biết không, Kiếm Hoàng thụ thương rồi….

-Rầm! - Đại hán dùng lực vỗ mạnh lên mặt bàn, hét lên:

-Con mẹ nhà ngươi, tin tức này lão tử đã nghe trước đây vài trăm năm rồi.

Tên mặt rỗ vội vàng cười cầu tài, nói:

-Đại ca trước tiên đừng vội, tôi nói không phải là điều này.

Đại hán hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, hét lên:

-Nói!

Tên mặt rỗ xoa xoa tay, ánh mắt đảo một vòng quanh quán trà, thấy mọi người có mặt trong quán đều nhìn về phía hắn, duy chỉ có một tên thiếu niên ngồi trong góc quán đang tự rót tự uống, xem hắn như không tồn tại. Tên mặt rỗ cũng không thèm để ý, tiếp tục nói:

-Kiếm Hoàng thụ thương không thể chữa trị, Đao Tôn vì cứu Kiếm Hoàng một mình một người rời đi, nghe nói là đang chạy đến Thiên sơn này.

-Ngươi nói cái gì? Đao tôn Phương Tử Vũ đích thân tới Thiên sơn? - Tất cả mọi người đang có mặt trong quán trà dường như đồng thanh hô lên.

Thiếu niên ngồi ở góc quán đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Thiếu niên này chính là Phương Tử Vũ, vì cứu Từ Ngạo Thiên mà chạy đến Thiên sơn. Trải qua ba ngày lặn lội không quản đường xá xa xôi, Phương Tử Vũ rốt cuộc cũng chạy đến chân núi Thiên sơn. Lúc này, khuôn mặt tuấn mỹ của nó đã nhuộm vẻ phong trần, một bộ quần áo võ sĩ màu đen bó sát người đã rách nát nhiều chỗ, khuôn mặt tiều tụy.

Cũng may là Phương Tử Vũ tu vi đã đạt đến Nguyên Anh kỳ, đổi lại là người khác, trước tiên không nói đến việc có thể trong ba ngày chạy từ

https://thuviensach.vn

Đông Hải đến Thiên sơn, cho dù dùng ngựa chạy không ngừng nghỉ, lúc này cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Phương Tử Vũ có công lực cao thâm chống đỡ, hơn nữa suốt chặng đường không ngừng mua ngựa, đổi ngựa, gặp phải vật cản liền bỏ ngựa, thi triển khinh công vội vàng chạy qua, cho nên mới có thể trong vòng ba ngày chạy đến Thiên sơn. Nhưng cho dù là như vậy, lúc này Phương Tử Vũ cũng đã mệt lử, vẻ mặt mệt mỏi.

Đao tôn Phương Tử Vũ? Vậy Kiếm hoàng chính là Từ Ngạo Thiên? Phương Tử Vũ mỉm cười, hai huynh đệ bọn họ từ lúc nào bị người ta đội lên đầu danh hiệu đao tôn và kiếm hoàng nhỉ?

Vào lúc Phương Tử Vũ đang suy nghĩ mông lung, tên đại hán nọ túm chặt lấy ngực áo của tên mặt rỗ, hét lên:

-Điều ngươi nói là sự thật? Đao tôn lão nhân gia thật sự sẽ đến Thiên sơn?

Đao tôn? Lão nhân gia? Phương Tử Vũ ánh mắt quái dị nhìn tên đại hán, chẳng lẽ nó sai rồi? Trên đời này còn có một Phương Tử Vũ thứ hai? Phương Tử Vũ kia hình như rất già, lão mới là Đao tôn?

Tên mặt rỗ khó khăn lắm mới giãy thoát khỏi bàn tay của tên đại hán, khinh thường cười nói:

-Đại ca, từng câu từng chữ của tôi là thật, nếu tôi có nửa từ giả dối, thiên lôi đánh tôi chết tươi.

*Chú ý: Địa lý này mình dựa trên google, cho nên không đảm bảo được độ chính xác của nó!!!

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đao Tôn Ngộ Tần Vương

"Ầm!" Tiếng nói chuyện lập tức nổ tung ra, từng bàn từng bàn một xì xào bàn tán, đề tài đương nhiên đều không thoát khỏi sự kiện Đao tôn đích thân tới Thiên sơn.

-Ngươi nói thương thế của Kiếm hoàng thật sự là nghiêm trọng vậy sao? Nếu không Đao tôn sẽ không một mình chạy đến đây? -

-Đao tôn, cũng có thể gọi là một anh hùng đấy, một mình một người ngăn đón hai mươi vạn đại quân, còn đánh giết cho hai mươi vạn đại quân kêu cha khóc mẹ nữa. -

-Hai mươi vạn? Sao ta lại nghe được là hai trăm vạn nhỉ? -

-……. -

-Nghe nói Kiếm hoàng và Đao tôn đều đã hơn tám mươi tuổi rồi?

-Khẳng định là như vậy, nếu không bọn họ không thể nào có được công lực cao cường, ngạo thị thiên hạ vô địch thủ như vậy được. -

-Thật là muốn chính mắt nhìn thấy Đao tôn lão nhân gia người a. -

-Đánh rắm! Ngươi cho rằng Đao tôn là người muốn gặp liền gặp được sao? Người ta tốt xấu gì cũng là một phương bá chủ, đi ra lần này nhất định là tiền hô hậu ủng. Muốn gặp ngài? Vậy lấy đầu của ngươi đi gặp đi. -

……..

-Khái! - Tên mặt rỗ ho khan một tiếng cắt đứt nghị luận của mọi người, hô lên:

-Các vị đại ca, tôi còn có một cái tin tức nữa, không biết các vị có hứng thú nghe hay không đây?

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người lập tức an tĩnh trở lại, đem ánh mắt tất cả dồn lên trên người tên mặt rỗ.

Tên mặt rỗ cười khổ nói:

-Nhưng tôi còn phải nuôi sống gia đình, cái này…Mọi người muốn mua tin, tôi có thể lấy một đổi một, tuyệt không để cho các vị đại ca chịu thiệt.

Mọi người lúc này mới giật mình chợt hiểu, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đáng tiếc không ai chịu bỏ tiền ra đem tin tức mình mua chia sẻ với những người khác. Lúc này, ông chủ quán trà mỉm cười, lấy ra một đỉnh bạc đưa cho tên mặt rỗ, hắn cầm ở trong tay tung lên tung xuống, cười hì hì rồi bỏ vào túi tiền. Mọi người đều tán thưởng nhìn ông chủ, ông chủ này quả thật là rất biết cách làm ăn. Tổn thất một chút tiền, nhưng đổi lại không chỉ là một chút bạc vụn như vậy nữa.

Tên mặt rỗ ánh mắt đảo qua mọi người, mở miệng nói:

-Kỳ thật Đao tôn một mình chạy đến Thiên sơn, chắc hắn là có thể đến đây trong hai ngày.

-Con mẹ nó. - Đại hán vỗ đùi hét lớn: -Ngươi đang đùa cợt ta có phải hay không?

Tên mặt rỗ vội vàng cười cầu tài nói:

-Đại ca, huynh đừng gấp, vừa rồi chỉ là cái tin phụ tặng mọi người, tin tức chân chính thu phí đó là: Kiếm hoàng và Đao tôn tuổi đời đều không đến hai mươi.

Nói xong, tên mặt rỗ xoay người xốc vội rèm cửa lên, nhanh chóng chạy mất.

-Con mẹ nó. - Đại hán là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, mắt thấy tên mặt rỗ đã chạy mất, chỉ có thể chửi to: - Tên khốn kiếp, lại dám đùa giỡn với ông nội ngươi, ngày sau để cho lão tử gặp được ngươi, lão tử cam đoan lột da ngươi.

-Được rồi, Tiểu Ba. - Một lão giả ngồi cùng bàn với tên đại hán gõ nhẹ lên mặt bàn, nói: -Mau ngồi xuống, đừng để cho người ta chê cười.

Tên đại hán được gọi là Tiểu Ba kia, không hết tức giận ngồi xuống, bất bình mở miệng kêu lên:

-Sư thúc, tên mặt rỗ đó rõ ràng là một tên lừa đảo….

https://thuviensach.vn

Lão giả mỉm cười hỏi:

-Hắn lừa ngươi cái gì?

-Hắn….. - Đại hán gãi gãi đầu, nhưng vẫn không nói ra được.

Lão giả khẽ cười, nói:

-Kỳ thật hắn nói không sai, Kiếm hoàng và Đao tôn đều chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi mà thôi.

Mọi người trong quán trà ánh mắt không tin nhìn lão giả, đại hán đại biểu cho ý nghĩ trong lòng của mọi người, nhảy dựng lên nói:

-Điều này sao có thể, chưa đến hai mười tuổi lại có thể có công lực cao tuyệt như vậy? Đao tôn còn là một người độc đấy hai mươi vạn….. ơ, hai trăm vạn đại quân nữa.

Lão giả bật cười nói:

-Ngươi cho Đao tôn là thần sao? Một người làm sao có thể ngăn cản được hai trăm vạn đại quân? Theo ta thấy hắn ngày đó có thể ngăn cản được hai trăm người đã là rất giỏi rồi.

Đại hán không dám tranh cãi, nhưng mọi người trong quán trà thì không đồng ý, đều chỉ trích lão giả hồ đồ, nói hưu nói vượn.

-Con mẹ ngươi, dám phá hủy danh dự Đao tôn….

-Con mẹ ngươi, Đao tôn võ công cái thể, không phải ngươi, cái loại lão già sắp chết, có thể tùy ý đoán bậy đoán bạ…..

……

Mọi người nói năng loạn xạ, nhưng đều có một điểm giống nhau, đó là bọn họ đều phản bác lại câu nói kia của lão giả.

Lão giả cũng không thèm để ý, khẽ cười nói:

-Không biết các vị đã nghe nói qua về Tử Y Hậu người này chưa?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Tử Y Hậu ở trong võ lâm cũng được xem như là một nhân vật thành danh.

Thấy mọi người đều không nói, lão giả mỉm cười, tiếp tục nói:

-Tử Y Hậu đã từng giao đấu với Đao tôn, cũng là cao thủ duy nhất còn sống sót trở về.

Tiếng người lại sôi trào cả lên, thiên hạ đồn rằng: Lãnh Huyết Đao tôn rat ay tuyệt không lưu người sống, có thể chạy trối chết từ trên tay của Đao

https://thuviensach.vn

tôn khẳng định là kẻ có tài.

Lão giả ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

-Chính miệng Tử Y Hậu nói ra, Đao tôn Phương Tử Vũ đã bước vào tiên thiên cảnh giới, một thân tiên thiên công lực quả thật là siêu tuyệt, càng đáng quý đó là hắn chỉ là thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi.

Đám người một lần nữa xao động cả lên, người người bàn tán, đều không tin tưởng Đao tôn, Kiếm hoàng danh chấn thiên hạ tuổi đời lại chưa đến hai mươi.

Quán trà lúc này trở nên vô cùng náo nhiệt, Phương Tử Vũ khẽ nhíu mày, bỏ lại vài đồng tiền đứng dậy rời đi.

Đại hán nhìn về phía rèm cửa còn đang lay động, lầm bầm khẽ chửi:

-Con mẹ nó, bày đặt cái gì.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai đại hán, hắn quay đầu nhìn lại, hóa ra là tên thiếu niên vẫn một mực không mở miệng nói chuyện ở bàn bên cạnh, thiếu niên này trên người mặc quần áo lụa, tai to mày rậm, trời sinh tướng phú quý.

Thiếu niên mỉm cười, chỉ vào về phía rèm cửa hỏi:

-Huynh có biết người đó là ai không?

Đại hán kinh ngạc lắc đầu.

Thiếu niên cười nói: -Hắn chính là Đao tôn. - Nói xong, thiếu niên đi thẳng ra cửa, nhấc rèm lên rời đi, mấy người ngồi cùng bàn với thiếu niên cũng vội vàng thu thập hành lý đi theo sau nó.

Trong quán trà, mọi người sửng sốt chốc lát, đột nhiên có người vỗ mạnh vào bàn hô lên: - Người đó là Tần vương.

Tiếng người lại một lần nữa sao trào cả lên, lại có kẻ khoác lác nói rằng tổ tiên tích đức, để cho bọn họ cùng với hai đại nhân vật danh chấn thiên hạ cùng nhau uống trà.

Đại hán không tham gia thảo luận, chỉ kinh ngạc nhìn rèm cửa, trên miệng lẩm bẩm: - Trời ơi, trong một ngày ta lại được nhìn thấy hai đại nhân vật.

Gió Thiên sơn, rất lạnh.

https://thuviensach.vn

Đối với Phương Tử Vũ mà nói, điều này không tính là gì cả, ở nơi tuyết bay đầy trời như thế này nó vẫn như cũ, một thân quần áo mỏng manh, ngạo nghễ đứng thẳng trong gió tuyết, lạnh lùng nhìn đám người đang đuổi theo phía sau nó.

Nhóm người này rốt cuộc cũng bắt kịp Phương Tử Vũ, tên thiếu niên cầm đầu chắp tay nói: - Phương huynh.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nhìn hắn, giọng nói lạnh lẽo hỏi: - Ngươi là ai?

-Tại hạ Lý Thế Dân. -

-Tần Vương? -

Lý Thế Dân gật đầu, mỉm cười nói: - Đúng vậy.

Phương Tử Vũ xoay người lại, lạnh nhạt hỏi: - Tìm ta có chuyện gì?

Lý Thế Dân cười nói:

-Nghe tên của Phương huynh đã lâu, như sấm rền bên tai, có thể ở nơi này gặp được Phương huynh, tiểu đệ muốn….

Phương Tử Vũ lạnh lùng ngắt lời, nói: - Không có chuyện gì thì ta đi trước.

Lý Thế Dân trên mặt ửng hồng, xấu hổ cười nói: - Nghe nói Phương huynh lần này là vì Từ huynh đến lấy Thiên sơn tuyết liên?

Phương Tử Vũ đưa lưng về phía hắn, hờ hững nói: - Không liên quan đến ngươi.

Lý Thế Dân không để ý, cười nói: - Nếu chỉ là vì Thiên sơn tuyết liên, tiểu đệ có thể giúp đỡ.

-Không cần. -

Một tên trung niên cao lớn, khoảng ba mươi tuổi, đứng sau lưng Lý Thế Dân hét lên:

-Tiểu tử, Tần vương nhà chúng ta xem trọng ngươi cho nên mới cùng ngươi nói chuyện, đừng cho rằng bản thân mình là Thiên vương lão tử, chọc giận lão tử ta….

Lý Thế Dân nhíu mày, khẽ quát: - Chí Huyền!

Tráng hán ngậm miệng lại, không dám nói tiếp, chỉ là ánh mắt căm tức bắn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ thản nhiên nói: - Không có việc gì đừng làm phiền ta, ta không có thời gian cùng các ngươi dây dưa.

Lý Thế Dân mặt không đổi sắc, mà đám tướng lĩnh đứng sau lưng hắn nghe xong, sắc mặt đều đại biến," Cạch!" một tiếng, Đoạn Chí Huyền rút trường kiếm bên hông, hét lên: - Phương Tử Vũ, người khác tôn kính ngươi làm Đao tôn, nhưng Đoạn Chí Huyền ta không sợ ngươi, ngươi nếu dám tiếp tục vô lễ với Tần Vương chúng ta, vậy đừng trách….

Đoạn Chí Huyền còn chưa nói xong, Phương Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, một chưởng bổ về phía hắn. Một chưởng này tốc độ quá nhanh, nhanh đến nỗi mọi người còn không có phản ứng thì Đoạn Chí Huyền đã trúng chưởng lùi lại phía sau vài bước, sắc mặt lập tức trắng bệch, đột nhiên'Oa' một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, ngay cả Lý Thế Dân cũng sợ hãi biến sắc, vẻ mặt khó coi hỏi: - Phương huynh….

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói: - Đó chỉ là cảnh cáo, nếu tiếp tục làm phiền ta các ngươi đều phải chết. - Nói xong, tung người bay lên núi.

Lý Thế Dân nhìn theo bóng dáng của Phương Tử Vũ, sắc mặt biến đổi không ngừng, qua một hồi lâu mới khẽ thở dài, xoay người nói: - Chúng ta đi thôi.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngọc Hàn Băng Phách

Ngọc Hàn cung, đặt trên đỉnh Thiên sơn, môn phái này rốt cuộc rộng lớn đến mức nào? Không một ai biết được, bởi vì có thể đi vào Ngọc Hàn cung, ngoại trừ đệ tử của bản cung ra cũng chỉ có những tu chân giả với tu vi cao thâm. Còn những người bình thường, bọn họ đều sẽ bị lạc ở trong một khu rừng kỳ quái, sau đó vô tình phát hiện ra mình đã ở dưới chân núi. Bởi vậy dân chúng ở xung quanh đây đều gọi khu rừng đó là Quỷ Đả lâm. Chỉ có những người tu chân mới biết được, khu rừng này đã được thiết đặt một cấm chế cường đại, nếu không tinh thông trận pháp hoặc không có người của bản phía dẫn đường, cũng chỉ có thể dựa vào tu vi cao thâm của bản thân mạnh mẽ xông vào mà thôi.

Đối với Phương Tử Vũ mà nói, xông qua khu rừng này không phải là chuyện khó khăn, trước tiên nó đã là cao thủ Nguyên Anh kỳ, sau nữa là cấm chế của khu rừng này tuy rằng rất cường đại nhưng phạm vi quá rộng, cho nên vì phân tán mà trở nên nhỏ yếu, đem năng lượng của cấm chế chia đều cho ra các nơi, khi đó năng lượng đã không còn cường đại nữa.

Xuyên qua Quỷ Đả lâm, trước mắt xuất hiện một bậc thang đá dài, đỉnh đầu của bậc thang là một tấm biển nguy nga cao vút, trên đó có đề ba chữ thể triện lớn: Ngọc Hàn Cung.

Phương Tử Vũ mỉm cười, loạng choạng bước lên bậc đá.

-Dừng lại.

Đột nhiên nhảy ra bốn tên mặc quần áo võ sĩ màu trắng đem Phương Tử Vũ vây vào giữa, một tên trong đó quát hỏi:

- Là người nào, dám cả gan xông vào Ngọc Hàn cung?

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ thong thả đáp:

- Ngọc Hư Phương Tử Vũ cầu kiến.

Bốn người nọ nghe xong đưa mắt nhìn nhau, kẻ vừa phát ngôn giọng nói trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều, hỏi:

-Ngươi là Đao tôn Phương Tử Vũ?

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu.

Đám người đó hiếu kỳ đánh giá Phương Tử Vũ từ trên xuống dưới một lượt, rốt cuộc nói:

-Ngươi đợi một chút, ta đi thông báo.

Nói xong, xoay người chạy lên bậc đá phía sau lưng.

Một lát sau, kẻ đó chạy trở lại, nói:

-Chưởng môn đồng ý gặp ngươi, đi theo ta.

Dọc theo bậc đá đi lên, đi qua tấm bảng là cửa lớn của Ngọc Hàn cung, trên cánh cửa lớn màu đỏ đinh lớn được sắp xếp thành từng hàng, hai bên trái phải của cửa lớn đặt hai tượng kỳ lân lớn bằng đá. Đi qua cửa lớn, trước mắt hiện ra khoảng sân rộng mênh mông nhìn không thấy cuối, xa xa có một dãy phòng ốc, nguy nga hùng vĩ.

Ngọc Hàn cung vô cùng rộng, nhưng môn đồ lại không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có trên dưới năm trăm người. Bởi vì nhân số quá ít, đi lại trong Ngọc Hàn cung rộng lớn này, ngẫu nhiên mới có thể bắt gặp được một đám người, có cảm giác yên tĩnh vắng vẻ. Ngọc Hàn cung nhân số ít như vậy là bởi vì nó chọn dùng cách thức phong bế môn phái, cứ cách vài năm môn hạ, trưởng lão lại rời núi tìm kiếm người mới thích hợp gia nhập môn phái, chỉ có điều vô luận là bọn họ nỗ lực đến thế nào đi nữa thì nhân số của Ngọc Hàn cung từ trước đến nay vẫn chỉ bảo trì ở con số vài trăm người.

Ngọc Hàn cung có hai bảo vật, một là Thiên sơn Tuyết Liên, tương truyền nếu có thể ăn vào đan dược được luyện chế từ Thiên sơn Tuyết liên, công lực có thể đột nhiên nhảy vọt, nhưng loại thiên tài địa bảo này có thể ngộ mà không thể cầu, Ngọc Hàn cung khai phái trên Thiên sơn đã hơn ngàn năm, cho đến hôm nay cũng chỉ kiếm được hai gốc Thiên sơn tuyết liên, bình thường vẫn xem như bảo bối trân quý, không thể tùy ý lấy ra.

https://thuviensach.vn

Trái ngược với sự nổi tiếng của Thiên sơn tuyết liên, bảo vật còn lại của Ngọc Hàn cung không hề nổi danh, điều này cũng không phải bởi công hiệu của nó không thể so sánh với Thiên sơn tuyết liên, kỳ thật kiện bảo bối này so với Thiên sơn tuyết liền càng có giá trị hơn. Chỉ là Ngọc Hàn cung giữ bí mật tuyệt đối về nó, rất ít người biết được Ngọc Hàn cung có kiện bảo bối này, lão đạo sĩ là một trong số rất ít người biết được sự tồn tại của nó. Nó cũng là mục tiêu lần này của Phương Tử Vũ: Băng Tinh Ngọc Phách.

Bước vào đại điện, nơi là là một cái điện đường rất rộng lớn, hai bên mười hai cây trụ đá thẳng tắp nối với trần nhà, sâu trong đại điện lúc này có mười ba người đang ngồi, bọn họ chính là chưởng môn Ngọc Hàn cung Kiếm Tuệ và mười hai vị hộ cung trưởng lão.

Mười ba người này trên người cũng mặc trang phục võ sĩ màu trắng, chỉ khác với bọn đệ tử ở bên ngoài ở chỗ, sau lưng bọn họ không đeo trường kiếm.

Chưởng môn Kiếm Tuệ mắt to mày rậm, mặt vuông môi dầy, ngồi ở đó khiến cho người ta có một loại cảm giác không giận mà oai.

Phương Tử Vũ đi đến, đưa mắt nhìn mọi người một lượt, từ tốn nói:

-Ngọc Hư cung Phương Tử Vũ bái kiến chưởng môn và các vị trưởng lão.

Kiếm Tuệ khẽ gật đầu, nói:

-Ngươi chính là Phương Tử Vũ, kẻ hiện tại vang danh khắp thiên hạ?

Phương Tử Vũ chậm rãi gật đầu đáp: - Phải.

Kiếm Tuệ mỉm cười gật đầu khen:

-Quả nhiên là hậu sinh khả úy. Ta cùng với các trưởng lão trong phái của ngươi ngang hàng luận giao, vậy gọi ngươi là Phương sư điệt đi.

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu, không nói gì.

Kiếm Tuệ hỏi:

-Không biết Phương sư điệt đến đây có chuyện gì không? Ngọc Hàn cung và Ngọc Hư cung môn phái của ngươi xưa nay qua lại thân thiết, có việc gì khó Phương sư chất cứ nói ra, chỉ cần có thể giúp được, chúng ta sẽ tận lực giúp đỡ ngươi.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ gật đầu cám ơn, nói:

-Ta muốn mượn Băng Tinh Ngọc Phách dùng một chút.

Lời này vừa nói ra, mọi người đang có mặt ở đây sắc mặt đại biến.

Kiếm Tuệ hỏi:

-Phương sư điệt hẳn là từ sư thúc tổ của quý phái nghe được Ngọc Hàn cung ta có Băng Tinh Ngọc Phách?

Phương Tử Vũ nhỏ giọng nói: - Phải.

Kiếm Tuệ trên mặt lộ vẻ khó khăn, nói:

-Ài, không phải là ta không muốn cho sư điệt mượn, chỉ là Băng Tinh Ngọc Phách quan hệ trọng đại….

Phương Tử Vũ ngắt lời nói: - Cứu ca ta xong lập tức sẽ trả lại.

Kiếm Tuệ cười khổ nói:

-Phương sư điệt có điều không biết, Băng Tinh Ngọc Phách kỳ thật chỉ là một viên đan dược, dùng xong liền không cách nào trả lại nữa.

Phương Tử Vũ trầm mặc một lát, vẫn không từ bỏ lại nói:

-Nếu ngài đưa Băng Tinh Ngọc Phách cho ta, ta có thể giúp ngài làm một việc.

Kiếm Tuệ lắc đầu than:

-Tổ huấn khó làm trái, hay là ta đem Thiên sơn tuyết liên cho ngươi mang đi thử xem có được không?

Lời này của Kiếm Tuệ vừa nói ra, mười hai vị trưởng lão ở bên cạnh sắc mặt đồng thời đại biến, chỉ là không có ai mở miệng ngăn cản.

Phương Tử Vũ lạnh nhạt nói:

-Ca ta hồn phách sắp tan, chỉ có thể dùng Băng Tinh Ngọc Phách giúp huynh ấy ngưng hồn.

Kiếm Tuệ trên mặt lộ vẻ khó xử, nói:

-Băng Tinh Ngọc Phách là do tổ sư khai phái Ngọc Hàn cung ta dùng hàn băng vạn năm thêm vào Thiên sơn tuyết liên và rất nhiều thiên tài địa bảo khác, dùng hết tâm huyết cả đời luyện chế, hơn nữa nó cũng chỉ có một viên. Từ tổ sư khai phái của Ngọc Hư cung ta cho đến nay có lưu lại di huấn: Môn hạ đệ tử không được tùy tiện sử dụng Băng Tinh Ngọc Phách.

https://thuviensach.vn

Viên Băng tinh ngọc phách này trải qua hơn một ngàn năm truyền thừa, đến hôm nay đã là tín vật của chưởng môn các đời Ngọc Hàn cung ta.

Phương Tử Vũ khóe miệng giật giật, hờ hững nói:

-Bất quá chỉ là một viên thuốc mà thôi, để đó cũng lãng phí, tại sao không để cho người cần sử dụng?

Kiếm Tuệ lắc đầu cười khổ, lúc này một người trong mười hai vị chưởng lão vỗ bàn đứng dậy, quát:

-Phương Tử Vũ, chưởng môn chúng ta đã hết lời khuyên giải, đừng có mà mặt dầy không biết xấu hổ, nếu không phải là nhìn vào thể diện của Ngọc Hư cung, ta sớm đã đem ngươi đuổi ra khỏi Thiên sơn rồi.

Phương Tử Vũ ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào tên trưởng lão vừa mới nói chuyện, ánh mắt biến lãnh, so với băng tuyết của Thiên sơn còn lạnh hơn, lạnh đến nỗi tên trưởng lão đó không nhịn được rùng mình một cái.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói:

-Không cần cấp thể diện cho Ngọc Hư cung, ta không cần dùng bọn họ làm chỗ dựa.

Trưởng lão cười lạnh nói:

-Nếu không phải là Ngọc Hư cung cho ngươi chỗ dựa, Phương Tử Vũ ngươi cũng chẳng là cái gì.

Thấy quan hệ giữa hai người lâm vào bế tắc, Kiếm Tuệ vội vàng đứng ra giải hòa, nói:

-Phương sư điệt, chúng ta thật sự là có điều khó xử, hay là để ta phái người đến các phái khác hỏi thử, xem xem có còn biện pháp nào khác cứu đại ca của ngươi không?

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói:

-Không cần, ta không có thời gian đợi nữa, trong vòng bảy ngày ta nhất định phải mang được Băng tinh ngọc phách trở về.

Một vị trưởng lão nổi giận quát:

-Phương Tử Vũ, Băng tinh ngọc phách Ngọc Hàn cung chúng ta tuyệt đối sẽ không đưa cho ngươi, cả đời này ngươi cũng đừng mơ tưởng chạm tay được vào nó.

https://thuviensach.vn

Kiếm Tuệ khẽ nhíu mày, nhưng e ngại lão là trưởng lão của bản phái, không nên làm khó lão ở trước mặt người ngoài, chỉ có thể nhẫn nhịn không nói.

Phương Tử Vũ giọng nói lạnh lẽo hỏi:

-Nếu ta nhất định phải lấy được?

Lúc này ngay cả Kiếm Tuệ sắc mặt cũng biến đổi, trưởng lão sắc mặt xanh mét hét lên: - Trừ khi ngươi bước qua xác của chúng ta!

Phương Tử Vũ khóe miệng hơi cong lên, lộ ra một vẻ như cười mà không phải cười, lạnh lùng nói:

- Vậy, các ngươi đi chết đi.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Huyết Nhiễm Thiên Sơn

Lúc này ngay cả Kiếm Tuệ cũng biến sắc, trưởng lão sắc mặt xanh mét hét lên:

- Trừ khi ngươi bước qua xác của chúng ta!

Phương Tử Vũ khóe miệng cong lên, lộ ra một vẻ tựa như cười như không, lạnh lùng nói:

-Tốt, vậy các ngươi đi chết đi.

Phương Tử Vũ đột nhiên bay lên vỗ xuống một chưởng, chưởng phong rít lên, trưởng lão bất ngờ không kịp phòng bị ngay lập tức dính một chưởng toàn lực của Phương Tử Vũ, cả người lùi lại phía sau vài bước, nhất thời sắc mặt trắng bạch.

Mọi người kinh sợ, Kiếm Tuệ quát lớn:

-Phương Tử Vũ, ngươi đang làm gì vậy?

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:

-Là các ngươi muốn ta bước qua xác của các ngươi đi lấy Băng tinh ngọc phách.

Nói xong, Phương Tử Vũ hướng tên môn hồ lúc trước dẫn đường cho nó đánh ra tiếp một chưởng, thuận tay đoạt lấy thanh trường kiếm sau lưng hắn. Tên môn đồ này vẫn còn chưa tỉnh lại từ trận kinh ngạc vừa rồi, đợi đến khi cảm giác được áp lực thanh tỉnh trở lại thì đã quá muộn, ’Rắc! ’ một tiếng, hắn bay thẳng về phía sau, miệng phun máu, xương lồng ngực vỡ vụn rơi xuống đất mà chết.

Kiếm Tuệ rốt cuộc minh bạch Phương Tử Vũ không phải là nói đùa, sắc mặt xanh lè quát lớn: - Phương Tử Vũ!

https://thuviensach.vn

Mười một vị chưởng lão còn lại đem Phương Tử Vũ vây vào giữa, còn vị bị thương đầu tiên lúc này đang ngồi trên mặt đất điều tức.

Kiếm Tuệ mặc dù tức giận không để đâu cho hết, nhưng vẫn làm ra nỗ lực cuối cùng, trầm giọng hỏi:

-Phương Tử Vũ, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? Ngươi có biết ngươi đang khơi mào cho tranh đấu giữa hai phái chúng ta?

Phương Tử Vũ lộ ra ý cười lạnh lùng, bình thản nói:

-Đây là các ngươi bức ta, vì cứu ca ta, các ngươi phải chết. - Dừng lại một chút, Phương Tử Vũ lại cười lạnh nói:

-Dù sao các ngươi sớm hay muộn cũng phải chết ở trong tay ta, chết sớm hay chết muộn đều giống nhau.

Một tên trưởng lão nhịn không được, hét lớn một tiếng, vỗ một chưởng về phía Phương Tử Vũ. Phương Tử Vũ khóe miệng cười lạnh, đứng im bất động tại chỗ.

Tay của trưởng lão tức khắc sẽ đánh lên người Phương Tử Vũ, nhưng nó vẫn không một chút di động, dường như trên đời này không có bất luận kẻ nào đáng để cho nó di động.

Trưởng lão không khỏi ha ha cười lớn nói:

-Chỉ là một tên tiểu bối Nguyên Anh kỳ lại dám đùa với lửa trước mặt lão tổ tông, để ta thay sư phụ ngươi dậy ngươi chữ"TỬ" viết như thế nào, ha ha ha….

Lão bà đột nhiên ngưng bặt tiếng cười, vẻ mặt cổ quái cứng ngắc, trong mắt những người xung quanh bàn tay của lão đã thật sự vỗ ở trên ngực Phương Tử Vũ, nhưng điều kỳ quái là Phương Tử Vũ tại sao vẫn không di động? Chẳng lẽ công lực của nó đã đạt đến trình độ có thể đối cứng với Phân Thần kỳ cao thủ mà không lay động mảy may?

Chỉ có tên trưởng lão nọ mới biết, Phương Tử Vũ ở trước mắt lão tựa như một khối không khí, cũng có thể nói một chưởng của lão đánh vào trong không khí, không hề chạm vào bất kỳ thật thể nào, chuyện này là như thế nào đây? Đột nhiên, lồng ngực lão khó chịu, một mùi tanh nồng theo cổ họng dâng lên, lão biết đây là tác dụng ngược lại của đòn công kích toàn

https://thuviensach.vn

lực vừa rồi. Trưởng lão ngay lập tức sắc mặt trắng bệch, thân thể loạng choạng, mạnh mẽ đè ép huyết khí đang xông lên.

Kiếm Tuệ đột nhiên hô lớn: - Cẩn thận sau….

Trưởng lão còn chưa hiểu, đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau đớn, cúi đầu nhìn xuống, thấy mũi kiếm của một thanh trường kiếm đã đâm xuyên qua ngực lão, trên mũi kiếm còn rơi xuống vài giọt máu tươi.

Trưởng lão chậm rãi xoay đầu lại, nhìn thấy Phương Tử Vũ đang cười lạnh nhìn lão, tay nắm trường kiếm cắm vào sau lưng lão. Lại quay đầu lại, trước mắt cũng có một tên Phương Tử Vũ, điều này rốt cuộc là như thế nào? Phun mạnh ra một ngụm máu lớn, trưởng lão mang theo vẻ không cam lòng chậm rãi ngã xuống đất.

Kiếm Tuệ không thể tin nhìn trưởng lão ngã xuống, một tên cao thủ Phân Thần kỳ ở lần giao chiến đầu tiên liền chết trong tay cao thủ Nguyên Anh kỳ, việc này tuyệt đối không thể xảy ra. Nên biết rằng, chênh nhau một cái giai đoạn là cách nhau cả mười vạn tám ngàn dặm, càng không nói Phân Thần kỳ và Nguyên Anh kỳ cách biệt không phải chỉ là một cái giai đoạn đơn giản, ở giữa còn có Xuất Khiếu ba cái giai đoạn.

Lấy tu vi Nguyên Anh kỳ có thể ở trước mặt diệt sát cao thủ Phân Thần kỳ, chỉ có ba khả năng có thể xảy ra: Một, tên cao thủ này vẫn một mực ẩn dấu thật lực, kỳ thật tu vi chân chính của hắn đã vượt xa Phân Thần kỳ; Hai, tên cao thủ Nguyên Anh kỳ này có pháp khí cường đại, đủ để chống lại Phân Thần kỳ cao thủ; Ba, tên Nguyên anh cao thủ này trí tuệ hơn người, nhất cử nhất động của Phân Thần kỳ cao thủ toàn bộ đều nằm trong tính toán của hắn.

Phương Tử Vũ hiển nhiên không phải là loại thứ nhất, mà nó cũng không xuất ra bất kỳ pháp bảo gì, duy nhất chỉ có thanh trường kiếm đoạt được từ trong tay của tên đệ tử Ngọc Hàn cung. Vậy chỉ còn lại khả năng thứ ba, Phương Tử Vũ tâm trí hơn người, sớm đã tính ra động tác tiếp theo của đối phương mà đi trước một bước thiết lập cạm bẫy chờ đợi. Loại người này, không thể nghi ngờ, là đáng sợ nhất.

-Tàn Ảnh Thần Bộ! - Một tên trưởng lão trong đó đột nhiên hô lên: - Ngươi dùng là Tàn Ảnh Thần Bộ của Long Thần sơn trang?

https://thuviensach.vn

Mọi người hít sâu một ngụm khí lạnh, Long Thần sơn trang hiện tại là một từ cấm kỵ của võ lâm. Vài năm trước, minh chủ dẫn dắt mọi người tiêu diệt Long Thần sơn trang sai người mang đến một tin nhắn, nói hậu nhân của Phương Hạo Nhiên sẽ trọng hiện giang hồ. Từ ngày đó trở đi, tu chân giới các môn phái đều câm lặng không dám đám luận đến Long Thần sơn trang, mặc dù bọn họ không sợ cái hậu nhân này, nhưng cũng không thể không phòng.

Chẳng lẽ Phương Tử Vũ là hậu nhân của Long Thần sơn trang?

Kiếm Tuệ sắc mặt thay đổi vài lượt, trầm giọng hỏi:

-Ngươi đúng là con của Phương Hạo Nhiên?

Khuôn mặt lạnh lẽo của Phương Tử Vũ không chút tình cảm, khẽ gật đầu xem như là đáp án.

Kiếm Tuệ giận dữ mà cười, cười một trận rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt, tràn ngập vẻ dữ tợn nói:

-Nghiệt súc, chúng ta tìm ngươi đã rất nhiều năm rồi, hóa ra ngươi một mực vẫn nấp ở trong Ngọc Hư cung. Khó có được hôm nay ngươi tự mình đưa đến tận cửa, vậy để cái mạng nhỏ ở lại đây đi.

Phương Tử Vũ giễu cợt nói: - Chỉ bằng các ngươi?

Kiếm Tuệ rốt cuộc ra tay, nổi giận quát một tiếng xông về phía Phương Tử Vũ, mười vị trưởng lão còn lại đem nó vây vào giữa, đề phòng nó bỏ chạy.

Phương Tử Vũ nhếch mép cười nhạt, thân hình dịch chuyển, cả người ngay lập tức biến mất tại chỗ.

Kiếm Tuệ cười lạnh, bổ mạnh một chưởng về phía khoảng không bên trái, trong tiếng giao kích trầm đục, Phương Tử Vũ cả người bay về phía sau, cho đến khi nện mạnh vào tường mới ngăn lại được thế đi, ngay lập tức sắc mặt trắng bệch, nhịn không được há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Kiếm Tuệ cười lạnh nói:

-Người còn kém quá xa.

Phương Tử Vũ chậm rãi lau vết mau nơi khóe miệng, hờ hững nói: - Vậy sao?

https://thuviensach.vn

Đột nhiên có người hô lên:

-Mộc trưởng lão!

Kiếm Tuệ giật mình hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị trưởng lão bị Phương Tử Vũ công kích thụ thương đầu tiên, đang ngồi dưỡng thương lúc này trường kiếm đâm xuyên qua ngực, đã nằm trong vũng máu.

Kiếm Tuệ không dám tin nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phương Tử Vũ, hóa ra là nó cố ý thu hút sự chú ý của mình, rồi thừa cơ hội xuất trường kiếm ám sát Mộc trưởng lão đang nhập định, tâm cơ như vậy, thân thủ như vậy, làm sao có thể không khiến cho kẻ khác cảm thấy kinh sợ.

Nôn ra một ngụm máu nữa, Phương Tử Vũ lau đi vết máu, lạnh lùng nói:

-Còn lại mười một người.

Kiếm Tuệ lồng ngực phập phồng mãnh liệt, sắc mặt xanh mét, hai hàm răng cắn chặt trầm giọng nói:

- Tế pháp khí.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Huyết Nhiễm Thiên Sơn (Thượng) . . .

Lúc này ngay cả Kiếm Tuệ cũng biến sắc, trưởng lão sắc mặt xanh mét hét lên:

- Trừ khi ngươi bước qua xác của chúng ta!

Phương Tử Vũ khóe miệng cong lên, lộ ra một vẻ tựa như cười như không, lạnh lùng nói:

-Tốt, vậy các ngươi đi chết đi.

Phương Tử Vũ đột nhiên bay lên vỗ xuống một chưởng, chưởng phong rít lên, trưởng lão bất ngờ không kịp phòng bị ngay lập tức dính một chưởng toàn lực của Phương Tử Vũ, cả người lùi lại phía sau vài bước, nhất thời sắc mặt trắng bạch.

Mọi người kinh sợ, Kiếm Tuệ quát lớn:

-Phương Tử Vũ, ngươi đang làm gì vậy?

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:

-Là các ngươi muốn ta bước qua xác của các ngươi đi lấy Băng tinh ngọc phách.

Nói xong, Phương Tử Vũ hướng tên môn hồ lúc trước dẫn đường cho nó đánh ra tiếp một chưởng, thuận tay đoạt lấy thanh trường kiếm sau lưng hắn. Tên môn đồ này vẫn còn chưa tỉnh lại từ trận kinh ngạc vừa rồi, đợi đến khi cảm giác được áp lực thanh tỉnh trở lại thì đã quá muộn, ’Rắc! ’ một tiếng, hắn bay thẳng về phía sau, miệng phun máu, xương lồng ngực vỡ vụn rơi xuống đất mà chết.

Kiếm Tuệ rốt cuộc minh bạch Phương Tử Vũ không phải là nói đùa, sắc mặt xanh lè quát lớn: - Phương Tử Vũ!

https://thuviensach.vn

Mười một vị chưởng lão còn lại đem Phương Tử Vũ vây vào giữa, còn vị bị thương đầu tiên lúc này đang ngồi trên mặt đất điều tức.

Kiếm Tuệ mặc dù tức giận không để đâu cho hết, nhưng vẫn làm ra nỗ lực cuối cùng, trầm giọng hỏi:

-Phương Tử Vũ, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? Ngươi có biết ngươi đang khơi mào cho tranh đấu giữa hai phái chúng ta?

Phương Tử Vũ lộ ra ý cười lạnh lùng, bình thản nói:

-Đây là các ngươi bức ta, vì cứu ca ta, các ngươi phải chết. - Dừng lại một chút, Phương Tử Vũ lại cười lạnh nói:

-Dù sao các ngươi sớm hay muộn cũng phải chết ở trong tay ta, chết sớm hay chết muộn đều giống nhau.

Một tên trưởng lão nhịn không được, hét lớn một tiếng, vỗ một chưởng về phía Phương Tử Vũ. Phương Tử Vũ khóe miệng cười lạnh, đứng im bất động tại chỗ.

Tay của trưởng lão tức khắc sẽ đánh lên người Phương Tử Vũ, nhưng nó vẫn không một chút di động, dường như trên đời này không có bất luận kẻ nào đáng để cho nó di động.

Trưởng lão không khỏi ha ha cười lớn nói:

-Chỉ là một tên tiểu bối Nguyên Anh kỳ lại dám đùa với lửa trước mặt lão tổ tông, để ta thay sư phụ ngươi dậy ngươi chữ"TỬ" viết như thế nào, ha ha ha….

Lão bà đột nhiên ngưng bặt tiếng cười, vẻ mặt cổ quái cứng ngắc, trong mắt những người xung quanh bàn tay của lão đã thật sự vỗ ở trên ngực Phương Tử Vũ, nhưng điều kỳ quái là Phương Tử Vũ tại sao vẫn không di động? Chẳng lẽ công lực của nó đã đạt đến trình độ có thể đối cứng với Phân Thần kỳ cao thủ mà không lay động mảy may?

Chỉ có tên trưởng lão nọ mới biết, Phương Tử Vũ ở trước mắt lão tựa như một khối không khí, cũng có thể nói một chưởng của lão đánh vào trong không khí, không hề chạm vào bất kỳ thật thể nào, chuyện này là như thế nào đây? Đột nhiên, lồng ngực lão khó chịu, một mùi tanh nồng theo cổ họng dâng lên, lão biết đây là tác dụng ngược lại của đòn công kích toàn

https://thuviensach.vn

lực vừa rồi. Trưởng lão ngay lập tức sắc mặt trắng bệch, thân thể loạng choạng, mạnh mẽ đè ép huyết khí đang xông lên.

Kiếm Tuệ đột nhiên hô lớn: - Cẩn thận sau….

Trưởng lão còn chưa hiểu, đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau đớn, cúi đầu nhìn xuống, thấy mũi kiếm của một thanh trường kiếm đã đâm xuyên qua ngực lão, trên mũi kiếm còn rơi xuống vài giọt máu tươi.

Trưởng lão chậm rãi xoay đầu lại, nhìn thấy Phương Tử Vũ đang cười lạnh nhìn lão, tay nắm trường kiếm cắm vào sau lưng lão. Lại quay đầu lại, trước mắt cũng có một tên Phương Tử Vũ, điều này rốt cuộc là như thế nào? Phun mạnh ra một ngụm máu lớn, trưởng lão mang theo vẻ không cam lòng chậm rãi ngã xuống đất.

Kiếm Tuệ không thể tin nhìn trưởng lão ngã xuống, một tên cao thủ Phân Thần kỳ ở lần giao chiến đầu tiên liền chết trong tay cao thủ Nguyên Anh kỳ, việc này tuyệt đối không thể xảy ra. Nên biết rằng, chênh nhau một cái giai đoạn là cách nhau cả mười vạn tám ngàn dặm, càng không nói Phân Thần kỳ và Nguyên Anh kỳ cách biệt không phải chỉ là một cái giai đoạn đơn giản, ở giữa còn có Xuất Khiếu ba cái giai đoạn.

Lấy tu vi Nguyên Anh kỳ có thể ở trước mặt diệt sát cao thủ Phân Thần kỳ, chỉ có ba khả năng có thể xảy ra: Một, tên cao thủ này vẫn một mực ẩn dấu thật lực, kỳ thật tu vi chân chính của hắn đã vượt xa Phân Thần kỳ; Hai, tên cao thủ Nguyên Anh kỳ này có pháp khí cường đại, đủ để chống lại Phân Thần kỳ cao thủ; Ba, tên Nguyên anh cao thủ này trí tuệ hơn người, nhất cử nhất động của Phân Thần kỳ cao thủ toàn bộ đều nằm trong tính toán của hắn.

Phương Tử Vũ hiển nhiên không phải là loại thứ nhất, mà nó cũng không xuất ra bất kỳ pháp bảo gì, duy nhất chỉ có thanh trường kiếm đoạt được từ trong tay của tên đệ tử Ngọc Hàn cung. Vậy chỉ còn lại khả năng thứ ba, Phương Tử Vũ tâm trí hơn người, sớm đã tính ra động tác tiếp theo của đối phương mà đi trước một bước thiết lập cạm bẫy chờ đợi. Loại người này, không thể nghi ngờ, là đáng sợ nhất.

-Tàn Ảnh Thần Bộ! - Một tên trưởng lão trong đó đột nhiên hô lên: - Ngươi dùng là Tàn Ảnh Thần Bộ của Long Thần sơn trang?

https://thuviensach.vn

Mọi người hít sâu một ngụm khí lạnh, Long Thần sơn trang hiện tại là một từ cấm kỵ của võ lâm. Vài năm trước, minh chủ dẫn dắt mọi người tiêu diệt Long Thần sơn trang sai người mang đến một tin nhắn, nói hậu nhân của Phương Hạo Nhiên sẽ trọng hiện giang hồ. Từ ngày đó trở đi, tu chân giới các môn phái đều câm lặng không dám đám luận đến Long Thần sơn trang, mặc dù bọn họ không sợ cái hậu nhân này, nhưng cũng không thể không phòng.

Chẳng lẽ Phương Tử Vũ là hậu nhân của Long Thần sơn trang?

Kiếm Tuệ sắc mặt thay đổi vài lượt, trầm giọng hỏi:

-Ngươi đúng là con của Phương Hạo Nhiên?

Khuôn mặt lạnh lẽo của Phương Tử Vũ không chút tình cảm, khẽ gật đầu xem như là đáp án.

Kiếm Tuệ giận dữ mà cười, cười một trận rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt, tràn ngập vẻ dữ tợn nói:

-Nghiệt súc, chúng ta tìm ngươi đã rất nhiều năm rồi, hóa ra ngươi một mực vẫn nấp ở trong Ngọc Hư cung. Khó có được hôm nay ngươi tự mình đưa đến tận cửa, vậy để cái mạng nhỏ ở lại đây đi.

Phương Tử Vũ giễu cợt nói: - Chỉ bằng các ngươi?

Kiếm Tuệ rốt cuộc ra tay, nổi giận quát một tiếng xông về phía Phương Tử Vũ, mười vị trưởng lão còn lại đem nó vây vào giữa, đề phòng nó bỏ chạy.

Phương Tử Vũ nhếch mép cười nhạt, thân hình dịch chuyển, cả người ngay lập tức biến mất tại chỗ.

Kiếm Tuệ cười lạnh, bổ mạnh một chưởng về phía khoảng không bên trái, trong tiếng giao kích trầm đục, Phương Tử Vũ cả người bay về phía sau, cho đến khi nện mạnh vào tường mới ngăn lại được thế đi, ngay lập tức sắc mặt trắng bệch, nhịn không được há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Kiếm Tuệ cười lạnh nói:

-Người còn kém quá xa.

Phương Tử Vũ chậm rãi lau vết mau nơi khóe miệng, hờ hững nói: - Vậy sao?

https://thuviensach.vn

Đột nhiên có người hô lên:

-Mộc trưởng lão!

Kiếm Tuệ giật mình hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị trưởng lão bị Phương Tử Vũ công kích thụ thương đầu tiên, đang ngồi dưỡng thương lúc này trường kiếm đâm xuyên qua ngực, đã nằm trong vũng máu.

Kiếm Tuệ không dám tin nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phương Tử Vũ, hóa ra là nó cố ý thu hút sự chú ý của mình, rồi thừa cơ hội xuất trường kiếm ám sát Mộc trưởng lão đang nhập định, tâm cơ như vậy, thân thủ như vậy, làm sao có thể không khiến cho kẻ khác cảm thấy kinh sợ.

Nôn ra một ngụm máu nữa, Phương Tử Vũ lau đi vết máu, lạnh lùng nói:

-Còn lại mười một người.

Kiếm Tuệ lồng ngực phập phồng mãnh liệt, sắc mặt xanh mét, hai hàm răng cắn chặt trầm giọng nói:

- Tế pháp khí.

Kiếm Tuệ lồng ngực phập phồng mãnh liệt, sắc mặt xanh mét, hai hàm răng cắn chặt trầm giọng nói: - Tế pháp khí.

Mười vị trưởng lão đang vây quanh Phương Tử Vũ phối hợp ăn ý, đồng thời hô lên: - Xuất!

Mười thanh pháp khí khác nhau đồng thời xuất hiện, trôi nổi trước mặt bọn họ.

-Ngọc Hàn Hàng Thiên Sương, Thiên xuất! - Một cái cổ đỉnh kêu lên uông uông, một đạo ánh sáng màu xanh bắn về phía Phương Tử Vũ. Phương Tử Vũ vung tay tụ lực chống đỡ, sau một tiếng'Uông' sắc mặt nó trắng bạch.

-Ngọc Hàn Địa Thành Tuyết, Địa xuất! - Một chiếc trống làm từ ngọc trắng đánh về phía Phương Tử Vũ. Phương Tử Vũ một lần nữa ngạnh kháng, 'Bùm', nó thân người khẽ lay động, nuốt xuống huyết khí đang xông lên.

-Ngọc Hàn Nhân Thành Đạo, Nhân xuất! -

-Ngọc Hàn Nghĩa Vân Thiên, Nghĩa xuất! -

https://thuviensach.vn

……

Sau khi trải qua Thiên, Địa, Nhân, Nghĩa, Tín, Trung, Hiếu, Tình, Mộc công kích của chín vị trưởng lão, Phương Tử Vũ máu đã nhuộm đỏ toàn thân, lảo đảo muốn ngã xuống.

-Ngọc Hàn Thủy Cừ Thành, Thủy xuất! - Một cái bình nước màu trắng công về phía nó, Phương Tử Vũ dồn hết sức lực nâng tay lên, miễng cưỡng tiếp được.

'Phốc! ' Nó lại phun ra một ngụm máu hớn nữa, rốt cuộc cũng ngã xuống mặt đất.

Kiếm Tuệ vẻ mặt nặng nề nói:

-Phương Tử Vũ, nếu bây giờ ngươi tự phế công lực, chúng ta có thể giữ ngươi thêm một khoảng thời gian.

Phương Tử Vũ giãy dụa đứng dậy, lại phun ra thêm một ngụm máu nữa, lau đi vết máu nơi khóe miệng cười lạnh, khinh thường nói: - Chỉ bằng vào các ngươi?

Kiếm Tuệ trầm giọng nói:

-Chỉ bằng vào mười vị chưởng lão đơn độc công kích ngươi đều không có cách nào chống lại, càng không nói pháp khí của chúng ta còn có thể hợp lại một chỗ công kích ngươi, uy lực khi đó không chỉ một điểm như vậy.

Phương Tử Vũ khinh miệt cười nói: - Thử xem.

Kiếm Tuệ vẻ mặt âm trầm, cắn răng nói:

-Là ngươi tự tìm lấy. Ngọc Hàn thập tam trận.

-Ngọc Hàn Hàng Thiên Sương, Thiên!

-Ngọc Hàn Địa Thành Tuyết, Địa!

-Ngọc Hàn Nhân Thành Đạo, Nhân!

-Ngọc Hàn….

…….

-Ngọc Hàn Thủy Cừ Thành, Thủy!

Mười loại pháp khí lăng không bay lên, bắn ra quang mang giao nhau tỏa sáng, khiến cho người ta hoa cả mắt.

Kiếm Tuệ tay bắt pháp quyết, quát:

https://thuviensach.vn

-Ngọc Hàn Khuynh Quyền Thiên, Quyền!

Bao gồm cả Kiếm Tuệ trong đó, mười một người đồng thanh hét lên: - Ngọc Hàn thập tam trận, xuất!

Mười một loại pháp khí toàn lực công kích về phía Phương Tử Vũ, mặc dù khuyết thiếu Phong trưởng lão và Mộc trưởng lão khiến cho Ngọc Hàn thập tam trận không còn hoàn mỹ, nhưng uy lực vẫn còn rất lớn.

Phương Tử Vũ ở trong mười một đạo công kích cắn răng vất vả chống đỡ, cho đến khi hàm răng vỡ nát chảy máu.

Mái tóc dài của nó hướng lên trời bay loạn, hai tay yếu ớt nâng lên, gân xanh nổi lên, làn da toàn thân nứt ra từng tia từng tia, cho đến khi trên dưới toàn thân chảy máu.

Phương Tử Vũ không phải là kẻ ngốc, Ngọc Hàn thập tam trận của Ngọc Hàn cung thành danh đã lâu, mười ba loại pháp khí thuộc tính khác nhau bổ trợ lẫn nhau, liên hợp tại một chỗ uy lực cường đại khó có thể tưởng tượng. Nó tuyệt không ngu ngốc đến nỗi tự cho mình là thiên hạ vô địch, cuồng vọng đến nỗi không đem Ngọc Hàn cung đặt vào mắt. Nó đang đánh cuộc, một canh bạc dùng tánh mạng của bản thân ra làm tiền cược, đánh cuộc tiên khí trong cơ thể nó có thể kịp thời cứu chủ hay không?

Áp lực càng lúc càng lớn, nhưng tiên khí vẫn như cũ không có động tĩnh. Phương Tử Vũ nhịn không được phun ra một ngụm máu, âm thầm cười khổ, chẳng lẽ đã đoán sai rồi? Đáng tiếc không cứu được Ngạo Thiên rồi…

Không khí bốn phía như bốn bức tường vô hình đè ép về phía nó, Phương Tử Vũ cảm thấy toàn thân đau nhức vô lực, trong tai ù ù, ý nghĩ cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Kiếm Tuệ hét lớn: - Tăng thêm lực ép, nó đã không xong rồi.

Đám người lại dùng thêm vài phần lực đạo, nhưng bọn họ lại không phát hiện ra, lúc này trên thân thể của Phương Tử Vũ đã bắt đầu tuôn ra từng tia từng tia huyết mang.

Hắc mang càng lúc càng nhiều, đợi đến khi đám người Kiếm Tuệ phát hiện ra thì hắc mang đã trải rộng khắp toàn thân nó.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía đám người Kiếm Tuệ lộ ra nụ cười nhạt tàn nhẫn.

Kiếm Tuệ không tự chủ được rùng mình một cái, nói:

-Tăng thêm lực….

Lúc này, trong ánh mắt không thể tin tưởng của mọi người, Phương Tử Vũ chầm chậm đứng dậy, đối diện với áp lực cường đại như vậy, nó lại có thể nhẹ nhàng thoải mái đứng dậy, công lực của nó rốt cuộc đạt đến trình độ nào rồi? Chẳng lẽ đáng sợ đến mức ngay cả Ngọc Hàn thập tam trận cũng không để vào mắt?

Ánh mắt băng lãnh của Phương Tử Vũ quét một vòng trên mặt của mười một người, chậm rãi nâng một cánh tay lên, lạnh lùng nói: - Phá.

Ngay lập tức, một cỗ năng lượng cường đại đến không gì có thể so được, cường đại đến mức đủ để hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt bộc phát ra.

Mười một loại pháp khí ở giây đầu tiên lập tức vỡ nát, mười vị trưởng lão và Kiếm Tuệ đồng thời phun ra một ngụm máu lớn.

Vào lúc bọn họ phun ra máu thì cổ năng lượng cường đại đó cũng đồng thời đánh lên thân thể, Kiếm Tuệ vẻ mặt không thể tin tưởng, hô to: - Tiên khí…

“Phốc!” Thân thể của hắn trong nháy mắt nổ tung thành một chùm huyết vụ, ngay cả nguyên thần cũng không lưu lại.

“Phốc!” “Phốc!” …. tiếng nổ trầm đục liên tục vang lên mười một lần, trong đại điện chỉ còn lại mười một chùm huyết vụ.

“Ầm!” Cả đại điện không chống nổi lực đánh vào của cổ năng lượng cường đại này, thoáng chống sụp đổ thành một đống đổ nát.

Đại điện sụp đổ phát ra tiếng vang kinh động cả Ngọc Hàn cung, tất cả các môn đồ trong Ngọc Hàn cung đều chạy về phía đại điện.

Khi mọi người chạy đến nơi thì đều ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, đại điện đã trở thành một đống đổ nát, chưởng môn và mười hai vị trưởng lão đều không nhìn thấy, mà trên đống đổ nát lúc này đang đứng sừng sững một bóng người toàn thân máu đen.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ trên dưới khắp người rỉ máu tươi, đang ngẩng mặt lên trời phát ra tiếng cười điên cuồng, thê lương.

Qua một lúc lâu sau, nó mới ngừng tiếng cười, ánh mắt lướt nhanh một lượt trên khuôn mặt của đám người xung quanh, thanh âm lạnh lẽo quanh quẩn bên tai của mọi người: - Các ngươi, đều đi chết đi.

Địa ngục, Ngọc Hàn cung lúc này hoàn toàn biến thành địa ngục, mà Phương Tử Vũ, toàn thân đầy vết máu, chính là ác ma ngoi lên từ địa ngục.

Ngọc Hàn cung một mảnh hỗn loạn, tiếng kêu cha gọi mẹ ở khắp nơi, tiếng la hét rung trời.

Không phải là không có ai ngăn cản Phương Tử Vũ, chỉ là tất cả mọi người đều bị thủ đoạn máu tanh của nó dọa cho sợ vỡ cả mật, huống hồ chưởng môn và mười hai vị trưởng lão có thực lực cường đại nhất trong Ngọc Hàn cung đều đã chết ở trong tay nó, thử hỏi ở nơi này còn có ai dám cùng nó tranh phong? Phàm là nơi nó đi qua, đều chết không toàn thây. Trong tay Phương Tử Vũ không có bất kỳ binh khí gì, nó hoàn toàn là dựa vào lực lượng của cơ thể, bằng vào đôi bàn tay mạnh mẽ đem từng người từng người một xé thành hai nửa.

Ngọc Hàn cung yên bình một ngàn năm rốt cuộc nghênh đón lần đại nạn đầu tiên của nó, cũng là lần cuối cùng, bởi vì từ nay về sau, Ngọc Hàn cung từ đây xóa tên.

Điên cuồng, máu tanh, Lãnh Huyết Đao tôn.

Phương Tử Vũ đứng trong vũng máu, ngửa mặt nhìn trời, thì thào tự nói:

-Đẹp, máu đẹp quá.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sinh Tử Nhất Tuyến

Ngọc Hàn cung đã biến mất, từ nay về sau xóa tên trong thiên địa.

Ngọc Hàn cung toàn phái trên dưới hơn năm trăm người trong một đêm bị người giết hại hầu như không còn, tất cả đều chết oan uổng. Khi có người phát hiện ra tình huống này thì cả tòa Ngọc Hàn cung đã chìm trong biển lửa trở thành một đống hoang tàn. Một môn phái to lớn như vậy, ngoại trừ ngói vỡ đá vụn, đập vào mắt chỉ còn lại những xác chết nằm đầy trên đất.

Phút chốc tan biến như bông tuyết bay đầy trời, vô số môn phái tu chân khiếp sợ phi thường. Là cái yêu đạo ma môn nào có thể ở trước mắt bao nhiêu người, không một tiếng động giết sạch Ngọc Hàn cung toàn môn? Các môn phái tu chân đều phái ra đệ tử bản môn nhập thế điều tra, nhưng kết quả lại khiến cho người ta chán nản, không có bất cứ dấu vết nào chứng tỏ yêu đạo ma môn đã từng điều động số lượng lớn. Nếu không phải là ma môn, đến rốt cuộc còn có ai có thể làm ra loại chuyện này, hơn nữa lại có ân oán với Ngọc Hàn cung sâu đến như vậy? Ngay sau đó, thiên hạ đang rối loạn, khói lửa nổi lên khắp nơi, tu chân giới cũng bắt đầu náo động.

Sự biến mất của Ngọc Hàn cung, toàn môn bị giết tựa như một viên đá nhỏ bị ném xuống hồ nước phẳng lặng, hồ nước rốt cuộc cũng nổi sóng.

Trước khi sự việc Ngọc Hàn cung biến mất bị phát hiện lan truyền ra ngoài, Phương Tử Vũ đã sớm mang theo tấm thân mệt mỏi không chịu nổi, đang trên đường trở về quận Đông Hải.

“Phịch!!!” Vết máu trên người đã thâm đen khô cứng, Phương Tử Vũ sức cùng lực kiệt rốt cuộc cũng ngã xuống thảm cỏ trong khu rừng, một

https://thuviensach.vn

dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng nó.

Cố hết sức lật người lại, nó nằm ngửa trên mặt cỏ, thở hổn hển, ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Tám ngày, ròng rã suốt tám ngày. Vẫn còn hai cái mặt trời mọc và mặt trời lặn nữa, nhưng giữa nó và Đông Hải còn có một đoạn đường dài phải đi, về kịp không?

"Ca…." Phương Tử Vũ vô lực thì thào gọi một tiếng, đưa tay lên nhìn Thiên Địa Càn Khôn giới đang đeo ở trên ngón tay, lúc này, Băng Tinh Ngọc Phách mà nó cướp được từ Ngọc Hàn cung đang yên lặng nằm trong giới chỉ, làm bạn với Băng tinh ngọc phách còn có hai gốc Thiên sơn tuyết liên phát hiện ngoài ý muốn trong Ngọc Hàn cung. Cắn chặt răng, nó một lần nữa dãy giụa đứng lên, sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo tiếp tục chạy đi.

Đêm lạnh buốt, sao trời lấp lánh như ánh mắt giá lạnh của trời đêm, chỉ lạnh lùng nhìn người thiếu niên dưới mặt đất đang đau khổ dãy giụa.

Có người nói rằng, sao Bắc Cực có thể chỉ dẫn cho người ta phương hướng trở về nhà, nhưng lúc này bầu trời đêm một mảnh tối đen, căn bản là tìm không được bóng ánh của sao Bao Cực. Phải chăng, ngay cả ngôi sao sáng nhất này cũng không biết người thiếu niên cả đời long đong này, nhà ở phương nào?

"Phịch!!!" Một tiếng khẽ vang lên, Phương Tử Vũ một lần nữa lại ngã xuống đất, đột nhiên cảm thấy một trận choáng vàng, nó vội vàng lè lưỡi, dùng răng hung hăng cắn xuống đầu lưỡi. Một trận đau đớn khiến cho nó cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút, lúc này mới hăng hái một lần nữa vùng vẫy đứng dậy.

Nhưng vừa mới lảo đảo đứng dậy, nó ngay lập tức lại ngã xuống. Dùng hai tay cố hết sức nâng nửa người phía trên lên, nó dùng sức lắc đầu, âm thầm nhắc nhở bản thân, tuyệt đối không thể hôn mê. Nếu ngất đi ở chỗ này, vậy thì tất cả những việc nó làm mấy ngày trước tất cả đều trở nên vô nghĩa.

Nó đã không một lần chợp mắt suốt tám ngày tám đêm, bởi vì tiết kiệm được một phân thời gian, cấp cho Từ Ngạo Thiên lưu được thêm một phần cơ hội, nó vẫn một mực đau khổ chống đỡ bản thân. Cho dù là cùng Ngọc

https://thuviensach.vn

Hàn cung triển khai một trận chiến kinh thiên động địa hao hết tất cả công lực, cho dù là thân thể thụ trọng thương, nếu không được điều trị kịp thời khiến cho miệng vết thương thêm trầm trọng, ngay cả bản thân cũng nguy hiểm trong sớm tối, nhưng nó vẫn như cũ tận lực chịu đựng chạy về Đông Hải.

Từ Ngạo Thiên, dung mạo của người thân thiết nhất này vẫn một mực hiện ở trong đầu nó.

Cắn chặt răng, Phương Tử Vũ một lần nữa đứng dậy, nhưng còn chưa đứng vững thân người, nó lập tức lại ngã xuống đất.

"Bịch! Bịch!" Nó hung hăng đấm hai quyền thật mạnh xuống mặt đất, chỉ là lúc này quyền đầu cũng mềm nhũn vô lực, ngay cả tạo một vết lõm trên mặt đất cũng không được. Nó hận, hận bản thân vô năng. Nếu trở về không kịp cứu Từ Ngạo Thiên, có lẽ cả cuộc đời này của nó sẽ sống sâu trong sự dằn vặt.

Đột nhiên, một đạo bạch quang chợt lóe lên giữa mảnh rừng tối đen. Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện ra đạo bạch quang này lại phát ra từ trong Thiên Địa Càn Khôn giới trên ngón tay của nó.

Thiên Địa Càn Khôn giới lấp lánh ánh sáng trắng, tựa như đang kêu gọi Phương Tử Vũ. Bỗng nhiên, như có một cái gì đó hiện lên trong đầu nó, vật này không ngờ lại chính là Thiên sơn tuyết liên đang nằm trong Thiên Địa Càn Khôn giới.

Thiên sơn tuyết liên, tương truyền có thể làm người chết sống lại, mọc xương liền da, còn người tu chân ăn vào nó công lực càng tăng thêm vài lần. Nếu như Thiên sơn tuyết liên thật sự có hiệu quả kỳ diệu như vậy, có thể hay không giúp hắn trong vòng hai ngày chạy về đến Đông Hải?

Phương Tử Vũ từ trong Thiên địa càn khôn giới lấy ra một gốc Thiên sơn tuyết liên, tuyết liên trắng bạch tinh khiết yên lặng nằm trong lòng bàn tay nó.

Thân là đệ tử môn phái luyện đan Phương Tử Vũ biết rằng, muốn luyện hóa một gốc thượng đẳng tài liệu, cần phải đan đỉnh thượng hảo cùng với hỏa hậu thích hợp nhất định. Nếu không, chưa nói dược tính không có cách nào hoàn toàn phát huy ra, càng có khả năng sẽ bởi vì dược tính quá mạnh

https://thuviensach.vn

mà khiến cho người sử dụng lập tức thất khiếu chảy máu nổ tung mà chết. Nhưng lúc này nó hoàn toàn không có luyện dược đan đỉnh, công lực của bản thân còn lại càng không được bao nhiêu, dựa vào cái gì để luyện hóa Thiên sơn tuyết liên đây?

Thiên sơn tuyết liên ở trong tay nó tản ra ánh sáng trắng nhè nhẹ, Phương Tử Vũ cắn răng, không chút do dự đem cả gốc Thiên sơn tuyết liên nuốt vào. Nó lúc này trong lòng ôm tư tưởng ngựa chết làm ngựa sống của y sĩ thử thuốc, dù sao dựa vào thân thể này khẳng định là không kịp chạy trở về cứu Từ Ngạo Thiên, thà liều một lần còn hơn trở về sống trong đau khổ. Nhưng nếu Thiên sơn tuyết liên thật sự có hiệu lực, có thể giúp nó khôi phục lại một thân công lực, vậy thì tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nếu Từ Ngạo Thiên biết được điều này, chắc chắn cũng chỉ có thể lắc đầu than thở, người đệ đệ này của nó làm bất cứ việc gì cũng thích đi hướng cực đoan.

Thiên sơn tuyết liên vừa mới vào miệng, hàm răng theo bản năng cắn xuống, một dòng chất lỏng ngọt lành mang theo vị cay cay chảy xuống cổ họng của Phương Tử Vũ. Theo dòng chất lỏng này chảy xuống cổ họng, từ lồng ngực bốc lên một cỗ khí nóng chạy thẳng xuống đan điền, trong đan điền khối khí ấm mỏng manh dường như bị ném vào một mồi lửa chợt nổ mạnh, rồi đột nhiên phát tán ra, cảm giác toàn thân lạnh lẽo mệt mỏi được đánh tan đi không ít. Loại cảm giác này khiến cho nó thập phần khát vọng, cơ hồ là ba ngụm hai miếng ngay cả lá xanh cùng quả hạt đều nuốt cả xuống.

Thiên sơn tuyết liên sau khi đi vào bụng, khí nóng trong đan điền càng lúc càng mãnh liệt, đã không còn là dòng khí ấm nữa mà giống như lửa đốt, nóng đến phát điên! Phương Tử Vũ chỉ cảm thấy toàn thân chân khí chạy tán loạn, chạy khắp nơi trong ngũ tạng lục phủ. Trải qua không lâu, khí nóng đã lan rộng khắp toàn thân, hơn nữa càng lúc càng nóng, trên dưới toàn thân nóng như cục than đỏ!

Nó nằm trên mặt đất, ngay cả một đốt ngón tay cũng không thể động đậy, thân thể giống như đông cứng cả lại. Nó cảm thấy ngũ tạng lục phủ

https://thuviensach.vn

đều đang nóng lên, phình to ra, có một loại ảo giác như sắp nổ tung! Đôi môi nó khô khốc, cổ họng khát nước cũng sắp bốc khói, há miệng muốn kêu cứu nhưng không phát ra được bất kỳ thanh âm nào, ý thức của nó cũng dần dần trở nên mơ hồ….

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Mao Sơn Đạo Thuật

Ầm ầm!

Bầu trời truyền đến một tiếng sấm nổ vang, trời vốn âm u đã bắt đầu nổi sấm chớp. Theo tiếng sấm ầm ầm, hạt mưa dày đặc phô thiên cái địa đổ xuống. Trời mưa, hơn nữa là mưa to mang theo những cục băng nhỏ.

Ở phía dưới bầu trời u ám, một nam tử toàn thân dính đầy vết máu đang nằm ngửa mặt trên bùn đất, mặc cho nước mưa và băng đá đập vào nó cơ thể tựa như không hề có cảm giác.

Những viên băng đá to nhỏ đập vào nó trên người không một chút đau đớn, ngược lại khi nước mưa và vụn băng đập vào người nó, rất nhanh bị làm cho bốc hơi, xung quanh thân thể nó đã được bao bọc bởi một tầng hơi nước màu trắng, hiện ra thập phần quỷ dị!

Đột nhiên, ngón tay của người này khẽ nhúc nhích.

“Ầm!” Không trung vang lên tiếng sấm nổ long trời.

Cũng vào lúc này, một đôi mắt bỗng nhiên mở ra, hai đạo hàn quang chợt lóe lên trong trời đất âm u.

****

-Phương chủ công trở về rồi! Phương chủ công trở về rồi!

Khi Phương Tử Vũ vừa mới xuất hiện ở Đông Hải thành, quân dân khắp thành lập tức nhốn nháo cả lên, có rất nhiều dân chúng tự giác đứng dạt sang hai bên để lộ ra một con đường, nhưng thỉnh thoảng lại chen về phía trước để được nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết này.

“Cộp, cộp, cộp….” Một đầu ngựa phi nhanh qua con đường mà mọi người để lộ ra, chỉ trong nháy mắt công phu, dường như mỗi một người đều

https://thuviensach.vn

nhìn thấy rõ ràng tư thế oai hùng của người ngồi trên lưng ngựa.

Mặc dù người đó toàn thân là máu, trên cả khuôn mặt càng là vết máu đã đông lại thành cục, đầu tóc tán loạn. Chỉ có điều, tất cả những điều này đều không ảnh hưởng gì đến vẻ mặt lãnh ngạo của kẻ đó, một đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhìn thẳng về phía trước, không ngừng vung roi ngựa trong tay vội vàng chạy đi.

Đầu ngựa này đi qua tựa như một cơn gió, mời vừa nghe được tiếng vó ngựa, thì đã nhìn thấy tuấn mã chở người bay vút qua.

Theo sát sau ngựa, một đội binh sĩ ăn mặc chỉnh tề rầm rập chạy nhanh theo. Đội quân này chính là Thiết Huyết kỵ vừa mới được lập lại không lâu, đương nhiên, trước mắt ở trong thế lực của Từ Ngạo Thiên, có thể có kỷ luật như vậy cũng chỉ có Thiết Huyết kỵ, đội quân được tuyển chọn một cách nghiêm khắc nhất.

Thiết Huyết kỵ vội vàng chạy qua, dẫm lên bụi đất đầy trời.

Lúc này mọi người mới hồi phục lại tinh thần: - Người vừa rồi là Phương Tử Vũ sao?

-Trẻ tuổi quá, tuổi còn trẻ mà đã làm thủ lĩnh của chúng ta rồi….

-Thật nghĩ không ra, tuổi còn trẻ như vậy mà một mình diệt sát vài vạn đại quân của Từ Viên Lãng….

-Đội ngũ chạy theo sau Phương Tử Vũ chính là Thiết Huyết kỵ mới tuyển chọn ra sao?

-Đúng vậy, đó đều là mục tiêu của chúng ta, tôi cũng lập chí muốn trở thành Thiết Huyết kỵ…..

……

Vào lúc mọi người còn đang bàn tán thì Phương Tử Vũ đã phi vào trong phủ.

“Rầm!” Một cánh cửa lớn cũng được xem như là dầy bị người một cước đá bay, cánh cửa còn chưa đổ xuống thì thân ảnh của Phương Tử Vũ đã xuyên qua cửa mà vào.

Ánh mắt của nó đầu tiên rơi xuống khuôn mặt của Từ Ngạo Thiên đang nằm ở trên giường, lúc này khuôn mặt của Từ Ngạo Thiên đã tái nhợt không còn sức sống, lồng ngực cũng đã không còn nhấp nhô lên xuống.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ trong lòng quặn thắt lại, hít thở dồn dập vài hơi, ánh mắt từ từ chuyển sang lão đạo sĩ đang đứng cạnh đó.

Đối với việc xông vào của Phương Tử Vũ, lão đạo sĩ lặng thinh, chỉ là sắc mặt bi thống nhìn nó lắc đầu.

Phương Tử Vũ đột nhiên lùi về phía sau vài bước, vẻ mặt kinh hãi dựa vào bức tường, không biết từ khi nào trong mắt đã ẩn ẩn có nước mắt trào ra.

Lão đạo sĩ trầm tư một hồi rồi mới đem ánh mắt nhìn về phía ba lão giả khoảng năm mươi tuổi, mặc áo đạo sĩ màu vàng đang ngồi bên cạnh lão. Nguyên lai ba lão giả này sớm đã ngồi cùng trong phòng này với lão đạo sĩ, chỉ là Phương Tử Vũ nhất thời nóng vội, không chú ý đến sự tồn tại của bọn họ mà thôi.

Lão giả áo vàng ngồi ở chính giữa thấp giọng nói:

-Đã muộn hơn nửa cái canh giờ, chúng tôi cũng không biết còn được nữa hay không.

Lão đạo sĩ gật đầu, nhỏ giọng nói:

-Hay là, cứ thử xem sao?

Ba vị lão giả áo vàng nhỏ giọng thương lượng một trận, sau đó lão giảo ở giữa mới gật đầu nói:

-Có thể thử một chút.

Lão đạo sĩ vội vàng hướng Phương Tử Vũ hỏi:

-Đồ vật đó lấy được không?

Phương Tử Vũ không phải là kẻ ngốc, mặc dù lúc này trong lòng rối loạn nhưng vẫn còn có thể nghe hiểu được đối thoại giữa hai người bọn họ, nghe được Từ Ngạo Thiên còn có thể cứu, nó vội vàng vung tay lên, trong tay bỗng hiện ra một cái hộp vuông nhỏ, đem cái hộp đó đưa cho lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ vô cùng cẩn thận tiếp nhận lấy cái hộp vuông, nhẹ nhàng mở nắp hộp, ngay lập tức một cỗ khí tức rét lạnh từ trong hộp gỗ điên cuồng lao ra, trong thoáng chốc, trong căn phòng đã bị một cỗ khí tức cực âm hàn bao phủ.

Lão đạo sĩ đưa hai đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng từ trong hộp gỗ lấy ra một vật giống như ngọc thạch gần như trong suốt, cũng mở miệng của Từ Ngạo

https://thuviensach.vn

Thiên ra đem viên ngọc thạch đó đặt vào trong miệng nó.

Ba vị lão giả mặc áo vàng đưa mắt nhìn nhau gật đầu một cái, bắt đầu phân công vội vàng làm việc.

Một vị lão giả cởi bỏ y phục của Từ Ngạo Thiên, dùng chu sa vẽ lên người nó một cái đồ án hình thù kỳ quái, trong đồ án còn có các ký tự kỳ quái được vẽ vặn vẹo méo mó. Một vị lão giả khác lấy tốc độ nhanh nhất ở bốn phía trong căn phòng dán rất nhiều hoàng sắc phù chỉ (lá bùa màu vàng), những phù chỉ này giống nhau đều có một đám đồ án và ký tự kỳ quái. Còn lão giả vốn ngồi ở giữa lại lấy ra một thanh đao nhỏ, cắt vỡ thất mạch trên thân thể của Từ Ngạo Thiên, đợi hai người khác đều làm xong xuôi, ta người lấy Từ Ngạo Thiên làm trung tâm vây thành một vòng tròn ngồi xuống, trong miệng lẩm bẩm niệm chú.

Lợi dụng thời gian này, lão đạo sĩ đã đem Phương Tử Vũ kéo sang một bên, thấp giọng nói:

-Ba người này là Mao Sơn đạo phái trưởng lão, vì tụ hồn cho Từ tiểu tử không phải Mao Sơn quỷ đạo thuật là không được. Ài, đáng tiếc ngươi về chẩm mất ba canh giờ, không biết còn có cơ hội hay không đây.

Phương Tử Vũ yên lặng lắng nghe, im lặng không lên tiếng, chỉ là hai tay nắm chặt, móng tay đều đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Lão đạo sĩ liếc mắt nhìn nó, lắc đầu lại hỏi:

-Ngươi làm thế nào lấy được Băng Tinh Ngọc Phách? Theo như ta được biết, cho dù đích thân ta đến tận cửa, Ngọc Hàn cung cũng không nhất định sẽ đưa Băng tinh ngọc phách cho ta.

Phương Tử Vũ không trả lời mà hỏi ngược lại:

-Ca ta còn cứu được hay không?

Lão đạo sĩ lắc đầu nói:

-Không biết được, hi vọng Từ tiểu tử người hiền trời phù hộ đi.

-Không phải là lão tính quẻ rất chính xác sao? Tại sao không tính cho huynh ấy một quẻ?

Lão đạo sĩ cười khổ nói:

-Ngươi thật xem ta là thần tiên sao? Năng lực của ta chỉ có thể gieo quẻ tính số cho những người còn dương khí, đối với những người không còn

https://thuviensach.vn

dương khí, cho dù ta liều mạng hao tổn hết tu vi toàn thân cũng tính không ra.

Ngừng lại một lát, lão đạo sĩ lại hỏi:

-Ngươi còn chưa trả lời ta, khối Băng tinh ngọc phách này rốt cuộc làm sao có được? Còn nữa, tại sao ngươi lại thảm hại như vậy?

Phương Tử Vũ thờ ơ liếc mắt nhìn lão, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ một lòng lo lắng cho Từ Ngạo Thiên đang nằm ở giữa pháp trận.

Lão đạo sĩ quan sát Phương Tử Vũ từ trên xuống dưới, thấy nó thần sắc bình thường, tinh thần ổn định, hơn nữa tu vi dường như tăng lên không ít, chỉ là một thân máu đen lộ ra vẻ thảm hại không chịu nổi. Bất giác hàng lông mày nhíu chặt, nhìn bộ dạng này của Phương Tử Vũ chắc chắn là trải qua một trường đại chiến với một ai đó, chẳng lẽ……

Lão đạo sĩ lắc đầu, thở dài một tiếng, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đi, nếu không, quan hệ giữa Ngọc Hư cung và Ngọc Hàn cung có thể…..

Đúng lúc lão đạo sĩ đang suy nghĩ mông lung, trong phòng đột nhiên phát sinh dị biến……

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Địa Phủ Dã Yếu Sấm

Ầm!" một tiếng nổ vang lên, một cỗ hàn khí vô cùng lạnh lẽo từ trên người Từ Ngạo Thiên bắn tung ra. Trong tiếng nổ ầm ầm, cái giường gỗ và một cái bàn trong phòng nháy mặt bị đóng thành băng, khối băng này trong nháy mắt lại như thủy tinh bị đập vỡ vụn hóa thành vô số mảnh nhỏ sáng lấp lánh.

Ba vị lão giả áo vàng cũng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, sau đó liền nản lòng nhụt chí.

-Ba vị thiên sư. - Lão đạo sĩ hoảng sợ hô lên một tiếng, vội vàng chạy đến đem ba người đang ngã ngửa trên mặt đất nâng dậy.

Lão giả ở giữa sau khi ngồi thẳng dậy lắc đầu cười khổ nói:

-Đạo hữu, chúng ta tận lực rồi.

Tựa như sét đánh ngang trời, Phương Tử Vũ trong nháy mắt giống như rơi vào hầm băng dưới chín tầng địa ngục toàn thân lạnh lẽo.

Lão đạo sĩ trên mặt hiện ra một tia bi thương, thấp giọng hỏi:

-Không còn biện pháp nào khác nữa sao?

Lão giả gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói:

-Biện pháp không phải là không có, chỉ là…

-Chỉ là thế nào? - Phương Tử Vũ vội vàng hỏi.

Lão giả cười khổ nói:

-Từ tiểu huynh đệ lúc này hồn phách đã tan, bởi vì các ngươi trước đó dùng pháp lực mạnh mẽ khóa trụ hồn phách của cậu ta, cho nên cậu ta ắt phải rơi vào kết cục hồn phát tán loạn, ngày sau đầu thai chuyển thế cũng sẽ trở thành một người linh hồn không đủ…

https://thuviensach.vn

Lão giả một mực chú ý Phương Tử Vũ, mắt thấy sắc mặt nó càng lúc càng lạnh, lắc đầu than thở:

-Nhưng may mắn Phương tiểu huynh đệ cậu đã mang được Băng tinh ngọc phách trở về, Băng tinh ngọc phách này là mộng ước của tất cả những người tu phù đạo chúng ta. Nó mặc dù đã không cứu lại được tính mệnh của Từ tiểu huynh đệ, nhưng ở phút cuối cùng đã mạnh mẽ tụ tập lại được hồn phách của cậu ta, sau này chuyển thế cũng sẽ không có chuyện gì đáng ngại…

Phương Tử Vũ lạnh lùng ngắt lời nói:

-Ca ta còn cứu được nữa không?

Ba vị lão giả đều là những người tu đạo có thành quả, biết rõ Phương Tử Vũ đang rất lo lắng cho thân nhân, cho nên đối với ý tứ bất kính trong lời nói của nó cũng không cho là ngỗ ngược, chỉ có lão đạo sĩ là bất mãn liếc nhìn nó một cái.

Lão giả đáp:

- Tin tưởng Từ tiểu huynh đệ lúc này đã ở trên đường xuống hoàng tuyền rồi, chúng tôi pháp lực thấp kém, đã không có cách nào mạnh mẽ đoạt lại hồn phách của cậu ta.

Lão đạo sĩ thở dài, hỏi:

-Chẳng lẽ không còn cách nào cứu nó trở lại sao?

-Cũng không phải là không có, chỉ là…

Phương Tử Vũ trong mắt lóe sáng, vội hỏi:

-Chỉ là thế nào?

-Chỉ là hung hiểm quá lớn.

-Có hung hiểm gì?

Lão giả thở dài nói:

-Hiện tại muốn cứu Từ tiểu huynh đệ, biện pháp duy nhất đó là có một người nào đó hồn phách tạm thời rời khỏi thân thể độn nhập địa phủ, thừa dịp hồn phách của cậu ta chưa đi vào Diêm La điện mà mạnh mẽ đoạt trở về. Chỉ là…. Ài, thế gian này trừ phi tiên nhân hạ phàm, nếu không chỉ bằng vào lực lượng của phàm nhân chúng ta căn bản là không thể cùng địa phủ tranh đoạt, làm không tốt bản thân cũng có thể bị giữ lại ở đó…

https://thuviensach.vn

-Được. - Phương Tử Vũ quả quyết nói: - Ta đi.

-Ngươi? - Ở đây, bao gồm cả lão đạo sĩ trong đó, bốn lão nhân mặt đều biến sắc, một lão giả có thiện ý khuyên can, nói:

-Phương tiểu huynh đệ, việc này không phải là trò đùa. Bản thân có thể trở về hay không chỉ là chuyện nhỏ, còn xông vào địa phủ mới là chuyện lớn. Từ khi nhân loại bắt đầu tu chân, trăm ngàn năm qua chưa từng nghe nói có người xông vào địa phủ mà còn có thể an toàn rời đi…. Ài dà, chỉ có điều ta từng được nghe nói có một người có thể an toàn rời đi, vả lại còn phá hủy đi tấm màn sinh tử của địa phủ, nhưng kẻ đó là cái dị số, hiện tại đã sớm thành tiên thành phật, không phải phàm nhân chúng ta có thể so sánh… Cậu nên biết rằng, xông vào địa phủ không phải là chuyện tầm thường, kiếp nạn trong tương lai có thể….

Lão giả hảo tâm khuyên giải nửa ngày, nhưng Phương Tử Vũ dường như một câu cũng không nghe lọt, ngược lại hỏi:

-Ta đi xuống thế nào?

Lão giả thấy nó quyết tâm như vậy, liền nhìn về phía lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ sắc mặt biến hóa không ngừng, qua một lúc lâu mới thở dài nói:

-Để nó đi thử xem sao, nếu không trong lòng nó cả đời này sẽ không yên, cho dù cố gắng tu luyện cũng sẽ không thu được kết quả gì. Chẳng thà đi thử một lần, nếu thật sự trở về không được, vậy cũng là số mạng.

Lão giả thấy lão đạo sĩ cũng nói như vậy, lập tức không nói thêm nữa. Ba vị lão giả áo vàng nhỏ giọng thương lượng một hồi, sau đó lão giả đó nói:

-Được rồi, mời Phương tiểu huynh đệ ngồi vào giữa ba người chúng tôi, chúng tôi sẽ vì cậu đốt lên một ngọn bản mệnh thất tinh đăng, sau đó làm pháp đưa hồn phách cậu li thể xuống địa phủ. Nhớ kỹ, hành sự phải tùy theo khả năng, nếu thật sự không địch lại nhất định phải lấy bảo vệ tánh mạng làm đầu, chúng ta tiếp tục nghĩ biện pháp khác. Ài, lần này bất luận cậu có thể thành công hay không, xông vào địa phủ loại sự việc này kiếp nạn trong tương lai cũng sẽ không dễ dàng vượt qua.

Phương Tử Vũ một lời cũng không nói, đi vào giữa ba vị lão giả ngồi xuống, lạnh nhạt nói: - Bắt đầu đi.

https://thuviensach.vn

Một vị lão giả trong đó đứng dậy, từ trong lòng ngực lấy ra một sợ dây hồng, một đầu buộc vào ngón tay út của Từ Ngạo Thiên, đầu còn lại buộc vào ngón út của Phương Tử Vũ, đồng thời nói:

-Một sợi dây nối ngàn dặm, chỉ cần Từ tiểu huynh đệ ở gần cậu, ngón tay út này của cậu sẽ tự động nảy lên.

Phương Tử Vũ gật đầu.

Một vị lão giả khác ở xung quanh người Phương Tử Vũ vẻ xuống vô số phù đồ cổ quái, chờ ba người chuẩn bị hoàn tất, sau đó ngồi thành vòng tròn đem Phương Tử Vũ vây ở giữa.

Nhắm lại hai mắt, ba người trên miệng lầm bầm niệm quỷ thuật.

Lão đạo sĩ đi đến sau lưng một vị lão giả, vẻ mặt phức tạp nhìn Phương Tử Vũ, khẽ nói:

-Vạn sự cẩn thận.

Phương Tử Vũ gật đầu.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân, sau đó có người ở bên ngoài nói vọng vào:

-Nhị công chủ, Lý Phong và Lãnh Vô Tâm cầu kiến.

Phương Tử Vũ lạnh nhạt nói:

-Mấy ngày tới ta phải giúp ca ta liệu thương, có thể sẽ phải cần ít ngày. Đông Hải thành đành phải giao cho các ngươi rồi, còn nữa, trước khi chúng ta xuất quan không cho phép bất kỳ kẻ nào xông vào.

Cánh cửa trước đó bị Phương Tử Vũ một cước đá bay, Lý Phong và Lãnh Vô Tâm mặc dù đứng ở ngoài cửa không đi vào, nhưng liếc mắt một cái cũng có thể thấy rõ tình huống trong phòng. Chỉ thấy Từ Ngạo Thiên đang nằm ở một bên trên mặt đất, lồng ngực không còn nhấp nhô. Mà Phương Tử Vũ ngồi trên mặt đất gần đó, bị ba vị lão giả áo vàng vây quanh, hai người đưa mắt nhìn nhau, mới cung kính đáp: - Vâng.

-Các ngươi lui ra đi.

-Vâng. Chủ công bảo trọng. - Lý Phong và Lãnh Vô Tâm song song theo đường cũ trở về, lúc trở về điều thêm vô số binh sĩ tầng tầng lớp lớp vây quanh tòa đình viện này, cũng phân phó xuống dưới:

https://thuviensach.vn

-Nhị vị chủ công phải bế quan thanh tu, trước khi nhị vị chủ công xuất quan không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào, kẻ nào trái lệnh chém không tha.

Ở trong tình trạng bao vây như thế này, trừ phi là cao thủ tu chân giới đến đây, còn những người bình thường căn bản là không thể đến gần đình viện này.

Lão giả trầm giọng hỏi:

-Phương tiểu huynh đệ chuận bị tốt rồi chứ?

Phương Tử Vũ nhìn về phía Từ Ngạo Thiên, ánh mắt lộ ra một vẻ nhu hòa hiếm thấy. Hít sâu một ngụm khí, nói:

-Tốt rồi.

-Được! Hỗn Khởi Hồn Diệt, Địa Phủ Động Khai!

-Mở! - Ba người đồng thời hét lớn một tiếng.

Cũng đúng vào lúc đó, trên người Phương Tử Vũ bắn ra một trận kim quang chói mắt, bốn người đang có mặt ở đó còn chưa hiểu chuyện gì thì" Ầm" một tiếng, kim quang nổ tung. Ba vị lão giả lại một lần nữa đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, mà ở giữa bọn họ đã không còn bóng người, Phương Tử Vũ đã biến mất ở ngay trước mắt bốn người. Từ Ngạo Thiên vẫn nằm yên ở đó, chỉ là một đầu khác của đoạn dây hồng buộc trên tay nó lúc này đang trôi nổi giữa hư không, dường như một đoạn kia đã xuyên qua không gian chạy đến một cái thế giới khác rồi.

Bốn người, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều cảm thấy không thể nào tin được.

Lão đạo sĩ rốt cuộc mở miệng, lên tiếng hỏi:

-Điều này….. nó….

Lão giả lắc đầu nói:

-Lạ thay, lạ thay, suốt cả cuộc đời tu đạo của chúng ta cũng chưa từng gặp tình huống nào như vậy. Phương tiểu huynh đệ tuyệt không phải là người thường, cậu ta lại có thể lấy nhục thể hạ nhập địa phủ.

-Cái gì? - Lão đạo sĩ sắc mặt đại biến: - Nhục thể của nó chạy đến địa phủ rồi? Điều này…. Điều này sao có thể?

Lão giả than thở, nói:

https://thuviensach.vn

-Điều này cũng không biết là phúc hay là họa. Đáng lẽ, nếu như chỉ hồn phách đi xuống, ngoại trừ một thân pháp lực ra thì không thể mang theo bất kỳ một vật nào khác, nhưng nhục thân đi xuống đó thì lại khác. Nhục thân dương khí cực nặng, thêm vào đó nếu trên người cậu ta còn có thêm pháp khí mang dương khí cực nặng, vậy thì địa phủ lần này có thể sẽ có một trường đại loạn rồi. Ài, cậu ta là người tốt hi vọng được ông trời phù hộ.

Lão đạo sĩ sắc mặt biến đổi không ngừng, rõ ràng là không thể tưởng tượng được sẽ có loại kết quả như thế này. Nhục thể chạy đến địa phủ, rốt cuộc là tốt hay là xấu đây? Chỉ là khi lão nhớ đến trong cơ thể của Phương Tử Vũ còn có một kiện tiên khí thì sự lo lắng bất an trong lòng mới thoáng giảm bớt một chút. Nhìn về phía Từ Ngạo Thiên, trên khóe miệng lão đạo sĩ không khỏi lộ ra một tia chua sót.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đại Náo Địa Phủ (Thượng)

Đây là cái thế giới không có mặt trời, cũng không có mây. Chỉ có một mảng mờ mịt và hắc vụ (sương mù) tối tăm.

Không trung đột nhiên phát ra mấy tiếng" roẹt roẹt", sau đó không gian bắt đầu vặn vẹo, tựa như ở giữa hư không mở ra một cái miệng lớn, một bóng người từ trong'cái miệng đó' bị nhổ ra," Bịch" một tiếng nặng nề rơi xuống mặt đất.

Đúng lúc bóng người đó xuất hiện thì'cái miệng đó' cũng biến mất không thấy.

Phương Tử Vũ vỗ vỗ mông đứng dậy, nhưng kinh ngạc phát hiện ra bản thân đã không còn ở trong căn phòng vốn phải vậy, xung quanh phảng phất là một phiến hư không hỗn độn, bầu trời dường như được hình thành từ một màu, ở trước mặt là một triền núi hoang vắng, triền núi đó cũng là màu đen.

Nó nhìn lại bản thân thì phát hiện ra quần áo trên người mình đều hoàn hảo, Thiên Địa càn khôn giới vẫn nằm trên ngón tay mơ hồ phát ra ánh sáng. Việc này là thế nào đây? Nó khẽ nhíu mày, đơn giản đề tụ chân khí, pháp lực vận chuyển tự nhiên, lúc này mới yên tâm hơn một chút. Nghiêng tai nghe ngóng, âm phong lạnh lẽo tiêu điều, trong gió tựa như mơ hồ mang theo từng trận quỷ khóc.

Thanh âm này giống như là có vô số quỷ hồn cùng một chỗ kêu khóc, đan thành một mảnh, từ nơi xa xôi nào đó truyền lại.

Nó cẩn thận từng tí một di chuyển qua sườn núi, không nhịn được hít sâu một ngụm khí lạnh!

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy dưới sườn núi bên kia, một con đường lớn chạy thẳng về phía xa, hai bên con đường hoang vu lạnh lẽo, không hề nhìn thấy bất kỳ cây cỏ nào, trên đường lại có đại đội đại đội quỷ hồn, xếp thành hàng chậm rãi mà đi, đưa mắt nhìn theo, nam nữ già trẻ gì cũng có, quả nhiên là quỷ ảnh tầng tầng lớp lớp, âm khí tận trời. Trên con đường này đám người liên miên không dứt, cũng không biết có bao nhiêu quỷ hồn đi về phía trước. Đám quỷ hồn này tất cả đều cúi đầu hai tay buông thõng xuống chậm rãi mà đi.

Mà ở trong vùng tối đen sau lưng đội ngũ này không ngừng có bóng người xuất hiện, cũng là mặt không chút cảm xúc gia nhập vào đoàn người, đưa mắt nhìn về phía xa, đội ngũ này tựa như vĩnh viễn không có điểm cuối.

Hai bên đội ngũ này, đều có không ít tiểu quỷ tay cầm đồ vật tựa như cái đinh ba đang qua lại tuần tra, đám tiểu quỷ này mỗi một tên đều là mặt mũi hung tợn, cũng không biết là bọn chúng sinh ra đã là như vậy hay là sau khi chết tu luyện quỷ đạo mà có kết quả như vậy.

Trong hàng đội ngũ dài dằng dặc này ngẫu nhiên có vài tên bị chết oan ức không cam lòng, thân người không ngừng giãy dụa, phát ra tiếng gào thét thê thảm, chỉ là đám quỷ hồn không nghe lời này có giãy dụa chạy ra khỏi đường, ngay lập tức liền có tiểu quỷ chạy tới dơ đinh ba dùng lực đâm tới, tức thì lại bị đánh cho gào khóc thảm thiết. Dưới sự ước thúc của đám tiểu quỷ vô thường, đại đội quỷ hồn này mới một đường tiếp tục đi về phía trước.

Phương Tử Vũ lại nhìn về phía trước của đội ngũ này, con đường này rất dài cũng không biết là đi thông đến nơi nào. Chỉ là ở phía trước, bên cạnh đường dựng lên một khối quái thạch, trên đó có ba cái chữ lớn đỏ như máu: Hoàng Tuyền Lộ!

Ánh mắt của Phương Tử Vũ ở trong đội ngũ này cẩn thận nhất nhất tìm kiếm, nhưng thủy chung không phát hiện ra thân ảnh của Từ Ngạo Thiên.

Từ Ngạo Thiên đang ở đâu?

Phương Tử Vũ thở ra một hơi, triển khai thân pháp hướng về phía bầy quỷ hồn lao đi.

https://thuviensach.vn

Đám tiểu quỷ tựa như phát giác ra, đột nhiên có tên chỉ vào Phương Tử Vũ đang bay lại rống lớn, vài tên tiểu quỷ mang theo đinh ba từ trong đội ngũ chạy ra.

-A! Dừng lại! Ngươi là ai? Tại sao tự ý xông vào địa phủ?

Thân ảnh của Phương Tử Vũ dừng lại, nhẹ giọng nói:

-Ta tới tìm người.

-Nơi này không có người, chỉ có quỷ hồn. Ngươi là một cái nhục thể phàm thai, không được tiến vào quỷ giới. Niệm ngươi vi phạm lần đầu, mau chóng rời đi, chúng ta có thể không truy cứu.

Phương Tử Vũ hừ mạnh một tiếng, đột nhiên một cái bóng xẹt qua. Mấy tên tiểu quỷ ở đó còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Phương Tử Vũ đã đoạt lấy một thanh đinh ba từ trong tay của một tên tiểu quỷ, một đạo hắc mang lóe lên, ba thanh đinh ba rơi xuống mặt đất, mà bốn tên tiểu quỷ ở cạnh đó ngay cả kêu la cũng không kịp phát ra, lập tức hóa thành bốn làn khói đen dung nhập vào trong hắc vụ mờ mịt.

Đám tiểu quỷ ở gần đó kêu to gọi nhỏ, tất cả đều bỏ mặc không quản đám quỷ hồn kia nữa, cầm đinh ba xông về phía nó.

Phương Tử Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng, huy vũ thanh đinh ba trong tay cùng vài trăm tên tiểu quỷ đang xông đến chiến thành một đoàn.

Lập tức có quỷ hồn ý thức được đây là cơ hội bỏ chạy cực tốt, đội ngũ sau một trận rối loạn ngay tức khắc như cái nồi nổ tung, bỏ chạy tứ tán. Tiểu quỷ không tham gia vào cuộc chiến vội vàng xông lên trước ngăn chặn, nhưng bọn chúng chạy lên ngăn chặn đám quỷ hồn phía trước thì không ai quản quỷ hồn ở phía sau, phía sau lại một trận náo loạn.

Đội ngũ vốn chỉnh tề rất nhanh liền náo loạn thành một đoàn, một đám tiểu quỷ hết chạy ngược lại chạy xuôi hết sức thảm hại.

Mà lúc này Phương Tử Vũ ở trong sự vây công của vài trăm tên tiểu quỷ ung dung rời đi, hiện ra là bản lĩnh có thừa. Kỳ thật điều này không phải là nói pháp lực của Phương Tử Vũ thông thiên, ngay cả đám quỷ địa phủ đều không sợ hãi. Chỉ là bởi vì đám tiểu quỷ này nhân số mặc dù đông nhưng pháp lực của bản thân lại vô cùng yếu ớt, đối phó với một đám oan hồn chết uổng thì không thành vấn đề, bất quá gặp phải kẻ giống như Phương

https://thuviensach.vn

Tử Vũ cao thủ tu chân thì lại giống như vài trăm đứa trẻ con vây đánh một đại hán lực lưỡng vậy. Mặc dù nhân số nhiều, đáng tiếc lại không đủ xem trọng. Hơn nữa Phương Tử Vũ lấy nhục thân đi xuống địa phủ, nhục thân vốn mang theo dương khí mãnh liệt, mà thân thể thuần âm của đám tiểu quỷ này lại không làm gì được thân dương khí đó.

Đánh không bao lâu, đám tiểu quỷ này đều bị Phương Tử Vũ đánh cho hồn phi phách tán, hóa thành khí đen dung nhập vào thế giới u ám này.

Phương Tử Vũ khinh thường cười lạnh một tiếng, cầm thanh đinh ba trong tay, hướng thẳng về phía trước của đội ngũ chạy đi.

Mà tiểu quỷ ở xung quanh không biết là bởi vì bị Phương Tử Vũ hung ác đánh tan hay còn là bởi đội ngũ rối loạn mà không còn tâm sức nào tiếp tục quản đến nó nữa, không kẻ nào dám tiếp tục xông lên ngăn cản, mặc cho nó chạy thẳng lên phía trước.

Suốt cả quãng đường, phía trước chạy xuống vô số đội tiểu quỷ, nhưng có thể là đám tiểu quỷ này nhận được mệnh lệnh vội chạy tới chi viện cho đại đội hỗn loạn phía sau, cho nên chẳng có kẻ nào để ý đến Phương Tử Vũ. Ngẫu nhiên cũng có vài đội tiểu quỷ không nhìn xa, sau khi bị Phương Tử Vũ tiện tay rửa sạch, mấy chi đội ngũ phía sau toàn bộ đều rất phối hợp vòng qua người nó, thẳng hướng phía sau chạy đi.

Hoàng Tuyền đạo lộ này thông thẳng đến cửa thành, dưới cửa thành có câu hồn tiểu quỷ trông coi cửa thành, mà đám quỷ hồn trên Hoàng Tuyền lộ đi đến đều xếp thành đội vào thành, dưới cửa thành còn có vài chục tên câu hồn quỷ cầm giữ sổ tử điểm danh tên tuổi nhân số.

Phương Tử Vũ nhìn lên cửa thành, bên trên tường thành khắc hai cái chữ lớn: Quỷ Vực.

Phương Tử Vũ bước chân đi vào cửa thành, đám tiểu quỷ thủ thành dường như đã biết sự lợi hại của Phương Tử Vũ, không có đi ra ngăn cản. Chỉ là ánh mắt của bọn chúng nhìn về phía Phương Tử Vũ đều mang theo vẻ vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

Phương Tử Vũ duỗi một tay ra, một tên tiểu quỷ cầm sổ đang điểm danh nhân số,” Oa” một tiếng lập tức bị nó nắm ở trong tay.

https://thuviensach.vn

-Đại tiên! Đại tiên tha mạng. - Tiểu quỷ không dám loạn động, chỉ có thể mở miệng van xin.

Phương Tử Vũ lạnh lùng hỏi:

-Có người nào tên là Từ Ngạo Thiên đi qua đây không?

-Đại tiên đợi đợi…tôi nhìn một cái…tôi nhìn một cái. - Tiểu quỷ vội vàng lật danh sách trong tay, một lúc sau mới nói:

-Tìm thấy rồi, có, có, người này đi vào rồi.

-Hắn ở đâu?

Tiểu quỷ chỉ vào trong thành nói:

-Hắn đã đi vào thẩm phán đường của Diêm La điện rồi.

-Đi như thế nào?

-Đi thẳng theo con đường này là tới.

Phương Tử Vũ ném mạnh tiểu quỷ ra, thẳng theo đường lớn trước mặt đi vào.

Tên tiểu quỷ này thở phào một cái, nhìn thân ảnh của Phương Tử Vũ biến mất trong hắc vụ, lúc này mới nhổ một ngụm nước bọt lên mặt đất hung ác nói:

-Phì. Bằng vào điểm ấy tu vi mà dám xông vào địa phủ, đợi ngươi tiến vào Diêm La điện rồi lập tức sẽ biết lợi hại. Hừ, âm tào địa phủ không có đường lui, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại đây làm một cái cô hồn dã quỷ đợi lão tử chậm rãi hành hạ đi.

Tiểu quỷ này trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, sau đó tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục kiểm kê danh sách của mặt sau.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đại Náo Địa Phủ (Trung)

Âm tào địa phủ, tương truyền nơi này đã tồn tại từ rất lâu. Nhưng mà âm tào địa phủ rốt cuộc hình thành như thế nào? Cái đáp án này sợ rằng vĩnh viễn không một người nào biết được. Tựa như con người vĩnh viễn đều không biết được cái gọi là thần tiên đó xuất hiện như thế nào?

Nhưng có một điểm có thể khẳng định đó là, âm tào địa phủ từ trước đến nay không một người nào dám xông vào. Ngoại trừ mấy trăm năm trước, một nhân vật trong truyền thuyết, với công lực thông thiên từng xông vào địa phủ, chỉ có điều kẻ đó đến cuối cùng cũng nhận được trừng phạt đích đáng.

Địa phủ, đó là ác mộng của nhân loại, đồng thời cũng là địa phương giải thoát cho một số người.

Chỉ là, mặc kệ là người hay là tiên, một khi chết đi nhất định phải đi xuống âm tào địa phủ tiếp nhận thẩm phán và luân hồi, điều này là pháp tắc vĩnh hằng bất biến của thế gian, trừ phi kẻ đó hình thần tất cả bị diệt sạch.

Hoàng Tuyền lộ thượng vô hồi đầu, Nại Hà kiều thượng vong tiền sinh.

*

Thế giới này là thế giới của quỷ hồn, có thể lấy nhục thể phàm thai đi đến cái thế giới này, Phương Tử Vũ tuyệt đối là người thứ hai từ trước cho đến nay. Chỉ là, người thứ nhất đại náo địa phủ sau đó nhận được trừng phạt thích đáng, vậy Phương Tử Vũ thì sao? Chờ đợi nó là điều gì? So với người đầu tiên, tu vi của nó yếu ớt giống hệt như một đứa trẻ vừa mới chào đời, tu vi như vậy có thể đại náo địa phủ như người thứ nhất không đây?

https://thuviensach.vn

Diêm La điện, còn được thế gian gọi là Diêm Vương điện hoặc là Thẩm Phán điện, mỗi một người sau khi chết đi đều phải đến nơi này tiếp nhận phán xét cuối cùng. Là ở lại âm gian tiếp tục tu luyện quỷ đạo, là tội nghiệt chồng chất phải đi vào mười tám tầng địa ngục tiếp nhận trừng phạt, hay là phải qua cầu Nại Hà uống Mạnh Bà thang sau đó đi Luân Hồi điện chuyển thế luân hồi, trước tiên đều phải ở nơi này tiếp nhận phán quyết cuối cùng.

Diêm La điện vô cùng rộng lớn, cực kỳ giống với hoàng thành cung điện ở trên thế gian. Chỉ một điểm khác biệt duy nhất đó là, tòa Diêm La điện này cũng không biết là được xây dựng bởi loại tài liệu gì, từ mái ngói cho đến vách tường tất cả đều một mầu đen.

Trước cửa lớn, một trăm bậc đá, từng bậc từng bậc một hướng lên trên, quỷ hồn xếp thành một hàng dài nhìn không thấy cuối, đám tiểu quỷ bên cạnh đó đốc thúc vô cùng trật tự, chờ đợi phán quyết.

Phương Tử Vũ không gia nhập vào hàng đội ngũ này, đi thẳng đến lách qua một bên bước lên bậc đá đi lên. Mà đám tiểu quỷ ở xung quanh dường như đều rất phối hợp không có đi lên ngăn cản nó, chỉ là ánh mắt mang theo vẻ kỳ quái thỉnh thoảng rơi xuống trên người nó.

-A! Kẻ nào dám xông vào âm tào địa phủ! - Ngay khi Phương Tử Vũ đạp lên bậc đá cuối cùng thì trước mặt đột nhiên xuất hiện hai đoàn mây đen, mà thanh âm nọ cũng là từ một đoàn mây đen trong đó tuyền đến.

Phương Tử Vũ đột nhiên rùng mình một cái, hai đoàn yên vụ (mây mù) này phát ra âm khí thật sự là rất nặng, khiến cho nó mơ hồ cảm thấy gió lạnh thấu xương. Nó dừng lại, lạnh lùng nhìn hai đoàn yên vụ trước mắt, đang chậm rãi biến hình ngưng đọng, đến cuối cùng hai đoàn yên vụ này huyễn hóa thành hai hình người cao lớn.

Đây là hai tên quái vật. Một tên thân cao năm thước, trên cổ nhưng lại mọc ra một cái đầu trâu, lỗ mũi có xâu một cái vòng sắt, trên đầu một đôi sừng thú. Tên còn lại thân hình cao lớn, khuôn mặt bị kéo dài ra, lại là một khuôn mặt ngựa! Hóa ra đây chính là đầu trâu mặt ngựa trong truyền thuyết.

Hai tên này đứng chặn trước mặt Phương Tử Vũ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

Đám tiểu quỷ và quỷ hồn xung quanh từ lúc hai tên đầu trâu mặt ngựa xuất hiện thì toàn bộ đều cung kính quỳ rạp trên mặt đất.

Tên mặt ngựa đắc ý quét mắt nhìn đám quỷ một cái, ánh mặt lại rơi trên người Phương Tử Vũ, lên tiếng hỏi:

-Ngươi là người phương nào? Dám lấy nhục thể phàm thai xông vào âm tào địa phủ?

Phương Tử Vũ lạnh nhạt nói:

-Ta đến tìm người.

Tên đầu trâu lúc lắc đầu nói:

-Nơi này chỉ có quỷ hồn, không có người.

Mặt ngựa ngay lập tức bồi thêm một câu, nói:

-Mặc kệ là người hay là quỷ, chỉ cần đến nơi này đều phải tuân theo quy củ ở đây. Hừ hừ, mặc kệ ngươi đến với dụng ý gì, lần này người đi không được.

Phương Tử Vũ hừ mạnh một tiếng, không nói gì, đột nhiên cực nhanh xông về phía hai tên đó, trực tiếp lấy chưởng làm đao chém ngang một nhát.

Đầu trâu mặt ngựa trong tay trống rỗng xuất hiện hai cây tam xoa hình dáng kỳ dị, vung xoa đón đỡ.

“Keng!” Một tiếng kêu giòn vang lên, tam xoa trong tay đầu trâu đột nhiên đứt thành hai đoạn, nó hú lên một tiếng quái dị vội vàng lui về phía sau, nhưng một cỗ đao khí chính diện bức tới,” Roẹt” một tiếng, lồng ngực của nó lập tức bị đao khí cắt vỡ, một cỗ hắc vụ từ miệng vết thương phun ra.

Đầu trâu vội vàng ném đi đoạn xoa trong tay, tay phải xoa nhẹ lên lồng ngực, miệng vết thương tự động khép lại. Đầu trâu mặt ngựa hoảng sợ đưa mắt nhìn nhau, đầu trâu lại nói:

-Cẩn thận, đồ chơi trong tay nó rất lợi hại.

Nói xong, tay phải chụp vào hư không, một thanh tam xoa mới nguyên lại xuất hiện trong tay nó.

Phương Tử Vũ lúc này mới phát hiện ra, trong tay nó không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một thanh đao, trường đao ngăm đen. Rõ ràng đây

https://thuviensach.vn

chính là thanh tiên khí vẫn một mực ẩn núp ở trong cơ thể nó, mà một đao trảm đoạn tam xoa chém thương đầu trâu chính là thanh trường đao này. Tiên khí này xuất hiện như thế nào vậy? Phương Tử Vũ từng thử vô số lần đem nó lấy ra khỏi cơ thể, nhưng bất luận là dùng cách nào vẫn một mực không di động. Tại sao nó lại tự xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ là có quan hệ với hoàn cảnh nơi này?

Không để cho nó nghĩ nhiều, đầu trâu mặt ngựa lại một lần nữa xông lên.

Tam xoa trong tay đầu trâu hung hăng đập xuống đầu Phương Tử Vũ, nó theo bản năng lắc mình né tránh," Ầm!" một tiếng, trăm bậc đá tựa như bị một búa bổ xuống, mạnh mẽ bị bổ ra một rãnh sâu từ trên xuống dưới. Đám tiểu quỷ và quỷ hồn xung quanh vẫn như cũ quỳ rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, nhưng không một kẻ nào dám đứng dậy bỏ chạy.

Bậc đá tựa như vật sống nhu động một trận, cái khe sâu dài mới vừa rồi bị một xoa của đầu trâu bổ ra, trong nháy mắt tự động khép lại, tựa như chưa từng bị phá hỏng.

Cùng lúc đó, mặt ngựa đâm tới một xoa.

"Đinh!" Một chùm tia lửa lóe lên, tam xoa của mặt ngựa đã bị trường đao trong tay Phương Tử Vũ một đao chém đứt, hoàn toàn biến thành một cây gậy đen thui.

Mặt ngựa hừ mạnh một tiếng, cũng không nhìn thấy bất kỳ động tác nào của nó, cây gậy trong tay tự động duỗi dài, nháy mắt khôi phục lại hình dạng của tam xoa.

Đầu trâu sở trường lực lượng, thích dùng cứng đối cứng, mỗi một chiêu qua đi trên mặt đất đều lưu lại rất nhiều vết nứt thật sâu. Còn mặt ngựa lại sở trường về tốc độ, thích tránh nặng tìm nhẹ, thường nhằm lúc Phương Tử Vũ sơ ý lén lút đâm một xoa ở góc độ vô cùng xảo quyệt, bức nó chân tay luống cuống.

May là hai kẻ này đều kiêng dè thanh trường đao trong tay Phương Tử Vũ, không dám đánh bừa quá mức, nếu không lấy tu vi trăm ngàn năm của hai kẻ này như thế nào có thể đem Phương Tử Vũ, một kẻ tu chân giả đặt ở trong mắt, chỉ cần vài xoa đã sớm giải quyết xong.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều cho dù là như vậy, Phương Tử Vũ cũng không tốt hơn được, mặc dù nó dựa vào lưỡi đao sắc bén tạm thời còn có thể đọ sức một trận, nhưng nó cũng rõ ràng, bản thân tuyệt đối không thể chống đỡ lâu.

Tam xoa trong tay của đầu trâu mặt ngựa cùng với kiến trúc của nơi này không biết được dùng cái gì làm nên, bất luận là tam xoa bị Phương Tử Vũ chém đứt bao nhiêu lần, mặt đất cũng mặc kệ là bị đầu trâu phá hỏng nghiêm trọng đến đâu, chỉ trong nháy mắt công phu, tất cả đều khôi phục trở lại như ban đầu.

Nghĩ đến đây, Phương Tử Vũ không khỏi âm thầm oán hận những kẻ viết ra tiểu thuyết trong tàng thư các, ở trong đó đám tiền bối cao nhân này đều nói âm tào địa phủ xông vào dễ dàng như thế này thế kia, còn đầu trâu mặt ngựa thì rác rưởi như thế nào thế nào, ba chiêu hai thức lập tức có thể dọn dẹp xong. Bây giờ nhớ lại, đám người đó chắc chắn là chưa từng đến âm tào địa phủ, chỉ vì ra vẻ ta đây mà dám bịa đặt viết ra. Cũng chỉ trách Phương Tử Vũ kiến thức không nhiều, đối với những chuyện này lại tin là thật, cho nên mới dám một mình xông vào âm tào địa phủ. Nhưng lại không dự đoán được, ngay cả hai kẻ đầu trâu mặt ngựa đã khó chơi như thế này, càng đừng nói đến bên trên còn có Hắc Bạch vô thường, thập đại diêm vương, còn có một kẻ tuyệt đối thần bí, Địa Tạng vương bồ tát. Phương Tử Vũ thầm nghĩ, nếu nó có thể sống sót trở về, sau này để cho nó một lần nữa gặp được những kẻ đối với âm tào địa phủ viết bậy bạ, nhất định một đao xử lý hết, tránh cho đám người này ở trên thế gian đầu độc ý thức của mọi người.

Âm tào địa phủ tuyệt đối không có dễ dàng xông vào như trong sách vở.

Công kích của đầu trâu và mặt ngựa một lượt lại mạnh hơn một lượt, hơn nữa hai tên này trải qua trăm ngàn năm phối hợp ăn ý không sơ hở. Phương Tử Vũ như con thuyền nhỏ cô độc trong cơn bão biển, theo sóng lên xuống ngừng, nó bây giờ chỉ có thể đau khổ chống đỡ, tuyệt không có lực đánh trả.

*=đi trên hoàng tuyền lộ không thể quay đầu, qua cầu nại hà quên hết chuyện kiếp trước.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đại Náo Địa Phủ (Hạ)

” “Roẹt!” Một chút không cẩn thận, một xoa của mặt ngựa đánh úp tới, độc ác đâm vào cánh tay phải của Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ đột nhiên lùi về phía sau, thuận tay vẫy ra một đao đem tam xoa của mặt ngựa chặt đứt, chỉ có điều chiếu theo tình hình đánh đấu mới vừa rồi, xem ra phá hư vũ khí của bọn chúng căn bản là không có tác dụng gì lớn. Quả nhiên, tam xoa vừa mới bị Phương Tử Vũ chém đứt ngay lập tức lại dài ra như cũ.

Cùng lúc này, công kích của đầu trâu cũng đã đánh tới. Một xoa nện xuống đầu Phương Tử Vũ, nhưng xuyên qua thân thể của nó trực tiếp nện xuống mặt đất. Đầu trâu khẽ” ồ” một tiếng kinh ngạc, Phương Tử Vũ trước mắt thong thả biến mất,” Tàn ảnh?”

Đúng lúc này, Phương Tử Vũ xuất hiện ở sau lưng đầu trâu, một đao bổ xuống. Đầu trâu hoảng hốt, nhưng né tránh đã không kịp nữa. Mặt ngựa cũng kinh hãi bất chấp tất cả, đâm một xoa về phía nó.

Lúc này đã hình thành một cục thế hình tam giác, đầu trâu ở phía trước né tránh không thoát công kích của Phương Tử Vũ; Phương Tử Vũ ở sau lưng đầu trâu trường đao sắp chém xuống người đầu trâu, còn mặt ngựa thì ở bên cạnh Phương Tử Vũ’vây Triệu cứu Ngụy’, tam xoa trong tay thẳng tắp đâm về phía nó.

Nếu Phương Tử Vũ tiếp tục đánh xuống, đầu trâu tuyệt đối sẽ bị nó chém thành hai nửa, đồng thời nó cũng tuyệt đối né không thoát một xoa kia của mặt ngựa. Nhưng nếu nó né tránh hoặc ngăn đón một xoa của mặt ngựa, cái cục thế không dễ dàng hình thành được này lập tức tan vỡ. Một

https://thuviensach.vn

loạt ý nghĩ như tia lửa điện chợt lóe lên rồi biến mất trong đầu Phương Tử Vũ, suy trước tính sau, nó dứt khoát không né tránh, chỉ vung tay trái lên đón đỡ tam xoa của mặt ngựa, còn trường đao trong tay phải thế đi không đổi chém xuống.

Không có bất kỳ một thanh âm nào, cũng không có tràng diện kinh tâm động phách, đầu trâu thần khắc khó tin thân thể phân thành trên dưới hai nửa, chậm rãi đổ xuống. Mà cánh tay trái của Phương Tử Vũ thì" Rắc" một tiếng bị mặt ngựa đâm gẫy, tam xoa thế đi không giảm tiếp tục đâm vào ngực nó.

-Lão Ngưu! - Mặt ngựa đột nhiên buông tha tiếp tục công kích, vội vàng chạy đến bên người đầu trâu, đem đầu của nó nâng lên. Thân thể của đầu trâu bắt đầu từ phần hông phân thành nửa thân trên và nửa thân dưới, chỗ bị chém trên hai nửa thân thể đều ồ ạt tuôn ra một cổ khí đen tựa như sương mù. Bây giờ nửa thân trên của nó gối trên đùi của mặt ngựa, còn có thể lộ ra nụ cười khổ, hình ảnh quả thật là vô cùng quái dị.

"Khụ khụ!" Đầu trâu ho khan hai tiếng, cười khổ nói:

-Tiểu tử này thật sự là liều mạng.

Mặt ngựa ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tử Vũ. Phương Tử Vũ đang nhanh chóng băng bó lại cánh tay trái, sắc mặt trắng bạch, trên trán mồ hôi chảy ra ròng ròng, chỉ là nó cắn chặt hàm răng không rên một tiếng.

Lúc này, xương tay trái của Phương Tử Vũ đã đứt, còn tay phải cũng đã bị thương, có thể nói sức chiến đấu đã giảm sút rất lớn so với trước. Bây giờ nó đang tự hỏi, còn lại một tên mặt ngựa này phải giải quyết như thế nào đây? Cả ba kẻ lúc này lòng mang tâm sự, đều không phát hiện ra, mặc kệ là tay trái hay tay phải của Phương Tử Vũ, phàm là máu từ trên người nó chảy xuống dính lên thân trường đao trong tay, lập tức đều biến mất không thấy, dường như thanh đao này đang uống máu vậy.

Mặt ngựa vung tay nắm vào hư không, nửa thân thể dưới của đầu trâu nằm cách đó không xa bị một đôi tay vô hình túm lấy, tự động di chuyển lại cùng với nửa thân trên gắn lại cùng một chỗ. Mặt ngựa lại vuốt nhè nhẹ

https://thuviensach.vn

trên mặt vết cắt, khi bàn tay của nó lướt qua, vết thương không ngờ lại khép kín lại, giống như chưa từng bị thương.

Phương Tử Vũ trợn mắt đứng nhìn mặt ngựa chữa thương cho đầu trâu, thật không nghĩ đến bọn chúng lại có thân thể đánh không chết như vậy. Vậy nói lên điều gì? Nó cay đắng khổ sở dùng một cánh tay làm đại giới đổi lại một cái cục diện cứ như vậy bị phá vỡ. Lúc này Phương Tử Vũ rất muốn lập tức xông lên ngăn cản, nhưng thân thể đau đớn nói cho nó biết, điều này là không thể, tay trái đã hoàn toàn bỏ đi, dẫn đến năng lực của nó cũng giảm đi một khoảng lớn, bây giờ chỉ cần mặt ngựa một lần nữa ra tay, liền có thể lấy đi cái mạng nhỏ của nó.

Suy trước tính sau, Phương Tử Vũ cắn răng xoay người từng bước tập tễnh đi về phía Diêm La điện.

Nhìn thấy Phương Tử Vũ đi vào Diêm La điện, mặt ngựa khẩn trưởng, nhưng tay lại không dám chậm lại, cuối cùng thở dài một hơi vẫn là tĩnh hạ tâm thần trị thương cho đầu trâu trước.

-Khụ khụ, lão Mã, tiểu tử đó đi vào rồi?

Mặt ngựa âm trầm, nặng nề" uhm" một tiếng.

"Ài." Đầu trâu lắc đầu khẽ thở dài, nói:

-Đáng tiếc, tuổi còn trẻ tu vi cũng rất cao. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Đầu trâu đáng tiếc điều gì? Là đáng tiếc cho vận mệnh sau này của Phương Tử Vũ? Là đáng tiếc cho Phương Tử VŨ không còn mệnh trở lại nhân gian? Hay là đáng tiếc nó xông vào địa phủ sẽ mang đến trừng phạt trong tương lai?

Đối với lời nói của đầu trâu, mặt ngựa một câu cũng không nói, chỉ lộ ra một khuôn mặt ngựa âm trầm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thông đạo tối đen dẫn đến Diêm La điện, thần sắc biến hóa không ngừng.

Phương Tử Vũ vội vàng băng bó lại cánh tay gãy một mực đi về phía trước, trên đường đi gặp được rất nhiều tiểu quỷ và quỷ hồn, nhưng không một kẻ nào tới ngăn cản nó, chỉ có điều ánh mắt của tất cả bọn chúng đều mang theo vẻ cổ quái khi nhìn nó.

Đó là loại ánh mắt nhìn người chết, phảng phất như nó đã là một người chết.

https://thuviensach.vn

-A! Kẻ nào dưới công đường, dám cả gan xông vào Diêm La điện!

Một giọng nói không âm không dương khiến cho Phương Tử Vũ đang mơ mơ màng màng đầu óc rung lên, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một kẻ trên người mặc một thân quần áo bằng vải bố đen, đầu đội một cái mũ quan hình dạng cổ quái, tay trái giữ một cuốn sổ, tay phải cầm một cây bút lông đang đứng ở phía trước cách nó không xa. Mà xung quanh nó, không biết từ lúc nào đã bị một đám tiểu quỷ vây quanh.

Kẻ tay trái cầm sổ đó thấy Phương Tử Vũ không trả lời hắn, lại lấy cái giọng không âm không dương nói:

-Ta chính là phán quan, quan xử án dưới trướng Chuyển Luân vương trong thập điện diêm vương, ngươi là kẻ nào, dám xông vào âm tào địa phủ ta?

Phương Tử Vũ lúc này mới phát hiện ra, nguyên lai ở sau lưng vị phán quan này còn có một cái bàn cực lớn, bởi vì cái bàn đó thật sự là quá lớn, nó mới đầu không chú ý còn tưởng rằng đó là một mặt tường. Phía trên cái bàn đó đang ngồi một người dáng vẻ vạm vỡ, làn da ngăm đen, gò thái dương nhô cao. Người này thần sắc trang nghiêm, không mừng không giận, đang lẳng lặng nhìn nó. Không biết vì sao, khi Phương Tử Vũ nhìn vào đôi mắt đen tỏa sáng kia, lập tức không kìm lòng được mà sinh ra một loại xúc động muốn quỳ xuống cúng bái.

Người này hóa ra chính là Chuyển Luân vương trong thập điện diêm la trong truyền thuyết.

Nên biết rằng, nơi âm phủ này Diêm Vương tổng cộng có mười người. Cho nên còn gọi là thập điện Diêm La. Mười vị Diêm Vương này phân biệt là Thái Nghiễm Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngỗ Quan Vương, Diêm La vuong, Bình Đẳng Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Biện Thành Vương, Chuyển Luân Vương. Mười vị diêm vương phân biệt thay phiên nhau lên công đường xử án quản lý công việc. Nói cách khác, một cái âm phủ lớn như vậy, mỗi ngày dương gian chết rất nhiều người, còn có những người vừa mới được sinh ra, đều là từ âm phủ đầu thai, một diêm vương làm sao có thể quản hết được đây?

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều con người trên dương gian không hiểu được công việc nơi âm phủ, đại đa số cho rằng âm phủ chỉ có một vị diêm vương là lão đại, kỳ thật là sai lầm.

Mười vị âm đế này thay phiên nhau cai quản xử lý công việc. Cũng giống với việc thay phiên nhau làm hoàng đế vậy, luân lưu quản một trăm chín mươi chín năm, thời gian đến, liền đổi người quản lý kế tiếp. Mà ở dưới diêm vương còn có phán quan, được xem là trợ lý của diêm vương. Chỉ có điều phán quan này cũng không phải là chỉ có một người, mà là có bốn người. Phân biệt là Thưởng Thiện Ti, Phạt Ác Ti, Tra Sát Ti, Thôi Phán Quan. Đó chính là tứ đại phán quan trong âm phủ.

Về phần đầu trâu, mặt ngựa bên dưới, được gọi là âm suất của âm phủ, xem như là thống lĩnh quỷ binh quỷ tướng của âm phủ. Mà cùng với truyền thuyết trên dương gian là hoàn toàn khác, đầu trâu mặt ngựa này cũng chỉ là hai cái trong âm suất mà thôi.

Âm suất của âm phủ tổng cộn có mười vị. Phân biệt là: Nhật Du, Dạ Du, Hoàng Phong, Báo Vĩ, Điểu Chủy, Ngư Tai, Vô Thường, Ngưu Đầu (đầu trâu), Mã Diện (mặt ngựa), Quỷ Vương. Mười vị âm suất của âm phủ này vị nào cũng có sở trường riêng, đảm nhiệm chức trách, công việc khác nhau. Đầu trâu, mặt ngựa cũng chỉ là hai trong số mười vị đó mà thôi. Chỉ có điều, đầu trâu mặt ngựa bình thường vẫn đứng ở bên cạnh Diêm Vương cho nên tên tuổi mới lớn hơn một chút mà thôi.

Còn về Hắc Bạch vô thường, cũng bị dương gian hiểu lầm. Hắc Bạch vô thường cũng không phải là chuyên môn đi câu hồn. Công việc câu hồn đều có một đám câu hồn tiểu quỷ đi làm, nếu không nhân gian mỗi nơi, mỗi thì mỗi khắc đều có rất nhiều người chết, chỉ bằng Hắc Bạch vô thường hai người làm sao có thể đi hết được. Chức vụ của bọn họ kỳ thật là thống lĩnh đám câu hồn tiểu quỷ này, chỉ là bị thế nhân hiểu lầm biến dạng chân tướng mà thôi.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cùng Diêm Vương Đàm Phán

Ngươi là ai? - Giọng nói không âm không dương của phán quan một lần nữa lại vang lên.

Phương Tử Vũ thản nhiên nói: - Phương Tử Vũ.

Chuyển Luân vương ánh mắt hờ hững nhìn phán quan, phán quan gật đầu, vội vàng lật xem cuốn sổ trong tay. Qua một hồi lâu mới hướng Chuyển Luân vương cung kính nói:

-Bẩm diêm vương, tư liệu về người này đã tìm được.

-Đọc. - Một chữ vô cùng đơn giản, nhưng mơ hồ lộ ra uy nghiêm vô thượng. Đây là Chuyển Luân vương trong thập điện diêm la trong truyền thuyết sao? Quả thực là khiến cho người ta có một loại cảm giác không giận mà oai.

Ngừng lại một chút, phán quan nhìn vào cuốn sổ đọc lên:

-Phương Tử Vũ, nam, dương thọ vốn là hai ba, báo thù uổng mạng. Bởi vì thời kỳ niên thiếu kham phá thiên đạo, mệnh số đã cải, đắc đạo tu chân, mệnh số vẫn chưa biết. Cha, Phương Hạo Nhiên. Mẹ, … Ách…- Phán quan sửng sốt một hồi, len lén liếc nhìn Phương Tử Vũ một cái, mới tiếp tục đọc: - Mẹ, công chúa cửu vĩ yêu hồ nhất tộc, Băng Thiến.

-Ồ!? - Chuyển Luân vương nổi lên hứng thú nhìn Phương Tử Vũ, hỏi:

- Ngươi là kết hợp thể giữa người và yêu sao?

Phương Tử Vũ ôm chặt lấy cánh tay, ánh mắt không tình cảm dán chặt trên người Chuyển Luân vương.

Đúng lúc này, bên ngoài một trận ồn ào. Đầu trâu và mặt ngựa vội vội vàng vàng chạy vào, nhìn thấy Phương Tử Vũ đang đứng trước bàn Chuyển

https://thuviensach.vn

Luân vương, hai tên hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống nói:

-Tiểu thần vô dụng…

Chuyển Luân vương khẽ hừ một tiếng, đầu trâu và mặt ngựa lập tức sợ hãi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Chuyển Luân vương không tiếp tục để ý đến đầu trâu và mặt ngựa đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt hứng thú vẫn như cũ đánh giá trên dưới toàn thân Phương Tử Vũ, thanh âm trầm thấp nói:

-Kết hợp giữa người và yêu, quả thật là thiên cổ kỳ văn*.

Điều này cũng khó trách Chuyển Luân vương có thể sinh ra hứng thú đối với Phương Tử Vũ, phải biết rằng từ xưa đến nay, chuyện người và yêu giao phối nhiều không đếm xuể, nhưng người và yêu trời sinh cấu tạo bên trong khác nhau, cho nên từ khi trời đất hình thành đến nay chưa bao giờ xuất hiện thế hệ sau sinh bởi người và yêu. Mà Phương Tử Vũ, lại là kẻ thứ nhất trong lịch sử là hậu đại do người và yêu kết hợp sinh ra.

Chuyển Luân vương trong mắt chợt lóe ánh sáng, Phương Tử Vũ tức thì toàn thân khẽ run lên. Nó đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, dường như cái nhìn mới vừa rồi của Chuyển Luân vương đã đem nó trong trong ngoài ngoài nhìn thông suốt.

Chuyển Luân vương gật đầu, tựa như tự nói với bản thân, nói:

-Chẳng trách được tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi như vậy, hóa ra là có thể đem yêu pháp đạo thuật kết hợp tu luyện. Ài dà, đáng tiếc, đáng tiếc.

Chuyển Luân vương liên tục lắc đầu, nhưng không nói đáng tiếc điều gì. Ngừng lại một lát, ánh mắt của ông ta lại rơi xuống thanh trường đao trong tay Phương Tử Vũ, khẽ nhíu mày lộ ra một bộ dáng suy tư. Một lát sau, Chuyển Luân vương dường như nhớ ra điều gì đó, hít sâu vào một hơi, một lần nữa cẩn thận quan sát thanh trường đao, thần sắc biến ảo không ngừng.

Đại điện thực yên tĩnh, không một ai dám lên tiếng quấy nhiễu. Đám tiểu quỷ đốc xúc nhóm quỷ hồn đến xét xử yên lặng xếp thành hàng, đứng ở bên ngoài chờ đợi, phán quan cũng không nói gì, đầu trâu mặt ngựa vẫn như cũ quỳ trên mặt đất càng không dám mở miệng. Phương Tử Vũ vẫn một bộ dạng lạnh như băng, lạnh lùng nhìn Chuyển Luân vương, nhưng

https://thuviensach.vn

trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, lão Chuyển Luân vương này tại sao cứ một mực nhìn chằm chằm vào thanh trường đao trong tay nó?

Qua một hồi lâu, ánh mắt của Chuyển Luân vương bắt đầu chuyển vị trí, thuận theo trường đao một đường đi lên dừng lại trên thân người Phương Tử Vũ, trong lúc vô ý lướt qua mai Thiên Địa càn khôn giới đang đeo ở trên tay nó, Chuyển Luân vương sửng sốt một chút, rốt cuộc sắc mặt đại biến.

Mãi một lúc lâu sau, Chuyển Luân vương mới thở dài một tiếng, hỏi:

-Phương Tử Vũ, ngươi xông vào âm tào địa phủ là vì chuyện gì?

-Tìm người.

-Người nào?

-Từ, Ngạo, Thiên.

Ánh mắt của Chuyển Luân vương nhìn về phía phán quan, phán quan vội vàng lật xem cuốn sổ trong tay, một lát sau mới cung kính nói:

-Bẩm diêm vương, Từ Ngạo Thiên, nam, đã chết, chết oan. Chỉ có điều…Hắn chính là kẻ vừa mới được dùng Băng tinh ngọc phách.

Chuyển Luân vương gật đầu:

-Hóa ra là kẻ đó. Không sai, kẻ này đích xác đã tới đây. Nó vốn phải tiến nhập luân hồi trọng tân chuyển thế, nhưng nhục thân bị người ta dùng Băng Tinh Ngọc Phách trấn trụ, hồn phách không cách nào luân hồi, cho nên ta để cho nó trước hết ở trong quỷ vực tạm một thời gian, đợi sau khi thời gian hiệu lực của Băng tinh ngọc phách mất đi thì tiếp tục luân hồi.

Chuyển Luân vương cười khổ, tiếp tục nói:

-Chỉ có điều, Băng tinh ngọc phách là tuyệt phẩm đan dược được nhân gian tu chân giới tinh luyện thành, hơn nữa là vật có một không hai. Dược hiệu của nó khi nào thì biến mất, điều này ta cũng không biết được, có lẽ là mấy trăm năm, cũng có lẽ là vĩnh viễn không biến mất. Nhưng chỉ cần nó tự nguyện, ta cũng đồng ý cho nó lưu lại quỷ vực tiếp tục tu quỷ đạo.

Phương Tử Vũ lạnh nhạt nói:

-Tôi muốn mang huynh ấy trở về.

Phán quan cười lạnh, nói:

-Phương Tử Vũ, ngươi cho âm tào địa phủ là nơi nào đây, há để cho…

https://thuviensach.vn

Chuyển Luân vương trầm giọng nói:

-Phán quan.

Phán quan bĩu môi không dám nói tiếp, chỉ đành phẫn nộ lui lại.

Chuyển Luân vương nhìn Phương Tử Vũ nói:

-Địa phủ có quỷ củ của địa phủ, dương thọ của nó đã hết, không thể tiếp tục nghịch cải thiên mệnh.

-Nếu tôi nhất định phải dẫn huynh ấy đi thì sao?

Phán quan và đầu trâu mặt ngựa mặt đều hiện ra vẻ tức giận, chỉ là e ngại đang trên diêm vương điện, không dám quá mức làm càn. Chuyển Luân vương cũng khẽ cau mày, hỏi ngược lại:

-Phương Tử Vũ, nhà ngươi có tin tưởng khiêu chiến địa phủ ta?

Phương Tử Vũ lắc đầu nói:

-Không có.

-Vậy tại sao ngươi dám xuất lời ngông cuồng?

Phương Tử Vũ nhìn chằm chằm vào Chuyển Luân vương, trong mắt toát ra ý kiên định vô cùng, nói:

- Huynh ấy, tôi nhất định phải mang đi.

-Không sợ bản thân hình thần câu diệt?

-Phải.

Chuyển Luân vương trầm ngâm một trận, mở miệng nói:

-Tốt, ta đáp ứng ngươi.

Phán quan vội vàng nói:

-Diêm vương…

Chuyển Luân vương phất tay ngăn cản phán quan, tiếp tục nói:

-Chỉ có điều muốn sửa lại dương thọ vốn không phải là chuyện dễ, ta bản thân là diêm vương cũng không thể tùy ý thay đổi. Phương Tử Vũ, ta cấp cho nhà ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể bình yên xông qua mười tám tầng địa ngục, người, ngươi lập tức có thể mang đi.

-Được. - Phương Tử Vũ quả quyết nói: - Ta sấm (xông vào).

Chuyển Luân vương gật đầu:

-Phương Tử Vũ, đừng trách ta không có nhắc nhở nhà ngươi trước, cái gọi là sấm đó là trải qua. Nhà ngươi phải đi qua từng tầng từng tầng một

https://thuviensach.vn

của mười tám tầng địa ngục, còn sống như cũ đi ra mới được tính là hoàn thành.

Ngừng lại một chút rồi lại nói:

-Mười tám tầng địa ngục ngươi hẳn là đã nghe qua, người thường ngay cả một tầng đều chịu không được, từ trước đến nay chưa từng có ai có thể đi qua hết mười tám tầng địa ngục. Phương Tử Vũ, ngươi đã nghĩ kỹ rồi chứ?

Phương Tử Vũ gật đầu, hỏi:

-Ở đâu?

-Đầu trâu mặt ngựa.

-Tiểu thần tại.

-Dẫn nó đi mười tám tầng địa ngục.

-Tôn diêm vương pháp chỉ.

Đầu trâu mặt ngựa đứng dậy sau đó hướng Phương Tử Vũ nói:

-Đi theo chúng ta.

Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn Chuyển Luân vương một cái, chỉ là khuôn mặt ngăm đen của ông ta nhìn không ra là vui hay là giận, hướng Chuyển Luân vương khẽ gật đầu, mới cùng đầu trâu mặt ngựa đi ra khỏi đại điện.

-Diêm vương. - Phán quan tiến lên nói: - Điều này không hợp quy củ.

Chuyển Luân vương thở dài một tiếng, lắc đầu không nói. Qua một hồi lâu mới nói: - Phán quan.

-Vâng.

-Ngươi đi mời Địa Tạng Bồ Tát đến đây.

Phán quan ngạc nhiên nói:

-Việc này cũng phải kinh động đến Bồ Tát sao?

-Kẻ này tuyệt không đơn giản như ngươi tưởng đâu, đi đi, đem sự việc nơi đây chi tiết bẩm báo Bồ Tát, Bồ Tát tự mình sẽ định đoạt.

-Vâng. - Phám quan cung kính đáp một tiếng, xoay người rời đi.

Trong đại điện vang lên tiếng lầm bầm của Chuyển Luân vương:

-Rốt cuộc và phúc hay là họa?

*=chuyện lạ hiếm thấy, chuyện lạ ngàn năm

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mười Tám Tầng Địa Ngục

Cái tên địa ngục đã tồn tại từ rất lâu, cái tên này đối với đại đa số mọi người đều là một cơn ác mộng. Một số người khi nguyền rủa kẻ khác thì đều thích dùng những lời nói kiểu như:" Ngươi xuống địa ngục đi", đối với nhân loại mà nói, địa ngục là nơi đáng sợ nhất trên thế gian này.

Nhưng đi vào địa ngục như thế nào? Cái đáp án này sợ rằng không một người nào biết cả.

Địa ngục kỳ thật cũng không đáng sợ, chân chính đáng sợ không phải là địa ngục, mà là nơi người đời cũng biết rõ, mười tám tầng địa ngục.

Đầu cuối cùng của quỷ vực, hướng ngược lại với cầu Nại Hà.

Trước mặt là một tầng không gian trống rỗng, chỉ có hắc vụ nồng đậm lượn lờ, căn bản là nhìn không thấy tình hình đường đi phía trước. Nhưng ở phía trước có một nhóm lớn người đang sắp xếp đội ngũ, ở bên ngoài tiểu quỷ đang sắp đặt cho từng người một đi vào trong hắc vụ. Vẻ mặt của đám quỷ hồn này biểu hiện không giống nhau, nhưng đều có một điểm chung, đều hiện lên vẻ cực kỳ sợ hãi.

Mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết, có kẻ nào là không sợ hãi?

Có lẽ những người này khi còn sống làm ác quá nhiều, sau khi chết bị phạt đến mười tám tầng địa ngục tiếp nhận trừng phạt, sau đó mới lại quay về luân hồi.

Đầu trâu mặt ngựa dẫn theo Phương Tử Vũ đi đến trước mảnh hắc vụ thì dừng lại, đầu trâu chỉ vào hắc vụ nói:

-Chúng tôi không thể tiếp tục đưa ngươi đi vào, ngươi từ đây đi vào chính là mười tám tầng địa ngục.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ tiến lên phía trước một bước, giọng lạnh lùng nói:

-Nhớ kỹ việc các ngươi đã đáp ứng.

Mặt ngựa cười lạnh nói:

-Yên tâm, diêm vương đã nói ra tuyệt không đổi ý. Ngươi chưa từng nghe câu'diêm vương muốn ngươi canh ba chết, tuyệt không lưu ngươi đến canh năm' sao? Đó là nói diêm vương nói một không hai.

Đầu trâu tiếp lời nói:

-Chỉ có điều phải đợi ngươi bình yên từ mười tám tầng địa ngục đi ra đã, ngươi tự mình cẩn thận đi.

Phương Tử Vũ không nói nữa, chỉ ôm lấy cánh tay bước dài về phía trước.

Khi nó bước vào trong hắc vụ một khắc, mọi thứ trước mắt tất cả đều biến đổi.

Bên người không còn là nhìn không thấy nữa, mà mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người lay động phía trước, lại quay đầu nhìn lại, đầu trâu mặt ngựa ở phía sau đã không còn nhìn thấy nữa, sau lưng cũng mơ hồ có rất nhiều bóng người qua lại.

Lúc này, Phương Tử Vũ mới giật mình phát hiện ra, nguyên lai mảnh hắc vụ này là một tầng không gian khác, khi nó bước chân vào hắc vụ thì đồng thời nó cũng tiến nhập vào cái không gian được gọi là mười tám tầng địa ngục.

-Phương Tử Vũ? - Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo vang lên bên cạnh Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ khẽ rùng mình một cái, rất nhanh khôi phục trở lại, xoay đầu nhìn lại, nhưng thủy chung vẫn không nhìn thấy rõ khuôn mặt của người bên cạnh. Chỉ đành gật đầu nói: -Phải.

Thanh âm lạnh lẽo của kẻ đó lại vang lên:

- Đi theo ta.

Đối với biểu hiện của kẻ này, Phương Tử Vũ đã không còn kinh ngạc nữa, hắn có thể biết tên của mình, chắc hẳn là đã được diêm vương hoặc phán quan thông báo trước, mà kẻ này cũng có thể là một tên quỷ quan hoặc tiểu quỷ chưởng quản tầng địa ngục này.

https://thuviensach.vn

Chỉ là không biết, nơi này là chỗ nào của tầng địa ngục thứ nhất, xung quanh đều thập phần im lặng, không có lấy một tia âm thanh.

Phương Tử Vũ một mực đi theo kẻ nọ đi về phía trước, ở trong hắc vụ, có rất nhiều người tới tới lui lui qua lại, nhìn không thấy mặt của bọn họ, nhưng bọn họ lại không phát ra bất kỳ một âm thanh nào, hết thảy đều hiện ra quỷ dị như vậy.

Ở phía trước, có một đám người đang xếp hàng, những người này đều giống nhau nhìn không ra tình cảm gì, chỉ có thể cảm giác được thân thể của bọn họ đang run rẩy.

Người nọ mang theo Phương Tử Vũ vòng qua đội ngũ đi thẳng lên phía trên cùng, Phương Tử Vũ lúc này mới nhìn thấy, nguyên lai có hơn mười tên tiểu quỷ trong tay đang cầm một vật giống như cái kiềm, mỗi một quỷ hồn đi lên, bọn chúng liền đem cái giống như kiềm nhét vào trong miệng của quỷ hồn đó, sau đó từ trong miệng bọn họ chậm rãi kẹp rút ra một vật dài dài. Còn quỷ hồn đó thì phát ra một tiếng hét lớn thống khổ, đồ vật trong miệng quỷ hồn này bị kéo ra càng lúc càng dài, cho đến cuối cùng'phụt' một tiếng, cái vật dài dài trong miệng bọn họ đột nhiên đứt đoạn, mà bọn họ đồng thời cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ che kín lấy miệng.

Phương Tử Vũ chấn động, nó rốt cuộc đã biết vì sao nơi này không có bất kỳ một âm thanh nào, bởi vì nơi này là một cái thế giới không có âm thanh, bởi vì nơi này là một trong mười tám tầng địa ngục được người biết đến nhiều nhất, Bát Thiệt (rút lưỡi) địa ngục.

Kẻ mang Phương Tử Vũ đến đây lạnh lùng liếc mắt nhìn nó một cái, vẫn giọng nói lạnh lẽo ấy, nói:

-Nơi này là Bát Thiệt luyện ngục, phàm là những người khi còn sống, khiêu khích chia rẽ, phỉ báng hại người, miệng lưỡi trơn tru, lời lẽ xảo trá, nói dối gạt người. Sau khi chết đi bị đánh nhập vào Bạt Thiệt địa ngục, tiểu quỷ mở miệng kẻ đó ra, dùng kiềm sắt kép lấy đầu lưỡi, mạnh mẽ rút ra, không phải là nhổ một cái cho xong, mà là kéo dài, chậm rãi lôi ra…

Phương Tử Vũ dùng đầu lưỡi cọ cọ vào làm răng, cảm nhận được chúng nó vẫn như cũ ở trong miệng của mình, lúc này mới lạnh giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

-Ta cũng phải rút lưỡi có phải không?

Người nọ gật đầu nói:

-Đương nhiên phải, không tuân theo quy củ nơi này, ngươi làm sao có thể xông qua mười tám tầng địa ngục?

-Được.

Sau một tiếng'Được' đơn giản, Phương Tử Vũ há rộng miệng nói:

-Rút đi.

Kẻ nọ gọi người lại, một tên tiểu quỷ chạy đến, đem cái kiềm trong tay cho vào trong miệng Phương Tử Vũ. Phương Tử Vũ rõ ràng cảm giác được một vật lạnh lẽo cứng rắng kẹp vào đầu lưỡi mình, còn chưa có phản ứng lại thì đột nhiên, cái lưỡi truyền đến một trận cực kỳ đau đớn.

Nó đau đớn" A" lên một tiếng sau đó lập tức dùng tay phải còn lại duy nhất bịt chặt lấy miệng, lúc này nó rốt cuộc đã biết được nỗi thống khổ của việc bị rút lưỡi, căn bản không phải là việc mà thường nhân có thể năng chịu đựng. Một dòng chất lỏng nóng ấm rỉ qua kẽ tay rơi xuống, nó đã đau đớn đến mức toàn thân phát run. Cho dù là khi cả cánh tay trái đứt lìa nó cũng không run rẩy qua, nỗi đau đớn của cánh tay trái không thể nào so sánh được với sự đau khổ của việc rút lưỡi, tuyệt đối là làm cho người ta đau đớn đến tận xương tủy.

Mãi một lúc sau, nó mới đứng dậy, cảm thụ đầu lưỡi quen thuộc ở trong miệng đã không còn nữa, không khỏi cười khổ một chút, khe khẽ há miệng nhưng lại phát hiện bản thân phát không ra một tia âm thanh, không khỏi cảm thán, xem ra quãng đời còn lại của bản thân đều phải làm một kẻ câm rồi.

Người nọ chỉ về phía trước nói:

-Ngươi cứ hướng về phía trước mà đi, liền có thể đi đến tầng địa ngục tiếp theo.

Phương Tử Vũ há miệng muốn hỏi, nhưng lại phát không ra âm thanh.

Người nọ tựa như biết nó muốn hỏi điều gì, nói:

-Một cửa này cũng chẳng phải dễ dàng thông qua, từ nơi này đến cửa vào tầng tiếp theo khoảng cách rốt cuộc có bao xa ngay cả ta cũng không biết. Có thể ngươi chỉ cần đi vài canh giờ, cũng có thể phải đi vài năm,

https://thuviensach.vn

trong đoạn thời gian này ngươi phải cảm thụ sự thống khổ không có tiếng động, nếu như đến lúc đó ngươi không bị điên thì tự nhiên sẽ nhìn thấy cửa vào tầng tiếp theo.

Nói xong, không thèm chú ý đến Phương Tử Vũ nữa, xoay người bay đi.

Phương Tử Vũ cười khổ, chỉ có thể dựa theo phương hướng người đó chỉ mà đi tới.

Đây thật sự là một hành trình kỳ lạ.

Một đường này cũng không biết là đã đi được bao lâu, bên cạnh nơi nào cũng có bóng người lay động, chỉ có điều những người này đều chỉ thấy đầu, không nhìn thấy rõ diện mạo, không phát ra âm thanh. Những người này đều đi rất chậm, phảng phất như chỉ có như vậy mới có thể vượt qua quãng thời gian buồn chán không tiếng động.

Phương Tử Vũ hiển nhiên là loại khác trong đám người này, nó nhanh chóng lách qua những bóng người này mà đi, bởi vì đối với nó mà nói, thời gian không thể lãng phía nhiều.

Thời gian, từng giọt từng giọt mất đi trong không một tiếng động, Phương Tử Vũ rốt cuộc cũng cảm nhận được điều đáng sợ chân chính của Bát Thiệt địa ngục. Khi một người ở trong đám người cảm thụ không tiếng động, không có bất kỳ một âm thanh nào, ngay cả thì thào lẩm bẩm một mình cũng làm không được, hoàn cảnh như vậy tuyệt đối có thể đem một người bức phát điên.

Phương Tử Vũ lúc mới bắt đầu cũng không để ý, nhưng càng về sau, nó dần dần cảm thấy áp lực, áp lực của việc có miệng mà không thể nói.

Bát Thiệt địa ngục chính là một cái thế giới vô thanh.

Ở trên thế gian, những kẻ lánh đời không ra cũng không phải ít, người không thích nói chuyện lại càng nhiều, chỉ có điều cho dù những người này không thích giao tiếp cùng với người khác nhưng bọn họ cũng muốn nói chuyện. Cho dù là dã nhân, một mình ở trong thâm sơn cũng sẽ cùng động vật hoặc cùng cây cối tự đối thoại, nếu không loại áp lực này sẽ khiến cho người ta phát điên lên.

Phương Tử Vũ lúc này chính là đang ở trong hoàn cảnh như vậy, con đường phía trước mờ mịt, một mình trong im lặng cảm thụ sự cô độc.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đao Sơn Địa Ngục

Phương Tử Vũ đang từng bước từng bước đi tới, tốc độ hiện tại của nó cùng với đám quỷ hồn bị rút lưỡi ở bên cạnh đã không khác biệt nhiều lắm. Nếu như không phải là còn có một tia lo lắng cho Từ Ngạo Thiên vẫn một mực nhắc nhở nó, chắc hẳn nó đã sớm chịu đựng không nổi áp lực của bản thân mà rơi vào điên cuồng.

Người và quỷ bất đồng, cấu tạo của người còn thuộc về trình độ thể xác, do đại não chi phối toàn thân, một khi nổi điên tinh thần lập tức sẽ tan vỡ, suy nghĩ hỗn loạn.

Mà quỷ, thì hoàn toàn là trạng thái linh hồn, bọn chúng không có đại não, duy nhất chỉ có tinh thần, cho nên quỷ không thể nào biến thành kẻ điên được. Ở trên thế gian có rất nhiều kẻ điên, hoặc một ít người mắc chứng si ngốc của người già, một khi bọn họ chết đi, lại biến tỉnh táo trở lại. Điều này cũng là sự thống khổ của quỷ, mặc kệ là bị giày vò như thế nào đi nữa, quỷ hồn đều không thể phát điên, cho nên mới xuất hiện mười tám tầng địa ngục. Nếu không, tất cả quỷ hồn ở trong mười tám tầng địa ngục này đều nổi điên hết rồi, sau khi chuyển thế trên đời lại xuất hiện vô số kẻ trời sinh ngu ngốc.

Cũng chính bởi vì như vậy, Phương Tử Vũ mới đau khổ chịu đựng bảo trì một tia thanh tỉnh cuối cùng cho bản thân. Nếu nó phát điên ở trong này, vậy thì chỉ có thể chết ở trong mười tám tầng địa ngục này mà thôi.

Một khi nó chết ở trong này, mối huyết hải thâm cừu đó, còn có tình nghĩa huynh đệ của Từ Ngạo Thiên từ đây về sau tan theo mây khói, chờ

https://thuviensach.vn

đợi nó cũng chỉ là quay về cầu Nại Hà uống Mạnh Bà thang, sau đó quên hết tất cả sự việc của kiếp trước, tiến nhập vào luân hồi vô tận.

Cho nên nó phải kiên trì, bởi vì nó không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy mà chết, càng không cam lòng để cho cừu nhân ở bên ngoài thoải mái như cũ.

Phương Tử Vũ tay phải nắm chặt lấy đao, đồng thời ôm lấy tay trái đang không ngừng phát ra trận trận đau đớn, bộ dạng tập tễnh từng bước từng bước chậm rãi đi về phía trước.

“Loảng xoảng.” Phương Tử Vũ lảo đảo ngã xuống đất, tay trái nện xuống mặt đất khiến cho nó đau đớn muốn nổ tung. Bên người vẫn có vô số thân ảnh đi tới đi lui, những kẻ này dường như không nhìn thấy nó, cúi đầu chậm rãi đi qua, không ai nhìn nó lấy một cái, càng không một ai đi đến đỡ nó dậy.

Nó rất muốn mở miệng hét lớn, nhưng lại chẳng có âm thanh nào được phát ra, âm thanh gì cũng không có, nỗi buồn bực ứ đầy trong lòng đành phải hóa thành một nụ cười cay đắng, lấy trường đao chống đỡ thân thể, chậm rãi đứng lên tiếp tục từng bước từng bước một đi về phía trước.

Ở trong cái thế giới này, công lực cao thấp không quan trọng, cho dù là người công lực thông thiên ở trong cái thế giới không tiếng động này, kết quả cuối cùng chờ đợi hắn cũng chỉ là từ từ phát điên mà thôi, bây giờ niềm tin duy nhất chống đỡ Phương Tử Vũ cũng chỉ có phân cừu và phân nghĩa kia.

Cũng không biết đã đi được bao lâu, giống như là một cái thế kỉ, lại giống như là vài cái canh giờ, Phương Tử Vũ rốt cuộc chống đỡ không nổi, trước mắt đã bắt đầu trở nên mơ hồ. Nó không phải là không muốn phát tiết một chút, nhưng xung quanh tựa như đều là không khí, bóng người đi qua đi lại bên cạnh tất cả dường như cũng đều là hư ảnh, nó từng muốn giết vài người để phát tiết một chút, nhưng trường đao lia qua thân thể của những kẻ đó giống như xẹt qua không khí, những người đó cũng không hề cảm giác tiếp tục tới lui.

Muốn liếm liếm đôi môi khô nứt, nhưng lúc này nó mới nhớ ra, lưỡi của mình đã không còn. Không khỏi cười khổ, chậm rãi ngồi xuống mặt đất.

https://thuviensach.vn

Hóa ra làm một người câm điếc đau khổ đến như vậy, không chỉ là thân thể bị giày vò mà còn cả tinh thần nữa. Nếu không phải là Phương Tử Vũ ý chí kiên định, đổi lại là một người bình thường sớm đã phát điên rồi. Đây cũng là trừng phạt của Bát Thiệt địa ngục, khi còn sống miệng lưỡi ba hoa, khi chết đi chịu rút lưỡi nỗi khổ không tiếng động, nhưng đám người đó đều là quỷ hồn, bất luận là thế nào cũng không cách nào trở thành kẻ điên, chỉ có thể thống khổ chịu đựng.

Còn Phương Tử Vũ lại không phải là quỷ hồn, nó hiện tại vẫn là nhục thân, cho nên nó còn có cơ hội phát điên. Tận sâu trong đáy lòng vẫn có một thanh âm khuyên bảo nó: nổi điên đi, điên rồi thống khổ gì cũng sẽ không còn nữa, điên đi. Buông tha chống cự, vứt bỏ cái thế giới chết tiệt kia đi.

Nó làm sao lại không muốn buông tha, nhưng mỗi khi đến thời khắc quyết định, khuôn mặt từ ái của hai người Phúc thúc và vú nuôi, còn có Từ Ngạo Thiên trên mặt tràn ngập sự quan tâm, đều là động lực giúp nó tiếp tục kiên trì đi xuống.

Phúc thúc và vú nuôi không thể chết oan, cũng không thể xảy ra việc gì với Từ Ngạo Thiên được.

Phương Tử Vũ nâng trường đao lên, hung hăng đâm xuống bắp đùi chính mình, cảm giác đau đớn ngay lập tức làm cho tinh thần của nó rung lên, sau đó chầm chậm đứng dậy từng bước từng bước tiếp tục đi về phía trước.

Không biết là lại đi được thêm bao nhiêu quãng đường, phía trước mơ hồ xuất hiện một mảnh hắc vụ nồng đậm, Phương Tử Vũ tinh thần rung lên, hưng phấn cực độ chạy về phía trước.

Cảnh vật trước mắt lại một lần nữa thay đổi, phía trước mơ hồ truyền đến tiếng la giết và tiếng binh khí va chạm. Phương Tử Vũ hai mắt sáng bừng, hưng phấn nhìn trái nhìn phải, trong sự yên lặng có thể khiến cho người ta nổi điên đột nhiên nghe thấy âm thanh, cái loại cảm giác này bất luận là kẻ nào cũng sẽ cảm thấy hưng phấn cực độ. Giống như kẻ sắp chết khát trong sa mạc đột nhiên nhìn thấy một hồ nước trong xanh ngay ở trước mặt, loại hưng phấn này đã không thể diễn tả được bằng ngôn từ.

https://thuviensach.vn

Đúng vào lúc này, kẻ lúc đầu hướng dẫn cho Phương Tử Vũ lại quỷ dị xuất hiện trước mặt nó, vẫn là nhìn không thấy khuôn mặt, vẫn là giọng nói trầm thấp đó:

-Chúc mừng ngươi, có thể kiên trì đi qua Bát Thiệt địa ngục.

Phương Tử Vũ đôi môi mấp máy, nhưng vẫn như cũ không phát ra một tia âm thanh.

-Không cần nói, cái lưỡi của ngươi đã không còn nữa.

Phương Tử Vũ nở nụ cười cay đắng, xem ra đời này nhất định phải làm một kẻ câm rồi. Chỉ có điều, may mắn là không phải tiếp tục ở trong cái thế giới không tiếng động kia nữa, có thể nghe được thanh âm ở xung quanh cũng có thể giảm bớt đi một chút buồn bực trong lồng ngực.

Người nọ tiếp tục nói:

-Nơi này là Đao Sơn địa ngục. Phàm là những kẻ khi còn sống thích chém giết, vô cớ sát sinh sau khi chết sẽ bị đánh vào Đao Sơn địa ngục, nhận hình phạt thiên đao vạn quả. - Rồi chỉ về phía trước nói tiếp:

-Muốn qua cửa này rất đơn giản, ngươi một đường đi thẳng, thì có thể đi xuống tầng kế tiếp. Chỉ có điều, trên con đường này vô số người sẽ công kích về phía ngươi, có thể sống sót rời đi hay không thì phải nhìn vào bản lãnh của chính ngươi rồi.

Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn phía trước, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng chém giết không ngừng, nhưng không nhìn thấy bất kỳ một bóng người nào. Khi quay đầu lại, thì phát hiện người vừa rồi đã biến mất không thấy nữa, cứ như vậy trống rỗng biến mất ở trước mặt nó. Nó hít sâu vào một hơi, mang theo trường đao bước nhanh về phía trước.

Một cửa này, chờ đợi nó chính là núi đao, là thiên đao vạn quả hình phạt.

Trước mắt rốt cuộc cũng xuất hiện bóng người, rất nhiều người, dầy đặc chi chít nhìn không thấy cuối. Những người này, mỗi người đều cầm binh khí trong tay, chém giết lẫn nhau. Lúc này, Phương Tử Vũ mới biết cái gì gọi là thiên đao vạn quả, vô số người đang không ngừng chém giết, từng thanh đao kiếm chém vào thân thể, người bị giết chết linh hồn biến mất, nhưng rất nhanh lại một lần nữa hiện ra, vung đao tiếp tục trận chiến.

https://thuviensach.vn

Ở nơi này, đám quỷ hồn là giết không chết, bọn chúng ở trong chém giết vô tận, cũng là bị người diệt sát vô tận. Hóa ra đây chính là Đao Sơn địa ngục, hình phạt thiên đao vạn quả. So với trong lời đồn đại, bị cởi sạch quần áo thân thể xích lõa leo lên núi đao là hoàn toàn không giống, Đao Sơn quả thật là núi đao, chỉ có điều không phải là leo lên, mà là người khác cầm đao chém lên thân thể ngươi, nhưng ngươi vĩnh viễn bị chém không chết, chỉ có thể hưởng thụ nỗi đau đớn tựa như nơi sâu nhất trong linh hồn bị xé rách.

Phương Tử Vũ nhìn thanh trường đao trong tay, lại nhìn về phía rừng người dầy đặc phía trước, hít sâu một hơi xông vào biển người.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Vô Tận Sát Ý

Giết chóc, giết chóc vô tận. Nơi này đãng lẽ phải gọi là A Tỳ địa ngục. Nơi này đại đa số là quỷ hồn của người, nhưng cũng có quỷ hồn hình dáng kỳ quái giống như là của động vật, chắc hẳn bọn chúng chính là quỷ hồn của yêu quái. Bọn chúng đều đang tùy ý giết chóc, phàm là bất kỳ kẻ nào xuất hiện bên cạnh đều sẽ trở thành mục tiêu đồ sát của bọn chúng.

Hỗn loạn, cả thế giới chìm ngập trong chiến đấu hỗn loạn.

Ngay khi Phương Tử Vũ xông vào biển người một khắc, lập tức bị giết chóc vây chặt. Vô số đao kiếm hướng về phía người nó chém tới, mà Phương Tử Vũ chỉ còn duy nhất cánh tay phải là có thể dùng, đưa ra ngăn đón. May mắn, nó công lực cao thâm, ở lần giao phong đầu tiên dùng duy nhất cánh tay phải có thể động đem toàn bộ đao kiếm tiếp được, thuân tay cắt lấy vài cái đầu. Nhưng vài khỏa đầu lâu này rơi xuống khỏi thân thể ngay lập tức hóa thành một làn khói đen bay trở lại trên cái cổ không đầu, còn không đợi nó thở ra thì vài cỗ thân thể không đầu nọ lại một lần nữa mọc lên một cái đầu mới, sau đó tiếp tục gia nhập vào hàng ngũ chiến đấu.

Nơi này so với chiến trường ở nhân gian thì hoàn toàn bất đồng, bởi vì quy củ của tu chân giới cho nên Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên lúc trước không hề sử dụng pháp thuật của bản thân vào trong chiến đấu, bọn họ hoàn toàn là dựa vào thân thể và bản thân công phu đi đánh nhau, nếu không Từ Ngạo Thiên cũng sẽ không bị thương nặng mà chết. Nếu trước khi nó bị thương nặng mà sử dụng đạo thuật thì ít nhất còn có thể bảo trụ một mạng. Chỉ là Từ Ngạo Thiên quá mức trung hậu, đến chết vẫn không quên những lời nói của sư phụ dặn dò trước khi xuống núi, mãi cho đến khi

https://thuviensach.vn

đao kiếm của địch nhân đâm vào thân thể nó cũng không dám sử dụng pháp lực.

Nhưng ở nơi này thì khác, Ngọc Hư cung chỉ nói ở thế tục giới không được sử dụng pháp thuật để tránh kinh thế hãi tục, nhưng nơi này là quỷ giới mà không phải là thế tục giới. Có pháp thuật chống đỡ, Phương Tử Vũ lập tức có thể đại triển quyền cước.

Nếu như nói ở trên chiến trường Phương Tử Vũ là một đầu ác lang vô cùng hung ác thì ở nơi này, nó lại là một đầu hồ, một đầu hồ ly cực kỳ giảo hoạt. Từ lúc phát hiện ra đám người này giết không chết, nó lập tức thay đổi sách lược hoàn toàn, không tiếp tục lấy tranh dũng đấu ngoan làm chủ nữa, mà tận lực bảo mệnh, bởi vì nó chỉ có một cái mạng mà thôi.

Trong hoàn cảnh chật hẹp như thế này, Tàn Ảnh bộ pháp không cách nào thi triển, nó duy nhất thể dựa vào chỉ có cây đao của mình cùng với một thân pháp lực thâm hậu.

Đao, không dùng giết địch mà là bảo mệnh, chỉ cần có thể ngăn cản trong nháy mắt, nó liền ung dung từ trong đao kiếm né tránh đi ra. Nếu có người quen biết nó lúc này nhìn thấy tình huống trước mắt nhất định sẽ giật mình kinh ngạc, một Phương Tử Vũ luôn để lại ấn tượng mạnh mẽ độc ác cho mọi người, lấy liều lĩnh đổi mạng, không đem đối phương giết chết tuyệt không lùi lại, lúc này lại chỉ biết né tránh, không còn cái loại khí thế xông pha chiến trường như trước nữa.

Đao là đao tốt, người cũng là cao thủ. Nhưng đáng tiếc, nơi này là Đao Sơn địa ngục. Người có công lực thâm hậu hơn nữa thì cũng phải mệt mỏi, huống chi Phương Tử Vũ toàn thân thương tích.

Thiên đao vạn quả, đến lúc này nó mới chân chính biết được cái gì gọi là thiên đao vạn quả. Tựa như có ngàn vạn thanh đao kiếm từ bốn phương tám hướng đánh tới, Phương Tử Vũ mặc dù pháp lực thâm hậu, nhưng có thể ngăn đón phía trước cũng chắn không được mặt sau, sau khi công lực tiêu hao một lượng lớn sớm đã toàn thân thương tích.

Nơi này cùng chiến trường không giống, ở trên chiến trường nó còn có chiến hữu, còn có người có thể bảo vệ mặt sau cho nó, để cho nó không phải lo lắng phía sau. Nhưng ở đây, mỗi một người đều là địch nhân.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ không hề sợ chết, nhưng chết ở nơi này đối với nó mà nói là điều vô nghĩa. Nhưng nó lại có thể làm gì được đây? Quỷ hồn ở đây giết không chết, mỗi một tên sau khi hưởng thụ đau đớn thiên đao vạn quả lại lập tức có thể xuất hiện y nguyên như cũ, sau đó tiếp tục chém giết. Nhưng nó thì khác, nó hiện tại lấy nhục thân tiến vào, một khi nhục thân bị hủy cũng chỉ có kết cục tiêu vong.

Liều mạng ngăn cản, liều lĩnh chịu thêm vài đao, Phương Tử Vũ dùng lực xông ra ngoài, muốn lui trở lại vị trí an toàn lúc trước. Nhưng sau khi lùi lại được một đoạn nó mới phát hiện ra, bản thân căn bản đã không có đường lui, cả cái thế giới đều là người, tất cả đều không ngừng chém giết sống chết, nó đã không còn đường thối lui.

Đao kiếm tiếp tục đánh úp tới, nó cảm thấy trường đao trong tay dường như càng lúc càng nặng, động tác của bản thân cũng càng lúc càng chậm chạp. Mỗi lần ngăn đón được vài kiếm, trên người khẳng định lại xuất hiện thêm vô số vết thương.

Mới chỉ một lát công phu, Phương Tử Vũ trên dưới toàn thân đã không chỗ nào còn nguyên vẹn, vô số đao kiếm tiếp tục chém vào thân thể nó vấy lên một chùm máu tươi, hai mắt nó đã bắt đầu trở nên mơ hồ.

Một thanh trường kiếm vô thanh vô tức từ sau lưng nó nhằm vị trí trái tim đâm tới," Phập" một tiếng, máu văng khắp nơi. Phương Tử Vũ đột nhiên rùng mình, bất ngờ nơi ngực nó một chùm ánh sáng trắng chợt lóe lên, thanh trường kiếm nọ bị bạch mang ngăn trở trượt qua một bên, khó khăn lắm mới lệch khỏi vị trí trái tim đâm sát sạt bên cạnh, mũi kiếm xuyên qua thân thể sang bên kia.

Thân thể đau đớn làm cho nó nhất thời tỉnh táo không ít, đồng thời cũng sợ hãi đổ ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu như không phải là Thiên Địa càn khôn giới và thần thạch ở trước ngực cộng đồng bảo hộ ở vị trí trái tim, chắc hẳn nó đã chết ở dưới kiếm kia rồi.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Phương Tử Vũ vung ngược tay đem đầu kẻ đánh lén kia chém xuống, sau đó chịu đựng đau đớn thân người luồn xuống, mau chóng thoát ra từ làn sóng đao kiếm khác đang đánh úp tới.

https://thuviensach.vn

Một kiếm kia mặc dù không thương đến trái tim nhưng xuyên qua ngực đâm ra sau lưng, máu tươi ồ ạt từ ngực lưng hai bên không ngừng rơi xuống, thêm vào đó vô số vết thương khắp người, nhìn qua có vẻ rất khủng bố.

“Phập!” Lại một thanh trường kiếm nữa, nhân lúc nó đầu óc choáng váng, một kiếm đâm xuyên qua bắp chân, Phương Tử Vũ hét lớn một tiếng, nhất thời ngã xuống đất, còn chưa kịp xoay người thì cảm thấy ít nhất hơn mười thanh đao kiếm đồng thời hướng trên người nó hung hăng bổ xuống.

Kết thúc rồi…. Đây là cái ý niệm cuối cùng trong đầu Phương Tử Vũ, hết thảy đều đã kết thúc, nó chắc chắn phải chết ở nơi này, Từ Ngạo Thiên cứu không được, mối thù trên dưới Long Thần sơn trang và Phúc thúc vú nuôi đều báo không được rồi, tất cả đều đã kết thúc.

Thời gian dường như ngừng lại, những đoạn chuyện cũ từng màn từng màn như tuyết trắng bay tán loạn trong đầu nó. Không biết vì sao, hình ảnh cuối cùng dừng lại không phải là khuôn mặt từ ái của người thân yêu nhất, cũng không phải là khuôn mặt Từ Ngạo Thiên hoặc là nhớ lại khuôn mặt của Kim Mê, mà là ba khuôn mặt năm đó của hòa thượng, đạo sĩ, võ sĩ khiến người ta ghê tởm, ba khuôn mặt khiến cho nó vĩnh viễn không thể nào quên.

Hận ý, khôn cùng hận ý thoáng chốc tràn ngập trong tim. Cừu chưa báo mà người đã chết trước, nó không cam lòng, không cam tâm để cho cừu nhân tiêu diêu khoái hoạt. Trường đao trong tay không biết từ lúc nào bao phủ một tầng hắc mang mờ mịt, hắc mang càng lúc càng mở rộng, trong nháy mắt công phu đã đem thân thể Phương Tử Vũ bao phủ cả vào bên trong.

Đao kiếm rốt cuộc đánh lên trên người, đột nhiên một tiếng thét dài vô tận, mười mấy hồn phách ám sát nó thoáng chốc bị một đạo sát ý vô hình cắn nát bấy.

Phương Tử Vũ chậm rãi đứng lên, hai mắt nó đã biến thành màu xanh biếc, đồng tử kéo dài thành một đường. Ánh mắt băng lãnh không có bất cứ tình cảm nào, có chăng chỉ là sát ý vô tận.

Cũng vào lúc này, trong Diêm La điện.

https://thuviensach.vn

Chuyển Luân vương lúc này không còn ngồi ở trên ghế nữa, mà đang cung kính đứng sau lưng một người.

Người đứng trước ông ta toàn thân nhìn như mông lung, làm cho người ta có một loại cảm giác hư ảo, nhưng cũng mơ hồ tản ra một loại hương vị khiến cho người ta thoải mái.

-Bồ Tát-

Cũng giống như thân hình, thanh âm hư ảo truyền ra:

-Hình biến mà thân bất biến, kết hợp thể giữa người và yêu quả thật là đáng sợ.

Chuyển Luân vương cung kính nói:

-Bồ Tát có phát hiện ra thanh trường đao trong tay nó không?

-Ồ, nếu ta đoán không sai thì chắn hẳn là thượng cổ thần vật, Ma Thần Xử.

Chuyển Luân vương trong mắt chợt lóe sáng:

-Quả nhiên là kiện đồ vật đó. Lúc đầu ta cảm thấy rất giống, chỉ là hình dạng khác nhau quá xa cho nên không dám khẳng định, lúc này mới mời Bồ Tát đích thân đến xác nhận.

-Kẻ này nếu không chết, tương lai thành tựu nhất định phi phàm. Nhưng đáng tiếc nó sát cơ quá nặng… Diêm Vương, nếu nó có thể xông ra khỏi mười tám tầng địa ngục, đem nó mang đến chỗ ta.

-Vâng. - Chuyển Luân vương gật đầu cung kính, khi ông ta ngẩng đầu lên thì bóng người trước mặt đã sớm không thấy nữa. Ông ta cũng không để ý, đưa mắt nhìn vách tường trước mặt.

Bề mặt vách tường kia ở trong mắt những người khác có lẽ chỉ là một mặt tường, nhưng lấy vô thượng quỷ lực của Chuyển Luân vương lại có thể xuyên qua không gian trực tiếp nhìn thấy một màn ông ta muốn nhìn.

Đao Sơn địa ngục.

Một bóng người tựa như điên cuồng chạy loạn khắp nơi trong biển người, trong tay nó huy vũ một đoàn hắc mang nồng đậm, phàm là những nơi hắc mang đi qua có vô số hồn phách hóa thành một cỗ khói đen.

Phương Tử Vũ đã không còn nhớ ra bản thân là ai, thậm chí quên luôn cả mục đích bản thân đến nơi này, hiện tại sát ý vô tận tràn ngập toàn thân

https://thuviensach.vn

nó, ở trong đầu nó chỉ có một chữ: Giết!

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Thức Tỉnh, Yêu Hồ Chân Thân (Thượng) . . .

Điên cuồng, không ai so với nó càng thêm điên cuồng.

Trong đôi mắt màu xanh biếc nổi lên đầy tơ máu, đầu tóc tán loạn, toàn thân vết máu loang lổ, cánh tay trái buông thỏng xuống, từng giọt máu tươi thỉnh thoảng theo cánh tay trái rơi xuống.

Phương Tử Vũ còn lại duy nhất cánh tay phải có thể động, đang nắm chắc trường đao, lúc này nó đã không còn nhớ rõ bất cứ điều gì, thậm chí ngay cả nên đi đâu cũng không biết, điều nó biết duy nhất đó là, giết, giết sạch những người đang có ở mặt ở đây. Trong trạng thái điên cuồng, nó hoàn toàn không phòng ngự, một thanh trường đao bay múa trong biển người, phàm là những nơi nó đi qua đều bốc lên đoàn đoàn hắc vụ. Đám âm hồn xung quanh, không biết là bị hành động điên cuồng của nó hù dọa, hay là bị yêu khí tản mát ra từ trên người nó chấn nhiếp, mà không có kẻ nào dám tiếp tục xông lên công kích nó.

Phương Tử Vũ lúc này căn bản không phát hiện ra, ở trên người nó đang có một cỗ hắc khí từ trong cơ thể thông qua lỗ chân lông trên khắp người tán phát ra. Nó cả người bị cổ hắc khí bao phủ, như ẩn như hiện, như thần như ma.

Đáng tiếc, Phương Tử Vũ thủy chung không phải là thần, nó chỉ là một con người, một con người có xác thịt bình thường. Chỉ cần là người thì không thoát khỏi số kiếp sinh tử biệt li, cũng vứt không được cực hạn mà nhục thân vốn mang đến. Điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao có rất nhiều người muốn tu chân thành tiên, mỗi một người đều muốn trường sinh bất tử, mỗi một người đều muốn khiêu chiến với cực hạn của bản thân.

https://thuviensach.vn

Từng trận cảm giác suy yếu vô lực xông lên đầu, Phương Tử Vũ dưới tình huống mất rất nhiều máu tinh thần lại không giữ được, chiến đấu kịch liệt, nhục thân của nó đã đạt đến cực hạn.

Rốt cuộc, sau một tiếng" xoảng", thanh trường đao trong tay đầu tiên rơi xuống mặt đất, còn nó cũng từ từ ngã sấp về phía trước.

Vô số trường kiếm mũi đao hung hăng hướng về phía thân thể nó đâm tới.

….

-Chuyển Luân vương.

Chuyển Luân vương vẫn như cũ đối mặt với bức tường, hai tay chắp sau lưng, đối với lời hô hoán của phán quan sau lưng tựa như không nghe thấy, chỉ nhìn bức tường rồi xoay người đi lắc đầu than thở. Trầm mặc một hồi lâu, ông ta mới nói:

-Xem ra, nó không qua được một kiếp này rồi.

Phán quan cười nói:

-Điều đó không phải là càng tốt sao, ngài cũng không phải phá hủy quy củ của địa phủ.

-Đáng tiếc, đáng tiếc a. Ta vốn tưởng rằng thế gian này sẽ hiện ra thêm một cái kỳ tích, dù sao kẻ có thể sở hữu đồ vật đó tuyệt không phải là thường nhân, thật sự là đáng tiếc. Phán quan.

-Vâng.

-Đợi sau khi nhục thân của nó tiêu hủy, mang nó đi ra, hỏi nó xem có nguyện ý ở lại đây tu quỷ đạo hay không. Nếu nó nguyện ý thì trực tiếp mang nó đến quỷ vực để nó chuyên tâm tu luyện, nếu nó không nguyện ý… Y chiếu theo quy củ của địa phủ, phán nó chuyển thế đi.

Phán quan kinh ngạc nói:

-Nhưng mà, nó khi còn sống sát nghiệt quá nặng, nhất định phải chịu xong trừng phạt của mười tám tầng địa ngục.

Chuyển Luân vương gật đầu nói:

-Vậy cứ làm theo lời ngươi nói đi.

Lại đưa mắt nhìn bước tường, Chuyển Luân vương cười khổ nói:

-Bồ Tát, xem ra chúng ta đều đã nhìn lầm rồi.

https://thuviensach.vn

Lại thở dài một tiếng, ông ta xoay người ngồi trở lại vị trí của mình.

…

“Tiểu thiếu gia, cậu đã về rồi.”

Trong mơ mơ màng màng, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt nó, bất ngờ chính là, vú nuôi đang cầm một cái bát nhìn nó mỉm cười từ ái.

“Vú nuôi…” Phương Tử Vũ gắng hết sức giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng thân thể truyền đến từng trận suy yếu khiến cho nó thủy chung vẫn không có sức lực đứng dậy. Vươn bàn tay ra, muốn giữ chặt lấy thân ảnh của vú nuôi, đáng tiếc bàn tay nắm được thủy chung vẫn là một khối không khí.

Vú nuôi quơ quơ cái bát trong tay, khuôn mặt mỉm cười nói:” Hôm nay chính là sinh nhật của cậu đấy, vú nuôi đặc biệt nấu một bát mỳ cho cậu ăn, ăn xong mỳ trường thọ rồi, tiểu thiếu gia lại lớn thêm một tuổi nữa, sau này đã là người lớn rồi…”

Phương Tử Vũ đôi môi run run.

Khuôn mặt của vú nương chầm chậm tan đi, sau đó xuất hiện khuôn mặt của Phúc thúc.

“Phúc thúc…”

Phúc thúc sắn tay áo, làm giả một bộ dáng hung thần ác sát:” Đám nhóc con các ngươi, ta xem đứa nào dám tiếp tục khi dễ tiểu thiếu gia nhà ta nữa, xem lão tử có lột da các ngươi không…”

Phương Tử Vũ toàn thân run rẩy, nước mắt không tự chủ được mạnh mẽ tuôn rơi.

Cảnh vật trước mắt lại một lần nữa biến ảo, lần này xuất hiện ba khuôn mặt, ba khuôn mặt nó suốt đời khó quên.

“Mang tiểu thiếu gia chạy đi!” Phúc thúc đã biến thân, giống người lại giống như hồ li, quát lớn một tiếng, bất chấp tất cả xông về phía ba người trước mặt đánh tới.

Vú nuôi ở bên cạnh Phương Tử Vũ rơi xuống một dòng lệ nóng, Phương Tử Vũ nhìn thấy rõ ánh mắt của vú nuôi, đó là ánh mắt bi thống, tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

Phất trần của đạo sĩ cuốn chặt lấy cổ của Phúc thúc, kiếm của tên võ sĩ hung hăng đâm vào tim của thúc ấy.

“Không!!”

Ngay sau đó, cảnh vật lại biến đổi, vú nuôi ôm chặt lấy chân của hòa thượng, hòa thượng một chưởng vỗ nát đầu lâu của bà, thất khiếu của bà máu tươi chảy ra ồ ạt.

Cả khuôn mặt đầy máu, vú nuôi nhìn Phương Tử Vũ lần cuối, đó là ánh mắt bi ai.

Phương Tử Vũ ôm chặt lấy đầu, thống khổ hét lớn:” Không!!!”

“Cheng cheng đinh đinh…” Âm thanh ầm ĩ truyền đến, khi nó tỉnh lại thì phát hiện ra bản thân đang ở trong chiến trường.

Đó là chiến trường nó quen thuộc.

Mấy vạn người đang vây quanh mấy chục người hung hăng chém giết, từ trong đó, nó nhìn thấy Từ Ngạo Thiên, cũng thấy được Thiết Huyết kỵ.

Từng thành viên Thiết Huyết kỵ nằm trong vũng máu, bọn họ là anh hùng, mặc kệ trên người bị đâm bao nhiêu lỗ, chỉ cần bọn họ còn một hơi thở, thề cùng địch nhân huyết chiến đến cuối cùng.

Phương Tử Vũ đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn bóp nát trái tim, nó từ trước đến nay không xem Thiết Huyết kỵ là đồng bọn, ngoại trừ Từ Ngạo Thiên ra, tất cả mọi người đều là công cụ cho nó lợi dụng làm miếng lót cho con đường báo thù. Chính tại giây phút này, khi nó lẳng lặng nhìn những người đã từng không phải là đồng bọn từng người từng người một vì bảo vệ Từ Ngạo Thiên, dũng cảm quên mình xông lên phía trước bị người ta giết hại, nó đột nhiên cảm thấy trái tim mình, đau quá.

Một cây trường mâu từ sau lưng Từ Ngạo Thiên lặng lẽ đâm tới.

“Không!!”

Nó không thể ngăn cản, trơ mắt nhìn mũi mâu xuyên qua ngực Từ Ngạo Thiên, mà Từ Ngạo Thiên thì nhìn nó, trên mặt lộ ra một nụ cười cay đắng.

Thời gian, dường như ngừng lại, tất cả được bảo trì nguyên dạng, tất cả những kẻ đang chém giết cũng giữ nguyên động tác của mình, không một ai di động.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ rõ ràng nghe thấy hàm răng của mình đang phát ra những tiếng'ken két'.

Đột nhiên, nó ngẩng cao đầu, ngửa mặt lên trời rống to:" Ca!!"

"Đinh!" Trong đầu dường như có vật gì đó bị vỡ tan.

"Ầm!!" Một cỗ sóng khí rung trời từ trên người nó bắn ra, một đầu tóc dài của nó trong nháy mắt trở nên trắng xóa, hai tai biến vừa dài vừa nhọn, dựng thẳng đứng ở hai bên, đầu tai so với đỉnh đầu thậm chí còn cao hơn. Hai mắt của nó biến thành màu xanh biếc, đồng tử kéo dài thành một đường, móng tay của nó biến thành màu đỏ, hơn nữa nhọn nhọn, giống như mười cái móng vuốt màu đỏ như máu vừa dài vừa nhọn

Đúng vào lúc này, trong cơ thể Phương Tử Vũ, ba đoàn chân khí vốn bình hành không xâm phạm lẫn nhau trong nháy mắt dung hợp lại làm một, ba cỗ chân khí trong nỗi đau vô danh biến thành một đoàn màu sắc hỗn độn, một cỗ yêu khí kinh thiên động địa từ trên người nó phát ra.

……

Chuyển Luân vương đang thẩm vấn âm hồn đột nhiên đứng thẳng người dậy, mà đầu trâu mặt ngựa và phán quan đứng ở bên cạnh ông ta cũng hiện ra vẻ sợ hãi. Bất luận là trong hay ngoài đại điện, tất cả tiểu quỷ đều đang run lẩy bẩy, đại đa số đang sắp xếp âm hồn càng là quỳ rạp trên mặt đất không ngừng dập đầu.

…..

Ở một nơi trong hư không.

Một thân ảnh chầm chậm trôi nổi trong hư không, nhìn không ra người đó là nam hay là nữ, cũng thấy không rõ dung mạo của người đó, chỉ có tiếng thở dài chầm chậm vang lên:

-Là đúng, hay là sai?

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Thức Tỉnh, Yêu Hồ Chân Thân (Hạ) . . .

Một tiếng thét ngân dài vang dội, như thần tựa như ma quanh quẩn trong Đao Sơn địa ngục.

Phương Tử Vũ toàn thân được bao bọc trong một tầng hắc vụ nồng đậm, đó là yêu khí đặc quánh, khiến cho người ta run rẩy. Nó chậm rãi đứng dậy, không chú ý đến đám âm hồn liều mạng vốn vây ở quanh người nó, không biết từ lúc này tất cả đều đã ngừng tay, ngơ ngác đứng đấy nhìn nó. Trong mắt nó chỉ có hai cánh tay mọc đầy lông trắng, cùng mười cái móng tay đỏ như máu trên đầu ngón tay vừa dài vừa nhọn. Không biết từ khi nào, cánh tay trái của nó vốn đã gãy lìa không ngờ tự lành lại, hoàn hảo như chưa bao giờ bị thương. Hơn nữa cao thấp toàn thân vô số vết thương dầy dặc chi chít cũng đã tự động khép lại lành hẳn, nếu không phải là quần áo rách nát không chịu nổi, nó thậm chí còn cho rằng vô số đao kiếm đâm chém một màn vừa rồi chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Trong quá trình yêu hóa, thanh trường đao ngăm đen kia đã sớm trở lại trong cơ thể nó, yên lặng trôi nổi ở vị trí ban đầu, chỉ có điều ba đoàn chân khí vốn bao quanh trường đao lúc này đã biến thành một đoàn màu sắc hỗn độn, thể tích lớn hơn đoàn khí vài lần.

Lực lượng, toàn thân tràn ngập trước nay chưa từng có một loại lực lượng mang tính bộc phá, Phương Tử Vũ thậm chí mơ hồ cảm giác được, bản thân lúc này nếu như cùng lão đạo sĩ một lần nữa đánh một trận lấy cứng đối cứng, cũng chưa hẳn đã thua. Chỉ có điều, nếu lúc này nó có thể nhìn thấy khuôn mặt mình, nó sẽ kinh ngạc phát hiện, sau khi biến thân bộ

https://thuviensach.vn

dạng của nó rất giống với Phúc thúc và vú nương sau khi biến thân, đây mới là bộ mặt thật của yêu hồ nhất tộc.

Trước kia, Phương Tử Vũ đã từng thức tỉnh, chỉ có điều khi đó biến hóa chỉ diễn ra ở đôi mắt, hơn nữa khi biến thân ý thức sẽ rơi vào trạng thái cuồng loạn, tối đa chỉ có thể ở trong trạng thái nửa thức tỉnh. Lúc này, ý thức của nó thập phần rõ ràng, mà ngoài con mắt, toàn thân trên dưới đều là bản thể của yêu, đây mới là biến thân chân chính.

Ngửa mặt lên trời thét dài, ầm ầm một tiếng, một cỗ sóng khí không thể địch nổi đem âm hồn quanh người quang ra xa.

Yêu hồ chân thân rốt cuộc đã thức tỉnh.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lùng quét mắt nhìn đám âm hồn không dám nhúc nhích ở xung quanh, Phương Tử Vũ khóe miệng nổi lên một nụ cười âm lãnh.

-Thiên kiếm! Trảm quỷ trừ yêu!

“Ông!” Mười tám thanh trường kiếm dùng linh khí hóa thành như liên hoa (hoa sen) chậm rãi nở ra quanh người Phương Tử Vũ, mỗi một mũi kiếm đều chĩa ra bốn phương tám hướng.

Đây là đạo thuật của Ngọc Hư cung, lấy linh làm kiếm, lấy thân hóa kiếm, đem bốn phương tám hướng hoàn toàn bao phủ trong phạm vi công kích của thiên kiếm. Trước đây không phải là Phương Tử Vũ không muốn dùng đạo thuật để bảo vệ tính mạng, mà là đạo thuật cấp thấp căn bản là vô dụng, còn đạo thuật cao cấp nó sử dụng không được. Giống như’Thiên kiếm’ loại đạo thuật cao cấp này chẳng hạn, thấp nhất cũng phải là Phân Thần kỳ cao thủ mới có thể sử dụng, như lão đạo sĩ, lão mặc dù có thể dùng loại đạo thuật này, nhưng một lúc xuất ra nhiều thiên kiếm như thế này cũng là ăn không tiêu, cũng chỉ có Phương Tử Vũ cái yêu thân quái thai đó mới có thể một hơi triệu xuất ra hơn mười thanh thiên kiếm.

Đột nhiên, Phương Tử Vũ có cảm giác rất muốn cười. Thiên kiếm, mệnh danh trảm quỷ trừ yêu, nhưng lại được nó một tên yêu nhân sử dụng ra, điều này quả thật là một sự châm biếm lớn.

Ngừng lại không lâu lắm, mười tám thanh thiên kiếm đột nhiên bắn ra mở rộng về bốn phương tám hướng, mỗi một thanh kiếm tựa như có linh

https://thuviensach.vn

tính bị Phương Tử Vũ không chế, ở bên cạnh nó bay múa, không ngừng thu gặt linh hồn.

Đám âm hồn này đều là giết không chết, mỗi khi đem bọn chúng cắt nát thành hắc vụ thì lại có thể lập tức tái sinh xuất hiện. Tuy rằng bọn chúng không chết, nhưng sự thống khổ phải chịu đựng thì lại cực kỳ đau đớn, nỗi đau đớn đến từ linh hồn cũng đủ để khiến cho người ta héo rút tim gan, đây cũng chính là lý do tồn tại của Đao Sơn địa ngục. Đau đớn về thể xác so với những đau đớn về linh hồn mà nói, căn bản là không đáng tính đến.

Mười tám thanh thiên kiếm ở bốn phía xung quanh bay múa, tuy Phương Tử Vũ lúc này công lực thâm hậu, cũng cảm thấy ăn không tiêu, càng huống chi âm hồn xung quanh có tăng không giảm. Cuối cùng khống chế mười tám thanh kiếm bay đến trước mặt nó, Phương Tử Vũ hét lớn một tiếng, mười tám thanh kiếm lập tức dung hợp lẫn nhau, hợp thành một thanh kiếm vô cùng lớn.

Phương Tử Vũ ngón tay niết thành kiếm quyết, quát to:

-Thiên kiếm, xuất!

Ầm một tiếng, thiên kiếm cực lớn đó tức thì phóng về phía trước, vô số âm hồn ở trong phạm vi công kích của nó ngay lập tức bị cắt thành một đoàn hắc vụ. Thiên kiếm uy lực cực lớn, hơn nữa nó còn được mệnh danh trảm quỷ trừ yêu, đương nhiên đối với đám quỷ này có lực sát thương cực lớn, trong khoảng thời gian ngắn, trong Đao Sơn địa ngục tiếng kêu khóc thảm thiết.

Thiên kiếm cuối cùng tan thành nhiều điểm sáng nhỏ, nhưng đòn công kích cuối cùng đã vì Phương Tử Vũ mở ra một con đường lớn trống trải, không đợi đám hắc vụ một lần nữa xuất hiện, Phương Tử Vũ lấy tốc độ nhanh nhất chạy theo hướng con đường lớn mà thiên kiếm đã trảm khai.

Âm hồn như thủy triều vọt đến, trong chớp mắt đã đem con đường lớn trống trải mà thiên kiếm vừa mới trảm khai bao phủ lại. Phương Tử Vũ tay niết kiếm quyết, lại thêm một thanh thiên kiếm cực lớn nữa xuất hiện, trong tiếng ầm ầm nổ vang, thiên kiếm lại mở ra một con đường nữa.

Suốt cả con đường đánh đánh dừng dừng, ngay cả bản thân Phương Tử Vũ cũng không nhớ nổi rốt cuộc đã xuất ra bao nhiêu lần thiên kiếm, chỉ

https://thuviensach.vn

biết đoàn hỗn độn khí trong cơ thể vốn cực lớn lúc này đã rút nhỏ lại rất nhiều, hơn nữa càng về sau thiên kiếm xuất ra thể tích và uy lực đều yếu đi rất nhiều.

Phía trước biển người dầy đặc nhìn không thấy bờ, Phương Tử Vũ cười khổ một tiếng, không dám tiếp tục sử dụng thiên kiếm, dù sao chiêu này uy lực tuy mạnh, nhưng pháp lực hao phí cũng là tương đối lớn, nếu không phải là trong cơ thể nó có đoàn hỗn độn khí thập phần quái dị kia thì nó căn bản kiên trì không được thời gian lâu như vậy.

Âm hồn xung quanh một lần nữa xông lên, Phương Tử Vũ hét lớn một tiếng, mười đầu móng vuốt đỏ như máu xuất hiện. Không có bất kỳ ngăn trở nào, rất nhẹ nhàng đem hai đầu âm hồn xé rách.

Buông tha cho thiên kiếm, nó duy nhất có thể sử dụng chỉ có móng vuốt, may là mười đầu móng vuốt đỏ như máu này uy lực cũng không tồi, dường như có thể chém sắt như bùn. Đao kiếm trong tay đám âm hồn căn bản không cách nào ngăn cản được công kích của móng vuốt, thoáng một cái đã bị móng vuốt của Phương Tử Vũ trảm thành hai đoạn.

Cũng không biết lại chém giết thêm bao lâu nữa, Phương Tử Vũ cứ như vậy một đường chém giết đi tới. Từ lúc mới bắt đầu bị thương chồng chất, càng về sau bị thương càng ít, đến lúc này ngay cả khi giết hơn mười đầu âm hồn cũng không làm nó bị thương lấy một vết, Phương Tử Vũ đối với võ kỹ càng lúc càng thuần thục. Mười đầu móng vuốt đỏ như máu phối hợp với Long Thần quyết liên miên không dứt đánh ra, uy lực cực lớn, dưới chân vận dụng Tàn Ảnh bộ pháp di động trong biển người lại không mảy may bị thương.

Không bao lâu sau, một thế hệ Lãnh Huyết Đao Tôn, làm cho người ta vừa nghe tiếng đã sợ vỡ mật, cho dù đối diện với thiên quân vạn mã, muốn lấy thủ cấp của tướng lĩnh đối phương cũng dễ dàng như lấy đồ trong túi. Không kẻ nào biết được, nó chính là ở trong này dùng tính mệnh để đổi lấy thành quả đó.

Ở trong cái thế giới tràn ngập giết chóc này, thời gian, đã không còn ý nghĩa.

https://thuviensach.vn

Chỉ là Phương Tử Vũ mặc dù hiện ra yêu hồ chân thân, nhưng thời gian dài chém giết cũng cảm thấy ăn khó tiêu. Càng về sau, động tác của nó trong vô tình cũng dần dần biến chậm, cứ tiếp tục như vậy, cho dù chân thân cường hãn chắc chắn cũng sẽ bị chộn ở trong Đao sơn địa ngục này.

Không biết là Phương Tử Vũ vận khí tốt hiếm có, hay vẫn là ông trời đáng thương nó. Đúng lúc nó cảm thấy thể lực sắp dùng hết thì đột nhiên áp lực xung quanh người giảm hẳn, đợi nó lấy lại tinh thần thì đám người chém giết xung quanh đã không còn thấy nữa, thay vào đó là thế giới màu đen không bờ không bến.

Phương Tử Vũ đột nhiên phát giác ra cái gì đó, lập tức xoay người lại, nhìn chằm chằm vào vùng hắc vụ đang xoay tròn trước mặt.

-Chúc mừng ngươi xông qua Đao Sơn địa ngục.

Lại là kẻ nhìn không rõ diện mạo, giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng vô cảm như cũ. Chỉ là, người này trong lòng đồng thời cũng cảm thấy giật mình kinh hãi, trước đây mỗi khi hắn xuất hiện thì Phương Tử Vũ đều không hề cảm giác được, mãi đến khi hắn mở miệng thì Phương Tử Vũ mới biết được hắn đã ở bên cạnh. Nhưng bây giờ hắn còn chưa xuất hiện, Phương Tử Vũ đã phát giác ra hắn, không nghĩ đến thiếu niên này trải qua ma luyện của Đao sơn địa ngục, thực lực nhảy vọt liên tục mấy tầng.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nhiên khẽ thở ra một hơi, yêu hồ chân khí tức thì biến mất, lại hiện ra một tên thiếu niên tướng mạo anh tuấn. Cũng vào lúc này, yêu khí khổng lồ xung quanh, khiến cho người ta áp lực cũng bất ngờ biến mất.

-Tầng này sẽ là cái gì?

Người nọ nhìn chằm chằm vào Phương Tử Vũ một hồi lâu, mới chậm rãi phun ra mấy chữ:

-Thạch Áp Địa Ngục.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Huyết Trì Địa Ngục

Lão quy củ, cứ đi thẳng về phía trước, đi thôi.

Không đợi Phương Tử Vũ hiểu ra, đột nhiên sau lưng bị người ta đẩy một cái, cả người nó lảo đảo bước về phía trước vài bước.

Còn chưa ngẩng đầu lên, đột nhiên nghe được tiếng kêu thê lương thảm thiết ở gần đó, cùng lúc phía sau truyền đến một loại cảm giác nguy hiểm cực lớn.

Không có nhiều thời gian suy nghĩ, Phương Tử Vũ theo bản năng lao về phía trước, nhưng cảm giác nguy hiểm ở phía sau vẫn đuổi theo không bỏ.

Một đường chạy như bay về phía trước, cảnh vật trước mắt dần dần trở nên rõ ràng. Khắp nơi đều có âm hồn đang tranh nhau chạy trối chết, ở sau lưng bọn chúng đều có một khối đá cực lớn hình tròn, đang lăn sát theo sau, chỉ cần bọn chúng dừng lại một nhịp, khối đá sẽ không chút lưu tình lăn qua người bọn chúng, đem toàn bộ thân thể ép thành một đống nát nhừ, Phương Tử Vũ xem xong trong dạ dày một trận nôn mửa. Rất nhanh, hắc vụ không ngừng tụ lại, những âm hồn bị đè thành một đống thịt vụn này lại khôi phục lại nguyên trạng, lại lập tức tiếp tục co chân lên chạy như điên, mà sau lưng bọn chúng không biết khi nào lại xuất hiện một khối đá lăn cực lớn.

Hóa ra đây chính là cái gọi là Thạch Áp địa ngục, nói như vậy thì cái vật truy đuổi không bỏ sau lưng mình cũng chỉ là một khối cổn thạch cực lớn. Chỉ có điều, âm hồn nơi này đều bất tử nhưng nó là nhục thân tiến vào, một khi nhục thân bị hủy, vậy thì cái gì cũng xong hết.

https://thuviensach.vn

Không có nghĩ nhiều, Phương Tử Vũ tăng lớn tốc độ chạy như bay về phía trước, mà cổn thạch sau lưng thì như giòi không xương, bất luận là nó dùng tốc độ nhanh đến thế nào đi nữa vẫn thủy chúng không thể bỏ rơi. Phương Tử Vũ cũng đã thử thả chậm tốc độ lại, nhưng chỉ cần nó chậm lại một nhịp, cổn thạch sau lưng lập tức tiếp xúc với lưng nó, tức khắc đem nó dọa đổ ra một thân mồ hôi lạnh.

Nguyên lai quy củ ở nơi này đó là phải chạy, không ngừng chạy, từ đầu đến cuối dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân mà chạy. Mọi người đều biết, giữ nguyên tốc độ chạy một trăm mét nước rút là không khó, cái khó đó là phải bảo trì được tốc độ đó, cho dù là chạy ngàn dặm đường trường, cũng phải bảo trì được tốc độ như thế, nếu không lập tức mất mạng, đổi lại là người thường, tuyệt không thể kiên trì được.

Phương Tử Vũ mặc dù không phải là người bình thường, nhưng nó từ đầu đến cuối vẫn là nhục thân, sức lực con người cũng chỉ có hạn. Huống hồ sau khi khôi phục trở lại hình dáng cũ, khối khí hỗn độn trong cơ thể cũng tự động khôi phục lại thành ba cỗ chân khí, không xâm phạm lẫn nhau, tự động vận hành. Đây cũng là vận khí của Phương Tử Vũ, trong cơ thể xuất hiện ba cỗ chân khí, nếu chỉ là hai cỗ bất kỳ trong đó, đã sớm đánh nhau đến sống chết. Hoặc là chỉ cần trong đó có một cỗ chân khí cắn nuốt cỗ chân khí còn lại, hoặc là chính nó chịu không nổi chân khí phản phệ, thân thể nổ mạnh mà chết. Mặc kệ là loại tình huống nào xảy ra, đối với nó mà nói kết cục đều thập phần bi thảm, dù sao lấy thân thể làm chiến trường, chiến đầu trong thời gian dài, thân thể có cường tráng hơn nữa cũng chịu không nổi. Cũng may là trong cơ thể nó hình thành là ba cỗ chân khí, xuất hiện cục diện'tam quốc thế chân vạc', không có hai loại chân khí nào dám tùy ý vọng động, cò vạc tranh nhau, đắc lợi thủy chung vẫn là ngư ông.

Phương Tử Vũ cũng đã thử đem ba cỗ chân khí này dung hợp lại, một lần nữa hiện ra yêu hồ chân thân. Nhưng vô luận nó cố gắng thế nào đi nữa, dùng đủ mọi phương pháp vẫn thủy chung không thể đem ba đạo chân khí dung hợp lại.

Nó đã từng thử qua, đang chạy nhanh xoay người lại dùng cách không phát lực đánh lên cổn thạch, đáng tiếc kết quả cuối cùng lại là cổn thạch

https://thuviensach.vn

chẳng những không giảm tốc độ như trong tưởng tượng, mà ngược lại lực phản chấn của chân khí khiến cho nó thiếu chút nữa hộc máu.

Trong tình huống hiện tại, nó có thể nhờ cậy cũng chỉ có chính bản thân nó.

Nơi này không có mặt trời mọc, mặt trời lặn, cả thế giới chỉ có một màu đen tối.

Có lẽ chỉ trải qua vài canh giờ, cũng có lẽ đã chạy vài tháng thậm chí mấy năm, Phương Tử Vũ đã hoàn toàn không còn khái niệm về thời gian, chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là chạy.

Lồng ngực càng lúc càng khó chịu, giống như có một tòa núi lớn đang đè mạnh xuống, làm cho nó không thể thở nổi. Phương Tử Vũ toàn thân tê dại, tín niệm duy nhất làm cho nó kiên trì đó là Từ Ngạo Thiên và báo thù. Cắn chặt răng, tiếp tục liều mạng chạy như điên.

Đúng vào lúc Phương Tử Vũ cảm thấy rốt cuộc đã không thể chống đỡ được nữa, đột nhiên phía trước xuất hiện một mảnh hắc vụ nồng đậm, trong lòng mừng rỡ, nó lập tức dùng hết tất cả khí lực còn lại liều mạng đâm đầu vào trong hoắc vụ.

Cảnh vật phía trước xoay tròn một trận, cảm giác nguy hiểm thật lớn ở phía sau cũng lập tức biến mất, Phương Tử Vũ biết rằng nó đã thành công chạy ra khỏi Thạch Áp địa ngục, tức thì thả lỏng tinh thần, cúi ngập người hít thở hổn hển.

Người tu hành bình thường rất hiếm có cảm giác kiệt lực, huống chi sau khi đạt đến Nguyên Anh kỳ cho dù là luyện khí vài ngày cũng sẽ không có chuyện đó, mà biểu hiện của Phương Tử Vũ lúc này chứng minh nó đích xác đã đi tới'sơn cùng thủy tận', chỉ kém một chút nữa là đặt mông ngồi trên đất rồi.

-Chúc mừng ngươi, thông qua Thạch Áp địa ngục. - Không khí vặn vẹo một trận, kẻ nọ lại xuất hiện.

Phương Tử Vũ đầu cũng không ngẩng lên, một mình đứng đó không ngừng thở dốc, người nọ cũng không nói nữa, chỉ yên lặng đứng đấy chờ đợi nó.

https://thuviensach.vn

Đợi Phương Tử Vũ hơi thở thoáng ổn định trở lại, người đó mới gật đầu nói:

-Có thể một mực bảo trì tốc độ cao nhất của bản thân, chạy liên tục suốt hai năm, nghị lực của ngươi quả thật là khiến cho kẻ khác bội phục.

-Hai năm? Ta chạy được hai năm? - Phương Tử Vũ giật mình kinh ngạc nói.

-Đúng, án theo phép tính thời gian của thế tục giới các ngươi, ngươi đã chạy suốt hai năm một tháng mười một ngày.

Phương Tử Vũ cười khổ, lấy tốc độ của nó, nếu đem cả trung nguyên chạy một lần nhiều nhất cũng chỉ phải chạy hơn một tháng thôi. Chạy hai năm, vậy phải chạy vòng quanh trung nguyên đại địa bao nhiêu vòng đây? Vả lại còn phải duy trì tốc độ nhanh nhất của bản thân nữa, ngẫm lại cũng khiến cho người ta giật mình. Nếu không phải là giọng nói của người kia vô cùng khẳng định, Phương Tử Vũ còn thật sự không dám tin bản thân có thể kiên trì chạy suốt hai năm.

Không tiếp tục ở trên đề tài này dây dưa, Phương Tử Vũ lại hỏi:

-Nơi này là tầng địa ngục nào?

-Huyết Trì địa ngục.

-Huyết Trì?

-Một tầng này là thế giới của máu, nhưng lại không phải là máu bình thường. Máu ở nơi này là máu của phụ nữ mỗi tháng chảy ra một lần hội tụ mà thành, có thể nói là dơ bẩn nhất. Khi còn sống phàm là những kẻ dâm loạn, khi chết đi đều phải qua Huyết Trì tẩy thân.

-Ta cứ đi thẳng về phía trước phải không?

-Đúng, chỉ cần vượt qua Huyết Trì, bờ bên kia chính là cửa vào tầng kế tiếp.

-Chỉ đơn giản như vậy?

-Đơn giản? - Trong giọng nói của người nọ lộ ra ý cười giễu cợt, nói: - Nếu đơn giản như vậy thì nơi này đã không được gọi là địa ngục rồi…

-Ồ!? - Người nó còn chưa nói hết, Phương Tử Vũ đột nhiên kinh ngạc hô lên: - Ta đã có thể nói chuyện?

https://thuviensach.vn

Người nọ cười nói: - Từ tầng thứ nhất đi ra thì ngươi đã có thể nói chuyện trở lại, chỉ là bản thân ngươi vẫn không chú ý mà thôi. Mỗi một tầng địa ngục nơi này sau khi chịu xong hình phạt, đi ra mọi người đều sẽ khôi phục lại năng lực đã bị mất, nếu không sau khi chuyển thế đầu thai trên đời không phải là sẽ có vô số người hoặc câm hoặc thiếu chân gãy tay sao.

Phương Tử Vũ gật đầu, im lặng không nói, khi từ Đao Sơn địa ngục bước ra, nó liền phát hiện ra vết thương trên người mình đã hoàn toàn lành lặn, chỉ là lúc đó cũng không quá để ý. Hơn nữa ở trong Thạch Áp địa ngục điên cuồng chạy suốt hai năm, vừa mới đi ra sau khi hít thở vài hơi, các cơ quan trong cơ thể lập tức khôi phục lại trạng thái tốt nhất, có lẽ cũng là bởi cái nguyên nhân này. Vốn nghĩ suốt cuộc đời còn lại sẽ làm một kẻ câm điếc, không nghĩ đến đột nhiên phát hiện bản thân lại có thể nói chuyện, đối với điều này, Phương Tử Vũ cũng là vừa mừng vừa sợ.

Im lặng một lát, người nọ nói: - Chúc ngươi may mắn. - Không khí lại vặn vẹo một trận, người nọ một lần nữa biến mất không thấy.

Đối với phương thức lai vô ảnh khứ vô tung của người này, Phương Tử Vũ cũng lấy làm kỳ lạ nhưng không sợ hãi, lập tức đi thẳng về phía trước.

Phía trước xuất hiện một mảng đỏ như máu, hơn nữa còn là mảng đỏ mênh mông không nhìn thấy bờ, nơi này chính là Huyết Trì.

Phương Tử Vũ đứng trên bờ Huyết Trì, nhìn thấy trên mặt Huyết Trì nổi lên vài khuôn mặt không ngừng di động, những khuôn mặt đó không một ngoại lệ, đều hiện ra vẻ thống khổ.

Tiếng kêu thống khổ bi thiết tràn ngập cả Huyết Trì…

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Trở Lại Nhân Gian

Máu tanh, mùi máu tanh nồng đậm trước nay chưa từng có ngập trong miệng mũi, tựa như vạn quân như núi lớn đè ép xuống, khiến cho Phương Tử Vũ hít thở cũng trở nên khó khăn.

Trong Huyết Trì từng khuôn mặt không ngừng nổi lên, kêu gào thảm thiết, tựa như đang kể nỗi bi ai thống khổ vô tận.

Phương Tử Vũ chầm chậm đưa một chân chạm vào trong Huyết Trì, trong nháy mắt bàn chân chạm vào Huyết Trì, đột nhiên toàn thân nó chấn động, chỉ trong chớp mắt có vô số cảm xúc tiêu cực đan xen xông lên đầu.

Thống khổ, bi ai, phẫn nộ, tuyệt vọng…

Phàm là con người thì đều có những cảm xúc tiêu cực, chỉ trong chớp mắt này toàn bộ chen nhau mà tuôn ra. Phương Tử Vũ vội vàng rút chân lại, vất vả lắm mới bình ổn lại tất cả những cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Lúc này, nó mới hiểu được, cái được gọi là Huyết Trì địa ngục này rốt cuộc là cái gì, và vì sao đám âm hồn trong Huyết Trì lại thống khổ như vậy.

Đây cũng là một cái thế giới có khổ mà không thể phát tiết, làm trong tim ngươi tràn ngập nỗi thống khổ vô tận nhưng lại không thể phát tiết, loại cảm giác này so với việc có miệng mà không thể nói trong Bát Thiệt địa ngục thống khổ càng thêm khó có thể chịu đựng.

Phương Tử Vũ ngồi xuống bên cạnh Huyết Trì, tựa như một bức tượng đá yên lặng ngồi đó, trong mắt chỉ có biển máu mênh mông vô tận phía trước.

Trong thời gian đó, nó đã thử rất nhiều lần dùng bàn chân chạm vào Huyết Trì, nhưng đều không đợi được bao lâu, lập tức rút về tựa như chạm

https://thuviensach.vn

phải vật gì đó vô cùng khủng bố, những cảm xúc tiêu cực này quả thật là không thuộc về khả năng chịu đựng của con người.

Vì thế, nó cứ tiếp tục ngồi như vậy, tựa như một khối tượng đá đặt trên bờ biển mênh mông, yên lặng mà ngồi.

Huyết Trì không hề đáng sợ, đồng thời cũng là vô cùng đáng sợ. Làm một người trong lòng tràn ngập cảm xúc tiêu cực nhưng khổ nỗi lại không thể phát tiết, như vậy thì những cảm xúc tiêu cực đó đủ để đem một người bức bách phát điên. Cho dù Phương Tử Vũ đã trải qua ba tầng địa ngục phía trước, ý chí đã được rèn luyện vô cùng kiên định, nhưng đối diện với Huyết Trì, nó vẫn phải bó tay không biện pháp.

Làm thế nào mới có thể vượt qua Huyết Trì? Ảnh hưởng của nó chính là tác động lên tình cảm của con người, làm sao mới có thể làm cho trái tim giữ được một tia thanh tỉnh trong cơn sóng dữ cảm xúc?

Nó vốn vì cứu Từ Ngạo Thiên mà tới, đến giờ phút này cho dù không phải vì Từ Ngạo Thiên, nó cũng đã không thể ngừng lại. Một khi tiến nhập vào mười tám tầng địa ngục, sẽ không còn đường quay lại. Nó không thể chết ở nơi này, không nói đến Từ Ngạo Thiên đang đợi nó đi cứu, mà còn có huyết hải thâm thù của Long Thần sơn trang và Yêu Hồ nhất tộc chờ nó đi báo.

Qua một hồi lâu, rất lâu, Phương Tử Vũ thở ra một hơi thật dài, đứng dậy nhìn biển máu mênh mông, cắn chặt răng tung người bay vào trong Huyết Trì.

Vô số cảm xúc tiêu cực thoáng chốc xông lên, đem toàn bộ thể xác và tinh thần nó tất tần tật nhét đầy. Phương Tử Vũ cắn chặt răng, biến phẫn nộ trần ngập hóa thành lực lượng, liều mạng bơi về phía trước. Nhưng bơi đi còn không được bao xa thì đột nhiên nó điên cuồng hét lên một tiếng, tựa như mất hết toàn bộ sức lực từ từ chìm xuống đáy biển máu…

****

Chuyển Luân vương lẳng lặng ngồi trên đài cao, đầu trâu mặt ngựa phân biệt đứng thẳng ở hai bên trái phải phía dưới đài, phán quan cũng đứng ở một bên. Trong đại điện rất an tĩnh, không một ai nói chuyện, tất cả mọi

https://thuviensach.vn

người đều yên lặng nhìn, nhìn tên thiếu niên trước mắt, một kẻ vừa mới đi ra khỏi mười tám tầng địa ngục, Phương Tử Vũ.

Đối mặt với Phương Tử Vũ cuối cùng có thể xông ra khỏi mười tám tầng địa ngục, mọi người đều cảm thấy không thể tin được, ngoại trừ Chuyển Luân vương, đổi lại là bất kỳ một kẻ nào đang có mặt ở đây đều tự vấn làm không được như Phương Tử Vũ có thể không chút cảm xúc đi ra.

Nó hiện tại đứng ở đó, làm cho người ta có một loại cảm giác như có như không, giống như nó vẫn đứng đó, lại giống như nó không tồn tại. Sau khi trải qua ma luyện ở mười tám tầng địa ngục, tính cách, thực lực của Phương Tử Vũ đều có sự thay đổi mang tính tăng vọt, hơn nữa khí chất toàn thân nó cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Nó cứ như vậy bình tĩnh đứng đó, cho dù ngươi vắt hết óc suy nghĩ cũng đoán không được nó đang nghĩ cái gì, là vui hay là giận.

Lúc trước ở trong Huyết Trì địa ngục, vào thời khắc cuối cùng Phương Tử Vũ đã bộc phát tất cả tiềm lực, cuối cùng lấy ý chí kinh người xông qua Huyết Trì địa ngục. Sau đó đi qua Hỏa Hải địa ngục, mặc cho da thịt toàn thân bị lửa đỏ đốt cháy vẫn kiên trì đi qua. Lại trải qua Thiết Thụ địa ngục, bị dầy đặc chi chít mũi nhọn trên Thiết Thụ đâm khắp toàn thân, xuyên thủng cũng không hừ một tiếng. Lại qua Tiễn Đao địa ngục, Chưng Lung địa ngục, Băng Sơn địa ngục, Du Oa địa ngục… Mười tám tầng địa ngục, nó bằng vào ý chí nghị lực kinh người của bản thân đi qua tất cả. Trải qua ma luyện trong mười tám tầng địa ngục, thực lực của nó không chỉ tăng thêm một tầng mà ý chí cũng tuyệt đối kinh người, chuyển biến lớn nhất của nó chắc hẳn là tính cách, trở nên càng thêm lạnh lẽo, càng thêm thâm trầm.

Phương Tử Vũ lúc này bề ngoài cũng hoàn toàn thay đổi, cái tính khí trẻ con lúc đầu đã không còn nhìn thấy, dáng người cao lớn, làn da màu cổ đồng toát lên sức sống mãnh liệt, trên khuôn mặt mày kiếm anh vũ, một đôi mắt sáng rực hữu thần, khiến cho kẻ khác không dám nhìn thẳng, khóe miệng hơi cong giống như lộ ra sự tự tin mạnh mẽ, cẩn thận quan sát khí thế phi phàm, một bộ thông minh cương nghị, anh tuấn thanh tú phong thái.

https://thuviensach.vn

-Diêm Vương. - Một thanh âm đúng với ý nghĩa cái tên được gọi tựa như từ địa ngục lạnh như băng kéo mọi người trong suy nghĩ trở về:

-Ca ta đâu?

Chuyển Luân vương gật đầu nói:

-Ta đã phái người đi mời cậu ta, nhưng thật ra, ngươi có thể xông qua mười tám tầng địa ngục làm ta cảm thấy kinh ngạc.

Phương Tử Vũ vẻ mặt lạnh như băng không có bất cứ động tác gì, Chuyển Luân vương cũng không để ý khẽ cười, cả đại điện lại rơi vào bầu không khí quái dị.

Qua một hồi lâu, Chuyển Luân vương đầu tiên lộ ra một nụ cười khẽ, một lát sau, Phương Tử Vũ cũng quay đầu nhìn về phía thông đạo bên cạnh. Mặc dù trên mặt vẫn bộ dạng lạnh lùng như cũ song trong mắt nó lại mơ hồ để lộ ra một tia chờ mong.

Chuyển Luân vương khẽ giật mình, lập tức lộ ra vẻ suy tư nhìn Phương Tử Vũ.

Rất nhanh, thân ảnh vạm vỡ của Từ Ngạo Thiên dưới sự dẫn dắt của một tên tiểu quỷ từ thông đạo bên cạnh đi ra.

-Ca. - Một tiếng gọi mặc dù lạnh như băng nhưng lại để lộ ra rất nhiều tình cảm.

Từ Ngạo Thiên cũng không kích động như trong tưởng tượng, hoặc lộ ra cảm tình phức tạp gì, chỉ bước nhanh lên phía trước ôm chặt lấy Phương Tử Vũ.

Ấm áp, rất lâu rồi chưa từng ấm áp như vậy. Mặc dù từ trên người Từ Ngạo Thiên không có hơi ấm của thân thể con người, cũng không có sức nặng, chỉ có cảm khác bay bổng nhẹ nhẹ, nhưng Phương Tử Vũ chân chân thật thật cảm nhận được một tia ấm áp từ sâu tận trong đáy lòng mình.

Mãi một lúc sau, Từ Ngạo Thiên mới chậm rãi buông Phương Tử Vũ ra, xoay người hướng Chuyển Luân vương cung kính nói:

-Từ Ngạo Thiên ra mắt diêm vương.

Chuyển Luân vương gật đầu mỉm cười nói:

-Từ Ngạo Thiên, nhà ngươi kiếp trước cơ duyên chưa đứt, hôm nay bổn tôn chuẩn ngươi một lần nữa trọng nhập phàm trần, ngươi có bằng lòng

https://thuviensach.vn

không?

-Đa tạ diêm vương, Từ Ngạo Thiên vô cùng cảm kích.

-Uhm, quỷ đạo thuật của ngươi đã có được một chút thành tựu, sau khi trở về có thể thử đem tu chân thuật và quỷ đạo kết hợp xem sao, có lẽ có thu hoạch ngoài ý muốn cũng không chừng.

Từ Ngạo Thiên cảm kích nói:

-Đa tạ diêm vương thành toàn.

Chuyển Luân vương mỉm cười gật đầu. Quỷ đạo vốn chỉ thích hợp cho hồn phách tu luyện, nhưng Từ Ngạo Thiên lúc trước có Băng Tinh Ngọc Phách trấn thể, loại kim cổ kỳ bảo này không giống bình thường, Từ Ngạo Thiên nhờ Băng tinh ngọc phách quả thật là có thể lấy nhục thân tu luyện quỷ đạo, đồng thời cũng không ảnh hưởng đến việc tu chân của nhục thân. Đem tu chân và quỷ đạo kết hợp là việc trước nay chưa từng có, có lẽ không lâu sau, tu vi của Từ Ngạo Thiên so với ma đạo song tu của Phương Tử Vũ không thể kém hơn. Chuyển Luân vương chấp thuận cho Từ Ngạo Thiên trở lại nhân gian cũng còn có một tầng ý nghĩa sâu xa khác, ông ta từ trên người Phương Tử Vũ nhận ra được nó tiềm lực trước nay chưa từng có, nhưng Phương Tử Vũ sát cơ quá nặng, một khi là họa sẽ đem tai nạn đến cho thương sinh. Mà Từ Ngạo Thiên, trải qua sự quan sát trong thời gian này, Chuyển Luân vương phát hiện ra nó tâm địa thiện lương, hơn nữa bản thân tư chất cũng không kém Phương Tử Vũ. Cho nên ông ta mới để cho Từ Ngạo Thiên hoàn dương, vì tương lai vạn nhất Phương Tử Vũ trở thành tai họa, còn có một Từ Ngạo Thiên khắc chế nó.

Có âm thì có dương, có chính tất có tà, đây là phép tắc vĩnh viễn không thay đổi, ngay cả Chuyển Luân vương, một tồn tại cường đại như vậy cũng không thể làm chuyện nghịch thiên. Ông ta cũng đã từng nghĩ đến lợi dụng mười tám tầng địa ngục mạnh mẽ lưu Phương Tử Vũ ở lại nơi này, để trừ đi hậu họa, nhưng lại không đoán được nghị lực kinh người của Phương Tử Vũ, bằng vào tự thân không chỉ an toàn rời khỏi mười tám tầng địa ngục mà thực lực càng tăng thêm một tầng. Điều này Chuyển Luân vương không hề tính đến, duy nhất hiện giờ chỉ có thể đem hi vọng đặt lên người Từ Ngạo Thiên mà thôi.

https://thuviensach.vn

-Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ, hai người các ngươi có thể đi rồi. Đi về phía bên phải thông lộ, một đường đi thẳng là có thể trở lại dương gian. - Chuyển Luân vương nói xong liền nhắm mắt không nói nữa.

Từ Ngạo Thiên cung kính cúi mình vái một cái, mà Phương Tử Vũ thì vẫn như cũ lạnh lùng đứng đó. Đợi Từ Ngạo Thiên đứng thẳng dậy, hai người mới dắt tay nhau sóng vai biến mất trong thông đạo đen tối.

Chuyển Luân vương lúc này mới chậm rãi mở hai mắt, lẩm bẩm nói:

-Bồ Tát, là đúng hay là sai?

Không biết từ khi nào, một cái thân ảnh nhìn như hư vô mờ ảo xuất hiện bên cạnh Chuyển Luân vương, trầm giọng nói:

-Tất cả nhân quả đều do trời định, thuận thiên hành sự mới là đại đạo.

Nói xong, thân ảnh đó lại chậm rãi biến mất, giống như nó chưa bao giờ xuất hiện.

Trong thông đạo.

Từ Ngạo Thiên ôm chặt lấy bả vai Phương Tử Vũ, cảm động nói:

-Huynh đệ, sự việc trong thời gian này ta đều biết rồi, thật là làm khó cho đệ.

Phương Tử Vũ không nói gì, ở trong thế giới tối đen đưa tay không nhìn thấy năm ngón tay này, nó yên lặng mà đi, nhìn không ra biểu tình trên mặt…

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thiên Hạ Chi Loạn

Đông Hải quận.

Bầu trời vốn trong xanh đột nhiên mây đen dầy đặc, sấm chớp ầm ầm.

Bất luận là binh lính đang huấn luyện, hay là dân chúng đang làm việc, tất cả đều kinh ngạc đứng tại chỗ, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn dị tượng trên bầu trời.

Đột nhiên một tia chớp chói mắt bổ thẳng về phía thành chủ phủ, các tướng lĩnh đang thảo luận chiến sự dưới sự chủ trì của Lý Phong và Lãnh Vô Tâm đều chấn động, lập tức gác lại hết tất cả mọi việc, giục ngựa chạy vội về phủ thành chủ.

Đợi khi mọi người đến phủ thành chủ mới phát hiện tia chớp kia không phá hủy bất cứ vật gì trong phủ, càng khiến mọi người giật mình chính là, chủ công của bọn họ, Từ Ngạo Thiên vốn hôn mê năm năm không ngờ đã tỉnh lại đang nói chuyện với lão đạo sĩ vẫn ở trong phòng của hắn suốt năm năm qua.

Từ Ngạo Thiên nhìn thấy đám người Lý Phong và Lãnh Vô Tâm, mặt lộ vẻ tươi cười gật đầu nói:

- Lý đại ca, Lãnh quân sư.

Mọi người vừa mừng vừa sợ, lập tức tiến lên quỳ xuống đồng thanh nói:

- Tham kiến chủ công.

- Mọi người không cần khách sáo, đều đứng lên đi.

Từ Ngạo Thiên khoát tay nói.

- Tạ chủ công.

Mọi người đồng loạt đứng lên.

https://thuviensach.vn

Mọi người lúc này mới phát hiện, Từ Ngạo Thiên sau năm năm hôn mê dường như có chút thay đổi, không chỉ có dáng người của hắn cao lên, hơn nữa mỗi một cử chỉ hành động đều mơ hồ lộ ra một cỗ khí thế, một loại khí phách cao cao tại thượng.

- Đúng rồi, ta vừa rồi nói chuyện cùng sư thúc tổ mới biết ta đã ngủ năm năm. Năm năm qua dân chúng có tốt không?

Lãnh Vô Tâm thay mặt mọi người cung kính nói:

- Bẩm chủ công, năm năm qua thiên hạ đại loạn, thế cục thay đổi rất nhiều. Mà Đông Hải quận chúng ta vẫn dĩ hòa vi quý, không dám khinh thường tranh đoạt, cho nên cũng tương đối bình an vô sự. Trong đó cùng Từ Viên Lãng khai chiến ba mươi tám trận, khai chiến mười sáu trận với quân Tùy, toàn bộ quân dân đều đồng lòng mới đánh lui quân địch, vả lại…

Thì ra không lâu sau khi Phương Tử Vũ xuống địa phủ cứu Từ Ngạo Thiên, Tùy triều đồng thời phát sinh đại biến. Đám người như Trác quận Hổ Bí Lang tướng La Nghệ, Sóc Phương Ưng Dương Lang tướng Lương Sư Đô, Mã Ấp Ưng Dương Phủ giáo úy Lưu Võ Chu, Kim Thành Phủ giáo úy Tiết Cử, Võ Uy Ưng Dương phủ Tư Mã Lý Quỹ, La Xuyên Lệnh Tiêu Tiễn đều khởi binh phản Tùy, chiếm cứ một phương.

Thế nhưng Tùy Dương Đế sau khi tới Giang Đô càng thêm hoang dâm, không còn lòng dạ nào về Bắc. Đại nghiệp được mười bốn năm ba tháng, tướng quân biên giới nhà Tùy tên Vũ Văn Hóa Cập lợi dụng tình cảm nhớ nhà của binh lính, phát động binh biến ở Giang Đô, treo cổ Dương Đế. Đến lúc này nhà Tùy sụp đổ.

Sau khi Dương Đế chết, thế lực phong kiến các nơi thôn tính lẫn nhau, lúc ấy không ít nghĩa quân hoặc bị các thế lực đánh tan, hoặc là thỏa hiệp đầu hàng. Thủ lĩnh Lý Mật của Ngõa Cương quân, sau khi giết chết đại thủ lĩnh Địch Nhượng, càng thêm kiêu căng tự đại, trọng dụng hàng quan hàng tướng của Tùy triều, không yêu thương binh sĩ, khiến cho nội bộ dần dần lục đục; Về quân sự, đánh thành Lạc Dương đã lâu, thủy chung vẫn không lấy được thắng lợi có tính chất quyết định. Tháng năm năm mười bốn, nhị công tử Lý Thế Dân của Lý gia ở Thái Nguyên phá được Trường An, phụ thân Lý Uyên xưng đế ở Trường An, thành lập Đường triều. Việt Vương

https://thuviensach.vn

Dương Đồng đóng giữ Đông Đô cũng xưng đế ở Lạc Dương. Dương Đồng mưu đồ lợi dụng Lý Mật tới đối phó hơn mười vạn quân phương bắc của Vũ Văn Hóa Cập, Lý Mật vì tránh bị hai mặt giáp công nên tiếp nhận quan phong của Dương Đồng, triệu tập tinh binh chuyên tấn công Hóa Cập. Tháng bảy, sau đại chiến ở Đồng Sơn (hướng tây nam huyện Tuấn Hà Nam hiện giờ), Ngõa Cương quân mặc dù thắng lợi nhưng tinh binh lương mã chết rất nhiều, thực lực giảm mạnh. Tháng chín, Vương Thế Sung khống chế đại quyền ở Đông Đô dẫn hơn hai vạn tinh binh thừa cơ tiến công, Lý Mật chiến bại ở Yển Sư (hướng đông nam Yển Sư ngày nay) Bắc Mang sơn, dẫn theo hơn hai vạn quân gia nhập nhà Đường. Không lâu sau lại ly khai nhà Đường ý đồ tái khởi, nhưng bị quân Đường phục kích chém giết.

Sau khi Ngõa Cương quân thất bại, Đậu Kiến Đức lập quốc ở Hà Bắc, thế lực này phát triển cực nhanh. Đường Võ Đức năm thứ hai, Đậu Kiến Đức dẫn quân công phá Liêu thành (Sơn Đông ngày nay), bắt giết Hứa Đế Vũ Văn Hóa Cập, sau đó lại đánh hạ rất nhiều châu huyện, chiếm giữ Hoàng Hà với đại bộ phận phía bắc. Hắn lại bổ nhiệm hàng loạt quan lại nhà Tùy, cũng sai sứ giả hướng Dương Đồng dâng sớ xưng thần, tiếp nhận Hạ Vương phong hào. Về phương diện khác, Giang Hoài khởi nghĩa quân thủ lĩnh Đỗ Phục Uy đầu tiên xưng thần với Dương Đồng, năm thứ hai Võ Đức lại hàng Đường.

Không lâu sau đó, Vương Thế Sung chính biến, giam lỏng và bức Dương Đồng nhượng vị, xưng đế ở Lạc Dương, quốc hiệu Trịnh.

Trong lúc thiên hạ đại loạn này, Lý Phong và Lãnh Vô Tâm cầm đầu Đông Hải quận dùng cờ hiệu của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, kết thành đồng minh với Thái Nguyên Lý gia Lý Thế Dân, lấy sách lược thân xa đánh gần nhận được sự tiếp viện của Lý gia, trong khoảng thời gian ngắn lấy Đông Hải làm trung tâm thu phục Lang Gia, Đông Bình, Tể Âm, Lương quận, Bành thành, Chung Ly, Đan Dương, thế lực tăng lên rất nhiều, hơn nữa danh tiếng của Từ Ngạo Thiên luôn rất tốt nên dân chúng không ngừng đến nương nhờ.

Chiến sự cho tới bây giờ đã dần rõ ràng, chỉ còn lại các thế lực Đường triều Lý gia chiếm cứ Trường An và Thái Nguyên, Trịnh triều Vương Thế

https://thuviensach.vn

Sung chiếm cứ Lạc Dương, Lý Tử Thông chiếm cứ Giang Đô, cùng với Hạ Vương Đậu Kiến Đức chiếm cứ Hà Bắc, lại thêm thế lực Từ Ngạo Thiên quật khởi, thiên hạ cuối cùng rơi vào tay ai còn chưa biết. Còn như Lương Sư Đô loại tiểu nhân dối trên lừa dưới chỉ có thể làm tiếng sấm điểm chút trong mưa to, ở trong các thế lực hiện tại nếu không có chuyện ngoài ý muốn rất khó có thể làm được gì.

Sau khi Đỗ Phục Uy và Lý Mật hàng Đường, thế lực của Lý gia đại tăng, hiện giờ Phụ Công Hữu được phái tới trấn thủ Đan Dương canh chừng thế lực Từ Ngạo Thiên, chỉ là ai cũng không có ra tay mà thôi.

Lý gia do Tần Vương Lý Thế Dân lĩnh quân một đường nam hạ, đem mũi mâu chỉ thẳng hướng Đông Đô Lạc Dương. Thế lực của Từ Ngạo Thiên bị Lý gia vây quanh thành hình vòng cung, chỉ có thể khai chiến với Lý gia hoặc chỉ có thể nam hạ tấn công Giang Đô, nếu không chắc chắn sẽ bị Lý gia thôn tính.

Sau khi mọi người giới thiệu đại cục thiên hạ hiện tại, trong phòng một hồi yên tĩnh.

- Chủ… Chủ công.

Lãnh Vô Tâm phá tan sự yên tĩnh trước tiên:

- Xin hỏi Nhị chủ công người…?

Từ Ngạo Thiên lộ ra một chút lo lắng, rất nhanh khôi phục bình thường nói:

- Tử Vũ đệ ấy có thể có chút việc, chắc là rất nhanh trở về.

Thấy mọi người muốn nói lại thôi, không khỏi hỏi:

- Làm sao vậy?

- Khụ!

Lão đạo sĩ vội ho một tiếng nói:

- Việc này hay là để ta nói đi.

Từ Ngạo Thiên thấy sắc mặt ngưng trọng của Lão đạo sĩ và các tướng lĩnh không khỏi lo lắng trong lòng.

Đợi Lão đạo sĩ từ từ nói ra, Từ Ngạo Thiên mới biết đầu đuôi sự việc.

Thì ra sau khi Phương Tử Vũ mang Băng Tinh Ngọc Phách về cho Từ Ngạo Thiên, bởi vì thời hạn đã qua, lại nhờ mấy vị thiên sư cao nhân của

https://thuviensach.vn

Mao Sơn phái hỗ trợ, đưa Phương Tử Vũ xuống địa phủ chặn hồn phách của Từ Ngạo Thiên lại, làm sao biết lần này đi chính là năm năm không tin tức.

Không lâu sau, một tin tức động trời kinh động các môn các phái, thì ra Ngọc Hàn Cung trong một đêm lại bị người ta huyết tẩy, cả phái giết hại gần như không còn, chí bảo Băng Tuyết Tinh Phách và Thiên Sơn Tuyết Liên của Ngọc Hàn Cung không cánh mà bay.

Lão đạo sĩ sau khi thu được tin tức này giật mình hoảng sợ, liền nghĩ ngay đến Phương Tử Vũ, nhưng thực lực của Phương Tử Vũ tuyệt đối không thể diệt toàn bộ Ngọc Hàn Cung, chỉ bằng chưởng môn Ngọc Hàn Cung và vài vị trưởng lão đã hơn xa Phương Tử Vũ có khả năng so sánh. Vì thế Lão đạo sĩ luôn luôn an ủi bản thân, hy vọng việc này không quan hệ với Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chuyện Xưa Của Tử Vũ

Nhưng hi vọng của lão đạo sĩ lại không được như mong muốn, không lâu sau đó, tu chân giới lại truyền ra tin tức. Thì ra trong Ngọc Hàn Cung có mấy môn nhân lúc ấy đang tuần tra bên ngoài, cho nên mới may mắn thoát được kiếp nạn, mà trong đó lại vừa vặn có một người đưa Phương Tử Vũ lên núi. Tin tức này giống như ném một tảng đá lớn xuống mặt hồ yên lặng, nhất thời khiến cho toàn bộ tu chân giới ồn ào huyên náo. Vô số môn phái tu chân lên Côn Lôn sơn đòi công đạo, Côn Lôn phái cũng rất tức giận, phái ra lượng lớn môn hạ đệ tử tìm kiếm tung tích của Phương Tử Vũ khắp nơi.

Vì thế, lượng lớn cao thủ tu chân đều xuất hiện tại thế tục, đương nhiên cũng có người trong lúc vô ý triển lộ ra thuật tu chân của bản thân. Từ đó về sau, thế tục giới mới biết được, thì ra người tu hành, kiếm tiên trong truyền thuyết thật sự tồn tại, hơn nữa những người này đều có thể bay…

Người tu chân xuất hiện cũng khiến thế tục giới kinh ngạc không thôi, thiên hạ vốn đã đại loạn càng thêm loạn không thể thu xếp.

Vì thế, ngay cả thế tục giới cũng biết việc kinh thiên mà Phương Tử Vũ tạo thành, trong kinh hãi lại càng nhiều khâm phục tu vi tối cao của Phương Tử Vũ, chỉ dựa vào lực lượng một người lại có thể đồ diệt cả một môn phái tu chân trong truyền thuyết. Để nhận được sự trợ giúp của tu chân giới, các thế lực cũng đều xuất động tìm hiểu tung tích của Phương Tử Vũ, trong đó làm người ta chú ý nhất đương nhiên là Đông Hải quận.

Nhưng bất luận tu chân giới hay là các thế lực thế tục giới mặc kệ huy động bao nhiêu nhân mã cũng thủy chung không thể tìm ra tung tích của

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ, hắn dường như đã biến mất trên nhân gian, biến mất suốt năm năm liền. Mà trong thời gian đó, một tin tức khác cũng khiến thế tục giới khiếp sợ đó là, Từ Ngạo Thiên đã chết, nhưng không biết vì sao, thi thể của hắn qua năm năm mà không thối rữa. Chẳng qua thủ hộ cho Từ Ngạo Thiên là một lão đạo sĩ ăn mặc lôi thôi, lão đạo sĩ này lại thâm bất khả chắc (sâu không lường được), mỗi khi có người lén lút đến điều tra tin tức đều bị Lão đạo sĩ này tiện tay đuổi đi.

Cũng trong thời gian đó, Ngọc Hư Cung do Bách Huyền dẫn đầu, muốn xóa tên Phương Tử Vũ hơn nữa liệt vào danh sách đối tượng mà môn hạ Ngọc Hư Cung cả đời đuổi giết. Nhưng Bách Kiếp và Bách Độ thủy chung không chịu, nói là chưa có xác định chân tướng sự việc không thể kết luận theo một phía. Bách Kiếp càng tranh luận không ngớt với chưởng môn Bách Huyền, tuy rằng không hề động thủ, nhưng người sáng suốt đều nói Ngọc Hư Cung sẽ xảy ra nội loạn, Côn Lôn ngàn năm cơ nghiệp cũng đem một phân thành hai.

Mà thế tục giới, danh hiệu Lãnh Huyết Đao Tôn của Phương Tử Vũ cũng không biết bị sửa từ khi nào, bất luận là người tu chân hay là người thế tục đều gọi hắn là Phệ Huyết Ma Tôn Phương Tử Vũ.

Lão đạo vẫn luôn ở bên cạnh thi thể Từ Ngạo Thiên lại thở ngắn than dài, tự trách bản thân lúc trước lỗ mãng quyết định mang Phương Tử Vũ lên Côn Lôn.

Ngẫm lại cũng đúng, với tính cách quái gở lãnh ngạo kia của Phương Tử Vũ, lúc trước ngay cả chưởng môn còn dám ra tay chống đối. Ở trong Ngọc Hàn Cung, dưới tình huống không mượn được Băng Tinh Ngọc Phách, hơn nữa Từ Ngạo Thiên lại hết sức nguy cấp, hắn làm sao lại không ra tay cướp đoạt cho được. Lão đạo sĩ ngàn tính vạn tính, lại không tính ra lực bạo phát của tiên khí trong cơ thể Phương Tử Vũ. Bình thường thì tiên khí kia không có tác dụng gì, Phương Tử Vũ lại càng không sử dụng được nó, nhưng khi chủ nhân gặp nguy hiểm, tiên khí khẳng định sẽ bạo phát hộ chủ, với năng lực của tiên khí, muốn tiêu diệt một môn phái đích thật là một chuyện dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Một cao thủ tu chân Nguyên Anh kỳ lại có thể tiêu diệt hoàn toàn một môn phái, ai có thể không sợ hãi đây.

Mà người gây ra tất cả những việc này, Phương Tử Vũ, lại giống như bốc hơi ở nhân gian.

Đương nhiên, chuyện này có người vui mừng cũng có người lo lắng. Tức giận đương nhiên là tu chân giới, lo lắng đương nhiên là các thế lực ở thế tục giới, mà vui mừng đương nhiên chính là Đông Hải quận Từ Ngạo Thiên thế lực. Có một cao thủ tuyệt thế như vậy tọa trấn còn ai dám khinh phạm Đông Hải quận, ngày đóPhương Tử Vũ lấy lực lượng của một người chém giết chiến trường, hình ảnh mấy vạn đại quân bị chém giết chạy trối chết ở trong mắt quân dân dưới thế lực của Từ Ngạo Thiên hôm nay vẫn còn như mới nguyên.

Cái loại thực lực khủng bố này, lấy sức một người ngăn cản cả đại quân, đây cũng không phải bất luận kẻ nào cũng dám tưởng tượng.

Đông Hải thành nơi đông đảo dân chúng chọn làm nơi sinh sống, lúc trước Từ Viên Lãng và quân Tùy liều mạng tấn công Đông Hải, nhưng dưới sự đoàn kết của quân dân toàn thành và sự dũng mãnh của Thiết Huyết kỵ đều lần lượt bị đánh lui, hơn nữa Đông Hải nhận được trợ giúp của Lý Thế Dân lại triển khai phản kích, dưới sự trợ giúp của lượng lớn dân chúng trong các thành một đường đánh hạ luôn vài tòa đại thành, đem Đông Hải bảo hộ chặt chẽ ở bên trong.

Sau khi nghe Lão đạo sĩ và các tướng lĩnh nói xong, Từ Ngạo Thiên đối với thế cục thiên hạ hiện tại cũng có hiểu biết đại khái. Nhưng trong lòng hắn vẫn không yên, đệ đệ kia của hắn thực quá liều lĩnh, diệt Ngọc Hàn Cung lại đại náo địa phủ, một mình xông qua mười tám tầng địa ngục.

Dù sao hiện tại khắp thiên hạ đều biết chuyện của Tu Chân Giới nên Từ Ngạo Thiên cũng không giấu diếm, liền đem chuyện phát sinh tại địa phủ khi Phương Tử Vũ xuống cứu hắn nói cho mọi người cùng nghe. Tuy rằng chuyện này Từ Ngạo Thiên biết cũng là do người của Quỷ Vực nói lại, nhưng với hiểu biết của hắn đối với Phương Tử Vũ, tùy tiện tưởng tượng liền nói được đại khái.

https://thuviensach.vn

Đợi khi mọi người biết được hết thảy những việc phát sinh trên người Phương Tử Vũ, lại một trận sợ sãi vô danh. Mười tám tầng địa ngục, đó là địa phương kinh khủng nhất trong truyền thuyết, nghe nói người thường ngay cả một tầng cũng không dám ở lại, càng không nói giống như Phương Tử Vũ xông qua cả mười tám tầng địa ngục. Hơn nữa mỗi người liên tưởng lên trên bản thân sự kinh khủng của mười tám tầng địa ngục, đều không rét mà run. Lăng Nguyệt và Anh hùng thập nhị vệ không biết đã đứng ở ngoài cửa từ khi nào, sau khi nghe xong cũng là vừa kinh vừa sợ, Lăng Nguyệt lại càng lệ tuôn đầy mặt.

Lão đạo sĩ sau khi nghe xong, toàn bộ bất mãn đối với Phương Tử Vũ cũng hóa thành hư ảo, còn lại chỉ có kính nể và cảm thán. Một tên thiếu niên vì huynh đệ không tiếc hết thảy, một mình đại náo địa phủ quỷ vực, một mình xông qua mười tám tầng địa ngục, làm sao không khiến người ta kính nể đây.

Trong khi mọi người ở đây còn đang đắm chìm trong chuyện xưa, trong phòng chợt xuất hiện một mảnh ánh sáng, mọi người hoảng hốt nhưng lại không mở được mắt, bên tai chỉ có âm thanh chói tai’Xì xì’, giống như sấm sét đánh xuống bên người.

Được một lát, mọi người đột nhiên nghe được âm thanh vui mừng của Từ Ngạo Thiên:

- Tử Vũ!

Đợi khi mọi người mở được mắt ra, thì mới phát hiện Phương Tử Vũ không biết từ khi nào đã xuất hiện ở trong phòng, đang cùng Từ Ngạo Thiên ôm chặt lấy nhau.

Khóe mắt của mọi người đã ươn ướt, những lão tướng đã trải qua vô số sinh tử này, cũng đã hoàn toàn chết lặng, cũng vì tình nghĩa của hai huynh đệ trước mắt mà len lén rơi lệ.

Một người vì thiên hạ dân chúng dứt khoát dấn thân vào chiến trường, thân hãm hiểm cảnh mệnh tại sớm tối

Một người vì tình nghĩa huynh đệ, không kiêng sợ thiên hạ rộng lớn, diệt cả một môn phái chỉ vì Băng Tinh Ngọc Phách, lại một mình xông qua

https://thuviensach.vn

mười tám tầng địa ngục, khổ cực trong đó không nghe cũng có thể biết được.

Lão đạo sĩ vội ho một tiếng, phá vỡ không khí khác thường này, nói:

- Phương tiểu tử, ngươi… A, ngươi thay đổi rồi.

Mọi người lúc này mới phát hiện, Phương Tử Vũ thật sự thay đổi, không chỉ có bên ngoài trở nên thành thục, da thịt cũng không trắng sáng giống như thiếu nữ mà biến thành màu cổ đồng, vốn khuôn mặt anh tuấn sau khi trải qua vô số tôi luyện cũng trở nên cương nghị, dưới tình huống không mất anh tuấn lại có vị nam nhân. Thay đổi còn có khí chất của hắn, hắn tùy ý đứng ở đó, một cảm giác băng lãnh lan tràn trong lòng mọi người. Tuy rằng trong mắt hắn không một biểu tình nhưng trên người hắn lộ ra sát khí nồng đậm cũng khiến người ta không dám tới gần.

Sau khi trải qua sinh tử đau khổ rốt cục hai huynh đệ họ đã được đoàn tụ.

Nhưng không biết chờ đợi hai huynh đệ họ sẽ là kết cục dạng gì.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Hắn Đi Rồi

Sắc trời u ám, trên bầu trời mơ hồ tiếng sấm nổ vang, giống như dự báo quyết định mà hai huynh đệ chí tình chí nghĩa sẽ phải đối mặt.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ sóng vai đứng trên tường thành, đón từng cơn gió mát hiu hiu, dưới ánh mắt chăm chú của muôn người nhẹ giọng nói chuyện với nhau. Nếu nói là nói chuyện với nhau, không bằng nói là chỉ một mình Từ Ngạo Thiên tự mình nói chuyện, còn Phương Tử Vũ thì từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng.

Thanh âm của Từ Ngạo Thiên rất nhỏ, nhóm binh sĩ tuần tra xung quanh đều không nghe thấy hắn nói cái gì, sắc mặt của Phương Tử Vũ vẫn một mực lạnh như băng khiến người ta sợ hãi, còn Từ Ngạo Thiên thì sắc mặt một mực khó coi.

Không ai nghĩ đến việc lại gần nghe lén bọn họ, tuy rằng nơi này đa số mọi người chưa thấy qua Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, nhưng sự tích của bọn họ đã sớm lưu truyền rộng rãi thâm nhập vào lòng người. Tuy rằng hai người bọn họ đã hơn năm năm không xuất hiện, tuy rằng thế lực Đông Hải quận là phần lớn công lao của Lý Phong và Lãnh Vô Tâm, nhưng địa vị của bọn họ bất luận thế nào cũng không thay đổi, giống như sự trung thành của Lý Phong và Lãnh Vô Tâm đối với Từ Ngạo Thiên, bất luận là ai cũng không thể ly gián.

Trong năm năm sau khi Từ Ngạo Thiên chết đi và Phương Tử Vũ mất tích, từng có vài lần, tướng lĩnh cấp dưới thỉnh cầu Lý Phong và Lãnh Vô Tâm đoạt vị, nắm binh tự lập, đương nhiên kết quả cuối cùng của những kẻ này là bị chém đầu đi diễu phố thị chúng. Khiến cho tướng lĩnh không dám

https://thuviensach.vn

hoài nghi lòng trung của hai người đối với Từ Ngạo Thiên, đương nhiên, trong đó cũng không thể thiếu Phương Tử Vũ một mình chặn đứng mấy vạn đại quân, cảnh tượng đó khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Mỗi một binh lính mới gia nhập thế lực của Từ Ngạo Thiên, bài học đầu tiên dạy cho bọn họ cũng là một điều bắt buộc đó là nói cho bọn họ nghe về trận chiến khiến thiên kinh địa động ngày trước.

Chính bởi vì nguyên nhân này, cho nên bất luận là lão binh, tân binh hay là dân chúng, ánh mắt của bọn họ đối với hai vị chủ công đặc biệt trẻ tuổi này ngoại trừ kính sợ còn lại chính là kính nể.

- Tử Vũ…

- Đệ đi.

Phương Tử Vũ sau khi nghe hết những đại sự phát sinh trong năm năm qua liền lạnh lùng ngắt lời Từ Ngạo Thiên.

Sắc mặt Từ Ngạo Thiên khẽ biến, nắm chặt bả vai của Phương Tử Vũ nói:

- Huynh không phải có ý như vậy.

- Đệ biết.

- Huynh đã từng nói, cho dù trời sập xuống cũng có kẻ làm ca ca ta gánh giúp đệ.

Phương Tử Vũ nhìn hắn một chút, nhẹ giọng nói:

- Còn thủ hạ? Còn dân chúng?

Phương Tử Vũ mặc dù nói ngắn gọn, chẳng qua Từ Ngạo Thiên cũng hiểu được ý tứ của hắn. Nếu như Từ Ngạo Thiên cương quyết đứng bên cạnh Phương Tử Vũ, như vậy hắn cũng sẽ trở thành đại địch của tu chân giới. Nếu hắn chỉ có một mình thì thật ra không cần để ý gì, nhưng vấn đề là phía sau Từ Ngạo Thiên còn có hơn mười vạn thủ hạ, hơn trăm vạn dân chúng. Xây dựng một địa phương bình yên vẫn là tâm nguyện từ trước cho đến nay của hắn, nơi này là kết quả tâm huyết của hai huynh đệ bọn họ làm sao có thể nói bỏ là bỏ. Lại nói, cho dù Từ Ngạo Thiên thoát ly thế lực của mình, nhưng người khác sẽ không cho là như vậy, hòa thượng chạy được nhưng chùa không chạy được là danh ngôn chí lý, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người tu chân tới, bởi vì quan hệ của hắn và Phương Tử Vũ mà mang

https://thuviensach.vn

đến tại nạn cho dân chúng nơi đây, đây cũng là việc Từ Ngạo Thiên không hy vọng nhìn thấy.

Một bên là huynh đệ, một bên là dân chúng. Vì huynh đệ, cho dù phải đối địch với cả thiên hạ hắn cũng không sợ, hắn chỉ sợ mang đến tai họa cho những người dân này. Nhưng nếu hắn để mặc Phương Tử Vũ một mình rời đi thì chính là biểu hiện từ nay về sau chỉ có thể độc lập tồn tại. Lòng bàn tay cũng là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Từ Ngạo Thiên lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan (khó cả đôi đường).

Phương Tử Vũ một mực nhìn khuôn mặt của Từ Ngạo Thiên, chú ý sắc mặt không ngừng biến đổi của hắn, có vẻ gặp phải vấn đề khó lựa chọn, cũng có vẻ thống khổ. Đôi môi mấp máy, Phương Tử Vũ muốn nở một nụ cười, nhưng lại phát hiện vô luận mình làm như thế nào cũng không cười nổi, đành phải vỗ vỗ bả vai của Từ Ngạo Thiên, thấp giọng nói một câu:

- Đại ca, bảo trọng.

Khi Từ Ngạo Thiên phản ứng lại thì Phương Tử Vũ đã tung mình nhảy xuống thành, vài cái nhún người đã đi xa.

- Tử Vũ!

Từ Ngạo Thiên vươn tay về phía Phương Tử Vũ rời đi như muốn giữ lại, kết quả phát hiện mình không giữ được gì. Cuối cùng, nắm chặt thành quyền, mạnh mẽ nện một quyền trên tường thành, tức thì đập vỡ một khối đá lớn hộ thành.

Binh lính xung quanh và dân chúng đang ra vào dưới cổng thành đã sớm bị hành động của Phương Tử Vũ làm cho ngây người, tuy rằng hiện tại thế tục giới đã biết chuyện liên quan tới người tu chân, nhưng chân chính có thể gặp qua cũng chỉ có một ít người. Không giống như vừa rồi, nhị chủ công mà bọn họ kính sợ, Phương Tử Vũ người mà một mình chặn đứng mấy vạn đại quân, một mình diệt một môn phái tu chân lại cứ như vậy từ trên tường thành cao mấy chục thước nhẹ nhàng nhảy xuống, thân mình còn chưa chạm đất người đã nhẹ nhàng đi xa, việc này ở trong mắt người thường quả thực chính là thần tích. Sau lại thấy, một quyền khi bi thống của Từ Ngạo Thiên đập nát đá hộ thành, khiến cho binh lính xung quanh hưng phấn không thôi, thầm nghĩ mình thật sự chọn được một chủ công tốt.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng bọn họ không biết Phương Tử Vũ vì sao đột nhiên bay đi, nhưng tất cả mọi người đều biết danh hiệu của hắn và Từ Ngạo thiên không thể tách rời, có thể Phương Tử Vũ chỉ tạm thời đi ra ngoài làm việc, cho nên cũng không có bao nhiêu người quá mức để ý việc Phương Tử Vũ rời đi.

Duy nhất cảm thụ được một phần phân ly bi thương, chỉ có một người cô độc đứng thẳng ở trên tường thành, thiếu niên đó lại không thể bộc lộ sự bi thương dưới ánh mắt chăm chú của quân dân dưới thành.

Một cánh tay nhỏ bé mềm mại ở phía sau nhẹ nhàng khoát lên lưng Từ Ngạo Thiên, hắn chậm rãi quay người, thấy vẻ mặt của Lăng Nguyệt chăm chú nhìn mình. Từ Ngạo Thiên nhẹ lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Hắn đi rồi, vĩnh viễn cũng không về được.

Lăng nguyệt cả người run rẩy một chút, rất nhanh liền bình tĩnh nói:

- Nơi này gió lớn, huynh mới vừa tỉnh lại, đi về trước đi.

Tuy rằng Lăng Nguyệt vẫn tận lực duy trì bình tĩnh, nhưng trong giọng nói rõ ràng còn có một chút run rẩy.

Từ Ngạo Thiên lắc lắc đầu nói:

- Hãy để ta đứng đây một lát.

- Từ đại ca…

- Muội đi về trước đi.

Lăng Nguyệt yên lặng một lát, thấp giọng nói:

- Muội ở lại cùng huynh.

Từ Ngạo Thiên không nói nữa, chỉ lẳng lặng đứng đó mặc cho gió thổi, nhìn về phía xa nơi thân ảnh của đệ đệ sinh tử tương giao (sinh tử có nhau) vừa biến mất.

Qua hồi lâu, một tiếng’Ngạo Thiên’ hiền hậu vang lên phá vỡ sự yên lặng này.

Từ Ngạo Thiên thấp giọng nói:

- Sư thúc tổ.

Lão đạo sĩ ở phía sau bước từng bước đi tới, hỏi:

- Nó đi rồi sao?

Từ Ngạo Thiên môi hơi giật giật, một lúc sau mới nói:

https://thuviensach.vn

- Phải.

Lão đạo sĩ cùng hắn sóng vai đứng ở đầu tường, nói:

- Như vậy đúng là lựa chọn tốt nhất.

Từ Ngạo Thiên không nói gì, chỉ là trên mặt lộ ra một chút chua sót.

Lão đạo sĩ thở dài một hơi nói:

- Phương tiểu tử lần này gây họa thật sự quá lớn, ta mặc dù có tâm giúp hắn, nhưng cũng là lực bất tòng tâm.

-Con biết.

Lão đạo sĩ chăm chú nhìn Từ Ngạo Thiên hồi lâu, hỏi:

- Ngươi sẽ không trách lão nhân gia ta chứ?

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

- Con chỉ tự trách mình vô dụng, những việc Tử Vũ làm hết thảy đều là vì con…

.

- Đây là số mệnh a. Ài

Từ Ngạo Thiên trầm mặc một lát, cuối cùng mở miệng hỏi lại:

- Sư thúc tổ, bọn họ… Sẽ đối phó với đệ ấy như thế nào?

- Sau khi sự việc kia bại lộ, tu chân giới đã hạ Cách Sát lệnh, thề truy sát đến chân trời góc biển, sống thì phải thấy người, chết thì phải thấy xác.

- Không!

Từ Ngạo Thiên buột miệng lớn tiếng:

- Bọn họ không thể đối xử như vậy với Tử Vũ.

Lão đạo sĩ ánh mắt phức tạp nhìn hắn một chút, nhẹ giọng nói:

- Cách Sát lệnh đã hạ thì không thể sửa đổi. Ài, tin tức hai người các ngươi trở về lần này khẳng định không giấu được bao lâu, tin tưởng Đông Hải rất nhanh sẽ có người tu chân tụ tập. Đến lúc đó ngươi nhớ viện cớ cái gì cũng không biết, còn những cái khác để ta nói đi.

- Không! Như vậy là không công bằng với Tử Vũ…

Lão đạo sĩ nghiêm mặt:

- Ngạo Thiên, ngươi cũng biết hoàn cảnh hiện tại của ngươi?

- Con…

Lão đạo sĩ lời lẽ nghiêm khắc nói:

https://thuviensach.vn

- Trước không nói lấy Đông Hải làm chính, hạnh phúc của hơn mười vạn binh lính và trăm vạn dân chúng đang nằm trong tay ngươi, hơn nữa nếu ngươi ngang nhiên kêu oan cho nó, nhất định mang đến tai họa cho Ngọc Hư Cung ta. Vì chuyện của Phương tiểu tử, hiện tại trong Ngọc Hư Cung đã xảy ra tranh chấp, nếu như ngươi lại gây thêm chuyện thì cơ nghiệp ngàn năm của Ngọc Hư Cung ta sẽ bị hủy hoại trong một sớm, ngươi tất nhiên là tội nhân thiên cổ!

Mắt Từ Ngạo Thiên ửng đỏ, nhưng vẫn cố nén không để mình rơi lệ. Lăng Nguyệt bên cạnh lệ đã sớm vương đầy mặt, chỉ là không dám khóc thành tiếng kinh động đến Từ Ngạo Thiên.

Lão đạo sĩ thở dài, ngữ khí có chút dịu đi:

- Phương tiểu tử một mình rời đi đã thấy được quyết tâm của nó, nó không muốn liên lụy đến ngươi a. Hài tử, đừng phụ phần khổ tâm này của nó.

Nói xong, Lão đạo sĩ cũng không đợi Từ Ngạo Thiên nói đã xoay người xuống thành. Lão từng bước một chậm rãi đi xuống, giờ khắc này Từ Ngạo Thiên phát hiện Lão đạo sĩ dường như đã già nua đi rất nhiều.

Ngẩng đầu nhìn con đường nhỏ đã sớm không còn bóng người thân, Từ Ngạo Thiên trong lòng tràn ngập bi thương lẩm bẩm:

- Tử Vũ…

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bắt Đầu Truy Kích

Mười ba ngày, Phương Tử Vũ đã rời khỏi Đông Hải được mười ba ngày.

Mười ba ngày này hắn vẫn luôn trốn đông tránh tây, mà các môn phái tu chân lớn thủy chung vẫn gắt gao bám theo hắn chưa từng rớt lại, đuổi hắn giống như chó nhà có tang chật vật không chịu nổi.

Khi vừa ly khai Đông Hải, Phương Tử Vũ gặp phải đệ tử của ba phái tu chân, cũng may những người này chỉ là hàng đệ tử, tu vi không cao, hắn thực dễ dàng đuổi đi. Hơn nữa Phương Tử Vũ cố ý lưu lại mỗi phái một hai người sống, chỉ là khiến bọn họ đứt tay cụt chân lại để bọn họ nghĩ biện pháp thông tri cho môn phái của mình. Như vậy, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người hắn, đối với Từ Ngạo Thiên cũng sẽ xem nhẹ một chút. Chẳng qua mấy ngày gần đây, số người đuổi theo ở phía sau hắn chỉ có tăng lên chứ không giảm, hơn nữa cao thủ chân chính trong các phái cũng đã xuất hiện. Phương tử Vũ trên đường cũng từng bị chặn đánh vài lần, may nhờ chân khí quái dị trong cơ thể hắn cộng thêm sự tôi luyện khi trải qua mười tám tầng địa ngục mới có thể mỗi lần đều chuyển nguy thành an.

Đối với Từ Ngạo Thiên, hắn hiện tại cũng không quá lo lắng, thứ nhất hắn đã thành công tập trung sự chú ý của các môn phái đến trên người mình. Thứ hai, chỉ cần Từ Ngạo Thiên khẳng định không có quan hệ với mình, như vậy những người được gọi là danh môn chính phái kia cũng không làm khó hắn quá mức, dù sao ở bên cạnh hắn cũng còn lão đạo sĩ người có bối phận cao nhất của Ngọc Hư Cung.

Chẳng qua, với tính cách của Từ Ngạo Thiên, hắn sẽ phủ nhận quan hệ với mình sao? Kỳ thật ngay ngày thứ ba sau khi Phương Tử Vũ rời Đông

https://thuviensach.vn

Hải, các phái tu chân cũng đã tụ tập ở Đông Hải, Từ Ngạo Thiên tuy rằng muốn vì Phương Tử Vũ nói chuyện, thế nhưng lo lắng cho dân chúng trong thành, nghĩ đến khi hắn và những người tu chân này khai chiến, người đầu tiên phải chịu tai ương chính là những người dân vô tội này. Cuối cùng hắn chỉ có thể chấp nhận lời đề nghị của lão đạo sĩ, một mực im lặng, mà hết thảy mọi việc đều do lão đạo sĩ ra mặt.

Mặt khác, các đệ tử ba phái mà Phương Tử Vũ gặp trên đường cũng đang chạy đến Đông Hải, chỉ là vận khí của bọn hắn không thật sự được tốt, bị Phương Tử Vũ lấy làm vật khai đao, kết quả ngay cả những người tu chân ở Đông Hải toàn bộ đều biết được tin tức, tất cả xuất động đuổi theo không bỏ. Từ Ngạo Thiên biết Phương Tử Vũ cố ý làm như vậy, nói cho mọi người hắn đã rời Đông Hải. Từ Ngạo Thiên rất muốn lập tức nhanh đến đó giúp hắn lại bị lão đạo sĩ gắt gao giữ lại, chỉ có thể đứng ở trong thành buồn bực không vui.

Bịch!

Tên cao thủ Xuất Khiếu kỳ cuối cùng chậm rãi té trên mặt đất, mắt hắn mở lớn nhìn trừng trừng, cho đến chết hắn cũng không tin một cao thủ Nguyên Anh kỳ lại có được công lực như thế.

Trên mặt đất sáu gã tu chân nằm ngổn ngang, trong bọn họ người có tu vi thấp nhất cũng là Linh Tịch kỳ, trong đó còn có hai người Xuất Khiếu kỳ. Những người này hợp cùng một chỗ làm thành một tổ hợp có lực sát thương không nhỏ, nhưng ở trong sự chém giết liều mạng của Phương Tử Vũ những người này từng người bị chém giết ngay tại trận, khiến cho người ta rất khó tin tưởng đây là kết quả do một người chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ tạo thành.

Bộ mặt của những người này sau khi chết đều giống nhau, đều là mắt nhìn trừng trừng lộ vẻ không thể tin. Bọn họ đến lúc chết cũng không tin Phương Tử Vũ lại có công lực cao như vậy, đến lúc chết cũng không tin một người lại có khí tức băng lãnh như thế, lại lộ ra sát khí cực kỳ khổng lồ. Làm cho người ta khó tin tưởng nhất đó là, bọn họ kinh hãi khi thấy chân thân của hắn, một con yêu hồ.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ băng bó chỗ bị thương trên cánh tay trái, lạnh lùng liếc nhìn thi thể đầy mặt đất một chút, xoay người nhẹ nhàng nhảy lên liền bay xa mấy trượng, biến mất trong cánh rừng rậm rạp.

Qua hồi lâu, trong rừng vang lên tiếng bước chân, một đám người từ trong rừng đi ra. Khi bọn họ nhìn thấy thi thể đầy đất đầu tiên là lộ vẻ khiếp sợ, sau đó lại là tiếc rẻ.

- Là hắn làm sao?

Một người đứng đầu trong đội năm người lên tiếng.

- Đúng là thủ pháp của hắn.

- Nhưng vì sao mới vừa rồi lại xuất hiện yêu khí cường đại như vậy?

Người thứ hai lắc lắc đầu.

Người thứ ba dường như nhớ tới cái gì, mở miệng nói:

- Mấy năm trước, người của liên minh kia chẳng phải đã phát ra tin tức, nói hậu nhân của sơn trang kia còn có người trên đời, cũng có một con yêu quái cường đại bảo hộ hắn. Chẳng lẽ…?

Người đầu tiên vỗ tay thật mạnh một cái kêu lên:

- Người của sơn trang kia có họ Phương, mà Phương Tử Vũ cũng…

Năm người này đưa mắt nhìn nhau, được một lát người đầu tiên mới nói:

- Xem cường độ của cỗ yêu khí vừa rồi, cũng không phải chúng ta có thể địch được. Chúng ta trước tiên theo phía sau hắn, mặt khác đưa tin tức trở về. Nếu Phương Tử Vũ thực sự là hậu nhân của sơn trang kia, ta nghĩ người của liên minh kia nhất định sẽ rất cao hứng.

Mọi người gật đầu đáp ứng, lúc này mới vội vàng sai người đưa mấy tin tức này trở về, sau đó mới đem các thi thể trên mặt đất đi chôn.

Nếu Phương Tử Vũ nghe được những lời vừa rồi, không biết hắn có hối hận hay không. Lúc ấy bởi vì tình thế cấp bách liều mạng, hợp lực của sáu gã tu chân này cũng không phải hắn có khả năng địch lại, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc như thế không biết làm sao lại dẫn động ba cỗ chân khí trong cơ thể dung hợp, do đó tái hiện yêu hồ chân thân. Cũng bởi vì lần biến thân này phát tán ra yêu khí mới bị các cao thủ ở phụ cận phát hiện, vì thế lại một đường liên tưởng ra thân thế của hắn.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua tin tưởng cho dù Phương Tử Vũ biết được cũng sẽ không quá mức quan tâm. Dù sao hiện tại hắn đã muốn là địch nhân của toàn bộ tu chân giới, thêm một tội căn bản cũng không mang nhiều ý nghĩa lắm. Nhưng hắn hiện tại căn bản không nghĩ tới, một cái tội danh này có thể gây ra chấn động rất lớn, nếu thân phận hậu nhân Long Thần sơn trang Phương gia của hắn được xác định, như vậy sẽ dẫn ra rất nhiều tuyệt thế cao thủ ẩn thế, dù sao sức hấp dẫn của thần thạch bảo hộ yêu hồ bộ tộc thật sự là quá lớn.

Lại bảy ngày nữa qua đi, trong bảy ngày này Phương Tử Vũ dùng hết mọi cách cũng không phát hiện có người đuổi theo, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cũng thoáng yên lòng. Quần áo trên người hắn đã sớm rách nát từ trong trận chiến, khi đi ngang qua một thôn nhỏ, hắn lén lút lấy đi y phục người ta đang phơi nắng bên ngoài, sau đó tìm đến một con suối nhỏ tắm rửa xong mới thay quần áo.

Sau khi xác định không có ai theo dõi, hắn mới rời khỏi rừng núi, xoay người đi đến một tòa thành thị gần nhất.

Phương Tử Vũ đột nhiên quyết định nhất thời khiến cho các môn phái tu chân đuổi theo bị rối loạn, bọn họ vẫn theo hắn ở phía sau, chỉ bằng chút dấu vết hắn lưu lại để đuổi theo, không ngờ tới tung tích của Phương Tử Vũ lại biến mất trên đường cái bên ngoài rừng, khiến bọn hắn nhất thời không nắm được phương hướng.

Quan đạo hướng nam chính là Cửu Giang thành, hướng bắc chính là Giang Hạ và Vĩnh Yên, bọn họ tin tưởng Phương Tử Vũ vô luận như thế nào cũng không dám vào thành, dù sao chân dung của hắn đã sớm được dán khắp nơi, gần như khắp thiên hạ đều biết hình dáng của hắn, ở vào vị trí của hắn không ai dám ngang nhiên xuất hiện ở những phố xá đông đúc vào lúc này, đó không thể nghi ngờ chính là tìm tử lộ. Sau khi trải qua một thời gian bình tĩnh suy tính, những người tu chân này tin tưởng đây là Phương Tử Vũ cố ý bày ra nghi trận, khiến bọn họ tin tưởng hắn sẽ đi tới đô thị, nhưng bản thân lại đi một nước hồi mã thương, đi lên một đoạn đường sau lại hồi mã thương quay về trong rừng.

https://thuviensach.vn

Nhưng quan đạo bốn hướng thông suốt, Phương Tử Vũ lại sẽ đi một hướng giống như vậy sao? Những người tu chân này cuối cùng quyết định chia làm hai nhóm, một nhóm hướng bắc, một nhóm hướng nam, chuyên tìm những nơi rừng núi. Bọn họ không biết, một quyết định sai lầm này khiến Phương Tử Vũ bỗng nhiên lại có thời gian mấy ngày an nhàn, đến khi bọn họ phát hiện mình sai lầm quay lại thành thị, Phương Tử Vũ chẳng biết đã đi đâu.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Gặp Lại Tử Huyên (Thượng)

Cửu Giang thành, mặc dù không phải là một tòa thành lớn nhưng cũng là nơi phồn hoa. Nó tiếp giáp với Ba Lăng quận, tiếp Giang Hạ, Lâm Xuyên, Dự Chương quận. Nơi này mặc dù còn là mảnh đất không ai quản lý, là một tòa thành tự trị, nhưng trên ý nghĩa chân chính thì đã thuộc phạm vi Lý Đường thế lực, chỉ là còn chưa tới lúc bị tiếp thu mà thôi.

Cửu Giang thành không có binh lính thủ vệ, chỉ có vài đại gia tộc bên trong thành cùng quản lý, chỉ chờ người của Lý Đường tới tiếp quản. Dưới rất nhiều nhân tố, nơi này ngược lại không bị chiến hỏa lan tới, cho nên ở trong loạn thế cũng có thể nói là đô thành phồn hoa khó mà có được. Trong loạn thế hiện tại, nơi mà dân chúng hy vọng được tị nạn nhất ngoài trừ phạm vi thế lực của Từ Ngạo Thiên đó chính là loại thành thị giống như Cửu Giang này. Chẳng qua vùng Đông Hải có Từ quân thủ vệ, lại có tuyệt thế cao thủ giống như Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ tọa trấn, so với Cửu Giang càng thêm an toàn. Mọi người trong thiên hạ đều biết, Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ thà rằng bản thân mang trăm kỵ binh lao vào trong mấy vạn đại quân của quân địch chém giết cũng không muốn làm cho dân chúng bị liên lụy vào trong chiến hỏa, quân chủ như thế càng đáng để dân chúng nương tựa. Cho nên gần Cửu Giang cũng phồn hoa, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với sự đông đúc của Đông Hải.

Đông Hải sớm đã kín hết chỗ ở cho nên Lý Phong và Lãnh Vô Tâm vẫn không ngừng khuếch trương, lúc này đã sớm đem ánh mắt tập trung ở Giang Đô đô thành giàu có này. Sau đó tính toán dựa vào Giang Đô một đường nam hạ, thẳng đến Thủ Ngô quận (gần Thượng Hải), Dư Hàng,

https://thuviensach.vn

Đông Dương, Vĩnh Gia quận (Ôn Châu thời xưa được gọi là Vĩnh Gia quận, nhưng Vĩnh Gia hiện giờ chính là một huyện của Ôn Châu thành) thuộc nơi giàu có và đông đúc của Giang Nam. Dù sao hiện tại Đông Hải thế lực đã bị Lý Đường bao vây trùng trùng, đường ra duy nhất đó là đánh hạ Giang Đô trước Lý Đường, mở ra một lỗ hổng, nếu không Đông Hải sớm hay muộn cũng sẽ bị Lý Đường thôn phệ. Huống hồ với tính cách của Từ Ngạo Thiên không ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ cũng không hy vọng cùng minh hữu khai chiến, cho nên hắn cũng chỉ có thể lựa chọn Giang Đô, hơn nữa cùng với Lý Đường chạy đua thời gian. Lý Thế Dân đích thật là một thiên tài quân sự kiệt xuất, liều mạng kéo dài chiến tuyến cũng không ngừng đánh hạ các thành trì xung quanh Đông hải, chỉ cần hắn hạ được Giang Đô, Đông Hải nơi đó sớm muộn gì cũng không đánh mà thắng, thuộc sở hữu của Lý Đường thế lực. Mà Lý Thế Dân sở dĩ hạ vốn gốc lớn như vậy, nguyên nhân chính là vì Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, trong mắt hắn, hai người kia là địch sẽ khiến cuộc sống hàng ngày của hắn nan an, làm minh hữu, như vậy trong thiên hạ sẽ không có người nào có thể ngăn cản đường đi của hắn. Cho nên ngay từ đầu hắn liền hạ quyết tâm cùng Đông Hải kết giao, cho dù Từ Ngạo Thiên chết đi, Phương Tử Vũ mất tích năm năm này, hắn đều tận hết sức lực trợ giúp Đông Hải. Sự thật chứng minh ánh mắt cực cao của hắn, nếu không sau khi Từ Ngạo Thiên tái nhậm chức làm chuyện thứ nhất chính là phải tấn công Lý Đường. Hiện tại sau khi Đông Hải đã tiếp nhận ân huệ thật lớn như thế của Lý Thế Dân, với tính cách của Từ Ngạo Thiên đương nhiên sẽ không xuất thủ với Lý Đường, cho nên Từ Ngạo Thiên nhất định không thể trở thành một thế hệ quân chủ. Phàm là lịch đại khai quốc quân chủ đều phải là người tâm ngoan thủ lạt, vì ích lợi không từ thủ đoạn mới là đạo lý của nhất phương kiêu hùng, nói về điểm này, Từ Ngạo Thiên liền xa không bằng Lý Thế Dân. Lý Thế Dân cũng là nhìn trúng điểm này của Từ Ngạo Thiên, cho nên hắn mới vội vàng bao vây xung quanh Đông Hải trước.

Đương nhiên, Lý Thế Dân cũng từ những hành động trước đây của Từ Ngạo Thiên mà đoán ra tính cách của hắn, đây cũng không phải Từ Ngạo Thiên là người yếu đuối, hắn chẳng qua chỉ là người quá mức thiện lương

https://thuviensach.vn

hơn nữa lại không có lòng tranh hùng mà thôi. Cho nên Lý Thế Dân cũng không để ý đến cha hắn, Thái tổ hoàng đế Lý Uyên nhiều lần hạ chiếu muốn hắn tấn công Lạc Dương (chú ý: cha của lý thế dân là lý uyên= vua hiện tại của nhà đường!!), mũi mâu của quân chủ lựctrực chỉ những nơi xa xôi phụ cận của Đông Hải. Trong mắt hắn, Đông Hải so với Lạc Dương càng thêm nguy hiểm.

Mãi đến khi kế hoạch vây khốn Đông Hải không sai biệt lắm, hắn mới lưu lại đại tướng Lý Thế Tích tranh thủ sớm ngày công hạ Giang Đô, mà hắn lại dẫn đại quân chạy đến Lạc Dương bắt đầu tấn công Trịch Đế Vương Thế Sung.

Lý Thế Dân đối với tất cả những điều này đều tính toán chu đáo, nhưng nếu đổi lại Đông Hải do Phương Tử Vũ làm chủ thì hắn vô luận như thế nào cũng không dám lỗ mãng như vậy. Với tính tình của Phương Tử Vũ tuyệt đối sẽ không quản ngươi là minh hữu hay là thân hữu, đến lúc đó hắn không cắn lại ngươi một miếng cũng đã tốt lắm rồi. Cũng may là trời cũng giúp Lý Thế Dân, không nghĩ tới lại truyền ra tin tức Phương Tử Vũ gây ra đại họa, không lâu sau lại truyền ra tin tức Phương Tử Vũ bị buộc phải rời khỏi Đông Hải chạy nạn khắp nơi. Lý Thế Dân càng mừng rỡ, lập tức truyền ra tin tức, chỉ cần Phương Tử Vũ đi vào phạm vi Lý Đường, Lý gia sẽ không tiếc hết thảy bảo trụ hắn. Làm như vậy không thể nghi ngờ là ngang nhiên khiêu khích tu chân giới. Chẳng qua Lý Thế Dân tuyệt đối có tư cách này, với xu thế hiện giờ của Lý Đường, tương lai rất có khả năng sẽ thu được thiên hạ. Không một môn phái nào dám mạo hiểm đối nghịchvới quốc gia tương lai, đó chính là đẩy cơ nghiệp môn phái của mình vào trong lò lửa, cho nên lời này của Lý Thế Dân vừa ra, các phái tu chân giận cũng chỉ dám giận mà không dám nói. Cũng có một số kẻ lòng mang ý xấu thử tiếp cận thái tử Lý Kiến Thành, âm mưu mượn tay Lý Kiến Thành trừ đi Lý Thế Dân, dù sao tu chân giới cũng không được trực tiếp tham dự vào công việc của thế tục giới. Đương nhiên, cao hứng phải là Từ Ngạo Thiên, sau khi biết được đệ đệ mình có được một chỗ dựa vững chắc, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút, trong đó sự biết ơn đối với Lý Thế Dân càng là nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

Một câu đơn giản của Lý Thế Dân không chỉ khiến hắn uy danh đại chấn, lại càng khiến Từ Ngạo Thiên cảm động đến rơi nước mắt, thế cục thiên hạ cũng bởi một câu nói đơn giản này mà bắt đầu xảy ra thay đổi thật lớn.

Mà Phương Tử Vũ người khởi xướng hết thảy những điều này, lúc này đã độc thân tiến nhập Cửu Giang thành không người quản lý.

Đây cũng là chỗ cao minh của Phương Tử Vũ, lợi dụng tâm lý của mọi người ngang nhiên xuất hiện ở nơi phố xá sầm uất. Điều này giống như một tên đạo tặc nổi danh khắp thiên hạ ngang nhiên chạy tới nha môn cùng quan sai ăn cơm nói chuyện phiếm, mà các quan sai cầm trong tay bức họa chân dung của hắn, sau khi xem xong cảm thấy rất giống người trong tranh, nhưng nghĩ đạo tặc tuyệt đối không có can đảm lớn như vậy. Cho nên cuối cùng kết luận, người này chỉ có chút giống mà thôi, điều này cũng ứng với câu danh ngôn'nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất'.

Phương Tử Vũ cũng là may mắn, lời của Lý Thế Dân vừa được công bố, trong phạm vi Lý Đường thế lực không được dán chân dung Phương Tử Vũ. Cửu Giang cũng thuộc khu vực Lý Đường quản hạt, đương nhiên không dám vi phạm lời nói của Tần Vương, cho nên ở trong thành trì của Lý Đường ngược lại không có mấy người có thể nhận ra Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ đi vào một tửu điếm quy mô không nhỏ, ngồi ở một góc vắng vẻ, gọi một bình rượu tinh tế. Nhớ rõ lúc trước khi cùng Từ Ngạo Thiên mới vào thế tục, tại một gian tửu điếm lụi bại cũng trong một góc như vậy, cũng một loại rượu này, hai người uống bát lớn, nói chuyện thiên hạ. Bất tri bất giác Phương Tử Vũ lâm vào trong hồi ức, vẻ băng lãnh trên khuôn mặt hòa tan đi một chút.

Trong tửu điếm đột nhiên truyền ra tiếng kinh hô, khiến Phương Tử Vũ từ trong hoài niệm khôi phục lại. Thì ra là một toán hai nam hai nữ đi vào trong tửu điếm, đặc biệt là hai nữ tử kia lại có bộ dáng tuyệt sắc giai nhân, khó trách vừa rồi lại tạo ra náo động như thế.

Phương Tử Vũ vội vội vã liếc mắt một cái liền cúi đầu tiếp tục uống rượu, nhưng rất nhanh cả người hắn liền chấn động, lập tức lại ngẩng đầu nhìn về phía người mới tới.

https://thuviensach.vn

Lần nữa nhìn kỹ mới phát hiện bốn người kia đúng là người quen của hắn, hơn nữa một nữ tử tuyệt sắc trong đó đúng là Lục Tử Huyên, người mà được hắn liều mạng cứu lúc trước.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Gặp Lại Tử Huyên (Hạ)

Ở tu chân giới truyền lưu một một câu truyện tình đẹp mà thê lương.

Ở thời đại phong thần, từng có một tiên nữ trên trời được phái xuống phàm gian trợ giúp chân mệnh thiên tử. Trong thời gian đó, tiên tử kia trong một lần ngoài ý muốn suýt nữa bị chết, lại được một vị thiếu niên anh tuấn cứu. Vì thế, tiên tử yêu thiếu niên. Tiếc rằng thiên ý trêu người, thiếu niên kia sau khi tự nguyện sa ngã, nguyện cùng tà ma ngoại đạo làm bạn, tiên tử thương tâm, phải lựa chọn giữa tình yêu cùng chính nghĩa, cuối cùng vẫn tự tay chém đầu của người yêu xuống. Cuối cùng tiên tử ôm đầu của người yêu, ở trên đỉnh núi bi thương hóa thành tượng đá, tựu thành Vọng Thiên Phong như hiện giờ. Tiên tử ngày ngày nhìn trời, trông mong thượng thiên thương hại, có thể làm cho người yêu của mình trở lại bên người.

Chuyện xưa này được người đời kể lại, khiến cho vô số nam nữ si tình sau khi nghe thấy truyền thuyết này dĩ lệ tẩy diện (lấy lệ tẩy mặt), nhưng mỗi người sau khi cảm thụ qua sự bi thương của tiên tử đều tự hỏi, nếu thời gian quay ngược lại một lần nữa để cho tiên tử giết chết thiếu niên nọ, nàng còn có thể ra tay hay không? Đại bộ phận nam nhân đều nói, vì chính nghĩa đại nghĩa diệt thân. Đại bộ phận nữ tử nói sẽ không, tiên tử kia đã phải thương tâm một lần, nàng khẳng định không muốn lại đau khổ một lần nữa. Nếu thời gian quay lại, nàng nhất định sẽ khuyên thiếu niên cùng nàng quy ẩn, hai người cùng nhau chung sống đến bạc đầu.

Thế nhưng, thật có thể như ý được sao?

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc Phương Tử Vũ nhìn thấy Lục Tử Huyên thì ký ức vốn đã bị chôn sâu dưới đáy lòng lại được mở ra, cái tên ngày ngày đêm đêm muốn quên đi kia thủy chung vẫn quanh quẩn ở trong lòng.

Còn có một khuôn mặt kia…

- Ngươi… Tên gọi là gì?

- Ta, ta gọi là Lục Tử Huyên.

- Ta gọi là Phương Tử Vũ.

- Lục Tử Huyên! Đáp ứng ta hai chuyện.

- Chuyện gì?

- Thứ nhất, sau này mặc kệ gặp phải khó khăn hay nguy hiểm gì, không đến một khắc cuối cùng cũng tuyệt đối không thể dễ dàng vứt bỏ bản thân.

- Được, nếu hôm nay ta có thể sống, ta đáp ứng ngươi. Còn chuyện thứ hai?

- Chuyện thứ hai… Chuyện thứ hai đó là… Nhớ rõ ta.

- Nhớ rõ ngươi?

Hai tay của thiếu niên mở rộng như một đôi cánh song song với bả vai, thoạt nhìn giống như một cây thánh giá, hoặc là một con chim ưng. Sau đó, hắn ngửa đầu nhìn nàng, khóe miệng lộ ra một nụ cười chua sót, nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

- Không!

Cả đầu và tay của nàng đều với ra ngoài, tay nàng nhẹ nhàng quơ, muốn giữ lại thân thể của hắn, thế nhưng, nàng bắt lấy chỉ có gió núi hư vô mờ mịt. Nàng nhìn thân thể của Phương Tử Vũ nhanh chóng rơi xuống, trong mắt nàng tất cả đều là nụ cười bất đắc dĩ cuối cùng của Phương Tử Vũ. Cuối cùng, chỉ nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh đem khuôn mặt hoàn toàn che lấp.

Hắn, biến mất rồi.

Chuyện cũ lần lượt tái hiện trong lòng, không biết vì sao, Phương Tử Vũ đột nhiên nhớ lại câu chuyện cũ này. Khi mới lên Ngọc Hư Cung, ngoại trừ sư huynh thì không có mấy người nguyện ý nói chuyện với hắn, thậm chí ngay cả sư phó Bách Kiếp của hắn cũng chẳng quan tâm. Mãi đến sau khi Phương Tử Vũ mất tích trở về diện mạo đại biến, lúc này những nữ tử xinh

https://thuviensach.vn

đẹp đó mới đều bám lấy, điều này khiến Phương Tử Vũ cảm thấy sự dối trá của nhân tình. Mà một chuyện xưa này, cũng là lúc ấy không biết nữ đồ nào của Ngọc Hư Cung nói cho hắn nghe, lúc ấy hắn nghe qua liền quên, không nghĩ tới hiện tại khi gặp lại Lục Tử Huyên, chuyện xưa tưởng như đã sớm quên kia lại bất ngờ xuất hiện trong đầu.

Giờ phút này, Phương Tử Vũ đột nhiên phát giác, tình cảnh của mình và Lục Tử Huyên lại không khác mấy so với hai nhân vật chính trong chuyện xưa. Đều là thiếu niên cứu thiếu nữ, rồi sau đó thiếu niên sa ngã bị người đời khinh thường. Chỉ là không biết Lục Tử Huyên còn nhớ thiếu niên từng có bộ dáng xấu xí kia không? Nàng có giống như tiên tử trong chuyện xưa, chờ đợi mà si ngốc, trông mong mà si ngốc.

Cười khổ một chút, Phương Tử Vũ thu hồi ánh mắt, cúi đầu tiếp tục chậm rãi uống rượu.

Bốn người Lục Tử Huyên đối với âm thanh ầm ỹ trong tửu lâu này dường như cảm thấy phiền chán, hơi nhíu mày, sau đó phát hiện chỗ của Phương Tử Vũ một góc vắng vẻ. Cô gái từng được Lục Tử Huyên gọi là sư muội nọ báo một tiếng, bốn người lập tức đi đến chỗ trống bên cạnh Phương Tử Vũ ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang đồ ăn lên.

Thiếu niên kia dường như rất bất mãn đối với sự xoi mói của những người trong tửu lâu này, xoay người hung hăng trừng mắt nhìn người ngồi ở mỗi bàn, sau đó gõ gõ trường kiếm trong tay. Lúc này thực khách mới phát hiện thì ra bọn họ mỗi người trên người đều mang một thanh trường kiếm, hơn nữa bốn người đều xiêm y ngăn nắp, âm thầm đoán rằng mấy người này có thể không dễ chọc, vì thế thanh âm trong tửu lâu chậm rãi nhỏ dần. Nhưng tặc nhãn vẫn như cũ chăm chú trên người Lục Tử Huyên và một thiếu nữ khác, mà hai vị thiếu nữ, người đương sự thì dường như đối với những ánh mắt này đã tập thành thói quen, tự nhiên ở một bên tự nhiên trò chuyện.

- Hoa Mỹ, muội nói hắn sẽ có chuyện sao?

Lý Hoa Mỹ còn chưa trả lời, thiếu niên lúc trước đã chen vào:

- Chết là tốt nhất.

Lục Tử Huyên không vui nói:

https://thuviensach.vn

- Tiễn Trạm sư huynh.

Một thiếu niên khác cũng vội vàng phụ họa:

- Tỷ, Tiễn sư huynh nói đúng đó. Hắn năm đó không phải cứu tỷ một mạng thôi sao, làm sao vẫn mãi để trong lòng như vậy. Hơn nữa, hắn hiện tại chính là đối tượng của tu chân giới Cách Sát lệnh, tỷ nếu muốn giúp hắn thì có thể hại cha và Cửu U sơn trang thảm rồi.

Lục Tử Huyên khẽ nhăn mày không nói gì, Tiễn Trạm vỗ nhẹ lên lưng Lục Thiên Kì cười ha ha nói:

- Thiên Kì không hổ là huynh đệ tốt của ta, Tử Huyên, Thiên Kì nói đúng đó, muội cần phải nghĩ nhiều hơn cho Cửu U sơn trang a.

Lục Thiên Kì cười mỉa nói:

- Đệ nói chính là sự thật, đúng không, tỷ phu.

Phương Tử Vũ ở bên cạnh nghe vậy thoáng run rẩy, trong lòng giống như nếm đủ ngũ vị (mặn, ngọt, chua, cay, đắng). Không nghĩ tới chuyện qua nhiều năm rồi mà Lục Tử Huyên thực sự vẫn nhớ tới mình, nhưng một tiếng'tỷ phu' của Lục Thiên Kì kia làm cho Phương Tử Vũ trong lồng ngực giống như phiên giang đảo hải sông cuộn biển gầm không dứt.

Một tiếng'tỷ phu' này cũng khiến Tiễn Trạm rất là vui vẻ, cười to nói:

- Ngoan, tiểu cữu tử (em vợ) đợi sau khi trở về tỷ phu sẽ nhờ luyện khí đại sư đặc biệt luyện chế cho đệ một thanh pháp kiếm tốt nhất.

Lục Thiên Kì cười hi hi nói:

- Vậy xin đa tạ tỷ phu trước.

Lý Hoa Mỹ khẽ'xí' một tiếng nói:

- Bát tự còn chưa xem, đã loạn nhận quan hệ.

Lục Thiên Kì ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ài, Hoa Mỹ, muội nói như vậy có thể không đúng rồi. Tỷ phu cùng tỷ của huynh chính là từ nhỏ đã có hôn ước, huynh ấy làm tỷ phu của huynh cũng là chuyện sớm hay muộn, gọi trước như vậy cũng không có quan hệ gì.

Tiễn Trạm cười ha ha nói:

- Nói rất đúng. Sư muội a, Thiên Kì nói cũng không sai, Tử Huyên sớm hay muộn cũng là người của Tiễn gia ta. Ài, muội làm sao phải tức giận

https://thuviensach.vn

như vậy? Chẳng lẽ không nỡ xa Tử Huyên muốn làm nhị phòng của huynh chứ?

Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ đồng thời hừ một tiếng, mà Lục Thiên Kì đúng lúc đó cũng ho khan vài cái.

Tiễn Trạm cười to nói:

- Nói đùa thôi, nói đùa thôi. Lý sư muội chính là người trong lòng của Thiên Kì, huynh là tỷ phu sao lại đoạt người yêu của đệ chứ.

Lục Thiên Kì nghe vậy cười khẩy, Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ nghe hắn nói càng ngày càng thái quá, mặt đều đã biến sắc.

Lục Tử Huyên trầm giọng nói:

- Tiễn Trạm sư huynh, hôn ước của ta và huynh quả thật không thể thay đổi, nhưng không có nghĩa là ta không có ý nghĩ của mình, cho nên mời huynh sau này khi nói chuyện thì tôn trọng ý kiến của ta một chút. Còn nữa, xin đừng lấy Hoa Mỹ ra nói đùa. Thiên Kì, đệ cũng đừng nghĩ đến chuyện cóc ăn thịt thiên nga, hãy luyện công tốt cho ta, tương lai kế thừa Cửu U sơn trang của cha mới là đại sự của đệ.

Lục Thiên Kì sắc mặt trầm xuống:

- Tỷ, đệ và Hoa Mỹ chính là tình đầu ý hợp…

- Tình đầu ý hợp?

Lục Tử Huyên cười lạnh nói:

- Đó chính là đệ’tự tác đa tình’ (tưởng ai cũng yêu mình).

Dứt lời đứng lên nói:

- Ta không muốn ăn, các ngươi tự mình ăn đi.

Sau đó xoay người rời khỏi tửu lâu.

Lý Hoa Mỹ than một tiếng, nói:

- Muội đi xem tỷ ấy.

Đợi sau khi Lý Hoa Mỹ và Lục Tử Huyên đồng thời rời đi, Tiễn Trạm sắc mặt xanh mét, oán hận nói:

- Nữ nhân này, thật sự phải dạy dỗ cho tốt.

Lục Thiên Kì cũng có sắc mặt khó coi nói:

- Tỷ phu...

Tiễn Trạm đưa tay ngăn lại nói:

https://thuviensach.vn

- Yên tâm đi, Hoa Mỹ là của đệ, nàng chạy không được. Chẳng qua tỷ tỷ kia của đệ, hừ hừ, có nàng ở giữa làm khó dễ, chuyện của đệ cũng khó làm a.

Lục Thiên Kì vội la lên:

- Tỷ phu, vậy phải làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ? Dễ thôi.

Tiễn trạm cười âm hiểm nói:

- Chờ nàng biến thành người của ta, sẽ đối với ta'thiên y bách thuận' (bảo gì nghe nấy), đến lúc đó ta đem Hoa Mỹ gả cho đệ, tin rằng nàng cũng không dám nói gì.

Lục Thiên Kì chấn động:

- Tỷ phu, huynh không phải là muốn...

- Làm sao? Dù sao nàng sớm muộn gì cũng là người của ta, thời gian sớm một chút thì có quan hệ gì. Thiên Kì, tiếng tỷ phu này của đệ cũng không phải là gọi chơi chứ?

Lục Thiên Kì sau khi suy tư một lát cắn răng nói:

- Cũng tốt, dù sao tỷ của đệ sớm muộn gì cũng phải gả cho huynh. Chuyện này đệ chỉ coi như không biết, tỷ phu, huynh ngàn vạn lần đừng đem đệ nói ra ngoài a, bằng không cha đệ khẳng định sẽ giết đệ.

Tiễn Trạm vỗ vỗ vai của hắn nói:

- Yên tâm, ta làm sao lại hại tiểu cữu tử của mình chứ.

- Hoa Mỹ kia...

Tiễn Trạm trong mắt hiện lên tinh mang:

- Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, khi ta'ra tay' với tỷ tỷ của đệ, đệ cũng thuận tay'làm luôn' Hoa Mỹ. Như vậy hai người các nàng mới không dám lộ ra.

Lục Thiên Kì mừng rỡ, vội vàng gật đầu. Nhìn một chút đồ ăn đầy bàn lại hỏi:

- Tỷ phu, cơm này chúng ta ăn hay không ăn?

- Không ăn.

Tiễn Trạm tiện tay ném một thỏi bạc, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Chờ sau khi Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì rời đi, Phương Tử Vũ thở dài một tiếng, sau khi lẩm bẩm vài tiếng" Lục Tử Huyên", cắn chặt răng, dứt khoát đứng dậy muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, một bàn khác cách đó không xa, cả bàn tổng cộng bảy tên đại hán đồng thời đứng dậy trả tiền rời đi.

Từ khi tiến vào tửu lâu, Phương Tử Vũ đã nhìn ra một bàn bảy người này đều là người tu chân, đều ở Tâm Động và Linh Tịch kì, tu vi quả thực không kém. Lúc này bọn họ truy ở phía sau đám người Lục Tử Huyên, có quan hệ gì hay không?

Phương Tử Vũ trong lòng vừa động, bỏ lại một thỏi bạc vụn vội vàng rời đi.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ma Tôn, Phương Tử Vũ (Thượng)

Bốn người Lục Tử Huyên ở phía trước chậm rãi cất bước, phía sau bảy đại hán cũng tù từ đi theo, xa xa phía sau đại hán lại có Phương Tử Vũ. Hình thành một cảnh tượng quái dị trên đường lớn huyên náo.

Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ đều là giai nhân tuyệt sắc nhân gian, nếu chỉ một mình Lý Hoa Mỹ thì tuyệt đối có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng so sánh với Lục Tử Huyên thì còn xa mới so sánh được. Lục Tử Huyên xinh đẹp tựa như tiên tử mờ ảo không có thực trong chốn nhân gian, lại giống tiên nữ trên chín tầng trời lạc xuống phàm trần, thể hiện khí chất cao quý, xinh đẹp là tiêu điểm chú ý của muôn người. Cho nên tuy rằng Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ đi trên đường tạo thành náo động không nhỏ, mọi người đều quay đầu nhìn lại, thế nhưng trong đó tuyệt đại đa số ánh mắt đều chăm chú nhìn vào Lục Tử Huyên.

Mãi đến khi thân ảnh của bốn người Lục Tử Huyên biến mất nơi góc đường, những người trên đường này mới hồi phục tinh thần, đều than thở hai tên thiếu niên bên người các nàng kia thật sự là vận khí *** chó.

Bốn người sau khi rời thành vẫn đi về phía Đông Bắc, đó là phương hướng đi tới Đông Hải. Bọn họ dường như cũng chưa phát hiện hai nhóm người đi phía sau, mỗi người đều mang tâm sự một đường cứ thế đi tới.

Bốn người đi bộ suốt một buổi chiều, sắc trời bắt đầu tối, Tiễn Trạm ngẩng đầu nhìn trời nói:

- Trời sắp tối rồi, xem ra trước khi trời tối không đến được Tối Xuân thành, sớm biết như vậy lúc trước đã mua ngựa ở trong thành kia rồi.

Lục Thiên Kì đi lên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tỷ phu, bây giờ phải làm sao?

Tiễn Trạm nhún vai nói:

- Không có biện pháp, chỉ có đến Tối Xuân thành mới có thể mua được ngựa. Buổi tối hôm nay chỉ có thể tạm thời ở ngoài trời ngủ một đêm. Không biết Tử Huyên và sư muội hai người nghĩ sao?

Lục Tử Huyên nhẹ giọng nói:

- Sao cũng được.

Lý Hoa Mỹ cũng lắc đầu tỏ vẻ bản thân không ý có kiến.

Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì bốn mắt nhìn nhau, đều tươi cười lộ vẻ hiểu ý.

Buổi tối hôm nay sẽ là một đêm khiến cho bốn người suốt đời khó quên.

Bốn người ngồi xuống giữa rừng, Tiễn Trạm nhóm lên một đống lửa nhỏ. Lý Hoa Mỹ lấy lương khô trong tay nải ra chia cho ba người, bốn người cứ như vậy ngồi bên cạnh đống lửa chậm rãi nhai lương khô.

Lục Tử Huyên hỏi:

- Hoa Mỹ, có nước hay không?

Lý Hoa Mỹ lấy ra bình nước lắc lắc, lại lấy ra một cái khác lắc vài cái, cười khổ nói:

- Buổi chiều hai người bọn họ đã uống hết rồi.

Tiễn Trạm khẽ gõ lên đầu của Lục Thiên Kì một cái, giả vờ cả giận nói:

- Cũng tại đệ cả, sao có thể uống như vậy, vừa qua trưa một chút đã uống hết hai bình nước.

Lục Thiên Kì ủy khuất nói:

- Tỷ phu, đệ cũng không muốn, nhưng chúng ta không ăn cơm trưa, đệ đã đói bụng, chỉ có thể uống nước cho đỡ đói...

Tiễn Trạm xua tay nói:

- Quên đi quên đi, cũng không thể trách đệ được! Ôi, sư muội, đưa bình nước cho ta, khi chúng ta đến có đi ngang qua một con suối nhỏ, để ta đi tới đó lấy chút nước.

Lục Thiên Kì kêu lên:

- Tỷ phu, đệ cũng đi.

Tiễn Trạm cười nói:

https://thuviensach.vn

- Được, chúng ta cùng đi. Tử Huyên, muội đợi một lát nhé, ta lấy nước xong lập tức quay lại.

Lục Tử Huyên không nhìn hắn, chỉ cúi đầu chậm rãi nhai lương khô. Tiễn Trạm thầm mắng một tiếng, mang theo Lục Thiên Kì phẫn nộ rời đi.

Chờ sau khi hai người Tiễn Trạm đi được một lúc, Lục Tử Huyên đột nhiên nói:

- Hoa Mỹ, lát nữa bọn họ mang nước tới chúng ta ngàn vạn lần đừng uống.

Lý Hoa Mỹ sửng sốt nói:

- Tại sao?

Lục Tử Huyên cười lạnh nói:

- Với tu vi của hai người bọn họ, vài ngày không ăn không uống cũng không vấn đề gì, hôm nay làm sao lại có thái độ khác thường như thế, một buổi chiều đã uống hết hai bình nước? Muội có nhớ, chúng ta đi thẳng một đường tới đây, cũng hơn nửa tháng mới uống hết hai bình nước kia. Giữa trưa mới vừa đổ đầy, lúc này đã hết rồi...

Lý Hoa Mỹ giật mình nói:

- Tỷ nói là... Không thể nào? Sư huynh bọn họ không phải loại người như vậy...

Lục Tử Huyên cười lạnh nói:

- Muội còn không hiểu sư huynh của muội sao? Vì muốn đạt được mục đích không từ thủ đoạn!

Lý Hoa Mỹ cắn chặt môi dưới, hiển nhiên là có chút tin tưởng lời nói của Lục Tử Huyên. Tiễn Trạm đích thật là người như thế, hơn nữa cũng từng làm qua những chuyện như thế này, muốn âm thầm xuống tay đối phó các nàng. Chẳng qua Lục Tử Huyên quá mức thông minh, bị nàng nhìn thấu ngay từ đầu nhưng lại không nói ra, cho nên trên đường cũng bình an vô sự. Nhưng những việc này phần lớn đều do Lục Tử Huyên tự mình giải quyết mà không nói với Lý Hoa Mỹ, cho nên nàng ta cũng không biết gì nhiều, chỉ là dọc đường đi dựa vào trực giác của nữ nhân có chút cảm giác mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng cười ha ha thô lỗ truyền đến, Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ chấn động, vội vàng rút trường kiếm vẻ mặt đề phòng.

Chỉ chốc lát sau trong rừng đi ra năm đại hán, tất cả đều nhìn chằm chằm hai người lộ vẻ háo sắc.

Lục Tử Huyên giận tái mặt hỏi:

- Các ngươi là ai?

Một đại hán trong đó tiến lên cười nói:

- Tiểu mỹ nhân, không cần sợ. Chúng ta là Sơn Lâm Thất Hổ, hôm nay gặp chuyện bất bình cho nên thuận tay bênh vực kẻ yếu mà thôi.

Lục Tử Huyên trầm giọng hỏi:

- Chuyện bất bình gì vậy?

Đại hán huýt sáo, từ phía sau đi ra hai đại hán, mỗi người trong tay đều kéo một người.

Lý Hoa Mỹ thất thanh nói:

- Sư huynh.

Trong tay hai đại hán này đúng là Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì lúc nãy vừa đi múc nước, nhưng giờ phút này hai người bọn họ ai nấy đều vỡ đầu chảy máu, vẻ mặt xám nghoét.

Đại hán xoay người lấy từ trong lòng Tiễn Trạm ra một gói giấy, thuận tay mở ra, bên trong toàn là bột phấn óng ánh.

Đại hán cười nói:

- Tên này mượn việc múc nước, muốn bỏ gói thuốc mê này vào trong nước đầu độc hai vị cô nương, cũng may là bảy huynh đệ chúng ta đi ngang qua, nhất thời cảm thấy bất bình, nên mới xuất thủ trợ giúp hai vị.

Lục Tử Huyên vòng tay nói:

- Nếu vậy xin đa tạ, hai người bọn họ là bằng hữu và đệ đệ của ta, xin hãy giơ cao đánh khẽ. Sau này mấy vị ghé qua Cửu U sơn trang, chúng ta nhất định khoản đãi bảy vị anh hùng thật tốt.

Cửu U sơn trang ở tu chân giới cũng coi như là danh môn đại phái, nổi danh với trận pháp và ngự thú thuật, chỉ cần là người tu chân không ai lại

https://thuviensach.vn

không nể mặt Cửu U sơn trang. Nhưng mấy đại hán này giống như không biết gì, xua tay cười nói:

- Việc đó không cần, chúng ta cũng không phải là giúp không!

Lục Tử Huyên sắc mặt khó coi:

- Vậy các ngươi muốn thế nào?

Đại hán xoa xoa hai tay, cười dâm đãng không nói. Việc đã đến nước này, ngay cả Lý Hoa Mỹ cũng biết bọn chúng muốn gì, hai người lập tức chuẩn bị kiếm trận sẵn sàng nghênh địch.

Một đại hán khác tiến lên nói:

- Lão đại, hai nữ tử này không cần huynh phải ra tay, giao cho đệ đi.

Đại hán cười nói:

- Được thôi, lão nhị ngươi tiểu tử này muốn thừa dịp hưởng dụng trước ta đúng không? Không thành vấn đề, chờ ngươi bắt được các nàng, lần đầu tiên của nữ tử bên cạnh kia sẽ thưởng cho ngươi.

Lão nhị khuôn mặt đểu cáng nói:

- Cám ơn lão đại, chẳng qua nữ nhân của lão đại có thể để đệ là người thứ hai nếm thử hay không?

Lão đại lớn tiếng cười nói:

- Không thành vấn đề, huynh đệ ta lấy thứ tự mà sắp xếp.

Đại hán dẫn theo Lục Thiên Kì mặt lộ vẻ bất mãn nhỏ giọng nói thầm:

- Lão út đều là chịu thiệt như thế.

Đại hán dẫn theo Tiễn Trạm vỗ vai hắn an ủi:

- Không có cách nào khác, ai bảo hai người chúng ta thực lực không đủ, chỉ có thể sắp xếp đến thứ sáu và thứ bảy chứ.

Nói xong lại nhìn Tiễn Trạm trên tay cười nhạo:

- Tiểu tử, hãy nhìn cho thật kỹ hai người vợ tương lai của ngươi lát nữa sẽ sung sướng đến mức nào!

Tiễn Trạm cắn chặt hàm răng, mặt lộ vẻ không cam lòng.

Lúc này, lão nhị đã sớm quấn lấy Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ. Lục Tử Huyên chỉ có tu vi Tâm Động sơ kỳ, mà Lý Hoa Mỹ lại càng kém, chỉ là Dung Hợp sơ kỳ, hai người làm sao có thể là đối thủ của Linh Tịch kỳ cao thủ. Chỉ được mấy chiêu, trường kiếm trong tay hai nàng đã bị đánh bay,

https://thuviensach.vn

lão nhị lại càng nhanh tay lẹ mắt điểm trúng huyệt đạo của hai nàng khiến cho thân người hai nàng mềm nhũn ngã xuống đất, có lực mà không dùng được, để phòng ngừa hai người tính tình cương liệt cắn lưỡi tự sát. Xem thủ pháp của lão nhị, rõ ràng là một kẻ lão luyện.

Lão nhị vỗ vỗ tay, cung kính nói:

- Lão đại, mời người lên trước.

Lão đại liếm liếm môi, không cần nói nhiều, thoáng cái đã nhào lên người Lục Tử Huyên. Cùng lúc lão nhị cũng nhào lên người Lý Hoa Mỹ.

Hai thiếu nữ trẻ tuổi muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng huyệt đạo bị điểm toàn thân vô lực, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không phát ra được. Cuối cùng, hai người chỉ có thể lặng lẽ cam chịu, những giọt lệ nhục nhã chảy dài trên gương mặt hai nàng.

“Xoạt!”

Lão đại vội vã xé rách quần áo trên người Lục Tử Huyên, bên trong lộ ra nội y, chỉ cần tiếp tục xé rách nội y và yếm hồng bên trong thì sẽ không còn gì ngăn trở.

Bên ngoài năm tên đại hán nhìn chăm chú đến nỗi ngay cả tròng mắt đều lồi ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, lão đại và lão nhị đột nhiên cùng nhau nhảy dựng lên.

Lão đại lại càng nổi giận lớn tiếng mắng:

- Con mẹ nó, là ai! Lăn ra đây cho lão tử!

Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ giống như gặp được cứu tinh ngoảnh trái trông phải.

Ở một phía khác của khu rừng, một bóng người chậm rãi đi ra. Vải thô áo gai, nhưng không ngăn được anh khí bức người, chỉ là trên người hắn mơ hồ tỏa ra khí tức băng lãnh khiến người ta rất khó chịu, trong khí tức băng lãnh còn pha lẫn sát khí dày đặc.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của hắn, cả người Lục Tử Huyên run rẩy hắn lên.

Lão đại vừa thấy người đi ra, liền quát to:

- Các huynh đệ, xử lý hắn cho ta!

https://thuviensach.vn

Lại chỉ vào Lý Hoa Mỹ hét lớn:

- Ai thịt được hắn, thì lần đầu tiên của cô gái này cho…

Sáu gã huynh đệ có vui mừng có lo âu, vui mừng đương nhiên là năm người khác, lo âu chính là lão nhị, chẳng qua lão đại mở miệng ai dám phản đối.

Nhưng đúng lúc này, lão đại giống như gặp quỷ hét lớn:

- Ma tôn Phương Tử Vũ?

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ma Tôn, Phương Tử Vũ (Hạ)

Phương Tử Vũ là ai?

Nếu có người hỏi cái vấn đề này này, nhất định sẽ bị người ta cười đến rụng răng, thiên hạ này còn có người nào là không biết Phương Tử Vũ?

Ở tu chân giới, một thiếu niên mới tu chân mấy năm đã là cao thủ Nguyên Anh kỳ, hơn nữa bức một cao thủ Độ Kiếp kỳ toàn lực ứng chiến, truyện này đã trở thành một giai thoại lớn. Hơn nữa thiếu niên thiên tài này chỉ trong một đêm đồ sát cả Ngọc Hàn Cung, không lâu sau lại truyền ra tin tức hắn có thể có liên quan với sơn trang bị liệt vào cấm thoại (không được nhắc đến), nhất thời thanh danh vang xa, tu chân giới không ai không biết.

Ở thế tục giới, hai người Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên tay trắng dựng nghiệp, hẻm núi chống địch quân, rộng rãi thu nạp dân chúng, đánh chiếm Đông Hải. Trong lần đối mặt với đại quân bên địch đông gấp bội lại lấy trăm kỵ binh xông vào vòng vây của quân địch, Phương Tử Vũ lại càng đại phát thần uy, lấy sức một người độc đấu mấy vạn đại quân, thực là chém giết khiến bọn họ kêu cha gọi mẹ cướp đường trốn chạy. Sau đó Đông Hải thành được quản lý gọn gàng ngăn nắp, mỗi một quy định đều suy nghĩ cho dân chúng. Sau khi lượng lớn người tu chân tới thế tục giới, Phương Tử Vũ bị ép phải rời đi. Tần Vương Lý Thế Dân, người được cho là có hy vọng nhất thu được thiên hạ, vào lúc này cũng lên tiếng, thế lực của Lý Đường sẽ tận hết sức trợ giúp Phương Tử Vũ. Ngoại trừ phạm vi thế lực của Lý Đường, trong các thành khắp thiên hạ đều dán đầy chân dung của hắn, một nhân vật truyền kỳ như vậy, người trong thiên hạ có ai là không biết.

https://thuviensach.vn

Một nhân vật giàu sắc thái truyền kỳ như thế, nhân vật lãnh huyết vô tình nhất trong truyền thuyết, lúc này lại đang đứng trước mặt bọn họ, điều này làm sao có thể không khiến cho lão đại thất thố trước mặt các huynh đệ khi nhận ra hắn.

Đột nhiên nghe thấy tên của Phương Tử Vũ, sáu tên còn lại đang bị lửa dục thiêu đốt đều giống như bị hắt bát nước lạnh ngây ngốc đứng yên tại chỗ, mà ba người Lý Hoa Mỹ, Tiễn Trạm và Lục Thiên Kỳ lại kinh ngạc nói không ra lời.

Ánh mắt của Phương Tử Vũ dừng lại trên mặt Lục Tử Huyên, nhìn thấy nước mắt ràn rụa và quần áo bị xé rách kia khiến sắc mặt vốn băng lãnh của hắn càng thêm lạnh lẽo.

Tràng diện xuất hiện bầu không khí khác thường.

Được một lát, lão đại mới vội ho khan một tiếng nói:

- Ma Tôn…

Phương Tử Vũ không nói gì, chỉ chậm rãi đi đến bên người Lục Tử Huyên, cũng may quần áo trên người nàng mặc dù bị xé rách và lộn xộn nhưng không có để lộ ra cái gì, nếu không Phương Tử Vũ đã sớm ra tay rồi.

Lục Tử Huyên một mực nhìn hắn đi lại gần, nước mắt trào ra không thể kìm nén, trong ánh mắt chứa đầy thần sắc phức tạp.

Phương Tử Vũ cởi áo khoác, ngồi xổm xuống chậm rãi khoác lên trên người nàng.

Lục Tử Huyên đôi môi mấp máy dường như muốn nói điều gì đó, nhưng thủy chung không phát ra thanh âm.

Phương Tử Vũ khẽ vung tay, Lục Tử Huyên lập tức ngồi dậy nhào vào lòng hắn khóc to lên. Lý Hoa Mỹ ở bên cạnh cũng chậm rãi ngồi dậy, giữ chặt quần áo bị xé rách lặng lẽ chảy nước mắt.

Bảy tên đại hán hoảng hốt, lão nhị là cao thủ điểm huyệt trong bọn họ, hắn chính là bằng vào thủ pháp điểm huyệt độc môn khó khăn lắm mới có thể ngồi lên vị trí lão nhị, tin tưởng thế gian này người tu chân bình thường tuyệt đối không có năng lực giải trừ thủ pháp điểm huyệt của lão nhị. Nhưng vừa rồi Phương Tử Vũ chỉ nhẹ nhàng vung tay lên trong nháy mắt đồng thời giải khai huyệt đạo cho Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ, chỉ bằng

https://thuviensach.vn

chiêu tảo phong (cách không) giải huyệt ấy đã đủ để chấn nhiếp toàn trường. Khó trách có thể bằng sức một người tiêu diệt hoàn toàn Ngọc Hàn Cung, cũng khó trách trong sự đuổi giết của người tu chân khắp thiên hạ đến nay vẫn còn bình yên vô sự, thịnh danh chi hạ tuyệt vô nhược thủ*.

Hơn nữa nhìn hành động lúc này của Lục Tử Huyên rõ ràng là có quen biết từ trước với Ma Tôn Phương Tử Vũ này, vả lại quan hệ rất không bình thường. Lão đại thầm kêu một tiếng không tốt, ngầm ra hiệu cho mấy huynh đệ, bảy người thừa dịp tất cả tâm thần của Phương Tử Vũ đều tập trung trên người Lục Tử Huyên chậm rãi lui về phía sau.

Đột nhiên, một thanh âm băng lãnh truyền đến:

- Đi đâu?

Thanh âm băng lãnh khiến bảy người đều không tự chủ được rùng mình một cái, lão đại lập tức cười nịnh nói:

- Ma Tôn, huynh đệ chúng tôi có mắt không tròng, không biết hai vị cô nương này… Ách, hai vị nữ hiệp quen biết với người. Đây là hiểu lầm, chúng tôi vốn cũng là thấy hai tên xấu xa này có ý đồ với các nàng nên mới ra tay giúp đỡ, bên trong khẳng định có điều hiểu lầm…

Dứt lời còn cố ý chỉ chỉ Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì vô lực nằm trên mặt đất.

Phương Tử vũ nhẹ nhàng đẩy Lục Tử Huyên ra, nàng lúc này cũng biết bản thân thất thố, trên khuôn mặt hồng vẫn còn vương nước mắt khiến người ta nhìn thấy mà thương xót. Hắn chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Lưu lại tính mạng.

Lão đại biết chuyện hôm nay khó có kết quả tốt, ngầm ra hiệu cho các huynh đệ chuẩn bị ra tay.

Lão nhị tiến lên tức giận hét lớn:

- Họ Phương kia, người khác sợ danh hiệu Ma Tôn của ngươi, nhưng Sơn Lâm Thất Hổ ta…

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên thấy trước mắt hoa lên, lão nhị cảm thấy từ trên ngực truyền đến một trận đau đớn, cúi đầu, mới thấy Phương Tử Vũ không biết đã lắc mình tới trước mặt hắn lúc nào, một bàn tay lại cắm ở chỗ trái tim.

https://thuviensach.vn

Lão nhị mang theo thần sắc không thể tin từ từ ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống.

Sáu người còn lại đều lộ vẻ khó có thể tin, phải biết rằng lão nhị chính là cao thủ Linh Tịch kỳ. So với Nguyên Anh kỳ tuy rằng kém mấy cấp bậc, nhưng một người Nguyên Anh kỳ muốn giết một cao thủ Linh Tịch kỳ cũng không phải dễ dàng như vậy, càng không nói một chiêu có thể đắc thủ, hơn nữa mọi người còn không nhìn thấy hắn ra tay như thế nào.

Đây chính là Nguyên Anh kỳ trong truyền thuyết sao?

Lão đại cắn răng, hét lớn:

- Các huynh đệ! Liều mạng!

Từ lão tam tới lão thất đều biết hôm nay không phải ngươi chết thì chính là ta mất mạng, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào ưu thế số lượng để xem có cứu lại một cái mạng nhỏ hay không.

Bọn họ đều muốn giành giật tính mạng mà bất chấp, hét lớn xông lên, mà lão đại của bọn họ người vừa hét liều mạng vào lúc này lại lén lút lùi về phía sau mấy bước, sau đó xoay người liều mạng chạy trốn.

Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng, lấy tốc độ cực nhanh nhảy vào trong vòng vây, trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã đoạt được một thanh trường kiếm trong tay một người, lập tức xoay tròn một vòng tại chỗ, sau đó vung tay ném. Thanh trường kiếm kia giống như có mắt đâm thẳng vào lưng của lão đại, xuyên qua thân thể mạnh mẽ cắm sâu trên một cây đại thụ ở phía trước không thấy chuôi kiếm.

Toàn trường trở nên vô cùng yên tĩnh, bốn người Lục Tử Huyên, Lý Hoa Mỹ, Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì giật mình nhìn chiến trường.

Mà trên chiến trường, năm tên đại hán hình thành hình cái quạt vây quanh phía trước Phương Tử Vũ, đối mặt với Phương Tử Vũ, cả đám mắt mở lớn nhưng không ai có hành động gì.

Đột nhiên, cổ của năm người này đồng thời vỡ ra một lổ thủng, máu tươi từ gáy phun ra như suối. Năm người này lại lấy các tư thế khác nhau cùng lúc ngã xuống đất, không động đậy nửa phân.

Một trận gió đêm thổi qua.

https://thuviensach.vn

Xa xa, lão đại vẫn duy trì tư thế chạy trốn sau một tiếng'bịch' cũng ngã gục xuống.

Ngoại trừ Lục Tử Huyên còn lại ba người đều hít một hơi lãnh khí, đây còn là người sao? Bất luận là Tiễn Trạm, Lục Thiên Kì hay là Lục Tử Huyên và Lý Hoa Mỹ đối mặt với những người này chẳng qua chỉ qua được mấy chiêu đã bị bắt. Nhưng Phương Tử Vũ vừa mới làm cái gì? Tùy tùy tiện tiện một chiêu Luân Hồi Trảm vô cùng bình thường đã khiến năm người đồng thời chết đi, lại thêm lão đại đang chạy trối chết.

Rốt cuộc phải là người có tu vi ra sao mới có thể làm được điều này?

Trên thực tế ngay cả Phương Tử Vũ cũng không biết bản thân hiện tại đang ở giai đoạn nào, bởi vì ma đạo song tu lại thêm nội đan của Hỏa Vân Huyết Mãng khiến hắn đi lên một con đường tu luyện xưa nay chưa từng có. Lần trước chống lại sáu cao thủ Xuất Khiếu kỳ, hắn đều có thể chém giết từng người rồi ung dung rời đi, chỉ bị thương không phải rất nghiêm trọng, chiến quả như thế thì ngay cả lão đạo sĩ cũng phải cảm thán hắn là một quái vật.

Tuy rằng lão đạo sĩ cũng có thể làm được điểm này, nhưng dù sao lão cũng là người đã tu luyện mấy trăm năm, lại là cao thủ Độ Kiếp kỳ. Thử nghĩ, Phương Tử Vũ mới tiếp xúc với tu chân đến nay chưa được mười năm, cho dù xuất hiện kỳ ngộ như thế nào đi nữa cũng không có khả năng nhảy vọt tới Độ Kiếp kỳ, đây không phải là quái vật thì là cái gì.

Đối với việc tu vi bản thân hiện tại đang nằm ở giai đoạn nào, Phương Tử Vũ cũng không quá để ý, trong mắt hắn lúc này chỉ có Lục Tử Huyên.

Chậm rãi đi đến bên cạnh Lục Tử Huyên, hắn mấp máy môi rồi lại không biết nên nói gì cho tốt, cuối cùng chỉ hỏi:

- Có cần ta giúp ngươi giết bọn họ hay không?

Nói xong lại nhìn về phía hai người Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì.

Thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng mỗi người ở đây đều nghe rõ ràng. Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì lại càng sợ hãi, chẳng qua huyệt đạo bị điểm có miệng mà không nói được, chỉ là vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Lục Tử Huyên cúi đầu khe khẽ lắc lắc đầu, hai người Tiễn Trạm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lời nói của Phương Tử Vũ sau đó lại khiến

https://thuviensach.vn

bọn họ kinh hãi toát mồ hôi:

- Không sao, ngươi sau khi trở về nói là ta giết.

Lục Tử Huyên lại lắc lắc đầu.

- Ngươi không muốn giải trừ hôn ước?

Lục Tử Huyên miệng hơi giật giật, chưa nói ra nhưng mắt đã đỏ lên.

Phương Tử vũ thầm thờ dài một hơi, đưa tay về phía sau phất một cái, huyệt đạo trên người Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì lập tức được giải khai. Tiễn Trạm giống như chó bò đến trước chân Phương Tử Vũ, vừa quỳ vừa lạy cầu xin tha mạng. Lục Thiên Kì coi như có vài phần ngạo khí, tuy rằng bị dọa khiến sắc mặt trắng bệch từ lâu nhưng không chịu tiến lên cầu xin.

Phương Tử Vũ lạnh giọng nói:

- Tiễn Trạm, chớ có ý đồ gì nữa với Tử Huyên. Nếu không cho dù ngươi trốn trong môn phái của ngươi, chỉ cần ta không chết, nhất định diệt cả nhà ngươi.

Lời nói của Phương Tử Vũ tuy rằng nhẹ nhàng, nhưng rất có trọng lượng. Bốn người ở đây đều biết anh hùng sử của hắn, đường đường một cái Ngọc Hàn Cung chính là bị hắn diệt môn như thế, cũng bởi vậy mà kinh động toàn bộ tu chân giới. Thực lực Ngọc Kiếm Môn của Tiễn Trạm so sánh với Ngọc Hàn Cung cũng không hơn kém bao nhiêu, tin tưởng Phương Tử Vũ đã có thể tiêu diệt một cái Ngọc Hàn Cung, thì đương nhiên cũng sẽ không để ý nhiều một cái Ngọc Kiếm Môn.

Tiễn Trạm tại chỗ bị dọa không nhẹ, liên tục xin thề nói không dám. Phương Tử Vũ lại nhìn Lục Tử Huyên một cái thật sâu, sau đó mới xoay người rời đi.

- Ngươi đi đâu?

Phía sau truyền đến thanh âm thiết tha lại có phần nghẹn ngào của Lục Tử Huyên.

Thân hình của Phương Tử Vũ dừng lại một chút, nhẹ giọng nói:

- Lần sau gặp mặt, đừng lưu thủ (nương tay).

Nói xong liền lắc mình biến mất.

Lục Tử Huyên lần nữa vô lực chống đỡ, thân hình mềm nhũn phủ phục trên mặt đất khóc nấc lên. Lý Hoa Mỹ vội đi tới nhẹ vuốt mái tóc của nàng

https://thuviensach.vn

an ủi, lại không phát hiện ngay cả bản thân cũng lặng lẽ rơi lệ.

Tiễn Trạm và Lục Thiên Kì vẫn còn ở trong uy hiếp của Phương Tử Vũ lưu lại, lại sợ hắn chưa đi xa nên không dám lộn xộn.

Được một lát, Lục Tử Huyên mới ngẩng đầu nhìn về hướng Phương Tử Vũ rời đi thì thầm:

- Phương Tử Vũ…

Gió đêm phe phẩy, Phương Tử Vũ thì giống như gió lớn cuồng bạo quét qua, chỉ lưu lại bảy thi thể và một chiếc áo khoác trên người Lục Tử Huyên.

*= những kẻ tiếng tăm lừng lẫy tuyệt đối không có kẻ nào là yếu.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thiên Cao Nhâm Long Du

Sắc trời đã tối, toàn thành đã treo đèn.

Từ Ngạo Thiên đứng trên tường thành Giang Đô, cùng Lăng Nguyệt phía sau đang cảm thụ phần tình cảm không đổi trong lòng.

Nửa năm rồi, Phương Tử Vũ đã rời đi tròn nửa năm.

Nửa năm qua Từ Ngạo Thiên không ngừng thu được tin tức có liên quan đến Phương Tử Vũ.

Rời đi một tháng, Phương Tử Vũ chém giết hơn mười tu chân giả truy đuổi theo, trong đó có cả cao thủ Xuất Khiếu kỳ. Sau đó ở trong rừng rậm ra tay cứu nữ nhi và nhi tử của trang chủ Cửu U sơn trang cùng nhi tử và nữ đồ của môn chủ Ngọc Kiếm Môn Tiễn Bất Bại. Trang chủ Cửu U sơn trang Lục Kiếm Nam sau khi nhận được tin tức lập tức tuyên bố, Cửu U sơn trang không quan tâm tới chuyện của Phương tử Vũ, không tiếp tụcphái người đuổi bắt, cũng sẽ không gia tăng trợ giúp. Bớt được một địch nhân thành danh với Khốn Thú trận khiến Từ Ngạo Thiên chậm rãi thở một hơi dài.

Lúc này, không biết tại sao lại truyền ra tin tức Phương Tử Vũ là hậu nhân của Long Thần sơn trang, tin tức này khiến rất nhiều cao thủ ẩn thế xuất hiện, trong đó cũng không thiếu những nhân vật đã thành danh mấy trăm năm trước. Sau khi nhận được tin tức này, tâm tình của Từ Ngạo Thiên vốn đã có chút buông lỏng lại một lần nữa bị buộc chặt.

Tháng thứ hai, Phương Tử Vũ quyết chiến với môn nhân của U Tuyền Môn và Nghiễm Thanh Cung ở bên hồ Bành Dương. Nghe đồn một trận chiến đấu đó nhiễm đỏ toàn bộ nước hồ, sau cuộc chiến tổng cộng hơn ba

https://thuviensach.vn

trăm môn nhân của U Tuyền Môn và Nghiễm Thanh Cung bị giết, không ai sống sót, mà Phương Tử Vũ cũng không biết tung tích.

Tháng thứ ba, Phương Tử Vũ quyết chiến với Lệ Dương một đại ma quân ẩn thế đã bước vào Hợp Thể hậu kỳ trên đỉnh Hành Sơn, sau cuộc chiến, Lệ Dương thân tử tại trận, mà Phương Tử Vũ cũng không biết tung tích, từ nay về sau đắc tội Ma Môn, chân chính trở thành đối tượng truy sát của chính ma lưỡng đạo. Sau khi biết được tin tức này, lão đạo sĩ cũng từng không ngừng cảm khái, Lệ Dương thành danh đã lâu, tuy rằng còn dừng lại ở Hợp Thể kỳ, nhưng nếu chân chính liều mạng đả đấu thì không phân cao thấp với lão đạo sĩ Độ Kiếp kỳ, điều này cũng chứng minh tu vi của Phương Tử Vũ đã không ở dưới lão đạo sĩ. Việc này quả thực cũng khiến Từ Ngạo Thiên yên tâm rất nhiều.

Tháng thứ tư, Phương Tử Vũ phát động đánh úp ngược lại, một thân một mình giết lên Khoái Đao Môn, trong một đêm đồ sát toàn môn, Khoái Đao Môn toàn phái tổng cộng một trăm tám mươi chín người không ai sống sót. Tin tức này chấn kinh toàn bộ tu chân giới, Phương Tử Vũ dưới sự đuổi giết của người khắp thiên hạ lại có thể còn dư lực triển khai phản tập kích, hơn nữa còn diệt một môn phái đuổi giết hắn, việc này khiến các phái tu chân đều không khỏi rét lạnh, e sợ bản thân sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp.

Tháng thứ năm, liên quân các phái tu chân vẫn như trước đuổi theo Phương Tử Vũ không bỏ, tại phụ cận Thiên Thủy bị hắn lần thứ hai triển khai đánh úp. Theo người sống sót tiết lộ, bọn họ đuổi giết Phương Tử Vũ mấy tháng, trong đó thỉnh thoảng những người ở phía sau bị giết rất nhiều. Mãi đến khi tới phụ cận Thiên Thủy, Phương Tử Vũ trái ngược với bình thường, xoay người giết lại bọn họ, có người nói rằng hắn giống như một con dã thú điên cuồng nhào vào trong đám người đang nghỉ ngơi đả tọa, mỗi lần ra tay liền mang theo vài mạng người. Lúc đó tình huống đại loạn, bởi vì tất cả mọi người tập hợp ở một chỗ, pháp bảo pháp thuật đều thi triển không ra, mà Phương Tử Vũ lại không có điều cố kỵ, tàn sát không kiêng nể, mọi người chỉ có tranh nhau trốn chạy. Mà những người sống sót chính là nhìn thấy tình thế, chuồn mất từ sớm, theo lời nói của bọn họ, là vì lưu

https://thuviensach.vn

lại tính mạng mang tin tức về báo cho mọi người nên mới đào tẩu. Về phần bọn họ vì sao chạy trốn đã không còn ai quan tâm, điều các môn phái quan tâm chính là Phương Tử Vũ lại chỉ bằng sức một người giết hết tinh anh của các môn các phái. Trận chiến ấy vài nghìn người, cuối cùng chỉ có hơn ba trăm người còn sống trở về. Nghe nói ở thời điểm cuối cùng trên chiến trường còn xuất hiện một cỗ yêu khí cường đại chưa từng có, tin tưởng đại đa số những người đó đều chết trong tay của yêu vật đột nhiên xuất hiện.

Sau khi tin tức này truyền lại Ngọc Hư Cung cũng khiến toàn phái chấn kinh phi thường. Lúc trước Bách Kiếp và Bách Độ sống chết không đồng ý truy sát Phương Tử Vũ, chưởng môn Bách Huyền bất đắc dĩ chỉ có thể phái ra đệ tử của mình và vài vị sư đệ phe mình gia nhập vào hành động đuổi bắt. Nhưng không ai nghĩ tới, những môn nhân được phái ra tổng cộng hơn trăm người, chỉ có không đến mười người trở về. Bách Thảo khi đó vô cùng đau đớn, mắng to Phương Tử Vũ không có lương tâm, ngay cả đồng môn cũng tàn sát. Bách Kiếp sau khi biết chuyện chỉ cười nhạt đáp lại, chính bọn họ sao không tự hỏi, là ai phái người truy sát trước?

Bách Kiếp và Bách Độ sau khi biết được tin tức của Phương Tử Vũ cũng là vừa mừng vừa lo, mừng chính là Phương Tử Vũ đang dần dần trưởng thành trong chiến đấu không ngừng, hiện giờ chỉ bằng sức của một người đã chém giết tu chân giả đương thời, loại chuyện này ngoại trừ một người được xưng là nhân vật không được nhắc đến của mấy trăm năm trước thì chính là đệ nhất nhân trong sử sách, bởi vì lúc trước người kia cũng không phải là người. Lo đương nhiên là chuyện của Phương Tử Vũ càng làm càng lớn, hiện giờ không thể thu xếp, hơn nữa ngay cả rất nhiều cao thủ ẩn thế cũng bị kinh động. Không lâu trước chưởng môn Bách Huyền còn mời ra nhân vật trong thần thoại của Ngọc Hư Cung vẫn một mực bế quan trong cấm địa, sư thúc tổ của lão đạo sĩ.

Đây hẳn là sư thúc tổ của sư thúc tổ của Phương Tử Vũ, nhân vật một mực tu luyện ở tầng cao nhất của Ngọc Hư Tàng Thư Các. Năm đó lão phi thăng thất bại, một mực tránh ở trong Tàng Thư Các tiềm tu tán tiên. Không đến vạn bất đắc dĩ thì không được kinh động lão nhân gia người,

https://thuviensach.vn

đây cũng là nguyên nhân lúc trước Bách Linh không cho phép Phương Tử Vũ lên tầng cao nhất.

Bởi vì liên quan đến Phương Tử Vũ, Ngọc Hư Cung hôm nay trở thành nơi mọi người căm ghét, hơn nữa bởi vì ý kiến của những người khác trái ngược với Bách Kiếp và Bách Độ dẫn đến Ngọc Hư Cung bắt đầu xuất hiện nội chiến do đó chia làm ra phái. Cho nên Bách Huyền cũng là bị bức bất đắc dĩ, vốn định mời nhân vật tổ tông này, do người đứng ra điều hòa phân tranh trong nội bộ Ngọc Hư Cung, sau đó nhất trí bình ổn sự phẫn nộ của các phái tu chân đối với Ngọc Hư Cung do Phương Tử Vũ gây ra. Nhưng không ngờ tới, nhân vật cấp tổ tông này sau khi nghe xong chuyện của Phương Tử Vũ không nói một lời, đuổi Bách Huyền đi lại gọi Bách Linh tới âm thầm nói chuyện, bọn họ nói chuyện gì Bách Linh cũng không chịu nói, nhưng ngày hôm sau đã không thấy lão tổ tông. Bách Huyền truy hỏi Bách Linh, Bách Linh chỉ mỉm cười nói người rời núi đi du lịch. Đối với chuyện của lão tổ tông Bách Huyền cũng không dám hỏi nhiều, đành phải hậm hực rời đi.

Ngọc Hư Cung bởi vì sinh ra một Phương Tử Vũ tạo thành chấn động trăm năm khó gặp. Đối với việc này các môn hạ có mừng cũng có lo, trong đó Kim Mê là người khổ cực nhất. Nha đầu này sau khi biết chuyện Phương tử Vũ diệt Ngọc Hàn Cung thì nửa bước cũng không rời Bách Độ, để có thể biết được tin tức có liên quan đến Phương Tử Vũ trước tiên. Phương Tử Vũ xuất hiện sau năm năm biến mất, nàng là một người hưng phấn nhất, nước mắt rơi như mưa ngay tại chỗ không để ý sự có mặt của trưởng bối. Sau đó tin tức của Phương Tử Vũ không ngừng truyền đến, lo lắng của Kim Mê đối với hắn tuyệt đối không thấp hơn Từ Ngạo Thiên, đối với việc này Bách Độ chỉ có thể lắc đầu than thở thiên ý trêu người.

So sánh với Kim Mê, Từ Ngạo Thiên coi như là may mắn, hắn một mực vùi đầu tấn công Giang Đô, mỗi khi làm gương cho sĩ tốt (dẫn đầu ba quân) chỉ là có thể tạm thời quên đi đau thương trong lòng, vơi phần lo lắng. Trong thời gian nửa năm qua Từ Ngạo Thiên tổng cộng tấn công Giang Đô ba lần, từ đầu đến cuối đều công không hạ, nhân bì mã bại (người mỏi ngựa mệt). Mãi đến không lâu trước truyền đến tin tức Phương Tử Vũ một người

https://thuviensach.vn

đồ sát gần nghìn người tu chân, khiến Từ Ngạo Thiên và tướng lĩnh thủ hạ thân tâm (thể xác và tinh thần) chấn động, mỗi người đều vì hành động cổ vũ của Phương Tử Vũ mà liều mạng liên tiếp công thành. Trận này tuy rằng không có đánh hạ Giang Đô, nhưng khiến Lý Tử Thông nguyên khí đại thương, nếu như không có viện quân đến, công hạ Giang Đô chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Cũng may là Lý Thế Dân tấn công Lạc Dương chiến sự đang hồi căng thẳng, đành phải rút Lý Thế Tích về, nếu không với tài năng quân sự của Lý Thế Tích đã sớm chạy tới chia một chén canh rồi. Đối với việc này, Lý Thế Dân mặc dù cảm thấy đau đầu nhưng cũng đành chịu, hắn bị Vương Thế Sung bám lấy gắt gao, hơn nữa Đậu Kiến Đức có thể sẽ mang viện quân đến, Lý Thế Dân chỉ có thể đau khổ nhìn Giang Đô rơi vào tay Từ Ngạo Thiên.

Mấy ngày trước, lại có một tin tức truyền ra. Phương Tử Vũ cùng một vị tán tiên ẩn thế triển khai một trận tử chiến trên Thiên Sơn, vị tán tiên kia dường như có quan hệ với Ngọc Hàn Cung, bám riết lấy Phương Tử Vũ không rời, cuối cùng hai người ước hẹn sinh tử đấu trên Thiên Sơn.

Tán tiên là một khái niệm dạng gì? Đó là tồn tại biến thái nhất của thế gian này, cách tiên nhân chỉ có một bước. Nghe nói, năm cao thủ Đại Thừa kỳ khó khăn lắm mới có thể đánh một trận với tán tiên, điều này đủ để nhìn ra sự cường đại của một tán tiên.

Trận chiến đấu này khiến người ta chú ý, thế nhưng kết quả lại không ai biết được. Sau đó rất nhiều người của các phái tu chân đến xem xét, chỉ có thể nhìn thấy một đỉnh núi bị san bằng, băng trên đỉnh núi vạn năm không tan hóa thành tuyết thủy. Một tình huống này khiến người ta chỉ bằng tưởng tượng cũng có thể biết được sự kịch liệt của cuộc chiến, không nghĩ tới Phương Tử Vũ lại biến thái đến mức có thể tranh đấu với tán tiên. Chẳng qua mọi người đều tin tưởng, vô luận Phương Tử Vũ cường hãn như thế nào, cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót dưới tay của tán tiên. Chỉ là trên chiến trường trước sau không tìm được thi thể, ngay cả vết máu cũng không có thấy qua.

https://thuviensach.vn

Sau đó hai ngày, Phương Tử Vũ xuất hiện ở phụ cận Thiên Sơn, khi đó hù dọa đệ tử của các phái ở phụ cận đến xem xét thiếu chút nữa đái ra quần, tranh nhau trốn chạy. Toàn bộ những người lo lắng cho Phương Tử Vũ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất khẳng định hắn còn sống. Mọi người sau khi bình tĩnh lại bắt đầu suy đoán, Phương Tử Vũ vì sao còn sống? Chẳng lẽ hắn đã đánh bại vị tán tiên kia? Nếu quả thực đúng như vậy, tu vi của hắn rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới gì?

Sau khi biết được sự tích của Phương Tử Vũ, Từ Ngạo Thiên càng cảm thấy thống khoái, lập tức điểm nhân mã dẫn đầu ba quân phi thân lên tường thành Giang Đô. Sau khi trải qua chết rồi sống lại, Từ Ngạo Thiên đã đem đạo, quỷ song tu từ đó đi vào một cảnh giới tu chân khác, tu vi đại tăng, theo lời của lão đạo sĩ thì lại thêm một tên quái vật. Đặc biệt ở trong vô số trận chiến sinh tử trên chiến trường, thực lực của Từ Ngạo Thiên đột nhiên tăng mạnh, hiện tại cũng đã có cảnh giới Xuất Khiếu kỳ của người tu chân. Đây ít nhiều cũng có công lao của Phương Tử Vũ liều mạng mang tới Băng Tinh Ngọc Phách. Hơn nữa Từ Ngạo Thiên nhớ tới Phương Tử Vũ, liều mạng tu luyện, sau đó trên chiến trường liều mạng triển khai một trận lại một trận tử chiến, mới có thành tựu của ngày hôm nay.

Sau khi trải qua nửa năm, tới một ngày này, Từ Ngạo Thiên rốt cuộc đánh hạ thành Giang Đô vững chắc, tháo gỡ cục diện Đông Hải bị vây khốn. Chỉ cần lại lần lượt đánh hạ các thành Bì Lăng, Ngô quận, Dư Hàng sau này thiên hạ rộng lớn trời cao mặc rồng thỏa sức vẫy vùng.

Thở dài một hơi dài, Từ Ngạo Thiên lên tiếng hỏi:

- Lăng Nguyệt, muội nói xem đệ ấy hiện tại ở nơi nào?

Lăng Nguyệt nhẹ lắc lắc đầu, ôn nhu nói:

- Chuyện của hai huynh làm giống như nhân vật thần tiên, người bình thường bọn muội làm sao lại đoán được.

- Thần tiên sao?

Ánh mắt của Từ Ngạo Thiên lộ vẻ vui mừng:

- Có lẽ đệ ấy thật sự có thể bước lên hàng ngũ của thần tiên, đến lúc đó tu chân giới mới có thể buông tha việc truy sát đệ ấy.

Lăng Nguyệt ngẩng đầu hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vì sao?

- Đây là một thế giới lấy thực lực nói chuyện.

Dừng một chút, Từ Ngạo Thiên lại nói thêm:

- Muộn rồi, chúng ta trở về đi.

Lăng Nguyệt gật gật đầu, tiến lên đỡ lấy Từ Ngạo Thiên.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Huynh không bị thương đâu cần muội phải đỡ.

Lăng Nguyệt ôn nhu nói:

- Nhưng mà việc ăn, mặc, ở, đi lại của huynh nửa năm qua đều do muội phụ trách, khi huynh bị thương muội đều đỡ huynh như thế, đã thành thành thói rồi.

Từ Ngạo Thiên cười cười không nói gì, hai người ở trong ánh mắt vui sướng bao hàm sự tôn kính của dân chúng và binh lính chậm rãi bước xuống tường thành.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chuyện Cũ Của Nửa Năm

Phương Tử Vũ bước từng bước, dáng đi tập tễnh đi khắp không mục đích.

Miệng vết thương trên người đã sớm khép lại, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều và chưa từng được nghỉ ngơi tốt, giờ phút này sắc mặt của hắn vô cùng nhợt nhạt.

Mỗi ngày đều phải đối mặt vô số trận chiến đấu sinh tử, mỗi ngày đều gặp phải nguy hiểm bị truy binh đuổi giết, hắn làm sao có thể nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt chứ?

Nửa năm rồi, nửa năm qua mỗi ngày Phương Tử Vũ không có lúc nào không phải tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, cũng không phải hắn sợ chết, mà là hắn hiện tại không thể chết được. Gần như mỗi ngày đều đau khổ giãy dụa ở ranh giới giữa sống và chết, nhưng mỗi lần khi tới thời điểm cuối cùng, hắn luôn luôn có thể sống sót giống như kỳ tích. Có thể là Phúc thúc và vú nuôi ở trên trời có linh thiêng phù hộ cho hắn.

Chẳng qua nửa năm sinh tử chiến đấu này cũng khiến hắn thu hoạch rất lớn, không nói thực lực đột nhiên tăng mạnh, mỗi lần sau khi giết truy binh hắn đều thu được rất nhiều thượng phẩm pháp khí ở trên thi thể đối phương, trong đó không thiếu thượng phẩm địa khí và linh khí, có thể nói thu hoạch rất phong phú. Mà trong đó thu hoạch lớn nhất chính là hắn rốt cuộc đã biết môn phái của ba người sát hại Phúc thúc và vú nuôi lúc trước.

Đây cũng là một thu hoạch ngoài ý muốn. Ở một lần bị truy binh đuổi sát phía sau, hai bên triển khai liều chết đả đấu, trong đó lại có hai người đạo sĩ và vũ sĩ sử dụng chiêu thuật giống như đạo sĩ và vũ sĩ năm đó sử

https://thuviensach.vn

dụng sát hại Phúc thúc và vú nuôi, phát hiện này khiến Phương Tử Vũ đại phát cuồng tính, sau đó phát động đánh úp ngược lại, chuyên chọn hạ sát đạo sĩ cầm phất trần và vũ sĩ đeo trường kiếm sau lưng. Cũng chính bởi vậy, U Tuyền Môn lấy kiếm nhập đạo và Nghiễm Thanh Môn lấy đạo tu chân thiệt hại nặng nề nhất, rốt cuộc dẫn tới hai phái dốc toàn bộ lực lượng, sau đó xảy ra cuộc chiến với Phương Tử Vũ ở bên hồ Bành Dương, cuối cùng là chuyện hai phái bị diệt.

Một trận chiến này Phương Tử Vũ cũng không chiếm được bao nhiêu thuận lợi, trong lúc nguy cấp yêu hồ chân thân tái hiện liều mạng lưỡng bại câu thương một lần mới diệt được hai phái, đáng tiếc hắn xót xa phát hiện, hai phái này không phải người mà bản thân muốn tìm. Truy binh còn đuổi ở phía sau không bỏ, hắn căn bản là không có thời gian tĩnh dưỡng cho tốt, chỉ có thể vừa trốn vừa dưỡng thương, mãi đến khi qua hơn nửa tháng mới có năng lực tái chiến.

Sau đó ma quân Lệ Dương tìm đến tận nơi, may mắn Lệ Dương trời sinh tính cao ngạo lại tràn đầy tự tin, khi tìm đến chỉ là một thân một mình. Trong một trận chiến này Phương Tử Vũ không có biến thân, cũng thiếu chút nữa phải chết ở trên tay Lệ Dương, may mà cuối cùng bằng vào một chút vận khí lại thêm quyết tâm liều mạng, hơn nữa tiên khí trong cơ thể bùng nổ đúng lúc, lúc này mới thành công giết chết Lệ Dương. Sau trận này Phương Tử Vũ vì dưỡng thương đã trốn gần một tháng.

Sau một trận chiến này Phương Tử Vũ phát hiện sự quan trọng của tiên khí, để có thể thành công khống chế thanh đao trong cơ thể kia, Phương tử Vũ sau khi thương thế lành lập tức tìm đến Khoái Đao Môn nổi tiếng với luyện khí và tu đao. Bởi vì trong Khoái Đao Môn phần lớn cao thủ đều đi đuổi giết hắn, cho nên trong môn chỉ còn lại một ít đệ tử tu vi thấp, Phương Tử Vũ rất nhẹ nhàng đã tiêu diệt toàn bộ Khoái Đao Môn, chỉ là ở trên tay mấy vị lão giả trong môn thoáng có chút trở ngại. Sau khi diệt Khoái Đao Môn, bên trong có bí tịch quý giá, pháp môn luyện khí và một ít tài liệu trân quý, danh đao trong Khoái Đao Môn tất cả đều rơi vào trong Thiên Địa Càn Khôn Giới của hắn. Sau khi Phương Tử Vũ vơ vét tất cả rời đi, những

https://thuviensach.vn

người đuổi theo bị lường gạt đuổi theo các đường khác quay lại lúc này mới vội vàng chạy tới, giờ đây mới có một màn chấn động tu chân giới.

Phương Tử Vũ sau khi rời khỏi Khoái Đao Môn vừa trốn tránh khắp nơi vừa xem qua những bí tịch đoạt được kia, trong bí tịch tuy rằng không có nói qua thanh trường đao kỳ quái trong cơ thể hắn, nhưng cũng có phương pháp tu luyện không chế tiên khí, loại tiên khí này trên cơ bản đều đã tu luyện tốt có thể trực tiếp khống chế. Loại tiên khí giống như của Phương Tử Vũ có thể hộ chủ nhưng không thể khống chế, trên sách cũng có nói sơ lược, mặt trên nói người viết sách cũng không rõ đây là đạo lý gì, có khả năng tiên khí quá mức cường đại, chủ nhân còn không khống chế được, cũng có thể là nguyên nhân khác. Bởi vì mấy trăm năm trước chưởng môn đời thứ ba của Khoái Đao Môn cũng từng thu được một kiện tiên khí kỳ quái như vậy, cho nên ở trong sách có ghi lại, đáng tiếc hắn từ đầu đến cuối đều chưa từng chân chính khống chế tiên khí. Một kiện kia cùng loại với một kiện tiên khí Tụ Trân Khải Giáp trong Khoái Đao Môn không ai có thể tu luyện, cho nên một mực bị bí mật cất dấu đến nay, người biết rất ít. Phương Tử Vũ cũng là bởi vì ở trên người có hai kiện tiên khí pháp bảo đặc biệt, nên mới có chút cảm giác được vị trí cất giấu của hai kiện tiên khí kia. Không nghĩ tới địa phương cất dấu tiên khí kia bị hạ mấy tầng cấm chế, Phương Tử Vũ lấy lực phá xảo mất thật lớn sức lực mới đoạt tới tay, bây giờ đang nằm ở trong Thiên Địa Càn Khôn Giới nơi tay.

Trên sách tuy rằng đối với loại tiên khí kỳ quái này cũng không biết thế nào, chẳng qua chưởng môn đời thứ ba của Khoái Đao Môn đưa ra một loại ý tưởng lớn mật. Loại tiên khí này nếu có thể tự động hộ chủ, như vậy chỉ có không ngừng tôi luyện trong sinh tử mới có thể tìm ra phương pháp khống chế hắn. Đáng tiếc chưởng môn đời thứ ba năm đó tìm kiếm tà ma ngoại đạo khắp nơi tới thí nghiệm ý nghĩ của mình, thế nhưng hắn gặp được đều chỉ là đệ tử cấp thấp, không gặp phải nguy hiểm gì hay là cũng dễ dàng giải quyết, mà loại nhân vật giống như ma quân kia tất cả đều ẩn thế không ra, chưởng môn đời thứ ba cuối cùng cũng chỉ có thể buồn bực mà chết.

https://thuviensach.vn

Có một gợi ý này, Phương Tử Vũ lúc này mới phát sinh chuyện phản tập sát phía sau, một thân một mình quay lại đối kháng gần nghìn truy binh. Ở trong lúc nguy cấp, tiên khí còn chưa xuất hiện, yêu hồ chân thân ngược lại đã tái hiện. Chẳng qua những truy binh này nhân số nhiều lắm, hơn nữa trong đó không hiếm người có tu vi cao thâm, khi ngay cả yêu hồ chân thân của Phương Tử Vũ cũng sắp không chịu nổi thì tiên khí lại bạo phát lần thứ hai.

Lúc này đây, tiên khí không bạo phát trong cơ thể, mà lại xuất hiện ở trong tay giống như tại mười tám tầng địa ngục. Yêu hồ chân thân lại thêm tiên khí, uy lực như vậy quả thực không thể chống lại, tu chân giả hơn nửa đều là chết thảm bởi tiên khí. Lúc này Phương Tử Vũ mới phát hiện, thì ra sau khi biến thân thành yêu hồ tiên khí mới có thể xuất thể, xem ra trên sách nói không sai, muốn khống chế tiên khí này thì cần phải có pháp lực cường đại mới được. Bởi vì sau khi Phương Tử Vũ biến thân thực lực tăng lên mấy lần so với bình thường, lúc này mới có thể khống chế tiên khí.

Một trận chiến này lại phải dưỡng thương gần một tháng, may mà chịu sự chấn nhiếp của Phương Tử Vũ, truy binh rõ ràng đã giảm bớt rất nhiều, hắn cũng không thể trốn chật vật như thế. Hơn nữa khi hắn trọng thương lại gặp một ít tu chân giả ở ngoài, kết quả những tu chân giả này vừa nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy quỷ cướp đường chạy như điên.

Dưỡng thương không lâu, Phương Tử Vũ lại không may gặp phải một tán tiên. Thực lực của tán tiên quả thực biến thái, Phương Tử Vũ xa xa không phải đối thủ của hắn. Hai người một đường vừa đánh vừa chạy tới đỉnh Thiên Sơn. Ngay khi Phương Tử Vũ không cầm cự được thì tán tiên kia đột nhiên dừng tay, nói là chỉ cần giao ra thần thạch thì tha hắn một mạng. Thì ra tán tiên này vì thần thạch mà đến, chẳng trách lúc trước có bao nhiêu cơ hội hạ thủ giết hắn lại đều bỏ qua. Phương Tử Vũ cự tuyệt tại chỗ, tán tiên tức giận muốn xuất thủ giết chết hắn, lúc này đột nhiên có một tán tiên tới, hai tán tiên không nói một lời lập tức động thủ, trên Thiên Sơn một ngọn núi bị san bằng, băng vạn năm bị công lực cường đại hòa tan đều đến từ tay của hai tán tiên này. Mà người không biết lại hiểu lầm, đem những'công lao' này áp đặt ở trên người Phương Tử Vũ, càng phủ thêm

https://thuviensach.vn

một tầng hào quang thần bí lên người hắn. Tán tiên đến trước cuối cùng không địch lại đành phải hậm hực rời đi.

Phương Tử Vũ rốt cuộc hiểu được thực lực biến thái của tán tiên kia mạnh mẽ như thế nào.

Tán tiên đến sau tuy rằng cũng bị thương, nhưng muốn giết Phương Tử Vũ một người bị thương nặng lại vô cùng dễ dàng, thế nhưng hắn lại không xuất thủ với Phương Tử Vũ, chỉ mỉm cười gật đầu với hắn rồi tung người rời đi.

Mặc dù không rõ vì sao tán tiên kia lại bỏ qua cho mình, chẳng qua giữ lại một mạng dù sao cũng là chuyện tốt, Phương Tử Vũ cuối cùng thừa dịp trước khi người của các môn phái chưa tới cũng từng bước một rời khỏi Thiên Sơn.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ý Ngoại Đích Tương Ngộ

Phương Tử Vũ chậm rãi bước đi không mục đích, hắn không biết bản thân đang đi về hướng nào, cũng không biết phải đi đâu, chỉ biết một đường không ngừng đi về phía trước.

Nơi này dường như là một sa mạc, không có tuyết phủ vạn năm như trên Thiên sơn, cũng không có màu xanh mượt nhìn không thấy bờ như thảo nguyên, có chăng chỉ là cát vàng mênh mông.

Mặt trời chói chang tựa như lò lửa cực lớn treo giữa không trung, đem nước trong cơ thể người từng chút từng chút bốc hơi.

Nếu không phải có tu vi cao thâm, Phương Tử Vũ đã sớm chống đỡ không nổi, hắn tuy rằng đã tích cốc, song tích cốc cũng không có nghĩa là không cần uống nước, trong thân thể con người có hai phần ba là nước tạo thành, không có nước cho dù là thần tiên cũng sống không nổi. Thêm vào đó hắn vốn bị trọng thương dưới tay tên tán tiên nọ, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị truy binh phía sau bức tiến vào trong sa mạc mênh mông này, nóng bức khiến cho thương thế của hắn càng thêm nặng, hiện tại cũng chỉ dựa vào một hơi thở mà đau khổ chịu đựng.

Sau khi tiến vào sa mạc, Phương Tử Vũ đã suốt mười ngày không ăn không uống, bằng vào ý chí kinh người, được ma luyện từ trong mười tám tầng địa ngục, mới có thể chống đỡ được đến lúc này, truy binh phía sau đã không còn nhìn thấy bóng dáng từ vài ngày trước.

Phương Tử Vũ loạng choạng đi mãi về phía trước, cồn cát phía sau hắn đã xuất hiện một đường dấu chân dài nhìn không thấy điểm đầu.

https://thuviensach.vn

Khí hậu trong sa mạc rất kỳ lạ, ban ngày nắng chói chang, đem người ta giày xéo đốt khô. Đến tối lại là gió lạnh thấu xương, cái nóng bức của ban ngày đã sớm biến mất, chỉ có thể co ro thành một đống chịu đựng gió lạnh và cô độc.

Trải qua hơn mười ngày không ăn không uống bị mặt trời không ngừng thiêu đốt, đôi môi của Phương Tử Vũ đã nhìn thấy vết nứt, hiện tại hắn đã thiếu nước nghiêm trọng, nếu trong vòng vài ngày tới không tìm được nguồn nước, dù tu chân giả không ra tay, hắn sẽ tự khắc chết ở nơi đất khách quê người này.

Bước chân đã thấy vô lực, Phương Tử Vũ mỗi khi bước lên một hai bước thì lại loạng choạng như muốn ngã, cho dù là hắn, kẻ có công lực cao thâm như vậy cũng không thể nào đấu lại với trời, tai họa tự nhiên so với con người càng thêm đáng sợ.

Phía trước thấp thoáng xuất hiện một ngọn núi, thoạt nhìn còn tưởng rằng đó chỉ là một bàn tay cực lớn, nhìn kỹ lại mới biết đó là một ngọn núi, chỉ là rất giống một bàn tay, nắm ngón sừng sững chống trời. Phương Tử Vũ lắc lắc đầu, nắng nóng gay gắt đã phiến cho hắn toàn thân vô lực, có lẽ vào trong núi kia tìm một nơi mát mẻ nghỉ ngơi một lát cũng không tồi.

Ngay lập tức, hắn từng bước từng bước chầm chậm đi về phía ngọn núi.

Mặt trời trên không trung dường như biến thành hai cái, ý thức của Phương Tử Vũ bắt đầu trở nên mơ hồ, hắn đã quên mất bản thân phải đi đến nơi nào, trong đầu chỉ nhớ một điều, phải đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên, trước mắt Phương Tử Vũ tối sầm, toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất.

Trước khi ngất đi, dường như hắn mơ hồ nghe được một thanh âm rất quái dị:

-Ây! Muốn chết cũng đừng chết ở nơi này, ngươi muốn thối chết ông… ông… ông ….

Có người sao? Hay là ảo giác của ta?

Đó là cái ý niệm cuối cùng trong đầu Phương Tử Vũ.

****

https://thuviensach.vn

Trong mơ mơ màng màng, một dòng nước ấm chảy vào trong cơ thể, tựa như được mẹ ôm ấp che chở trong lòng ngực, ấm áp, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm quái dị khi nãy:

-Ý, tại sao lại như vậy….

Thật sự có người?

Vừa mới tỉnh lại, Phương Tử Vũ đột nhiên cảm thấy toàn thân đau đớn, loại đau đớn này so với Lan Yêu (thắt eo) địa ngục trong mười tám tầng địa ngục còn đau đớn hơn, suy nghĩ trở nên hỗn loạn, một lần nữa hắn lại hôn mê đi.

****

Không biết đã trải qua bao lâu, đôi mắt của Phương Tử Vũ chậm rãi mở ra, đầu tiên đập vào mắt nó là hàng vạn ngôi sao sáng lập lánh trên bầu trời tối đen, mà cái ý niệm đầu tiên của Phương Tử Vũ lại là: Ta chết rồi sao?

Đúng lúc này, thanh âm quái dị nọ lại vang lên bên tai:

-Ây, yêu quái.

Phương Tử Vũ chầm chậm quay đầu, phát hiện ra ở bên cạnh nó có một con khỉ bị ép trong núi, con khỉ này chỉ có một cái đầu và một cái tay lộ ra bên ngoài, các bộ phận còn lại tất cả đều ở trong lòng núi. Mà nơi Phương Tử Vũ đổ xuống lúc hôn mê lại vừa khéo nằm trong tầm với của con khỉ này. Trong mơ hồ lại tựa như ý trời, hai món’đồ chơi’ do thần tạo ra ở trong hoàn cảnh kỳ quái này tình cờ gặp nhau.

Phương Tử Vũ khẽ cử động ngón tay, phát hiện ra bản thân đã khôi phục được một chút khí lực, lại quan sát đầu hầu tử nọ, trong đầu thầm nghĩ chẳng lẽ đây là yêu quái trong truyền thuyết, hay chỉ là một con khỉ? Bất giác hỏi:

- Ngươi đang gọi ta sao?

Hầu tử tức giận nói:

-Phí lời, nơi này chỉ có ta và ngươi, ta không gọi ngươi thì còn gọi ai đây,.

-Là ngươi đã cứu ta?

Hầu tử ngoảnh đầu đi khinh thường nói:

https://thuviensach.vn

-Ai cứu ngươi, ta chỉ đánh thức ngươi thôi, để ngươi chết xa một chút. Đừng chết ở bên cạnh lão tôn ta, sẽ thối chết ta.

Phương Tử Vũ chậm rãi ngồi dậy, hoạt động cánh tay, phát hiện ra ba đạo chân khí trong cơ thể mặc dù còn mỏng manh nhưng đang chậm rãi tăng lên. Hướng hầu tử khẽ nói:

-Cám ơn, ta hắn là sẽ không chết nữa.

Hầu tử tức giận liếc mắt nhìn hắn, nói:

-Thể chất của ngươi thật là kỳ quái, trong cơ thể lại có thể có ba loại chân khí thuộc tính khác nhau, còn có ba kiện thần khí hộ thể….

-Thần khí? - Phương Tử Vũ sửng sốt nói: -Thần khí nào?

Lần này lại đến hầu tử sửng sốt:

-Ngươi lại không biết bản thân mình có ba kiện thần khí? Chính là khối ngọc trước ngực ngươi, mai giới chỉ (nhẫn) trên tay ngươi và thanh trường đao trong tử phủ của ngươi.

Phương Tử Vũ'A' một tiếng nhảy dựng lên, khó tin hô lên:

-Ngươi nói chúng nó đều là thần khí?

Vừa nói xong, hắn lại cảm thấy một trận choáng váng, hai chân mềm nhũn một lần nữa ngã trên mặt đất.

Hầu tử gãi gãi đầu nói:

-Đúng là một tên tiểu tử quái gở. Không đúng, là yêu quái, yêu quái rất kỳ lạ. Dưới con mắt'Hỏa Nhãn Kim Tình' của ta không một tên yêu quái nào có thể chạy thoát nguyên hình, lão tôn ta lại nhìn không thấu tên gia hỏa nhà ngươi, đợi đến khi kiểm tra thân thể của ngươi mới biết ngươi hóa ra là đầu hồ li yêu quái…. Ầy, cũng không đúng, có một nửa là hồ li, có một nửa là người, rốt cuộc điều này là thế nào đây. - Ngừng lại một lát, hầu tử lại nói:

-Ngươi bình thường là hình dạng con người, chỉ có điều, khi ba cỗ chân khí dung hợp lại có thể hiện qua yêu quái chân thân. Ngươi quả thật là kỳ quái, khi yêu quái biến thân thì không phải là như vậy.

Phương Tử Vũ ngạc nhiên nói:

-Yêu quái biến thân thì phải như thế nào?

https://thuviensach.vn

-Yêu quái tu luyện chính là nội đan, muốn biến thân thì chỉ cần lấy nội đan biến đổi kết cấu thân thể, lập tức có thể hiện ra chân thân. Mà nhân loại tu luyện thì chính là nguyên anh, tên nửa yêu nửa nhân nhà ngươi thì lại là loại khác, lại có thể cùng một loại với lão tôn ta, là hỗn độn chi khí.

-Cùng một loại với ngươi?

Phương Tử Vũ vừa mừng vừa sợ nói:

-Ngươi nói là phương pháp tu luyện của ta và ngươi là cùng một loại?

-Không khác biệt lắm, nhưng cũng có chút bất đồng. Ta từ khi bắt đầu tu luyện đã xuất ra hỗn độn chân khí, mà ngươi dường như là tu hai loại chân khí bài xích lẫn nhau, sau đó lại tự nhiên có được một viên nội đan hỏa thuộc tính bởi vậy mà sinh ra biến dị. Này, tiểu tử, rốt cuộc là ngươi làm thế nào mà có được phương pháp tu luyện kỳ quái như vậy?

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hầu Vương Truyền Công

Phương Tử Vũ lập tức đem toàn bộ câu chuyện của mình từ đầu đến cuối kể cho đầu hầu tử đó nghe, không biết vì sao, hắn đối với con khỉ này tự nhiên sinh ra một loại cảm giác thân thiết vô danh, có một loại xúc động rất muốn kể khổ với nó. Nếu đổi lại là lúc bình thường, Phương Tử Vũ tuyệt đối không có khả năng này, cho nên Phương Tử Vũ bình thường nói chuyện căn bản là không quá nhiều, vào lúc này lời được nói ra so với bình thường đều nhiều hơn rất nhiều. Hoặc là, đây là đang tìm một loại ký gửi linh hồn đi. Điều này hết thảy đều là bởi đầu hầu tử này mang đến cho hắn một loại cảm giác vô danh, thoải mái tựa như được rúc đầu vào lòng vú nuôi được vỗ về an ủi.

Nghe xong câu chuyện của Phương Tử Vũ, hầu tử gật đầu nói:

-Thì ra là thế, chẳng trách được trên người ngươi lại có sát khí nặng đến như vậy. Chỉ là, thật không có nghĩ đến ngươi lại dám đi xuống đại náo âm tào địa phủ, hắc hắc, điểm này thật hợp với tính cách lão tôn ta, nhớ năm đó lão tôn ta không chỉ đại náo địa phủ, còn đem sinh tử bạc của diêm vương phá hủy…..

Phương Tử Vũ lộ ra vẻ không thể tin tưởng, âm tào địa phủ là địa phương nào đương nhiên là hắn biết, hắn dưới sự giúp đỡ của tiên khí ngay cả đầu trâu mặt ngựa cũng đánh không thắng, càng không nói thập điện diêm vương tu vi không viết sâu cạn.

Thấy Phương Tử Vũ lộ vẻ không tin như vậy, hầu tử không khỏi tức giận nói:

-Tiểu yêu quái, ngươi biết ta là ai không?

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ lắc lắc đầu.

-Ta chính là kẻ năm đó đại náo Đông Hải lấy đi Đông Hải thần châm, đại náo Thiên Cung độc đấu mười vạn thiên binh thiên tướng, ăn vụng tiên đan của Thái Thượng lão quân, hái sạch vườn đào của Vương mẫu, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không.

Phương Tử Vũ hiển nhiên là chưa từng nghe qua cái tên này, lại một lần nữa lắc đầu.

Tôn Ngộ Không chán nản, cuối cùng thở dài nói:

-Bỏ đi, không ngờ lão tôn ta bị lò bát quái của lão thượng lão quân thiêu không chết, bị thiên lôi đánh không chết, bị Ngũ Chỉ Sơn của Như Lai đè không chết, không ngờ bây giờ lại bị tên yêu quái nhà ngươi làm cho tức chết.

-Ngũ Chỉ sơn? – Phương Tử Vũ chỉ vào ngọn núi lớn đang đè trên người Tôn Ngộ Không hỏi: - Ngọn núi này gọi là Ngũ Chỉ sơn sao? Ngươi nếu lợi hại như vậy, sao lại bị đè ở chỗ này?

Tôn Ngộ Không nổi giận chửi:

-Còn không phải là tên Như Lai tiểu nhân âm hiểm đó sao….

-Như Lai Phật Tổ?

Tôn Ngộ Không gật đầu nói:

-Chính là lão. Ngày đó ta đại náo Thiên Cung, trên thiên đình không kẻ nào là đối thủ của ta, không nghĩ đến tiên đế đê tiện lại đi mời Như Lai đến, mà tên Như Lai lại càng đê tiện, dùng thủ đoạn đem ta đè dưới Ngũ Chỉ sơn, đã như vậy suốt năm trăm năm rồi.

-Năm trăm năm? – Phương Tử Vũ hô lên: - Ngươi đã ở đây suốt năm trăm năm?

Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ gật đầu nói:

-Ngọn núi này bị Như Lai đích thân hạ cấm chế, ta không thể thoát thân được. Nhưng Quan Âm Bồ Tát từng đích thân tới đây nói với ta, chỉ cần đợi đến khi có phật môn cao nhân đi qua đây, hơn nữa ta đáp ứng hộ tống người đó đi tây thiên lấy kinh, vậy thì có thể rời khỏi Ngũ Chỉ sơn này.

- Phật môn cao nhân đó ở đâu?

Tôn Ngộ Không lắc đầu buồn bực nói:

https://thuviensach.vn

-Ta cũng không biết, ta đã đợi ở đây suốt năm trăm năm rồi, năm trăm năm nay ngươi là kẻ đầu tiên đi đến nơi này. Chỉ có điều ngươi là nửa người nửa yêu, tuyệt không có khả năng là người phật môn.

Phương Tử Vũ gật đầu, sau đó tựa như nghĩ đến cái gì đó, hỏi:

- Ngươi có biết ta phải làm thế nào mới có thể khống chế được mấy kiện tiên… thần khí này, và tùy ý biến thân không?

Tôn Ngộ Không gật đầu nói:

- Những điều này đều rất đơn giản.

Phương Tử Vũ mừng rỡ nói:

-Làm thế nào?

Tôn Ngộ Không bộ dáng lười biếng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Vì sao ta phải nói cho ngươi.

Phương Tử Vũ sửng sốt, suy nghĩ một lát sau đó đột nhiên vung tay lên, ’bịch bịch…’ liên tiếp vài tiếng vang lên, một đống lớn bí tịch, pháp khí và linh đan diệu dược từ trong hư không rơi ra. Hắn chỉ tay vào đống đồ vật lớn này nói:

-Nếu ngươi bằng lòng nói cho ta biết, những đồ vật này đều là của ngươi.

Tôn Ngộ Không liếc qua đám đồ vật đang nằm trên mặt đất, nói: - Tất cả đều là một đống rác rưởi. – Lại nhìn về phía một kiện nội giáp trên đất bĩu môi nói: - Cũng chỉ có cái này mới được gọi là cực phẩm tiên khí.

Phương Tử Vũ vội vàng cầm lấy kiện khải giáp đó đem đến trước mặt Tôn Ngộ Không, nói:

- Vậy kiện khải giáp này, nếu không được, thần khí giới chỉ trên tay ta cũng cho ngươi, nhưng ngọc thạch trên cổ ta không thể cho ngươi.

Tôn Ngộ Không ngạc nhiên nói:

- Vì học chút bản lĩnh đó mà ngươi cứ như vậy bỏ đi sao? Giới chỉ này không phải là thần khí bình thường. Nếu ta không nhìn lầm thì thanh trường đao trong cơ thể ngươi cùng với Như Ý Kim Cô Bổng của ta thuộc cùng loại phẩm chất, cực phẩm thần khí, đồ vật có thể trấn áp cực phẩm thần khí khẳng định phẩm chất cũng sẽ không thấp hơn.

Phương Tử Vũ cắn răng kiên quyết nói:

https://thuviensach.vn

- Chỉ cần có thể báo thù, cái gì ta cũng có thể buông tha.

Tôn Ngộ Không nhìn hắn một lúc lâu, sau đó mới thở dài nói:

-Ngươi thu cả lại đi.

Phương Tử Vũ vội hô lên:

-Ngươi không muốn sao?

-Thu lại đi, ta có thể dậy cho ngươi, chỉ có điều ngươi phải đáp ứng ta một chuyện.

Phương Tử Vũ vui mứng gật đầu nói:

- Mặc kệ là chuyện gì, ta nhất định hoàn thành.

Tôn Ngộ Không cười nói:

-Ta ở nơi này đã năm trăm năm, mỗi ngày không phải đối mặt với cục đá thì cũng là hạt cát, bây giờ có ngươi tiếp ta nói chuyện cũng là chuyện tốt. Chỉ là ngươi phải đáp ứng ta, sau khi ngươi trở về, giúp ta tìm vị phật môn cao tăng mà Quan Thế Âm Bồ Tát đã nói. Tôn Ngộ Không cười nói:" Ta ở trong này ngây người năm trăm năm, mỗi ngày không phải đối với tảng đá chính là đối với hạt cát, hiện tại có ngươi theo giúp ta trò chuyện cũng là chuyện tốt. Bất quá ngươi phải đáp ứng ta, ở ngươi sau khi trở về giúp ta tìm Quan Thế Âm Bồ Tát trong miệng cái kia phật môn cao tăng."

Phương Tử Vũ gật đầu nói:

-Nhất định. Tên người đó là gì?

Tôn Ngộ Không lắc lắc đầu.

Phương Tử Vũ lại hỏi tiếp:

- Người đó có đặc điểm gì?

Lại lắc đầu….

Tôn Ngộ Không thở dài nói:

-Bồ Tát chỉ nói có duyên thì sẽ gặp, ta đã đợi" phần duyên" này năm trăm năm rồi, không muốn tiếp tục đợi nữa. Đành nhìn vào duyên phận giữa ngươi và hắn đi, nếu có duyên, ngươi tự nhiên có thể gặp được người đó.

Phương Tử Vũ gật đầu nói:

-Được, chỉ cần ta có thể gặp được kẻ đó, nhất định mang hắn đến tìm ngươi.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngộ Không cười, chỉ vào đống đồ vật lớn trên mặt đất nói:

- Những cái đó ngươi đều thu cả lại đi, đám đồ vật này đều vô dụng. Nhưng kiện khải giáp kia thì lại là một loại phòng ngự tốt, thuận tiện ta cũng dậy ngươi làm thế nào đem nó luyện hóa. Chỉ cần ngươi có thể thành công sử dụng ba kiện thần khí trên người, thêm vào kiện khải giáp bảo mệnh này nữa, ở nhất thế hoành hành thì không vấn đề… Ồ, ta nói cái kiện khải giáp này tại sao lại quen mắt như vậy, hóa ra là Thiên Quân chiến khải của tên tiểu tử Nhị Lang thần.

- Thiên Quân chiến khải? Nhị Lang thần?

Tôn Ngộ Không đắc ý cười nói:

-Nhị Lang thần là Hình Thiên Ti chưởng quản giới luật trên thiên đình, kiện khải giáp này chính là Thiên Quân chiến khải mà hắn vẫn mặc, lực phòng ngự quả thực là không tệ, nhớ năm đó ta phải mất rất nhiều lực mới có thể đánh vỡ khải giáp này. Chắc là sau này hắn giao cho Quyển Liêm tướng quân, kẻ nổi tiếng chuyên tu pháp bảo trên thiên đình sửa chữa, tại sao lại lưu lạc xuống nhân gian, ta thật sự là không hiểu.

Tôn Ngộ Không mặc dù nói ra nhẹ nhàng, nhưng Phương Tử Vũ nghe xong trợn mắt há mồm. Đánh bại Hình Thiên ti chưởng quản giới luật trên thiên đình? Đó là cái khái niệm gì? Đối với công việc của thiên đình, Phương Tử Vũ không nhiều cũng biết được một điểm, dường như Hình Thiên ti là người có ba con mắt, gọi là Dương Tiễn, nghe nói là thiên giới đệ nhất cao thủ. Tôn Ngộ Không lại có thể đánh bại đệ nhất cao thủ của thiên giới? Tu vi của kẻ này rốt cuộc đạt đến trình độ nào rồi? Phương Tử Vũ cảm thấy con đường phía trước của mình đang mờ mịt đột nhiên sáng bừng.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thiên Hạ Mệnh Vận Đích Giao Dịch. . .

Thời gian từng ngày trôi qua, trên mặt đất mỗi ngày đều có chuyện xảy ra, mỗi ngày đều có người chết đi cũng có người được sinh ra. Những kẻ chết đi sẽ chẳng được bao nhiêu người nhớ rõ, mà những người được sinh ra cũng không có quá nhiều người sẽ vui mừng, đây là dòng chảy lớn của lịch sử, mỗi một người đều được chú định sẽ bị lãng quên trong lịch sử.

Phương Tử Vũ đã rời khỏi Đông Hải suốt bốn năm, ngoại trừ nửa năm đầu tiên còn có tin tức không ngừng truyền ra, Phương Tử Vũ ở Thiên sơn cùng với tán tiên đánh một trận sau đó bị buộc trốn vào trong sa mạc, từ đó không còn tin tức gì nữa, vô luận là Từ Ngạo Thiên hay Lý Thế Dân hay tu chân giới phái ra bao nhiêu người đi nữa, thủy chung vẫn không tìm thấy Phương Tử Vũ.

Vì thế, mọi người đều tin rằng Phương Tử Vũ đã chết, chết trong sa mạc mênh mông, ngay cả xương cốt đều tìm không thấy.

Đối với việc tìm Phương Tử Vũ không có tin tức, có kẻ vui đương nhiên cũng có người buồn.

Từ Ngạo Thiên đem nỗi nhớ đối với Phương Tử Vũ biến thành một bụng lửa giận, không ngừng đánh chiếm từng thành từng thành một, trong bốn năm thời gian ngắn ngủi, lấy Giang Đô làm khởi điểm, một đường không ngừng tiến xuống phía nam, phá quan trảm tướng đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Về phương diện khác, Đường Tần vương Lý Thế Dân dẫn quân tấn công Trịnh Đế Vương Thế Sung ở Lạc Dương, Đậu Kiến Đức lo lắng Đường diệt Trịnh xong sẽ gây nguy hiểm cho mình, vì thế tháng ba năm thứ tư

https://thuviensach.vn

Đường Vũ Đức, đáp lại lời thỉnh cầu của Vương Thế Sung, dẫn hơn mười vạn quân tiếp viện cho Lạc Dương, bị quân Lý Thế Dân ngăn trở vây chặt ở mặt đông. Đậu Kiến Đức không tiếp thu đề nghịcủa bộ hạ quay sang tấn công Hà Đông, uy hiếp Quan Trung, vào tháng năm chiến bại bị bắt, sau đó bị giết chết.

Tháng bảy cùng năm đó, một tên tướng dưới tay của Đậu Kiến Đức là Lưu Hắc Thát ở Chương Nam cử binh tái khởi, liên tiếp đánh thắng đường quân trong tay người con trai thứ ba Lý Đường Lý Nguyên Cát, trong nửa năm thời gian tận sức khôi phục lại vùng đất trước đây vốn do Đậu Kiến Đức chiếm giữ. Tháng ba năm thứ năm, bị Lý Thế Dân đánh bại, chạy sang Đột Quyết, không lâu sau, lại dẫn theo quân Đột Quyết xuống phía nam, một lần nữa chiếm lấy vùng đất cũ Hà Bắc. Tháng sáu năm thứ sáu, Lưu Hắc Thát binh bại, vì thuộc hạ bắt đưa đến Đường quân mà bị giết.

Tháng tám năm thứ sáu, Phụ Công Thác ở Đan Dương (Nam Kinh ngày nay) khởi binh phản Đường. Tháng hai năm thứ bảy, Đỗ Phục Uy đột tử ở Trường An. Tháng ba, Đường quân bức bách Đan Dương, Phụ Côn Thác thua chết.

Đến tận lúc này, Lý Đường rốt cuộc trở thành vương triều có hi vọng nhất thống nhất thiên hạ, ngoại trừ phương bắc Đột Quyết như hổ đói rình mồi, Cao Ly đám ngoại tộc, còn lại vài ba nghĩa quân linh tinh đã không thể trở thành chướng ngại trên con đường thống nhất thiên hạ của Lý Đường. Nhưng Lý Thế Dân vẫn như trước vô cùng lo lắng, nguồn gốc chính là Từ Ngạo Thiên chiếm giữ ở phương nam.

Việt

Từ Ngạo Thiên túc trí đa mưu, chiến đấu gan dạ dũng mãnh đã sớm ăn sâu vào lòng người, mỗi khi có chiến sự, hắn bao giờ cũng xung phong đi đầu, là người đầu tiên xông vào trận doanh quân địch cũng là kẻ cuối cùng lùi lại. Thêm vào đó là chiến thuật bất ngờ ngoài dự đoán của hắn cho dù là thiên tài quân sự Lý Thế Dân cũng phải lo lắng, hình tượng vô địch của Từ Ngạo Thiên đã sớm ăn sâu vào lòng dân chúng, bất luận là binh sĩ hay là bách tính, trong lòng bọn họ, Từ Ngạo Thiên vĩnh viễn không thể chiến bại.

https://thuviensach.vn

Đường Thái tử Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát từng bất chấp sự phản đối quyết liệt của Lý Thế Dân, từng tập hợp đại quân mấy lần tấn công thế lực của Từ Ngạo Thiên. Từ Ngạo Thiên căn bản là không đem hai người này để ở trong lòng, chỉ bổ nhiệm cho Lý Phong và Lãnh Vô Tâm hai người hợp tác, lấy Bành, Lương hai thành tạo thành thế gọng kiềm, khiến cho Đường quân ba lần thất bại thảm hại. Ở lần thứ tư, Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát rút ra được bài học, phân một đường chặt đứt viện quân từ Bành thành, một đường khác toàn lực tấn công Lương thành, chiến sự nhất thời căng thẳng. Từ Ngạo Thiên sau khi nhận được tin tức, chỉ mang theo vài trăm Thiết Huyết kỵ, không ngủ không nghỉ một đường chạy đến.

Một tràng chiến đấu này đánh đến kinh tâm động phách, Từ Ngạo Thiên chỉ bằng vài trăm người mạnh mẽ phá tan vòng vây của vài vạn đại quân, xông vào doanh trại chủ tướng của Lý Kiến Thành, đánh cho Lý Kiến Thành mũ rơi giáp rụng cuối cùng lấy mạng của vài tên tu chân giả thực lực cao siêu ngăn trở mới có thể bảo trụ được một cái mạng của hắn.

Sau trận chiến này, thiên hạ khiếp sợ. Tất cả mọi người đều chỉ biết ngày đó Phương Tử Vũ có thể độc đấu vài vạn đại quân, nhưng không nghĩ đến hôm nay lại xuất hiện thêm một cái Từ Ngạo Thiên ở trong trăm vạn đại quân, lấy thủ cấp tướng địch như lấy đồ trong túi.

Lý Thế Dân mặc dù vui vẻ nhìn Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát ăn bốn lần thua trận, đồng thời cũng vì chuyện của Từ Ngạo Thiên mà lo lắng, bởi vì Từ Ngạo Thiên sau này sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất trên con đường thống nhất thiên hạ của hắn.

Một trận chiến này khiến cho Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát mặt xám mày tro trở về Trường An, từ đó về sau không còn dám đề xuất phải tấn công Từ Ngạo Thiên nữa. Không còn cách nào khác, Đường hoàng đế Lý Uyên chỉ đành một lần nữa phái xuất Lý Thế Dân, kẻ sớm bị ông ta thu hồi binh quyền, Tần vương lại một lần nữa nắm ấn soái một đường xuôi nam.

Hai ngôi sao sáng, hai nhân vật anh hùng rốt cuộc một lần nữa lại gặp nhau trên chiến trường.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên dẫn đại quân cùng Lý Thế Dân triển khai hơn năm trận chiến cả lớn cả nhỏ, đáng tiếc mỗi một trận chiến đều có kết quả ngang tay, hai người bọn họ ai cũng không làm gì được ai.

Tình hình chiến đấu trở thành thế giằng co.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên.

Từ Ngạo Thiên đang đả tọa tu luyện khẽ mở mắt nói:

-Lăng Nguyệt, có chuyện gì?

Lăng Nguyện ở bên ngoài nói vọng vào:

- Từ đại ca, Lý đại ca và Lãnh đại ca để cho muội đến báo cho huynh, Tần vương đã đến đây, đang chờ ngoài phòng lớn.

Từ Ngạo Thiên từ trên giường nhảy xuống, mở cửa nhìn Lăng Nguyệt cười nói:

-Đến lúc rồi.

Trải qua ma luyện từ vô số trận chiến trên chiến trường, Từ Ngạo Thiên đã không còn tính trẻ con như trước đây, lưu lại ở trên mặt chỉ còn chín chắn và chưỡng chạc của năm tháng. Thêm vào đó, hắn không ngừng trải qua chiến đấu sinh tử và lo lắng cho Phương Tử Vũ mà tu luyện không ngủ không nghỉ, Từ Ngạo Thiên hôm nay và Phương Tử Vũ giống nhau, đột phá giới hạn của tu chân giới, đi trên một con đường tu chân chưa ai biết đến. Vào lúc đánh giết Lý Kiến Thành, ba tên Hợp Thể kỳ cao thủ ở bên người Kiến Thành liên thủ bị hắn chém giết ngay tại trận, từ điều này có thể thấy được Từ Ngạo Thiên đã bước vào cảnh giới đáng sợ, đây cũng là nguyên nhân khiếp sợ của toàn bộ tu chân giới sau khi thu được tin tức này. Mỗi một môn phái đều âm thoàn suy đoán, hay là Ngọc Hư cung đã nắm được đường tắt nào đó trong tu luyện? Nếu không vì sao nối tiếp Phương Tử Vũ lại xuất hiện thêm một tên Từ Ngạo Thiên quái thai như vậy, tu chân hơn mười năm lại có để đạt đến cảnh giới mà người khác phải mất trăm năm hơn nữa còn cần phải có cơ duyên xảo hợp mới có thể đạt được.

Lăng Nguyệt nhìn khuôn mặt điềm đạm lại chín chắn trước mắt, trái tim bất giác đập nhanh hơn một chút. Từ sau khi gặp gỡ Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, Lăng Nguyệt vẫn một mực ở bên cạnh Từ Ngạo Thiên đã gần được mười năm, nếu nói nàng không có cảm giác

https://thuviensach.vn

đối với Từ Ngạo Thiên là gạt người. Nhưng không biết vì sao, mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu nàng lại hiện ra khuôn mặt lạnh như băng đó, một cái điềm đạm, một cái băng lãnh, nàng thủy chung cảm thấy hoang mang.

Từ Ngạo Thiên nhìn Lăng Nguyệt, cười hỏi:

-Làm sao thế? Có tâm sự?

Lăng Nguyệt lắc lắc đầu nói:

-Không có gì, Từ Ngạo Thiên, vẫn không có tin tức của huynh ấy sao?

Khi nghe đến từ'huynh ấy', Từ Ngạo Thiên từ từ thu lại vẻ cười, lộ ra một tia lo lắng:

-Không có, hơn bốn năm nay ta vẫn một mực không ngừng tìm kiếm tin tức của đệ ấy, nhưng thủy chung vẫn không có tin tức của đệ ấy.

Lăng Nguyệt hít sâu một hơi, lộ ra vẻ tươi cười nói:

-Không quan hệ, chỉ cần Tần vương đồng ý đáp ứng yêu cầu của chúng ta, chúng ta lập tức có thể buông xuống tất cả đi tìm huynh ấy.

Trên mặt Từ Ngạo Thiên lộ ra một chút chờ mong:

-Đúng vậy, hi vọng Lý Thế Dân đừng để cho ta thất vọng, nếu không ta thật không biết phải làm thế nào đây. - Ngừng lại một lát, lại nói: - Đi thôi, đừng để hắn đợi lâu.

Nhìn theo bóng lưng của Từ Ngạo Thiên đi xa dần, Lăng Nguyệt khẽ cắn môi, lắc lắc đầu, bước nhanh đuổi theo sau hắn.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thiên Hạ Mệnh Vận Đích Giao Dịch. . .

Ha Ha Ha... - Một giọng cười hào sảng vang lên: - Đã để Tần vương đợi lâu.

Lý Phong và Lãnh Vô Tâm đang ngồi ở một bên chuyện tiếp Lý Thế Dân, cùng với Phòng Huyền Linh và đệ nhất đại tướng của Lý Đường Lý Tĩnh đồng thời đứng dậy, hướng về phía người mới đến cung kính cúi chào.

Lý Thế Dân vội từ chỗ ngồi đứng thẳng dậy, đi về phía Từ Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Minh Vương.

(Sau khi Từ Ngạo Thiên chiếm được Giang Đô, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của đám binh lính tướng sĩ dưới tay, không thể không xưng vương ở Giang Đô, lấy hiệu'Minh Vương', đồng thời sách phong Phương Tử Vũ, đã sớm mất đi tin tức, là'Nguyệt Vương'. Đây là ý kiến được Lãnh Vô Tâm đưa ra, Minh đại biểu cho ngày, còn Nguyệt đại biểu cho đêm, Nhật Nguyệt tương giao không rời không bỏ, cho nên Từ Ngạo Thiên cũng rất ưu thích. Lý Phong được phong là Nguyên soái tam quân, Lãnh Vô Tâm làm tổng quân sư tam quân, còn những tướng lĩnh khác cho đến những binh sĩ thấp nhất đều nhận được phong thưởng, có thể nói sĩ khí đại chấn. Duy nhất chỉ có Thiết Huyết kỵ là không thăng quan, nhưng đối với thành viên của Thiết Huyết kỵ thì điều đó căn bản là không đáng giá nhắc đến, bởi vì bọn họ vốn là thân vệ của Từ Ngạo Thiên, hơn nữa hình tượng chiến đấu gan dạ dũng mãnh đã sớm ăn sâu vào lòng người, mỗi một người đều lấy bản thân có thể gia nhập Thiết Huyết kỵ làm kiêu ngạo, mặc kệ là quân hay là dân,

https://thuviensach.vn

trong mắt của tất cả mọi người Thiết Huyết kỵ chính là tượng trưng của vô địch và cao quý.)

Từ Ngạo Thiên vươn tay ra cười nói:

- Tần Vương mời ngồi.

Lý Thế Dân cũng không khách sáo ngay sau đó ngồi xuống. Từ Ngạo Thiên cũng ngồi xuống bên cạnh, mọi người lúc này mới lần lượt ngồi xuống.

Từ Ngạo Thiên quan sát hắn, tán thưởng nói:

- Tần vương quả nhiên là gan lớn, chỉ mang theo hai viên đại tướng lại dám tự mình đi vào trận địa của ta.

Lý Thế Dân mỉm cười nói:

- Thế Dân tin tưởng Minh vương tuyệt không phải là đám người hèn hạ đó.

Từ Ngạo Thiên ha ha cười nói:

-Tần vương thật sự là xem trọng ta rồi.

Lý Thế Dân cười nói:

- Thế Dân cùng Minh vương, Nguyệt vương tương giao đã lâu, đáng tiếc thân ở hai phương trận địa không thể nâng cốc vui vẻ, hôm nay Thế Dân lấy trà thay rượu kính Minh vương một chén. - Nói xong liền nâng chén trà trên bàn lên.

Nghe đến cái danh xưng Nguyệt vương, trên mặt Từ Ngạo Thiên rõ ràng hiện lên một tia tưởng nhớ, bị đám người Lý Thế Dân bắt được, trong lòng mọi người cũng âm thầm thở dài. Từ Ngạo THiên rất nhanh liền khôi phục lại, nâng chén trà lên cười nói:

- Được, chén trà này thay ta và Tử Vũ cùng nhau kính Tần vương.

Chén trà cụng nhau, mỗi người đều uống một hơi cạn sạch.

Từ Ngạo Thiên cười lớn nói: - Sảng khoái!

Lý Thế Dân nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, mỉm cười nói:

- Không biết Minh vương tìm Lý Thế Dân đến đây là có chuyện gì? Hắn là không phải chỉ uống trà đơn giản như vậy chứ?

Từ Ngạo Thiên cười lớn nói:

-Cùng Tần vương nói chuyện luôn sảng khoái như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau đó lại thở dài nói:

-Không dấu Tần vương, ta phải đi rồi.

-Đi? - Lý Thế Dân sửng sốt nói: - Minh vương muốn đi đâu?

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:

- Trở về. Ta vốn là người của tu chân giới, nhập thế lần này phải trải qua chín năm rưỡi khảo nghiệm ở thế tục, hiện tại thời gian cũng sắp đến, trưởng bối trong môn phái không lâu nữa sẽ truyền đến tin tức, lệnh cho ta buông bỏ hết tất cả công chuyện trong tay, nhất định phải quay về sơn môn.

Lý Phong và Lãnh Vô Tâm trên mặt lộ ra thần sắc ảm đảm, nhưng không nói gì, rõ ràng là sớm đã biết chuyện này.

Lý Thế Dân kinh ngạc nói:

- Nhưng mà trong tay Minh vương... Minh vương sao có thể nói bỏ là bỏ được?

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Chính vì bỏ không được cho nên trước khi ta rời đi phải tìm một minh quân (vua tốt) cho thuộc hạ và dân chúng của ta, đây cũng chính là nguyên nhân ban đầu của ta và Tử Vũ khi xây dựng thế lực. Bởi vì chúng ta thủy chung là người ngoài cuộc, rốt cuộc cũng phải rời đi.

Lý Thế Dân trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp, mãi một lúc sau mới nói:

- Không phải là Minh vương đã nhìn trúng Thế Dân rồi chứ?

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

-Chính là ngươi.

Ở bên cạnh, Lý Tĩnh và Phong Huyền Linh mặt lộ vẻ vui mừng.

Lý Thế Dân cười nói:

- Thế Dân thay gia tộc đa tạ Minh vương coi trọng...

Từ Ngạo Thiên đưa tay ngăn lại, nói:

- Không phải là ta coi trọng Lý gia các ngươi, mà chỉ coi trọng Tần vương ngươi.

Lý Thế Dân sửng sốt nói:

- Có gì khác biệt?

Từ Ngạo Thiên thở dài nói:

https://thuviensach.vn

-Ta muốn ngươi làm hoàng đế, mà không phải là bất kỳ kẻ nào trong Lý gia.

Lý Thế Dân kinh hãi nói:

-Đó là giết cha đoạt vị...

Từ Ngạo Thiên ngắt lời nói:

- Ta không bảo ngươi giết người, chỉ là làm cho phụ thân ngươi đem ngôi vị thái tử truyền cho ngươi.

Lý Thế Dân là một kẻ thông minh, vừa nghe xong liền hiểu được ý tứ của Từ Ngạo Thiên, suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Ta không thể huynh đệ tương tàn.

- Tần vương cho rằng Lý Kiến Thành có thể là một hoàng đế tốt sao?

Lý Thế Dân thở dài nói:

- Thái tử kiêu ngạo càn rỡ, nói thật hắn là bá chủ một phương nhưng đối với đạo trị quốc hắn rất khó làm được.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Vậy thì được rồi. Từ khi Tần vương xuất hiện, ta vẫn một mực ở trong tối âm thầm quan sát Tần vương và Thiên Sách phủ. Thiên sách phủ mặc dù nhỏ nhưng bộ phận nào cũng có, nghiêm mật như một triều đình thu nhỏ, được Tần vương quản lý chặt chẽ, gọn gàng ngăn nắp, từ đó có thể nhìn ra được quyết tâm làm hoàng đế của Tần vương, phải vậy không?

Lý Thế Dân cười khổ nói:

- Minh vương nhìn không sai, Thế Dân quả thực muốn làm hoàng đế, bởi vì phụ hoàng đã từng nói rõ, ai đánh hạ được Trường An người đó sẽ được sách phong làm thái tử, chỉ là...

- Nhưng Tần vương đánh hạ Trường An, ngôi vị thái tử vẫn như cũ rơi trên người Lý Kiến Thành.

Lý Thế Dân chán nản gật đầu, nói:

-Đối với quyết định của phụ hoàng, Thế Dân chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, nhưng chuyện giết huynh đoạt vị Thế Dân thật sự chưa từng nghĩ đến.

-Ngươi không nghĩ đến, đáng tiếc không đại biểu cho hai vị huynh đệ của ngươi không có nghĩ đến.

https://thuviensach.vn

-Lý Thế Dân sửng sốt nói:

-Lời này của Minh vương là có ý gì?

Từ Ngạo Thiên từ trong ngực lấy ra một phong thư đưa cho Lý Thế Dân, nói:

- Ba ngày trước, ta trong lúc cao hứng, ngự kiếm phi hành đến bầu trời Đường quân các ngươi muốn quan sát bố trí trong quân, nhưng không nghĩ đến lại có được phần thu hoạch ngoài ý muốn này. Cũng bởi vậy mới có lòng cùng Tần vương đàm luận một lần.

Lý Thế Dân không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn nội dung trên phong thư. Phong Huyền Linh và Lý Tĩnh ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, mặc dù không biết nội dung được viết trong phong thư, nhưng nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của Lý Thế Dân thần sắc càng lúc càng bi phẫn cũng có thể đoán biết được một hai điều.

Qua một lúc lâu, Lý Thế Dân bóp chặt phong thư trong tay, sắc mặt xanh mét nói:

-Vì sao lại phải đối xử với ta như vậy!?

Từ Ngạo Thiên thở dài nói:

- Tần vương còn không hiểu rõ sao? Công cao chấn chủ đấy.

Lý Thế Dân cắn răng nói:

- Ta một lòng vì Lý Đường bôn ba, từ trước đến nay chưa từng có ý nghĩ muốn được hồi báo, vì sao nhất định phải bức ta như vậy.

Từ Ngạo Thiên đưa đẩy nói:

-Tần vương có quyết định rồi chứ?

Lý Thế Dân cười khổ nói:

- Cho dù họ bất nhân, ta không thể bất nghĩa.

Từ Ngạo Thiên than thở nói:

-Như vậy, chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên chiến trường rồi. Tin tưởng chỉ cần ta có thể thống nhất thiên hạ, sư môn cũng sẽ không tính toán sai lầm nay của ta, ngược lại, sư môn của ta có thể càng hi vọng được nhìn thấy môn hạ có thể xuất ra một hoàng đế. Đến lúc đó, chỉ cần trừ khử Tần vương, thiên hạ không kẻ nào có thể ngăn cản ta. Tần vương cần phải suy nghĩ cho kỹ, ngươi bây giờ chỉ có ba còn đường, một là cùng ta hợp tác

https://thuviensach.vn

ngồi lên ngôi vị thái tử. Hai là thừa cơ Lạc Dương đang còn nằm trong tay Tần vương, chiếm cứ Lạc Dương tự lập vương vị. Ba là cứ như vậy khai chiến, nhưng kết quả cuối cùng không phải là chết trong tay ta thì cũng chết ở trong tay hai vị huynh đệ kia của ngươi.

Lý Thế Dân im lặng hơn nửa ngày, trên mặt thần sắc không ngừng biến đổi, cuối cùng hỏi:

- Nếu là Minh vương, ngươi sẽ làm thế nào?

Từ Ngạo Thiên khẽ cười nói:

- Binh bức hậu cung.

Lý Thế Dân lại hỏi:

- Nếu trấn thủ ở hậu cung là Nguyệt vương thì sao?

Từ Ngạo Thiên sắc mặt khẽ biến, ý tứ của Lý Thế Dân rất rõ ràng, cha và huynh đệ đối với hắn cũng giống như Phương Tử Vũ đối với Từ Ngạo Thiên vậy, mọi người đều là thân nhân duy nhất trên thế giới này. Từ Ngạo THiên thở dài nói:

- Đáng tiếc, tọa trấn ở hậu cung nhà ngươi không phải là Tử Vũ, nếu không đệ ấy nhất định sẽ thối vị nhường cho ta.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

-Thật hâm mộ Minh vương.

Từ Ngạo Thiên vỗ vỗ bả vai Lý Thế Dân nói:

- Ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ đi, nghĩ kỹ rồi lại đến đây tìm ta.

Nói xong liền đứng dậy gọi Lý Phong và Lãnh Vô Tâm rời đi.

Sau khi rời đi rất xa, trong tai Từ Ngạo THiên mơ hồ nghe được đối thoại giữa Phong Huyền Linh và Lý Thế Dân:

-Tần vương, thư này có thể là giả hay không?

- Không khả năng, ngọc tỷ của phụ hoàng ta nhận ra được rất rõ ràng, cái đó tuyệt không thể làm giả...

Lý Tĩnh hoảng sợ hô lên:

- Cuối cùng hoàng thượng...

****

Từ Ngạo Thiên đang ngồi tu luyện trên giường trong phòng, trong tai truyền đến tiếng bước chân của tổng cộng hơn mười người.

https://thuviensach.vn

“Cốc cốc!”

Thanh âm của Lý Phong từ bên ngoài vọng vào:

-Chủ công, Tần vương cầu kiến.

Từ Ngạo Thiên từ trên giường đi xuống, trên mặt lộ ra nụ cười khẽ, thì thào lẩm bẩm:

- Rốt cuộc cũng đã đến. Tử Vũ, đệ nhất định phải đợi huynh...

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Lưỡng Cá Quái Vật

Một hàng hơn ba trăm người trùng trùng điệp điệp xuất phát từ Côn Lôn đi đến một tòa đảo nhỏ ngoài hải ngoại, bởi vì đại hội luận võ kết bạn của tu chân giới, cứ trăm năm một lần sắp được cử hành.

Những người này chính là nhân tài của Ngọc Hư cung được cử đi tham dự, ngoại trừ bốn vị trưởng lão Bách Độ, Bách Kiếp, Bách Thảo và Bách Linh ra, đó là Từ Ngạo THiên, Vương Thương Hà, Lưu Hải, Thanh Nguyên. Bởi vì Phương Tử Vũ trên danh sách người tham dự bị Ngọc Hư cung xóa tên, cho nên tạm thời do Kim Mê đệ tử của Bách Độ thay thế. Theo sau những người này đó là ba trăm thành viên Thiết Huyết kỵ, và người vẫn một mực đi theo Từ Ngạo THiên, Lăng Nguyệt.

Ngày đó Từ Ngạo Thiên thuyết phục được Lý Thế Dân, hai người đồng tâm hợp tác, sắp đặt chính biến" Huyền Vũ Môn Binh Biến" khiếp sợ triều đình và dân chúng, bởi vì được chuẩn bị đầy đủ, thêm vào đó có siêu cấp cao thủ như Từ Ngạo THiên dẫn dắt Thiết Huyết kỵ dũng mãnh tọa trấn, chém chết Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát ngay tại trận. Sau đó Lý Thế Dân dẫn theo binh lính, binh bức hậu cung, khiến cho Đường hoàng Lý Uyên không thể không giao ra hoàng vị, lui về hậu cung dưỡng lão.

Đến lúc này, Lý Thế Dân cuối cùng cũng ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đổi danh" Trịnh Quán", tự lập Thái Tông hoàng đế.

Đối với thủ đoạn của Lý Thế Dân, Từ Ngạo Thiên âm thầm gật đầu. Từ xưa đến nay làm khai quốc hoàng đế có kẻ nào là không độc ác, nếu không có loại quyết tâm vung đao chặt đứt hết thảy và ý nghĩ tỉ mỉ, cho dù ngồi lên được hoàng đế vị cũng sẽ không được lâu dài. Từ Ngạo Thiên không

https://thuviensach.vn

phải là loại người độc ác này, cho nên ngay từ đầu hắn đã biết bản thân mình tuyệt không làm được hoàng đế.

Từ Ngạo Thiên rốt cuộc cũng yên lòng, đem thế lực trong tay tất cả giao phó cho Lý Thế Dân, không cần tiếp tục đánh trận đương nhiên là cả nước vui mừng rồi. Thủ hạ dưới tay của Từ Ngạo THiên nếu nguyện ý ở lại làm quan, đều được Lý Đường tiếp tục trọng dụng, nếu không muốn lưu lại đều nhận được đại bút quy ẩn phí từ Lý Đường từ đó lui về ở ẩn. Nhưng giống như Thiết Huyết kỵ một đám không thân thích không nhà cửa, lại một lòng trung thành sống chết cũng không muốn rời khỏi Từ Ngạo Thiên. Mà Lăng Nguyệt, bởi vì thân nhân của nàng đã mất từ sớm, Từ Ngạo Thiên đối với nàng có một loại cảm tình vô danh, thêm vào đó không nỡ để cho nàng ở bên ngoài một mình phiêu bạt, bất đắc dĩ đành phải mang theo đám người này cùng quay trở lại Côn Lôn rồi mới một lần nữa thu xếp.

Thiết Huyết kỵ là bởi được Từ Ngạo Thiên tuyển chọn kỹ càng ngay từ đầu, cho nên tư chất của mỗi người đều thuộc hàng thượng thừa, lập tức có thêm hơn ba trăm người tư chất thượng thừa, chưởng môn cũng là vô cùng cao hứng, lập tức để cho thành viên của Thiết Huyết kỵ tùy ý tự mình lựa chọn sư phụ gia nhập vào môn hạ của Ngọc Hư cung. Bình thường bọn họ đều là sư đệ của Từ Ngạo Thiên, đi theo sư phụ của mình học tập tu chân đạo pháp. Điều này đối với đám người Thiết Huyết kỵ mà nói chính là niềm vui sướng cực lớn, rốt cuộc có thể cao cao tại thượng giống như thần tiên trong truyền thuyết, cho nên bọn họ học tâm cũng vô cùng chăm chỉ, các vị sư phụ cũng vô cùng vui vẻ. Bởi vì chịu ảnh hưởng của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ cho nên thành viên của Thiết Huyết kỵ dường như một mà phân làm hai, không yêu cầu gia nhập vào môn hạ của chưởng môn thì cũng là yêu cầu gia nhập vào môn hạ sư phụ của Phương Tử Vũ, Bách Kiếp. Bách Kiếp vốn lấy võ nhập đạo, đối với những người đã trải qua vô số sinh tử trên chiến trường đương nhiên là sẽ không bỏ qua. Mà chưởng môn bởi vì công việc bận rộn, chỉ đành phân ra một bộ phận nhỏ gia nhập vào môn hạ của các sư huynh đệ khác, những người còn lại, bởi vì bản thân không có thời gian, liền giao cho Từ Ngạo THiên đám đồ đệ thay sư phụ truyền nghệ. Về phần Lăng Nguyệt, dưới sự đề cử của Từ Ngạo Thiên

https://thuviensach.vn

đương nhiên là về làm môn hạ của Bách Độ, làm tiểu sư muội của Kim Mê, bởi vì giữa hai người có rất nhiều chuyện để nói, cho nên Kim Mê và Lăng Nguyệt rất nhanh trở thành bạn tốt không có gì là không nói cho nhau nghe.

Ngọc Hư cung cũng bởi vậy mà tiến nhập vào thời kỳ lớn mạnh chưa từng có rong lịch sử kể từ khi được khai phái tới nay, nhảy một bước lập tức trở thành thái sơn bắc đẩu trong tu chân giới, chưởng môn Bách Huyền càng vui vẻ cười không khép miệng lại được.

Hôm nay phải xuất phát đi tham gia đại hội luận võ kết bạn, ba trăm Thiết Huyết kỵ một lần nữa lại tập hợp, trở thành thủ hạ thân binh của Từ Ngạo THiên, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía Đông Hải.

Trên đường đi, quan viên các nơi chạy đến cửa nịnh bợ, tất cả dân chúng không một ai không vui vẻ chào đón, vui vẻ tiễn đi, một bầu không khí vui sướng hân hoan. Lấy thanh danh và địa vị hiện tại của Từ Ngạo Thiên, thiên hạ còn ai dám đắc tội với hắn. Huống hồ, nếu không phải Lý Thế Dân vừa mới lên ngôi hoàng đế có quá nhiều công việc bận rộn, nói không chừng ngay cả hắn, một vị hoàng đế cũng có thể sẽ tự thân đến đón. Lý Thế Dân mặc dù không tới, nhưng lại có rất nhiều tướng lĩnh quan lớn tay nắm trọng quyền bị phái tới để bày tỏ tình bạn của Lý Thế Dân đối với Từ Ngạo Thiên, trong đó có rất nhiều người đã từng là bộ hạ cũ của Từ Ngạo Thiên, chủ phó gặp nhau đương nhiên là không tránh được một cảnh tượng náo nhiệt rồi, tất cả mọi người đều uống đến say túy lúy mới ra về.

Không tham gia tiệc rượu chỉ có Bách Kiếp, Bách Linh, Bách Độ, Kim Mê và Lăng Nguyệt.

Bách Độ mang theo Kim Mê và Lăng Nguyệt một mực ở trong phòng nghỉ ngơi, nói là nghỉ ngơi chẳng bằng nói là trò chuyện. Kim Mê và Lăng Nguyệt nói chuyện đề tài đều không rời khỏi Phương Tử Vũ, mà Bách Độ thì ở một bên yên lặng lắng nghe.

Bách Kiếp đứng trên lan can một mình uống rượu giải sầu, tiếng ồn áo ở đằng xa cùng với thân ảnh cô độc lẻ loi của lão tạo nên một vẻ đối lập sắc nét.

-Sư đệ cớ gì lại ở nơi này một mình uống rượu giải sầu? Khụ khụ khụ khụ... Là đang nhớ đến nó sao? - Một vị lão giả đầu tóc lơ thơ, gầy chỉ còn

https://thuviensach.vn

lại da bọc xương, vừa ho khan vừa chậm rãi đi ra từ sau lưng Bách Kiếp, không ngờ lại là người trong coi Ngọc Hư tàng thư các, Bách Linh.

Bách Kiếp cũng không quay đầu lại, nói:

- Ngươi vốn đã vô tâm đối với thế tục, vì sao lần này lại muốn đi theo?

Bách Linh đi đến bên cạnh Bách Kiếp, cười khổ nói:

- Ta cũng không muốn tới, là tổ sư gia ép bức ta tới.

- Ồ?! - Bách Kiếp lộ vẻ xúc động nói: - Tổ sư gia có hứng thú đối với đại hội lần này?

Bách Linh cười khổ nói:

-Tổ sư gia đối với chuyện đó không hứng thú, chỉ có hứng thú đối với nó. Cho nên mới lệnh cho ta đem cái đầu xương già này bôn ba khắp nơi, đi thử thời vận xem có thể tìm được nó hay không.

Bách Kiếp nghiêng đầu sang, cảnh giác nhìn Bách Linh, hỏi:

- Tổ sư gia muốn tìm nó làm gì? Trừ ma vệ đạo? Đại nghĩa diệt thân? Hay là tự mình thanh toán môn hộ?

Bách Linh cười nói:

-Đệ không cần phải cảnh giác cao như vậy, tên đồ đệ bảo bối này của ngươi ngay cả tán tiên cũng dám đánh, thiên hạ này còn có điều gì mà nó không dám làm đây.

Bách Kiếp dường như nhớ đến điều gì, hỏi:

-Hơn bốn năm trước, ở trên Thiên sơn vị tán viên đấu pháp với Tử Vũ...

Bách Linh phất phất tay ngắt lời nói:

-Đệ yên tâm, không phải là tổ sư gia. Nói đến chuyện này đệ còn phải cám tạ tổ sư gia lão nhân gia người, nếu không phải là tổ sư gia chạy đến kịp thời, đồng thời đánh lui tán tiên gọi là Phong Xử gì đó thì đồ đệ bảo bối của ngươi đã sớm không còn mạng rồi.

Bách Kiếp sắc mặt khẽ biến, nói:

-Chuyện đó như thế nào?

Bách Linh lập tức đem những việc nghe được từ tổ sư gia nhất nhất nói ra, sau đó lại nói:

-Đệ cũng không cần lo lắng quá mức, tổ sư gia ngay từ đầu căn bản là không muốn thương tổn Tử Vũ. Chỉ là, nghe nói có một đệ tử tu luyện mới

https://thuviensach.vn

vài năm mà đã có thể tạo nên oanh động như vậy trong thế gian, mới không nhịn được đi ra xem thử, sau khi người nhìn thấy Tử Vũ, liền phát hiện ra tiềm lực vô hạn của nó, là nhân tài có thể đào tạo, lúc này mới nổi lên lòng yêu mến kẻ tài, ra lệnh cho ta nhân cơ hội này ra ngoài tìm nó. À, đúng rồi, còn có Từ Ngạo Thiên kia nữa, cũng được tổ sư gia nhìn trúng, nó sau khi trở về núi tổ sư gia vẫn một mực ở trong tối dậy nó, làm cho công lực của nó tăng lên vùn vụt.

Bách Kiếp trên mặt lộ ra vẻ xúc động, có thể được" quái vật" trong truyền thuyết nhìn trúng, còn tự thân dậy dỗ, xem ra Từ Ngạo Thiên phúc trạch thâm hậu, còn đồ đệ của mình thì vận khí không được tốt như vậy. Nghĩ đến đây, Bách Kiếp nhất thời buồn bã.

Bách Linh tựa hồ không nhìn thấy biểu tình của Bách Kiếp, tiếp tục nói:

- Tổ sư gia từng nhận xét về hai đứa trẻ này với ta, đệ có biết lão nhân gia người nói như thế nào không?

Bách Kiếp thản nhiên nói:

- Người nói như thế nào?

Bách Linh cười nói:

- Người nói hai đứa nó đều là quái vật. Phương Tử Vũ vài năm nay thì không biết, nhưng năm đó có thể ở trong tay Phong Xử tán tiên một đường đánh lên đến đỉnh Thiên sơn, mặc dù Phong Xử không có tâm muốn giết nó, nhưng chỉ bằng phần công lực này cũng đủ để cho Tử Vũ ngạo thị thiên hạ.

Bách Kiếp vẻ mặt đắc ý, giống như là đang nói, ngươi cũng không nhìn xem đó là đồ đệ của ai.

Bách Linh cười tiếp tục nói:

- Người nói Phương Tử Vũ giống như một con sói hoang cô độc, lạnh khiến cho người ta khó có thể đến gần, thêm vào đó nó có được ý chí mà người thường không thể có, cuối cùng sẽ trở thành ngọc quý. Đáng tiếc sát tâm quá nặng, nếu không kịp dẫn dắt gia nhập chính đồ sợ rằng

sẽ nhập ma đạo. Còn Từ Ngạo Thiên kia, đệ biết không, tổ sư gia nói hai đứa trẻ này đều thoát khỏi con đường tu chân, đi trên một con đường tu

https://thuviensach.vn

luyện khác, Từ Ngạo Thiên bây giờ tuyệt không yếu hơn sư thúc lão nhân gia người.

- Cái gì? - Bách Kiếp hô lên: - Từ Ngạo Thiên không yếu hơn sư thúc?

Bách Linh gật đầu nói:

- Không chỉ Ngạo Thiên, tổ sư gia nói nếu bốn năm này Tử Vũ vẫn kiên trì tu luyện như trước, chắc chắn cũng giống như Từ Ngạo Thiên, đều tiếp cận đến Đại Thừa kỳ cảnh giới.

Bách Kiếp hít sâu một ngụm khí lạnh, trong đầu chỉ có một cái ý nghĩ: Thật sự là quái vật.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Từ Ngạo Thiên Đích Tiên Khí (Thượng) . . .

Từ Ngạo Thiên đã uống rất nhiều rượu, đáng lẽ chút rượu này căn bản không thể làm nó say, nó có thể vận khí đem hơi rượu bức ra. Nhưng trận vui vẻ, náo nhiệt này thật lâu, rất lâu rồi chưa được trải qua, hơn nữa từng khuôn mặt quen thuộc gợi cho nó nhớ lại từng người từng người một vô cùng rõ ràng, cuối cùng uống đến say túy lúy.

Lăng Nguyệt đang ngồi trong phòng trò chuyện với Kim Mê, không hề hay biết tiệc rượu bên ngoài đã sớm kết thúc. Sau khi từ chối quan binh đỡ hắn trở về phòng, hắn một mình một người sờ soạng từng bước nghiêng ngả đi về phía trước.

Đột nhiên, một cỗ cảm giác quen thuộc nổi lên trong lòng, đó là cảm giác huyết mạch tương liên, lúc này Từ Ngạo Thiên cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn mấy lần, bởi vì hắn rất quen thuộc loại cảm giác này.

Không thông báo với bất kỳ kẻ nào khác, hắn lập tức vọt vào trong sân, triệu xuất ra phi kiếm bay thẳng lên trời.

Bách Kiếp và Bách Linh đang trò chuyện với nhau đồng thời nhíu mày.

Bách Linh ngẩng đầu nói: - Là Ngạo Thiên.

Bách Kiếp cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời hỏi: - Đã muộn thế này rồi, nó còn vội vàng đi đâu nhỉ?

Bách Linh lắc đầu nói: - Không biết, có nên đi theo nhìn một chút không?

Bách Kiếp cười nói: - Đi theo nó làm gì, huynh cảm thấy trên đời này còn mấy người có thể làm nó bị thương?

Bách Linh suy nghĩ một lát, sau đó mỉm cười gật đầu.

https://thuviensach.vn

Trên bầu trời, Từ Ngạo Thiên chân đạp phi kiếm, tựa như một đạo điện quang lóe lên ở phía chân trời.

Nơi bọn họ dừng lại nghỉ ngơi là Hội Kê, cách nơi đó không xa là Hội Kê sơn, mà cỗ cảm giác khiến cho máu nóng trong người hắn sôi sục chính là từ phương hướng Hội Kê sơn truyền đến.

Đột nhiên một đạo kim quang chói mắt xông thẳng lên trời, lập tức liền rút lại thành một đoàn xông về phía Từ Ngạo Thiên. Men rượu trong người Từ Ngạo Thiên còn chưa tan hết, cảm giác của thân thể vẫn còn vô cùng tê dại, huống hồ tâm thần của hắn hoàn toàn bị bóng người đang truy đuổi phía sau đoàn kim quang hấp dẫn, từ đó mà xem nhẹ sự thật bản thân sắp va chạm với đoàn kim quang kỳ quái đó.

Người đang truy đuổi phía sau đoàn kim quang quả thật là người hắn quen thuộc, gương mặt quen thuộc đó, khí tức quen thuộc đó, Từ Ngạo Thiên mơ hồ cảm nhận được nước mắt của mình đã không nghe lời tự động chảy ra. Chỉ có điều, người nọ dường như rất lo lắng, hướng về phía hắn hét lớn điều gì đó, còn như người đó nói cái gì, Từ Ngạo Thiên không nghe thấy, nhưng đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau đớn như bị xé rách, sau đó không còn biết gì nữa...

****

-Tử Vũ... - Từ Ngạo Thiên từ trên giường bật người dậy.

“A” một tiếng thét kinh hãi vang lên bên cạnh, sau đó là khuôn mặt vui mừng của Lăng Nguyệt đập vào mắt hắn.

- Từ Ngạo Thiên, huynh rốt cuộc đã tỉnh lại.

Từ Ngạo Thiên ngạc nhiên nói: - Lăng Nguyệt, sao muội lại ở chỗ này? Ta làm sao vậy?

Lăng Nguyệt giả vờ tức giận nói: - Huynh đấy, tối đó uống say, một mình chạy đi, kết quả Bách Kiếp sư bá và Bách Linh sư bá đợi huynh suốt một đêm, huynh vẫn không về, bọn họ cảm thấy không ổn, muốn chạy đi tìm huynh, ai ngờ không biết từ khi nào huynh đã nằm ở trên giường này, hơn nữa toàn thân là máu, tất cả mọi người đều lo lắng muốn chết. Từ đại ca, huynh lần này ước chừng đã nằm hơn nửa tháng rồi đấy.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên gãi gãi đầu nói: - Thật xin lỗi, đã để mọi người lo lắng. Chỉ là, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với ta vậy?

Lúc này, giọng nói của Bách Kiếp đột nhiên vang lên: - Chúng ta cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì đây. - Cửa phòng bị mở ra, Bách Linh, Bách Kiếp, Bách Độ, Bách Thảo và Kim Mê lần lượt đi vào.

Từ Ngạo Thiên vội vàng đứng dậy chào hỏi mọi người.

Bách Kiếp trừng mắt nhìn hắn nói: - Tiểu tử, ngươi thật sự không nhớ chuyện gì đã xảy ra sao?

Từ Ngạo Thiên lắc lắc đầu.

Bách Linh lại hỏi: - Gặp nó có phải không? Là nó làm ngươi bị thương?

Không chỉ Từ Ngạo Thiên, Kim Mê và Lăng Nguyệt ở bên cạnh toàn thân cũng đồng thời khẽ run rẩy.

Bách Linh vội nói: - Chúng ta cũng chỉ là dự đoán. Ngày đó ngươi vội vội vàng vàng chạy đi, sau đó cả người toàn là máu, người đã hôn mê vô thanh vô tức được người ta đưa trở về. Có thể làm cho ngươi vội vàng chạy đi như vậy, lại có thể giấu diếm tai mắt của mấy lão già chúng ta đem ngươi đưa trở về, ta nghĩ chúng ta đoán hẳn là không sai.

Bách Kiếp đi lên vỗ vỗ bả vai Từ Ngạo Thiên, nói: - An tâm nói ra đi, có ta ở đây, ta xem ai dám thương tổn đến đồ nhi bảo bối của ta.

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói: - Con cũng không xác định có phải là đệ ấy hay không.

Mọi người đồng thời sửng sốt, chẳng lẽ Phương Tử Vũ đã đạt đến cảnh giới mà ngay cả Từ Ngạo Thiên cũng không thể xác định?

Từ Ngạo Thiên đau khổ gõ gõ đầu nói: - Ngày đó, con đã uống say, nhưng đột nhiên sinh ra cảm giác đệ ấy ở gần đây, đương nhiên không nghĩ ngợi gì lập tức chạy đi. Lúc đến nơi, dường như có người đang chiến đấu với một đoàn kim quang, đoàn kim quang đó đột nhiên bay về phía con, con lúc ấy không có để ý, chỉ cảm thấy người đó quả thật là rất giống với đệ ấy. Người đó dường như rất nóng vội, liều mạng đuổi theo phía sau đoàn kim quang hướng về phía con hét lên điều gì đó, chỉ là khoảng cách quá xa, con không nghe thấy. Sau đó, đột nhiên lồng ngực đau đớn, con không còn biết gì nữa.

https://thuviensach.vn

- Là nó! - Bách Kiếp đột nhiên mừng rỡ hô to, nói: - Nhất định là nó. - Sau đó lại trừng mắt nhìn Bách Linh một cái, dường như muốn nói, ta sớm nói qua đồ đệ của ta không phải là loại người đó.

Mọi người có mặt ở đây, ngoại trừ Bách Thảo, tất cả đều lộ ra vẻ vui mừng, vốn băn khoăn dự đoán ban đầu là nó làm Từ Ngạo Thiên bị thương lúc này đã biến mất. Còn lại, chỉ có vui mừng vì sự xuất hiện của người đó sau bốn năm mất tích.

Bách Linh thở dài nói: - Xem ra chắc hẳn là nó rồi, cũng chỉ có kẻ cuồng vọng như nó mới dám một thân một mình chạy theo thu phục tiên khí.

- Tiên khí? - Từ Ngạo Thiên sửng sốt chốc lát, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hiển nhiên của tất cả mọi người trong phòng, rõ ràng là sớm đã biết việc này. Không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ đoàn kim quang mà Phương Tử Vũ truy đuổi lúc đó chính là tiên khí? Bọn họ làm sao biết được Phương Tử Vũ đi thu phục tiên khí?

Dường như đoán được ý nghĩ trong đầu của Từ Ngạo Thiên, Bách Linh chỉ vào vùng đan điền của hắn nói: - Ngươi trước tiên nhìn xem trong cơ thể có thêm vật gì không?

Từ Ngạo Thiên ngơ ngác một lát, sau đó theo lời nói của lão khoanh chân ngồi xuống, đem tinh thần hoàn toàn chìm vào trong cơ thể.

Bởi vì đồng thời tu luyện quỷ đạo và tu chân thuật, Từ Ngạo Thiên cũng giống như Phương Tử Vũ, trong cơ thể đồng thời tồn tại hai loại chân khí khác nhau. Chỉ là hai loại chân khí này của hắn không bài xích lẫn nhau giống như Phương Tử Vũ, hai đoàn chân khí này không những không bài xích mà còn hỗ trợ lẫn nhau. Cho nên ở một cái góc độ khác có thể nói Từ Ngạo Thiên may mắn hơn, bởi vì Băng Tinh Ngọc Phách đã sớm cùng thân thể đồng hóa, lấy nó làm vật dẫn cho nên không phát sinh tình huống hai loại chân khí liều mạng đánh nhau. Không giống như Phương Tử Vũ, ngày đó vì ổn định chân khí trong cơ thể mà thiếu chút nữa đem cái mạng nhỏ vứt bỏ.

Hai đoàn chân khí vẫn như cũ yên lặng xoay tròn trong tử phủ, nhưng Từ Ngạo Thiên kinh ngạc phát hiện ra ở giữa hai đoàn chân khí không biết từ lúc nào có thêm một thanh cổ kiếm làm từ đồng đen, hình dáng kỳ lạ,

https://thuviensach.vn

đang trôi nổi ở đó. Trên cổ kiếm dường như có một cỗ lực lượng nhu hòa nhưng lại tràn ngập tính bộc phát, làm cho Từ Ngạo Thiên cảm thấy rất thoải mái. Mà thanh cổ kiếm đó dường như cũng cảm giác được tình cảm thân thiết mà Từ Ngạo Thiên truyền đến nó, một cỗ kim quang nhu hòa từ trên thân cổ kiếm tỏa ra, chầm chậm vây lấy ý thức của Từ Ngạo Thiên.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Từ Ngạo Thiên Đích Tiên Khí (Hạ) . . .

Tựa như được tắm táp trong ánh mặt trời ấm áp, lại giống như dạo chơi trong thiên địa mênh mông, Từ Ngạo Thiên lúc này cảm thấy vô cùng thoải mái, thật hi vọng cả đời này được ở lại nơi này không muốn tỉnh lại. Đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên một bóng người, điều này kinh động không phải là nhỏ, chẳng lẽ trong lúc mơ mơ màng màng hắn đã đoạt đi vật mà Phương Tử Vũ muốn? Vậy Phương Tử Vũ phải làm sao bây giờ?

Đã không còn loại vui mừng khi bắt đầu có được tiên khí, buồn rầu, hối hận trào lên trong lòng. Thần thức của Từ Ngạo Thiên chậm rãi lui ra ngoài, ôm đầu buồn bực.

Một bàn tay dịu dàng đặt lên bả vai hắn, không cần nhìn cũng biết là Lăng Nguyệt. Không hổ là người đã đi theo Từ Ngạo Thiên mười năm, Lăng Nguyệt dường như biết được hắn đang buồn bực chuyện gì, một giọng nói cũng dịu dàng như vậy an ủi nói:

- Huynh ấy sẽ không trách huynh đâu, nếu không đã không chữa thương cho huynh, còn mang huynh trở về nữa.

Từ Ngạo Thiên đau khổ nói:

- Đệ ấy không trách ta, nhưng ta tự trách bản thân mình, ta lại đi tranh đoạt đồ vật với đệ ấy.

Lăng Nguyệt dịu dàng nói:

- Nếu không thì cứ coi như do huynh tạm thời bảo quản vậy, sau này gặp lại, sẽ đem trả cho huynh ấy là được rồi.

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Không thể nào, tiên khí một khi nhận chủ, trừ khi chủ nhân chết đi, nếu không được nó đồng ý ai cũng không thể lấy đi.

- Vậy thì chứng tỏ đây là ý trời, ý trời muốn để cho huynh có được kiện tiên khí này, huynh ấy chắc chắn sẽ không cùng huynh so đo. Dùng câu nói của huynh ấy, khụ khụ... - Lăng Nguyệt ho khan hai tiếng, cố ý làm giả giọng điệu của Phương Tử Vũ, nói: - Tiên khí sao, đệ vơ tay một phát là được một đống lớn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, huynh chỉ cần lấy đi là được rồi.

Giọng nói quái dị không âm không dương của Lăng Nguyệt làm cho mọi người trong phòng cười nghiêng ngả, Từ Ngạo Thiên cũng phải bật cười, không khí khác lạ tức khắc giảm đi rất nhiều.

Kim Mê vừa bực mình vừa buồn cười, nói:

- Huynh ấy sẽ không nói như vậy đâu, huynh ấy nhiều lắm cũng chỉ nói’Không có gì, tặng cho huynh. ’ hoặc là nói’Đệ có tiên khí rồi, kiện này vốn là giúp huynh chuẩn bị. ’ loại lời ngắn gọn vậy thôi.

Mọi người lại cười to một trận, Kim Mê dường như cũng biết bọn họ đang cười điều gì, khuôn mặt lập tức đỏ hồng.

Bách Kiếp cười nói:

- Xem ra, ngươi thậm chí còn hiểu rõ đồ đệ của ta hơn một kẻ làm sư phụ như ta đây.

Kim Mê lúng túng nói:

- Không phải vậy đâu, chỉ là con... con...

- Được rồi, được rồi. - Bách Độ giúp Kim Mê giải vây, hòa giải nói: - Chúng ta lưu lại đã lâu như vậy rồi, bây giờ Ngạo Thiên đã tỉnh, mọi người liền chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta lập tức xuất phát, nếu không thật sự sẽ không đến kịp.

Mọi người đều gật đầu, Bách Độ lại nói:

- Về chuyện của Tử Vũ, mọi người đừng ai nói ra ngoài. Ngạo Thiên, con cũng chỉ nói bản thân luyện công quá vội, luyện lạc chân khí mới phải nằm trên giường nửa tháng.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

- Đã biết, sư thúc.

https://thuviensach.vn

Bách Kiếp gật đầu nói:

- Bây giờ biết được tiểu tử này binh an vô sự, trong lòng ta cũng yên tâm hơn, hiện tại cũng nên toàn lực chuẩn bị cho luận võ đại hội lần này.

Bách Linh cười mắng:

- Hóa ra, trước đây người còn không toàn tâm toàn ý?

Bách Kiếp cười nói:

- Đệ sở dĩ muốn đi chuyến này, nguyên nhân còn không phải giống với sư huynh sao.

Bách Độ lắc lắc đầu, từ khi đoán được Phương Tử Vũ còn sống, hai lão già này suốt ngày trêu chọc lẫn nhau, có điều là tâm tình của bản thân nàng cũng tốt hơn rất nhiều. Dường như nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nói với Từ Ngạo Thiên:

- Đúng rồi, Ngạo Thiên, đoạn thời gian hôn mê này, hoàng thượng của chúng ta thực là nóng vội muốn hỏng mất, ngự y của cung đình liên tục không ngừng được phái đến. Một lát nữa con nên phái người mang tin trở về cho hắn, nếu không hắn sẽ không yên lòng.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Hắn đương nhiên phải nóng vội rồi, nếu con thật sự xảy ra chuyện gì, kẻ đáng bị hoài nghi nhất chính là hắn. Thử nghĩ xem, hắn vì ngôi vị hoàng đế mà có thể phát động Huyền Vũ môn binh biến, hiện tại trong triều đình còn có một bộ phận là tâm phúc của con, vì củng cố địa vị, trái tim độc ác của người này thật sự có thể phái người tới giết con cũng không chừng.

Lăng Nguyệt biến sắc nói:

- Hắn sẽ không thật sự làm như vậy chứ?

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Sẽ không, nếu không ta đã không chọn hắn làm hoàng đế. Trước tiên không nói tính cách của người này sẽ không làm như vậy, nếu hắn thật sự làm như vậy chứng tỏ hắn thập phần ngu ngốc, Đại Đường vương triều huy hoàng lập tức sẽ tan rã.

Kim Mê rõ ràng không hiểu việc triều chính, tò mò hỏi: - Vì sao?

Từ Ngạo Thiên giải thích, nói:

https://thuviensach.vn

- Phương nam là ta tặng cho hắn, từ một phương diện nào đó mà nói, ta còn là ân nhân của Đại Đường, nếu ta chết đi, ngoại trừ những kẻ tâm phúc nhất bên người hắn ra, những người còn lại đều sẽ ly tâm, càng không nói đến đám thủ hạ cũ của ta.

Lăng Nguyệt vội hô lên:

- Chẳng trách được hắn nóng ruột như vậy, huynh mau đi làm sáng tỏ giúp hắn đi, nếu không có thể dẫn đến đại loạn mất.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Không có gì, chỉ cần ta đi ra ngoài lộ ra vẻ mặt rạng rỡ, trường phong ba này lập tức ngưng lại thôi. Lại nói, hoàng thượng bên kia cũng không cần chúng ta phải lo lắng, nếu ngay cả một điểm thủ đoạn hắn cũng không dùng, căn bản là ngồi không được vị trí như ngày hôm nay.

Bách Kiếp gật đầu nói:

- Nhưng ngươi vẫn nên mau chóng dẹp yên chuyện này đi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu có kẻ lợi dụng thổi phồng chuyện này lên, vậy thì thời kỳ thái bình vừa mới xuất hiện liền xong rồi, dân chúng lại phải rơi vào trong chiến hỏa.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

- Vâng, sư bá, con lập tức đến huyện phủ, để cho Tri huyện lập tức phái người đi thông báo cho hoàng thượng.

Lăng Nguyệt nói:

- Huynh mới tỉnh lại, nên nghỉ ngơi một chút trước đã, cũng không vội trong nhất thời nửa khắc.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

-Không cần, ta đã không việc gì nữa.

Nói xong lập tức từ trên giường nhảy xuống, đi thẳng ra ngoài. Thiết Huyết vệ vẫn luân lưu thủ ở ngoài cửa trong nửa tháng thời gian Từ Ngạo Thiên hôn mê, lúc này nhìn thấy Từ Ngạo Thiên khỏe mạnh xuất hiện, giữa họ đương nhiên là không tránh được một phen cười nói vui vẻ.

Tri huyện sau khi nhìn thấy Từ Ngạo Thiên thì vô cùng vui vẻ, biết rằng cái mũ quan trên đầu mình coi như là được bảo vệ, nếu Từ Ngạo Thiên thật sự xảy ra chuyện gì, đừng nói là mũ quan của hắn, ngay cả cái đầu của hắn

https://thuviensach.vn

sợ rằng cũng sẽ không được đảm bảo. Tức thì không suy nghĩ nhiều, lập tức sai người phi ngựa mang thư chạy về kinh thành.

Mấy ngày sau, Đường Thái Tông Lý Thế Dân mặt mày khổ não đang ngồi trên long ỷ, sau khi thu được tấu chương của Tri huyện lập tức từ trên long ỷ nhảy dựng lên, sai người khẩn cấp triệu tập tất cả văn võ bá quan lập tức lên điện, đồng thời trong lòng chửi lớn:" Tên khốn này, đang yên đang lành đi luyện công làm gì, đi lạc chân khí cái gì chứ, thiếu chút nữa bị hắn hại chết rồi."

Một hồi phong ba vô hình cứ như vậy mà ngừng lại, những kẻ có âm mưu muốn nhân việc này đả kích Đường vương triều, còn chưa trồi lên mặt nước thì đã bị chép ép trở về, bởi vì người đời đều nhìn thấy, nam nhân vật chính nọ, Từ Ngạo Thiên dẫn theo hơn ba trăm người trùng trùng điệp điệp một đường đi thẳng về phía Đông Hải, ánh mắt của quần chúng rất sáng, bọn họ chỉ tin tưởng vào sự thực mà bản thân nhìn thấy.

Cho nên một trận phong ba lật đổ Đại Đường triều, đến trong vô hình, đi cũng trong vô hình, mà những kẻ có âm mưu vùi đầu trong nửa tháng khổ tâm tính toán xếp đặt âm mưu cũng tức giận trong vô hình.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Bồng Lai Tiên Cảnh

Tiên Cư Đảo, nằm trên một đảo lớn vùng biển ngoài thành Đông Hải. Bởi vì trên đảo mây mù bao phủ quanh năm, thấy không rõ ràng cảnh vật bên trong, thêm vào đó, phàm là ngư dân đi vào đảo đều không hiểu rốt cuộc bản thân đã đi ra như thế nào, bởi vậy bọn họ nói nơi này là nơi sinh sống của thần tiên, bèn gọi là Bồng Lai tiên cảnh.

Trên thức tế, nơi này chỉ là nơi cư trú của một đại phái ngoài hải ngoại trong tu chân giới, Tiên Cư phái.

Người sáng lập ra Tiên Cư phái là nhân vật đứng đầu một phương trăm năm trước, Đông Hải Thần Ni. Thần Ni không phải là ni cô, chẳng qua là bà ta thích dùng cái danh hiệu này mà thôi. Môn hạ đệ tử của Tiên Cư phái toàn bộ đều là nữ đệ tử trẻ tuổi xinh đẹp, bởi vậy nơi này cũng là nơi mà đám sắc lang của toàn tu chân giới hi vọng được đến nhất, đáng tiếc, bọn họ có sắc đảm nhưng lại không có bản lĩnh, bởi vì Tiên Cư phía ngoại trừ cấm chế vô cùng lợi hại ra thì còn có một tán tiên tọa trấn. Cùng với lão tổ tông của Ngọc Hư cung bất đồng chính là, vị tán tiên này chẳng những không giống lão tổ tông, không thích để cho người thế tục biết đến, ngược lại, để cho môn hạ đệ tử ở khắp nơi truyền bá, muốn cho tất cả mọi người đều biết ở Tiên Cư phái có một đại nhân vật như vậy.

Kỳ thật điều này không phải là ý muốn của vị tán tiên đó, chỉ là bà ta cũng rất bất đắc dĩ. Tiên Cư phái bất luận là nhân kiệt hay địa linh đều là địa phương làm cho nhiều kẻ thèm khát, nếu không có vị tán tiên khiến cho người ta kiêng dè này, chắc hẳn những kẻ đó đã sớm hợp lực đánh chiếm nơi này rồi.

https://thuviensach.vn

Dẫu sao lực hấp dẫn của sắc đẹp thường nhân không thể chống lại, mà Tiên Cư phái này lại là nơi tụ tập của mỹ nữ trong thiên hạ, tùy tiện đi ra một người cũng đủ để gia nhập vào hàng ngũ thiên hạ tuyển mỹ.

Tùy Dương đế Dương Nghiễm đương nhiên cũng được nghe nói về nơi này, năm đó lấy danh nghĩa là tấn công Cao Ly (Triều Tiên ngày nay) phái binh đánh vào Bồng Lai tiên cảnh một lần, chỉ có điều kết quả của một lần này là toàn quân bị diệt. Về sau Dương Nghiễm chưa từ bỏ ý định, muốn một lần nữa phái binh tấn công thì khởi nghĩa nông dân bùng phát. Sau đó trải qua thời kỳ mười năm loạn lạc, mới có cục diện thịnh thế của Đại Đường ngày nay.

Chuyện được tu chân giới chờ đợi nhất chính là đại hội luận võ cứ trăm năm được tổ chức một lần, năm đó quyết định chuyện này là chưởng môn nhân đời trước của các phái, cũng không biết là tại sao, không một ai phản đối tất cả đều đồng ý nơi diễn ra đại hội là trên Bồng Lai đảo. Mà chưởng môn của Tiên Cư phái khi đó cũng không phản đối, trên thực tế, Tiên Cư phái âm thịnh dương suy nghiêm trọng, quả thật là rất cần hấp thu một ít máu mới.

Tiên Cư phái không phản đối môn hạ đệ tử tìm nam nhân kết hợp song tu, ngược lại, còn rất tán thành. Nhưng có một điều kiện duy nhất đó là, những nam nhân kết hợp với đệ tử của Tiên Cư phái nhất định phải thoát ly môn phái của mình, từ nay trở đi sống ở trên Tiên Cư đảo, trở thành một thành viên của Tiên Cư phái. Mỹ sắc là trước nhất, cái gì là đạo nghĩa, trung thành đều có thể vứt bỏ, nam đệ tử các phái nhộn nhịp kéo đến, tiếc là trong số đó người được Tiên Cư phái chọn trúng ít lại càng ít, dù sao nam nhân ưu tú thật sự là quá ít.

Đối với quy củ của Tiên Cư phái, các phái cũng không có lời nào để nói, dù sao điều kiện mà Tiên Cư phái đưa ra cũng quá là dụ người đi. Đệ tử của bọn họ cho dù là được Tiên Cư phái trọn trúng, trên danh nghĩa là đã thoát ly môn phái của mình, nhưng cũng chỉ là thay đổi một cái hoàn cảnh sống mà thôi. Một khi môn phái phát sinh đại sự gì, những đệ tử này và Tiên Cư phái sẽ tận lực giúp đỡ bọn họ, đây cũng là điều kiện kết thành thân gia.

https://thuviensach.vn

Bồng Lai tiên cảnh, quả thật là không sai, đối với nam nhân mà nói, nơi này chính là tiên cảnh.

Khi đoàn người Từ Ngạo Thiên bị dân chúng Đông Hải và các thành xung quanh chạy tới vây quanh," chen chúc" đi tới bờ biển, sau đó lại được đại thủy quân của Lý Đường một đường hộ tống ra đến Bồng Lai đảo, đám người Từ Ngạo Thiên bị cảnh sắc nơi này hấp dẫn thật lớn.

Đoàn người đứng bên ngoài cốc, Bách Thảo hướng về phía vùng mây mù dầy đặc cao giọng hô lớn:

- Ngọc Hư cung Bách Thảo, Bách Kiếp, Bách Độ, Bách Linh mang theo môn hạ đệ tử đến bái kiến chúng vị tiên tử Tiên Cư phái.

- Bách Thảo sư bá quá khen rồi, tiên tử cái xưng hô này chúng tôi không dám nhận. - Một giọng nói như oanh hót vui tai vang lên, sau đó ba bóng người yểu điệu từ trong mây mù đi ra.

Trước mắt mọi người sáng ngời, Tiên Cư phái quả nhiên mỗi một người đều là vưu vật của nhân gian, ngay cả ba vị đệ tử coi giữ cửa tùy tiên đem một người đặt trong thế tục đều thuộc hàng nhân gian tuyệt sắc.

Ba người Vương Thương Hà, Lưu Hải và Thanh Nguyên nhìn thiếu chút nữa là nước miếng cũng chảy ra, Bách Thảo, Bách Linh và Bách Kiếp bởi vì là trưởng bối, ngoại trừ tính lễ phép tượng trưng ra thì chẳng có nhiều ý nghĩ, chỉ thưởng thức một chút mà thôi. Từ Ngạo Thiên từ đầu đến cuối ánh mắt không chút tà ý, còn ba trăm Thiết Huyết vệ cũng chỉ nhìn một cái rồi lập tức thu hồi ánh mắt, khiến cho người ta không thể không tán thưởng nhóm người này huấn luyện có phép tắc. Kỳ thật ba trăm Thiết Huyết vệ này suốt ngày đi theo Từ Ngạo Thiên, lại được thấy qua cấp bậc mỹ nữ như Lăng Nguyệt, chỉ cần không phải là mỹ nữ đặc sắc bọn họ vẫn có lực miễn dịch rất mạnh, nên biết rằng Lăng Nguyệt từng có một lần trang điểm công phu, ngay cả Từ Ngạo Thiên cũng phải nhìn đến phát ngốc. Càng không nói sau khi gia nhập Ngọc Hư cung, còn có Ngọc Hư cung đệ nhất mỹ nhân, Kim Mê thuộc hàng nhân gian tuyệt sắc.

Đối với những người này, ba vị mỹ nữ ngoại trừ đối với Vương Thương Hà, Lưu Hải và Thanh Nguyên ấn tượng không tốt ra, đối với những người

https://thuviensach.vn

còn lại thì đều âm thầm gật đầu. Đắc biệt là vị thiếu niên dáng người khôi ngô, một thân bá khí đứng trên cùng.

Mỹ nữ đứng đầu tự xưng là Tiên Nhan cùng mỹ nữ đứng sau là Tiên Linh và Tiên Nhị, ba đôi mắt tất cả đều dừng lại trên người Từ Ngạo Thiên.

Tiên Nhan hướng về phía Bách Thảo cười nói:

- Các vị dường như là tới muộn nhất, nhưng vẫn được tính là kịp thời, ngày mai luận võ đại hội sẽ được bắt đầu.

Bách Thảo cười nói:

- Trên đường có chút việc trì hoãn, chẳng qua còn tính là tới kịp.

Ánh mắt của Tiên Nhan rơi xuống trên người Từ Ngạo Thiên, cười nói:

- Là bởi vì'Minh Vương''Kiếm Hoàng' Từ Ngạo Thiên luyện công tẩu hỏa nhập ma sao?

Từ Ngạo Thiên nhe răng cười nói:

- Cái danh xưng'Minh Vương' này từ sau khi ta quy hàng Đường Triều đã không còn tồn tại nữa, các vị tiên sử sau này có thể không cần nhắc lại.

Tam nữ" hi hi hi" che miệng cười, Tiên Nhan cười nói:

- Hóa ra'Kiếm Hoàng' các hạ còn không biết, Đường hoàng đế sớm đã nói rõ, 'Minh Vương''Nguyệt Vương' hai cái phong hào đó không hủy bỏ, đồng thời gia phong ngài và'Nguyệt vương''Ma Tôn' Phương Tử Vũ là khai quốc song vương, chỉ cần các ngài có yêu cầu, binh mã toàn quốc vô điều kiện nghe các ngài điều khiển. Nhưng danh phù kỳ thực là chức vị vương gia a.

Từ Ngạo Thiên mỉm cười không nói gì, Lý Thế Dân sau khi đăng cơ lập tức tuyên bố quy định này, đối với tấm lòng nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi của Lý Thế Dân, Từ Ngạo THiên cũng là âm thầm cảm kích. Lại nói, Từ Ngạo Thiên bản thân vốn không thể tiếp tục điều binh khiển tướng, nhưng Phương Tử Vũ thì khác, cừu gia của hắn là cả tu chân giới, nếu như hắn thật sự điều động Đại Đường binh lực tấn công tu chân giới, tương đương với cả quốc gia cùng toàn thể tu chân giới là địch, đối với điều này Lý Thế Dân lẽ nào lại không biết, đối với quyết định và khí phách này của hắn, Từ Ngạo Thiên ngoại trừ cảm phục chỉ có kính nể.

https://thuviensach.vn

Lý Thế Dân quyết định như vậy Từ Ngạo Thiên rất rõ ràng, hắn là bởi vì tạo thế cho Phương Tử Vũ, hắn muốn thông báo rõ với tất cả mọi người, đắc tội Phương Tử Vũ chính là đắc tội với cả một nước, toàn bộ Đại Đường. Bởi vậy, sau khi Lý Thế Dân ban bố điều mệnh lệnh này, đám người vẫn không ngừng tìm kiếm Phương Tử Vũ lập tức giảm đi hơn nửa.

Mà Lý Thế Dân còn là vì Từ Ngạo Thiên, không tiếc đem cả quốc gia làm tiền đặt cược tiến hành một trận cá cược.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tu Chân Vân Tập

Tiên Nhan tam nữ dẫn đám người Ngọc Hư cung đi trong mây mù, cái cảm giác này thật sự giống như đang đi trong tiên cảnh truyền thuyết. Tam nữ dường như đối với Từ Ngạo Thiên cảm thấy rất hứng thú, trên đường đi không ngừng tìm chuyện cùng hắn giao đàm, những người khác, ngược lại, bị bỏ qua một bên. Đối với điều này, mọi người cũng không nói gì, ngoại trừ Vương Thương Hà, Lưu Hải và Thanh Nguyên ba người này thỉnh thoảng xen vào một vài câu, còn có Lăng Nguyệt, sắc mặt có chút khó coi ra thì một đường bình an vô sự.

Tiên Cư phái nằm ở trung ương trên Bồng Lai đảo, do chủ điện rộng lớn vô cùng cho đến vô số phòng phụ và dầy đặc phòng ốc ở phía sau tạo thành. Trên đường đi gặp gỡ vài đội Tiên Cư nữ đồ đi tuần, từng khuôn mặt tuyệt sắc khiến cho mọi người hoa hết cả mắt, âm thầm than thở quả không hổ là địa phương đẹp nhất trên nhân gian. Càng khiến cho ba người Vương Thương Hà buồn bực đó là, những mỹ nữ ngày, ngoại trừ lễ phép thăm hỏi Bách Kiếp bốn vị trưởng lão ra thì tất cả các đôi mắt đẹp đều tụ tập trên người Từ Ngạo Thiên. Dù sao đó cũng là nam nhân trên người mang theo rất nhiều sắc thái truyền kỳ, một kẻ vì bách tính không ngại trở thành bá chủ một phương thế lực, một cái thần thoại bất bại trên chiến trường, một nam nhân cũng vì bách tính mà đem cơ nghiệp trong tay dâng tặng cho kẻ khác. Ở trong mắt mọi người, Từ Ngạo Thiên thần bí, cũng là truyền kỳ. Đương nhiên, so với Từ Ngạo Thiên, còn có một nam nhân cũng là truyền kỳ, thần thoại như vậy. Đáng tiếc, tất cả mọi người đều biết, nam nhân

https://thuviensach.vn

truyền kỳ này không có khả năng xuất hiện ở nơi đây, trong danh sách của Ngọc Hư cung đưa ra trước đó từng có tên của hắn, sau lại bị trừ bỏ.

Cũng bởi cái nguyên nhân này, mới càng khiến cho ba người Vương Thương Hà buồn bực, thầm tức giận bản thân ngày đó tại sao không nghĩ đến chiếm thành lập thế, chỉ biết lưu luyến những nơi trăng hoa, hôm nay danh tiếng đều bị Từ Ngạo Thiên cướp hết sạch. Chỉ là nghĩ thì vẫn là nghĩ, bọn hắn còn không dám đắc tội với Từ Ngạo Thiên, trước tiên không nói ba trăm danh Thiết Huyết vệ sau lưng hắn, chỉ bằng vào thực lực thâm bất khả trắc của Từ Ngạo Thiên đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn hắn rồi. Cho nên, cũng chỉ có thể chửi bới ở trong lòng mà thôi.

Khi đám người Ngọc Hư cung bước vào đại điện một khắc, đại điện vốn đang ồn ào lập tức an tĩnh trở lại, ánh mắt của mọi người đều ngừng lại trên người Từ Ngạo Thiên. Khi ánh mắt của mọi người nhìn về phía thân hình bưu hãn của Thiết Huyết vệ sau lưng Từ Ngạo Thiên, không ít người trong lòng âm thầm chửi thề:” Ta khinh, đi so cái võ thôi cần gì phải phô trương vậy, là luận võ hay là đánh lộn đây.” Chẳng qua, sau đó Bách Linh giải thích nói, ba trăm THiết Huyết vệ này vốn là thân vệ của Từ Ngạo THiên, từ lúc Từ Ngạo Thiên thành lập nên một phương thế lực những người này chưa từng rời khỏi bên người hắn, hiện tại cũng chỉ là tự phát muốn bảo hộ Từ Ngạo Thiên mà thôi, bọn họ cũng không có biện pháp, lúc này mới không ai nói gì nữa. Bởi vì trong ba trăm đôi mắt sắc bén kia, có rất nhiều người đã nhìn ra được ba trăm Thiết Huyết vệ đều trải qua tu chân, mặc dù thời gian không dài, nhưng phối hợp với phong cách không sợ chết đã được bọn họ luyện ra từ vô số trận chiến sinh tử, ai dám tùy tiện đắc tội với đám người điên không sợ chết này. Mỗi một người đều tin tưởng, cho dù đem tay chân của Thiết Huyết vệ tất cả chặt xuống, bọn họ cho dù dùng miệng cắn cũng phải cắn chết ngươi, đây là sự đáng sợ của những kẻ đã trải qua chiến trường, sinh tử đối với bọn họ mà nói đều đã thấy rất phai nhạt.

Vị trí chủ tọa trong đại điện, một vị thiếu phụ ước chừng khoảng ba mươi tuổi, diện mạo tuyệt sắc, đứng dậy cười nói:

- Hoan nghênh các vị Ngọc Hư cung, Bách Độ sư muội, đã lâu không gặp.

https://thuviensach.vn

Bách Độ cười nói:

- Trần Tâm chưởng môn, chúng ta có trăm năm không gặp rồi nhỉ.

Đám người Từ Ngạo Thiên lúc này mới biết, vị thiếu phụ diễm lệ này chính là chưởng môn đương nhiệm của Tiên Cư phái.

Mọi người khách sáo vài câu sau đó mới lần lượt ngồi xuống, đôi mắt đẹp của Trần Tâm dừng lại trên người Từ Ngạo Thiên, mỉm cười nói:

- Vị này chắc hẳn là'Minh Vương' đương triều, cũng là'Kiếm Hoàng' Từ Ngạo Thiên đi?

Từ Ngạo Thiên đứng dậy cung kính nói:

- Ngạo THiên ra mắt chưởng môn nhân.

Trần Tâm cười nói:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, lớn lên nhất biểu nhân tài...

Nói đến đây, đôi mắt xinh đẹp không ngừng quét trên người Từ Ngạo Thiên. Từ Ngạo Thiên thấy vậy toàn thân nổi da gà, ánh mắt đó sao giống như mẹ vợ nhìn con rể vậy, phụ thân của Lăng Nguyệt cũng đã từng dùng loại ánh mắt đó nhìn hắn.

May là Trần Tâm không nhìn quá lâu, lại tiếp tục nói:

- Không nghĩ đến Ngọc Hư cung thật sự là địa phương tốt sản sinh ra nhân tài, trước có'Đao Tôn', sau lại có'Kiếm Hoàng'...

Khi nghe đến'Đao Tôn', đại bộ phận những người đang có mặt ở đây đều tối sầm mặt lại.

Cảm nhận được bầu không khí dị thường, Bách Thảo vội vàng đứng dậy nói: - Khục, Phương Tử Vũ làm những việc khiến cho người oán trời nổi giận, sớm bị Ngọc Hư cung ta gạch tên, sau này gặp lại là địch không phải bạn...

Bách Kiếp hừ mạnh một tiếng, nói: - Đó là các ngươi tự tiện quyết định, ta còn không đồng ý.

Bách Linh đánh mắt với lão, Bách Kiếp quay đầu đi, coi như bản thân không nhìn thấy, Bách Linh cũng không biết phải làm sao.

Lời nói này của Bách Kiếp đã tạo nên một trận náo động không nhỏ, tất cả mọi người đều sớm đã biết Ngọc Hư cung bởi vì sự việc Phương Tử Vũ mà phân thành hai phái, chỉ là Bách Kiếp lại dám ở trước mặt anh hùng

https://thuviensach.vn

trong thiên hạ bảo vệ Phương Tử Vũ, đủ để thấy được địa vị của Tử Vũ trong lòng lão.

Nhìn thấy bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, Trần Tâm ho khan hai tiếng khéo léo đem đề tài chuyển sang chuyện đại hội luận võ vào ngày mai. Tràng diện lúc này mới một lần nữa khôi phục lại bộ dáng ồn ào như trước. Từ Ngạo Thiên đối với những điều này thật không để tâm, cúi đầu suy nghĩ vấn đề của bản thân. Đột nhiên liếc nhìn Vương Thương Hà, Lưu Hải và Thanh Nguyên, ba người này ánh mắt đều dán chặt về phía trước, hắn cũng tò mò ngẩng đầu nhìn theo.

Cái nhìn đầu tiên khiến cho Từ Ngạo Thiên trong nháy mắt đại não tạm thời trống rỗng, trước đó căn bản là không chú ý, lúc này hắn mới nhìn thấy, ở trong đám người phía trước đang đứng hai vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần, trong đó có một người so với Kim Mê còn muốn xinh đẹp hơn vài phần.

Tiên Cư phái vốn là nơi mỹ nữ tụ tập, nhưng mỹ nữ nơi đây cùng với vị mỹ nữ trước mắt này không thể nào sánh bằng. Cô ta tựa như một vị tiên tử không nhiễm bụi bặm chốn nhân gian, bị một đám nam nhân ô uế bao vây, nhưng càng hiện lên vẻ bất phàm của nàng ta.

Vị tuyệt mỹ thiếu nữ đó dễ dàng nhận thấy ánh mắt bên này của Từ Ngạo Thiên, trước tiên nhìn về phía ba người Vương Thương Hà, toát ra thần sắc chán ghét, sau đó lại nhìn về phía Từ Ngạo Thiên, hướng hắn mỉm cười, khẽ gật đầu.

Từ Ngạo Thiên cũng mỉm cười gật đầu đáp lại, những kẻ xung quanh nhìn thấy lại càng thêm đố kỵ, nhưng không dám nói gì, chỉ riêng ba trăm Thiết Huyết vệ đứng thẳng tắp sau lưng Từ Ngạo Thiên, bên cạnh mỹ nữ không ngừng lướt qua nhưng ánh mắt không một tia tà ý, cũng đủ để những kẻ đó phải cam chịu.

Bách Độ hiển nhiên cũng phát hiện ra thiếu nữ nọ gật đầu với Từ Ngạo Thiên, ghé sát tai hắn nhỏ giọng nói:

- Nàng ta là thiên kim của Cửu U sơn trang, từng được Tử Vũ cứ hai lần, Lục Tử Huyên, ngồi ở phía trước nàng ta là trang chủ của Cửu U sơn trang, Lục Kiếm Nam.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên mỉm cười, vì vận khí tốt của Phương Tử Vũ mà cảm thấy vui vẻ. Nhìn biểu hiện vừa rồi của Lục Tử Huyên đối với mình, nguyên nhân chắc hẳn là vì Phương Tử Vũ, yêu người yêu cả đường đi lối về a, bởi vậy có thể thấy được Phương Tử Vũ ở trong lòng nàng vẫn có một vị trí nhất định.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tối Cảm Nhân Đích Cố Sự

Bên ngoài sắc trời vừa tối, các phái sau khi trải qua vài canh giờ thảo luận cũng dần cảm thấy có chút đói bụng, đương nhiên trong đó đói chỉ một bộ phận người, sau khi đạt đến tích cốc kỳ bình thường sẽ không có cảm giác đói, chỉ cần chuẩn bị một chút hoa quả là được.

Trần Tâm đứng lên nói:

- Các vị, thảo luận hôm nay đến đây ngừng lại. Kế tiếp xin mời các vị đến hậu đường dùng bữa, Trần Tâm chiếu cố không chu toàn mong các vị chưởng môn và trưởng lão tha thứ.

Mọi người đều khách sáo vài câu sau đó dưới sự dẫn dắt của đệ tử Tiên Cư phái đi đến hậu đường.

-'Minh Vương' xin đợi một lát.

Lúc đám người Từ Ngạo Thiên chuẩn bị rời đi thì Lục Tử Huyên vội hô lên. Đám người Bách Kiếp tự nhiên cũng dừng lại, ba người Vương Thương Hà nhìn thấy Lục Tử Huyên không khỏi vừa mừng vừa đố kỵ. Lưu Hải trực tiếp đi lên nói:

- Lục cô nương, xin chào, tại hạ là Ngọc Hư cung Lưu Hải...

Lục Tử Huyên chỉ gật đầu một cái mang tính tượng trưng, rồi đi đến trước mặt Từ Ngạo Thiên. Lưu Hải nhất thời mặt đỏ ửng xấu hổ đứng đó, Vương Thương Hà và Thanh Nguyên thì âm thầm cười trong bụng.

Đệ tử trẻ tuổi của các phái đi qua bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt khác lạ, nhưng không nói gì, cuối cùng vẫn là lần lượt rời đi.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

https://thuviensach.vn

- Lục cô nương, tại hạ chỉ là một tiểu đồ của Ngọc Hư cung, ’Minh Vương’ cái danh xưng này lần sau không cần dùng nữa.

Lục Tử Huyên mỉm cười nói:

-’Minh Vương’ thật đúng là khách khí, nếu vậy sau này gọi ngài là’Kiếm Hoàng’ là được rồi.

Từ Ngạo Thiên cười khổ, bất luận là cái xưng hô nào nghe ra cũng rất kiêu ngạo, điều này cùng với tác phong thấp bé bình thường của hắn không hợp, chỉ có điều lại không thể phản bác được gì, chỉ đành nói:

- Không biết cô nương gọi lại Ngạo Thiên là có chuyện gì?

Lục Tử Huyên sắc mặt ửng hồng, cúi đầu nhỏ giọng hỏi:

- Có... tin tức gì của huynh ấy hay không?

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:

- Ta vẫn luôn tìm kiếm đệ ấy, hoàng thượng thậm chí còn phát động binh mã toàn quốc tìm kiếm khắp nơi, đáng tiếc, bốn năm rồi, thủy chung vẫn không tìm được tin tức của đệ ấy.

Lục Tử Huyên trên mặt lộ ra một tia buồn bã, nói:

-Như vậy, Tử Huyên không làm phiền nữa.

Nói xong hướng về phía Bách Độ bốn người gật đầu một cái, sau đó rời đi.

Sau khi thấy Lục Tử Huyên chỉ hỏi tin tức liên quan đến người đó, sắc mặt của Lăng Nguyệt mới tốt hơn một chút, chỉ là lần này đến lượt Kim Mê sắc mặt khó coi. Bách Độ thấy vậy liền lắc đầu nói:

- Chúng ta đi thôi.

****

Buổi tối của Bồng Lai tiên cảnh lại có một cảnh tượng khác mê hoặc lòng người, mặc dù mây mù vẫn như cũ giăng giăng khắp nơi, nhưng vầng trăng trên bầu trời lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

- Từ đại ca.

Từ Ngạo Thiên đang một mình đứng trong sân ngắm trăng, cũng không quay đầu lại nói:

- Lăng Nguyệt, muội đến rồi.

Lăng Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, khẽ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đang lo lắng cho huynh ấy sao?

Từ Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn nàng, cười nói: - Ngoại trừ Tử Vũ, trên đời này muội là người hiểu rõ ta nhất.

Lăng Nguyệt khuôn mặt ửng hồng, nhưng không nói gì.

Từ Ngạo Thiên lại than thở, nói:

- Huynh lo sợ đệ ấy ngày mai sẽ xuất hiện.

Lăng Nguyệt ngơ ngác hỏi:

- Tại sao?

- Ngày mai là thời điểm các môn phái tu chân trong thiên hạ tụ tập, đệ ấy một lòng muốn báo thù, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này đến tìm manh mối của cừu nhân.

- Báo thù gì? A... - Lăng Nguyệt đột nhiên lấy tay bịt miệng, nói: - Chẳng lẽ tin đồn bên ngoài là sự thật? Huynh ấy đích thật là hậu nhân của Long Thần sơn trang?

Từ Ngạo Thiên gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ chua sót.

- Nhưng mà Long Thần sơn trang đó vì bảo hộ yêu nghiệt hại người, không tiếc cùng anh hùng thiên hạ là địch...

- Không phải như vậy! - Từ Ngạo Thiên đột nhiên hét lớn, vẻ mặt và giọng nói khiến cho Lăng Nguyệt hoảng sợ, bởi vì trong lòng nàng cho đến bây giờ Từ Ngạo Thiên chưa từng nói chuyện kiểu như vậy, bất luận là đối với bằng hữu hay là địch nhân.

Từ Ngạo Thiên cũng phát hiện ra sự thất thố của mình, thở dài một tiếng nói:

- Thật xin lỗi, đã làm muội sợ.

Lăng Nguyệt lắc đầu nói:

- Không sao cả. Huynh nói, tin đồn liên quan đến Long Thần sơn trang ở bên ngoài là giả?

Từ Ngạo Thiên gật đầu, tựa như rơi vào hồi ức nói:

- Năm đó, trang chủ Long Thần sơn trang Phương Hạo Nhiên tình cờ gặp được công chúa yêu hồ Băng Thiến, ông ta và yêu hồ công chúa Băng Thiến vừa gặp đã yêu nhau, hai người bỏ qua mọi định kiến của thế tục nguyện kết làm vợ chồng. Đáng tiếc thế tục không cho phép, nhân yêu kết

https://thuviensach.vn

hợp trời tru đất diệt, phát động tất cả lực lượng một lần đồ sát Long Thần sơn trang...

Lăng Nguyệt chen vào nói:

- Như vậy là nói bọn họ vô tội? Bọn họ thật là đáng thương, chỉ vì có thể đạt được một phần tình yêu chân chính mà gặp phải tình cảnh diệt tộc.

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói: - Sau đó, chỉ còn lại hai yêu hồ người hầu bên người Băng Thiến mang theo Tử Vũ chạy thoát, từ đó quy ẩn sơn lâm, mai danh ẩn tính. Nhưng... - Từ Ngạo Thiên hai đấm nắm chặt: - Nhưng bọn chúng vẫn không chịu buông tha cho Tử Vũ, vẫn đuổi giết tới. Hai người hầu đó vì bảo vệ Tử Vũ, mất mạng đương trường, Tử Vũ bản thân cũng thụ trọng thương, nhưng rốt cuộc thoát được một mạng. Sau đó gặp gỡ ta, khi đó vẫn còn phải ăn xin kiếm sống qua ngày, những ngày đó...

Từ Ngạo Thiên bắt đầu đem chuyện bản thân gặp gỡ Phương Tử Vũ, hai người nương tựa vào nhau, cùng ăn xin sống qua ngày, cuộc sống bữa đói bữa no, thậm chí ngay cả chuyện bọn họ vì có thể ăn được một vài miếng cơm mà tranh phần ăn với chó, từng chuyện từng chuyện một nhẹ nhàng nói ra. Ngoại trừ Lăng Nguyệt sớm đã khóc thành tiếng ra, ở gần đó còn mơ hồ có thể nghe được tiếng khóc thầm không nhỏ.

Từ Ngạo Thiên dường như sớm đã biết, tiếp tục nói hết chuyện cũ của hắn và Phương Tử Vũ, trong đó còn bao gồm cả chuyện hắn từ trong miệng chó giành thức ăn, bị Đại Hắc cắn thương, mà Phương Tử Vũ vì hắn không để ý đến bản thân liều mạng với Đại Hắc.

-... Mãi cho đến khi sư thúc tổ đột nhiên xuất hiện, sau khi cứu ta và Tử Vũ từ trong tay lão Trần, hai người chúng ta từ đó về sau mới bước lên con đường tu chân. - Ngừng lại một lát, Từ Ngạo Thiên lại tựa như vô tận cảm thán, hỏi: - Lăng Nguyệt, muội có biết món ăn ngon nhất trong đời ta là gì không?

Lăng Nguyệt lau nước mắt trên mặt, nói: - Là nồi thịt chó kia sao?

Từ Ngạo Thiên chua sót cười nói:

-Vẫn là muội hiểu ta nhất. Là nồi thịt chó đó, nó là do huynh đệ của ta vì ta, thiếu chút nữa đánh mất tánh mạng làm đại giới đổi lại. Một khắc đó, một bên rơi lệ ăn thịt mà suốt đời ta chưa được mếm qua, một bên âm thầm

https://thuviensach.vn

phát thệ, cuộc đời này, cả đời ta chỉ vì huynh đệ mà sống. Ta sẽ không để cho người ta một lần nữa khi dễ đệ ấy, sẽ không để cho đệ ấy một lần nữa chịu oan ức...

Giọng nói của Từ Ngạo Thiên có chút run rẩy, Lăng Nguyệt dịu dàng xoa lưng hắn, Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

- Ta không sao, chỉ khó chịu một chút mà thôi. Muội biết không, làm trái với lời thề của mình mùi vị của nó đau khổ đến cỡ nào, khi ta nhìn thấy Tử Vũ vì ta, cô độc rời khỏi Đông Hải, trái tim ta thật sự rất đau, rất đau. Một khắc đó, ta thật sự rất muốn buông bỏ hết tất cả, buông tha vùng đất yên bình, dùng hết tất cả lực lượng đi bảo vệ huynh đệ duy nhất của ta.

Lăng Nguyệt lau đi nước mắt nói:

- May là lúc đó huynh không làm như vậy, nếu không khổ tâm của huynh ấy toàn bộ uổng phí rồi.

Từ Ngạo Thiên nhắm chặt hai mắt, trần ngập thần sắc đau khổ, nói:

- Đúng vậy, đệ ấy làm gì cũng đều là vì ta. Cướp thịt của chó cũng là vì ta, diệt Ngọc Hàn cung cũng là vì ta, độc sấm âm tào địa phủ cùng mười tám tầng địa ngục cũng là vì ta, lưu lạc khắp nơi bị người trong thiên hạ đuổi giết cũng là vì ta. Nhưng còn kẻ làm ca ca như ta đây thì sao? Chỉ có thể trơ mắt nhìn huynh đệ của mình mỗi một lần đi vào hiểm cảnh mà bất lực, ta thật sự rất đau đớn.

Lăng Nguyệt một lần nữa gạt đi nước mắt trên mặt, hỏi:

- Từ đại ca, huynh nói huynh ấy diệt Ngọc Hàn cung, còn xông vào âm tào địa phủ cùng mười tám tầng địa ngục chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Từ Ngạo Thiên hít sâu một hơi thở dài nói: - Ngày đó chúng ta vừa mới đánh hạ Đông Hải, sau đó viện quân Từ Viên Lãng chạy đến, ta và Tử Vũ chỉ mang theo hơn trăm tên Thiết Huyết kỵ xông vào đại quân của địch nhân, ta đương trường trọng thương, còn Tử Vũ đại phát thần uy, độc đấu mấy vạn đại quân, chuyện này muội chắc hẳn là biết rồi?

Lăng Nguyệt gật đầu, chuyện này nàng biết rõ ràng nhất, khi đó nàng đứng trên tường thành rơi nước mắt nhìn hai vị anh hùng trong lòng mình rơi vào trận địa của địch quân.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên chua chát nói: - Kỳ thật khi đó ta đã chết rồi...

- Đã chết? - Lăng Nguyệt không thể tin được hô lên.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

- Đã chết, chỉ là Tử Vũ không chịu thua, liều mạng hao hết tu vi toàn thân cũng muốn vì ta kéo dài một hơi thở. Sau đó sư thúc tổ chạy đến, để cho Tử Vũ đến Ngọc Hàn cung mượn'Băng Tinh Ngọc Phách' dùng một chút giúp ta hoàn hồn, càng nói rõ, chỉ có thời gian mười ngày, quá mười ngày, cho dù là thần tiên hạ phàm cũng không cứu nổi ta nữa. Tiếc là, sư thúc tổ ngàn tính vạn tính nhưng lại tính sót một điểm, người đã không nhớ đến tính cách của Tử Vũ, và cừu hận của đệ ấy đối với tu chân giả. Tử Vũ mượn Băng tinh ngọc phách không có kết quả, mà thời gian của ta cũng đã sắp đến hạn, đương trường bất chấp tất cả đại khai sát giới ra tay cướp đoạt, bởi vậy mới tạo thành cục diện của ngày hôm nay.

Bao gồm cả Lăng Nguyệt và người đang nghe lén nọ, không người nào là không gật đầu, hóa ra đây mới là sự thật, cùng'nỗi khổ tâm' của Phương Tử Vũ.

Từ Ngạo Thiên tiếp tục nói:

- Đáng tiếc Tử Vũ trở về chậm mất vài canh giờ, đệ ấy không tiếc đắc tội với cả tu chân giới, cũng không để ý đến an nguy của bản thân vì ta đoạt tới Băng Tinh Ngọc Phách, cuối cùng vẫn là không kịp. Sau cùng, Tử Vũ dứt khoát quyết định một thân một mình xuống địa phủ, vì ta đoạt hồn.

Gần đó đột nhiên" A A" hai tiếng, Từ Ngạo Thiên và Lăng Nguyệt đều nghe ra được đó là thanh âm của Lục Tử Huyên và Kim Mê.

Từ Ngạo Thiên cũng không để ý, tiếp tục kể tiếp chuyện cũ của Phương Tử Vũ, hắn đại náo âm tào địa phủ, cùng diêm vương đánh cuộc, lại độc sấm mười tám tầng địa ngục, cũng đem nỗi khổ phải chịu đựng ở mỗi một tầng địa ngục, tựa như chính mắt nhìn thấy, lần lượt kể ra, những người nghe xung quanh đều không rét mà run, trong lòng đối với những việc làm vì Từ Ngạo Thiên của Phương Tử Vũ mà tăng thêm một tầng kính ý.

Lăng Nguyệt một mực khóc thút thít.

Từ Ngạo Thiên sau khi kể xong chuyện cũ liên quan đến địa ngục, mới nói:

https://thuviensach.vn

- Cuối cùng, Tử Vũ thắng, đệ ấy bằng vào ý chí kinh người của bản thân đem ta từ âm tào địa phủ dẫn trở về, lúc đó ngay cả diêm vương cũng phải bội phục đệ ấy ba thành. Nhưng... nhưng chúng ta vừa mới trở về, liền biết được chuyện Tử Vũ bị hạ Cách Sát lệnh, khi đó Tử Vũ lại một lần nữa vì ta, một thân một mình rời đi, cô độc đối mặt với kết cục bị toàn thiên hạ truy sát. Còn ta... ta một kẻ làm ca ca, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn đệ ấy rời đi... Lăng Nguyệt, có phải ta rất ích kỷ hay không?

Lăng Nguyệt lau đi nước mắt, nức nở nói:

- Không, huynh rất vĩ đại, hai huynh đều rất vĩ đại. Huynh ấy vì huynh không tiếc hết thảy, còn huynh lại vì thiên hạ bách tính, các huynh đều là anh hùng.

- Anh hùng sao? - Từ Ngạo Thiên hốc mắt ẩm ướt, ngẩng đầu nhìn bầu trời nói: - Đệ ấy là anh hùng, nhưng ta không xứng, ta từ trước đến nay chưa làm được việc gì cho đệ ấy cả. Bây giờ... - Giọng nói của Từ Ngạo Thiên đột nhiên trở nên vô cùng kiên quyết: - Ta không còn dân chúng vướng bận, cho nên ta quyết định rồi, ta phải vì bản thân mà sống, vì Tử Vũ mà sống, thoải mái làm những chuyện ta muốn làm, những chuyện ta nên làm. Cho nên, từ giây phút này trở đi, trong thiên hạ nếu còn có người muốn cùng Tử Vũ là địch, vậy chính là địch nhân của Từ Ngạo Thiên ta. Cho dù đánh cho ngọc đá đều nát, ta cũng muốn nhưng kẻ làm thương tổn đến Tử Vũ nỗ lực đại giới! Đây là hứa hẹn của ta đối với đệ đệ.

Sau khi trải qua mười năm chinh chiến, một thế hệ'Kiếm Hoàng' Từ Ngạo Thiên rốt cuộc vứt bỏ hết thảy gánh nặng, lần thiên hạ anh hùng tụ hội trên Bồng Lai tiên cảnh này đưa ra một lời hứa hẹn nặng nhất của kiếp này. Mặc dù chứng kiến chỉ có Lăng Nguyệt, Ngọc Hư cung Bách Kiếp, Bách Độ, Bách Linh, Bách Thảo, Kim Mê, Vương Thương Hà đám người và một đám Thiết Huyết vệ, còn có đám người Cửu U sơn trang và một vài môn phái ở cách một bức tường dỏng tai lắng nghe cùng nữ đệ tử Tiên Cư phái đi ngang qua, nhưng đến ngày hôm sau, khi Từ Ngạo Thiên một lần nữa xuất hiện, thiên hạ anh hùng trong ánh mắt của tất cả mọi người nhìn hắn tăng thêm một tầng kính ý, còn có sợ hãi.

https://thuviensach.vn

- Có lẽ, đây cũng là số mệnh đi. - Lão đạo sĩ ở xa tận Côn Lôn sơn, nhìn quẻ tượng trong tay, lẩm bẩm nói: - Thiên hạ vừa yên bình, tu chân giới lại xảy ra đại loạn.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tử Vũ Tái Hiện, Chấn Nhiếp Thiên. . .

Luận võ hội trường, nằm ở sườn phía đông trên Bồng Lai đảo, bình thường là địa phương để môn hạ đệ tử luyện võ và luận bàn với nhau, nơi ấy vô cùng rộng lớn. Tổng cộng có năm sân bãi, mà đệ tử các phái đến đây luận võ mỗi phái có năm người, cũng phân biệt ở trong mỗi sân bãi tỷ thí, tiến hành thi đấu vòng tròn.

Thi đấu đã tiến hành được ba ngày, tiến vào vòng đấu loại cuối cùng thập cường rốt cuộc cũng xuất hiện.

Hai gã đệ tử của Phật môn Hoa Nghiêm Tông, Hoa Nghiêm Tông không hổ là phật môn đại phái, am hiểu chính là loại pháp bảo phòng ngự, mà nói như Lăng Nguyệt, thực sự là đánh không chết hòa thượng.

Kiếm Tâm Môn cũng có một gã đệ tử tiến vào, còn có hai gã đạo sĩ của Linh Bảo Quan, một vị tuyệt đại tiên tử của Tiên Cư phái, cũng là dung mạo duy nhất ở đây được mến mộ có thể so sánh với Lục Tử Huyên, Tiên Ngữ. Còn có một gã đệ tử của Thanh Phong Giáo, một gã đệ tử của Chiến Thiên Môn. Từ Ngạo Thiên tiến vào thập cường là chuyện trong dự đoán, dù sao hắn cũng có danh tiếng rất lớn ở bên ngoài, nhưng khiến mọi người giật mình chính là tuy rằng sớm biết sự cường hãn của Từ Ngạo Thiên, nhưng tuyệt đối không ngờ tới hắn lại không cần tốn nhiều sức lực đã tiến vào thập cường, mỗi một đối thủ bất luận mạnh yếu đều giải quyết chỉ trong vòng một chiêu, hơn nữa tính toán vô cùng chuẩn xác, chỉ khiến đối thủ ngã xuống đất không đứng lên nổi nhưng lại không bị thương chút nào. Việc này khiến cách nhìn của mọi người đối với Từ Ngạo Thiên tăng lên tới một trình độ trước nay chưa từng có, nhân vật cấp trưởng lão của các

https://thuviensach.vn

phái thậm chí thầm nghĩ, nếu như bản thân chống lại người này có thể hay không kết cục cũng là thua? Thực lực của Từ Ngạo Thiên biểu hiện ra không chỉ khiến mọi người một lần nữa đánh giá lại hắn, mà càng bổ sung thêm cho một người khác, một nam nhân đầy đủ màu sắc truyền kì kia

Khiến mọi người không dự đoán được chính là, người cuối cùng tiến vào thập cường lại là Kim Mê, người mà ngay cả Ngọc Hư Cung cũng không ôm hi vọng. Tu vi của bản thân Kim Mê trong Ngọc Hư Cung chỉ có thể xem như là trung bình, chẳng qua chỉ là rất được Bách Độ sủng ái hơn nữa lại là Ngọc Hư đệ nhất mỹ nữ, mới có địa vị siêu nhiên. Bách Huyền lần này để nàng thay thế vị trí của Phương Tử Vũ ngoại trừ yêu cầu của Bách Độ, cũng là Từ Ngạo Thiên dốc lòng tiến cử, Bách Huyền vốn nghĩ có một Từ Ngạo Thiên cũng đủ, cho nên mới không hề nghĩ ngợi lập tức đồng ý. Thế nhưng ông ta tuyệt đối không nghĩ tới, thực lực của Kim Mê có thể tăng lên tới cảnh giới tiến vào thập cường.

Nói ra thì Kim Mê biết ơn nhất chính là Từ Ngạo Thiên, bởi vì hắn biết rõ cảm tình của Kim Mê đối với Phương Tử Vũ, cho nên thường xuyên chỉ điểm tu vi của nàng, lại càng không tiếc tiêu hao công lực vì nàng mạnh mẽ quán công (truyền công lực), miễn cưỡng ngưng kết Nguyên Anh đạt đến Nguyên Anh kỳ. Một khắc kia làm Kim Mê xúc động rối tinh rối mù, chẳng qua nàng cũng biết Từ Ngạo Thiên làm vậy là vì Tử Vũ, cho nên đối với Từ Ngạo Thiên ngoại trừ cảm kích càng thêm một tầng tôn kính giống như đại ca. Sau khi Bách Độ biết được ngoại trừ vui mừng cho Kim Mê, cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, tên tiểu tử ngốc này. Phải biết rằng, khai đỉnh quán công chính là cực kỳ hao tổn pháp lực, bất luận kẻ nào muốn quán công vì người khác sẽ vĩnh viễn tiêu hao tu vi của mình, đối phương tăng lên càng cao, bản thân hắn tiêu hao cũng càng lớn. Đáng tiếc Bách Độ không biết, Từ Ngạo Thiên cũng giống như Phương Tử Vũ, là một quái vật, qua không bao lâu hai luồng chân khí trong cơ thể sẽ khôi phục trở lại, ngoại trừ so với lúc trước nhỏ một chút.

Đương nhiên, điều này cũng không thể không kể đến nỗ lực của bản thân Kim Mê, mười năm qua nàng vẫn lo lắng cho Phương Tiểu Vũ, muốn vì hắn làm chút chuyện, cho nên khắc khổ tu luyện bất kể ngày đêm, nếu

https://thuviensach.vn

không cho dù Từ Ngạo Thiên cường đại đến đâu cũng không có khả năng thoáng cái đem nàng tăng lên tới Nguyên Anh sơ kỳ cảnh giới.

Người biết rõ chuyện này, chỉ có ba người Bách Độ, Từ Ngạo Thiên và Kim Mê. Lúc trước trong dự đoán của Từ Ngạo Thiên và Bách Độ, Kim Mê chỉ cần không phải sơ ý hoặc là gặp phải cao thủ giống như Từ Ngạo Thiên, tiến vào mười vị trí đầu tiên sẽ không là vấn đề, sự thực cũng đã chứng minh ý nghĩ của bọn họ. Nhìn Kim Mê và Từ Ngạo Thiên song song đi lên đài, cùng thập cường đang tiếp thu ánh mắt tán thưởng của mọi người, trong lòng Bách Độ một trận vui mừng.

Đứa nhỏ, trưởng thành rồi.

Trần Tâm thấy đã không sai biệt lắm, hướng một vị nữ tử chừng bốn mươi tuổi ở bên cạnh gật đầu, nói:

- Đại trưởng lão, bắt đầu đi.

Đại trưởng lão đứng dậy cung kính nói:

- Vâng, chưởng môn.

Sau đó đầu ngón chân khẽ điểm một chút trên mặt đất, thân thể liền nhẹ nhàng bay lên luận võ đài. Chỉ riêng phần công lực lăng không hư độ này đã khiến người xem than thở không thôi.

Đại trưởng lão bay lên luận võ đài, đầu tiên hướng Tiên Ngữ gửi đi một ánh mắt cổ vũ, sau đó nói:

- Các vị trưởng môn, các trưởng lão và tinh anh, trải qua ba ngày nỗ lực, thập cường của lần luận võ đại hội này đã xuất hiện, bọn họ đó là Từ Ngạo Thiên, Kim Mê của Ngọc Hư Cung, Tiên Ngữ của Tiên Cư Phái, Liễu Duyến, Liễu Tâm của Hoa Nghiêm Tông, Cừu Vạn Bình của Kiếm Tâm Môn, Tử Bạch, Tử Lệ của Linh Bảo Quan...

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lẽo không một chút tình cảm đột nhiên rõ ràng truyền tới tai mỗi người:

- Thì ra là Hoa Nghiêm Tông, Kiếm Tâm Môn và Linh Bảo Quan.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm lạnh lẽo này, có sáu người đang ngồi đột nhiên đứng lên, phân biệt là chưởng môn Tiên Cư Phái Trần Tâm, Ngọc Hư Cung Bách Kiếp, Bách Linh và Bách Độ, còn có Lục Tử Huyên của Cửu U sơn trang và Lý Hoa Mỹ của Ngọc Kiếm Môn. Mà trên đài lại có ba người

https://thuviensach.vn

cũng đồng thời run rẩy dữ dội một chút, phân biệt là Từ Ngạo Thiên, Kim Mê và Tiên Ngữ.

Đại trưởng lão sắc mặt trầm xuống, quát hỏi:

- Là ai dám xem thường anh hùng thiên hạ náo động hội trường.

- Anh hùng? Hừ!

Thanh âm lạnh lẽo kia khinh thường cười một tiếng.

Tiếng cười nhạt khinh thường kia đã khơi dậy'Dân phẫn' (sự phẫn nộ của dân chúng), không ngừng có người lớn tiếng chửi bới, nói cái gì có gan thì đi ra, nói dấu đầu lòi đuôi không phải là thứ tốt đẹp gì, chỉ có chưởng môn các phái là sắc mặt âm trầm.

- A di đà phật!

Hoa Nghiêm Tông đại tông sư Dục Vong đại sư lớn tiếng niệm phật hiệu, nói:

- Bốn năm không gặp, Ma Tôn vẫn khỏe chứ.

Lời này vừa ra, toàn trường lập tức an tĩnh lại. Đệ tử các phái vừa mới còn đang hăng hái chửi bới lập tức im miệng, còn có mấy người sắc mặt lại càng tái nhợt. Chuyện đùa, người từng mắng Ma Tôn hình như đều đã chết sạch.

Không có trả lời, đột nhiên một cỗ áp lực cực lớn không có dấu vết tràn ngập toàn trường, tất cả mọi người đều cảm thụ được cỗ áp lực cực lớn kia, giống như vạn quân cự sơn đặt ở trên đầu khiến người ta không thở nổi, không ít đệ tử tu vi thấp lại'oa' một tiếng phun ra máu.

Trong đó một nhân vật cấp trưởng lão của một môn phái hét lớn:

- Phương Tử Vũ, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

- Đã đuổi giết ta lâu như vậy, chỉ là đáp lễ mà thôi.

Vừa mới dứt lời, áp lực trong sân đột nhiên biến mất, sắc mặt chưởng môn các phái lúc đỏ lúc trắng, mỗi người tâm trạng hoảng hốt, nhiều người như vậy hợp lực chống lại mà vẫn phải chịu thiệt thòi lớn, có thể tưởng tượng thực lực của Phương Tử Vũ rốt cuộc kinh khủng ra sao. Một ít đệ tử tu vi bình thường sắc mặt đã sớm tái nhợt, lảo đảo lắc lư, mà người tu vi kém một chút đã sớm thổ huyết ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Cảm thụ của trang chủ Cửu U sơn trang Lục Kiếm Nam sâu sắc hơn so với tất cả mọi người, mới vừa rồi phần áp lực lại khiến hắn không cách nào nhúc nhích, ngay cả muốn phân một phần lực lượng bảo hộ nữ nhi bên cạnh cũng không có khả năng. Thế nhưng ngay khi hắn lo lắng, lại bất ngờ phát hiện, Lục Tử Huyên ở bên cạnh hắn vẫn ở nguyên tại chỗ, giống như hoàn toàn không cảm thụ được áp lực, nhưng Lục Thiên Kỳ ở bên cạnh Lục Tử Huyên lại không có may mắn như thế, đã ói ra vài ngụm máu sau đó ngã xuống đất không động đậy. Việc này khiến Lục Kiếm Nam đối với năng lực của Phương Tử Vũ kinh ngạc không hiểu, ở công kích không khác biệt lại còn có thể phân tâm bảo vệ người mà hắn muốn bảo vệ, chỉ riêng phần lực lượng này đã khiến Lục Kiếm Nam theo không kịp. Trong lòng cũng thầm than, may mà lúc trước bởi vì chuyện của nữ nhi nên không có đắc tội với ma đầu này, nếu không Cửu U sơn trang đã xóa tên từ lâu.

Một thân ảnh từ trong mây mù mơ hồ đi ra, mỗi khi hắn bước một bước liền khiến tim của mọi người đập nhanh hơn một chút.

Xa cách bốn năm, Ma Tôn lại xuất hiện.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tử Vũ Và Tiên Ngữ (Thượng)

Bách Kiếp vừa mừng vừa sợ, tuy rằng tối hôm qua đã được Từ Ngạo Thiên nhắc nhở, biết Phương Tử Vũ sẽ không bỏ qua cơ hội này đến tìm kẻ thù báo thù, nhưng ông tuyệt đối không ngờ tới phương thức xuất trận của Phương Tử Vũ lại kiêu ngạo như thế, vừa mới xuất hiện đã chấn nhiếp toàn trường.

Bách Kiếp và Bách Độ đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được sự vui mừng trong mắt đối phương.

Đứa nhỏ, trưởng thành rồi, không cần vì hắn lo lắng nữa.

Toàn trường vô cùng yên tĩnh, không có tiếng kêu sợ hãi cũng không có lời tức giận chửi bới, tất cả ánh mắt đều tập trung ở một nơi, một khuôn mặt anh tuấn vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Trần Tâm cắn chặt răng, dù sao nơi này cũng là địa phương của nàng, nếu có người xảy ra chuyện ở trong Tiên Cư Phái, nàng cũng khó tránh khỏi trách nhiệm. Cố nén kinh hãi trong lòng, hai tay nàng chống trên hai thành ghế muốn đứng lên.

Lúc này, một bàn tay to lớn ôn nhu nhẹ đặt trên vai của nàng, quay đầu nhìn lại, chính là trượng phu của Trần Tâm đang hướng nàng khe khẽ lắc đầu. Ở Bồng Lai tiên cảnh mấy ngày nay, các nam đệ tử đến ở rể trong Tiên Cư Phái cũng đã lần lượt xuất hiện cùng người khác gặp mặt, mà nam tử này đã từng là đệ tử xuất chúng của một đại phái, bây giờ là trượng phu của Trần Tâm- Vọng Hải.

Vọng Hải chậm rãi đứng lên, Trần Tâm sắc mặt khẽ biến, vội vàng kéo tay hắn lại hướng hắn khẽ lắc đầu. Vọng Hải khẽ cười cười, nhẹ nhàng vỗ

https://thuviensach.vn

vỗ cánh tay của nàng, đang chuẩn bị hướng Phương Tử Vũ đi đến.

Đúng lúc này, ba trăm Thiết Huyết kỵ đi theo Từ Ngạo Thiên đến đây không hẹn mà cùng quỳ trên mặt đất, đồng thanh hô to:

- Tham kiến Nguyệt Vương điện hạ.

Vọng Hải chấn động, cùng Trần Tâm và người đứng đầu các phái sắc mặt nhất thời vô cùng khó coi. Bọn họ thiếu chút nữa đã quên lời thề tối hôm trước của Từ Ngạo Thiên, có người sâu không thể lường này và thêm vào ba trăm Thiết Huyết kỵ nhanh nhẹn dũng mãnh, kết quả của ngày hôm nay sẽ vô cùng thảm liệt.

Ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía Từ Ngạo Thiên đứng ở trên đài, chỉ là hắn vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt thậm chí mang theo một chút tươi cười, nhìn không ra được trong lòng hắn suy nghĩ cái gì.

- Đứng lên đi.

Như trước vẫn là thanh âm lạnh lẽo kia:

- Ta không phải là Nguyệt Vương của các ngươi.

Trong đó một gã Thiết Huyết vệ, cũng chính là một người trong" Anh hùng thập nhị vệ" lúc trước sống sót cung kính nói:

- Ngài vĩnh viễn cũng là Nguyệt Vương của chúng tôi, chỉ cần Ngài nói một câu, Thiết Huyết vệ nguyện vì Nguyệt Vương vượt nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ.

- Vượt nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ!

Ba trăm người đồng thời hô to, khiến trong lòng mọi người đều chấn động.

- Đứng lên, không cần các ngươi ra tay.

Phương Tử Vũ chậm rãi đi qua bên người Thiết Huyết vệ, nhìn về phía bốn người Bách Kiếp, hơi gật đầu một cái, chỉ có chính hắn biết, một cái gật đầu kia chỉ là hướng tới Bách Độ.

Khi đi ngang qua bên đài, Phương Tử Vũ dừng bước chân, nhẹ nhàng nói một tiếng:

- Ca.

Từ Ngạo Thiên khẽ cười nói:

- Đi thôi, nhớ kỹ huynh đã nói qua, trời sụp xuống cũng có huynh gánh.

https://thuviensach.vn

- Dạ.

Một tiếng'Dạ' đã bao hàm tâm tình vô hạn, cảm kích, kính trọng, nhớ…

- Phương Tử Vũ.

Vọng Hải rốt cuộc không để ý sự ngăn cản của Trần Tâm, gọi lại Phương Tử Vũ.

Một chân của Phương Tử Vũ vốn đã bước ra chậm rãi thu hồi, xoay người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Vọng Hải hướng phía mình đi tới và Trần Tâm đang theo sát phía sau Vọng Hải. Các trưởng lão của Tiên Cư Phái lo lắng chưởng môn xảy ra chuyện, cũng vội vàng theo sát phía sau Trần Tâm.

Đi tới trước người Phương Tử Vũ, Vọng Hải nhìn thật sâu thiếu niên mới hơn hai mươi tuổi này, kẻ đã sớm nổi danh khắp thiên hạ, cái tên tựa như tử thần trong truyền thuyết. Trầm giọng nói:

- Không biết Ma Tôn đến Tiên Cư Phái chúng ta làm gì?

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:

- Giết người.

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại khiến cho trái tim của tất cả mọi người không khỏi co thắt lại.

Vọng Hải trầm giọng nói:

- Giết ai? Thiên hạ anh hùng sao? Ngươi nên biết, Tiên Cư Phái ta sẽ không tọa sự bất quản (mặc kệ mọi việc) …

Phương Tử Vũ lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu ngươi nguyện ý, ta sẽ thuận tay diệt Tiên Cư Phái.

Tiên Cư Phái mọi người sắc mặt đại biến, Vọng Hải lại càng giận dữ cười to, nói:

- Ta đây sẽ nhìn xem Ma Tôn có phần năng lực này hay không.

- Không được.

Một thân ảnh nhỏ nhắn phóng tới.

- Ngữ nhi, lui ra.

Người tới chính là Tiên Ngữ cùng với Lục Tử Huyên được những kẻ nhiều chuyện gọi là nhị tiên tử, nàng không để ý đến lời nói của Vọng Hải, ngược lại vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Phương Tử Vũ, nhẹ giọng nói:

- Ông ấy là phụ thân của ta, ngươi...

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ nhìn nàng một chút, nói:

- Xem như nể mặt ngươi, ta bỏ qua cho hắn.

Lời này vừa ra, toàn trường lại là một mảnh kinh ngạc, mọi người đều biết Phương Tử Vũ từng hai lần cứu Lục Tử Huyên người được gọi là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ, do đó quan hệ của hai người không giống như bình thường. Nhưng mọi người không nghĩ tới Phương Tử Vũ lại còn quen biết với hải ngoại đệ nhất tiên tử Tiên Ngữ, càng khiến người đố kỵ vận tốt của hắn.

Vọng Hải giận dữ nói:

- Còn không biết là ai buông tha ai.

Trần Tâm vội vàng tiến đến bên tai Vọng Hải, thấp giọng nói một câu. Vọng Hải sắc mặt khẽ biến, quay đầu không thể tin tưởng hỏi:

- Hắn chính là người cứu Tiên Ngữ trong tay con thượng cổ ma thú kia?

Trần Tâm nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này ngay cả các trưởng lão ở bên cạnh cũng đã biến sắc, không nghĩ tới thiếu niên này chính là người có đại ân với Tiên Cư Phái nửa năm trước.

Nửa năm trước, Tiên Cư Phái thu được tin tức, ở trong khu vực Nam Hoang xuất hiện một con thượng cổ ma thú làm hại xung quanh. Nhân vật cấp Thái thượng trong môn, vị tán tiên kia của Tiên Cư Phái vẻ mặt hưng phấn muốn tự thân đi thu phục con thượng cổ ma thú đó, dù sao toàn thân nó đều là bảo bối. Sau khi xác định, trong Tiên Cư Phái quyết định do mấy vị trưởng lão cùng đi trước, lúc đó Tiên Ngữ cũng đòi đi theo, Vọng Hải và Trần Tâm thầm nghĩ đã có tán tiên ở bên cũng sẽ không có chuyện gì, lập tức cũng đồng ý để nàng đi ra ngoài tăng thêm kiến thức. Thế nhưng khi nhóm người này chạy tới Nam Hoang lại phát hiện thượng cổ ma thú kia đã sớm ăn no uống đủ trốn đi tiêu hóa, mọi người một đường tìm kiếm, lại đụng phải một tán tiên đồng dạng là tới tìm bảo. Tán tiên của Tiên Cư Phái và tán tiên kia một lời không hợp, hai người lập tức ra tay, một trận chiến đấu này có thể nói là thiên hôn địa ám, quỷ khóc thần sầu. Cuối cùng vẫn là tán tiên của Tiên Cư Phái thực lực hơn một chút, khó khăn lắm mới đem tán tiên kia trọng thương đuổi đi, nhưng chính bà ta cũng thân thụ trọng thương. Vào lúc này, con thượng cổ ma thú kia lại bị cuộc chiến của hai

https://thuviensach.vn

người lúc trước đánh thức, một đường tìm đến. Tán tiên sau khi bị thương liền ngồi xuống tại chỗ khôi phục, lúc này không thể loạn động bằng không sẽ tẩu hỏa nhập ma. Bốn vị trưởng lão của Tiên Cư Phái chịu trách nhiệm bảo hộ, nhưng dù sao tu vi kém quá nhiều, không được một hồi bốn vị trưởng lão đều vùi thân trong bụng ma thú, chỉ còn lại Tiên Ngữ và tán tiên sợ hãi không biết làm sao.

Tán tiên không thể di chuyển, Tiên Ngữ thực lực lại quá kém, tuy là như vậy, Tiên Ngữ vẫn là xông lên không chút cố kỵ, tán tiên chỉ có thể âm thầm lo lắng. Mới vừa tiếp xúc, Tiên Ngữ liền bị ma thú gây thương tích, tán tiên hoảng hốt, vốn định liều mạng tẩu hỏa nhập ma cũng phải cứu Tiên Ngữ từ trong miệng ma thú. Đúng lúc này, đột nhiên một người toàn thân hắc y, một nam tử cả người tản ra khí tức băng lãnh từ trên trời giáng xuống, không chỉ xuất thủ cứu Tiên Ngữ ra, hơn nữa đại phát thần uy, lấy cái giá cực nhỏ đương tràng giết chết con thượng cổ ma thú kia.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tử Vũ Và Tiên Ngữ (Hạ)

Thực lực của nam tử này biểu hiện ra khiến tán tiên cũng kinh hãi, thầm nghĩ cho dù thời kỳ toàn thịnh của mình không biết có thể liều mạng với hắn hay không, nếu hắn đã vừa ý dung mạo của Tiên Ngữ nổi lên ý xấu thật đúng là tai vạ khó tránh.

Nam tử kia bề ngoại vô cùng trẻ tuổi nhưng lại lạnh như băng, khi nhìn thấy Tiên Ngữ thì sửng sốt một chút, khiến trái tim của tán tiên cũng nhảy đến cổ họng. May mà hắn chỉ sửng sốt một chút mà thôi, lập tức lại khôi phục bình thường, sau đó trợ giúp Tiên Ngữ và tán tiên chữa thương. Khi chữa thương tán tiên lại lần nữa cảm thụ được sự cường đại và bá đạo của hắn, chân khí khổng lồ của hắn chạy vào trong cơ thể bà ta mạnh mẽ chữa trị kinh mạch bị thương, mặc dù thương thế được chữa trị tốt nhưng đau đớn trong đó cũng là khó tả. Chẳng qua nam tử này có thể mạnh mẽ phá tan chân khí hộ mạch của bà lại càng khiến cho sự kiêng nể của bà ta đối với hắn tăng lên một tầng, trong lòng âm thầm quyết định, đời này kiếp này nhất định không thể là địch với hắn. May mà khi nam tử giúp Tiên Ngữ trị thương đã không bá đạo như vậy, không biết là do Tiên Ngữ thụ thương rất nhẹ hay là nguyên nhân khác, tóm lại tán tiên thấy vẻ mặt của Tiên Ngữ không những không có vẻ đau đớn, trái lại mặt lộ vẻ mỉm cười dường như rất hưởng thụ. Một khắc này, tán tiên mới cảm thấy thì ra đằng sau khuôn mặt lạnh lẽo kia còn có một trái tim nóng bỏng. Sau đó nam tử kia lại làm ra một màn khiến hai người bọn họ giật mình, da của thượng cổ ma thú đúng là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, lúc trước bốn vị trưởng lão dùng hết phương pháp cũng không thể làm da của nó tổn thương chút nào,

https://thuviensach.vn

nhưng sau khi trong tay nam tử này biến ra một thanh trường đao đen kịt, da thú vốn là đao thương bất nhập ở dưới đao của hắn lại giống như đậu phụ bị cắt dễ dàng. Sau khi lấy ra một khối thịt ma thú lớn hắn liền muốn rời đi.

Tiên Ngữ hỏi hắn, vì sao chỉ cần thịt? Ngữ khí của nam tử kia vẫn là lạnh lùng nói rất đơn giản, thì ra một vị bằng hữu của hắn bị nhốt đã rất lâu rất lâu rồi, cũng không có ăn qua thứ gì, mấy ngày này đột nhiên muốn ăn thịt cũng chỉ định là thịt của con ma thú này, hắn mới không quản ngàn dặm chạy tới, chỉ vì lấy thịt này mà thôi.

Nam tử nói xong liền biến mất trước mắt hai người, chỉ để lại Tiên Ngữ thất thần và tán tiên bị làm cho một đầu mơ hồ. Sau đó tán tiên thu thi thể của ma thú vào trong trữ vật rồi mang Tiên Ngữ trở về Bồng Lai tiên cảnh, trên đường gặp phải một đám người vẫn không muốn từ bỏ việc truy tung Phương Tử Vũ, những người này kinh ngạc vì dung nhan tuyệt thế của Tiên Ngữ, may mà còn có tán tiên ở bên, ngược lại không xảy ra chuyện gì. Bọn họ vì có thể lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Tiên Ngữ đều'tự đánh trống tự thổi kèn' (tâng bốc bản thân), hai người Tiên Ngữ và tán tiên thế mới biết thì ra bọn họ là người truy sát Phương Tử Vũ. Sự tích kia của Phương Tử Vũ hai người sớm có nghe qua, tán tiên mặc dù đối với sự hiếu sát của Phương Tử Vũ nhìn không quen nhưng cũng không cho phép Tiên Cư Phái tham gia vào loại việc này, Tiên Cư Phái từ xưa đến nay chỉ lo thân mình. Thế nhưng sau khi những người đó lấy ra bức họa của Phương Tử Vũ, tán tiên và Tiên Ngữ sắc mặt đại biến, thì ra là hắn...

Sau khi hai người trở lại Tiên Cư Phái, chỉ nói là được một người không biết tên cứu giúp, biết chân tướng chỉ có Trần Tâm. Cũng từ khi đó, Trần Tâm và tán tiên đều phát hiện sự thay đổi của Tiên Ngữ, thường xuyên ở một mình suy nghĩ đến thất thần, đối với việc ấy Trần Tâm cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Nếu như là một người khác thì tốt, nhưng nữ nhi lại yêu kẻ thù chung của toàn bộ tu chân giới, đây là chuyện nàng tuyệt đối không thể đồng ý. Mãi đến sau đêm Từ Ngạo Thiên tới, Tiên Ngữ khẩn cầu tán tiên cùng nàng đi tìm hắn, dù sao mọi người đều biết, Từ Ngạo Thiên là huynh đệ duy nhất của Phương Tử Vũ. Tán tiên cũng muốn biết nhiều hơn

https://thuviensach.vn

chuyện về hai nam tử truyền kỳ này, dù sao lực rung động mà Phương Tử Vũ đem lại cho bà ngày đó đến nay vẫn khó quên, sau lại bị Trần Tâm cản lại, sau khi không thể lay chuyển được nữ nhi Trần Tâm cũng muốn đồng thời đi tới, ba người liền mang theo vài tên đệ tử tới chỗ mọi người của Ngọc Hư Cung ở. Lại đúng lúc nghe thấy Từ Ngạo Thiên đang kể chuyện xưa...

Chính là một chuyện xưa cảm động nhất thế gian, không những khiến Tiên Ngữ rơi lệ ngay tại chỗ, càng khiến Trần Tâm lúc đó ấn tượng đối với Phương Tử Vũ đã thay đổi rất nhiều. Mà tán tiên sau khi trở về cũng không nhịn được lắc đầu than thở, một mực cảm thán, một người chí tình chí nghĩa kỳ nam tử của nhân gian.

Đối với việc này, Vọng Hải đương nhiên không biết, chẳng qua chuyện xưa của Từ Ngạo Thiên kia đã sớm được mấy tên đệ tử trong phái chính tai nghe thấy bàn tán xôn xao, làm cho toàn bộ nữ đệ tử của Tiên Cư Phái đã qua nhiều ngày vẫn khóc sướt mướt, ngay cả chính hắn cũng vì nhân vật chính trong chuyện xưa mà cảm khái vạn phần.

Cho nên khi Phương Tử Vũ vừa mới xuất hiện, các nữ đệ tử của Tiên Cư Phái trong ánh mắt nhìn hắn đều lộ vẻ hưng phấn, chỉ kém không có cao giọng hét to.

Tuy rằng Vọng Hải sau khi nghe chuyện xưa đúng là có ấn tượng rất tốt đối với Phương Tử Vũ, thậm chí sinh ra đồng tình. Nhưng ở đây dù sao cũng là Tiên Cư Phái, thê tử của hắn thân là chủ nhân nơi này, quyết không thể khiến khách nhân ở đây bị tổn thương, đặc biệt ngày hôm nay là thời gian tu chân giả của các phái trong thiên hạ tụ tập, cho nên hắn chỉ có thể ẩn dấu phần cảm tình này.

Tiến lên trước một bước, Vọng Hải chắp tay nói:

- Thì ra Ma Tôn chính là người lúc trước cứu tiểu nữ và trưởng bối trong phái từ miệng con thượng cổ ma thú, phần đại ân này Vọng Hải thay mặt mọi người Tiên Cư Phái xin cảm tạ.

Nói xong liền cúi người vái một vái.

Câu nói này của Vọng Hải phân chia xử trí vô cùng tốt, vừa có thể công khai cảm tạ ân tình của Phương Tử Vũ, cũng kín đáo để tất cả mọi người ở

https://thuviensach.vn

đây biết, Phương Tử Vũ có đại ân với Tiên Cư Phái bọn họ, nếu như thật sự phát sinh chuyện gì, Tiên Cư Phái bọn họ cũng là ở thế khó xử. Dù sao cũng không thể lấy oán báo ân, làm một tiểu nhân? Mà trên thực tế, Phương Tử Vũ đích thực có đại ân với Tiên Cư Phái. Trước không nói Tiên Ngữ là nữ nhi duy nhất của chưởng môn, chỉ riêng cứu tán tiên đã đủ làm cho toàn bộ Tiên Cư Phái cảm kích vạn phần. Phải biết rằng lực ảnh hưởng của tán tiên kia đối với Tiên Cư Phái, có thể nói Tiên Cư Phái có được địa vị và an bình như ngày hôm nay, tất cả đều là người bên ngoài biết có một nhân vật như thế tồn tại. Nếu như tán tiên xảy ra chuyện gì, trước không nói địa vị của Tiên Cư Phái trong tu chân giới rớt xuống ngàn trượng, bọn họ đầu tiên phải ứng phó chính là những kẻ bất lương mang ý đồ xấu đối với dung mạo xinh đẹp của các nữ đệ tử, chỉ cần một điểm này đã đủ khiến bọn họ đau đầu muốn chết. Cho nên trên ý nghĩa nào đó, Phương Tử Vũ đúng là đã cứu toàn bộ người của Tiên Cư Phái bọn họ.

Lời này của Vọng Hải vừa ra, không khí toàn trường vốn đã khác thường lại càng thêm đặc biệt, cho dù là ai cũng biết chuyện ngày hôm nay rất khó có kết quả tốt. Ban đầu bọn họ còn dựa vào tán tiên trong truyền thuyết của Tiên Cư Phái kia, hôm nay xem ra Tiên Cư Phái có thể đứng ở vị trí trung lập cũng đã rất tốt rồi.

Phương Tử Vũ liếc mắt nhìn Vọng Hải, thản nhiên nói:

- Không cần cảm tạ, chỉ là đi ngang qua.

Dứt lời liền muốn nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

- Ma Tôn… Nguyệt Vương xin chậm đã.

Vọng Hải vội kêu lên.

Phương Tử Vũ chậm rãi xoay người, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo. Vọng Hải cười khổ nói:

- Hôm nay các vị anh hùng làm khách trong Tiên Cư Phái chúng tôi, mà Nguyệt Vương lại là ân nhân của Tiên Cư Phái chúng tôi, vậy... Có thể xin Nguyệt Vương bỏ qua ngày hôm nay không...

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói:

- Ta không rảnh.

https://thuviensach.vn

Vọng Hải cắn chặt răng, không để ý ánh mắt của Trần Tâm và sự ngăn trở của Tiên Ngữ, nói:

- Như vậy, Vọng Hải làm càn rồi. Ta không thể khiến cơ nghiệp ngàn năm của Tiên Cư Phái hủy hoại trong chốc lát…

Phương Tử Vũ tiếp tục đi tới phía trước, cũng không quay đầu lại, nói:

- Tùy ngươi.

Vọng Hải giận quá ngược lại cười nói:

- Được, Ma Tôn cẩn thận.

- Cha, không nên…

Tiên Ngữ vốn định ngăn cản, lại bị Trần Tâm trước một bước kéo qua một bên. Trần Tâm rất hiểu, Vọng Hải là không thể không ra tay, bằng không sau này trong tu chân giới sẽ không có chỗ của Tiên Cư Phái.

Vọng Hải tế ra một kiện pháp khí giống như bánh xe, hai tay rất nhanh kết ấn, quát to:

- Ma Thiên Luân, đi!

Bánh xe to lớn rít lên nhằm hướng Phương Tử Vũ, mà lưng hắn lại vẫn quay về phía Vọng Hải cùng Ma Thiên Luân rất nhanh tiếp cận.

Ngay khi mọi người cho rằng Phương Tử Vũ tự đại như vậy, nhất định phải ăn đòn đau, một tay của Phương Tử Vũ chỉ là nhẹ nhàng vung qua phía sau.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, mặt đất giữa Phương Tử Vũ và Vọng Hải thoáng chốc bị nổ ra một hố sâu lớn, Ma Thiên Luân bay ngược trở lại được Vọng Hải tiếp ở trong tay, mà Vọng Hải cũng đồng thời phun ra một ngụm lớn máu tươi, yếu ớt ngã vào trong lòng Trần Tâm.

Tất cả mọi người xem đều ngẩn người, một chiêu, gần như chỉ là vung tay lên, không chỉ phá Ma Thiên Luân hơn nữa khiến Hợp Thể kỳ cao thủ Vọng Hải bị thương nặng, có thể tưởng tượng, tu vi của Phương Tử Vũ đạt tới một cảnh giới kinh thế hãi tục ra sao.

Không có dừng lại nhiều, Phương Tử Vũ tiếp tục nhằm phương hướng của Hoa Nghiêm Tông đi tới.

Vọng Hải lại phun ra một ngụm máu, cười khổ mà nói:

- Xin lỗi, Vọng Hải tận lực rồi.

https://thuviensach.vn

Không cần hắn nói, người có chút năng lực cũng đã nhìn ra, vừa nãy thanh thế kia, Vọng Hải đích thật là dùng hết toàn lực rồi. Bằng không, sự cắn trả của Ma Thiên Luân cũng sẽ không khiến hắn bị thương nặng như vậy.

Mỗi một bước Phương Tử Vũ bước ra, đều như vạn quân cự chùynặng nề nện ở trong lòng mỗi người.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng cuồng tiếu truyền tới:

- Tiểu oa nhi, bốn năm không gặp, ngươi lại tiến bộ rồi.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt của Phương tử Vũ càng thêm lạnh lẽo, cũng mơ hồ hiện ra vẻ hung ác, lạnh lùng nói:

- Ngươi vẫn chưa chết sao? Ta cũng một mực tìm ngươi, Phong Xử.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đại Chiến Tán Tiên

Trong sương mù nồng đậm một thân ảnh chậm rãi đi ra, già nhưng vẫn tráng kiện, hơi có chút dáng dấp của thần tiên:

- Đạo hiệu của ta ngươi cũng không thể tùy tiện kêu loạn, cũng vì ngươi còn nhỏ, lấy tư cách của ta tương đương ông nội của ông nội ngươi, sau này phải gọi ta là Phong Xử tán tiên đạo nhân biết không.

Từ khi Phong Xử vừa xuất hiện, trong mọi người mừng lo đều có. Mừng đương nhiên là những kẻ muốn giết Phương Tử Vũ, dù sao vừa đến cũng là người có danh tiếng nhất trong tu chân giới, cũng từng đánh qua một trận với Phương Tử Vũ trên Thiên Sơn- Phong Xử tán tiên, xem ra hôm nay tính mạng của bọn họ đã được bảo trụ. Lo lại là những người quan tâm Phương Tử Vũ, những người như Bách Kiếp, Bách Độ, Bách Thảo, Từ Ngạo Thiên, Kim Mê, Lăng Nguyệt, Lục Tử Huyên, Tiên Ngữ và mọi người của Tiên Cư Phái, nhìn sắc mặt của Phương Tử Vũ rõ ràng cũng Phong Xử tán tiên này từng có'quen biết', có lẽ hôm nay một hồi đại chiến là không thể tránh được.

Chẳng qua từ khi Phong Xử xuất hiện, Trần Tâm liền phát hiện, Tiên Ngữ nhìn về phía lão ta lộ ra một bộ dạng cực kỳ phẫn nộ. Khi Trần Tâm còn đang nghi hoặc không hiểu thì Phong Xử cũng đã nhìn thấy Tiên Ngữ, cười to nói:

- Ôi chao, nữ oa nhi, chúng ta lại gặp mặt rồi. Nhớ ta cũng không cần phải nhớ thành bộ dạng như vậy chứ.

Tiên Ngữ khẽ chau mày, tức giận nói:

- Hừ, tên dâm tặc ngươi, ngươi, ngươi chết không được tử tế.

https://thuviensach.vn

Lúc này đến lượt tất cả mọi người nghi hoặc không hiểu, mà Trần Tâm lại bừng tỉnh hiểu ra, thì ra ngày đó tán tiên mà mấy người Tiên Ngữ gặp khi tìm kiếm thượng cổ ma thú lại chính là Phong Xử này. Mà lúc đó Phong Xử đúng là sắc tâm nổi lên, nhìn trúng dung mạo của Tiên Ngữ, lúc này mới phát sinh chuyện cùng Thái thượng tán tiên của Tiên Cư Phái đánh một trận. Nghĩ đến việc này, Trần Tâm trong lòng đối với Phong Xử chỉ có khinh bỉ và căm thù, vì dục vọng của bản thân lão đã hại chết bốn vị trưởng lão của Tiên Cư Phái, hơn nữa tán tiên trong phái và Tiên Ngữ cũng thiếu chút nữa vùi thân trong bụng ma thú, mối thù giữa hai phương đã được thắt lại.

Phong Xử liếm liếm môi cười dâm nói:

- Nữ oa oa, ai bảo ngươi lúc đó không nghe lời, sớm một chút đáp ứng Phong tiên nhân ta, không phải là sẽ không có chuyện gì sao.

Tiên Ngữ khuôn mặt đỏ bừng, cả người phát run, nhưng là tức giận nói không ra lời.

Chẳng qua mọi người cũng mơ hồ đoán được một ít manh mối, không khỏi đối với Phong Xử thêm một phần khinh bỉ.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm già nua nói:

- Thủ hạ bại tướng, còn dám kiêu ngạo như vậy.

Nghe thấy thanh âm này, mọi người của Tiên Cư Phái vẻ mặt đều mừng rỡ, mà Phong Xử lại hừ mạnh một tiếng.

Phía sau người của Tiên Cư Phái lại đi ra một bóng người thấp bé, tuổi chừng trên dưới hai mươi, dung mạo tuyệt mỹ, rất khó khiến người ta đem thanh âm già nua vừa rồi và khuôn mặt non nớt này liên tưởng cùng một chỗ.

Chẳng qua mọi người cũng mơ hồ đoán được thân phận của người này, quả nhiên, ngay khi người này xuất hiện, mọi người của Tiên Cư Phái lập tức khom người nói:

- Tham kiến Thái thượng trưởng lão.

Thái thượng trưởng lão lúc này không có để ý đến bọn họ, chỉ là căm tức nhìn Phong Xử.

Phong Xử cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ôi chao, Thiên Tuệ, nửa năm không gặp rồi. Ta nói nữ nhân các ngươi thật đúng là phiền phức,, lãng phí công lực bản thân bảo trì dung nhan mà làm gì. Chẳng qua ngươi lớn lên quả thực không kém, nếu như ngươi có thể ngậm miệng không nói lời nào, Phong tiên nhân ta cũng cố gắng đem ngươi và nữ oa oa thu làm tiểu thiếp.

Thiên Tuệ cười lạnh một tiếng, thanh âm già nua nói:

- Chỉ sợ ngươi không có mạng mà hưởng thụ.

Phong Xử lắc đầu cười nói:

- Thiên Tuệ, ngươi vẫn còn ngây thơ như thế, ngươi cho là ngươi thật có thể đánh bại ta sao. Ngày đó nếu không phải vì trêu đùa tiểu tử này, đã lãng phí vô ích một phần khí lực của ta thì làm sao lại bị Xuất Thế lão bất tử của Ngọc Hư Cung chiếm tiện nghi, nếu không phải vì Xuất Thế ta bị thương nặng từ trước, ngày đó ngươi và tiểu oa nhi kia đã sớm là người của ta rồi.

Lần này đến lượt người của Ngọc Hư Cung sắc mặt khó coi, Phong Xử rõ ràng làm trò trước mặt bọn họ mắng lão tổ tông của bọn họ là lão bất tử.

Thiên Tuệ giận quá cười to nói:

- Nói đến như vậy, ngươi hiện tại đã có phần năng lực kia rồi?

- Đương nhiên.

Phong Xử cười nói:

- Nói ra thì cũng nhờ có ngươi, khiến ta bị thương tán loạn, kết quả không nghĩ tới lại chạy vào địa bàn của ma thú, đúng lúc ma thú kia lại không ở nhà, bảo bối mà nó trông coi đã trở thành thuốc bổ của ta.

Nói xong vỗ vỗ bụng.

Thiên Tuệ cười lạnh nói:

- Tốt, ta đây liền nhìn xem ngươi hôm nay có năng lực này hay không.

Đúng vào lúc này, một thanh âm vang lên:

- Tiền bối xin chậm đã.

Mọi người nhìn về phía Từ Ngạo Thiên, Từ Ngạo Thiên từ đám đông đi ra, hướng Thiên Tuệ mỉm cười nói:

- Người này vừa mới vũ nhục Thái thượng của Ngọc Hư Cung ta, khẩn cầu tiền bối nhường cơ hội này cho Ngạo Thiên, Ngạo Thiên vô cùng cảm kích.

https://thuviensach.vn

Thiên Tuệ nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, rồi mới gật đầu nói:

- Được, ngươi tự mình cẩn thận một chút.

- Đa tạ tiền bối.

Phong Xử sớm nhẫn nại không được, hắn lần này tới ngoại trừ tìm Thiên Tuệ trả thù, cướp đi Tiên Ngữ người mà hắn đã vừa ý còn muốn tại đây thừa dịp tu chân giả tụ tập là lúc lập uy, không ngờ tới đối phương lại tùy tiện phái ra một đệ tử cấp thấp, đã nói rõ khinh thường hắn. Phong Xử không khỏi tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi đang tìm chết sao?

Từ Ngạo Thiên vẫn là một bộ dáng mỉm cười kia:

- Có lẽ vậy, nhưng...

Sắc mặt trầm xuống:

- Tôn nghiêm của Thái thượng không cho phép vũ nhục.

Đột nhiên, một cỗ khí thế kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn) từ trên người Từ Ngạo Thiên bạo phát ra, chín người trong thập cường khác ở phía sau đều bị khí lãng (sóng khí) kia áp bách, không tự chủ được lui về phía sau.

Phong Xử sắc mặt trầm xuống, sắc mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng. Tất cả mọi người đều đã chấn kinh, chỉ bằng phần khí thế này của Từ Ngạo Thiên đã đủ để cũng tán tiên đánh một trận, bọn họ giật mình chính là Từ Ngạo Thiên tuổi còn trẻ lại có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy. Ngoại trừ Phương Tử Vũ vẫn là bộ dáng lạnh lùng thờ ơ với mọi việc.

Ngay khi khí tức của Từ Ngạo Thiên và Phong Xử đang âm thầm tranh đấu, đè ép mọi người thở không nổi, một thân ảnh bỗng nhiên xen vào giữa ngăn hai cỗ khí tức giao chiến. Vào lúc khí thế giao nhau, Từ Ngạo Thiên và Phong Xử đồng thời chấn động, sau đó kinh ngạc nhìn Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ đứng ở giữa hai người, lạnh giọng nói:

- Ca, lão ta là của đệ.

Từ Ngạo Thiên nhìn hắn một chút, không nói gì, chỉ là gật gật đầu lui về phía sau một bước.

Phong Xử giận quá mà cười, lão đường đường là một tán tiên, hôm nay hết lần này đến lần khác lại bị hai tên mao đầu tiểu tử trêu đùa. Lập tức nổi

https://thuviensach.vn

giận gầm lên một tiếng, hai tay vừa nhấc, một kiện pháp khí hình dạng bình nước từ trong cơ thể xuất ra.

Thiên Tuệ vừa thấy vật ấy nghiến răng nói:

- Lại là tiên khí này.

Ngày trước Phong Xử đích thật là trọng thương chưa lành, cuối cùng toàn bộ dựa vào kiện tiên khí này mới làm Thiên Tuệ trọng thương, bởi vậy Thiên Tuệ nhìn thấy Thủy Bình Tử này mới có biểu tình như vậy.

Phương Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, một thanh trường đao đen kịt theo đó xuất hiện giữa bàn tay được vững vàng nắm trong tay. Thân ảnh thong thả biến mất, sau một khắc không ngờ lại xuất hiện ở bên cạnh Phong Xử, một đao chém ngang. Thủy Bình tự động lấy tốc độ nhanh nhất bay đến chặn trên quỹ tích công kích của Phương Tử Vũ," Ầm" một tiếng nổ kinh thiên, Phương Tử Vũ nhẹ bay về phía sau, mà Phong Xử ở phía trước cũng lảo đảo mấy bước. Chỉ một lần này đã làm mọi người đang xem ngẩn ngơ, đúng là thế lực ngang nhau. Thực ra mạnh như Từ Ngạo Thiên và Thiên Tuệ đều đã nhìn ra, Phong Xử bị thua thiệt.

Quả nhiên, Phong Xử đại nộ huýt dài một tiếng, xoay người đánh tới Phương Tử Vũ. Hai người đều là đấu pháp cực nhanh, người ngoài chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đao quang kiếm ảnh, Thủy Bình lấp loáng. Đa số người tưởng tượng bản thân nếu hoán đổi vị trí với Phong Xử thì thế nào, cuỗi cùng đều kinh hãi phát hiện, thì ra mình ở trong tay Phương Tử Vũ ngay cả một chiêu nửa thức đều không qua được, không khỏi nản lòng thoái chí.

Đột nhiên" Đinh" một tiếng, Phương Tử Vũ lui về phía sau mấy bước dài, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Thì ra Phong Xử thu hẹp đến khoảng cách thích hợp, toàn lực phát động Thủy Bình công kích, cũng không ngờ trên người Phương Tử Vũ lại đột nhiên xuất hiện một kiện áo giáp uy vũ vẫn đỡ được một kích toàn lực của hắn, việc này làm sao không khiến hắn kinh hãi.

Bởi vì Khoái Đao Môn lúc trước bị Phương Tử Vũ tiêu diệt, may mà cao thủ trong môn đều ở bên ngoài lùng bắt hắn, cho nên môn phái này còn chưa chết hết, chẳng qua thực lực cũng là tổn hao nhiều. Bởi vậy cao thủ

https://thuviensach.vn

của Khoái Đao Môn đều ở lại trong môn tận lực phát triển, lần này đến đây đều chỉ là đệ tử cấp thấp, cho nên không ai biết về bí mật tối cao trong môn phái bọn họ, bằng không lúc này nhất định sẽ có người nhận ra áo giáp trên người Phương Tử Vũ kia chính là kiện tiên khí vẫn bí mật cất dấu trong môn phái bọn họ.

Kiện áo giáp này cũng chính là vật được Tôn Ngộ Không gọi là Thiên Quân chiến khải, nó đã cứu Phương Tử Vũ một mạng, chẳng qua cũng khiến hắn khó thở một trận. Ngay lập tức đại nộ, hai tay nắm đao giơ cao quá đỉnh đầu, hai mắt đã biến thành màu xanh biếc, quát to:

- Trảm!

Một đạo quang mang khiến con mắt đau nhức sáng lên, tất cả mọi người bị quang mang này chiếu không mở được mắt, chỉ nghe được Phong Xử hét thảm một tiếng, sau đó rõ ràng cảm giác được cả Bồng Lai đảo rung động kịch liệt.

Qua hồi lâu, khi mọi người lần nữa mở mắt ra, lại kinh hãi nhìn thấy một màn khiến bọn họ suốt đời khó quên.

Phương Tử Vũ vẫn đứng tại chỗ không ngừng thở gấp, chẳng qua trên người hắn một kiện áo giáp uy vũ bất phàm ngược lại có chút dáng dấp của thiên binh thiên tướng hạ phàm. Lúc này Phong Xử đối diện hắn đã không thấy đâu, chỗ Phong Xử đứng chính là một cái rãnh sâu không thấy đáy kéo dài ra tận biển, nước biển theo cái rãnh này phun ra tạo nên một cảnh tượng hùng tráng.

Tất cả mọi người sợ ngây người, phải biết rằng nơi đây cách ngoài khơi chừng ba dặm, vẻn vẹn chỉ là một đao không những chém ra một cái rãnh lớn như thế, lại còn nối thẳng đến ngoài khơi, đây tuyệt đối không ai có khả năng làm. Ngay cả Thiên Tuệ, cũng tự than thở tuyệt không có phần năng lực này.

Áo giáp trên tay và trường đao trong tay chậm rãi lùi về trong cơ thể, Phương Tử Vũ không có tiếp tục thưởng thức cảnh sắc hắn làm ra, chậm rãi xoay người tiếp tục hướng Hoa Nghiêm Tông đi đến.

Chẳng qua lúc này đây, tâm tình của mọi người cùng lúc trước lại hoàn toàn khác nhau. Lúc trước mọi người còn tưởng rằng bản thân có lực liều

https://thuviensach.vn

mạng, hiện tại sau khi xem cuộc chiến của Phương Tử Vũ và Phong Xử tán tiên, mới giật mình sợ hãi phát hiện, hắn muốn giết chết mọi người ở đây thì không khác gì bóp chết một đám kiến.

Đây là thực lực, mà Phương Tử Vũ lúc này đã đạt đến tầng lực lượngcao nhất.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Yêu Hồ, Huyết Tẩy Tu Chân Giới. . .

Không có bất luận cái gì cản trở, Phương Tử Vũ trực tiếp đi tới trước mặt những người của Hoa Nghiêm Tông, lạnh giọng hỏi:

- Hoa Nghiêm Tông?

Dục Vong đại sư lớn tiếng niệm phật hiệu nói:

- Đúng vậy, bần tăng Hoa Nghiêm Tông, Dục Vong.

- Còn nhớ mười chín năm trước, một địa phương ở đông bắc, có hai yêu hồ chết thảm bởi môn hạ của ngươi?

Dục Vong cười khổ nói:

- Nhớ rõ. Việc truy nã dư nghiệt của yêu hồ, môn hạ của Hoa Nghiêm Tông ta quả thực có tham dự.

Ánh mắt của Phương Tử Vũ không hề cảm tình nhìn hắn:

- Minh chủ của các ngươi là ai?

Dục Vong thở dài một tiếng lắc lắc đầu.

- Tốt.

Không có bất luận dấu hiệu gì, trong tay Phương Tử Vũ đột nhiên hắn mang bạo thiểm, đợi khi mọi người lấy lại tình thần thì tổng cộng mười ba người của Hoa Nghiêm Tông kể cả Dục Vong mặt mũi hiền lành, tất cả đều đã đầu một nơi thân một nẻo.

Đối với tình huống bất thình lình này, người của Tiên Cư Phái cũng không cách nào ngăn cản, cho dù bọn họ có thời gian cũng không có năng lực đi ngăn cản cái gì. Một cảm giác sợ hãi nhanh chóng lan tràn trong lòng mọi người...

- Kiếm Tâm Môn?

https://thuviensach.vn

Tên trưởng lão dẫn đội ngũ của Kiếm Tâm Môn không khỏi giật mình một cái, sắc mặt tái nhợt không nói gì.

- Minh chủ là ai?

Đái đội trưởng lão lại một lần nữa run run, nhưng trước sau không có mở miệng.

Hắc mang lại hiện lên lần nữa, Kiếm Tâm Môn mười một người bước lên theo gót đám người của Hoa Nghiêm Tông. Lúc này đây mặc dù mọi người đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn như trước không có cách gì nhìn ra Phương Tử Vũ xuất thủ như thế nào. Trong lòng mọi người đều có chung một ý nghĩ: thời gian bốn năm qua, hắn rốt cuộc là tu luyện thế nào? Hay là hắn đã có kỳ ngộ gì? Vì sao lại có thực lực khủng bố như vậy?

Trưởng lão dẫn đầu đội ngũ của Linh Bảo Quan bởi vì nói chuyện do dự, ngôn từ úp mở, cũng lập tức đi lên con đường hủy diệt. Phương Tử Vũ lại tiếp tục đi về phía Thanh Phong Giáo ở bên cạnh Linh Bảo Quan.

Còn chưa chờ Phương Tử Vũ đến gần, giáo chủ Thanh Phong Giáo lập tức kêu lên:

- Chúng ta lúc trước cũng không có tham dự việc truy sát ngươi, cũng không nhận biết minh chủ gì đó...

Một tiếng nổ vang, mọi người của Thanh Phong Giáo cả người lẫn y phục tất cả đều hóa thành bột phấn.

Bước tiến của Phương Tử Vũ không có dừng lại, tiếp tục hướng mục tiêu kế tiếp Chiến Thiên Môn đi đến.

Đái đội trưởng lão của Chiến Thiên Môn còn chưa nói chuyện, một tên đệ tử đã hét lớn:

- Mẹ kiếp, rõ ràng muốn đuổi tận giết tuyệt, các huynh đệ, dù sao cũng đều là chết, chúng ta liều mạng với hắn.

Có lẽ là thủ đoạn tàn nhẫn của Phương Tử Vũ đã khơi dậy sự phản kháng của mọi người, có lẽ là tác dụng kích động của tên đệ tử Chiến Thiên Môn này, tóm lại sau khi hắn xông lên mấy bước, gần như tất cả mọi người đều xông lên. Lớn tiếng la hét xông về phía Phương Tử Vũ, ngoại trừ Ngọc Hư Cung, Thiết Huyết vệ và Tiên Cư Phái không có động, các môn phái

https://thuviensach.vn

còn lại tất cả đều gia nhập hàng ngũ liều mạng, ngay cả trong thập cường vốn đứng ở trên đài bị hù dọa mộng mị cũng có bảy người vọt tới.

Trong Thiết Huyết vệ ngoại trừ thập nhị vệ đầu lĩnh, những người khác gần như đều chưa thấy qua Phương Tử Vũ, tuy rằng bọn họ đối với hắn vẫn là vô cùng tôn kính, nhưng trong tiềm thức vẫn như trước lấy Từ Ngạo Thiên làm chủ. Cho nên, Từ Ngạo Thiên không có ra lệnh thì bọn họ tuyệt đối sẽ không động, cũng sẽ không tiến lên hỗ trợ. Bởi vì nếu như Phương Tử Vũ thực sự không ngăn cản được những cao thủ này, Từ Ngạo Thiên đã sớm liều lĩnh xông lên hỗ trợ, tuyệt đối sẽ không đứng trên đài nhàn nhã nhìn như vậy.

Người của Ngọc Hư Cung thì không cần phải nói nhiều rồi, ba người Vương Thương Hà lại càng vui mừng bản thân là người của Ngọc Hư Cung. Mặt khác Cửu U sơn trang, Lục Tử Huyên cấp bách lôi kéo tay của phụ thân mình, mà phụ thân của nàng Lục Kiếm Nam cũng không có ý nghĩ dự định ra tay, nói đùa, đó không khác gì muốn chết, dựa vào quan hệ của nữ nhi mình với hắn, Cửu U sơn trang hắn là được bảo trụ rồi? Môn chủ của Ngọc Kiếm Môn Tiễn Bất Bại cũng không có xuất thủ, trái lại mang theo nhi tử của mình và môn nhân nhanh chóng tới gần Cửu U sơn trang... Người của Tiên cư Phái cũng ở thế khó xử, lúc này tán tiên Thiên Tuệ chỉ nói một câu:

- Ta không phải là đối thủ của hắn, ta còn không muốn chết.

Thiên Tuệ đã nói rõ lập trường của mình, có câu nói này của bà, mọi người liền đứng ở một bên không ai tiến lên nữa.

Nhìn biển người giống như đàn kiến ùn ùn kéo tới, Phương Tử Vũ cười lạnh, nói:

- Để cho các ngươi nhìn xem, cái gì mới là tuyệt đối thực lực.

Một tiếng rít thẳng thấu vân tiêu," Ầm!!" Một cỗ khí lãng (sóng khí) kinh thiên từ trên người Phương Tử Vũ bạo phát ra, mái tóc của hắn trong nháy mắt trở nên trắng như tuyết, hai tai trở nên vừa nhọn vừa dài, cao cao đứng ở hai bên, đầu nhọn của tai thậm chí còn cao hơn so với đỉnh đầu. Hai mắt của hắn biến thành màu xanh biếc, con ngươi hình thành một đường thẳng, móng tay của hắn biến thành màu hồng, hơn nữa đầy đủ cả mười

https://thuviensach.vn

móng vuốt đỏ như máu vừa dài vừa nhọn. Một cỗ yêu khí kinh thiên từ trên người hắn phát ra.

Mọi người, bao gồm cả Ngọc Hư, Tiên Cư và mọi người đang công kích đều kinh hãi nhìn một màn này.

Không biết là ai hô to một câu:

- Yêu!

Lại có một người khác nói tiếp:

- Hắn chính là nhi tử của Phương Hạo Nhiên và con yêu hồ kia!

Biển người nhất thời sôi trào, náo loạn, đã nhiều năm như vậy bọn họ lại có thể chiến đấu với một con yêu.

Khóe miệng của Phương Tử Vũ lộ ra nụ cười lạnh lẽo, tu chân giới sau này gọi một nụ cười này của hắn là'Nụ cười của thần chết'.

Không có động tác dư thừa, mười lợi trảo rất nhẹ nhàng đâm vào bên trong cơ thể của một người, lại dễ dàng đem cả người xé thành hai nửa. Tên đệ tử này trước khi chết kêu lên thảm thiết khiến cho mọi người phục hồi lại tinh thần, ngay sau đó, tê (xé) sát tiếp tục…

Địa ngục, ma quỷ, đây là ý nghĩ trong lòng mọi người.

Ở đây không ít nữ đệ tử đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho nôn mửa tại chỗ. Phương Tử Vũ chỉ dựa vào lợi trảo của mình, lại thêm kiện áo giáp đao thương bất nhập kia trên người, trực tiếp xông vào trong biển người. Hễ là nơi hắn đi qua, không có thi thể nguyên vẹn, chỉ có thi khối đầy đất cùng các bộ phận và nội tạng vương vãi khắp nơi.

Mọi người điên cuồng rồi, bất chấp tất cả dùng ra pháp bảo của mình liều mạng công kích, nhưng những pháp bảo này đánh lên kiện áo giáp ở trên người Phương Tử Vũ kia, ngoại trừ tối đa làm bắn ra hoa lửa căn bản ngay cả một vết tích đều không lưu lại. Phương Tử Vũ giống như một con quái vật đánh không chết, ở trong đám người xông ngang đánh thẳng, mọi người rốt cuộc đã biết cái gì gọi là sợ hãi...

Mặt trời lặn về phía tây, ánh nắng chiều đem toàn bộ Bồng Lai đảo chiếu rọi thành một mảnh đỏ tươi.

Không biết là nắng chiều đem toàn bộ luận võ hội trường chiếu thành đỏ rực, hay là máu tươi của luận võ hội trường nhuộm đỏ nắng chiều, trời và

https://thuviensach.vn

đất đã phân không ra màu sắc, ở trong mắt mọi người còn sống, toàn bộ thế giới đều là một mảnh đỏ như máu.

Chiều tà như máu.

Chậm rãi giơ lợi trảo còn đang nhỏ máu lên, Phương Tử Vũ thè đầu lưỡi khe khẽ liếm liếm máu tươi trên móng vuốt, hừ nhẹ một tiếng, yêu hồ chân thân và Thiên Quân chiến khải sớm bị máu tươi nhiễm đỏ trên người chậm rãi biến mất.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên mặt những người còn có thể đứng, mọi người bị ánh mắt lạnh lẽo nhìn đều không lạnh mà run. Ánh mắt của Phương Tử Vũ cuối cùng dừng lại ở phương hướng mọi người của Cửu U sơn trang và Ngọc Kiếm Môn, sau đó cất bước đi về phía bọn họ.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Yêu Hồ, Huyết Tẩy Tu Chân Giới. . .

Nhìn Phương Tử Vũ càng lúc càng đến gần, Lục Thiên Kỳ sớm đã khiếp sợ hai chân mềm nhũn, đái cả ra quần. Lục Tử Huyên sắc mặt bình tĩnh, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay của phụ thân mình, Lục Kiếm Nam thở dài một tiếng, thầm nghĩ, chuyện gì phải đến trước sau gì cũng sẽ đến. Lại quay đầu lại nhìn về phía Tiễn Bất Bại của Ngọc Kiếm môn, mới phát hiện ra Tiễn Bất Bại nguyên bản vẫn luôn đứng cạnh mình, nhưng lúc này lại mang theo con trai của lão chầm chậm lui lại về phía sau, Lục Kiếm Nam âm thầm lắc đầu.

Phương Tử Vũ vừa mới bước đến, Lục Tử Huyên bước lên trước một bước, nói:

- Phương... bỏ qua cho cha ta đi.

Thanh âm rất nhỏ, nước mắt đã sớm tuôn rơi.

Phương Tử Vũ nhìn nàng một cái, trong ánh mắt lạnh như băng chợt lóe lên một chút dịu dàng. Mặc dù chỉ một chút thôi, nhưng đã bị Lục Kiếm Nam bắt được, âm thầm vui mừng tự nhủ, xem ra Cửu U sơn trang được giữ lại rồi.

Quả nhiên, Phương Tử Vũ vượt qua Cửu U sơn trang, đi thẳng về phía Tiễn Bất Bại và Tiễn Trạm ở phía sau.

Nhìn thấy Phương Tử Vũ đi đến, Lý Hoa Mỹ cũng cắn răng đi lên chắn trước người Tiễn Bất Bại.

Tiễn Trạm bị dọa sợ đến nỗi mặt mũi tím đen, run run nói:

- Phương Tử Vũ... tôi... tôi thật sự không dám có ý định với Tử Huyên nữa, tôi còn có thể giải trừ hôn ước với cô ấy,... tha... tha cho tôi đi.

https://thuviensach.vn

Tiễn Bất Bại xót xa nhìn đứa con trai của mình, lão mới vừa rồi không để ý đến thể diện làm tất cả chỉ vì có thể để cho con trai của lão giữ lại được một mạng, vì Tiễn gia kéo dài hương hỏa, nhưng lại không ngờ được con trai của lão lại kém cỏi đến như vậy. Lời nói mới vừa rồi của nó, Tiễn Bất Bại biết rằng, sau này trong Ngọc Kiếm môn con trai mình sẽ không còn địa vị gì nữa. Lúc này đây nghĩ lại thật đúng là xót xa, vì sao trước đây mình cũng không sinh lấy một nữ nhi chứ?

Khẽ thở dài một hơi, Tiễn Bất Bại nói:

- Hoa Mỹ, lui ra đi.

Lý Hoa Mỹ kiên quyết nói:

- Không, sư phụ. Là sư phụ một tay nuôi lớn Hoa Mỹ, hôm nay Hoa Mỹ nguyện vì sư phụ hi sinh tất cả.

Tiễn Bất Bại âm thầm gật đầu, xem ra ông trời còn công bằng, cho lão một đứa con vô dụng, nhưng đã bồi thường cho lão một tên đồ đệ đáng để vui mừng.

Phương Tử Vũ dừng lại trước mặt Lý Hoa Mỹ, ánh mắt chăm chú nhìn Tiễn Bất Bại ở sau lưng nàng, lạnh lùng hỏi:

- Minh chủ là ai?

Tiễn Bất Bại lắc đầu nói:

- Kẻ biết minh chủ cũng chỉ những môn phái có quan hệ với ông ta, đám người chúng tôi chỉ biết có một cái" Trừ Yêu Minh" nhưng không biết được tình huống bên trong của nó. Ma tôn, tôi biết hôm nay kiếp nạn khó thoát, nhưng khẩn cầu ngài buông tha cho con trai và môn hạ đệ tử của tôi, tất cả tội trạng để một mình tôi đến gánh chịu.

- Sư phụ...

- Môn chủ... Đám người Ngọc Kiếm môn đồng thời quỳ xuống đất.

Phương Tử Vũ không để ý đến bọn họ, mà xoay người rời đi, vào một khắc khi hắn xoay người đi, Tiễn Bất Bại hiểu rằng, cái mạng nhỏ của mình xem như là được giữ lại.

Phương Tử Vũ từng bước từng bước một bỏ đi, giống như hắn từng bước từng bước một đi đến, chỉ lưu lại vài trăm cỗ thi thể hài cốt nằm la liệt trên đất.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên bước lên một bước, gọi:

- Tử Vũ, đệ muốn đi đâu?

Phương Tử Vũ ngừng bước, khẽ nói:

- Tu chân giới, diệt từng môn phái một, đệ không tin bức không ra bọn chúng.

Ngừng lại một chút lại nói: - Ca, mặc kệ đệ, cũng đừng ngăn cản đệ.

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:

- Ta chỉ muốn giúp đệ...

- Không cần, huynh cứ tu luyện cho tốt Hiên Viên kiếm, nếu như có một ngày đệ chân chính đọa nhập ma đạo diệt tình mẫn tính (mất hết tình cảm quên đi bản tính)... Giết đệ.

Nói xong, Phương Tử Vũ tiếp tục đi về phía trước, từ từ biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Từ Ngạo Thiên toàn thân run rẩy dữ dội, hai đấm nắm chặt. Còn mọi người sau khi nghe được câu nói kia của Phương Tử Vũ, nhất thời đầu óc trống rỗng, không chỉ một câu cuối cùng" Giết đệ" của hắn, mà còn bởi vì không ai ngờ được, Từ Ngạo Thiên lại đạt được thượng cổ thần kiếm, Hiên Viên kiếm. Hiên Viên kiếm được xưng là pháp bảo có công kích cường đại nhất, cũng được công nhận là thần khí cực mạnh, không nghĩ đến vật được xưng là cực mạnh này lại bị Từ Ngạo Thiên đoạt được. Chỉ là không một ai dám có chủ ý với Hiên Viên kiếm, trước tiên không nói đến thực lực của Từ Ngạo Thiên biểu hiện ra lúc trước, chỉ riêng Phương Tử Vũ ở sau lưng hắn thôi cũng đủ khiến cho mọi người không dám vọng tưởng.

- A a, thật sự là càng lúc chơi đùa càng vui. - Đúng lúc suy nghĩ của mọi người còn đang hỗn loạn thì một giọng nói già nua đột nhiên vang lên.

Bách Kiếp, Bách Độ, Bách Linh và Bách Thảo lập tức cung kính nói:

- Tham kiến tổ sư gia.

Từ Ngạo Thiên cũng cung kính nói:

- Thái thượng.

Trong sương mù dầy đặc một bóng người chậm rãi đi ra, đó là một lão giả có vẻ bề ngoài bình thường, khoảng sáu bảy mươi tuổi. Người này chính là lão tổ tông của Ngọc Hư cung, tán tiên Xuất Thế.

https://thuviensach.vn

Xuất Thế hướng về phía mọi người gật gật đầu, cười nói:

- Thiên Tuệ, hơn ba trăm năm không gặp, bà vẫn xinh đẹp như xưa.

Thiên Tuệ cười lạnh, nói:

- Không giống ngươi, dậy dỗ được một đám đồ tử đồ tôn kẻ sau lợi hại hơn so với kẻ trước.

Xuất Thế cười khổ lắc lắc đầu, bước về phía trước một bước, chỉ vẹn vẹn một bước nhưng lại vượt qua hơn mười mét khoảng cách xuất hiện bên cạnh Từ Ngạo Thiên, làm cho người ta không thể không thán phục tu vi tuyệt thế của lão.

Xuất Thế vỗ vỗ bả vai Từ Ngạo Thiên, cười nói:

- Hai đứa trẻ này ta cũng chẳng biết chúng nó tu luyện như thế nào, hai đứa nó đều là quái vật. Ài, Ngạo Thiên à.

- Thái thượng mời phân phó.

Xuất Thế cười nói:

- Thật sự không nghĩ đến, con thế nhưng lại có được Hiên Viên kiếm, chẳng trách được rời núi mới một tháng mà thực lực lại đột nhiên tăng mạnh như vậy. Uhm, con phải tu luyện cho tốt đấy.

- Vâng, thái thượng.

Xuất Thế lắc lắc đầu nói:

- Tử Vũ nói rất đúng, nó là kết hợp thể giữa yêu và nhân, bản thân vốn có ma tính rất mạnh, thêm vào đó giết chóc quá nhiều, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đọa nhập ma đạo, mất đi bản tính.

Từ Ngạo Thiên hoảng sợ đổ ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi:

- Thái thượng, có phương pháp nào có thể giải quyết không?

Xuất Thế lắc đầu than:

- Chỉ có thể dựa vào tâm tính của bản thân nó mà thôi. Ngạo Thiên, con nhớ kỹ, nếu như thật có một ngày như vậy, Tử Vũ trở nên mất hết nhân tính, lục thân bất nhận, đến lúc đó đừng nói là tu chân giới, ngay cả thiên hạ bách tính cũng sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Lúc đó, duy nhất có thể ngăn cản nó, cũng chỉ có con thôi.

Từ Ngạo Thiên lắc mạnh đầu nói:

- Không đâu, Tử Vũ sẽ không biến thành như vậy đâu.

https://thuviensach.vn

Xuất Thế sắc mặt đanh lại, nói:

- Việc đời không có tuyệt đối, Tử Vũ chính bản thân nó cũng đã phát hiện ra, cho nên mới nói với con những lời như vậy. Nếu như không được viên thần thạch mà yêu hồ nhất tộc bảo vệ trăm ngàn năm qua vẫn luôn bảo hộ tâm tính của nó, Tử Vũ hiện tại đã sớm đọa nhập ma đạo trở thành yêu quái hiếu sát rồi.

Tiên Ngữ ở bên cạnh chen vào nói:

- Thái thượng, không còn biện pháp nào khác giúp huynh ấy nữa sao?

Xuất Thế hứng thú nhìn Tiên Ngữ, hỏi:

- Ngươi và nó không thân cũng chẳng quen, vì sao phải giúp nó?

Tiên Ngữ quay đầu lại nhìn phản ứng của cha mẹ mình, thấy bọn họ vẻ mặt bình tĩnh, lúc này mới khẽ cắn môi nói:

- Huynh ấy... huynh ấy đã từng cứu Tiên Ngữ, Tiên Ngữ không muốn nợ người khác.

Xuất Thế mỉm cười, nói:

- Đây cũng là nguyên nhân ta bằng lòng hiện thân. Kỳ thật biện pháp vẫn có...

Từ Ngạo Thiên vội hỏi:

- Biện pháp gì?

Tiên Ngữ và Kim Mê ở bên cạnh và ở cách đó không xa Lục Tử Huyên cùng đám người Lăng Nguyệt đều lộ ra vẻ mặt quan tâm.

Xuất Thế ha ha cười lớn không nói, Thiên Tuệ cũng nôn nóng nói:

- Lão bất tử, đừng có lúc nào cũng lôi kéo hứng thú của người ta, đã ba trăm năm rồi, cái tính khí này của lão còn không thay đổi.

Xuất Thế cười nói:

- Ta nói này Thiên Tuệ, cũng đã ba trăm năm rồi, cái tính cách đó của bà cũng không phải là không thay đổi sao.

Thiên Tuệ hừ một tiếng, quay đầu đi không tiếp tục dây dưa nữa.

Xuất Thế cười nói:

- Kỳ thật cái biện pháp này ta cũng không biết là có được hay không, hiện tại Tử Vũ sớm đã bị lòng cừu hận che kín, sẽ không nghe ý kiến của

https://thuviensach.vn

bất kỳ người nào. Nhưng... nó bây giờ vẫn còn có nhân tính, cho nên phải thừa dịp nó còn chưa đọa nhập ma đọa, kéo nó trở về.

Từ Ngạo Thiên ngơ ngác nói:

- Kéo thế nào?

Ngừng lại một lát, tựa như suy nghĩ đến điều gì đó, lại hỏi:

- Tình?

Xuất Thế hài lòng gật đầu, xoay người bay đi, không trung vang vọng câu nói cuối cùng của lão: - Chí tình chi thâm, tình hà dĩ kham. Khổ hải vô biên, duy tình thị ngạn*... Đi thôi, đi thôi...

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt suy tư, chỉ có Thiên Tuệ bất mãn lẩm bẩm: - Lão bất tử, vẫn bộ dáng cũ rích ấy, cứ thích làm ra vẻ thần thần bí bí.

*= (Tình rất sâu, tình không gì không thể. Biển khổ vô biên, duy tình là bờ...)

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Phật Tâm Huyền Trang (Thượng)

Hoa Nghiêm tông, nằm trên Thiên Lang sơn, là phật môn đệ nhất đại phái trong tu chân giới. Hoa Nghiêm tông ở trong tu chân giới cũng tương đương với địa vị của Thiếu Lâm tự trong võ lâm, đều được tôn kính.

Cũng không phải là phương pháp tu luyện phật môn của Hoa Nghiêm tông lợi hại, Hoa Nghiêm tông chân chính khiến cho người ta tin phục không phải là tu vi của bọn họ, mà là lòng từ bi.

Sáu trăm năm trước, một vị cao tăng của Hoa Nghiêm tông đang ở ranh giới độ thân thành phật, ngẫu ngộ tà ma ngoại đạo đại loạn thiên hạ. Vị cao tăng này liền buông tha cơ hội thành phật, hao hết tu vi một đời sau cùng đồng quy vu tẫn với đệ nhất cao thủ tà môn, xá thân thành phật. Hơn bốn trăm năm trước, lại một vị cao tăng khác cũng sắp thành phật, tiếc là không qua được một kiếp cuối cùng của bản thân khiến cho người ta cảm thán. Nguyên nhân là vị cao tăng này đã gặp được một tiểu cô nương, cha mẹ bị bệnh nặng chỉ còn lại một hơi thở. Vị cao tăng này thấy cô nương không nơi nương tựa lại khóc lóc vô cùng thương tâm, nhất thời nhân từ hao hết tâm lực dùng tu vi một đời vì kéo dài tuổi thọ cho cha mẹ cô gái, đáng tiếc bản thân ông ấy lại vô lực tiếp tục độ thành kim thân, cuối cùng đóng tử quan cho đến nay vẫn chưa thấy xuất hiện. Ba trăm năm trước...

Chuyện xưa liên quan đến Hoa Nghiêm tông thực sự là nhiều lắm, cơ hồ mỗi một thời đại đều có vài vị cao tăng có tấm lòng từ bi đắc đạo xuất hiện, nhưng kết cục của bản thân bọ họ thì lại rất đáng buồn, cho dù vậy nhưng từ trước đến nay bọn họ vẫn không hề hối hận, không đánh mất đi tấm lòng

https://thuviensach.vn

từ bi của bản thân. Cũng chính vì có nhiều chuyện xưa như vậy cho nên mới thành tựu Hoa Nghiêm tông của ngày hôm nay.

Thế nhưng, yên bình mấy trăm năm, được người đời tôn kính mấy trăm năm, Hoa Nghiêm tông ngày hôm nay, rốt cuộc nghênh đón một khắc sóng gió đến với nó...

Trời đang đổ mưa, là mưa lớn tầm tã, dường như ông trời cũng đang vì Hoa Nghiêm tông của hôm nay mà thương xót.

Trên dưới toàn bộ Hoa Nghiêm tông đều bị bao phủ bởi một bầu không khí khác thường.

Một tháng rưỡi trước, tu chân giới truyền đến tin tức, tất cả mọi người đến Tiên Cư phái tham gia luận võ đại hội trăm năm một lần của tu chân giới đã chết ở trong tay Phương Tử Vũ, tin tức này đã khiến cho cả tu chân giới chấn động, Ma tôn Phương Tử Vũ sau bốn năm mai danh ẩn tính lại một lần nữa xuất hiện, hơn nữa vừa ra tay đã khiến cho tinh anh của các phái mất mạng đương trường.

Một tháng trước, Ma tôn Phương Tử Vũ một thân một mình đến Kiếm Tâm môn đồ sát toàn môn.

Sau đó mười ngày, Ma tôn Phương Tử Vũ lại đến Linh Bảo quan, kết quả lại không một người sống sót.

Vào bốn ngày trước, ba vị tăng nhân trông coi cửa tiếp khách nhân đột nhiên mất tích, Hoa Nghiêm tông phát động toàn phái cũng tìm không thấy. Nhưng vào hai ngày sau, thi thể của ba tăng nhân tiếp khách này được kẻ nào đó đặt trong đại đường điện, trên ngực của một người trong số đó còn một phong thư cắm lệch.

Phương trượng Hải Ngôn đại sư sau khi xem xong nội dung của bức thư đó, lập tức triệu tập tất cả các vị trưởng lão của Hoa Nghiêm tông mở một cuộc thảo luận bí mật, đợi đến khi phương trượng và các vị trưởng lão từ trong phòng đi ra thì mỗi người sắc mặt đều vô cùng khó coi, cuối cùng vẫn là phương trượng nói ra nội dung của phong thư đó. Nguyên lai phong thư đó chính là do Phương Tử Vũ viết, trong thư hắn nói rõ ba ngày sau sẽ bái sơn. Phương trưởng và các vị trưởng lão vốn định đem các môn đồ đệ tử đuổi đi, nhưng không một ai nguyện ý bỏ đi, cơ hồ tất cả các đệ tử của Hoa

https://thuviensach.vn

Nghiêm tông đều quỳ xuống trước mặt đám người phương trượng, khẩn cầu được sống chết cùng Hoa Nghiêm tông. Tràng cảnh cảm động như vậy khiến cho đám người thiền pháp cao thâm, phương trượng và các vị trưởng lão, đều không khỏi rơi lệ, vì thế, cuộc chiến bảo vệ Hoa Nghiêm tông được bắt đầu...

****

Trời mưa như trút nước, tựa như trên trời mở ra một cái lỗ lớn, tất cả nước trên chín tầng trời xuôi theo cái lỗ này đổ xuống nhân gian.

Trong tiết trời mưa to thế này, linh giác năng lực của Phương Tử Vũ cũng chỉ có thể quan sát trong phạm vi ba trượng xung quanh người. Trong hoàn cảnh này, nếu có cao thủ cố ý đánh lén, quả thật là rất dễ dàng đắc thủ, bởi vì mưa lớn che dấu đi tất cả khí tức, cho dù có người chạy băng qua bên cạnh cũng có thể lầm tưởng là âm thanh của nước mưa rơi xuống mặt đất.

Chỉ có điều, Phương Tử Vũ dẫu sao cũng là do tên hầu tử biến thái kia dậy dỗ đi ra, cho dù hoàn cảnh có ác liệt hơn nữa, kẻ có thể đánh lén thành công trên thế gian này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vậy Phương Tử Vũ không hề để ý bộc lộ chính mình, một thân một mình đi trên sơn đạo rộng lớn, mặc cho nước mưa phả vào mặt.

Ngẩng đầu nhìn trời đất mênh mông, Phương Tử Vũ bất đắc dĩ lắc đầu. Không biết là trùng hợp hay là ý trời, hôm qua vẫn còn sáng sủa không mây, nhưng từ tối hôm qua đột nhiên đổ xuống mưa lớn hiếm có, hơn nữa mưa liên tục cho đến bây giờ vẫn không tạnh. Chẳng lẽ là ông trời đang cảnh cáo?

Trời thì thế nào? Nếu ông trời thật có mắt, năm đó Long Thần sơn trang đã không bị diệt toàn môn, hơn nữa hắn cũng không phải đi đến bước đường của ngày hôm nay. Nếu trời đã vô đạo, vậy để hắn đến hành đạo, nếu trời đã không trừng phạt cừu nhân, vậy để hắn tới trừng phạt.

Hướng lên trời hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt lạnh lẽo của Phương Tử Vũ chợt lóe lên một tia sát khí nồng đậm, bước nhanh hơn về phía trước.

Trong làn mưa lớn phía trước dường như mơ hồ xuất hiện một bóng người, tiếp tục đi về phía trước vài bước, Phương Tử Vũ mới bất ngờ phát hiện ra một người, một vị hòa thượng.

https://thuviensach.vn

Vị hòa thượng này tuổi đời khoảng hai mươi, mi thanh mục tú, nếu ở thế tục giới chắn chắn cũng là một mỹ nam tử, đáng tiếc lại cạo đầu đi làm hòa thượng, uổng phí cho một khuôn mặt như vậy.

Vị hòa thượng này một mình ngồi trên bậc đá trước cửa Hoa Nghiêm tông trong mưa lớn, khi Phương Tử Vũ nhìn rõ hắn thì đồng thời hắn tựa hồ cũng phát hiện ra Phương Tử Vũ, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Tử Vũ.

Chỉ là một cái nhìn chăm chú đơn giản nhưng lại khiến cho Phương Tử Vũ rùng mình không hiểu vì sao, bất giác dừng bước âm thầm quan sát một lúc lâu sau đó mới khẳng định, vị hòa thượng này tu vi không có gì, cũng là nói hắn chỉ là một vị văn tăng.

Đây là một loại cảm nhận rất khó nói, một vị văn tăng lại có thể phát giác ra hắn, hơn nữa còn mang đến cho hắn một loại cảm nhận khác thường.

Phương Tử Vũ chậm rãi đi đến gần hắn, mà vị hòa thượng đó cũng đứng dậy, niệm phật ngôn, nói:

- A di đà phật, tiểu tăng Hoa Nghiêm tông tri khách tăng Huyền Trang ra mắt Phương thí chủ.

Phương Tử Vũ dừng lại trước mặt hắn, lạnh lùng hỏi:

- Hoa Nghiêm tông phái ngươi ra đánh trận đầu?

Huyền Trang lắc đầu nói:

- Không phải, việc tiểu tăng ở đây chờ đợi Phương thí chủ, trong phái không một ai hay biết.

Phương Tử Vũ khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, trong mắt nhưng lại lộ ra một chút tò mò:

- Muốn chết sớm một chút?

Huyền Trang lại lắc đầu, nói:

- Tiểu tăng rất sợ chết, cho nên mới ở đây đợi Phương thí chủ.

Phương Tử Vũ cười lạnh nói: - Cầu xin tha thứ?

Huyền Trang lại một lần nữa lắc đầu, nói: - Không phải, là hi vọng có thể khuyên Phương thí chủ hồi đầu.

Phương Tử Vũ đột nhiên có một loại xung động muốn cười, nhưng lại cười không nổi, trên mặt vẫn lạnh như băng, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi cho là có thể sao?

Huyền Trang gật đầu nói:

- Sự việc được quyết định bởi con người.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói:

- Vậy ta để cho ngươi nhìn thấy, việc do con người gây ra là không thể nào thay đổi.

Đột nhiên bàn tay chụm thành đao chém về phía cổ Huyền Trang, nhưng Huyền Trang không né không tránh, khuôn mặt vẫn mang vẻ tươi cười như cũ nhìn hắn. Phương Tử Vũ phát hiện ra không biết vì sao, một đao này của mình lại chém xuống không được. Rút tay về, mang theo vẻ tò mò hỏi:

- Ngươi không sợ chết sao?

- Sợ. Chỉ là, có đôi lúc không thể trốn tránh. Tựa như Phương thí chủ ngài, tay nhiễm đầy máu tanh, kẻ dùng đao tất phải chết dưới đao, chắc hẳn Phương thí chủ đã sớm có giác ngộ đối với cái chết?

Phương Tử Vũ không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Huyền Trang hít sâu vào một ngụm không khí, mỉm cười nói:

- Hóa ra cảm giác đại nạn không chết thoải mái như vậy.

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:

- Ai nói với ngươi, hôm nay ngươi sẽ không chết?

Huyền Trang cười nói:

- Không sao cả, chết, không hề đáng sợ, điều đáng sợ là cho đến chết vẫn không hoàn thành được chuyện mà mình muốn làm, chết không nhắm mắt mới đáng sợ.

Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng về phía Phương Tử Vũ, mỉm cười nói:

- Ngài thấy đúng không?

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Phật Tâm Huyền Trang (Trung)

Lời nói của Huyền Trang nhìn vào tựa như vô ý, nhưng từng chữ lại như mũi nhọn âm thầm nhằm vào hắn. Sắc mặt của Phương Tử Vũ càng lúc càng lạnh, nhưng Huyền Trang tựa như không hề cảm giác, vẫn như cũ bình tĩnh mỉm cười, hình như cái chết đối với vị văn tăng này mà nói giống như một loại giải thoát.

Thấy Phương Tử Vũ không nói gì, Huyền Trang ngẩng đầu nhìn trời, mặc cho từng giọt mưa lớn đập vào mặt, nói:

- Phương thí chủ, ngài nói xem, trời cao bao nhiêu?

Phương Tử Vũ vẫn như cũ không nói gì.

Huyền Trang mỉm cười tiếp tục nói:

- Nghe nói cử đầu ba thước có thần linh, ngài nói xem có phải là sự thật không?

Phương Tử Vũ hừ lạnh nói:

- Ta không tin thần linh.

Huyền Trang gật đầu nói:

- Không sai, thần linh chẳng qua cũng chỉ là từ phàm nhân tu luyện mà thành, giống như ngài như tôi, cuối cùng sẽ có một ngày tu luyện thành công, sẽ được xếp vào hàng ngũ thần tiên, trở thành thần linh.

- Tiếc là, ngươi chỉ là một tên văn tăng, chức vị tiên phật cùng ngươi vô duyên.

Huyền Trang cười nói:

- Văn thì thế nào? Võ thì thế nào? Tu chân là một cái thế giới rộng lớn, lấy khí nhập đạo, lấy võ nhập đạo, lấy đan nhập đạo, không gì là không có.

https://thuviensach.vn

Tiểu tăng vì sao lại không thể lấy pháp nhập đạo? Chỉ cần có thể xác định phật tâm, phật pháp đạt đến một cảnh giới nhất định, văn, cũng có thể tu chân.

Đối với những lời này, Phương Tử Vũ tuy rằng không muốn nói gì, nhưng hắn cảm thấy Huyền Trang nói rất đúng. Mặc dù trên người vị tăng nhân này không có lấy một điểm pháp thuật dao động của tu chân giả nhưng từ đầu đến cuối, Huyền Trang luôn mang đến cho hắn một cảm giác cao thâm khó dò. Nó cũng giống như có một tuyệt thế cao thủ đủ để chống lại hắn, đang đứng ở trước mặt hắn.

Thần bí, Huyền Trang mang đến cho hắn cảm giác thần bí trước nay chưa từng có, thậm chí ở trên người Tôn Ngộ Không hắn cũng chưa từng có loại cảm giác này.

Trong nháy mắt, trên người Huyền Trang dường như xuất hiện một loại ánh sáng, phảng phất như trời đất đều phải hướng về phía vị tăng nhân này cúng bái thần phục, thoáng chốc, một loại cảm giác" Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan sách xử*" (câu nói này dường như được phổ biến từ sau nhà Tùy, mượn dùng cho chỗ này.) dâng lên trong lòng hắn.

Là hắn?!

Huyền Trang không hề hay biến những biến hóa xảy ra trong lòng Phương Tử Vũ, bởi vì từ đầu đến cuối hắn chỉ mang một vẻ mặt lạnh lùng vô cảm, không để ý đến tăng y trắng như tuyết của mình bị mưa ướt đẫm và bậc đá đen bẩn bị vạn người bước qua, hắn ngồi xuống bậc đá, vẫn giọng nói bình tĩnh ấy, nói:

- Phương thí chủ, hồi đầu thôi, giết chóc quá nhiều, cuối cùng sẽ bị trời phạt.

- Trời? - Phương Tử Vũ ngẩng đầu nhìn về phía chân trời mờ mịt, cười lạnh nói: - Trên đời này có trời sao?

Huyền Trang gật đầu nói:

- Trời, ngay ở trên đầu ngài và tôi.

- Nhưng ở dưới chân tiên phật.

Huyền Trang lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Không đúng, tiên phật cao tới đâu cũng không thể cao hơn trời, trời, vẫn ở trên bọn họ, thậm chí ở trên cả thần.

Phương Tử Vũ lạnh nhạt hỏi:

- Trời là gì?

Huyền Trang cười nói:

- Trời, nó chính là một loại pháp tắc, chỉ cần chúng ta còn tồn tại trong tam giới lục đạo thì phải tuân thủ theo pháp tắc của trời. Có chính tất có phản, có đầu tất có cuối, có nhân cũng tất có quả, đó chính là pháp tắc của trời.

Phương Tử Vũ cười lạnh, nói:

- Nếu ta không tuân thủ thì sao?

Huyền Trang thở dài nói:

- Sinh lão bệnh tử cũng là pháp tắc của trời, thế gian này chỉ có phản tuần hoàn mới có thể phát triển. Tu chân, vốn là phá vỡ pháp tắc của trời, mạnh mẽ phá vỡ sinh lão bệnh tử pháp tắc bởi vậy tu chân giả mới phải không ngừng có nhân kiếp và thiên kiếp xuất hiện. Chỉ có điều, cho dù là thần, vốn siêu việt tam giới, cuối cùng cũng chạy không thoát khỏi pháp tắc của trời. Có sinh tất có tử, có nhân cũng tất có quả. Cho dù là tiên là thần cũng sẽ phải chết...

Phương Tử Vũ cười lạnh ngắt lời, nói:

- Tại sao ta còn chưa nghe nói qua Như Lai phật tổ của các ngươi sẽ chết nhỉ?

Huyền Trang khẽ cười nói:

- Cũng vậy thôi, cho dù phật tổ thần thông rộng lớn cũng khó chạy thoát khỏi pháp tắc này. Đó là nguyên nhân khác biệt giữa phật gia và đạo gia, phật gia giảng cầu chính là vứt bỏ thân xác thối tha, lấy linh hồn tinh khiết trọng sinh hậu thế. Ngài cũng biết, phật gia có nói đến chuyển thế, sau khi chuyển thế vẫn có thể giữ nguyên ký ức và tu vi của tiền thế, cho nên sự việc của phật giới, chính là đơn giản như vậy.

- Nói đến cùng, tiên và phật cũng chỉ là người.

Huyền Trang gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, chính là người. là người thì sẽ phạm sai lầm, phạm sai lầm sẽ bị trừng phạt, cho dù có thể trốn tránh pháp luật của thế gian, nhưng trốn không thoái trừng phạt của trời. Nhân đây nói về ngài, sát nghiệt quá nặng, mặc dù ngài ở trong thế tục giới có thể nói là vô địch, ở nhất giới này không ai có thể giết được ngài, nhưng ngài thủy chung vẫn không thể chạy thoát báo ứng của trời...

- Ha ha ha ha...

Phương Tử Vũ đột nhiên ngửa mặt trên trời cười ha hả, nước mưa đập xuống mặt hắn, xuôi theo khuôn mặt chảy xuống, chỉ không biết đó là nước mưa hay là nước mắt?

"Ầm!" Không trung vang lên tiếng sấm giận dữ, tựa như trời cũng bị hành động này của hắn làm cho nổi giận.

Huyền Trang vẫn bình tĩnh nhìn hắn, chỉ là trong mắt mơ hồ lộ ra một chút bi ai. Vị tăng nhân này vì ai mà bi ai?

- Trời? Trời là gì? Trừng phạt? Năm đó khi tu chân giới huyết tẩy Long Thần sơn trang tại sao trời không trừng phạt? Chỉ vì bọn họ dung nạp Yêu sao? Nếu trời đã tạo ra Yêu tộc, tại sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt? Phúc thúc, vú nuôi thì có gì sai? Trong trí nhớ của ta bọn họ chưa từng giết người, vì muốn ta được ăn trứng gà, Phúc thúc bất chấp yêu khí và uế khí xung khắc nhau, nửa đêm canh ba đi vét bồn cầu. Còn vú nuôi cầm mấy đồng tiền Phúc thúc vất vả lắm mới kiếm được, một mực quỳ trước cửa nhà địa chủ mặc cho họ đánh chửi, chỉ vì để cho ta được ăn một quả trứng gà!! Bọn họ làm sai điều gì? Vì sao lại phải đuổi tận giết tuyệt?

Đôi mắt của Phương Tử Vũ đột nhiên biến thành màu xanh biếc, một đầu tóc đen láy trong nháy mắt hóa trắng như tuyết, một cỗ yêu khí cường đại chưa từng có chợt bao phủ cả tòa Thiên Lang sơn, tất cả chim thú bị cỗ yêu khí này dọa hoảng sợ, không để ý đến mưa to tầm tã chạy trốn tứ phía. Ngón tay Phương Tử Vũ chỉ lên trời, há miệng dùng hết tất cả sức lực hét lớn:

- Tất cả đều là vì ngươi! Tặc lão thiên!

Huyền Trang khẽ nhắm mắt lại, nước mắt trong mắt lẫn với nước mưa rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt xanh biếc của Phương Tử Vũ nhìn về phía Huyền Trang, giọng nói lạnh lùng oán hận:

- Nếu như đó là cái mà ngươi gọi là trời, sẽ có một ngày, ta đem nó dẫm nát dưới chân, sẽ có một ngày, ta bắt nó thiên - địa - câu - vong! (Trời đất đều diệt vong)

"Ầm!!" Một tiếng sấm rung trời giận dữ cắt ngang phía chân trời hung hăng đánh xuống, dường như ông trời đang nổi giận, trời đang điên cuồng gào thét.

Một con yêu hồ nhỏ bé lại vọng tưởng đem trời dẫm ở dưới chân, lại vọng tưởng diệt trời, hỏi sao nó không nổi giận sao được.

Huyền Trang thở dài, thấp giọng nói:

- Đám người hại ngài nhà tan cửa nát đó, sẽ có một ngày gặp phải báo ứng. Nhưng những người thân của ngài dù sao cũng đã từng hai tay dính đầy máu tanh...

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:

- Nói nhảm, nếu có kẻ muốn giết ngươi, ngươi sẽ không phản kháng sao?

Huyền Trang lắc đầu nói:

- Giết chóc là giết chóc, mặc kệ là nguyên nhân gì. Ngã phật từ bi, chỉ cần là sát sinh, thì là một tội nghiệt.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Phật Tâm Huyền Trang (Hạ)

Phương Tử Vũ ngửa mặt lên trời cười dài, nói:

- Được, bây giờ ta lập tức tiêu diệt toàn phái Hoa Nghiêm tông các ngươi, ta muốn nhìn xem, Hoa Nghiêm tông các ngươi có thật sự là từ bi như trong truyền thuyết hay không. Là đứng yên để cho ta giết sạch, hay là cầm lấy vũ khí phản kháng muốn giết lại ta.

Huyền Trang cười khổ nói:

- Vẫn không thể cởi bỏ sao?

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:

- Nếu ta giết sạch tu chân giả của toàn thiên hạ, trời của các ngươi, nó sẽ tìm đến đưa ta đi sao?

Huyền Trang thở dài nói:

- Như vậy, tiểu tăng nguyện thay đại tông môn chịu tội.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nói:

- Chỉ bằng ngươi? Ngươi còn không xứng?

Huyền Trang gật đầu nói:

- Quả thật, tiểu tăng không xứng. Tiểu tăng chỉ muốn lấy bản thân ra nói với Phương thí chủ, điều đó cũng không phải như suy nghĩ của ngài. Hi vọng cái chết của ta có thể hóa giải một chút oán hận trong lòng ngài, cho dù chỉ một chút thôi, tiểu tăng chết cũng có giá trị.

- Huyền Trang, con đang nói lung tung gì đấy, mau trở về cho ta...

Trên bậc đá sau lưng Huyền Trang, chạy xuống một đám tăng nhân, mỗi một người trong tay đều nắm chặt vũ khí loại thiền côn. Bọn họ dừng lại ở chỗ không xa sau lưng Huyền Trang, cảm nhận được từ trên người Phương

https://thuviensach.vn

Tử Vũ, ở trạng thái bán biến thân, không ngừng toát ra yêu khí cường đại, không một người nào dám đi tới.

- Yêu? - Sau khi nhìn thấy Phương Tử Vũ, đám người không hẹn mà cùng giật mình kinh sợ hô lên. Ai cũng không ngờ tới, tên Ma tôn mang đến tai nạn to lớn cho tu chân giả lại là một đầu yêu quái, hơn nữa một thân yêu khí cường đại trước nay chưa từng có.

- A di đà phật! - Một vị lão tăng mặt mũi hiền lành đi lên, nói: - Bần tăng là đương nhiệm phương trượng của Hoa Nghiêm tông, Hải Ngôn. Phương thí chủ, Huyền Trang chỉ là một vị tăng tiếp khách ở Hoa Nghiêm tông, khẩn cầu Phương thí chủ vì nó sức tay trói gà không chặt mà buông tha cho.

Phương Tử Vũ không thèm để ý đến đám người, chỉ lạnh lùng nhìn Huyền Trang, hỏi:

- Đây là cái''không phản kháng'' mà ngươi đã nói sao?

Huyền Trang cười khổ nói:

- Phật nói, ta không nhập địa ngục thì ai vào địa ngục.

Phương Tử Vũ bỗng nhiên cất tiếng cười dài, cười một tràng rồi thản nhiên ngừng cười, khôi phục lại vẻ băng lãnh, nói:

- Tốt, bây giờ ta giết sạch đám người này ở trước mặt ngươi, ta muốn nhìn xem, ngươi thật sự có thế chịu đựng hay là không?

Đám tăng nhân phía sau lưng Huyền Trang đều không tự chủ được siết chặt thiền côn trong tay.

Huyền Trang lắc đầu nói:

- Tiểu tăng đã nói rồi, tiểu tăng sẽ là người đầu tiên.

- Ta càng muốn ngươi sống, ta muốn ngươi biết, cái gì là hận. - Trong tay Phương Tử Vũ đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao toàn thân đen thui, nhẹ nhàng chém ra, đám tăng nhân còn chưa có phản ứng thì một cỗ sát khí cường đại đã xông đến.

Huyền Trang khẽ lắc người, đồng thời chắn giữa đao khí và chúng tăng. Phương Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không ngờ được Huyền Trang nhìn như có vẻ yếu ớt mà lại có được thân pháp như vậy, chỉ là bây giờ hắn muốn thu tay cũng đã không thể.

https://thuviensach.vn

Ngay vào lúc đao khí đánh lên người Huyền Trang, trên người vị tăng nhân này đột nhiên bắn ra một vòng ánh sáng vàng.

Ầm một tiếng nổ lớn, cả bậc đá bị đánh nát, đá vụn bắn tứ tung, Huyền Trang lùi về phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch, nhịn không được phun ra một ngụm máu lớn, nhưng tính mạng không có gì đáng ngại.

Một vị lão tăng vội vàng đi lên đỡ lấy Huyền Trang, tất cả tăng nhân đều giận dữ nhìn Phương Tử Vũ. Nhưng trong số đó một số người có tu vi cao thâm đều mơ hồ sợ hãi, bọn họ đều có thể cảm thụ được uy lực một đao vừa rồi của Phương Tử Vũ, đủ để đem đệ tử tu vi không ra gì ở đây chém giết đương trường, thậm chí cũng có thể đồng thời khiến cho đám người tu vi cao thâm bọn họ bị thương nhất định. Mà Huyền Trang chỉ bằng lực của bản thân tiếp lấy toàn bộ, nhưng chỉ bị trọng thương mà không chết, Huyền Trang từ khi nào đã có tu vi cao thâm như vậy?

Chỉ có điều, một đao này cũng làm cho mọi người đối với thực lực của Phương Tử Vũ có sự lý giải tương đối. Chỉ nhẹ nhàng một đao mà đã có lực lượng cường đại như vậy, nếu hắn dùng toàn lực thì Hoa Nghiêm tông hôm nay quả thực là không thể thoát khỏi kiếp nạn. Xem ra tên tuổi của Phương Tử Vũ quả thực là không phải tự nhiên mà có, hắn có thể sống sót đến ngày hôm nay cũng là dựa vào thực lực của bản thân. Mặc dù một đao này đại bộ phận là mượn uy lực của tiên khí trong tay hắn, nhưng bởi vậy có thể nhìn ra được, thực lực của Phương Tử Vũ tuyệt đối không yếu hơn tán tiên.

- Tại sao? - Thanh âm của Phương Tử Vũ tuy rằng vẫn lạnh như băng, song mơ hồ có chút rung động, nhưng phân rung động này chỉ có bản thân hắn mới cảm thụ được.

Huyền Trang lại phun ra một búng máu, cười khổ nói:

- Khi có kẻ muốn giết người thân của ngài, ngài sẽ làm thế nào?

Phương Tử Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào Huyền Trang, đối với những người khác tựa như không nhìn thấy. Qua một hồi lâu mới nói:

- Ta có thể bỏ qua cho Hoa Nghiêm tông.

- Thật sao? - Huyền Trang mặt lộ ra vẻ vui mừng. Không chỉ là hắn, trên dưới toàn bộ Hoa Nghiêm tông đều lộ ra bộ dạng không tin tưởng. Chỉ biết

https://thuviensach.vn

là, Phương Tử Vũ ra tay tuyệt không người sống sót, hôm nay lại mở miệng nói có thể bỏ qua cho Hoa Nghiêm tông, có rất nhiều người thậm chí dự đoán, rốt cuộc Huyền Trang trước đó đã nói gì với hắn?

Phương Tử Vũ gật đầu nói:

- Đúng, nhưng ngươi phải giúp ta làm một chuyện.

Huyền Trang gật đầu nói:

- Được, chỉ cần nằm trong năng lực của tiểu tăng, nhất định làm được.

Phương Tử Vũ hít sâu một hơi, nói:

- Đi về phía bắc, trong sa mạc, có một vùng núi giống như bàn tay người, ngươi cứ đi đến đó sẽ biết phải làm thế nào. Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thể một mình đến đó.

Hoa Nghiêm tông các lão đều lộ ra vẻ khó xử, Huyền Trang chỉ là một vị văn tăng, ngàn dặm xa xôi chạy tới đại mạc, vậy không phải là tự sát sao. Nhưng Huyền Trang lại không chút do dự gật đầu nói:

- Nhất định. Chỉ là hoàng thượng gần đây tâm trạng không tốt, cho mời một số văn tăng của Hoa Nghiêm tông chúng tôi đến vì hoàng thượng tụng Thanh Tâm chú, tiểu tăng cũng là một trong số đó. Có thể để tiểu tăng tụng xong Thanh Tâm chú cho hoàng thượng rồi sau đó lập tức lên đường đi vào đại mạc không?

Phương Tử Vũ khẽ gật đầu, nếu là kẻ khác hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý, chắc chắn sẽ bắt Huyền Trang lập tức đi đại mạc. Nhưng nếu liên quan đến Lý Thế Dân, hắn cũng chỉ có thể đợi thêm vài ngài, dù sao Lý Thế Dân cũng đã từng giúp đỡ hắn và Từ Ngạo Thiên. Đầu hầu tử kia ngược lại đã đợi năm trăm năm rồi, thêm mấy ngày cũng chẳng sao.

Phương Tử Vũ chầm chậm xoay người, giọng nói lạnh lùng:

- Sau chuyện của Lý Thế Dân, ngươi lập tức phải đi đến Ngũ Chỉ sơn, nếu hắn không thả người, thì cứ nói như ta đã nói.

Trên đời này dám gọi đích danh tên hoàng thượng, có lẽ cũng chỉ có Phương Tử Vũ một người.

Huyền Trang gật đầu nói:

- Tiểu tăng tuyệt không nuốt lời.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ lại liếc mắt nhìn hắn một cái nữa, thản nhiên xoay người, ngay sau đó biến mất ở trước mắt chúng tăng nhân.

Không biết từ khi nào, trời đã tạnh, chúng tăng mờ mịt nhìn nhau, sau đó ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người Huyền Trang. Huyền Trang cười khổ, xem ra sau khi trở về lại phải tốn rất nhiều miệng lưỡi rồi.

Chỉ có điều, sự kiện Hoa Nghiêm tông lại kết thúc đầy tính kịch như vậy, mọi người giống như đang trong giấc mơ, có thể sống sót dưới tất sát lệnh của Phương Tử Vũ, tin rằng cho đến nay cũng chỉ có Hoa Nghiêm tông.

Đi trên đường xuống núi, trong lòng Phương Tử Vũ buồn bực trước nay chưa từng có. Hắn vốn một lòng muốn tiêu diệt Hoa Nghiêm tông, bây giờ lại xuất hiện một việc ngoài ý muốn, không biết Phúc thúc và vú nuôi linh thiêng ở trên trời có trách hắn không. Mặc kệ là như thế nào đi nữa, hắn cuối cùng vẫn phải trả một phần nhân tình cho con khỉ nọ. Có lẽ đây chính là nhân quả phản tuần hoàn, Hoa Nghiêm tông luôn nổi tiếng từ bi, có lẽ chính bởi vậy cho nên ở phút nguy cấp mới xuất hiện một Huyền Trang, còn Phương Tử Vũ lại vì quan hệ với Tôn Ngộ Không, chỉ có thể bỏ qua cho Hoa Nghiêm tông.

Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên trời cao mệnh mông.

Phương Tử Vũ lẩm bẩm, nói:

- Thật sự có trời sao?

Ánh mắt dần dần chuyển băng lãnh, Phương Tử Vũ nhìn trời cười lạnh một tiếng, tiếp tục bước đi trên con đường mờ mịt không có đích đến.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đại Loạn Chi Sơ

Ngọc Hư cung, trên mái một căn phòng ở góc quảng trường. Từ Ngạo Thiên đang một mình nằm trên mái ngói mát lạnh, ngắm nhìn trăng sao trên bầu trời.

- Từ đại ca.

Không cần ngồi dậy nhìn, Từ Ngạo Thiên cũng biết đó là hai người Lăng Nguyệt và Kim Mê, lúc các nàng đến gần thì hắn đã phát hiện ra, chỉ là không muốn nói mà thôi.

Kim Mê mang theo Lăng Nguyệt nhẹ nhàng nhảy lên mái nhà, hai người cùng ngồi xuống bên cạnh Từ Ngạo Thiên, sau đó ba người đều yên lặng ngắm sao.

Qua một hồi lâu, Lặng Nguyệt lên tiếng trước, hỏi:

- Nhớ huynh ấy sao?

Từ Ngạo Thiên khẽ'Uhm' một tiếng.

Kim Mê khẽ cắn môi dưới, nói:

- Từ đại ca, sư thúc tổ bọn họ đã phá giải ra ý tứ của lời sấm kia rồi.

Từ Ngạo Thiên gượng cười vài tiếng, nói:

- Có phải là" Yêu tôn diệt thế" không?

Kim Mê gật đầu nói:

- Vâng. Từ sau khi chúng ta trở về, Bách Thảo sư thúc đem biến hóa yêu thân của huynh ấy báo lại với chưởng môn sư bá, sau đó chưởng môn bọn họ liền đóng cửa thảo luận vài ngày. Hôm nay mới có kết quả, sư phụ nói sư thúc từ trong sự việc huynh ấy có thể biến thân yêu hồ suy nghĩ cân nhắc hàm nghĩa của mấy câu phê ngôn đó, mãi cho đến hôm nay mới hiểu được.

https://thuviensach.vn

Ngừng lại một chút, Kim Mê cắn răng nói:

- Thì ra phê ngôn này phải nhìn thẳng mới thấy huyền cơ.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

- Ta đã sớm biết rồi.

Lăng Nguyệt sửng sốt nói:

- Huynh biết?

- Uh. - Từ Ngạo Thiên vẫn như cũ yên lặng nhìn bầu trời đêm, nói: - Ta sớm đã biết được thân thế của Tử Vũ, cho nên trước đó từ trong mấy câu này đã đoán ra được ý tứ. Là'Yêu tôn diệt thế, tam giới tề khốc'.

Kim Mê gật đầu nói:

- Đúng là như vậy. Cho nên, bây giờ tất cả mọi người đều rất khó xử, rốt cuộc là giết... tiêu diệt huynh ấy hay là Ngọc Hư cung buông tay không quản, sư phụ bọn họ cũng vì chuyện này mà cùng chưởng môn cãi vã một trận.

Từ Ngạo Thiên tựa như sớm biết sẽ có kết quả này, khẽ thở dài không nói. Qua một hồi lâu mới cười khổ nói:

- Từ Đao Tôn đến Ma Tôn, đến bây giờ thì lại là Yêu tôn, Tử Vũ, đệ ấy thật sự là có quá nhiều bất đắc dĩ và ủy khuất.

Lăng Nguyệt tiếp lời nói:

- Đúng rồi, nghe nói tu chân giới liên danh dâng tấu chương lên hoàng thượng, yêu cầu hoàng thượng triệu tập nhân sĩ trong thiên hạ chung sức diệt yêu. Hoàng thượng đối với chuyện này chắc hẳn là sẽ không có thái độ gì? Suy cho cùng dù là nể mặt mũi của huynh, ông ta cũng không thể kêu gọi thiên hạ diệt yêu được.

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

- Hoàng thượng đã đem chuyện này đè ép xuống, nói là chuyện của tu chân giới cùng thế tục không quan hệ, thật ra tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ của hắn. Nghe nói có người vì ép hoàng thượng kéo lên chuyện này mà cố ý bố trí đạo pháp mời đến yêu ma quỷ quái gây loạn triều đình, hoàng thượng vì chuyện này cũng rất đau đầu. Sau đó hắn mời được cao tăng Hoa Nghiêm tông đến hoàng cung, mặt ngoài là vì hắn tụng Thanh Tâm chú, thực tế là âm thầm dẹp yên chuyện này. Chỉ có điều, ta nghe nói,

https://thuviensach.vn

dường như dẹp yên chuyện này cuối cùng lại là một văn tăng không hề tu chân. Hoàng thượng vốn muốn để văn tăng đó ở lại bên cạnh mình, song nghe người đó nói dường như giữa hắn và Tử Vũ có ước định gì đó, rốt cuộc hoàng thượng mới long trọng đích thân tiễn hắn rời đi.

Ngừng lại một lát, cười khổ nói:

- Mặc kệ là giữa văn tăng và Tử Vũ có quan hệ gì, tóm lại hắn cũng gặp phải xui xẻo.

Lăng Nguyệt tò mò hỏi:

- Tại sao?

- Hiện tại tu chân giới đều là địch nhân của Tử Vũ, mà văn tăng đó còn dám công nhiên nói giữa hắn và Tử Vũ có ước định, vậy rõ ràng là khiến cho đám người không dám tìm Tử Vũ đi tìm hắn rồi.

Kim Mê khẽ'A' lên một tiếng, nói:

- Vậy thì hòa thượng đó không phải là chết chắc rồi sao?

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

- Nếu thật là như vậy, ta đã sớm lên đường bảo vệ hắn rồi. Tử Vũ làm việc rất tỉnh táo, mỗi một bước đều có tính toán kỹ lưỡng, đệ ấy đã có ước định với hòa thượng đó, dám chắc trước khi hòa thượng đó hoàn thành ước định sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện gì. Cho nên, Tử Vũ nhất định sẽ ở trong tối âm thầm bảo vệ hắn. Lại nói, hoàng thượng đã đi thăm quan viên ở các nơi, mà ta bên này vì phòng ngừa vạn nhất cũng phái ra một nửa Thiết Huyết vệ đi theo, hắn là sẽ không có chuyện gì.

Từ Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn Kim Mê, nói:

- Ta không lo lắng hòa thượng và Tử Vũ, ta bây giờ lo lắng là muội.

- Muội? - Kim Mê sửng sốt nói: - Muội làm sao?

Từ Ngạo Thiên khẽ thở dài nói: - Đệ ấy là yêu, từ xưa đến nay người yêu không cùng tồn tại. Trước đây muội không biết thì thôi, bây giờ...

Kim Mê nhỏ giọng nói:

- Sư phụ cũng nói với muội rất nhiều về chuyện này, huynh biết không, sau khi chúng ta trở về không lâu, Tiên Ngữ liền lên đường đi tìm huynh ấy. Hơn nữa nghe nói không lâu trước, Lục Tử Huyên của Cửu U sơn trang cũng đã xuất phát. Kỳ thực...

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên ngắt lời nói:

- Kỳ thức muội cũng rất muốn đi, nhưng tình hình hiện tại của Ngọc Hư cung không cho phép, đúng không?

Kim Mê gật đầu, thần sắc ảm đạm nói:

- Sư phụ cũng âm thầm cổ vũ muội đi tìm huynh ấy, nhưng chưởng môn vẫn một mực đè ép, nghiêm khắc với môn hạ Ngọc Hư cung không được cùng huynh ấy tiếp tục quan hệ, nếu không sẽ coi là phản giáo. Huynh cũng biết, muội từ nhỏ được sư phụ nuôi nấng đến lớn, muội... Muội không thể đối đãi với sư phụ như vậy được.

Từ Ngạo Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Ài, thật không biết sư phụ rốt cuộc là đang suy nghĩ điều gì nữa.

Kim Mê cười khổ nói:

- Bọn muội không giống với huynh, huynh hiện tại là hi vọng của một thế hệ mới ở Ngọc Hư cung, bọn họ sẽ không dám mang đến cho huynh quá nhiều áp lực, vạn nhất huynh rời khỏi Ngọc Hư cung, tổn thất là rất lớn. Bọn muội thì không giống, thêm một người bớt đi một người, chưởng môn sẽ không quá mức đặt ở trong lòng, dù sao ông ấy cũng là lo lắng cho đại cục.

Từ Ngạo Thiên khẽ thở dài, tiếp tục tựa trên mái ngói nhìn trăng sao trên bầu trời, khẽ hỏi:

- Các muội nói xem, đệ ấy bây giờ đang ở đâu?

Lắc lắc đầu, Kim Mê và Lăng Nguyệt đều không trả lời, ba người cùng im lặng nhìn trời sao tối đen, dường như đang hướng lên trời vì hắn mà cầu nguyện.

****

Cùng lúc đó, trong đại điện Ngọc Hư cung.

Chưởng môn Bách Huyền vỗ mạnh lên mặt bàn, thất thanh nói:

- Ngươi nói cái gì? Yêu tộc ở các nơi gây họa?

Ở phía đối diện, Bách Thảo gật đầu nói:

- Vâng, đây là tin tức vừa mới nhận được. Bởi vì chuyện của Phương Tử Vũ, tu chân giới nguyên khí đại thương, mà đám yêu ma quỷ quái đã ẩn nấp rất nhiều năm đều nhân cơ hội này lần lượt hiện thế, ở khắp các nơi

https://thuviensach.vn

trong nước gây họa. Xung quanh Côn Lôn chúng ta cũng đã lục tục xuất hiện sự việc yêu quái hại người, hiện tại dân chúng và triều đình ở các nơi đều yêu cầu tu chân giới ra mặt trừ yêu.

Chưởng môn cười lạnh nói:

- Trừ yêu? Ngay cả lão tổ tông cũng tự nhận không phải là đối thủ của Phương Tử Vũ, trừ thế nào đây?

- Hay là...

Chưởng môn thấy bộ dạng lấp lửng của Bách Thảo, trong lòng không khỏi nổi giận, lạnh lùng quát:

- Đừng có ấp a ấp úng nữa, có chuyện cứ nói.

- Hay là, chúng ta liên danh với các phái khác cùng nhau mời'Khoái Hoạt Lâm' ra mặt?

- Khóa Hoạt Lâm? - Chưởng môn hít sâu một hơi, nói: - Ngươi điên rồi?

Bách Thảo cắn chặt răng, nói:

- Theo tình thế hiện nay, nhìn khắp tu chân giới, cũng chỉ có Khoái Hoạt Lâm mới có năng lực trừ yêu này, hơn nữa trong môn phái của bọn họ tán tiên phần đông, muốn đối phó với Phương Tử Vũ cũng chỉ là một chuyện dễ dàng.

Chưởng môn trầm ngâm, nói:

- Nhưng mà...

Bách Thảo tiếp tục nói:

- Vì thiên hạ, vì cơ nghiệp ngàn năm của Ngọc Hư cung, một chút hi sinh đó tính là cái gì chứ.

Chưởng môn suy nghĩ cả nửa ngày, mới vô lực gật đầu nói:

- Được rồi, việc này giao cho ngươi bí mật tiến hành, ngàn vạn lần đừng để cho Bách Kiếp và Bách Độ hai người bọn chúng biết được.

Bách Thảo hứng phấn gật đầu vâng dạ, sau đó xoay người rời đi.

Trong đại điện trống trải chỉ còn lại một mình chưởng môn, giọng nói bất đắc dĩ mang theo bi ai thì thào vang lên:

- Khoái Hoạt Lâm... Ài, thật không biết làm như thế này là đúng hay là sai...

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Dẫn Lang Nhập Thế

Khoái Hoạt Lâm!

Nó không phải là một môn phái, cũng không phải là danh gia vọng tộc gì.

Khoái Hoạt lâm đã tồn tại từ rất lâu, nó xuất hiện từ khi nào, không một ai biết, tu chân giới chỉ biết có một nơi vừa đáng kính lại vừa đáng sợ như vậy mà thôi.

Nghe đồn rằng, trong Khoái Hoạt Lâm tất cả đều là tán tiên, mặc kệ tin tức này là thật hay giả, chỉ cần trong đó có vài tán tiên thôi, cũng đủ để chấn nhiếp cả tu chân giới, càng huống chi theo tin đồn trong đó toàn bộ đều là tán tiên nhân vật.

Tại sao Khoái Hoạt lâm lại có được nhiều tán tiên như vậy? Bọn họ đều cam tâm tình nguyện gia nhập Khoái Hoạt lâm sao? Khoái Hoạt lâm rốt cuộc là nơi nào? Là kẻ nào có được năng lực lớn như vậy, lại có thể khiến cho đám tán tiên ngoan ngoãn nghe lời?

Tất cả đều là một câu đố, phàm là những chuyện liên quan đến Khoái Hoạt lâm, đều là chuyện người đời không hay biết. Chỉ là, người ở trong đó thật sự có được cuộc sống khoái hoạt (sung sướng) sao?

Khoái Hoạt lâm, ba chữ này ở trong tu chân giới tuyệt đối có trọng lượng. Lịch sử nói cho người đời biết, mỗi một lần khi Khoái Hoạt lâm tái hiện thì đó cũng là ngày tận thế của thế giới, mà Khoái Hoạt lâm, cũng là lực lượng cuối cùng và mạnh nhất của tu chân giới.

Hiện tại, lực lượng được khoe khoang là thần bí nhất, cũng là cường đại nhất trong tu chân giới rốt cuộc cũng rục rịch ngóc đầu dậy, có ý nghĩa gì

https://thuviensach.vn

không? Ngày tận thế của thế giới sắp xảy ra?

Thời kỳ hỗn loạn...

Côn Lôn Ngọc Hư cung, ngày hôm nay nghênh đón thời khắc quang vinh nhất từ khai phái cho đến nay. Sau khi Phương Tử Vũ gây loạn thiên hạ, các môn phái còn sót lại rốt cuộc tụ tập về Ngọc Hư cung, cùng chờ đợi lực lượng được xưng tụng là cường đại nhất phủ xuống.

Tuy rằng bởi vì chuyện của Phương Tử Vũ, lời bàn tán trong tu chân giới đối với Ngọc Hư cung là chê bai nhiều hơn khen ngợi, song không thể không phủ nhận Ngọc Hư cung hiện tại quả thực là đang sở hữu lực lượng mạnh mẽ nhất của tu chân giới. Trước tiên không nói tới sự tồn tại của Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên, chỉ cần ba trăm Thiết Huyết vệ vừa mới gia nhập Ngọc Hư cung cũng đủ để khiến cho các môn phái khác đỏ mắt không thôi. Không thể phủ nhận, Ngọc Hư cung bởi vì sự tồn tại của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ mà mơ hồ có được vị trí hiệu lệnh tu chân.

Cho nên, địa điểm Khoái Hoạt lâm trọng hiện lần này, không có bất kỳ ý kiến phản đối nào, thống nhất cử hành trên Côn Lôn sơn. Vài trăm môn phái lớn nhỏ, vài ngàn tu chân giả tụ tập trên Côn Lôn, tràng diện bậc này vô cùng hoành tráng.

Vài ngàn người không một ai phát ra tiếng động, tất cả đều yên lặng chờ đợi. Từ sáng sớm đến giữa trưa, từ giữa trưa đến chiều tối, lại từ chiều rối đến nửa đêm. Không một ai thốt ra một câu oán hận, Khoái Hoạt lâm ba chữ này, đối với tu chân giới mà nói tựa như sự tồn tại của thần tiên. Ngay cả Bách Kiếp, vẫn một mực chống đối với chưởng môn Bách Huyền, lúc này trên mặt cũng lộ vẻ sùng bái, cung cung kính kính đứng đợi.

Trước mắt đột nhiên tối sầm rồi ngay lập tức khôi phục trở lại, nhưng có không ít người thân thể bắt đầu lắc lư không ngừng. Mọi người trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, biết rằng khổ tâm chờ đợi của mình rốt cuộc đã có kết quả. Bởi vì trận tối đen vừa rồi không phải là sắc trời biến thành tối đen, mà là con mắt của tất cả mọi người đồng thời bị áp bức mà thôi. Đồng thời áp bức con mắt của vài ngàn người, đây là cấp bực lực lượng loại nào mới có thể làm được, Khoái Hoạt Lâm quả nhiên là Khoái Hoạt lâm trong truyền thuyết, còn chưa xuất hiện đã ra oai dọa người.

https://thuviensach.vn

- Đến rồi. - Chưởng môn của Thiện Tâm môn Niên Mại mặt lộ vẻ hưng phấn nói. Cơ hồ cùng vào lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn theo phương hướng của lão ta, nhưng trong đó chỉ có một số người tu vi cao thâm mới mơ hồ nhìn được phía chân trời có vài điểm đen đang không ngừng hóa lớn. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ở khoảng cách xa như vậy mà có thể tạo thành một loại áp bức đối với vài ngàn người, có thể nghĩ mà biết được, thực lực của người đang đến này rốt cuộc đạt đến trình độ kinh thế hãi tục thế nào rồi.

- Trời ạ. - Đợi điểm đen đó biến lớn hơn một chút, Bách Thảo hít sâu một ngụm khí lạnh, là người đầu tiên nói: - Bọn họ lại có thể ngự không phi hành.

Ngự không phi hành và ngự kiếm phi hành bất đồng, ngự kiếm phi hành là dùng vật thể môi giới, chở người bay đi. Mà ngự không thì lại là nói không hề dựa vào môi giới, chỉ bằng vào nhục thân phi hành giữa không trung, trong truyền thuyết ngự không phi hành chỉ có tiên nhân mới có thể làm được. Cũng chính bởi vậy, ngự không phi hành mang đến ngạc nhiên còn nhiều hơn áp bức lúc trước tạo thành.

Hắc điểm càng lúc càng lớn, cuối cùng mấy ngàn người cũng nhìn thấy được rõ ràng, sáu cô nương rải hoa mở đường, bốn gã nam tử lực lưỡng ở phía sau nâng kiệu, một hàng mười người trong hư vô tựa như đi trên đất bằng, chậm rãi bay đến khoảng không trước mặt mọi người. Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây ngốc, không chỉ là dung nhan diễm lệ của sáu cô nương mở đường, cũng không chỉ thực lực mà mười người này biểu hiện ra từ khí thế cho đến ngự không phi hành, khiến cho người ta giật mình nhất đó là, rốt cuộc là kẻ nào, có thể có tư cách được những nhân vật như thần tiên này nâng đi trước.

Chiếc kiệu chậm rãi hạ xuống, mấy ngàn người dị khẩu đồng thanh hô lên:

- Cung nghênh tôn chủ.

Tôn chủ? Chẳng lẽ trong kiệu chính là nhân vật thần bí nhất của tu chân giới, chủ nhân của Khoái Hoạt lâm, tôn chủ?

https://thuviensach.vn

Trong sáu cô nương rải hoa ở phía trước có hai người đi đến, nhẹ nhàng vén rèm kiệu lên, một cái thân ảnh được vạn người nhìn vào, từ trong kiệu chậm rãi đi ra.

Một đầu tóc đen dài bay loạn trên vai, vóc người không cao không thấp, không béo cũng không gầy, da dẻ trắng nõn khiến cho bất kỳ cô gái nào cũng phải ghen tị. Ngũ quan phối hợp vô cùng tuấn mỹ, nhưng trong đôi mắt lại mơ hồ có chút cảm giác yêu dị, nhìn vào khuôn mặt của người trước mắt này, trong đầu mỗi một người đều không khỏi hiện lên một khuôn mặt khác duy nhất có thể cùng nó so sánh, Phương Tử Vũ.

Động tác của người này cũng rất quyến rũ, khẽ đặt lên cánh tay của nữ tử bên cạnh, mỗi một bước tựa như yếu đuối vô lực. Thoạt nhìn, cơ hồ khiến cho tất cả nam nhân ở đây bất giác nổi lên dục vọng sâu kín nhất, nhưng lại nhìn về phía bộ ngực bằng phẳng của kẻ đó, trong đầu tất cả mọi người chỉ lưu lại hai chữ rõ ràng: Nhân yêu (Gay)

Ánh mắt của thiếu niên đó đảo qua hàng người xếp ở phía trước, phàm là người bị hắn nhìn qua, đều không khỏi đem ánh mắt rời đi. Không phải là xuất phát từ tôn kính, mà thực sự là không thể nhìn thẳng vào ánh mắt bức người của hắn.

Ánh mắt của thiếu niên chỉ dừng lại trên khuôn mặt của Bách Độ lâu hơn một chút, sau đó lại một lần nữa rời đi, ngay sau đó mỉm cười nhẹ giọng nói:

- Thật xin lỗi, ta không phải tôn chủ.

Giọng nói của hắn cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác không âm không dương, rõ ràng là thân nam nhi, nhưng lớn lên một khuôn mặt nữ nhân, thêm vào đó phối hợp với giọng nói ngọt ngào của nữ nhân, những người không biết còn thật sự nghĩ rằng hắn là một nữ nhân.

Đột nhiên nghe được lời này của thiếu niên, tất cả mọi người đều giật mình kinh ngạc, chưởng môn các phái bất giác đem ánh mắt ném về hướng Bách Huyền.

Bách Huyền ho khan một tiếng, đi lên nói:

- Tại hạ Ngọc Hư cung Bách Huyền...

https://thuviensach.vn

Thiếu niên hơi gật đầu tỏ ý đã biết, trong mắt Bách Huyền chợt lóe lên tia giận dữ, chỉ là phần tức giận này bị ẩn giấu rất tốt, bất cứ kẻ nào cũng nhìn không ra. Bách Huyền tiếp tục nói:

- Xin hỏi các hạ là...

Thiếu niên mỉm cười nói:

- Ta tên là Hàm Nguyệt, gia sư đang bế quan không thể phân thân. Hơn nữa cũng chỉ là một đầu yêu nghiệt gây họa mà thôi, không cần làm phiền đến lão nhân gia người. Sự việc lần này, gia sư đã toàn quyền giao cho ta xử lý.

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, làm hơn nửa ngày hóa ra già không đến, chỉ phái trẻ đến. Nhưng nhìn vào thực lực lộ ra lúc trước của mười người bên cạnh hắn, quả thật là cũng không cần đến vị tôn chủ trong truyền thuyết kia tự mình đi ra nữa.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Bát Nỗ Kiếm Trương

Bách Huyền khẽ gật đầu nói:

- Nguyên lai là thiếu chủ, thiếu chủ một đường vất vả, mời vào Ngọc Hư cung nghỉ ngơi.

Hàm Nguyệt xua tay nói:

- Không vội, nghe nói trong tu chân giới các ngươi có tam mỹ đỉnh lập gì đó, không biết tam mỹ hôm nay có đến đây không?

Lời này vừa nói ra, không ít người trên mặt lộ vẻ bất mãn, chỉ là không ai dám lên tiếng. Hàm Nguyệt không thèm để ý, tiếp tục mỉm cười nhìn Bách Huyền.

Bách Huyền xấu hổ ho khan một tiếng nói:

- Tại hạ sống đã lâu như vậy, cho đến bây giờ còn chưa từng nghe nói đến tam mỹ...

Hàm Nguyệt khẽ cười, ngắt lời nói:

- Thiên kim của Cửu U sơn trang, tiểu thư Lục Tử Huyên...

Trang chủ Cửu U sơn trang Lục Kiến Nam sắc mặt trầm lại, ngay sau đó liền âm thầm vui mừng vì con gái đã không để ý đến ngăn cấm của hắn mà suốt đêm chạy đi tìm kiếm Phương Tử Vũ.

Hàm Nguyệt tiếp tục nói:

- Bồng Lai đảo Tiên Cư phái Tiên Ngữ tiểu thư...

Đám người Bồng Lai đảo cũng đồng thời lộ vẻ tức giận, sau đó cũng nảy sinh một cái ý nghĩ giống hệt Lục Kiếm Nam. Chỉ là bọn họ không hề ngăn cản Tiên Ngữ xuất môn, ngược lại còn được thái thượng tán tiên Thiên Tuệ trong phái cùng đi theo, cho nên không có gì phải lo lắng.

https://thuviensach.vn

- Còn có... - Hàm Nguyệt nhìn Bách Huyền, khẽ cười nói: - Kim Mê tiểu thư của Ngọc Hư cung.

Bách Kiếp ngay tại chỗ mặt đỏ hồng, Bách Độ cũng lộ ra vẻ giận dữ, trong lòng hai người đem Bách Huyền mắng chửi'máu chó đổ lên đầu'. Nếu không phải là ông ta ngăn cản, Kim Mê cũng không cần phải ở mãi trong Ngọc Hư cung, lúc này càng có thể sẽ rơi vào hiểm cảnh. Ở trong mắt bọn họ, tên Hàm Nguyệt trước mặt chỉ trong mấy câu ngắn ngủi đã trở thành kẻ so với yêu ma quỷ quái còn đáng sợ hơn.

Bách Huyền cười gượng, nói:

- Điều này... Thiếu chủ, hiện nay yêu nghiệt gây họa...

Hàm Nguyệt không thèm nghe Bách Huyền nói, ánh mắt chuyển đến phía sau lưng Bách Độ không xa, lên thân thể hai người Kim Mê và Lăng Nguyệt đang đứng bên cạnh Từ Ngạo Thiên. Ánh mắt lộ ra vẻ dâm đãng, không ngừng gật đầu nói:

- Không tồi, không tồi, so với trên tranh vẽ càng xinh đẹp. Ồ, người bên cạnh cũng không tồi...

Trong lòng mọi người đều hiện lên cũng một cái ý nghĩ: Dẫn lang nhập" thế" (Dẫn sói vào nhà).

Hàm Nguyệt chính là một đầu lang, còn là một con sói rất đói nhưng lại chỉ thích thức ăn ngon. Chỉ có điều không một ai dám phản kháng, bởi vì lang là do bọn họ tự mình dẫn tới, chỉ cần mười người bên cạnh hắn thôi cũng đủ giết sạch vài ngàn người ở đây, thật là bước sai một bước hối hận ngàn năm. Một số kẻ âm thầm vui sướng, còn một số người khác thì bắt đầu lo lắng. Một cái liên minh như vậy, còn chưa bắt đầu đã như cát rời rạc, phải nói là bọn họ từ trước đến nay vốn không có ý tụ hợp, điều duy nhất bọn họ nhìn trúng đó là lực lượng trong tay Hàm Nguyệt và thực lực sau lưng hắn.

Hàm Nguyệt cũng không biết những người này đang suy nghĩ cái gì, chỉ về phía hai người Lăng Nguyệt và Kim Mê nói:

- Mọi người ngày mai bàn lại, một lát nữa để cho hai người này đến hầu hạ ta.

https://thuviensach.vn

Bách Huyền còn chưa nói gì, đám người Ngọc Hư cung đã bắt đầu náo loạn, Bách Kiếp lại càng kích động đến toàn thân run rẩy, Kim Mê và Lăng Nguyệt cũng nổi giận khuôn mặt đỏ bừng.

Đúng vào lúc này, một giọng nói trầm hậu lạnh lùng vang lên:

- Ngươi thối lắm!

Bách Kiếp, Bách Thảo, Bách Độ cùng một số người vì câu nói này không khỏi âm thầm ủng hộ.

Hàm Nguyệt sắc mặt trầm lại, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm vào tên thiếu niên đứng trước mặt Kim Mê và Lăng Nguyệt, thiếu niên này cũng không chút yếu thế đáp lại, mùi thuốc súng nồng nặc bắt đầu lan tràn.

Hàm Nguyệt lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai?

Thiếu niên đó cười lạnh nói:

- Chỉ dùng đồ vật ở nửa thân dưới để suy nghĩ thì không xứng để biết.

Hàm Nguyệt hai đấm nắm chặt, một cỗ sát khí mãnh liệt chầm chậm lan tràn toàn thân thể hắn. Từ nhỏ đến lớn hắn đều như báu vật được nâng niu tán tụng, từ trước đến nay chưa từng phải chịu vũ nhục như vậy, chỉ cần là hắn muốn, không ai dám cự tuyệt. Căn cứ theo ghi chép cho đến nay, đây dường như là lần đầu tiên hắn nổi giận, chân chính nổi giận, hận không thể lập tức giết chết kẻ trước mặt này.

Vào lúc này, một tên nam tử phía sau lưng Hàm Nguyệt đi lên, kề tai hắn nói nhỏ vài câu. Hàm Nguyệt hai đấm vẫn không buông ra, chỉ cười lạnh nói:

- Ta còn tưởng là ai có lá gan lớn như vậy, hóa ra là Minh Vương điện hạ, Kiếm Hoàng Từ đại hiệp.

Từ Ngạo Thiên không chút yếu thế nói:

- Khoái Hoạt lâm thiếu chủ cũng vậy.

Hàm Nguyệt cắn răng giọng điệu tàn nhẫn, nói:

- Ta sẽ nhớ kỹ ngươi.

Từ Ngạo Thiên cố tình kinh ngạc nói:

- Ngàn vạn lần không cần, ta cũng không muốn trở thành vật trên giường của ngươi.

https://thuviensach.vn

Lời này vừa xuất ra, không ít kẻ nhịn không được mà phát ra tiếng cười. Hàm Nguyệt càng là giận không để đâu cho hết, ba tên nam tử bên cạnh hắn nhịn không được muốn xông lên, ba trăm Thiết Huyết vệ sau lưng Từ Ngạo Thiên đồng thời bước lên một bước, che một bên người Từ Ngạo Thiên, giương cung bạt kiếm, tình thế hết sức căng thẳng. Một tên nam tử khác bên cạnh Hàm Nguyệt vội vàng ngăn cản ba kẻ kia, ở bên tai Hàm Nguyệt khẽ nói: - Thiếu chủ...

Hàm Nguyệt dùng sức vung tay nói:

- Ta biết. - Hung ác nhìn chằm chằm vào Từ Ngạo Thiên, nói:

- Qua ngày hôm nay, ta sẽ để cho ngươi biết người mà ngươi đắc tội là ai.

Nói xong đầu cũng không quay lại, đi thẳng về phía trước. Bách Huyền và một số chưởng môn vội vàng đuổi theo, chỉ để lại một số ít chưởng môn và đệ tử nhìn không quen cảnh này, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Đợi mọi người đi xa, sau đó Bách Kiếp mới cảm thán nói:

- Ngạo Thiên à...

Từ Ngạo Thiên thoải mái nói: - Sư thúc yên tâm, Ngạo Thiên tự có chủ trương.

Một ánh mắt không đem thiện hạ đặt ở trong mắt, đủ làm cho những người bên cạnh xúc động, quả thực là trời sinh làm bá chủ.

Bách Kiếp giơ ngón tay cái lên, mặt lộ nụ cười cổ quái, nói:

- Ta chỉ muốn nói, tiểu tử giỏi, giỏi lắm!

Những người còn ở lại không khỏi bật cười, chỉ là trong tiếng cười vui vẻ mơ hồ mang theo lo lắng. Dù sao Từ Ngạo Thiên cũng là đắc tội với lực lượng tuyệt đối trong tu chân giới, không nói đến vị tôn chủ ẩn dấu ở sau lưng, chỉ bằng mười tên kia thôi cũng đủ để cho hắn ăn đủ đau khổ. Nhưng cũng sẽ không có quá nhiều người để ý đến an nguy của Từ Ngạo Thiên, cũng không phải là không lo lắng, mà là bọn họ biết lực lượng ẩn dấu sau lưng Từ Ngạo Thiên tuyệt không yếu hơn Khoái Hoạt lâm. Đầu tiên không nói đương kim hoàng thượng Lý Thế Dân tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào động đến hắn, lại thêm một tên quái vật được xưng là Đao tôn cũng

https://thuviensach.vn

tuyệt không để cho Từ Ngạo Thiên xảy ra chuyện gì. Bọn họ lo lắng đó chính là tu chân giới hiện tại, thật sự sẽ có một trường đại loạn rồi.

Cái lực lượng tuyệt đối thần bí này, cái Khoái Hoạt lâm được người ta sùng bái này, nhưng lại bồi dưỡng ra một tên'Nhân tài' như Hàm Nguyệt, kết cục của thiên hạ không cần nghĩ cũng có thể biết được. Đứng yên tại chỗ lấy chưởng môn các phái dẫn đầu, đám người Bách Kiếp, Bách Độ, Bách Thảo, Lục Kiếm Nam, Vọng Hải Trần Tâm không khỏi âm thầm lắc đầu, thiên hạ...

Hàm Nguyệt như cũ bước nhanh về phía trước, hai đấm nắm chặt không buông, trên mặt sát khí bừng bừng.

Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ. Hắn từ trước đến nay chưa từng phải chịu đựng loại châm chọc như vậy, lần này sư phụ bế quan, tu chân giới vừa lúc có tin tức cầu viện truyền tới, hắn một lòng muốn làm một phen đại sự, không kịp đợi sư phụ xuất quan, liền một mình mang theo thân vệ của bản thân đi ra. Hắn vốn tưởng rằng bản thân mình vừa đến lập tức có thể thống lĩnh cả tu chân giới trở thành anh hùng lưu danh thiên cổ, vốn tưởng rằng bản thân mình vừa xuất hiện mỹ nữ trong thiên hạ sẽ dồn dập vây quanh, vốn tưởng rằng bản thân sẽ làm một phen đại sự oanh oanh liệt liệt, sau khi sư phụ xuất quan sẽ phải nhìn mình bằng ánh mắt khác. Nhưng tất cả, tất cả những điều đó chỉ là giấc mộng đẹp, đều bị một tên khốn kiếp gọi là Từ Ngạo Thiên đó đập vỡ nát. Trong lòng hắn nổi lên một cỗ sát khí trước nay chưa từng có, nếu không phải là kiêng dè câu nói trước khi bế quan của sư phụ, hắn lúc đó đã sớm đem Từ Ngạo Thiên chém ngàn vạn nhát rồi.

- Hàn Nguyệt, con nhớ kỹ, tuy rằng thực lực bây giờ của con đã đủ sức hoành hành thiên hạ, nhưng trong thiên hạ còn có rất nhiều kẻ mà con không thể đụng tới. Đặc biệt là Kiếm hoàng Từ Ngạo Thiên và Ma tôn Phương Tử Vũ vừa mới xuất đạo gần đây, trước tiên không nói đến thực lực bản thân bọn họ, sau lưng hai người bọn họ đại biểu là đương kim hoàng thượng. Nếu gây sự với bọn họ, sẽ tương đương với việc cùng Đại Đường vương triều hiện tại xung đột. Phải biết rằng, Khoái Hoạt lâm chúng ta tuy cường đại, nhưng vẫn chỉ là một cái tổ chức tồn tại trong nước Đại

https://thuviensach.vn

Đường, nếu thực sự chọc giận đương kim hoàng thượng, phái binh dốc hết sức bao vây tiêu diệt Khoái Hoạt lâm, cho dù các ngươi công lực thông thiên cũng có lúc mệt mỏi... Tính tình này của ngươi... Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ lời dặn của vi sư...

Lời dặn của sư phụ vẫn như cũ văng vẳng bên tai, Hàm Nguyệt vốn hạ quyết tâm, lần này xuất sơn sẽ không có bất cứ quan hệ nào với Kiếm Hoàng và yêu tôn gì gì đó, nhưng hết lần này đến lần khác thiên ý trêu người, kẻ đầu tiên đắc tội với hắn lại chính là đương kim Kiếm hoàng. Hơn nữa lại còn ở trước mắt bao nhiêu người, trắng trợn nói hắn không đáng giá, cỗ oán khí này hắn tuyệt không thể nhẫn nhịn.

- Từ Ngạo Thiên... - Hàm Nguyệt khóe miệng lộ ra nụ cười âm độc.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Quyết Liệt

Là chân tiểu nhân đáng sợ, hay là ngụy quân tử đáng sợ?

Đối với Từ Ngạo Thiên mà nói, cả hai loại người đó đều không đáng sợ, đáng sợ nhất đó là người mà hắn tín nhiệm lại quay ngược mũi dao chĩa về phía hắn.

Trong căn phòng của chưởng môn Ngọc Hư cung, Từ Ngạo Thiên sắc mặt vô cùng khó coi nhìn khuôn mặt trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ của sư phụ.

- Ài. - Bách Huyền cảm nhận được ánh mắt bức người của Từ Ngạo Thiên, trong nháy mắt tựa như già nua đi rất nhiều, cúi đầu thở dài nói:

- Ngạo Thiên, sư phụ biết là không lừa được con. Vừa rồi nói để cho con xuất sơn điều tra sự việc yêu nghiệt gây loạn quả thực chỉ là mượn một cái cớ, mà vi sư... cũng chỉ là muốn đem con điều đi mà thôi.

- Tại sao? - Từ Ngạo Thiên hai đấm nắm chặt, trong mắt lộ ra thần sắc khó tin.

Bách Huyền lắc đầu nói:

- Ngày hôm nay con đã gây thù chuốc oán với thiếu chủ, tiếp tục ở lại chỉ làm hỏng việc. Vì Ngọc Hư...

- Được, con đi. - Từ Ngạo Thiên quả quyết nói: - Nhưng con muốn Kim Mê và Nguyệt Nhi cùng đi theo con.

Bách Huyền kiên quyết lắc đầu nói:

- Không được, thiếu chủ thái độ cương quyết yêu cầu con ly khai, đồng thời chỉ định Kim Mê và Lăng Nguyệt nhất định phải ở lại.

Từ Ngạo Thiên hai đấm nắm chặt, nổi giận nói:

https://thuviensach.vn

- Hắn dám!

- Ngạo Thiên à, sư phụ biết con không sợ hắn, nhưng con cũng phải vì những người bên cạnh mà suy nghĩ một chút. Tạm thời không bàn đến thực lực của thiếu chủ ra sao, chỉ riêng mười tên hộ vệ bên cạnh hắn tuyệt đối là cao thủ cấp bậc tán tiên. Năng lực của con đúng là lớn, có lẽ có thể đấu với một hai tên tán tiên, nhưng mười tên thì sao? Dựa vào ba trăm Thiết Huyết vệ sao? Không sai, khí thế của bọn họ quả thực là mạnh mẽ, chỉ có điều thời gian tu chân của bọn họ quá ngắn, tu vi chân chính con và ta đều rõ ràng, đừng nói là đám tán tiên đó, tùy tiện chọn ra một vị sư thúc sư bá của con cũng có thể tùy ý đem bọn họ đánh tan. Một khi con và thiếu chủ động thủ, ba trăm Thiết Huyệt vệ đó tất nhiên là phải chết không thể nghi ngờ, chẳng lẽ con còn muốn kéo cả Ngọc Hư cung vào sao? Ngàn năm cơ nghiệp của Côn Lôn Ngọc Hư ta không thể hủy trên tay ta được... Ngạo Thiên, lấy đại cục làm trọng.

- Thật xin lỗi, sư phụ... - Tiếng'sư phụ' này Từ Ngạo Thiên nói ra vô cùng xa lạ, hắn chậm rãi buông lỏng hai nắm đấm, giọng nói rất nhẹ nhưng lại lộ ra ý vô cùng kiên quyết, nói:

- Con chuyện gì cũng có thể nghe theo người, duy nhất lần này không được. Nếu tên thiếu chủ đó không có động tác gì, con cũng không đụng chạm đến hắn, nhưng vạn nhất hắn thật sự có ý đồ xấu đối với Kim Mê và Lăng Nguyệt, cho dù con có phải liều cái mạng này cũng sẽ kéo theo hắn chôn chùng. Người yên tâm, đến lúc đó con sẽ tuyên bố thoát ly Ngọc Hư cung, sự việc giữa con và hắn sẽ không dính dáng đến Ngọc Hư cung.

- Ngạo Thiên... - Bách Huyền giận dữ nói: - Con đang uy hiếp vi sư?

Từ Ngạo Thiên than nhẹ một tiếng, nói: - Thực xin lỗi sư phụ, con đã rất'lấy đại cục làm trọng' rồi, nhưng việc này liên lụy đến hạnh phúc của Kim Mê và Nguyệt nhi, người cũng đã biết quan hệ của hai người bọn họ với con, cho nên việc này con tuyệt đối sẽ không đồng ý. Xin sư phụ tha thứ cho Ngạo Thiên bất hiếu.

Từ Ngạo Thiên hướng về phía Bách Huyền khấu lạy sau đó xoay người mở cửa phòng rời đi.

https://thuviensach.vn

Bách Huyền vô lực ngồi dựa trên ghế, nhìn ra cánh cửa được Từ Ngạo Thiên thuận tay đóng lại, trên miệng lẩm bẩm tự nói:

- Ta sai rồi sao? Không, Ngọc Hư liệt tổ liệt tông chứng dám, những việc làm ngày hôm nay của Bách Huyền, tất cả đều là vì rạng rỡ cho Ngọc Hư cung ta. Nếu sư phụ đã đem chức vị chưởng môn truyền đến tay ta, làm rạng rỡ Ngọc Hư cung chính là trách nhiệm suốt đời ta...

Dù là trách nhiệm, song phần trách nhiệm này quá quá nặng, nặng đến nỗi đè ép mọi người không thể thở nổi. Khi Từ Ngạo Thiên mang theo thất vọng, phẫn nộ, bất đắc dĩ... vô số tình cảm phức tạp rời khỏi căn phòng của Bách Huyền thì đêm nay, nhất định sẽ là một đêm không ngủ...

****

Sáng sớm ngày hôm sau, Từ Ngạo Thiên triệu tập ba trăm Thiết Huyết vệ, cùng bọn họ mật đàm rất lâu, sau đó đích thân mang theo Kim Mê, Lăng Nguyệt, một nhóm ba người vô thanh vô tức rời khỏi Ngọc Hư cung.

Mọi người chỉ biết Bách Huyền lệnh cho bọn họ đi trước một bước xuống núi điều tra sự việc yêu ma quỷ quái gây họa cho nhân gian, nhưng lại không biết nguyên nhân chấn chính mà đám người Từ Ngạo Thiên rời đi.

Đối với sự rời đi của đám người Từ Ngạo Thiên, Bách Kiếp, Bách Độ và Bách Thảo cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng căn dặn bọn họ mọi việc cẩn thận.

Vì thế, một nhóm ba người mang theo một phần trách nhiệm và một phần bất đắc dĩ lặng lẽ rời đi.

- Từ đại ca, tại sao lại phải ra đi vội vàng như vậy? - Vội vã chạy suốt một ngày rốt cuộc cũng rời khỏi địa giới của Côn Lôn, Kim Mê rốt cuộc nhịn không được phát ra nghi vấn. Nàng và Lăng Nguyệt chỉ biết đêm qua Từ Ngạo Thiên bị chưởng môn gọi đến, sau đó sắc mặt không tốt trở về, lập tức đóng chặt cửa cùng Bách Kiếp, Bách Độ và Bách Thảo ba người bí mật đàm luận rất lâu, sau khi bọn họ đi ra thì Bách Độ để cho nàng và Lăng Nguyệt trước tiên đi thu thập quần áo, sáng sớm ngày thứ hai liền theo Từ Ngạo Thiên ly khai Côn Lôn. Chỉ vì sự kiện điều tra yêu nghiệt thôi sao? Kim Mê không tin, Lăng Nguyệt cũng không tin, bằng vào trực giác trời

https://thuviensach.vn

sinh của nữ nhân, các nàng hiểu rằng giữ Từ Ngạo THiên và chưởng môn chắc hẳn đã phát sinh chuyện gì đó, hơn nữa hai người bọn họ còn tranh cãi đến mất hòa khí.

Nhìn khuôn mặt mang theo vẻ nghi hoặc của hai người Kim Mê và Lăng Nguyệt, Từ Ngạo THiên chỉ đành vô lực cười khổ, nói:

- Yên tâm đi, thật sự là không có chuyện gì, chỉ là...

- Là vì chuyện của bọn muội đúng không? - Kim Mê ngắt lời nói.

Từ Ngạo THiên lắc đầu, khẽ nói:

- Quả thật là sư phụ chỉ muốn ta xuống núi điều tra sự việc liên quan yêu nghiệt, nhưng lại lo lắng cho hai muội một mình ở lại Côn Lôn, cho nên bắt buộc phải mang theo các muội đi theo mà thôi.

Kim Mê và Lăng Nguyệt không nói gì, hai cô gái thông minh này rõ ràng đã sớm đoán ra chân tướng sự thật.

Từ Ngạo Thiên từ tảng đá bên đường đứng dậy, vỗ vỗ mông vẻ mặt tỉnh bơ nói:

- Đi thôi, trước khi trời tối chúng ta phải tìm được một quán trọ...

Đột nhiên biến sắc, không chút do dự rút thanh trường kiếm bên hông ra, quát lên:

- Ai? Đi ra!

- A a, Kiếm hoàng quả nhiên là Kiếm hoàng, chúng tôi đã tận lực ngăn cản không cho khí tức toát ra ngoài rồi, không nghĩ tới vẫn bị ngươi phát giác được. - Từ góc cua phía trước bốn bóng người chậm rãi đi ra, bất ngờ chính là bốn tên đại hán bên người Hàm Nguyệt.

Nói là đại hán kỳ thật chỉ là mặt ngoài mà thôi, bất kỳ ai cũng biết người tu chân có thể giữ mãi tuổi thanh xuân, ví dụ như Bách Độ đã một hai trăm tuổi, nhưng bề ngoài thoạt nhìn mới khoảng ba mươi tuổi mà thôi. Chỉ cần bà ta thích, thậm chí có thể làm cho diện mạo của bản thân biến càng trẻ cho dù biến thành diện mạo của mười tám tuổi cũng chỉ đơn giản như một cái nhấc tay.

Cho nên người tu chân không thể từ vẻ bên ngoài mà nhìn ra được tuổi chân thật, Từ Ngạo Thiên biết rằng, bốn tên đại hán trước mặt này tuy rằng

https://thuviensach.vn

bộ dạng chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng tuổi đời thực tế chắc hẳn phải vài trăm tuổi rồi.

Kim Mê và Lăng Nguyệt cũng đều rút ra trường kiếm, đứng ở sau lưng Từ Ngạo Thiên, song là người mắt sáng chỉ cần liếc mắt qua cũng có thể nhìn ra được Lăng Nguyệt mới tiếp xúc với tu chân, tu vi chỉ ở mức cơ bản nhất, có lẽ là dùng đan dược phụ trợ mới đạt được đến thành quả này.

Tên nói chuyện lúc trước khẽ cười, nói:

- Bốn người tại hạ là tứ vệ bên cạnh thiếu chủ, tại hạ gọi là Nhật, sau lưng ta là Nguyệt, Tinh, Không.

Từ Ngạo Thiên nhìn chằm chằm vào bốn người, lạnh lùng hỏi:

- Không biết bốn vị lúc này chặn đường là có dụng ý gì?

- Dụng ý sao? - Nguyệt nở nụ cười khinh miệt, nói: - Đương nhiên là mang các ngươi trở về rồi.

- Không phải. - Không sửa lại nói: - Thiếu chủ chỉ nói muốn hai nữ nhân kia, còn tiểu tử này... mặc kệ sống chết.

Tinh gật đầu nói:

- Không sai, không sai. Chỉ có điều, thiếu chủ nói nhất định phải đem thi thể giải quyết cho gọn, nếu không bị người ta phát hiện sẽ là một việc rất phiền toái.

Nhìn bọn chúng ngươi một câu ta một câu, Từ Ngạo Thiên cười lạnh nói:

- Chỉ bằng vài kẻ các ngươi?

Nhật khẽ cười nói:

- Kiếm hoàng quả thật là nhân tài ngàn năm khó gặp, tuổi còn trẻ mà đã có thể tiếp cận đến cảnh giới của mấy lão đầu hơn bốn trăm tuổi chúng ta. Nếu cứ tiếp tục như thế này, kiếm hoàng đích xác là có thể ngạo thị thiên hạ. Nhân tài như Kiếm hoàng đây vốn là đối tượng mà Khoái Hoạt lâm chúng ta phải lôi kéo mới đúng, nhưng đáng tiếc, ngài đắc tội lại là thiếu chủ của chúng tôi. Ài.

Ngừng lại một lát, Nhật không để cho Từ Ngạo Thiên có cơ hội nói chuyện tiếp, đột nhiên thấp giọng quát:

- Ra tay.

https://thuviensach.vn

Nguyệt, Tinh, Không ba người đồng thời xếp thành hình tam giác đánh úp về phía Từ Ngạo Thiên, Từ Ngạo Thiên mặt mang theo nụ cười lạnh, không hề sợ hãi, trường kiếm trong tay mạnh mẽ vung lên.

- Ầm!! - Một trận núi long đất lở.

Trên con đường núi không có vết tích con người này, đang triển khai một tràng đại chiến kinh thế hãi tục...

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Mười Một Cỗ Quan Tài

Tu Chân Giới hỗn loạn rồi, từ sau khi thiếu chủ của Khoái Hoạt lâm xuất hiện, tu chân giới không có lấy một phút yên ổn. Đại đa số mọi người đều âm thầm phỏng đoán, mời Khoái Hoạt lâm xuất thế rốt cuộc là đúng hay là sai?

Thành thật mà nói, Khoái Hoạt lâm thiếu chủ Hàm Nguyệt trong vòng một tháng sau khi hiện thế, quả thực là đã dẫn dắt quần hùng làm vài chuyện khiến cho lòng người sướng khoái. Đặc biệt là hắn từng chỉ mang theo tám tên thủ hạ đích thân xông vào Vạn Yêu sơn, ở trong một đêm chém giết không dưới vài ngàn yêu vật, một đêm đó Vạn Yêu sơn nhuộm đỏ bởi máu tươi. Theo lý mà nói, công đức của Hàm Nguyệt đích xác có thể khiến cho vô số kẻ quy tâm, nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn bất cứ kẻ nào đều mang theo vẻ khinh miệt, giọng điệu không nóng không lạnh, thái độ kiêu căng hống hách đã khiến cho rất nhiều người chùn bước.

Đặc biệt là, Hàm Nguyệt không hề có bất kỳ quan điểm đạo đức nào, phàm là những bảo vật hoặc mỹ nữ bị hắn nhìn trúng, bằng mọi cách phải nắm được ở trong tay. Bởi vậy, một số môn phái tu chân đã vô thanh vô tức biến mất trên thế gian...

Đối với những hành động này của Hàm Nguyệt, đám người tu chân đều tức giận mà không dám nói, vì vậy, một tràng náo động khắp thiên địa bắt đầu âm thầm lớn lên.

Mấy ngày trước, Hàm Nguyệt ngang nhiên tuyên bố, vào ngày mười lăm tháng tám tới đây đồng thời cưới Kim Mê và Lăng Nguyệt của Ngọc Hư cung làm vợ, cũng phát ra thông báo, nghiêm khắc yêu cầu Lục Tử Huyên

https://thuviensach.vn

của Cửu U sơn trang và Tiên Ngữ của Tiên Cư phái trước tháng chín phải tự mình đi đến Ngọc Hư cung, trở thành người vợ thứ tám và thứ chín của hắn, nếu không...

Tu chân giới lại nhốn nháo một lần nữa, đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy tu chân giả ở khắp nơi tìm kiếm Lục Tử Huyên và Tiên Ngữ, bọn họ không vì cái gì khác, chỉ vì mấy câu nói của Hàm Nguyệt, ai có thể tìm được hai người các nàng thì được cho phép gia nhập Khoái Hoạt lâm, tu tập thuật pháp thượng thừa. Dụ hoặc là ma quỷ, nhưng những kẻ yếu đuối cuối cùng vẫn không ngăn được dụ hoặc của ma quỷ, một rồi hai, hai rồi lại ba đi vào con đường lầm lỗi.

Một số người có lương tâm thì cầu xin, cầu xin trời cao mở mắt.

Đáng tiếc, trời có mắt sao?

Đường hoàng Lý Thế Dân tuy có tâm, nhưng vướng phải sự phản đối của quần thần, không có cách nào ra tay giúp đỡ. Một kẻ từng hiệu lệnh thiên hạ, một tướng quân bách chiến bách thắng, Kiếm Hoàng Từ Ngạo Thiên đã biến mất không tung tích trước đó một tháng, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, cho dù phát ra bao nhiêu nhân thủ thủy chung vẫn không tìm được. Vì thế, mọi người không khỏi nghĩ đến hắn, một tên yêu nghiệt...

Có kẻ cố ý đổ thêm dầu vào lửa, tin tức này được truyền đi rất nhanh, càng là lấy ngoa hóa ngoa, nói: Hàm Nguyệt đã giết chết Từ Ngạo Thiên, giam lỏng Kim Mê và Lăng Nguyệt, còn lấy tánh mạng của toàn phái Ngọc Hư cung ra bức hiếp hai người các nàng phải gả cho hắn. Cũng bởi vì nhị nữ ở trong tay hắn, Ngọc Hàn cung sợ ném chuột vỡ bình, không dám lộn xộn. Chỉ là, tin tức này rốt cuộc là thật hay là giả?

Mọi người chỉ biết Lý Thế Dân sau khi thu được tin tức này giận tím mặt, lập tức chuẩn bị phát binh bao vây tiêu diệt Khoái Hoạt lâm, nhưng trước sự liều chết khuyên can của chúng thần tử, lại khổ vì không có chứng cớ, kết quả cuối cùng của sự kiện này vẫn còn chưa biết được.

Bởi vậy, Hàm Nguyệt càng thêm kiêu ngạo buông thả.

Đạo, Phật, Ma tam tông đều đem ánh mắt nhìn về phía Ngọc Hư cung, yên lặng chờ đợi ngày mười lăm tháng tám tới đây.

****

https://thuviensach.vn

Ngày mười lăm tháng tám, Ngọc Hư cung giăng đèn kết hoa, biển người di động, rất náo nhiệt. Chỉ là trên mặt của đám môn hạ đệ tử đang bận rộn này đều biểu hiện ra một nét mặt không nên có trong bầu không khí như thế này.

Chưởng môn các phái đều đích thân lên Côn Lôn sơn, đến để chúc mừng Hàm Nguyệt, nhưng trong đó thành phần đến xem náo nhiệt chiếm phần đông. Bởi vì ai cũng biết, hắn, nhất định sẽ tới.

Vài tháng trước, Từ Ngạo THiên mất tích, Kim Mê và Lăng Nguyệt ngày thứ hai sau khi xuống núi liền quay trở lại, sau đó vẫn một mực nhốt mình ở trong phòng không ra khỏi cửa.

Không lâu sau, trước cửa Ngọc Hư cung bị người ta vô thanh vô tức mang đến mười một cỗ quan tài, có thể đem mười một cỗ quan tài đặt trước cửa Ngọc Hư cung mà không một ai hay biết, điều này cũng đủ để thấy được bản lĩnh của kẻ đó. Càng khiến cho người khác có hứng thú đó là, trên một cỗ quan tài trong số đó có viết bốn chữ lớn đỏ như máu: Ngày cưới? Ngày giỗ?

Mặt trên quan tài có gắn một lá cờ, lá cờ có hình chữ nhật, nền đen ở giữa dùng chỉ vàng thêu một chữ" THIÊN". Khi nhìn thấy lá cờ này, mọi người chấn động, bởi vì tất cả mọi người đều biết lá cờ này đại biểu cho điều gì, nó là lá cờ mà Từ Ngạo THiên và Phương Tử Vũ đã dùng khi mới bắt đầu sự nghiệp.

Tu chân giới lại một lần nữa sôi trào, thậm chí ngay cả thế tục giới cũng biết sự kiện này, đám người hiền lành thì ở trong bóng tối âm thầm ủng hộ'mười một cỗ quan tài' này, những kẻ vô sỉ thì lại không ngừng âm thầm tính toán một ít âm mưu...

Bởi vì ai cũng đều biết, mười một cỗ quan tài này chính là một phần chiến thư, còn kẻ hạ chiến thư chính là kẻ khiến cho người ta biến sắc khi nói về hắn...

Hắn đã trở lại.

Đối với phần chiến thư này, Hàm Nguyệt đương tràng nổi giận, sau khi sai người đi phá hủy mười một cỗ quan tài mới độc ác thề rằng:" Phương

https://thuviensach.vn

Tử Vũ, không đem xương cốt của ngươi nghiền thành tro bụi, ta thề không làm người!”

Vì thế, mặc kệ là tu chân giới hay thế tục giới, đều đem ánh mắt chăm chú nhìn về phía Ngọc Hư cung. Một ngày này, nhất định sẽ là một ngày đặc sắc.

****

- Giờ lành đã đến, tân lang tân nương bái thiên địa... - Theo thanh âm kéo dài của người chủ trì hôn lễ vang lên, hai vị tuyệt sắc mỹ nữ trên người mặc áo phượng, sắc mặt đờ đẫn, được bốn cô gái trẻ đẹp nửa kéo nửa cưỡng bức đi vào trong đại sảnh. Mà Hàm Nguyệt thì cười lạnh, ánh mắt quét qua khuôn mặt đầy giận dữ của đám người Bách Kiếp, Bách Độ và Bách Thảo.

Hàm Nguyệt nhìn về phía người chủ trì hôn lễ gật đầu, người chủ trì hôn lễ vội vàng hô lên:

- Tân lang tân nương vào chỗ, nhất bái...

Đúng lúc này, bên ngoài đại sảnh thanh âm” ầm ầm ầm” không dứt truyền đến bên tai, hơn nữa liên tiếp vang lên mười một tiếng mới ngừng lại.

- Đến rồi! - Đám người Bách Kiếp lộ ra vui mừng.

- Đến rồi... - Đám người đến xem náo nhiệt lộ ra vẻ mặt như xem diễn kịch.

- Rốt cuộc cũng tới! - Hàm Nguyệt cười lạnh một tiếng, phất tay áo xoay người đi ra ngoài, bốn nam hai nữ vẫn một mực ở bên cạnh hắn cũng theo sát phía sau cùng đi ra ngoài, chỉ lưu lại bốn nữ tử khác như trước vây lấy hai vị tân nương.

Mọi người như thủy triều đổ xô ra ngoài, đầu tiên đập vào mắt bất ngờ lại là mười một cỗ quan tài dựng đứng. Đệ tử của các phái canh giữ ở bên ngoài đem mười một cỗ quan tài này vây quanh nhiều vòng một giọt nước cũng không lọt, bởi vì trên một cỗ quan tài trong số đó còn đứng một người.

Một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ nhưng vô cùng lạnh lẽo, toàn thân ẩn ẩn toát ra sát khí.

https://thuviensach.vn

Hắn, rốt cuộc đã trở lại.

Hàm Nguyệt bước lên trước một bước, lạnh lùng nhìn nam tử đang đứng trên quan tài, lạnh giọng nói:

- Yêu tôn Phương Tử Vũ?

Phương Tử Vũ không nói gì, ánh mắt lạnh như băng cũng dán chặt trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hàm Nguyệt.

Sáu tên thủ hạ sau lưng Hàm Nguyệt cũng đi lên trước người hắn, xếp thành hàng chữ nhất đem Hàm Nguyệt bảo vệ ở phía sau. Hàm Nguyệt nhe răng cười:

- Thế nào, đến chúc mừng ta thành thân sao?

Giọng nói lạnh lẽo của Phương Tử Vũ đáp lại:

- Đến đưa tiễn ngươi.

- Ngươi có bản lĩnh này sao?

Vẫn là giọng nói băng lãnh không cảm tình đó:

- Ngươi muốn thử không?

Hàm Nguyệt cất tiếng cười vang, nói:

- Yêu tôn quả nhiên là yêu tôn, đủ cuồng!

Ngừng lại một lát, giọng nói dần dần chuyển lạnh:

- Đáng tiếc, chỉ bằng ngươi, còn không xứng!

Hàm Nguyệt vừa dứt lời, sáu người trước mặt hắn đồng thời ra tay, bắn về phía Phương Tử Vũ.

Ầm ầm một tiếng nổ lớn vang lên, mười một cỗ quan tài lại lần nữa hóa thành gỗ vụn bay đầy trời. Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung, bởi vì một cái bóng người màu đen lúc sáu người ra tay đã sớm nhảy lên giữa không trung...

Một tiếng cười lạnh, Phương Tử Vũ chớp mắt biến thân, mái tóc dài đen nhánh trong nháy mắt trở nên trắng xóa tung bay, hai mắt trở nên xanh biếc, mười móng vuốt sắc nhọn không ngừng dài ra, từ từ hóa thành màu đỏ như máu.

Một cỗ yêu khí cường đại thoáng chốc bao phủ cả Côn Lôn sơn. Thần thoại và truyền thuyết rốt cuộc đã triển khai lần thứ nhất va chạm.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tán Tiên Đích Quái Dị

Hai nắm tay của Hàm Nguyệt càng nắm càng chặt, thân thể cũng không tự chủ được khẽ run rẩy, sự đố kỵ trước nay chưa từng có thiêu đốt trong lòng.

Từ nhỏ, hắn lớn lên đã được bao bọc ở trong lòng bàn tay, ăn ngon nhất, dùng tốt nhất, ngay cả tiên khí trong tay cũng là tốt nhất Khoái Hoạt Lâm. Nếu như có người mặc quần áo so với hắn còn muốn hoa lệ hơn, như vậy hắn nhất định xé rách quần áo của đối phương lại bị đánh một trận. Chưa từng có người có thể vượt qua hắn, cho dù là bất luận phương diện gì. Thế nhưng ngay sau khi hắn xuất sơn đến nay, gặp được hai huynh đệ trong truyền thuyết lại xa xa đem hắn bỏ rơi phía sau, Từ Ngạo Thiên có một kiện thần khí, Phương Tử Vũ không những có thần khí còn có tiên khí loại phòng ngự đầy đủ. Hàm Nguyệt đã thực sự đố kị, đố kị sắp phát cuồng.

- Phương Tử Vũ…

Hàm Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói.

Phương Tử Vũ thản nhiên nhìn hắn một cái, lạnh giọng hỏi:

- Ca của ta đâu?

Hàm Nguyệt cười lạnh nói:

- Đương nhiên là đã chết.

Phương Tử Vũ ngoài mặt vẫn như trước bình tĩnh như thường nói:

- Thiết Huyết vệ đâu?

- Đương nhiên là theo hắn cùng nhau xuống địa ngục hưởng phước.

- Rất tốt.

Hai mắt màu xanh biếc của Phương Tử Vũ bắn ra sát khí vô hạn:

https://thuviensach.vn

- Đã như vậy, các ngươi cũng xuống dưới đó tiếp huynh ấy.

Nói xong, hắn liền giơ đao hướng Hàm Nguyệt xông tới. Hàm Nguyệt nhìn hắn cười nhạt, bát vệ thất kinh, vội vàng liều lĩnh chạy tới. Ai ngờ Phương Tử Vũ cố ý để thân hình chậm lại, chờ khi bát vệ gần sát đột nhiên xoay người hướng một người trong đó chém tới.

Lan vốn tưởng là Phương Tử Vũ một lòng muốn giết thiếu chủ của mình, lại không nghĩ đến hắn lại quỷ kế đa đoan như vậy, ám sát Hàm Nguyệt là giả, thực ra là lợi dụng tốt tâm lý nóng lòng hộ chủ của mấy người mình công kích trở tay không kịp.

Thực sự là trở tay không kịp, khi Lan phản ứng lại thì trường đao của Phương Tử Vũ đã cách nàng không xa, dọa nàng hồn phi phách tán hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ. Đúng lúc này, thân ảnh của Nguyệt rất nhanh đuổi tới chắn ở trước Lan, đem tất cả công lực cả đời đều quán chú vào hai tay, liều mạng phế bỏ hai tay cũng muốn cứu tính mạng của hai người. Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng, trường đao thản nhiên biến mất, Nguyệt ở trước khi sửng sốt đột nhiên cảm thấy ngực một trận đau đớn, vừa cúi đầu nhìn, thanh trường đao này không ngờ xuyên thẳng vào ngực. Nguyệt chậm rãi quay đầu lại, thấy vẻ mặt cười khổ của Lan, thì ra một đao này xuyên suốt hai người, ngay cả Lan cũng không cách nào may mắn tránh khỏi tai nạn.

- Vì cái gì… Muốn cứu ta?

Lan nhẹ giọng yếu ớt hỏi.

Nguyệt thoáng cười khổ, nói:

- Ta thực sự thích ngươi.

Hai mắt của Lan có chút ướt át nói:

- Đồ ngốc, ngươi thực sự là một tên ngốc.

Nguyệt gật đầu nói:

- Để ta tùy hứng một lần đi.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó nhắm mắt lại song song chết đi

Phương Tử Vũ đem trường đao rút ra, máu đỏ tươi bắn lên toàn thân hắn.

https://thuviensach.vn

Nhật và ngũ nữ đã sớm bao vây hắn, mỗi người trên mặt đều mang theo vẻ bi thương.

Ánh mắt lạnh lẽo của Phương Tử Vũ lần lượt đảo qua trên mặt sáu người, đột nhiên phát hiện một việc rất có ý nghĩa, những người này hình như đều không có kinh nghiệm thực chiến gì.

Nếu nói kinh nghiệm thực chiến trong tu chân giới, đứng đầu đó là những nhân vật tán tiên. Tục ngữ nói người ta ăn muối so với ngươi ăn gạo còn nhiều hơn, bất luận kinh nghiệm và sự từng trải mấy trăm năm của một tán tiên là không người nào có thể so sánh. Thứ hai phải là Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, hai người một mực ở trên chiến trường chém giết nhiều năm như vậy, sở học lại đều là làm sao đưa ra phán đoán chính xác bảo vệ tính mạng của mình và hơn nữa sạch sẽ gọn gàng giết chết đối thủ.

Cùng hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ so sánh, kinh nghiệm chiến đấu của những tán tiên này giống như là tiểu hài tử, từ biểu hiện vừa rồi của Lan và Nguyệt liền có thể nhìn ra. Nếu như là người có kinh nghiệm phong phú, tuyệt sẽ không hoảng hốt giống như Lan, lại càng không giống như Nguyệt không cần nghĩ ngợi mưu đồ lấy hai tay cản đao.

Nếu đổi lại Phương Tử Vũ hoặc Từ Ngạo Thiên là Lan, một khắc kia nhất định phải công địch để tìm ra đường sống, mà nếu đứng ở vị trí của Nguyệt cũng nhất định không ngây ngốc đi cản đao, mà là chọn dùng kế" Vây Ngụy cứu Triệu".

Nguyên nhân chính là vì những hành động kỳ quái này của Lan và Nguyệt khiến Phương Tử Vũ trong lòng sinh nghi, chiếu theo kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ tuyệt đối là vừa ra chiến trường lần đầu, mà thực lực của bản thân bọn họ lại quả thực đạt tới cảnh giới tán tiên, vì sao lại có nhiều mâu thuẫn như vậy chứ? Nhìn sáu khuôn mặt bi phẫn bên cạnh, một suy đoán lớn mật ở trong lòng của Phương Tử Vũ tự nhiên mà sinh. Hắn nghĩ tới một sự vật đáng sợ.

Cùng lúc đó, sáu người bọn Nhật hình thành thế bao vây lại lần nữa đánh đến, Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng dưới chân đã bước mấy bước kỳ quái. Hồng không có nghi ngờ hắn, thấy Phương Tử Vũ đứng ở trước mặt nàng liền bất chấp tất cả đánh tới.

https://thuviensach.vn

Nhật hoảng hốt kêu lên:

- Không được!

Đáng tiếc đã chậm một bước, chỉ thấy Hồng từ phía sau Phương Tử Vũ ôm lấy hắn, nhưng giống như ôm lấy một đoàn không khí, thân thể lảo đảo một cái từ trong thân hình của hắn xen kẽ mà qua, tất cả mọi người nhìn ngẩn người.

Nhật bỗng dưng nghĩ tới cái gì, vội vàng hét lớn:

- Là tàn ảnh...

Nhưng vào lúc này, một chút hắc mang hiện lên, đầu của Hồng đột nhiên bay lên không trung, một chùm máu tươi từ chỗ đứt của cổ phun vãi ra.

- Hồng!

Thường ngày cùng Hồng có quan hệ tốt nhất Thanh bi thương kêu lên, một chưởng hung hãn đánh về phía sau lưng của Phương Tử Vũ.

Tử hét lớn:

- Thanh, cẩn thận…

Chỉ nhìn thấy Thanh cũng đồng dạng lảo đảo một cái chúi về phía trước mấy bước, dường như nghĩ tới cái gì đột nhiên xoay người hướng phía sau đánh ra một chưởng toàn lực. Nhật vốn là muốn chạy tới bên người Thanh vì nàng bảo vệ phía sau, nhưng không ngờ tới Thanh nghĩ đến kết cục của Hồng, cho rằng Phương Tử Vũ sẽ ở phía sau nàng đánh lén mới không nghĩ nhiều đã xoay người phách chưởng, lại đúng lúc đem Nhật đuổi tới cho một chưởng đánh lui.

- Ngươi đánh đi đâu vậy?

Thanh âm lạnh lẽo của Phương Tử Vũ xuất hiện ở phía sau nàng, Thanh muốn lại lần nữa xoay người, đột nhiên cảm thấy gáy một trận đau nhức, nàng lại cũng đã không cách nào quay đầu.

Nhìn thân ảnh của Thanh chậm rãi ngã xuống, máu tươi từ chỗ đứt trên cổ tuôn ra ồ ồ, tất cả mọi người sợ ngây người. Chẳng qua chỉ trên dưới nửa khắc thời gian, Phương Tử Vũ đã trước sau giết chết bốn gã tán tiên. Những người này chính là tán tiên, tùy tiện ra tới một người đều có thể áp chế quần hùng nơi này, nhưng Phương Tử Vũ lại hết lần này đến lần khác như là dễ dàng đã giải quyết.

https://thuviensach.vn

Thực ra Phương Tử Vũ cũng là thủ xảo, từ hành động của Lan và Nguyệt, hắn nhìn ra những người này mặc dù thực lực cao siêu nhưng tuyệt đối đều không có kinh nghiệm chiến đấu gì, chỉ cần không phải ngạnh kháng thì khả năng thắng của hắn chính là rất lớn. Cho nên Phương Tử Vũ ngay từ đầu đã tính toán tốt, lợi dụng tâm lý phẫn nộ và bị kích động cùng với kinh nghiệm chiến đấu gần như bằng không của bọn họ áp dụng tiêu diệt từng người. Sự thực chứng minh, đối sách của hắn hoàn toàn chính xác, dùng Tàn ảnh thần bộ lại phối hợp Long Thần Kiếm Quyết hư vô mờ mịt, cho nên những tán tiên không có kinh nghiệm thực chiến này cả đám chết thảm dưới đao của hắn.

Nhật xanh mặt quát:

- Không được khinh cử vọng động (hành động thiếu suy nghĩ) nữa…

Còn chưa có nói xong, chỉ nghe Tử kinh hô:

- Lục, Hoàng, không được…

Lục và Hoàng đồng thời từ hai bên của Phương Tử Vũ đánh úp tới, pháp khí của Lục bị trường đao trong tay của Phương Tử Vũ chặt đứt ở trước trận so đấu, cho nên là tay không. Mà pháp khí của Hoàng bởi vì vận khí tốt không cùng trường đao cứng đối cứng, bởi vậy Hoàng nắm chặt trong tay một đôi gai nhọn tạo hình kỳ dị đâm thẳng về phía Phương Tử Vũ, ý đồ liều mạng ngọc thạch câu phần (ngọc đá đều vỡ nát).

Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng, trường đao rất nhanh giao sang tay trái, hắc mang vung lên bức lui Lục, mà lúc này một đôi gai nhọn của Hoàng cũng đã đánh tới. Tay phải của Phương Tử Vũ đột nhiên biến thành mềm mại giống như không xương quấn lên gai nhọn, giống như một con rắn quấn vài vòng trên gai nhọn sau đó bàn tay đã đặt lên ngực của Hoàng.

Trên tràng không biết là ai hoảng sợ kêu lên:

- Long Thần Chưởng Quyết, Du Long Triền Nhiễu.

Hù dọa Hoàng kinh hãi gần chết, muốn thoát ra lui về phía sau, nhưng hai tay lại bị Phương Tử Vũ gắt gao cuốn lấy không thể động đậy.

Ba người Lục, Nhật, Tử lại lần nữa nhào tới, khóe miệng của Phương Tử Vũ lộ ra một tia tươi cười quái dị. Hoàng còn chưa hiểu ra thì đột nhiên nghe được một tiếng” Răng rắc”, sau đó trái tim tê liệt một chút lại cảm

https://thuviensach.vn

thấy đau đớn kịch liệt, một tia máu tươi từ khóe miệng chảy ra, hai mắt mở lớn đến chết cũng không cam lòng.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Huyết Tẩy Côn Lôn

Hoàng!

Lục hét lớn một tiếng, không để ý tới bản thân nhào tới.

- Lục, không được…

Tiếng nói của Nhật còn chưa tan hết, chỉ nghe Lục kêu thảm một tiếng, cúi đầu không thể tin tưởng nhìn nơi ngực trường đao đen kịt xuyên thấu thân thể.

Sắc mặt của Nhật thay đổi mấy lần, cuối cùng hét lớn:

- Thiếu chủ, đi mau.

Dứt lời cũng hướng Phương Tử Vũ xông tới.

Tất cả mọi người nhìn đến ngây người, tất cả những biến hóa này thực sự là tới quá nhanh, nhanh tới mức khi bọn họ phản ứng lại thì đã kết thúc.

Mười tán tiên, tròn mười tán tiên, Phương Tử Vũ lại chỉ bằng sức của một người đương trường đã chém giết chín người, hơn nữa tất cả đều là tu vi biến thái tán tiên. Bởi vậy cũng biết, thực lực của bản thân Phương Tử Vũ đã cao siêu đến trình độ như thế nào.

Nhật đã quấn lấy Phương Tử Vũ cùng một chỗ, bởi vì Phương Tử Vũ thân đã sớm bị trọng thương khiến chiêu pháp có chút trì trệ, vì vậy mới cùng Nhật tạm thời cân sức ngang tài. Chẳng qua người sáng suốt đều có thể nhìn ra, tu vi của Phương Tử Vũ quả thực là vẫn cao hơn Nhật một bậc, thắng bại là chuyện sớm hay muộn.

Hàm Nguyệt hai mắt đỏ lừ gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tử Vũ, nếu như ánh mắt có thể giết người, hắn đã sớm đem Phương Tử Vũ thiên đao vạn quả (băm thành vạn mảnh). Hồ yêu đáng chết này, không chỉ đến đây

https://thuviensach.vn

gây sự vào ngày đại hôn của hắn, lớn hơn nữa bất chấp tất cả đồ sát thủ hạ đắc lực của hắn khiến hắn thể diện toàn bộ không còn, cục tức này hắn vô luận như thế nào cũng nuốt không được. Thế nhưng nuốt không được thì có thể làm gì? Chỉ bằng vào tu vi sâu không thể lường của bản thân Phương Tử Vũ, khí phách dám một thân một mình đã khiêu chiến người tu chân khắp thiên hạ, nhìn ra toàn bộ thiên hạ, trừ khi là sư phó của hắn xuất quan, bằng không trong thiên hạ này thực sự không ai có thể địch lại Phương Tử Vũ.

Hắn từ nhỏ đã trải qua Khoái Hoạt Lâm trọng điểm bồi dưỡng, mọi thứ tiên đan thần dược, tu luyện pháp bảo hắn dùng qua vô số, vì sao? Vì sao người chỉ tiếp xúc tu chân mấy năm kia lại có thể giỏi hơn hắn?

Không chỉ là Phương Tử Vũ, ngay cả Từ Ngạo Thiên cũng xa không phải hắn có thể so sánh, nếu luận đơn đả độc đấu, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của hai người này. Hàm Nguyệt càng nghĩ càng tức giận, dường như chuyện tốt của toàn thiên hạ đều tập trung ở trên người hai người kia, không chỉ đều có một thân tu vi sâu không thể lường, chính mình còn sở hữu thần khí mà người tu chân’mộng mị dĩ cầu’ (chỉ thấy trong mơ), lại thêm được phương tâm của những thiếu nữ này. Dựa vào cái gì? Chúng nó dựa vào cái gì có thể có những thứ này?

Hàm Nguyệt trong lúc vô tình liếc đến Bách Huyền bên cạnh, Ngọc Hư Cung ba chữ bỗng nhiên hiện lên trong đầu.

Ngọc Hư Cung, đúng, hai người kia đều là người của Ngọc Hư Cung, lẽ nào trong Ngọc Hư Cung có đường tắt gì có thể nhanh chóng nâng cao tu vi? Chẳng qua bất luận có hay không có thứ này, tồn tại của Ngọc Hư Cung khẳng định đã uy hiếp tới Khoái Hoạt Lâm, nếu như để cho bọn họ lại bồi dưỡng ra mấy người giống như Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên, như vậy trong tu chân giới sẽ không còn địa vị của Khoái Hoạt lầm nữa.

Ngọc Hư Cung và Phương Tử Vũ nhất định phải diệt trừ.

Một loạt ý nghĩ này như ánh chớp hiện lên trong não, Hàm Nguyệt xoay người nói với Bách Huyền:

- Bách Huyền chưởng môn, phải chăng đã đến lúc Ngọc Hư Cung các ngươi thanh lý môn hộ?

https://thuviensach.vn

Bách Huyền sửng sốt một chút, lập tức cười khổ nói:

- Thiếu chủ, người cũng thấy rồi, ngay cả mười vị tán tiên liên thủ cũng không là đối thủ của Phương Tử Vũ, chúng ta những người tu chân thấp kém này còn có thể có hy vọng gì.

Hàm Nguyệt cười lạnh một tiếng, nói:

- Kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi.

Bách Huyền hít một hơi lãnh khí lớn:

- Thiếu chủ, người sẽ không phải là muốn cho chúng tôi...

Hàm Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, lớn tiếng nói:

- Yêu hồ Phương Tử Vũ họa loạn tu chân giới, hễ là người tu chân vì trảm yêu trừ ma đều phải xuất một phần sức lực…

Mọi người ngươi nhìn sang ta, ta nhìn ngươi, cũng không có lên tiếng. Nói đùa, trước đây Phương Tử Vũ chỉ bằng một người đã đem đông đảo người tu chân đùa giỡn trong lòng bàn tay, hôm nay tu vi của hắn càng tiến, còn ai dám đem tính mạng ra làm trò đùa.

Hàm Nguyệt thấy không ai hưởng ứng hắn, càng cảm thấy mất hết mặt mũi, lần thứ hai đề cao thanh âm nói:

- Lần trừ yêu này, Khoái Hoạt Lâm ta tận hết sức lực. Bản thiếu chủ tại đây hứa hẹn, hễ là người có thể làm bị thương yêu hồ, Khoái Hoạt Lâm đưa tặng thượng phẩm tiên khí pháp bảo. Nếu có người có thể chém thủ cấp của hắn, bí tịch bảo điển mặc hắn lật xem, càng bảo chứng giúp hắn dùng thời gian ngắn nhất phi thăng.

Mê hoặc, thật sự là quá mê hoặc rồi. Ai cũng biết pháp bảo cất dấu của Khoái Hoạt Lâm là nhiều nhất cũng là tốt nhất trong tu chân giới, nếu như may mắn giết được Phương Tử Vũ, càng có thể lật xem bí tịch cất kỹ của Khoái Hoạt Lâm. Phải biết rằng bảo điển cất kỹ của Khoái Hoạt Lâm giống như Tàng Thư Các của Thiếu Lâm Tự trong chốn võ lâm, trong đó bảy mươi hai tuyệt kỹ chỉ cần có thể học được một hai loại, đã có thể tung hoành trong chốn võ lâm.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

https://thuviensach.vn

- Mẹ kiếp, lão tử liều mạng. Chỉ cần có thể có thể chém hắn một đao cũng đã có lời.

Một đại hán từ trong miệng văng ra một câu, sau đó rút trường kiếm ra xông vào vòng chiến.

Bản tính con người vốn là kỳ quái như thế, khi không thể quyết định, chỉ cần có người đi đầu, lập tức sẽ có một đám người cùng theo. Hơn nữa đây là ở dưới sự thúc đẩy của lợi ích thật lớn, thử hỏi có ai có thể đối mặt với lợi ích thật lớn mà không bị mê hoặc chứ?

Nhìn người tu chân bốn phía giống như phát điên ùn ùn mà tới, Phương Tử Vũ lạnh lùng phun ra một câu:

- Muốn chết.

Lập tức một chưởng đánh về phía Nhật.

Nhật ngạnh kháng một chưởng của Phương Tử Vũ, thừa cơ phi thân rời khỏi vòng chiến, khóe môi rỉ ra tơ máu, lạnh lùng nhìn Phương Tử Vũ bị biển người nhấn chìm.

- Thiếu chủ.

Nhật chạy đến bên người Hàm Nguyệt thấp giọng nói:

- Những người này ngăn không được yêu hồ kia, thuộc hạ ở lại ngăn hắn một hồi, người nhanh quay về Khoái Hoạt Lâm xin Tôn chủ xuất sơn.

Hàm Nguyệt còn định nói, Nhật nhanh hơn một bước gấp giọng nói:

- Thiếu chủ, nếu người chịu bất cứ thương tổn gì, thuộc hạ chết vạn lần cũng cảm thấy ray rứt. Yêu hồ này tu vi sâu không thể lường, thế gian này cũng chỉ có Tôn chủ mới có thể đem nó thu phục. Thiếu chủ, đại cục làm trọng.

Hàm Nguyệt hung hãn nhìn chằm chằm thân ảnh của Phương Tử Vũ, cắn răng nói:

- Được, ta trở về xin sư phụ xuất quan, ở đây giao cho ngươi.

Dứt lời liền xoay người, lấy thân pháp cực nhanh giống như một trận gió lao vút đi.

Nhìn theo Hàm Nguyệt đi xa, Nhật mới thở ra một hơi, càng cảm thán ánh mắt tinh tường của Tôn chủ. Thái độ làm người của Hàm Nguyệt mặc

https://thuviensach.vn

dù ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng làm việc quyết đoán, cũng không dài dòng ướt át, quả thực có phong độ của một đại tướng.

Bách Huyền vẫn đứng ở bên cạnh chú ý tình thế phát triển, mắt thấy Hàm Nguyệt bay đi, sau khi giật mình vội vàng đi tới hỏi:

- Thiếu chủ đâu?

Nhật liếc mắt nhìn lão, thản nhiên nói:

- Yêu hồ này tu vi sâu không thể lường, thiếu chủ đã quay về Khoái Hoạt Lâm xin Tôn chủ xuất quan.

Bách Huyền vội nói:

- Nhưng mà thiếu chủ đi rồi, nơi này làm sao bây giờ?

- Vì thiếu chủ hi sinh là vinh dự của các ngươi.

- Ngươi...

Bách Huyền chỉ về phía Nhật, tức giận nói không ra lời. Được một lát mới run giọng nói:

- Tốt, tốt. Thì ra ngay từ đầu chính là âm mưu, gạt chúng ta những người tu chân này bán mạng cho các ngươi. Hừ hừ, ta ngược lại muốn nhìn xem, Khoái Hoạt Lâm các ngươi sau này làm sao còn chỗ đứng ở tu chân giới.

Trong mắt Nhật tinh mang chợt lóe, hung hãn trừng mắt nhìn Bách Huyền. Bách Huyền cũng không chút nào tỏ ra yếu thế giận dữ nhìn hắn.

Lát sau, Nhật mới lên tiếng nói:

- Khoái Hoạt Lâm chúng ta lời nói ra nhất định không nuốt lời. Hơn nữa tu vi của yêu hồ này đã không ai có khả năng địch lại, chỉ có thể hy vọng lấy số lượng đến áp chế hắn, đợi khi hắn sức cùng lực kiệt thì cho một kích trí mạng.

Bách Huyền nghiến răng nghiến lợi nói:

- Các ngươi làm như vậy là hủy đi tu chân giới, qua ngày hôm nay lại sẽ có bao nhiêu tinh anh đem tính mạng chôn vùi ở đây.

- Trừ ma vệ đạo vốn chính là thiên chức của chúng ta, từ ngày đầu tiên tu chân các ngươi cũng đã biết, cuối cùng sẽ có một ngày phải hi sinh.

- Chúng ta không phải là hi sinh, mà là mệnh táng trong tay Khoái Hoạt Lâm các ngươi.

https://thuviensach.vn

- Hừ, Bách Huyền chưởng môn, ngươi cũng đừng quên, chính là tu chân giới các ngươi thiên hô vạn hoán khẩn cầu Khoái Hoạt Lâm chúng ta ra mặt.

- Ngươi... Tốt, tốt, tốt. Là Bách Huyền ta có mắt không tròng đã tin lầm người.

Dừng một chút, xoay người vận khí hét lớn:

- Tất cả dừng tay cho ta!

Thanh âm của Bách Huyền tuy lớn, nhưng lập tức đã bị tiếng chém giết nhấn chìm. Ngoại trừ một số ít người ở bên ngoài dừng lại nhìn lão một chút, bên trong vòng chiến vẫn như cũ là tiếng kêu thảm liên tục.

- Vô dụng.

Nhật cười lạnh nói:

- Hiện tại tất cả mọi người đã giết đỏ cả mắt, tình hình đã không phải ngươi có khả năng ngăn cản.

Bách Huyền mắt thấy Phương Tử Vũ đã giống như thiên ma hạ phàm, mỗi một động tác đều dễ dàng lấy đi mấy sinh mệnh, rốt cuộc hiểu được sự nhỏ yếu của mình, chậm rãi quỳ xuống.

Nhật hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói:

- Mười huynh đệ tỷ muội chúng ta bản thân thụ ân điển của Khoái Hoạt Lâm, đúng là lúc đem tính mạng này trả lại cho Tôn chủ rồi.

Dứt lời, Nhật phi thân vọt vào bên trong vòng chiến.

Mặt trời lặn về phía tây, chiếu rọi Ngọc Hư Cung đỏ giống như máu.

Là nắng chiều nhuộm đỏ Ngọc Hư Cung? Hay là Ngọc Hư Cung nhuộm đỏ nắng chiều?

Không một ai quan tâm đếnvấn đề này, cũng không ai đi quan tâm Ngọc Hư Cung lúc này máu đã chảy thành sông, tất cả mọi người giống như phát điên giẫm lên thi thể của đồng bạn một vòng ngay sau đó lại một vòng xông vào trong vòng chiến...

Trận chiến này, tinh nhuệ của tu chân giới tử thương gần như không còn, từ sau một trận chiến này không còn thịnh vượng. Mà yêu tộc cũng nhân thừa cơ nổi dậy không kiêng dè, làm hại khắp nơi, tu chân giới vô lực chống lại. Đường hoàng Lý Thế Dân vì thế đau đầu không thôi, lại thêm do

https://thuviensach.vn

Quỷ Bạt lớn mật lẻn vào hoàng cung quấy nhiễu thánh giá, đành phải lệnh hai người Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim giữ chức môn thần ngày đêm thủ ở ngoài cửa.

Tình huống này kéo dài đến khi Huyền Trang mang theo Tôn Ngộ Không thầy trò bốn người, chịu sự cảm hóa của Bồ Tát đi Tây Phương lấy kinh trở về lại quảng phát (phổ biến rộng rãi) kinh thư khiến dân chúng chuyên tâm hướng phật mới bắt có chút thay đổi. Chỉ là tu chân giới từ nay về sau bắt đầu sa sút, lại không thể khôi phục thịnh thế tu chân lúc trước. Cho đến mấy trăm năm sau, Nga Mi Kiếm Tiên Hoành Không xuất thế, cùng Côn Lôn Phái lãnh đạo tu chân giới quảng sát yêu ma, tu chân giới mới có thể một lần nữa quật khởi.

Trận chiến này, Phương Tử Vũ một thân một mình giết hết tinh anh các phái, máu nhuộm Ngọc Hư Cung. Chỉ có số ít môn phái không xuất thủ, mới có thể may mắn tránh khỏi tai nạn. Từ nay về sau, Phương Tử Vũ cái tên này đã trở thành đề tài không thể nói đến của tất cả người tu chân.

Phương Tử Vũ trong một đêm đó huyết tẩy Côn Lôn, Ngọc Hư Cung các đường tử thương vô số, cuối cùng chỉ để lại Ngọc Võ Đường của Bách Kiếp và Ngọc Tiên Đường của Bách Độ không ra tay. Chưởng môn Bách Huyền tự trách không thôi, suốt ngày đem bản thân nhốt trong phòng không ăn không nói. Sau mấy ngày một mình đi tới trước tổ tông từ đường, tự hủy gân mạch khí tuyệt.

Trận chiến này, ở Côn Lôn tụ tập gần vạn người tu chân, có thể sống trở về ít lại càng ít. Khoái Hoạt Lâm ngoại trừ thiếu chủ Hàm Nguyệt lâm trận bỏ chạy, còn lại mười vị tán tiên tất cả đều chết tại trận. Khoái Hoạt Lâm thanh uy rớt xuống ngàn trượng, không còn là chí tôn thần thoại trong tu chân giới.

Tục truyền, Yêu Tôn Phương Tử Vũ trong trận chiến này bản thân cũng bị trọng thương, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Kim Mê và Lăng Nguyệt rời khỏi Côn Lôn, từ đó giống như bốc hơi ở nhân gian không thấy tung tích.

Bồng Lai đảo Cư Tiên Phái và Cửu U sơn trang sau khi trở về từ đó đóng cửa không ra, khước từ tất cả khách thăm. Mà Tiên Ngữ của Bồng Lai

https://thuviensach.vn

đảo Cư Tiên Phái và thiên kim Lục Tử Huyên của Cửu U sơn trang lại đồng thời giống như bốc hơi ở nhân gian, không còn có ai thấy qua tung tích của các nàng.

Phương Tử Vũ, một cái tên khiến người ta vừa kính vừa sợ. Mọi người ngày đêm cầu khẩn, cầu khẩn trời cao có thể phái xuống thiên binh thiên tướng đem yêu hồ thu phục, cho nhân gian một phần yên bình. Đáng tiếc, trời cao dường như không nghe thấy khẩn cầu của bọn họ. Sau đó không lâu, có tin tức truyền ra, nghe nói Từ Ngạo Thiên người được cho là có tiềm lực nhất có thể cùng Phương Tử Vũ so sánh chống lại, đã chết trong tay Hàm Nguyệt của Khoái Hoạt Lâm.

Khoái Hoạt Lâm, từ đây đã trở thành cái đích phỉ nhổ của tất cả mọi người, trong một đêm từ chí tôn đã biến thành cấm thoại.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tôn Chủ Xuất Quan

Ba tháng sau đêm nhuộm máu trên Côn Lôn sơn…

Khoái Hoạt Lâm, Đại Đức Điện.

Tổng cộng hơn hai mươi người đang quỳ gối dưới điện, tất cả đều giống như một pho tượng điêu khắc im lặng bất động, mặt không biểu tình. Chỉ có quỳ gối trước hàng, một trung niên nam tử cùng Hàm Nguyệt song song đứng đầu, không ngừng tự thuật ba tháng trước, Khoái Hoạt Lâm mười vị tán tiên lần lượt quy tiên cùng đại sự phát sinh trong tu chân giới ba tháng này.

Ở ngay phía trước mọi người, đặt một cái ghế ỷ được làm bằng vàng, lúc này một lão giả đồng nhan hạc phát, hiệp cốt tiên phong đang nhắm mắt ngồi trên ghế hoàng kim lắng nghe trung niên nam tử nói.

Trung niên nam tử nói xong được một lát, lão giả mới chậm rãi mở hai mắt, hai đạo hàn mang chợt hiện mà qua, mọi người không rét mà run.

Thanh âm trầm hậu của lão giả vang lên:

- Nguyệt nhi à Nguyệt nhi, vi sư trước khi bế quan đã nhiều lần dặn con đừng gây chuyện sinh sự. Con hiện tại làm ra một cục diện rối rắm như vậy, vi sư nên xử phạt con như thế nào đây?

Hàm Nguyệt cả người run lên, vội vàng nói:

- Sư phụ, Nguyệt nhi cũng là vì suy nghĩ cho Khoái Hoạt Lâm. Khi đó yêu hồ Phương Tử Vũ đem tu chân giới làm cho tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), tu chân giới mấy lần gửi bái thiếp đến khẩn cầu sư phụ xuất sơn. Thế nhưng sư phụ người bế quan nhiều năm một mực trì hoãn

https://thuviensach.vn

không ra, Nguyệt nhi cũng là nhất thời nóng lòng, sợ ảnh hưởng đến uy danh của Khoái Hoạt Lâm chúng ta...

- Hừ!

Một tiếng hừ nặng nề nổ tung bên tai mọi người, khiến cho lỗ tai mỗi người nhất thời rung lên ong ong.

- Vi sư một lần nữa cảnh cáo con, không được trêu chọc hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ. Con ngược lại làm tốt lắm, không chỉ đã trêu chọc bọn họ, càng làm cho gà chó không yên!

- Sư phụ, không phải con trêu chọc bọn hắn, là bọn hắn đến gây chuyện với con trước…

- Câm miệng! Chẳng lẽ vừa rồi ngươi không nghe rõ lời của Tư Đồ Tiển sao? Hay là hắn đã vu oan cho ngươi?

Hàm Nguyệt cả người run rẩy, đem trán chạm đến mặt đất, run giọng nói:

- Đồ nhi không dám.

- Là ngươi ra tay trước cưỡng đoạt hai nữ nhân kia làm vợ, lại thêm dùng thủ đoạn thâm độc ám hại Từ Ngạo Thiên, lúc này mới làm cho Phương Tử Vũ đến đây báo thù. Những chuyện của ngươi làm trong cốc trước đây vi sư còn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao đây là chuyện nhà của Khoái Hoạt Lâm chúng ta, cũng sẽ không truyền ra bên ngoài. Ngươi rất giỏi, lại chạy ra bên ngoài gây sự sinh chuyện, thể diện của Khoái Hoạt Lâm đều bị ngươi làm mất hết rồi. Đã tổn thất mười vị tán tiên không nói, hôm nay càng làm cho uy danh của Khoái Hoạt Lâm rớt xuống ngàn trượng, ngươi tự mình nói đi, vi sư nên làm sao xử phạt ngươi?

Hàm Nguyệt giập đầu không ngừng, đến lúc trán cũng đập chảy máu, ngoài miệng không ngừng kêu lên:

- Sư phụ tha mạng, là đồ nhi nhất thời hồ đồ, sư phụ tha mạng...

- Tha mạng? Hừ! Bản tôn xử sự luôn luôn là tiểu sự bất kể (không tính toán việc nhỏ), đại sự bất nhiêu (việc lớn không tha thứ), ngươi theo vi sư nhiều năm như vậy tự nhiên hiểu rõ.

- Sư phụ…

https://thuviensach.vn

- Im miệng! Chỉ tại vi sư thường ngày chuyên chú tu luyện quản giáo ngươi quá ít, khiến ngươi làm ra cái họa hôm nay. Hiện tại nếu không nghiêm khắc trừng phạt ngươi, bản tôn sau này làm sao phục chúng. Tư Đồ!

Trung niên nam tử lúc trước cung kính nói:

- Có đệ tử.

- Đem Hàm Nguyệt về Quỷ Môn Nhai, để hắn diện bích suy nghĩ qua hai mươi năm, trong thời gian đó không được có bất luận kẻ nào thăm viếng, kẻ nào vi phạm nghiêm trị không tha!

- Vâng.

- Sư phụ...

Hàm Nguyệt còn không kịp kêu thảm cầu xin tha thứ, đã bị Tư Đồ Tiễn bên cạnh chế trụ, làm hắn nói không ra lời, sau đó một mực kéo đi hậu đường.

Tôn chủ lại lần nữa nhắm hai mắt không nói nữa, phía dưới cũng không ai dám mở miệng.

Toàn trường lặng ngát như tờ.

Hồi lâu, một trận tiếng bước chân vang lên.

Tôn chủ vẫn như trước không mở hai mắt, trầm giọng hỏi:

- Xử lý thỏa đáng rồi?

Tư Đồ Tiễn đi tới vị trí của mình một lân nữa quỳ xuống, nói:

- Vâng.

- Uhm. Nguyệt nhi tuy rằng là đệ tử đích truyền duy nhất của bản tôn, nhưng chuyện này quan hệ đến uy danh ngàn năm của Khoái Hoạt Lâm, bản tôn quyết không thể dễ dàng tha cho hắn. Chẳng qua trải qua chuyện này, thanh thế của Khoái Hoạt Lâm ta cũng không lớn bằng lúc trước, xem ra bản tôn vẫn phải xuất hiện rồi. Ài, Nguyệt nhi này bao giờ cũng lại rước lấy phiền phức, hy vọng sau khi trải qua việc này có thể rút ra kinh nghiệm, không nên lại khiến ta thất vọng.

Dừng một chút, tôn chủ lại trầm giọng nói:

- Chẳng qua thể diện của Khoái Hoạt Lâm nhất định phải vãn hồi, Tư Đồ, các ngươi lập tức đi tìm tung tích của Phương Tử Vũ.

https://thuviensach.vn

- Thế nhưng... Phương Tử Vũ đã sớm không biết tung tích...

- Bản tôn cho phép các ngươi sử dụng Huyền Quang Kính, vô luận như thế nào cũng nhất định phải tìm ra hành tung của Phương Tử Vũ.

- Vâng.

Huyền Quang Kính, một loại tu chân pháp bảo chỉ có thể dùng để tìm người hoặc tìm vật, tuy rằng đối với người tu chân không có hiệu quả gì, nhưng muốn tìm vị trí chuẩn xác của một người trong biển người mênh mông, thì không có nó là không được. Bởi vì chế tạo Huyền Quang Kính rất khó khăn, vì vậy nó ở trong đông đảo pháp bảo được Khoái Hoạt Lâm cất kỹ cũng có thể xem như là tên xếp hàng đầu.

Huyền Quang Kính nhìn tên sẽ nghĩ chỉ là một mặt gương, nhưng chỉ cần người tu chân có thể đưa vào lông tóc của người muốn tìm, lại thi pháp, mặt gương bình thường không có gì đặc sắc sẽ hiện rõ ra tung tích lúc này của người muốn truy tìm.

Chẳng qua nếu như không có lông tóc của người muốn tìm kiếm, như vậy liền cần tu vi cường đại và ý niệm kiên định mới có thể tìm được người kia trong biển người, hơn nữa còn không nhất định thành công. May mà trong Khoái Hoạt Lâm không khuyết thiếu nhất lại chính là cao thủ, ở đây mỗi người đều là tu vi biến thái tán tiên cấp nhân vật, muốn sử dụng Huyền Quang Kính đúng là việc rất dễ dàng.

Lúc này mặt gương đồng bình thường vô kỳ kia đang nằm ngửa trên mặt bàn, Tư Đồ Tiển hai tay khẽ đặt ở hai bên của mặt kính, ngẩng đầu nhìn tôn chủ đang ngồi trên ghế hoàng kim một cái, thấy tôn chủ khẽ gật đầu một chút, lúc này mới ra hiệu cho năm vị hộ pháp bên cạnh bắt đầu thi pháp.

Năm vị hộ pháp và Tư Đồ Tiển đồng thời thi triển pháp lực, sáu đạo huyền quang phân biệt rót vào trên Huyền Quang Kính, mặt kính trơn nhẵn phản xạ ra sáu đạo hào quang đem cả gian đại điện phủ vàng rực rỡ lóa mắt.

Hào quang trên mặt kính dần dần tán đi, chậm rãi hiển lộ ra thân ảnh của một người.

Không phải một người, là một đám, nói chuẩn xác phải là bảy người.

https://thuviensach.vn

Hai gã thiếu niên, bốn thiếu nữ xinh đẹp cộng thêm một lão đầu khoảng hơn năm mươi.

- Từ Ngạo Thiên!

Tư Đồ Tiển đầu tiên mắt nhìn thấy nhân vật trong kính lập tức thất thanh kêu lên:

- Hắn vậy mà vẫn còn sống?

- Hả?

Hai hàng lông mày phiếm bạch của Tôn chủ có chút rung động, hỏi:

- Bọn họ đang làm gì?

Tư Đồ Tiển nhìn một lát, mới dè dặt nói:

- Những người này kết thành một trận pháp, hình như... là đang chữa thương cho Từ Ngạo Thiên.

Tôn chủ gật đầu nói:

- Đúng rồi, Từ Ngạo Thiên tuy rằng không chết trong tay Nguyệt nhi, chẳng qua theo lý cũng không sai biệt lắm. Bên người bọn họ cái lão đầu kia tu vi không tệ, ta đoán hắn là chính hắn ra tay cứu Từ Ngạo Thiên cũng vì hắn kéo dài tính mạng đến nay.

- Đúng vậy, Tôn chủ. Người này chính là Thái thượng trưởng lão của Ngọc Hư Cung, tán tiên Xuất Thế.

Tôn chủ thản nhiên đáp:

- Ừ, ta đoán được là hắn rồi. Cứ theo như lời ngươi lúc trước, Từ Ngạo Thiên là bị Nhật một chưởng đánh rơi xuống vách núi, chịu một chưởng của Nhật lại rơi xuống vách núi, người không có tu vi cực cao căn bản là không có khả năng cứu được Từ Ngạo Thiên.

Tư Đồ Tiển đang định nói nữa, đúng lúc này, Phương Tử Vũ đột nhiên mở hai mắt, một đôi hàn mang phảng phất xuyên thấu qua vô số không gian rơi thẳng trên mặt của Tư Đồ Tiển, làm hắn không kìm lòng nổi rùng mình một cái.

Trong kính, Phương Tử Vũ bỗng nhiên vừa nhấc tay phải, một đạo hắc mang quyển tập (cuốn tới tập kích) mà qua.

“Răng rắc”. Một tiếng giòn tan vang lên, Huyền Quang Kính lại tự xuất hiện vết rạn.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Tiển và năm vị hộ pháp đồng thời phun ra một ngụm máu tươi nhỏ, còn không kịp lau máu đã vội vàng quỳ xuống nói:

- Đệ tử tội đáng chết vạn lần, xin Tôn chủ trách phạt.

Tôn chủ phất tay nói:

- Việc này không trách các ngươi, đứng lên đi.

- Tạ ơn Tôn chủ.

Sau người Tư Đồ Tiển lúc này mới dám lau vết máu nơi khóe miệng.

Tôn chủ mỉm cười nói:

- Giỏi thay cho một tên Phương Tử Vũ, lại có thể có năng lực như vậy, không chỉ cảm ứng được Huyền Quang Kính, lại còn có thể phá tan ràng buộc của không gian trực tiếp công kích Huyền Quang Kính bản tôn. Nếu như để hắn lại tiếp tục tu luyện thêm, qua thời gian nữa trong tam giới sẽ không có ai là địch thủ của hắn.

Tư Đồ Tiển vội vàng nói:

- Tôn chủ, hay là thừa dịp hiện tại hắn chưa thành tựu trước tiên...

Thuận tay làm ra một động tác chém xuống.

- Không.

Tôn chủ lắc đầu nói:

- Một người tài như vậy quả thực khó có được, nếu như không thể cho ta sử dụng thật sự đáng tiếc. Còn có tên Từ Ngạo Thiên kia, đã bị Nhật, Nguyệt, Tinh sáu người bọn họ vây công lại rơi xuống vách núi vậy mà không chết, thể chất của người này cũng đúng là thượng thừa. Tư Đồ, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, nhất định phải đưa hai người bọn họ đến Khoái Hoạt Lâm một chuyến.

- Vâng, đệ tử lĩnh mệnh.

- Chờ một chút.

Tôn chủ gọi Tư Đồ Tiển đang muốn xoay người rời đi lại, nói:

- Phương Tử Vũ kia lúc đầu chỉ bằng sức một người đã chém giết hợp kích của mười người bọn Nhật, sau đó lại không nghỉ nhất cử huyết tẩy Côn Lôn. Bởi vậy cũng biết tu vi của hắn hơn xa các ngươi, đối với người này, tuyệt đối không thể dùng sức mạnh. Bằng không một khi chọc giận hắn, chỉ sợ cũng chỉ có bản tôn tự mình xuất thủ thôi.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Tiển cung kính hỏi:

- Ý tứ của Tôn chủ là…?

- Khuyên bảo cho tốt, nói cho hắn, thương thế của Từ Ngạo Thiên chỉ có Khoái Hoạt Lâm mới có thể trị.

- Nếu như hắn không nghe…

Tôn chủ mỉm cười, hung hữu thành trúc (trong lòng đã có dự tính) nói:

- Hắn sẽ nghe, để cứu Từ Ngạo Thiên, hắn không những tự mình sẽ đến, càng phải đưa Từ Ngạo Thiên cùng nhau tới.

Tư Đồ Tiển gật đầu nói:

- Vâng, căn cứ sự chỉ dẫn của Huyền Quang Kính, bọn họ lúc này ở trong thâm sơn cách Khoái Hoạt Lâm không xa, đệ tử nhất định sẽ tận hết khả năng thuyết phục bọn họ.

Tôn chủ khoát tay nói:

Đi thôi, đi sớm về sớm.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mại Xuất Tự Kỷ Đích Giao Dịch. . .

Khoái Hoạt Lâm, Đại Đức Điện.

Tôn chủ vẫn như trước ngồi trên ghế hoàng kim của hắn, mỉm cười nhìn xuống phía dưới.

Phương Tử Vũ vẫn là mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn lão nhân có khuôn mặt hiền hậu mà trong lòng lại không biết có chủ ý gì này.

- Ngươi thật có thể cứu ca ca của ta?

Tôn chủ khe khẽ gật đầu.

- Điều kiện?

Tôn chủ khẽ cười nói:

- Phương Tử Vũ quả nhiên là Phương Tử Vũ, cùng ngươi nói chuyện một chút cũng không mệt. Điều kiện của ta thực ra rất đơn giản, ta muốn ngươi và Từ Ngạo Thiên cùng với thành viên Thiết Huyết vệ còn sống của các ngươi tất cả gia nhập Khoái Hoạt Lâm.

- Không có khả năng.

Phương Tử Vũ nói như chém đinh chặt sắt.

- Bản tôn biết tình huống của các ngươi với Hàm Nguyệt lúc trước, hắn đã bị trừng phạt nghiêm khắc...

- Ta chỉ muốn hắn chết!

Trong giọng nói lạnh lẽo của Phương Tử Vũ lộ ra kiên quyết không gì sánh được.

- Không còn chút gì thương lượng?

- Không có.

Tôn chủ trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Được, bản tôn đáp ứng ngươi.

- Ngươi đáp ứng?

Bây giờ ngược lại đến lượt Phương Tử Vũ giật mình không nhỏ.

- Đúng, bản tôn đã đáp ứng. Cùng so sánh với hai người các ngươi, Hàm Nguyệt căn bản chỉ là tiểu hài tử. Nếu đã có lựa chọn rất tốt rồi, cần gì phải lãng phí thời gian trên người đào thải phẩm nữa.

Phương Tử vũ yên lặng nhìn Tôn chủ, nhưng hắn trước sau nhìn không rõ lão ta rốt cuộc là một người như thế nào. Kiêu hùng sao? Nhưng lão ta dường như không có dã tâm gì, nếu không bằng vào lực lượng của Khoái Hoạt Lâm, hắn đã sớm có thể hiệu lệnh thiên hạ rồi. Trưởng giả từ ái? Càng không có khả năng, tùy tùy tiện tiện lại có thể vứt bỏ đệ tử chính mình bồi dưỡng nhiều năm, chỉ bằng vào một phần lãnh huyết này đủ để khiến kẻ khác không lạnh mà run.

Tôn chủ dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Phương Tử Vũ, khẽ cười nói:

- Rất kỳ quái sao? Thực ra tồn tại của Khoái Hoạt Lâm chỉ có một mục đích, bây giờ còn không thể nói cho ngươi mục đích này là gì. Bản tôn tận sức bồi dưỡng Hàm Nguyệt, chính là hy vọng hắn có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ này, đáng tiếc Hàm Nguyệt thật là khiến ta rất thất vọng. Hiện tại đã có hai người các ngươi, Hàm Nguyệt đối với bản tôn mà nói đã mất đi tác dụng rồi, nếu là quân cờ vô dụng, đương nhiên có thể tùy tiện vứt bỏ. Chỉ cần ngươi chịu đáp ứng, Hàm Nguyệt chính là của ngươi, đồng thời bản tôn cũng sẽ lập tức bắt tay vào trị liệu cho Từ Ngạo Thiên. Ngươi nên biết, thương thế của Từ Ngạo Thiên bây giờ ngoại trừ bản tôn, căn bản là không ai có thể trị, nếu như lại kéo dài thêm nữa, thì ngay cả bản tôn cũng không có nắm chắc.

- Được, ta đáp ứng. Chẳng qua chỉ có ta một mình gia nhập, ca ca của ta bọn họ...

Tôn chủ ngắt lời nói:

- Về phần Từ Ngạo Thiên, sẽ chờ vết thương của hắn lành rồi do hắn tự mình quyết định, thế nào? Bản tôn tuyệt đối không làm khó dễ hắn.

- Được.

https://thuviensach.vn

- Sảng khoái! Bản tôn chính là thích tính cách như vậy của ngươi.

Tôn chủ cười lớn đứng lên:

- Bản tôn lập tức bắt tay vào trị liệu cho Từ Ngạo Thiên, về phần Hàm Nguyệt, hắn lúc này bị nhốt ở Quỷ Môn Nhai, ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể đi tìm hắn, Tư Đồ Tiển sẽ đưa ngươi đi.

Nói xong liền xoay người hướng hậu đường đi đến.

Phương Tử Vũ cũng đứng lên, lạnh giọng hỏi:

- Quỷ Môn Nhai ở đâu?

Tư Đồ Tiển vẫn đứng đầu ở phía dưới im lặng không lên tiếng sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng thầm than một tiếng nói:

- Xin đi theo ta.

Quỷ Môn Nhai chỉ là một chỗ vách núi, còn như vì sao lại được gọi là Quỷ Môn Nhai, Phương Tử Vũ không biết, cũng không có hứng thú biết.

Tư Đồ Tiển dẫn Phương Tử Vũ leo lên Quỷ Môn Nhai, từng cơn gió lạnh thổi tới trước mặt, trong những cơn gió này dường như còn mơ hồ nghe thấy có người đang khóc.

Đích thật là quỷ khí dày đặc.

- Nơi này là Quỷ Môn Nhai, thiếu chủ hiện tại đang ở trong một chỗ huyệt động trên đỉnh núi diện bích suy nghĩ.

Phương Tử Vũ không nói gì, theo đường nhỏ tự leo lên đỉnh núi.

Tư Đồ Tiển nhìn theo bóng lưng của hắn, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là im lặng thở dài một tiếng, đứng lặng tại chỗ yên tĩnh đợi.

Đỉnh núi là một bãi đất bằng phẳng vô cùng rộng rãi, ngoại trừ vách núi cũng chỉ có một mặt vách đá, ở phía dưới vách đá có một thạch động cao khoảng ba thước. Phương Tử Vũ cười lạnh, tung người đi đến thạch động.

Bên trong động, Hàm Nguyệt dường như đặc biệt e ngại điều gì, tinh thần cực độ khẩn trương ngồi bó gối một chỗ nhìn xung quanh. Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một chút lay động, hắn lập tức nhảy dựng lên xoay người lại, khi hắn nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ thì sợ hãi thất thanh kêu to.

- Hàm Nguyệt.

Thanh âm lạnh lẽo không mang theo bất luận cảm tình gì.

https://thuviensach.vn

Hàm Nguyệt hơi sửng sốt, con mắt mở to lần nữa nhìn lại người tới, thất thanh nói:

- Là ngươi?

Phương Tử Vũ chậm rãi đi vào trong động, ánh mắt lạnh lẽo đồng dạng gắt gao nhìn chằm chằm Hàm Nguyệt.

Hàm Nguyệt sửng sốt hồi lâu, biểu tình trên mặt chậm rãi chuyển từ kinh ngạc thành cười khổ, hỏi:

- Là sư phụ để ngươi tới?

Phương Tử Vũ vẫn như trước không nói gì.

Hàm Nguyệt tiếp tục nói:

- Ngươi có thể đến nơi này, ngoại trừ là sư phụ đồng ý, bằng không ngươi cản bản tới không được. Ài, sư phụ vẫn là vứt bỏ ta rồi, đúng không?

- Có thời gian rãnh rỗi này, không bằng ngẫm lại làm sao chạy trối chết.

- Trốn?

Hàm Nguyệt cười khổ nói:

- Chuyện sư phụ quyết định không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi, người nếu muốn ta chết, vô luận ta chạy trốn tới đâu, kết quả đều là một dạng. Hơn nữa, ta hiện tại toàn thân công lực bị phong, cho dù muốn chạy trốn cũng không có khả năng.

Dừng một chút, lại nói thêm:

- Thế nào? Giúp ta giải khai phong ấn khôi phục công lực, chúng ta quang minh chính đại đánh một trận chứ?

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:

- Ta không làm chuyện nhàm chán.

Dứt lời trong tay hàn mang chợt lóe rồi biến mất, sau đó xoay về phía sau chậm rãi rời đi.

Phía sau, Hàm Nguyệt vẫn duy trì biểu tình kinh ngạc kia, ngơ ngác nhìn bóng lưng của Phương Tử Vũ. Bỗng nhiên, đầu của hắn lệch ra, sau đó ngã nhào trên mặt đất, một chùm máu tươi hướng lên trời phun mà lên...

Dưới chân núi, Tư Đồ Tiển chờ đợi trong do dự bất an, mắt thấy Phương Tử Vũ chậm rãi xuống núi, lần thứ hai thở dài một tiếng, tiến lên chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử Tư Đồ Tiển, ra mắt thiếu chủ.

Phương Tử Vũ không có trả lời, cũng không có bất luận biểu tình gì, từ sát bên người hắn mà qua, tiếp tục đi tới con đường của mình.

Đại Đức Điện.

Phương Tử Vũ lẳng lặng ngồi ở vị trí lúc trước của mình, im lặng bất động, bảo trì tư thế như vậy đã hai canh giờ. Có đôi khi ngay cả Tư Đồ Tiển cũng bắt đầu hoài nghi, hắn có đúng hay không là một pho tượng điêu khắc băng lãnh.

- Sự tình làm như thế nào rồi?

Không biết khi nào, thanh âm trầm hậu của Tôn chủ từ phía trước truyền đến.

Phương Tử Vũ chậm rãi mở mắt, tuy rằng từ trên mặt hắn nhìn không ra dị dạng gì, nhưng trong lòng hắn lại thất kinh. Tôn chủ này lại có thể vô thanh vô tức ngồi ở trên ghế, mà hắn lại một điểm cũng không biết, chỉ bằng vào một phần công lực này đã xa không phải hắn có khả năng so sánh. Hơi gật đầu một cái, lại hỏi:

- Ca ca của ta đâu?

- Yên tâm đi, hắn đã không có việc gì rồi. Qua đêm nay là có thể tỉnh, chẳng qua thương thế không phải nhẹ, vẫn cần tĩnh dưỡng vài ngày.

Phương Tử Vũ tiếp tục nhắm lại hai mắt, lạnh giọng hỏi:

- Nói đi, yêu cầu ta làm cái gì?

Tôn chủ mỉm cười, hỏi:

- Có từng nghe qua'Thiên Thượng Nhân Gian' hay chưa?

Phương Tử Vũ nhẹ lắc đầu.

- Như vậy'Thiên thượng nhất thiên, nhân gian nhất niên' (trên trời một ngày, trần gian một năm) những lời này thì sao?

Phương Tử Vũ gật gật đầu.

Tôn chủ giải thích:

- Rất nhiều người cho là những lời này nói chính là sự khác biệt về thời gian giữa tiên giới và nhân giới, thực ra không phải, thời gian của tiên giới và nhân giới tuy có sai lệch, nhưng cũng không sai lệch nhiều. Những lời này thực ra chính là chỉ một kiện pháp bảo.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ không nói gì, chẳng qua hắn đã biết Tôn chủ muốn nói gì.

Quả nhiên, Tôn chủ tiếp tục nói:

- Kiện pháp bảo này chính là’Thiên Thượng Nhân Gian’.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thiên Thượng Nhân Gian

Khoái Hoạt Lâm đệ nhất Tôn chủ thực ra cũng không phải là tán tiên, mà là tiên nhân đến từ tiên giới. Mấy nghìn năm trước, đệ nhất Tôn chủ vô cớ bị oan, bị nghìn người chỉ trích, nhất thời ôm hận trộm đi tiên giới chí bảo Thiên Thượng Nhân Gian, sau đó lén xuống nhân gian. Tổ tiên tự biết tiên giới nhất định sẽ đến đây đoạt lại Thiên Thượng Nhân Gian, cho nên khai sáng Khoái Hoạt Lâm, tận lực bồi dưỡng cao thủ chống lại tiên giới.

Phương Tử Vũ khe khẽ nhíu mày nói:

- Cao thủ bồi dưỡng ra dù sao đi nữa thủy chung vẫn là người tu chân, làm sao có thể chống lại tiên nhân?

Tôn chủ khẽ cười nói:

- Đó chính là công dụng của Thiên Thượng Nhân Gian, chậm một lát bản tôn sẽ giải thích với ngươi.

Dừng một chút lại nói tiếp:

- Quả nhiên, tiên giới sau khi tìm kiếm hơn mười năm cuối cùng đã tìm được Khoái Hoạt Lâm, chẳng qua lúc đó tổ tiên đã đủ lông đủ cánh, lãnh đạo các đệ tử của Khoái Hoạt Lâm cùng tiên giới một hồi đại chiến, rốt cuộc thắng thảm truy binh. Ài, chẳng qua tổ tiên ngày đó cũng bị thương rất nặng, sau đó không lâu thì vũ hóa mà đi. Mỗi Tôn chủ sau này đều tận sức phát triển Khoái Hoạt Lâm, lấy đối kháng tiên giới là nhiệm vụ của mình. Song tiên giới cũng không chịu bỏ qua, gần như cách mười năm lại phái một ít truy binh xuống, may được tổ tiên phù hộ, mỗi cuộc chiến đều cho Khoái Hoạt Lâm ta thắng thảm mà kết thúc.

Phương Tử Vũ nói xen vào:

https://thuviensach.vn

- Khoái Hoạt Lâm mạnh như vậy sao?

Tôn chủ cười nói:

- Ngươi một mình từng độc đấu mười vị tán tiên của Khoái Hoạt Lâm, đương nhiên sẽ không cảm thấy có gì đặc biệt hơn người, trên thực tế với tu vi bây giờ của ngươi đã sớm có thể đứng hàng tiên ban.

Dừng chốc lát lại nói thêm:

- Không chỉ là ngươi, còn có Từ Ngạo Thiên kia. Bản tôn thực sự không biết hai người các ngươi tu luyện như thế nào, đã đến cảnh giới như vậy mà còn chưa có thiên kiếp phủ xuống, nghĩ đến cũng chỉ có thể có một cách giải thích, chính là hai người các ngươi đã sớm thoát ly phạm vi của tu chân, bước trên một con đường tu chân xưa nay chưa từng có.

Phương Tử Vũ vẫn như cũ im lặng không lên tiếng, trên thực tế những lời này hầu tử cũng từng nói qua với hắn, về phần tốt hay xấu ngay cả hầu tử cũng nói không rõ, chỉ nói tất cả tùy duyên đi.

Tôn chủ than nhẹ một tiếng tiếp tục nói:

- Thực ra tiên giới có quy củ của tiên giới, mỗi lần người hạ phàm cùng một lúc không được quá nhiều, để tránh tiên khí quá nặng dẫn tới thiên phạt làm cho nhân gian đại loạn. Cho nên mỗi lần truy binh tới thảo phạt Khoái Hoạt Lâm cũng không vượt quá mười người, cũng may mà nhân số tiên nhân quá ít, Khoái Hoạt Lâm mỗi cuộc chiến lấy ưu thế nhân số cuối cùng đều có thể thắng lợi, chẳng qua cũng đều là thắng thảm. Mãi đến sáu trăm năm trước, Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung...

- Tôn Ngộ Không?

Phương Tử Vũ thất kinh.

- Đúng, Tôn Ngộ Không là một quái thai, lấy yêu nhập đạo, một thân tu vi sâu không thể lường. Sáu trăm năm trước hắn bằng sức một người đại náo tiên giới, nghe đồn thì ngay cả mười vạn thiên binh thiên tướng cũng không bắt được hắn. Cuối cùng tiên giới không có cách nào, đành phải mời Như Lai ra mặt, Như Lai dùng kế mới đưa hắn đè dưới Ngũ Chỉ Sơn sáu trăm năm.

- Hèn hạ.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ từ trong miệng phun ra một câu. Hầu tử vẫn một mực không nói cho hắn uy phong ngày xưa của mình, Phương Tử Vũ chỉ biết là hầu tử này pháp lực thông thiên, không ngờ tới lại có bản lĩnh như vậy, cũng âm thầm vui mừng bản thân may mắn có thể gặp gỡ hắn.

- Việc Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung khiến bản tôn đột phát kỳ tưởng, quyết định tận sức bồi dưỡng một nhân tài, chỉ cần hắn có thể đạt được tu vi giống như Tôn Ngộ Không kia, Khoái Hoạt Lâm ta vĩnh viễn sẽ không phải e ngại tiên giới nữa. Thời gian mấy trăm năm sau đó bản tôn tìm khắp thiên hạ, rốt cuộc tìm được một nhân tuyển tư chất thượng thừa, người đó chính là Hàm Nguyệt. Đáng tiếc Hàm Nguyệt tư chất mặc dù cao, nhưng xa không thể đạt tới yêu cầu của bản tôn, bản tôn đối với việc này cũng vô cùng thất vọng, mãi đến khi phát hiện ngươi.

- Ngươi muốn để ta giúp ngươi chống lại tiên giới?

- Không phải chống lại, mà là hủy diệt. Bản tôn muốn ngươi giống như Tôn Ngộ Không năm đó đại náo tiên giới, đánh cho bọn họ nguyên khí đại thương, sau đó nói đến một cái tên này đều là văn phong biến sắc, không dám tùy ý đánh Khoái Hoạt Lâm chúng ta nữa.

- Chỉ bằng ta?

Tôn chủ gật đầu nói:

- Bằng tu vi hiên nay của ngươi đương nhiên là không có khả năng, chẳng qua chỉ cần có sự trợ giúp của Thiên Thượng Nhân Gian, bản tôn tin tưởng không được bao lâu ngươi liền có thể đạt tới yêu cầu của bản tôn.

Phương Tử Vũ khẽ nhíu mày hỏi:

- Thiên Thượng Nhân Gian rốt cuộc là cái gì?

- Là một kiện pháp bảo chuyển hoán thời gian, chỉ cần có thể hiểu được phương pháp mở ra, một người sau khi tiến vào ở bên trong một năm cũng chỉ có trên dưới một ngày của bên ngoài, vì vậy có càng nhiều thời gian dùng cho tu luyện. Khoái Hoạt Lâm ta có thể có đông đảo tán tiên như vậy, đó là được sự trợ giúp của Thiên Thượng Nhân Gian, lấy thời gian ngắn nhất bồi dưỡng ra đông đảo cao thủ.

- Khó trách, khi ở Ngọc Hư Cung ta đã cảm thấy, những người đó tu vi mặc dù cao nhưng không hề có kinh nghiệm.

https://thuviensach.vn

Tôn chủ thở dài:

- Tu vi mặc dù có thể tu luyện, nhưng kinh nghiệm lại phải chậm rãi tích lũy. Đây vẫn một mực là chỗ khổ não của bản tôn, muốn Khoái Hoạt Lâm ta không hỏi thế sự, làm sao có được kinh nghiệm.

- Cho nên ngươi đã xem trọng Thiết Huyết vệ?

Tôn chủ gật đầu, lập tức lại thở dài nói:

- Đều là Hàm Nguyệt làm hỏng việc, bằng không nếu được ba trăm Thiết Huyết vệ lại tiến hành huấn luyện, tin tưởng bọn họ đều sẽ là trợ thủ đắc lực của ngươi. Đáng tiếc Hàm Nguyệt hạ thủ quá độc, bây giờ còn lại không đến bốn mươi người. Chẳng qua có thể từ trong tay Hàm Nguyệt kiên trì đến khi Xuất Thế tán tiên tới cứu, tin tưởng hơn ba mươi người này đều là tinh nhuệ trong đó.

- Thiết Huyết về cùng Khoái Hoạt Lâm oán hận chất chứa đã sâu, bọn họ sẽ không dễ dàng đáp ứng.

- Bản tôn biết, dù đi dù ở bản tôn cũng tuyệt đối không làm khó bọn họ. Nhưng vô luận như thế nào cũng hy vọng ngươi và Từ Ngạo Thiên cùng Thiết Huyết vệ ở trong Thiên Thượng Nhân Gian tu luyện một đoạn thời gian, xem như là một loại bồi thường đối với bọn họ.

Phương Tử Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Tôn chủ.

Tôn chủ ung dung bật cười nói:

- Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, đây quả thực là lời từ đáy lòng của bản tôn. Lời của bản tôn nói qua nhất định tuân thủ, nhĩ có thể yên tâm. Về phần ngươi...

- Ngươi yên tâm.

Phương Tử Vũ lạnh giọng nói:

- Chuyện ta đã đáp ứng cũng sẽ làm được.

- Tốt!

Tôn chủ mạnh mẽ vỗ tay một cái nói:

- Như vậy bản tôn liền lập tức tuyên bố, Phương Tử Vũ ngay hôm nay liền trở thành bế môn đệ tử của bản tôn, thiếu chủ của Khoái Hoạt Lâm.

Tư Đồ Tiển ở phía sau cung kính nói:

- Chúc mừng Tôn chủ, đệ tử ra mắt thiếu chủ.

https://thuviensach.vn

- Ha ha ha ha ha…

Trong Đại Đức Điện vang vọng tiếng cười to đắc ý của Tôn chủ.

Phương Tử Vũ thản nhiên nhìn Tôn chủ một cái, đứng dậy hỏi:

- Ta có thể đi xem ca ca của ta chứ?

- Có thể, từ nay về sau trong Khoái Hoạt Lâm bất luận địa phương nào ngươi đều có thể tùy ý đi trước, tuyệt đối không ai dám ngăn cản ngươi. Kể cả tàng thư lâu và pháp khí lâu của hậu viện.

Phương Tử Vũ không nói gì, xoay người rời đi.

- Tư Đồ.

Đợi Phương Tử Vũ đi rồi, Tôn chủ trầm giọng nói.

- Có đệ tử.

- Đem quyết định vừa rồi của bản tôn lập tức thông báo cho mọi người, từ nay về sau không được làm khó dễ Phương Tử Vũ những người này, bọn họ có yêu cầu gì cần tận lực thỏa mãn.

- Vâng, đệ tử lập tức đi làm.

Đợi sau khi Tư Đồ Tiển rời đi, Tôn chủ một mình ngồi trong Đại Đức Điện, lẩm bẩm:

- Phương Tử Vũ... Uhm, quả thực so với Hàm Nguyệt tốt hơn nhiều lắm, bản tôn một ván bài này không hạ sai. Từ Ngạo Thiên... Nếu có hắn và Thiết Huyết vệ trợ giúp, thì càng thêm vạn vô nhất thất (không sơ hở). Hừ hừ... Hừ hừ hừ...

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngọc Thạch Chi Mê

Ngày thứ tám Phương Tử Vũ trở thành thiếu chủ của Khoái Hoạt Lâm.

Tám ngày này, Phương Tử Vũ và Lăng Nguyệt, Kim Mê, Lục Tử Huyên, Tiên Ngữ đều một tấc cũng không rời Từ Ngạo Thiên. Tuy nói thương thế của Từ Ngạo Thiên đã không có gì trở ngại, nhưng Tôn chủ đã nói qua, bởi vì hắn thương thế quá nặng do đó nhất định cần phải nằm trên giường dưỡng thương bảy ngày, bằng không khó bảo toàn vết thương cũ tái phát.

Thời gian buồn chán thực sự là khó qua, Phương Tử Vũ không muốn nói, Từ Ngạo Thiên không thể nói chuyện, tứ nữ không có hứng thú nói chuyện, một phòng sáu người đã vượt qua ngày đầu tiên buồn chán như thế.

Ngày thứ hai, Phương Tử Vũ từ trong tàng thư lâu và pháp khí lâu mang đến một đống lớn thư tịch và pháp bảo, mọi người lúc này mới tìm được chút việc làm. Chẳng qua việc này đã làm khổ đệ tử trông coi hai trọng lâu các, Khoái Hoạt Lâm chưa từng có tiền lệ cho người người mượn bí tịch, thế nhưng ngay cả Tôn chủ cũng chẳng quan tâm, bọn họ còn có thể nói gì. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Tử Vũ giống như cường đạo cuốn lấy phần lớn thư tịch và pháp bảo, sau đó nghênh ngang mà đi.

Những bí tịch và pháp bảo này đem Xuất Thế và ba mươi sáu Thiết Huyết vệ hấp dẫn lại đây, ngay sau đó trong một gian phòng chen chúc hơn bốn mươi người, suốt ngày xem bí tịch và nghiên cứu pháp bảo. May mà phòng ốc trong Khoái Hoạt Lâm xây dựng đều đủ lớn, miễn cưỡng đủ cho hơn bốn mươi người ở lại, nếu không phòng ở sớm bị chen đổ rồi.

https://thuviensach.vn

Sáu ngày sau đó, nhóm người này ngoại trừ ăn uống vệ sinh tất cả đều chìm đắm trong những bảo điển và hoa cả mắt trong pháp bảo.

Ngày thứ tám, dưới sự dạy dỗ" Có tiện nghi mà không chiếm là vương bát đản" của Xuất Thế, một đám người lại trùng trùng điệp điệp hướng'Thiên Thượng Nhân Gian' xuất phát.

- Các vị đã tới rồi.

Tư Đồ Tiển dẫn mọi người đến trước một gian nhà đá thật lớn, Tôn chủ đã sớm đứng chờ, lúc này nhìn thấy mọi người, mỉm cười gật đầu tỏ ý chào.

Gian nhà đá này Phương Tử Vũ cũng đã từng tới, chỉ là cửa đá vẫn luôn khóa chặt, mà Phương Tử Vũ cũng không có lòng hiếu kỳ, vì vậy liếc mắt qua một cái đã quên.

- Nơi này chính là Thiên Thượng Nhân Gian.

Xuất Thế hỏi trước một bước.

Tôn chủ cười lớn nói:

- Nơi này không phải là Thiên Thượng Nhân Gian, mà là Thiên Thượng Nhân Gian bây giờ đã bị phong ấn ở bên trong.

Xuất Thế nhìn cửa đá to lớn một chút, than thở:

- Cần phòng ở lớn như vậy để phong ấn, Thiên Thượng Nhân Gian này rốt cuộc có bao nhiêu lớn đây?

Tôn chủ cười nói:

- Vào xem chẳng phải sẽ biết sao.

Nói xong liền lấy ra một cái chìa khóa tạo hình kỳ lạ giao cho Tư Đồ Tiển, Tư Đồ Tiển bước lên phía trước tiếp nhận cái chìa khóa, sau đó vặn loạn một trận trên ổ khóa.

- Cái khóa này bị tổ tiên hạ cấm chế.

Thừa dịp Tư Đồ Tiển chưa mở ra cửa đá, Tôn chủ giải thích:

- Không phải cái chìa khóa đồng dạng được thi pháp qua thì không thể mở, nếu như mạnh mẽ mở ra sẽ kích động cấm chế của cửa đá này, lập tức mở ra'Diệt hồn trận' tiêu diệt người tới.

- Diệt hồn trận?

Xuất Thế sợ hãi than:

https://thuviensach.vn

- Trời của ta, lại có thể dùng trận pháp ác độc như thế.

Trên mặt Tôn chủ hiện lên một tia không hài lòng, lập tức lại khôi phục thái độ bình thường nói:

- Không có biện pháp, Thiên Thượng Nhân Gian này đối với Khoái Hoạt Lâm chúng ta mà nói vô cùng quan trọng, để đảm bảo không xảy ra sai sót, không thể không dùng chút thủ đoạn.

Trong khi nói chuyện Tư Đồ Tiển đã mở được khóa cửa, xoay người hỏi:

- Tôn chủ?

- Mở cửa.

- Vâng.

Cửa đá này giống như có trọng lượng thiên quân, Tư Đồ Tiển dùng hết sức, đến khi mặt đỏ bừng mới làm nó chậm rãi mở ra.

Ngay khi đại môn vừa được mở ra một cái khe, một cơn gió lạnh mãnh liệt từ bên trong theo cái khe thổi ra, Xuất Thế sợ hãi than:

- Khí thật mạnh.

Cũng ngay lúc đó, thần thạch ở trên cổ và Thiên Địa Càn Khôn Giới trên ngón tay của Phương Tử Vũ cũng nhảy lên không yên. Hắn thất kinh vội vàng lấy tay cách y phục đè lại thần thạch, không để tình huống nó nhảy lên bị người khác phát hiện.

- Tử Vũ, làm sao vậy?

Tôn chủ quan tâm hỏi.

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:

- Không có chuyện gì.

Lấy tính cách của hắn chịu nói chuyện với ngươi đã là rất không tồi rồi, Tôn chủ cũng không để ý, thản nhiên cười trừ.

Cửa đá từ từ mở rộng, lộ ra một gian phòng rộng rãi đủ để đồng thời dung nạp năm sáu mươi người.

Tôn chủ dẫn đầu đi vào nói:

- Các vị, nơi này chính là địa phương phong ấn Thiên Thượng Nhân Gian.

https://thuviensach.vn

Mọi người nối đuôi nhau mà vào phát hiện trong gian phòng này không có một vật gì, ngoại trừ có một khối thạch bích (tường đá) chính giữa tương đối đặc biệt, lại có thể dùng ngọc thạch chế tạo. Trên ngọc bích (tường ngọc) có khắc chi chít một đám ký tự, thế nhưng ngay cả Xuất Thế cũng xem không hiểu những ký tự này là gì, ngược lại càng giống như là một loại phù hiệu.

- Các vị.

Tôn chủ đi đến trước ngọc bích nói:

- Đây chính là Thiên Thượng Nhân Gian.

- Chính là khối này?

Xuất Thế tiến lên gõ gõ ngọc thạch, nói:

- Mới vừa rồi trận khí mạnh kia chính là nó thổi ra? Nhưng hiện tại làm sao nhìn đều là bình thường không có gì đặc biệt nhỉ?

Không chỉ có Xuất Thế, ngay cả Phương Tử Vũ cũng cảm thấy kỳ quái, thần thạch và Thiên Địa Càn Khôn Giới cũng không còn nhảy lên nữa.

Tôn chủ mỉm cười, xoay người đối diện với ngọc bích, hai tay rất nhanh kết xuất một loạt các thủ ấn, trong miệng lại lẩm bẩm niệm tụng. Thủ ấn có thể học, nhưng thủ ấn nhất định phải liên quan với chú văn. Tôn chủ lúc này trong miệng niệm mơ hồ không rõ, ngay cả Xuất Thế cũng nghe không hiểu hắn niệm cái gì, xem ra ngoại trừ độc môn thủ pháp, ngoại nhân căn bản sẽ không có biện pháp mở ra khối Thiên Thượng Nhân Gian này.

Đang trong lúc suy tư, ngọc bích đột nhiên lóe lên một trận quang mang chói mắt. Xuất Thế một tay vẫn đặt trên mặt ngọc bích sửng sốt một chút, lập tức” Oa” một tiếng kêu to lên, cả người đã rơi vào bên trong ngọc bích. Trên mặt ngọc bích vốn giống như mặt hồ yên ả nổi lên một trận rung động, mãi đến khi Xuất Thế hoàn toàn biến mất trong ngọc bích mới khôi phục yên lặng.

Cùng lúc đó, thần thạch và Thiên Địa Càn Khôn giới trên người Phương Tử Vũ lại một lần nữa nhảy lên kịch liệt. Để không bị Tôn chủ nhìn ra dị trạng trên người, Phương Tử Vũ vốn đã sớm biết được công dụng của Thiên Thượng Nhân Gian giở vờ giật mình muốn đi kéo Xuất Thế lại, sau đó bản thân cũng rất nhanh biến mất trong ngọc bích.

https://thuviensach.vn

- Tử Vũ...

Từ Ngạo Thiên bước lên phía trước, lại bị Tôn chủ nhanh hơn một bước ngăn cản.

- Yên tâm đi, bọn họ đã tiến vào Thiên Thượng Nhân Gian. Nhớ kỹ, Thiên Thượng Nhân Gian mỗi một lần mở ra đều cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, mà các ngươi ở bên trong cũng chính là năm mươi năm. Bốn mươi chín ngày sau ta sẽ một lần nữa mở Thiên Thượng Nhân Gian mang các ngươi ra, trừ lần đó ra căn bản là không có phương pháp khác đi ra, các ngươi cũng chi có thể ở bên trong tĩnh tâm tu luyện.

Từ Ngạo Thiên chắp tay nói:

- Đa tạ Tôn chủ.

- Đi thôi, lợi dụng khoảng thời gian này tu luyện cho tốt. Nếu như các ngươi có thể trong năm mươi năm này đột phá cảnh giới phi thăng, Thiên Thượng Nhân Gian sẽ ngăn cản thiên kiếp cho các ngươi, càng miễn đi nỗi khổ binh giải, sau khi đi ra các ngươi đều là tán tiên chi thân.

Thiết Huyết vệ phía sau nghe vậy đều hưng phấn một hồi, tán tiên, đó chính là tồn tại biến thái nhất của tu chân giới, vừa nghĩ đến sau khi bọn họ một lần nữa xuất quan không ai có thể địch lại, cả đám đều khoa tay múa chân nóng lòng muốn thử.

Từ Ngạo Thiên sau khi nói lời tạm biệt cũng tiến vào trong ngọc bích, sau đó Lục Tử Huyên tứ nữ và Thiết Huyết vệ cũng nối đuôi nhau mà vào.

Mãi đến khi cả gian thạch thất chỉ còn lại hai người Tôn chủ và Tư Đồ Tiển, mặt ngọc của Thiên Thượng Nhân Gian hiện lên một trận rung động, sau đó khôi phục thành bộ dáng bình thường không có gì đặc biệt.

Tôn chủ cười lạnh một trận, dần dần biến thành cất tiếng cười to.

Tư Đồ Tiển hai tay nắm chặt cung kính đứng một bên không dám nói lời nào, chỉ là chỗ thái dương không ngừng có mồ hôi lạnh chảy xuống.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mộ Của Ai

Thế giới màu trắng, bầu trời màu trắng, mặt đất màu trắng, ngay cả không khí để hô hấp cũng là khí màu trắng.

Ở đây ngoại trừ màu trắng thì không có màu sắc nào khác, hơn nữa là một không gian nhìn không thấy điểm cuối.

- Tử Vũ!

Phương Tử Vũ bỗng dừng chân, xoay người thấy Từ Ngạo Thiên và mọi người đi tới, nhẹ giọng nói:

- Ca.

- Thái thượng lão nhân gia đâu?

- Không biết.

Từ Ngạo Thiên nhìn bốn phía, nói:

- Nếu như không phải tự mình đi vào, đánh chết huynh cũng không tin trên đời lại có thể còn có phụ trợ tu luyện pháp bảo như thế này.

Phương Tử Vũ gật đầu nói:

- Đệ cũng rất ngạc nhiên.

Lúc này Từ Ngạo Thiên mới phát hiện Phương Tử Vũ vẫn che ngực, không khỏi hỏi:

- Làm sao vậy? Bị thương?

Phương Tử Vũ chậm rãi buông tay ra, chỉ thấy y phục chỗ ngực có một khối cỡ ngón tay cái tự động nhảy lên không ngừng. Nơi này đều là người mình tin tưởng, không cần phải giấu diếm cái gì nữa.

Mọi người thấy cảnh tượng này đều thất kinh, Từ Ngạo Thiên hỏi:

- Đây là cái gì?

https://thuviensach.vn

- Ngọc.

- Đệ nói là, khối ngọc mà cha mẹ của đệ để lại cho đệ?

Từ Ngạo Thiên tỉ mỉ quan sát một chút, đích xác là địa phương mà Phương Tử Vũ thường đeo ngọc.

- Uhm.

- Tại sao lại như vậy?

- Không biết, từ khi có đến nay mới nhảy. Trước đây khi tìm được Thiên Địa Càn Khôn Giới nó cũng đã từng nhảy một lần, đệ nghĩ khả năng Thiên Thượng Nhân Gian này cùng nó và Thiên Địa Càn Khôn Giới là do một khối ngọc làm thành.

Từ Ngạo Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

- A, đúng rồi, huynh còn nhớ đệ từng nói qua với huynh chuyện này. Thì ra là nó nhìn thấy thân huynh đệ của mình.

Lăng Nguyệt phía sau" Khúc khích" cười ra tiếng, tam nữ khác cũng không nhịn được cười. Chỉ là Phương Tử Vũ và Thiết Huyết vệ không cười, Thiết Huyết vệ là không dám cười, mà Phương Tử Vũ lại cảm giác không có gì đáng cười. Có lẽ trên đời này đã không có bao nhiêu chuyện có thể khiến hắn cười thoải mái.

Từ Ngạo Thiên vỗ lên vai Phương Tử Vũ, nói:

- Hắn là sẽ không ảnh hưởng đến việc tu luyện của đệ chứ? Nếu không đem nó tạm thời để bên trong Thiên Địa Càn Khôn Giới?

- Thiên Địa Càn Khôn Giới cũng nhảy.

- Ừ... Nếu không đặt vào Nạp Giới Bảo Giới của huynh...

Nhắc tới Nạp Giới Bảo Giới Từ Ngạo Thiên tự nhiên nghĩ tới sư phụ đã quy tiên của hắn, thần sắc không khỏi buồn bã.

- Xin lỗi.

Phương Tử Vũ nói xin lỗi cực nhỏ, nhưng mấy ngày nay hắn đã nói rất nhiều lần xin lỗi. Đã từng đáp ứng Từ Ngạo Thiên, vô luận như thế nào cũng không làm khó Ngọc Hư Cung, nhưng ngày đó hắn không có tuân thủ lời hứa, sau khi huyết tẩy Côn Lôn thì Ngọc Hư Cung gần như phải xóa tên tại tu chân giới, ngay cả Bách Huyền cũng là ôm hận tự sát.

- Đừng tự trách.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:

- Việc này không thể trách đệ, nếu như lúc đó đệ không ra tay, Lăng Nguyệt và Kim Mê sẽ... Hơn nữa đệ cũng là bị bức bách không còn cách nào khác.

Mặc dù Từ Ngạo Thiên nói như vậy, nhưng trong lòng của Phương Tử Vũ vẫn không dễ chịu. Hắn là người cực kỳ tuân thủ lời hứa, chuyện đã từng đáp ứng thì nhất định sẽ làm được, nhất là chuyện đã đáp ứng Từ Ngạo Thiên. Lời hứa đó hắn không thể hoàn thành, đối với việc này vẫn là canh cánh trong lòng.

- Được rồi, đừng nghĩ quá nhiều.

Từ Ngạo Thiên nói sang chuyện khác:

- Chúng ta phải mau chóng tìm được Thái thượng, sau đó cố gắng tu luyện. Năm mươi năm, ài, cũng không biết sau khi đi ra có thể biến thành ông già hay không.

Những lời này của Từ Ngạo Thiên chỉ là gây cười mới nói, thế nhưng người nói vô tình người nghe hữu ý, Lục Tử Huyên tứ nữ đều đang ở tuổi đẹp nhất, vừa nghĩ đến bốn mươi chín ngày sau bản thân lại đột nhiên biến thành lão thái bà, đều bắt đầu lo lắng. May mà lời nói sau đó của Phương Tử Vũ đã cho các nàng một viên Định Tâm Hoàn, bằng không tin tưởng các nàng trong năm mươi năm này cũng tuyệt đối không thể tĩnh tâm để tu luyện, mỗi ngày trước tiên đều phải nhìn xem bản thân có già đi hay không.

- Sẽ không, Tôn chủ đã từng nói, mặc dù bên trong là năm mươi năm, chẳng qua biến hóa của thân thể vẫn như trước chiếu theo thời gian ở bên ngoài. Nói cách khác một người bình thường không ăn không uống ở trong này một năm mới có thể cảm giác thấy đói.

Tiên Ngữ ánh mắt sáng lên:

- Nói cách khác, chúng ta ở trong này năm mươi năm, thân thể vẫn giống như là qua bốn mươi chín ngày, mà tu vi lại tăng thêm năm mươi năm công lực?

Phương Tử Vũ gật gật đầu:

- Cho nên người của Khoái Hoạt Lâm đều còn rất trẻ, tu vi lại cao kinh khủng.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên cũng là người thông minh, từ biểu tình của Tiên Ngữ lập tức đoán được lo lắng của tứ nữ, cười nói:

- Các muội yên tâm đi, cho dù thực sự qua năm mươi năm thì thế nào, chỉ cần tu đạo thành công, vĩnh trú thanh xuân cũng là bình thường.

Kim Mê gật đầu nói:

- Điều này là thật. Sư phụ của muội người đã hơn trăm tuổi, nhưng bề ngoài nhìn qua chỉ có ba mươi tuổi. Sư bá nói đây là sư phụ tự mình muốn bảo trì ở hình dáng trung niên, nếu không với tu vi của sư phụ có thể khiến bản thân càng thêm trẻ.

Nghe được Phương Tử Vũ và Kim Mê đều nói như vậy, tam nữ khác mới chính thức yên lòng.

Nhưng vào lúc này, Xuất Thế không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh mọi người. Tán tiên chính là tán tiên, ngoại trừ Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên dường như có cảm giác những người khác căn bản không biết lão xuất hiện thế nào, thật giống như từ trong hư không nhảy ra.

- Này, ta nói các ngươi đứng ở chỗ này để làm gì đây?

- Thái thượng!

Ngoại trừ Phương Tử Vũ không hề động, lấy Từ Ngạo Thiên dẫn đầu tất cả mọi người đều hướng Xuất Thế cúi đầu cung kính nói.

- Được rồi, được rồi.

Xuất Thế xua xua tay nói:

- Ta vừa rồi đã xem qua xung quanh, nơi này đặc biệt lớn, căn bản là không có giới hạn, hơn nữa cũng không có bất luận phòng ở gì, xem ra chúng ta cũng chỉ có thể tu luyện ngay tại chỗ.

Từ Ngạo Thiên khẽ gật đầu nói:

- Không sao, coi như là một lần khổ tu đi.

- Uhm, ngươi và Tử Vũ hai tên tiểu tử còn có Thiết Huyết vệ ta cũng không lo lắng các ngươi không chịu được khổ, ta chỉ sợ...

Ánh mắt của Xuất Thế len lén nhìn về phía tứ nữ.

- Chúng con mới không sợ khổ chứ.

Lục Tử Huyên sớm nói trước một bước.

Xuất Thế cười hắc hắc nói:

https://thuviensach.vn

- Không sợ thì tốt, vì tình lang đúng là cần phải chịu chút cực khổ.

Tứ nữ sắc mặt ửng đỏ, bốn ánh mắt phân biệt nhìn về phía Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ.

- Được rồi, đừng ngại ngùng nữa, thời gian không đợi người. Mọi người ngồi xuống ngay chỗ này đi, nhân thời gian này tiêu hóa tốt bí tịch nhớ kỹ mấy ngày nay.

Đến lúc này mọi người không thể không bội phục sự già đời của Xuất Thế, lão đã sớm biết một người nhớ không nhiều bằng một đám người, cho nên sau khi Phương Tử Vũ mang bí tịch đến đã yêu cầu mỗi người đều phải ghi nhớ một bộ phận, không cần hiểu ý tứ của nó, chỉ cần nhớ kỹ là tốt rồi. Thừa dịp còn có thời gian năm mươi năm, mỗi người đều đem phần bí tịch mình ghi nhớ nói ra, mọi người cùng nhau từ từ tu luyện. Mọi người không khỏi thầm khen trong lòng: quả nhiên gừng càng già càng cay.

******

Trong Thiên Thượng Nhân Gian không có mặt trời trăng sao, đương nhiên cũng không có quan niệm thời gian.

Phương Tử Vũ không biết bản thân ở trong Thiên Thượng Nhân Gian đã bao lâu, có thể là mười ngày nửa tháng, cũng có thể là một năm rưỡi. Hắn chỉ biết là, tu vi của bản thân trong khoảng thời gian này tiến bộ thần tốc. Không chỉ là hắn, ở đây mỗi người đều là tiến bộ thần tốc, bao gồm cả Lăng Nguyệt có tu vi kém cỏi nhất dưới sự trợ giúp của rất nhiều cao thủ và Khoái Hoạt Lâm tu chân bí tịch, cũng đã luyện ra Nguyên Anh.

Hôm nay, Phương Tử Vũ giống như mọi khi đang nhắm mắt tĩnh dưỡng, thế nhưng thần thạch trên ngực và Thiên Địa Càn Khôn Giới trên tay không biết vì sao mấy ngày nay nhảy lên rất kịch liệt, khiến hắn tâm phiền ý loạn không thể tĩnh tâm.

Chậm rãi mở mắt ra, thấy mọi người vẫn như trước đều đang tĩnh dưỡng, hắn nhẹ nhàng đứng lên, một thân một mình rời khỏi đám người, hướng xa xa đi đến.

Phương Tử Vũ chỉ là muốn đến địa phương xa một chút một mình luyện một hồi vũ kỹ, mấy ngày nay hắn chỉ lo nâng cao tu vi, đối với vũ kỹ đã rất lâu rồi không luyện qua.

https://thuviensach.vn

Chạy đến địa phương rất xa, cảm thấy hắn là sẽ không ầm ĩ ảnh hưởng đến việc tu luyện của mọi người, lúc này mới từ trong cơ thể gọi ra hắc đao.

Hắc đao vừa ra, bốn phía đột nhiên nổi lên một cỗ gió xoáy, gió lạnh thấu xương.

Phương Tử Vũ có một loại xung động không phát tiết ra thì không thoải mái, không để ý hết thảy vũ động trường đao, diễn luyện đao pháp do bản thân lấy ý cảnh từ Thần Long Kiếm Quyết sáng tạo thành.

Trường đao càng múa càng nhanh, giống như một con rồng màu đen đang tức giận quay xung quanh người hắn vút lên cao bay lượn.

Đột nhiên, Phương Tử Vũ hét lớn một tiếng, một đao mạnh mẽ bổ về chỗ hư không trước mặt.

Một đạo lôi điện màu đen từ mũi đao hiện ra, cùng màu trắng của thế giới này hình thành đối lập rõ ràng.

Trường đao dường như đã cắt qua vật gì đó, phát ra thanh âm" Xuy xuy".

Điều này không phải là ảo giác, trong ánh mắt kinh ngạc của Phương Tử Vũ, mũi đao lại đem không khí hư vô phía trước bổ ra. Không gian vỡ ra một đạo lỗ hổng, lộ ra một mảnh tối đen bên trong.

Không phải là tối đen, là bởi vì con mắt cho tới nay đều tiếp xúc màu trắng cho nên đột nhiên nhìn màu sắc khác nhất thời khó có thể phân biệt. Phương Tử Vũ dụi dụi mắt, được một lát mới nhìn rõ, không gian màu đen kia có rất nhiều tia sáng nhỏ đang không ngừng lóe ra, giống như ngôi sao trên bầu trời.

Mà ngay cách đó không xa, chính giữa những thứ giống như sao dày đặc này, dường như có một vật rất lớn hơi phát ra bạch quang.

Phương Tử Vũ nhắm mắt lại, đem công lực tập trung vào hai mắt, sau đó đột nhiên mở hai mắt, hai đạo hàn quang ở trong trời đêm chợt lóe mà qua.

Hắn rốt cuộc đã thấy rõ, vật rất lớn kia rõ ràng là một khối ngọc bích, giống như Thiên Thượng Nhân Gian là một mặt ngọc bích rất lớn. Chẳng

https://thuviensach.vn

qua trên mặt nó không giống Thiên Thượng Nhân Gian kia khắc đầy phù chú, trên mặt khối ngọc bích này chỉ khắc có hai chữ.

Hẳn là hai chữ, nhưng Phương Tử Vũ cũng chưa thấy qua loại chữ này, xiêu vẹo méo mó rất giống quỷ họa phù (bùa chấn quỷ), chắc là cùng một loại chữ với Thiên Thượng Nhân Gian.

Một chữ phía trên căn bản nhận thức không được, mà một chữ phía dưới mơ hồ rất giống một chữ" Mộ".

Đây rốt cuộc là cái gì vậy?

Đúng lúc này, thần thạch trên ngực đột nhiên nhảy lên kịch liệt, gần như muốn ly thể mà đi. Phương Tử Vũ lại càng hoảng sợ, vội vàng dùng sức đè thần thạch xuống.

Cùng lúc đó, đạo lỗ hổng kia chậm rãi khép lại, mãi đến khi nhìn không thấy một chút vết tích rạn nứt thần thạch mới lần nữa an tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Phá Toái Hư Không

Phương Tử Vũ một mực suy nghĩ về hiện tượng vừa rồi, không biết bản thân đã quay về địa phương mọi người tu luyện từ khi nào.

Chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, giờ phút này ở trong đầu hắn chỉ có một màn quỷ dị vừa rồi.

- Làm sao vậy? Tử Vũ.

Khi Phương Tử Vũ trở về thì Từ Ngạo Thiên cũng đã tỉnh, thấy hắn một bộ dáng thất hồn lạc phách, không khỏi quan tâm hỏi.

Phương Tử Vũ khôi phục lại tinh thần, tiến đến bên cạnh Từ Ngạo Thiên nhỏ giọng đem chuyện vừa rồi nói ra.

- Phá vỡ không gian?!

Từ Ngạo Thiên còn chưa lên tiếng, Xuất Thế vẫn nhắm mắt tĩnh tu cách đó không xa đã nhanh hơn một bước nói ra. Xuất Thế nhất thời kích động không khống chế tốt thanh âm, lớn giọng làm tất cả mọi người tỉnh lại.

Xuất Thế cũng mặc kệ có ảnh hưởng đến những người này hay không," Vù" một cái vọt đến bên cạnh Phương Tử Vũ, vội vàng hỏi:

- Ngươi mới vừa nói khi ngươi múa đao đã phá vỡ không gian?

Phương Tử Vũ ngơ ngác gật gật đầu, hắn không hiểu Thái thượng vì sao lại kích động như vậy.

Xuất Thế giống như hẩu tử hai tay gãi gãi đầu, ngoài miệng không ngừng nói:

- Điều này không có khả năng... Điều này không có khả năng...

Vừa nói vừa nắm lấy tay của Phương Tử Vũ, đem hắn kéo ra phía ngoài:

- Đi, nhanh một chút phá lại lần nữa cho ta xem.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ ngơ ngác không biết làm sao lại bị Xuất Thế lôi đi, Từ Ngạo Thiên lo lắng cho Phương Tử Vũ cũng vội vàng đuổi theo, những người khác căn bản không biết xảy ra chuyện gì cũng đi theo.

- Ngươi vừa rồi là ở chỗ nào luyện?

Phương Tử Vũ lắc lắc đầu nói:

- Không nhớ rõ, nơi này chung quanh đều giống nhau.

- Vậy quên đi.

Xuất Thế buông tay của Phương Tử Vũ ra nói:

- Ngươi ở ngay chỗ này luyện.

Thấy Phương Tử Vũ ngơ ngác nhìn mình, không khỏi giục:

- Nhanh lên.

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng Phương Tử Vũ cũng rất muốn biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì thế lần thứ hai triệu ra trường đao bắt đầu diễn luyện Thần Long Đao Quyết được hắn tự nghĩ ra.

Trường đao màu đen bọc lấy Phương Tử Vũ giống như một con rồng màu đen đang nổi giận không ngừng bay lượn, khí thế trước nay chưa từng có kia khiến người ta đảm chiến tâm kinh. Chỉ có Xuất Thế không ngừng gật đầu khen:

- Đao pháp hay, không tồi.

Một bộ Thần Long Đao Quyết luyện hết từ đầu đến cuối, nhưng không có xuất hiện dị tượng theo như lời của Phương Tử Vũ. Xuất Thế biết Phương Tử Vũ sẽ không nói dối, không khỏi âm thầm suy đoán có đúng là đã có vấn đề ở đâu không?

- Tử Vũ, ngươi khẳng định vừa rồi chính là luyện bộ đao pháp này?

- Uhm.

- Vậy ngươi luyện lại một lần nữa.

Phương Tử Vũ không nói gì, một lần nữa luyện qua một lần từ đầu đến cuối, nhưng vẫn không xuất hiện dị tượng gì.

Những người bên cạnh đều đã xem không hiểu chuyện gì.

- Kỳ quái.

Xuất Thế ngồi xếp bằng tại chỗ, lẩm bẩm:

- Có phải đã làm sai chỗ nào hay không? Hay là ngẫu nhiên?

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ liếc mắt nhìn Từ Ngạo Thiên, người sau lắc lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Bầu không khí toàn trường có chút khác thường, những người khác đến bây giờ vẫn không biết xảy ra chuyện gì. Tứ nữ đối mặt nhìn nhau, cuối cùng nhất trí đề cử Lục Tử Huyên đi ra hỏi một chút tình huống.

Lục Tử Huyên ho nhẹ một tiếng, đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ, nhẹ giọng hỏi:

- Tử Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phương Tử Vũ nhìn nàng một cái, liền đem chuyện đã phát sinh lúc trước kể lại một lần nữa. Giống như hôm nay hắn liên tục nói nhiều hơn một lần, nếu không phải Lục Tử Huyên tới hỏi, đánh chết hắn cũng sẽ không nói lại lần thứ hai.

Mãi đến khi Phương Tử Vũ nói xong, mọi người lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

- Phá vỡ không gian?

Tiên Ngữ khẽ nhíu mày nói:

- Có đúng là phá toái hư không hay không? Muội nghe Thiên Tuệ thái thượng nói qua, đó hình như là năng lực đặc hữu của cổ thần.

- Cổ thần...

Mọi người hít một hơn lãnh khí, làm sao dính dáng đến cổ thần rồi, những người này đều là những thượng cổ nhân vật của viễn cổ thần thoại lưu truyền đến nay.

- Phá toái hư không…

Lục Tử Huyên gật đầu nói:

- Muội cũng nghe cha muội nói qua, đó là đỉnh cấp pháp thuật ngay cả tiên nhân cũng không biết. Nhưng, Tử Vũ huynh ấy…

- Không sai.

Xuất Thế tiếp lời nói:

- Theo tình cảnh trong lời nói của Tử Vũ đích thật là kim chứng thiên đạo, năng lực phá toái hư không. Cho nên ta vẫn đang kỳ quái, hắn làm sao biết năng lực của cổ thần?

Dừng một chút lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tử Vũ, con nhớ lại xem, vừa rồi có đúng là đã phát sinh chuyện gì hay không...

Đúng lúc này, thần thạch trên ngực và Thiên Địa Càn Khôn Giới của Phương Tử Vũ lại nhảy lên kịch liệt. Hắn cả kinh, thất thanh nói:

- Ngọc.

Từ Ngạo Thiên hỏi:

- Lại nhảy rồi?

- Vừa rồi khi ngọc nhảy, đệ không tĩnh tâm được nên lại đi luyện công.

Xuất Thế" Vèo" một cáiđứng lên, vội vàng nói:

- Nhanh, luyện lại một lần.

Phương Tử Vũ gật gật đầu, rút trường đao ra lại một lần nữa diễn luyện Thần Long Đao Quyết.

Hắc long rống giận, trường đao càng múa càng nhanh, bỗng nhiên, một đao nặng nề bổ về chỗ hư không phía trước.

Một đạo lôi điện màu đen từ mũi đao lộ ra, giống như cắt phải vật gì, phát ra thanh âm" Xuy xuy".

Trong ánh mắt khó có thể tin của mọi người, không gian lại lần nữa hé ra một đạo lỗ hổng, lộ ra một mảnh tối đen bên trong.

Xuất Thế tiến đến miệng khe sợ hãi nói:

- Trời của ta, lại có thể thực là phá toái hư không.

Vừa nghe nói đây là năng lực chỉ cổ thần mới có, có thể cả đời cũng vô duyên thấy một lần, mọi người" Ào" một tiếng tất cả đều đi tới vây quanh.

Một cái khe xác thực theo như lời của Phương Tử Vũ, giống như trời sao buổi tối, đầy sao điểm điểm. Đối diện miệng cái khe cách đó không xa có một đoàn nhỏ bạch quang gì đó, vận đủ thị lực nhìn lại, mới phát hiện đúng như lời của Phương Tử Vũ chính là một mặt trên ngọc bích có khắc hai chữ kỳ quái. Mà bên dưới một chữ kia mọi người có thể mơ hồ nhận ra là một chữ" Mộ", về phần chữ phía trên kia thực sự quá mức phức tạp không thể nào suy đoán.

Thần thạch lại một lần nữa muốn ly thể bay đi, Phương Tử Vũ liều mạng đè thần thạch xuống.

https://thuviensach.vn

Khi mọi người ở đây tất cả đều tập trung tinh thần thưởng thức kỳ quan dị cảnh suốt đời khó gặp này, phía dưới của cái khe đột nhiên vọt ra một cái đầu người.

- Oa!

Lăng Nguyệt là người đầu tiên nhìn thấy đầu người thất thanh kêu lên một tiếng vội vàng lùi về phía sau, nhưng đã quên phía sau nàng đều là người, nhất thời" Phanh" một tiếng cái ót đã đánh lên cằm của Từ Ngạo Thiên.

Theo tiếng kêu thất thanh của Lăng Nguyệt, tất cả mọi người đều thấy được một đầu tóc trắng này, khuôn mặt khô đét, hé ra đầu người da đều dán trên xương đầu. Không đợi người phân phó" Rầm" một tiếng tất cả đều thối lui, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Đầu người tiếp tục chậm rãi nổi lên, mãi đến khi lộ ra thân thể mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, thì ra là một người, hơn nữa là lão nhân tuổi tác rất lớn.

Lão nhân này dường như đối với việc phá vỡ không gian cũng rất giật mình, nháy mắt mấy cái nhìn một chút hoàn cảnh bên trong, lại nhìn mọi người một chút. Chậm rãi đưa ra một tay tiến vào mặt trong không gian, lại giống như gặp quỷ lập tức rút về. Nhìn xem bên trong không có gì biến hóa, lúc này mới lần thứ hai lớn mật đưa cả tay đều nhét vào.

- Hì hì, không có việc gì.

Lão nhân sau khi nói ra một câu khiến kẻ khác tìm không được đầu mối liền bước chân vượt qua không gian tiến đến.

"Roạt!" Ba mươi sáu gã Thiết Huyết vệ không hẹn mà cùng rút ra binh khí tùy thân.

Lão nhân hiếu kỳ nhìn một chút những người này, lẩm bẩm:

- Kỳ quái, chỉ là một đám người tu chân, vì sao ta lại không có việc gì?

Ngay khi lão nhân vừa tiến vào Thiên Thượng Nhân Gian, trên người lão tản mát ra một cỗ cảm giác áp bách cường đại chưa từng có trực tiếp bức bách về phía mọi người.

Xuất Thế sắc mặt đại biến, hắn biết cho dù cả đám người mình liên thủ cũng tuyệt đối không là đối thủ của lão nhân này.

https://thuviensach.vn

Ở dưới áp lực cường đại này, Từ Ngạo Thiên cảm giác trong cơ thể Thanh Đồng Kiếm không bị hắn khống chế lại rục rịch muốn động. Đột nhiên trong tay kim quang chợt lóe, một thanh Thanh Đồng Kiếm tạo hình phong cách cổ xưa xuất hiện ở trong tay hắn.

- Ồ!

Lão nhân ngạc nhiên nói:

- Hiên Viên Kiếm? Thì ra ngươi chính là người kế tục Hiên Viên Kiếm.

Sau đó dường như lại cảm ứng được điều gì, ánh mắt chuyển hướng rơi trên người Phương Tử Vũ bên cạnh. Biểu tình của lão nhân càng trở nên giật mình:

- Làm sao lại là người?

Không chỉ Phương Tử Vũ, tất cả mọi người rõ ràng đều ngây ngẩn cả người. Phương Tử Vũ hỏi:

- Lão nhận biết ta?

Lão nhân cười" Hắc hắc", không có trả lời hắn, ngược lại nói:

- Người kế thừa của Hiên Viên Kiếm và người thừa kế của Ma Thần Xử lại có thể đi cùng một chỗ, nếu như để hai lão quái vật kia biết, đảm bảo bọn họ bực bội đến ói máu.

Lập tức tự nghĩ đến chuyện tình tức cười gì đó, cất tiếng cười to.

Từ Ngạo Thiên dù sao cũng là người thấy qua rất nhiều loại người, sau khi kinh ngạc rất nhanh khôi phục lại. Vội ho một tiếng hỏi:

- Đệ tử Côn Lôn Ngọc Hư Cung Từ Ngạo Thiên, xin hỏi vị lão nhân gia này cao tính đại danh?

Lão nhân dừng tay đang định nói, đúng lúc này lại một tiếng" Ồ" rõ ràng truyền đến.

Xuất Thế sắc mặt đại biến, thầm nghĩ: xong rồi, lại tới một người.

Quả nhiên, một nam tử trẻ tuổi tóc tai bù xù, diện mạo anh tuấn bất phàm cùng lão nhân giống nhau từ phía dưới cái khe chậm rãi nổi lên. Nhìn một chút miệng cái khe, lại nhìn một chút mọi người bên trong, cau mày hỏi:

- Ngươi làm sao làm được? Không gian liệt phùng (vết nứt không gian) lại có thể duy trì thời gian lâu như vậy? Những người tu chân này lại là

https://thuviensach.vn

chuyện gì xảy ra?

Lão nhân quay đầu cười nói:

- Chuyện không liên quan tới ta, cái vết nứt không gian này không phải là ta làm ra, hắn là bọn họ làm ra.

- Bọn họ? Đừng nói đùa, một đám người tu chân làm sao có thể đạt tới phá toái hư không? Được rồi, ta còn chưa có hỏi ngươi mà, ngươi làm sao cùng một đám người tu chân ở một chỗ?

Lão nhân hướng hắn vẫy tay cười nói:

- Tiến vào nói sau.

- Tiến vào?

Người trẻ tuổi nhíu mày.

- Yên tâm đi. Ngươi xem ta ở chỗ này lâu như vậy cũng không có thần phạt, không có việc gì.

- Thần phạt!!

Xuất Thế cảm giác trái tim mình đều nhanh phải ngưng đập, lão rốt cuộc biết hai người kia là ai.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Bí Mật Của Thần Thạch

Không chỉ là Xuất Thế, tất cả mọi người đều mơ hồ đoán được thân phận của hai người này. Khác biệt chính là, Xuất Thế, Lục Tử Huyên và Tiên Ngữ là từ một từ" Thần phạt" đoán được, mà Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ những người còn lại là từ câu" Vết nứt không gian này không phải là ta làm ra" của lão nhân mà đoán được, tuy rằng xuất phát điểm bất đồng nhưng kết quả lại giống nhau.

Hai người này chính là cổ thần.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, kinh ngạc liền theo nhau mà đến. Đối thoại kế tiếp của hai vị cổ thần càng khiến mọi người hơi bị cười ngất.

- Hậu Nghệ, ngươi mau lại đây xem hai thanh binh khí này.

Hậu Nghệ? Xạ nhật tiễn thần Hậu Nghệ? Mọi người thần kinh tạm thời chập mạch.

Hậu Nghệ nhíu mày, chậm rãi bước một chân vào, phát hiện quả nhiên không có thần phạt, lúc này mới yên tâm bước vào. Mà ngay khi hắn tiến vào, mọi người cảm thụ được cảm giác áp bách trở nên bạo tăng gấp bội, hơn mười người Thiết Huyết vệ tu vi thấp một chút và Lăng Nguyệt nhất thời hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất. Hai người lúc này mới phát hiện trên người mình vô ý tán phát ra khí tức của thần cũng không phải những phàm thể nhục thai này có khả năng thừa nhận, vội vàng đem khí tức tỏa ra bên ngoài thân thể thu hồi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, vết nứt không gian tự động đóng kín, chẳng qua hai vị cổ thần dường như cũng không lo lắng.

https://thuviensach.vn

Hậu Nghệ nhìn nhìn binh khí trong tay Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, nhíu mày nói:

- Hiên Viên Kiếm? Một cái kia, cảm giác rất giống Ma Thần Xử, chỉ là bề ngoài không giống.

Lão nhân gật đầu nói:

- Chính là Ma Thần Xử.

- Phải không vậy?

Hậu Nghệ trừng to mắt nói:

- Người kế thừa của hai tên không chết không thôi kia lại có thể đi cùng một chỗ.

Lão nhân cười hắc hắc nói:

- Có ý tứ chứ.

Hậu Nghệ trừng mắt nhìn, lắc đầu nói:

- Như nhau.

Lão nhân bĩu môi nói:

- Một tên không thú vị.

Hậu Nghệ nhìn xung quanh, lại hỏi:

- Khoa Phụ, nơi này là địa phương nào?

Khoa Phụ?

"Bịch" Lúc này ngay cả Xuất Thế cũng chịu không nổi sự đả kích tinh thần ngã ngồi trên mặt đất.

- Không biết.

Khoa Phụ lắc đầu, tức thì lại hướng Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ nỏi:

- Này, tiểu tử kia, nơi này là địa phương nào?

Phương Tử Vũ vẫn như trước lộ vẻ lạnh lùng, Từ Ngạo Thiên cung kính nói:

- Hai vị tiền bối, nơi này là Thiên Thượng Nhân Gian.

- Thiên Thượng Nhân Gian?

Khoa Phụ và Hậu Nghệ đối mặt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu tỏ vẻ chưa nghe qua.

https://thuviensach.vn

Từ Ngạo Thiên lập tức giảng giải công dụng của Thiên Thượng Nhân Gian, cũng kịp nói cho hai người bọn họ lúc này thân đã ở bên trong Thiên Thượng Nhân Gian.

"Bốp!" Khoa Phụ vỗ mạnh tay một cái kêu lên:

- Thiên Thượng Nhân Gian cái gì, loạn cả nửa ngày thì ra là Phong Thần Thai.

- Phong thần?

Khoa Phụ giải thích:

- Phong Thần Thai vốn là vật từ viễn cổ, thứ này làm sao xuất hiện chúng ta cũng không biết. Nghe nói vốn là dùng để trữ vật, thời gian bên trong là gấp trăm lần bên ngoài. Có một lần một vị cổ thần dùng thứ này đem nhốt một vị cổ thần khác ở bên trong, bởi vì thời gian trong ngoài khác nhau, thần ở bên ngoài qua nghìn năm nhàn nhã đi chơi, bên trong vị thần kia một thân một mình ở bên trong qua hơn mười vạn năm, cuối cùng thực sự chịu không nổi loại cảm giác này dứt khoát tự sát. Phong Thần Thai cũng bởi vậy được đặt tên.

- Nghe nói?

Phương Tử Vũ hơi chớp con mắt.

Khoa Phụ nhún vai nói:

- Đương nhiên là nghe nói rồi, ta được nghe đoạn truyền văn này từ các thần, về phần Phong Thần Thai ta cũng chưa thấy qua, vừa hay từ lời nói của các ngươi bên trong một năm bên ngoài một ngày đêm mà đoán được.

Từ Ngạo Thiên tiếp lời hỏi:

- Thế nhưng cổ thần không phải đều có thể phá toái hư không sao? Vị thần kia làm sao lại bị nhốt ở bên trong mấy chục vạn năm?

Lời này vừa ra, Khoa Phụ và Hậu Nghệ đồng thời sắc mặt đại biến. Hậu Nghệ lại càng vội vàng tay phải hướng hư không phía trước vẽ một cái, cũng không thấy bất luận dị trạng gì. Khoa Phụ cực kỳ khoa trương miệng mở lớn, được một lát sắc mặt tái mét nói:

- Quả nhiên... Phong thần...

Hậu Nghệ hung hăng trừng mắt nhìn lão một cái, tức giận nói:

- Nhìn chuyện tốt của ngươi làm.

https://thuviensach.vn

Khoa Phụ lau mồ hôi lạnh trên thái dương nói:

- Ta làm sao biết cái này là Phong Thần Thai. Ồ! Mới vừa rồi vết nứt không gian kia là chuyện gì xảy ra?

Từ Ngạo Thiên giải thích:

- Là Tử Vũ, đệ ấy trong lúc luyện công vô tình phá toái hư không.

Nói xong còn chỉ chỉ Phương Tử Vũ bên cạnh.

Khoa Phụ giống như nhìn thấy cứu tinh lập tức vọt tới trước mặt Phương Tử Vũ, kéo tay hắn kích động nói:

- Tiểu huynh đệ, giúp nhanh giúp, giúp ta phá ra vết nứt không gian để chúng ta trở về.

Phương Tử Vũ khe khẽ vung tay nói:

- Ngọc, không nhảy.

- Ngọc?

Khoa Phụ trừng mắt nhìn:

- Ngọc gì?

Từ Ngạo Thiên chỉ chỉ ngực nói:

- Là ngọc thạch tổ truyền của Tử Vũ, sau khi vừa tiến đến nơi này khối ngọc thạch kia một mực nhảy lên. Sau đó chúng ta mới phát hiện Tử Vũ chỉ có ở khi ngọc thạch nhảy lên diễn luyện bộ đao pháp kia mới có thể phá toái hư không.

- Kỳ quái như vậy?

Khoa Phụ xòe tay nói:

- Cho ta nhìn một cái.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm lão, nhưng không có bất luận động tác gì. Từ Ngạo Thiên tiến lên vỗ vỗ vai hắn, tiếp đến nói thầm vài câu bên tai hắn, Phương Tử Vũ sau khi trầm mặc một lát lúc này mới đem thần thạch gỡ xuống đưa cho Khoa Phụ.

Hậu Nghệ vừa thấy thần thạch liền biến sắc, vội vàng từ trong tay Khoa Phụ chộp lấy.

Phương Tử Vũ nắm chặt trường đao trong tay, bỗng hiện sát khí.

Hậu Nghệ giống như không cảm giác thấy nhìn kỹ chỉ chốc lát, lại đưa cho Khoa Phụ, nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi cảm thấy khối ngọc này nhìn rất quen mắt hay không?

Khoa Phụ lấy ra thần thạch nói:

- Đương nhiên nhìn quen mắt rồi, không phải là đầu ngưu kia cố ý ném... Uhm?... Ngọc thạch này...

Chậm rãi ngẩng đầu, ngữ khí khó có thể tin dò hỏi:

- Thần mộ?

Hậu Nghệ gật đầu nói:

- Tính chất của nó cùng thần mộ giống nhau như đúc, hơn nữa nhìn hình dạng chính là một trong hai lỗ hổng trên thần mộ thạch bi.

Khoa Phụ vỗ đầu nói:

- Ý của ngươi là, khối ngọc thạch này rất có khả năng chính là một trong ba chiếc chìa khóa mở ra thần mộ theo như lời của Vũ?

- Thần mộ?

Phương Tử Vũ khẽ nhíu mày nói:

- - Chính là vật gì đó phát ra bạch quang vừa mới nhìn thấy kia?

Khoa Phụ gật đầu nói:

- Đúng, đó là cửa vào của thần mộ, đáng tiếc chúng ta đã tập trung lực lượng của hơn mười vị cổ thần cũng không cách nào mở ra. Cuối cùng ở trên mộ bia phát hiện hai lỗ hổng và một cái rãnh, đoán rằng nếu tập hợp đủ ba thứ này mới có thể mở ra.

Nói xong đem thần thạch trả lại cho Phương Tử Vũ, nói:

- Ngươi có thể phá toái hư không, chắc là bởi vì liên hệ giữa ngọc thạch và thần mộ.

- Hai lỗ hổng một rãnh…

Phương Tử Vũ suy nghĩ một lát nói:

- Thiên Địa Càn Khôn Giới trên tay ta cùng Thiên Thượng Nhân Gian này đều cùng một chất liệu với ngọc thạch, có thể hay không là...

Khoa Phụ lắc đầu nói:

- Giới chỉ này gọi là Chí Tôn Giới, đã từng là hộ thân và trữ vật pháp bảo của Hoàng Đế Hiên Viên, sau lại dùng để trấn áp Ma Thần Xử trong tay ngươi. Hình dạng của nó căn bản không giống một lỗ hổng...

Tiên Ngữ nói xen vào:

https://thuviensach.vn

- Có thể có người đem nó mài thành nhẫn chứ?

Khoa Phụ bật cười nói:

- Tiểu nha đầu, loại ngọc thạch này cứng rắn dị thường, một kích toàn lực của tập hợp hơn mười vị cổ thần chúng ta cũng không thể khiến nó tạo thành một vết nứt, ngươi nói còn có ai có năng lực lớn như vậy đem nó làm thành nhẫn chứ?

Dừng một chút lại nói thêm:

- Nói đến cũng kỳ quái, Chí Tôn Giới này cũng đích thực là cùng chất liệu với ngọc thạch kia. Chẳng qua Hiên Viên nói qua giới chỉ này hắn cũng là lấy được từ chỗ sư phụ của hắn Quảng Thành Tử, về phần Quảng Thành Tử làm sao có được hắn cũng không biết, chỉ là Quảng Thành Tử ở trước khi chúng ta thành thần đã sớm không biết tung tích, đến bây giờ không thấy bóng dáng. A, được rồi, các ngươi nói Phong Thần Thai, uhm cũng chính là Thiên Thượng Nhân Gian, là cái hình dạng gì?

Từ Ngạo Thiên lập tức đem vẻ ngoài của Thiên Thượng Nhân Gian miêu tả kỹ càng tỉ mỉ một lần.

Hai người Khoa Phụ và Hậu Nghệ sau khi nghe xong đối mặt nhìn nhau, dị khẩu đồng thanh (hai miệng một lời) nói:

- Một rãnh!

- Phong Thần Thai chính là một rãnh trong hai lỗ hổng một rãnh theo như các ngươi nói kia?

Từ Ngạo Thiên khó hiểu hỏi:

- Nhưng các ngươi nói một rãnh kia có kích thước như bàn tay, nhưng Phong Thần Thai lại to như một mặt tường.

Khoa Phụ lắc đầu nói:

- Tiểu tử kia, đó là ngươi có điều chưa biết, ở trong tay cổ thần chúng ta bất luận đồ vật gì đều có thể biến hóa to nhỏ, nếu như chúng ta đoán không sai, Phong Thần Thai này chính là một rãnh kia.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

- Thì ra là như vậy, chờ khi chúng ta ra khỏi đây ngươi có thể cùng Tôn chủ nói một chút, có thể hắn sẽ cho các ngươi mượn cũng không chừng.

Khoa Phụ cười khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Lối ra ở thế tục giới, chúng ta ra không được.

- Vì sao?

- Chúng ta thần có quy củ của thần, tuyệt đối không thể xuất hiện ở bên trong tam giới, bằng không lập tức phải nghênh đón thần phạt, vạn kiếp bất phục.

Từ Ngạo Thiên gãi đầu nói:

- Vậy không có biện pháp.

- Không quan hệ, sau khi các ngươi có thể rời khỏi đây sẽ cho chúng ta.

- Làm sao cho?

- Đi thần giới cho chúng ta.

- Thần giới… Từ Ngạo Thiên nuốt nước bọt khan.

Khoa Phụ nói:

- Tư chất của ngươi rất cao, chẳng qua tiềm lực vẫn chưa được kích phát ra. Tin tưởng ngươi một ngày kích phát ra tiềm lực, thành thần cũng là chuyện sớm hay muộn.

- Về phần ngươi…

Khoa Phụ lại nhìn về phía Phương Tử Vũ, nói:

- Kích lực đã hoàn toàn kích phát, bởi vậy trong tam giới hiện nay không không ai là đối thủ của ngươi. Chẳng qua ngươi sát khí quá nặng, lo lắng nhập ma.

- Không cần ngươi quản.

Phương Tử Vũ lạnh lùng bỏ lại một câu liền muốn xoay người rời đi.

- Chờ một chút, chờ một chút.

Khoa Phụ vội ngăn hắn lại nói:

- Có thể hay không đánh ra vết nứt không gian, để chúng ta đi ra ngoài?

- Ngọc không nhảy, ta đánh không được.

- Nó khi nào thì mới có thể nhảy?

- Không biết.

Khoa Phụ bĩu môi nói:

- Thực ra không cần nó nhảy ngươi cũng có thể mở ra. Ngọc thạch kia có linh tính, nó đã nhận ngươi là chủ, trong đó cùng ngươi tồn tại liên hệ

https://thuviensach.vn

nào đó. Chỉ cần tu vi của ngươi có thể đạt được, tuyệt đối có thể phá khai hư không.

Phương Tử Vũ khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, nói:

- Ta làm không được.

Khoa Phụ cũng ngồi xuống ở bên cạnh hắn, cười nói:

- Ngươi đương nhiên làm không được rồi, chẳng qua có ta và Hậu Nghệ giúp ngươi, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định có thể giúp ngươi đạt tới cảnh giới phá toái hư không.

Phương Tử Vũ trong mắt tinh mang chợt lóe, nghiêng đầu nhìn hắn.

- Không cần nhìn ta như thế, chúng ta bằng lòng giúp ngươi cũng là muốn sớm một chút trở về thần giới. Đúng không, Hậu Nghệ?

Hậu Nghệ gật mạnh đầu một cái:

- Uhm.

Phương Tử Vũ nhìn nhìn hai người, nhắm hai mắt nói:

- Được, chẳng qua không chỉ giúp ta, cũng phải giúp người ở đây.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Khoa Phụ kéo vai Phương Tử Vũ, lại bị hắn một tay kéo ra, người bên cạnh đều nhìn đến đảm chiến tâm kinh, Khoa Phụ lơ đễnh cười nói:

- Không lâu sau thần giới có thể nhiều thêm một nhóm người mới, đùa giỡn thật là vui biết bao.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cổ Thần Đích Huấn Luyện

Khoa Phụ là người có tính cách nóng vội, nói làm là làm ngay. Ngay lập tức lão chạy đến chỉ bảo cho hai người Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên, những người còn lại tất cả được đẩy cho Hậu Nghệ. Cũng may tính tình của Hậu Nghệ lâu nay vẫn tốt, yên lặng tiếp nhận'phần công tác gian khổ đó'. Từ Xuất Thế đến tứ nữ, lại thêm ba mươi sáu danh Thiết Huyết vệ, mỗi một người đều được ông ta đích thân chỉ điểm. Dưới sự chỉ bảo của thượng cổ danh sư Hậu Nghệ, tất cả mọi người đều có tiến bộ thần tốc, một ngày đi ngàn dặm. Có điều, Hậu Nghệ phát hiện ra mỗi người ở đây đều có tư chất cực giai, bởi vậy đã dùng hết tâm lực dậy dỗ, đặc biệt là ba mươi sáu danh Thiết Huyết vệ, mặc dù không thể so với hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, nhưng tuyệt đối đều là cực phẩm. Lục Tử Huyên và Tiên Ngữ càng không phải nói, đều là kỳ hoa dị đóa của tu chân giới. Đám người này tùy tiện chọn ra một người cũng là nhân tài trăm ngàn năm khó gặp, không thể tưởng được một lúc lại tụ tập hơn bốn mươi người, có thể gọi là một kỳ tích to lớn.

Về phần Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ bên này, Khoa Phụ không tiếc hao phí thần lực, tự mình tẩy cân phạt tủy giúp Từ Ngạo Thiên kích phát tiềm năng, về sau tiến bộ của Từ Ngạo Thiên càng khiến cho người khác cảm thán không thôi.

Về phần Phương Tử Vũ, bản thân hắn vốn là kẻ kỳ tài, thêm vào đó tiềm năng đã hoàn toàn khai phá, lại trải qua tu luyện công pháp do lão quái vật Khoa Phụ, kẻ đã thành thần từ mấy ngàn năm trước đích thân tạo ra cho hắn, hôm nay đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

https://thuviensach.vn

Tiến bộ của Phương Tử Vũ, Khoa Phụ và Hậu Nghệ đương nhiên là vui mừng, nhưng Hậu Nghệ lo lắng lại càng nhiều hơn. Phương Tử Vũ sát cơ quá nặng, nếu như thật sực đạt đến cảnh giới mà trong tam giới không một kẻ nào có thể địch lại, đến lúc đó sinh linh đồ thán, hai người bọn họ sẽ là tội nhân thiên cổ. Bởi vậy Hậu Nghệ khi rảnh rỗi cũng thường xuyên chỉ điểm cho Từ Ngạo Thiên, bởi vì ông ta phát hiện ra Từ Ngạo Thiên có tấm lòng nhân hậu, thiện lương, nếu thật có một ngày như vậy hi vọng do hắn đến kiềm chế Phương Tử Vũ không gây họa tam giới.

Nói ra cũng thật kỳ quái, từ sau khi hai vị cổ thần đến đây, thần thạch không nảy lên thêm một lần nào nữa, khiến cho mọi người cảm thấy mê hoặc khó hiểu.

Khoa Phụ mượn thần thạch và Chí Tôn giới của Phương Tử Vũ nghiên cứu, hi vọng từ trong đó có thể tìm ra được một chút đầu mối. Song manh mối còn chưa tìm được, nhưng lại làm rơi ra một đống pháp bảo trong Chí Tôn giới khiến cho người ta hoa cả mắt. Những tu chân chí bảo này ở trong mắt hai vị cổ thần toàn là đồ phế thải vẫn thường thấy ném ở ven đường, trong đó còn có hài cốt của một đầu cự mãng, khiến cho tứ nữ thét lên chói tai mãi không dứt. Lúc rỗi rãi hai vị cổ thần để giết thời gian đích thân đem những pháp bảo này luyện hóa lại một lần nữa, một đống pháp bảo cao như núi sau khi được tinh luyện chỉ xuất ra được sáu mươi kiện pháp bảo, lại bởi vì chất liệu quá kém, trong đó tốt nhất cũng chỉ đạt đến trình độ trung phẩm tiên khí, nhưng kém nhất cũng là hạ phẩm tiên khí cấp bậc. Lúc này lại vừa khéo, một đội quân vốn tu vi cực cao hiện tại trở thành đỉnh cực cao thủ mỗi người đều sở hữu một kiện tiên khí, bất kỳ một người nào xuất hiện ở tu chân giới đều có thể tạo nên một trận chấn động không nhỏ. Khoa Phụ còn giúp Phương Tử Vũ đem Thiên Quân chiến khải luyện hóa lại một lần nữa, Thiên Quân chiến khải hiện giờ cho dù đối mặt với một kích toàn lực của một vị thần cũng có thể duy trì được hai ba chiêu.

Hậu Nghệ lại dùng da của Hỏa Vân cự mãng làm cho mỗi người một kiện thiếp thân hộ y, loại y phục này chỉ cần không gặp phải một ít pháp bảo biến thái từ trung phẩm tiên khí trở lên, trên cơ bản là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

https://thuviensach.vn

Xà nhãn bị luyện thành mấy chục khỏa băng châu, mang bên người lạnh lẽo thấu tim, ngậm ở trong miệng càng có thể yên thần tĩnh tâm, đối với tu luyện có hiệu quả gấp rưỡi.

Còn xà cốt thì được dung nhập vào một số kiện pháp bảo để thăng phẩm chất, nếu không với chất liệu rác rưởi như vậy thì căn bản là không thể làm ra pháp bảo cấp bậc tiên khí.

Về phần mấy cái xà nha có chứa kịch độc, hai vị cổ thần cảm thấy bỏ đi thì tiếc, lưu lại thì không tác dụng, suy trước tính sau một hồi quyết định trước hết cứ giữ lại.

Sau đó Khoa Phụ còn từ trong Chí Tôn giới tìm được một đóa hoa ngũ sắc, cùng Hậu Nghệ hai người ngạc nhiên không thôi.

Theo như giới thiệu của hai người, chúng nhân mới biết được nguyên lai đóa hoa này gọi là Ngũ Hành hoa, là loại tài liệu khó có được nhất trong tam giới, chỉ ở những nơi thiên địa linh khí nồng đậm mới có thể sinh trưởng, khả năng cũng không lớn, chỉ một phần mười khả năng.

Mỗi cánh hoa của Ngũ Hành hoa đều có một loại công dụng riêng, cánh hoa màu vàng thêm vào vài chục loại tài liệu quý hiếm phức tạp khác nữa có thể đề thăng công lực, nhưng những dược tài trân quý đó cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, trong đó có vài loại cũng chỉ ở thần giới mới có, cho nên đối với người trong tam giới cánh hoa vàng này có cũng vô dụng. Cánh hoa màu đỏ sau khi luyện hóa có thể tăng cường thể chất, người bình thường ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, từ nay về sau vô bệnh vô tai, cũng có thể luyện thành Trường Xuân đan, nữ nhân ăn vào có thể giữ mãi tuổi trẻ, làn da trắng bóng mịm màng. Không phải nói, cánh hoa đỏ này đương nhiên là bị tứ nữ chia đều, còn dư lại vài khỏa chuẩn bị mang về cho người thân dùng. Cánh hoa màu xanh nhạt không phải để dùng mà là tài liệu chủ yếu để chế tạo tu chân chí bảo Tị Thủy châu, có được nó sau này vô luận là trong hải dương sâu đến bao nhiêu đi nữa đều có thể đi qua, hơn nữa vô luận ở dưới đó bao lâu cũng không việc gì. Cánh hoa màu nâu đậm bị hai vị cổ thần kết hợp với xà nha luyện hoa thành một lô đan được, lại nói sau khi ăn vào có thể bách độc bất xâm, còn như có thật hay không thì bọn họ không biết được, bởi vì nơi này không có kịch độc cho bọn họ thử nghiệm.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều hai khỏa xà nha kia rốt cuộc cũng có tác dụng. Cánh hoa cuối cùng màu vàng đất, bị hai vị cổ thần lấy dung hợp vào trong tiên khí pháp bảo luyện hóa lại một lần nữa, khiến cho đẳng cấp của những pháp bảo này đề thăng lên cả một cấp bậc.

Dược tài còn có thể đem đi luyện pháp bảo? Xuất Thế thật sự là mới nghe lần đầu. Chỉ có điều chuyện kỳ lạ gì đến trong tay hai vị cổ thần này cũng không còn kỳ lạ nữa, nếu không như thế nào mới gọi là thần tích. Thực ra cánh hoa màu vàng đất đó lấy ra luyện chế đám pháp bảo cấp thấp đó quả thực là lãng phí, chẳng qua Phương Tử Vũ thân là chủ nhân căn bản là không thèm để ý, mà Khoa Phụ và Hậu Nghệ càng là vì giết thời gian nên mới làm, cho dù đồ vật có trân quý hơn nữa, rơi vào trong mắt của những kẻ không biết giá trị của nó thì kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể là lãng phí. Ba người bọn họ đã không nói gì, những người khác còn có thể nói được điều gì, Xuất Thế vẻ mặt đau đớn, không ngừng chửi thầm: phá gia chi tử, phá gia chi tử...

Có nhiều tiên khí như vậy lại thêm tiên đan phụ trợ, tốc độ tu luyện của mọi người một lần nữa tăng tốc, thời gian thấm thoát trôi đi nhanh chóng.

Thần thạch rốt cuộc lại nhảy lên một lần nữa, Khoa Phụ và Hậu Nghệ tạm biệt mọi người rời đi, giai đoạn địa ngục tu luyện rốt cuộc cũng kết thúc.

Nhưng khi cái khe không gian chuẩn bị đóng lại, Khoa Phụ và Hậu Nghệ lại một lần nữa trở lại, trong tay còn lôi theo một người nữa.

Theo như giới thiệu của Khoa Phụ, người này tên gọi Thần Nông... Tiếng” bịch bịch” liên tiếp vang lên, mọi người té xỉu thành một đoàn.

Thần Nông sau khi nhìn thấy cánh hoa màu vàng thì sung sướng đến rơi lệ, dùng lượng lớn dược tài mang theo bên người lại hao phí thời gian cực dài rốt cuộc luyện chết ra một lô đan dược. Đám người Phương Tử Vũ mỗi người một khỏa, còn dư vài khỏa, không cần nói, tất cả đều rơi vào túi Thần Nông.

Thần Nông truy hỏi biết được bốn cánh khác của Ngũ Hành hoa lại bị lãng phí như vậy, ông ta nổi giận đương trường, giậm chân mắng to hai

https://thuviensach.vn

người Khoa Phụ và Hậu Nghệ là bại gia tử. Kết quả ba người hỗn chiến một trận...

Cũng may bọn họ còn lo lắng cho an nguy của đám người Phương Tử Vũ không thi triển toàn lực, nếu không Phong Thần đài này ngoại trừ ba người bọn họ ra, những người còn lại khẳng định tất cả chết sạch.

Có Thần Nông ở đây, đám người Từ Ngạo Thiên mới yên tâm ăn vào luyện đan công, vật được cho là có thể gia tăng công lực, loại cực phẩm đan dược này mặc dù hiệu quả rõ ràng, nhưng tác dụng phụ đi kèm cũng rất lớn, điều này gọi là bất kỳ việc gì có mặt lợi cũng tất có mặt hại. Chẳng qua chỉ khổ cho Thần Nông, người này vừa khỏi, người khác lại hôn mê, hại ông ta phải chạy không ngừng...

Luyện công đan quả thực là thần đan, mặc dù cái tên nghe không hay song hiểu quả rõ rệt. Sau khi mọi người tỉnh lại phát hiện công lực của bản thân bỗng dưng tăng lên vài tầng, niềm vui sướng này tuyệt đối không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung ra được. Đặc biệt là Xuất Thế, tu luyện suốt ngàn năm rơi vào kết cục binh giải tán tiên, rốt cuộc khổ tận cam lai, cách phi thăng đại đạo chỉ kém một bước khoảng cách, bảo ông ta làm sao có thể không hưng phấn cho được.

Trong đó hiệu quả rõ rệt nhất chính là hai người Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên, đồng thời ngầm có dấu hiệu Phản Phác Quy Chân. Phản Phác Quy Chân chính là cảnh giới tối cao của tiên nhân, điều này ngay cả Xuất Thế cũng ghen tị vạn phần.

Nháy mắt lại một quãng thời gian nữa trôi đi, Phương Tử Vũ đạp nhập vào cảnh giới Phản Phác Quy Chân trước Từ Ngạo Thiên. Sau đó dưới ánh mắt mong mỏi của mọi người hắn không cần chờ thần thạch nhảy lên, chỉ bằng lực lượng của bản thân đã phá vỡ hư không.

Phá toái hư không...

“Bịch!” Xuất Thế lại một lần nữa sùi bọt mép ngất xỉu.

Mọi người sau khi tạm biệt ba vị cổ thần lại một lần nữa tiến nhập vào bế quan tĩnh tu.

Thời gian, rốt cuộc nghênh đón ngày xuất quan.

Suốt thời gian này, mọi người y như cũ tĩnh tu.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên không khí vặn vẹo một trận, ngay sau đó ở khoảng không gần mọi người xuất hiện một cánh cửa lớn hình chữ nhật kim quang lấp lánh.

Mọi người đồng thời mở hai mắt.

Từ Ngạo Thiên nhìn sang bên cạnh, Phương Tử Vũ vẫn như cũ nhắm mắt, thấp giọng gọi:

- Tử Vũ.

Phương Tử Vũ từ từ mở mắt, hai đạo hàn quang chợt lóe lên rồi biến mất trong không gian vô tận. Khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh:

- Năm mươi năm, món nợ đó đã đến lúc đòi lại rồi.

Thanh âm rất lạnh, lạnh đến nỗi khiến cho người ta từ chỗ sâu nhất trong linh hồn bốc lên một tia hàn ý.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Diệt Môn Chân Tướng

Bạch quang không ngừng chớp động, mỗi một lần lóe lên từ trong bạch quang lại đi ra một người.

Tôn chủ dẫn theo đám tán tiên thủ hạ đứng ở bên ngoài, trên mặt lão vẻ kinh ngạc càng lúc càng khoa trương, mỗi một người đi ra thế nhưng đều đã đạt đến cảnh giới tán tiên, năm mươi năm ngắn ngủi lại có thể làm cho một đám người mới bước vào tu chân biến thành tán tiên, điều này sao có thể khiến lão không kinh ngạc cho được. Nên biết rằng, điều này tuyệt đối là thần tích, kẻ khác tu luyện mấy trăm năm cũng không nhất định có thể đạt đến loại trình độ này, bọn họ lại chỉ dùng năm mươi năm, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ chấn động cả tu chân giới.

Khiến cho lão kinh ngạc nhất chính là hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ. Hai người này đứng trước mặt lão, hoàn toàn không cảm thấy bất kỳ ba động nào của pháp lực, giống như một người bình thường không biết sâu cạn, khiến cho tôn chủ sinh ra một cảm giác nguy hiểm sâu không lường được.

Phản Phác Quy Chân. Ngón tay của tôn chủ không tự giác bật lên một cái, bản thân vốn sở hữu lực lượng tuyệt đối trong tu chân giới lão đương nhiên biết loại cảnh giới này đại biểu cho điều gì, trong lòng đối với sự tiến bộ thần tốc của những người này không biết là nên mừng hay nên lo.

- Khục! - Tôn chủ ho khan một tiếng, đi lên trước nói: - Chúc mừng các vị, lại có thể tiến bộ thần tốc đến như vậy. Không biết các vị ở trong đó như thế nào...

https://thuviensach.vn

“Roẹt!” Một cơn gió mạnh thổi qua tai, làm cho lỗ tai của tôn chủ đau rát. Nhìn kỹ lại, Phương Tử Vũ đứng ở trước mặt đã biến mất.

Ở đây duy nhất chỉ có Từ Ngạo Thiên là có thể nhìn thấy rõ động tác của Phương Tử Vũ, nhưng hành động của Phương Tử Vũ quả thực là quá đột ngột, hắn còn chưa kịp phản ứng thì trường đao của Phương Tử Vũ đã đặt ở trên cổ của tôn chủ rồi.

“Bịch bịch bịch...” liên tiếp vang lên mấy tiếng, hơn hai mươi tán tiên còn lại của Khoái Hoạt lâm trong nháy mắt công phu toàn bộ ngã xuống đất.

Một đao mất mạng, không có bất kỳ động tác dư thừa nào. Phương Tử Vũ giống như một cơn lốc đen quét qua những người này, lấy phương thức đơn giản nhất thu gặt sinh mệnh của bọn họ.

- Tử Vũ... - Từ Ngạo Thiên khẽ nhíu mày, hắn biết nguyên nhân mà Phương Tử Vũ làm như vậy, nhưng không nghĩ đến đệ đệ của mình lại kích động như vậy, còn chưa hỏi rõ ràng đã ra tay. Vạn nhất giết lầm người, lòng hắn liệu an ổn được sao.

- Phương Tử Vũ - Tôn chủ gầm lên giận dữ: - Ngươi đang làm gì vậy?

- Lão biết mà, tôn chủ. - Phương Tử Vũ thanh âm lạnh như băng, nói: - Có lẽ nên gọi lão là Minh chủ.

- Ngươi... - Tôn chủ sửng sốt: - Ngươi đang nói cái gì vậy?

- Lão truy sát yêu hồ nhất tộc chúng ta mấy ngàn năm, là bởi vì nó sao?

Phương Tử Vũ chậm rãi mở tay ra, thần thạch trong suốt lấp lánh đang yên lặng nằm trong lòng bàn tay hắn.

Tôn chủ sắc mặt không đổi nói:

- Đó là cái gì?

Phương Tử Vũ cười lạnh nói:

- Đừng giả bộ nữa, trong Thiên Thượng Nhân Gian chúng ta gặp được thần, ông ta đã nói hết toàn bộ cho chúng ta.

Khi nói đến thần, ngón tay của Phương Tử Vũ bất giác siết chặt, các khớp ngón tay vang lên” rắc rắc” một trận. Thần đáng chết, hóa ra sự diệt tuyệt của yêu hồ nhất tộc tất cả đều chỉ là trò đùa của Xi Vưu, chỉ vì một’món đồ chơi giải trí’. Nếu không phải bởi Khoa Phụ trong lúc vô ý để

https://thuviensach.vn

lộ ra, hắn vô luận thế nào cũng đoán không ra được chân tướng sự thật. Sau khi biết được được chân tướng một khắc, mục tiêu của hắn đã từ tu chân giới thăng hoa đến trên người cổ thần Xi Vưu. Mà Khoa Phụ, dù sao cũng đã lỡ miệng nói ra, liền thuật lại tường tận một lần quá trình diệt vong của yêu hồ nhất tộc cho hắn nghe, đến tận đây hắn mới biết được, hóa ra Trừ Yêu liên minh lại chính là Khoái Hoạt lâm. Chỉ là Tôn chủ không bao giờ xuất hiện, một mực ở bên ngoài thu mua, mời chào nhân thủ đuổi giết Yêu Hồ bộ tộc, các đời minh chủ của Trừ Yêu liên minh đều là người được Khóa Hoạt lâm phái ra.

- Thần? - Tôn chủ sắc mặt khẽ biến: - Tại sao ta lại không biết trong Thiên Thượng Nhân Gian còn có thần nhỉ?

Từ Ngạo Thiên than nhẹ một tiếng nói:

- Là Tử Vũ phá vỡ không gian, vừa lúc gặp được thần ở gần vết nứt không gian, ông ta đã đem tất cả mọi việc nói cho chúng tôi biết rồi.

Tôn chủ sắc mặt đại biến. Phá toái hư không? Vậy không phải là chứng tỏ Phương Tử Vũ đã đạt đến cảnh giới của thần rồi sao? Nhưng vì sao hắn đi ra lại không gặp phải thiên kiếp, cũng không có thần phạt?

Lão rốt cuộc cũng đã minh bạch vì sao đám người này có thể trong năm mươi năm ngắn ngủi tu luyện đến tán tiên cảnh giới, thì ra là có thần bồi dưỡng cho bọn họ. Cũng hiểu được vì sao Phương Tử Vũ vừa mới đi ra liền giết sạch thủ hạ của lão, nghe đồn thần không gì là không biết, không gì là không làm được, hóa ra truyền thuyết đúng là sự thật.

Chỉ là Tôn chủ, bao gồm cả những người đang có mặt ở đây, đều không biết thần không phải là cái gì cũng biết. Khoa Phụ chỉ bởi vì cảm thấy'món đồ chơi' mà Xi Vưu bồi dưỡng ra'chơi vui' cho nên mới một mực chú ý đến Phương Tử Vũ, từ đó quan sát thêm một chút về cừu gia của hắn mà thôi.

- Nói! - Trường đao trên tay Phương Tử Vũ dí sát, qua kẽ răng rít lên từng câu từng chữ, nói: - Tại sao phải làm như vậy?

Tôn chủ chưa bao giờ cảm thấy tử vong tiếp cận gần đến vậy, đặc biệt là khí tức phát ra từ Ma Thần xử và sát khí nồng đậm trên người Phương Tử Vũ khiến cho lão lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

https://thuviensach.vn

- Nếu ta nói, ngươi có bỏ qua cho ta không?

Phương Tử Vũ nhìn chằm chằm vào lão một hồi lâu, mới nói:

- Được, ta không giết ngươi.

“Hừ!” Tôn chủ cười lạnh nói:

- Thật xem ta là trẻ con lên ba tuổi? Ngươi không giết ta, bọn họ cũng sẽ giết ta. Ta đã sống mấy ngàn năm, ngay cả điều đó cũng nghe không ra sao.

Từ Ngạo Thiên khẽ thở dài, nói:

- Lời nói của Tử Vũ cũng chính là lời nói của chúng tôi. Chỉ cần ông nói cho chúng tôi sự thật, bất cứ một ai trong số chúng tôi ở đây tuyệt sẽ không đụng đến ông.

Tôn chủ trầm mặc một hồi rồi mới nói:

- Được, ta tin ngươi.

Sau đó rầu rĩ nói ra:

- Kỳ thật ta chính là Khoái Hoạt lâm đệ nhất tôn chủ...

Tiên nhân Tuyệt Trần, vốn là tiên quan trông coi tiên gia pháp bảo trên tiên giới. Nhưng y không hề thỏa mãn với cái chức quan này, mỗi ngày cứ phải lặp đi lặp lại quỳ bái thiên đế, một lần rồi lại một lần buồn chán kiểm kê, lau chùi pháp bảo. Rốt cuộc, y mệt mỏi, thậm chí nổi lên lòng hâm mộ cuộc sống của thiên đế, suốt ngày ảo tưởng nếu như mình được làm thiên đế thì thật tốt biết bao. Đáng tiếc y cũng tự biết vĩnh viễn không thể trở thành thiên đế, điều ảo tưởng đó vĩnh viễn chỉ có thể là mộng, giấc mộng không dám nói ra với bất cứ ai.

Một lần trong cuốn sách cổ ngẫu nhiên nhìn thấy một đoạn ghi chép có liên quan đến thần giới. Phần tài liệu cổ xưa này do người nào viết đã không thể truy tra, chỉ là nội dung được ghi lại trong đó khiến cho Tuyệt Trần có hứng thú cực lớn.

Thì ra trong đó ghi lại, ở một cái không gian nào đó trong thần giới có một cánh cửa lớn, chỉ cần thu thập đủ ba chìa khóa liền có thể mở ra cánh cửa lớn này, đồng thời thu được lực lượng siêu việt thần.

Từ đó trở đi Tuyệt Trần dường như nổi điên tiếp tục truy tra, trải qua mấy trăm năm điều tra cẩn thận, rốt cuộc để cho y biết được một trong số

https://thuviensach.vn

ba cái chìa khóa đó hiện tại đang nằm trong bảo khố vốn do y trông coi, cũng chính là Thiên Thượng Nhân Gian.

Tuyệt Trần sung sướng đến phát điên rồi, không cần suy nghĩ liền lấy trộm Thiên Thượng Nhân Gian. Sau đó sự việc bị bại lộ, Tuyệt Trần nhất thời sợ hãi liền mang theo Thiên Thượng Nhân Gian chạy trốn khỏi tiên giới. Đến đây mới có chuyện tiên giới không ngừng đuổi giết Khoái Hoạt lâm.

Sau khi chạy trốn xuống nhân gian, Tuyệt Trần lợi dụng công năng của Thiên Thượng Nhân Gian thành lập Khoái Hoạt lâm, trong bóng tối không ngừng bồi dưỡng thế lực của bản thân. Mãi cho đến khi sự việc yêu hồ nhất tộc sở hữu thần thạch bị vạch trần, Tuyệt Trần từ các nơi thu được tin tức sau cùng khẳng định thần thạch chính là chiếc chìa khóa thứ hai, lúc này mới lệnh cho thủ hạ xuất cốc tổ chức Trừ Yêu liên minh, không ngừng truy sát yêu hồ nhất tộc. Mà vị minh chủ đầu tiên chính là Tư Đồ Tiễn mà mọi người đã nhận biết.

Chỉ là y không ngờ được Yêu hồ nhất tộc đối với thần thạch lại coi trọng đến như vậy, cho dù bị diệt tộc cũng phải bảo vệ tốt khối thần thạch này. Bởi vì thần thạch đối với Tuyệt Trần vô cùng trọng yếu, Trừ Yêu liên minh mới có thể không tiếc hết thảy đuổi theo sát yêu hồ nhất tộc, mãi đến khi Phương Tử Vũ xuất thế, Long thần sơn trang toàn trang bị giết, hai con yêu hồ mang theo Phương Tử Vũ và thần thạch từ đó biến mất không dấu vết.

Những chuyện sau đó mọi người đều đã biết, tôn chủ sau khi nói xong mới quay đầu nhìn về phía Phương Tử Vũ.

- Tại sao muốn bồi dưỡng chúng tôi?

Đây mới là chuyện mà Từ Ngạo Thiên quan tâm, nếu tôn chủ không có lòng tốt, hơn nữa biết rõ thần thạch đang ở trên người Phương Tử Vũ, vì sao còn muốn chiêu thu Phương Tử Vũ và đám người bọn họ? Không sợ dưỡng hổ vi hoạn sao?

Tôn chủ cười lạnh nói:

- Ta vốn là muốn các ngươi vì ta bán mạng. Căn cứ theo tin tức thu được từ nhiều năm không ngừng truy tra của ta, chiếc chìa khóa cuối cùng đang nằm trên tiên giới, cho nên...

https://thuviensach.vn

- Cho nên muốn để cho chúng tôi thay thế ngươi đi thu hồi, sau đó lại cướp đoạn thần thạch của Tử Vũ, như vậy ngươi có thể đi thần giới nhận được lực lượng kia?

Tôn chủ gật đầu, tỏ vẻ phán đoán của Từ Ngạo Thiên là hoàn toàn chính xác.

- Nhưng ngươi làm sao đến được thần giới?

Tôn chủ cười khổ nói:

- Mấy ngàn năm nay bản tôn vẫn một mực để tâm đến chuyện ba cái chìa khóa, không cách nào tĩnh tâm tu luyện. Chỉ cần ba chiếc chìa khóa tất cả nằm trong tay, ta sẽ lập tức tiến vào Thiên Thượng Nhân Gian bế quan tĩnh tu, lấy thời gian ngắn nhất đạt đến thần cảnh.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

- Thì ra thế. Tử Vũ, đệ còn gì muốn hỏi nữa không?

Phương Tử Vũ chậm rãi đem trường đao dời đi, tôn chủ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, Phương Tử Vũ một chưởng chụp vào lưng lão, một cỗ chân khí cực kỳ bá đạo nháy mắt xông vào trong cơ thể tôn chủ, trước khi lão phản ứng lại thì nó đã xông đến tử phủ.

Tôn chủ hoảng hốt, thậm chí không kịp mắng, lập tức ngưng tụ pháp lực toàn thân chống đỡ sự xâm lấn của chân khí đó. Đáng tiếc, tu vi của Phương Tử Vũ lúc này đã vượt xa lão, hơn nữa còn là bất ngờ đánh lén, chân khí xâm nhập thế như chẻ tre xông thẳng vào tử phủ.

Tôn chủ toàn thân phình to ra, sau một tiếng nổ cực lớn, lão như bong bóng xì hơi ngã lăn trên mặt đất, trên dưới toàn thân đã thành huyết nhân.

Tôn chủ muốn nâng tay lên, nhưng lại hữu tâm vô lực.

Phương Tử Vũ lạnh lùng nhìn lão một cái, xoay người đi vào nhà đá, dùng sức vỗ mạnh một cái lên Phong Thần đài, cả khối Phong Thần đài trong nháy mắt rút nhỏ sau đó biến mất trong Chí Tôn giới. Phương Tử Vũ đi ra, không thèm nhìn lấy tôn chủ một cái liền rời khỏi Khoái Hoạt lâm, trước khi đi còn lưu lại một câu nói lạnh như băng:

- Ta đáp ứng không giết ngươi, nhưng không nói sẽ không phế ngươi.

https://thuviensach.vn

Một cơn gió lạnh thổi qua, Khoái Hoạt lâm chỉ lưu lại hơn hai mươi cỗ thi thể và một đời kiêu hùng pháp lực toàn thân bị phế, cách cái chết không xa.

Khoái Hoạt lâm từ nay về sau tuyệt tích tu chân giới.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Xuất Phát, Tiên Giới

Tu chân giới thật sự là đã chấn động, thoáng cái có hơn bốn mươi tán tiên từ trong hư không nhảy ra, hơn nữa nhưng người này mấy tháng trước vẫn còn ở trong giai đoạn sơ cấp của tu chân. Tin tức mới này tuyệt đối có tính nổ mạnh nhất từ trước đến nay.

Bọn họ có kỳ ngộ? Ăn thiên địa linh dược mỗi ngày? Mấy tháng mất tích bọn họ đã đi đâu?

Mặc cho mọi người nghĩ đến vỡ đầu thủy chung vẫn nghĩ không ra, tất cả những người này tại sao ở trong vài tháng lại có thể đạt đến cảnh giới của tán tiên.

Làm cho người ta sợ hãi nhất đó là, những người đó lại đều đã từng là Thiết Huyết vệ. Mà dẫn đầu, không ngờ chính là Phương Tử Vũ, kẻ khiến cho tu chân giả mới nghe tên đã biến sắc, cùng với Từ Ngạo Thiên người mà được nghe đồn là đã chết ở trong tay Hàm Nguyệt.

Không lâu sau đó lại một tin tức mang tính nổ mạnh nữa được truyền ra, hơn bốn mười tán tiên này, trong tay mỗi người đều có một kiện tiên khí.

Tu chân giới tựa như ong vỡ tổ, bàn tán loạn cả lên. Có người nói bọn họ tìm được bảo tàng từ thời viễn cổ, trong đó có vô số tiên khí cũng có vô số linh đan diệu dược. Cũng có kẻ nói bọn họ tìm được tán tiên quần mộ trong truyền thuyết, lấy được vô số tiên khí trong mộ, còn tu luyện bí tịch được những tán tiên thời viễn cổ lưu lại.

Tin tức lấy một đồn mười, đồn trăm ngàn, càng truyền càng cường điệu hóa, cuối cùng dẫn đến việc tu chân giới lại một lần nữa tập trung trên Côn Lôn sơn. Chỉ là những người này vẫn sợ uy danh phệ sát của Phương Tử

https://thuviensach.vn

Vũ cho nên chỉ quanh quẩn bên ngoài phạm vi Ngọc Hư cung, không dám xâm nhập.

Từ sau đêm máu Côn Lôn, cái tên sát thần ma tôn Phương Tử Vũ đã danh chấn thiên hạ. Trong dân gian, có rất nhiều phụ nữ đều dùng cái tên của Phương Tử Vũ thay thế cho quỷ quái để hù dọa những đứa trẻ phá phách không nghe lời.

Đường hoàng Lý Thế Dân càng khoa trương, hạ lệnh cho công tượng ngày đêm không nghỉ, phỏng chế ra hàng loạt trường đao của Phương Tử Vũ, lệnh cho thủ hạ đóng giả thành bộ dạng của Phương Tử Vũ, cầm trường đao trong tay đứng ở bốn phía trong hoàng cung, thế nhưng lại thu được hiệu quả kỳ diệu. Đời sau gọi loại đao này là Đường đao. Sau này sứ thần của Đông Doanh đến thăm hỏi, nhìn thấy thanh Đường đao này thì yêu thích không nỡ buông tay, sau khi trở về cũng sai người phỏng chế càng làm cho nó thêm phổ biến.

Lý Thế Dân còn lệnh cho thân vương Lý Đức Tam lên Côn Lôn Ngọc Hư cung, thăm hỏi đám người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ. Đáp ứng yêu cầu của hoàng thất, Từ Ngạo Thiên đích thân dẫn theo Thiết Huyết vệ đi khắp thiên hạ, trảm yêu trừ ma khắp nơi. Mà Phương Tử Vũ thì cùng Kim Mê, Lục Tử Huyên, Tiên Ngữ tam nữ và Xuất Thế đồng thời tọa trấn Ngọc Hư cung.

Trước đó từ sau đêm máu danh vọng của Ngọc Hư cung đã rơi xuống đến đáy vực sâu, nhưng không đến vài tháng đột nhiên xuất hiện một lượng lớn tán tiên, uy tín của Ngọc Hư cung lại một lần đạt đến đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Sau nửa năm, Từ Ngạo Thiên cùng Lăng Nguyệt và Thiết Huyết vệ trở lại Ngọc Hư cung. Không phải bởi yêu ma đã trừ hết, mà là hắn thu được tin tức của Xuất Thế, nói Phương Tử Vũ gần đây nhất có nhiều biển hiện bất thường, thường xuyên lộ ra sát khí sắc bén.

Ngọc Hư cung.

Phương Tử Vũ đang ngồi đả tọa ở trong phòng mình, bỗng nhiên” Cạch” một tiếng cánh cửa bị ai đó khẽ đẩy ra. Phương Tử Vũ đột nhiên mở

https://thuviensach.vn

hai mắt, sát khí vô tận từ trên người bắn ra, nhưng nhìn thấy người đến là Từ Ngạo Thiên, sát khí mới chậm rãi tan đi rồi biến mất.

Từ Ngạo Thiên ngồi xuống bên giường cạnh Phương Tử Vũ, khẽ hỏi:

- Đệ thế nào rồi? Như thế nào lại có sát khí mạnh như vậy?

Phương Tử Vũ thấp giọng nói:

- Đệ muốn đi tiên giới.

Từ Ngạo Thiên sửng sốt nói:

- Đi tiên giới làm gì?

- Nghe nói chiếc chìa khóa cuối cùng ở tiên giới.

Từ Ngạo Thiên bật cười nói:

- Hóa ra là đệ muốn giúp Khoa Phụ làm việc đấy.

- Không. - Phương Tử Vũ cắt ngang nói: - Đệ muốn chính mình mở ra thần mộ.

Từ Ngạo Thiên sững sờ nhìn Phương Tử Vũ, hắn càng lúc càng không hiểu được vị đệ đệ này của mình đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau dường như hiểu ra, mở miệng nói:

- Đệ muốn đạt được lực lượng kia đi giết Xi Vưu?

Phương Tử Vũ gật đầu một cái thật mạnh.

- Nhưng đệ nghĩ đến...

- Không cần khuyên đệ. - Phương Tử Vũ ngắt lời nói: - Đệ đã quyết định rồi. Mối thù của yêu hồ tộc không thể không báo, Xi Vưu tất phải chết.

Từ Ngạo Thiên than nhẹ một tiếng, hỏi:

- Khi nào thì đi?

- Sáng mai.

- Ngày mai... Được, huynh và Thiết Huyết vệ cùng đi với đệ.

Phương Tử Vũ nhìn hắn một cái, sau đó nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Từ Ngạo Thiên cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra khỏi phòng phân phó Thiết Huyết vệ chuẩn bị.

****

Quảng trường Ngọc Hư cung, sớm đã đông nghịt người. Nghe nói một đám tán tiên muốn đi tiên giới, loại đại sự trước nay chưa từng có này

https://thuviensach.vn

khiến cho lòng hiếu kỳ của tu chân giả đang quanh quẩn xung quanh Côn Lôn rốt cuộc đã chiến thắng nỗi sợ hãi đối với Phương Tử Vũ, tất cả như bầy ong thấy mật bu đến.

Đợi đến lúc gần giữa trưa, một nhóm hơn bốn mươi tán tiên đúng hẹn mà đến, trên sân nổi lên náo động không nhỏ.

Phương Tử Vũ đi đến giữa sân, tay phải nhẹ vung lên, một đoàn hắc vụ từ lòng bàn tay bốc lên, cuối cùng ngưng kết thành một thanh trường đao màu đen. Hắn cầm trường đao đứng thẳng trong gió, mái tóc dài tung bay, sừng sững như thần như ma.

Ngay khi mọi người còn chưa hiểu nguyên do, đang trong tự hỏi thì Phương Tử Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, trường đao bổ thẳng vào khoảng không phía trước.

“Xoẹt!” Một tia chớp màu đen bổ ra, không khí một trận vặn vẹo, ngay sau đó không gian như trang giấy trắng bị xé rách mở ra một lỗ hổng đen thui.

- Phá toái hư không!

Không biết là người nào thất thanh hét lên đầu tiên, sau đó đám người như bom nổ tung kêu loạn cả lên.

Phá toái hư không, đó là năng lực mà chỉ thần mới có, còn Phương Tử Vũ với hơn hai mươi tuổi đời lại có thể đạt đến loại cảnh giới này, có người nào là không cảm thấy sợ hãi và giật mình.

Phương Tử Vũ thu hồi trường đao, đi đầu bước vào trong vết nứt. Theo sau Từ Ngạo Thiên, Lục Tử Huyên tứ nữ, Thiết Huyết vệ một hàng nối đuôi nhau đi vào. Sau khi đám người tất cả đều đi vào, vết nứt tự động khép lại, nhìn không còn bất kỳ dấu vết gì nữa.

Thật lâu sau mọi người mới phục hồi lại tinh thần, đưa mắt nhìn nhau, than thở đi chuyến này không uổng phí. Trong những người này có đại bộ phận cả đời đều mơ tưởng tu luyện đến cảnh giới của tiên nhân, càng huống chi sự tồn tại của thần so với tiên nhân càng cao. Lúc sinh thời có thể được nhìn thấy lực lượng của thần, đối với bọn họ đều là một loại ký ức suốt đời khó quên.

https://thuviensach.vn

Ở trong Ngọc Hư cung quanh quẩn mấy ngày, những người này mới rời khỏi Côn Lôn trong lưu luyến bịn rịn. Mà tin tức này khi được truyền ra, không chỉ là tu chân giới, thậm chí toàn thiên hạ đều chấn động.

Phương Tử Vũ nhất định là đã đạt đến cảnh giới của thần. Liên tưởng hắn năm đó lấy lực một người độc đấu cả tu chân giới, sau đó bị người trong thiên hạ truy sát ngàn dặm, phàm là những môn phái từng là địch nhân của hắn đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Từ đó về sau, vô luận là người là yêu, đều không dám làm loạn ở xung quanh Côn lôn, bởi vì ai cũng biết Ngọc Hư cung sinh ra vài chục tán tiên và một vị thần, hơn nữa thần còn là sát tinh trong truyền thuyết. Kẻ nào dám chọc giận Ngọc Hư cung, chẳng khác nào đồng thời chọc vào một vị thần và vài chục tên tán tiên, đó là chuyện mà bất kỳ môn phái nào cũng không dám nghĩ đến. Chỉ có điều có một cái tin tức mà chỉ có môn hạ trong Ngọc Hư cung mới biết, đó là Ngọc Hư cung sinh ra không chỉ một mà là hai vị thần, thực lực hiện nay của Từ Ngạo Thiên không hề thua kém Phương Tử Vũ, chỉ là hắn không giống như Phương Tử Vũ làm náo động, cho nên mới không một ai hay biết. Nghe nói cái tin tức này là do vị tán tiên Xuất Thế lưu ở lại Ngọc Hư cung trong lúc vô ý để lộ ra, còn là thật hay giả thì không ai biết được.

Từ đây, Ngọc Hư cung liền trở thành sự tồn tại tối cao trong tu chân giới, ngày nay mỗi khi nhắc đến Côn Lôn, không một ai là không tâm phục khẩu phục.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Diện Kiến Dạ Quân

Ánh chớp lóe lên, tiếng sấm nổ vang.

Đột nhiên, không khí vặn vẹo một trận, sau đó vỡ ra một vết rách.

Một hàng người từ trong vết rách đó nối đuôi nhau đi ra, đợi đến khi hơn bốn người toàn bộ đi ra, vết rách sau lưng mới chầm chầm khép lại.

- Nơi này chính là tiên giới?

Từ Ngạo Thiên đánh giá hoàn cảnh bốn phía xung quanh, có chút khó tin nói. Tiên giới trong truyền thuyết phải là mây mù lượn lờ, điểu ngữ hoa hương. Nhưng nơi này đưa mắt nhìn khắp ngoại trừ một tòa núi cao trọc lóc thì là một mảnh đất đai khô cằn, đừng nói là hoa, ngay cả cỏ cũng khó có thể nhìn thấy một gốc. Bầu trời u ám, ánh chớp không ngừng lóe lên.

Không chỉ Từ Ngạo Thiên, thậm chí tất cả mọi người ngay cả bản thân Phương Tử Vũ cũng ở trong đó cũng không khỏi sinh ra một cái ý nghĩ: Đi nhầm chỗ, đến ma giới rồi chăng?

- Kẻ nào dám xông lên tiên giới!

Đột nhiên một thanh âm vang lên ở bên cạnh mọi người.

Tất cả mọi người nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một kẻ thân cao khoảng một thước, nhưng rõ rõ ràng ràng có khuôn mặt của người trưởng thành đang đứng ở đó, đang nhìn mọi người đề phòng. Đinh ba phân! Mọi người không hẹn mà đồng thời nghĩ đến cái danh từ này.

Phương Tử Vũ hờ hững nhìn hắn một cái rồi xoay đầu đi không thèm để ý đến hắn, những người khác tuy rằng không cao ngạo như Phương Tử Vũ nhưng cũng không nói gì. Từ Ngạo Thiên ho khan một tiếng, chắp tay hỏi:

- Xin chào, xin hỏi nơi này là tiên giới sao?

https://thuviensach.vn

- Nói nhảm. - Đinh ba phân con ngươi đảo một vòng, ở trên người chúng nhân không ngừng đánh giá qua lại, đặc biệt là dừng lại ở trên người tứ nữ lâu hơn một chút.

Tứ nữ mặt lộ vẻ không vui, Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:

- Xin hỏi...

- Tán tiên? - Đinh ba phân kêu lên thất thanh: - Đám tán tiên các ngươi làm sao có thể đến tiên giới?

Từ Ngạo Thiên vuốt vuốt sống mũi cười khổ nói:

- Tại sao tán tiên lại không thể lên tiên giới?

- Nói nhảm! Tán tiên chưa trải qua thiên lôi tẩy thân, vẫn còn là nhục thể phàm thai, đương nhiên không thể phi thăng tiên giới. - Nói xong lại dùng ánh mắt cổ quái quan sát Từ Ngạo Thiên, nhíu mày nói: - Kỳ quái, ngươi không phải là tán tiên, cũng không phải là người của tiên giới chúng ta, tại sao ta cứ có cảm giác trên người ngươi có lực lượng rất cường đại? Ngươi rốt cuộc là ai?

- Tại hạ Từ Ngạo Thiên.

- Từ Ngạo Thiên? Chưa từng nghe qua.

- Bọn tại hạ hôm nay là ngày đầu tiên lên đến tiên giới...

- À! Điều đó ta không có hứng thú, ta chỉ muốn biết đám tán tiên các ngươi làm thế nào có thể lên đến tiên giới?

Từ Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Phá toái hư không.

- Phá toái hư không! - Đinh ba phân như bị dẫm phải đuôi nhảy dựng lên, - Trong các ngươi có thần?! - Sau đó con mắt lại một lần nữa đảo qua lại trên mặt mọi người, cuối cùng rơi trên người Phương Tử Vũ. Đi đến bên cạnh Phương Tử Vũ, đi vòng quanh người hắn ba vòng, lầm bẩm tự nói:

- Kỳ quái, không giống như có năng lực của thần. Kỳ quái...

Phương Tử Vũ lạnh nhạt liếc hắn một cái, lạnh lùng nó:

- Cút ngay!

Lúc Phương Tử Vũ mấp máy môi Từ Ngạo Thiên đã ý thức được có điều không hay, quả nhiên hắn vẫn không kịp ngăn cản, chỉ có thể đứng ở một bên cười khổ.

https://thuviensach.vn

Khiến cho người ta kinh ngạc đó là đinh ba phân lại không có nổi giận, mà ngược lại dường như rất tán thưởng giọng điệu của Phương Tử Vũ, ở bên cạnh" Kiệt kiệt" cười quái dị, nói:

- Tiểu tử, khẩu khí không nhỏ a. Ngoại trừ Dạ Quân của chúng ta ra, ngươi là kẻ đầu tiên dám dùng loại khẩu khí đó nói với ta đấy.

- Dạ Quân? - Từ Ngạo Thiên sửng sốt nói: - Đế vương của tiên giới không phải là chỉ có một đế quân thôi sao?

Đinh ba phân bất mãn liếc xéo hắn một cái, kiêu ngạo nói:

- Sớm có một ngày, Dạ Quân của chúng ta sẽ dẫn theo chúng ta đem những tên gia hỏa tự cho là đúng đó đuổi ra khỏi tiên giới.

Từ Ngạo Thiên gãi gãi đầu, mọi người cũng lộ ra vẻ tò mò.

Đinh ba phân nhìn thấy vẻ mặt của mọi người thì mới nhớ ra những kẻ này là vừa mới lên tiên giới, liền giải thích nói:

- Nguyên bản tiên giới đều là đế quân thống lĩnh, nhưng các ngươi cũng biết, tiên nhân vốn là do phàm nhân tu luyện mà thành, thế nhưng phàm nhân cũng... Ách... Không phải lúc nào cũng hoàn mỹ cả.

Hóa ra tiên giới vốn là do đế quân quản lý, nhưng trong tiên nhân chung quy vẫn khó tránh khỏi sẽ có một số tiên nhân lớn lên có chút thiếu sót, những người này bình thường luôn bị những tiên nhân khác ức hiếp. Hơn nữa một số yêu quái tu tiên, mặc dù đã đắc chính đạo nhưng cũng bị tiên nhân bài xích. Những nhân và yêu tiên này không thể nhẫn nhịn được nữa liên kết với nhau dâng tấu lên đế quân, yêu cầu được đối đãi một cách bình đẳng, nhưng đế quân ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ lấy một cái. Những kẻ này vẫn như trước bị kẻ khác ức hiếp, rốt cuộc vào mấy ngàn năm trước đã bạo phát một lần xung đột ở quy mô nhỏ. Đế Quân ban đầu cũng không thèm quản, mãi cho đến khi quy mô nhỏ xung đột trực tiếp biến thành chiến đấu trên quy mô lớn, lúc này mới phái thiên binh đến trấn áp. Dạ Quân chính là một trong số những người thuộc nhóm người này, mặc dù ông ta không có thực lực cao tuyệt nhưng lại có cái đầu rất thông minh, dẫn dắt chúng nhân một đường đánh giết đến nơi này, tổ kiến một cái tổ chức, bắt đầu cùng thiên đình triển khai đối kháng suốt mấy ngàn năm qua.

https://thuviensach.vn

Trong thời gian đó, đế quân từng không chỉ một hai lần phái binh tiễu trừ, song đều bị Dạ Quân dẫn người lấy ít thắng nhiều đem thiên binh đánh lui, về sau song phương đều tích tụ thực lực, chuẩn bị cho lần chiến đấu tiếp theo.

Nghe đinh ba phân giải thích xong, mọi người mới giật mình chợt hiểu, hóa ra tiên giới cũng có chiến tranh.

Phương Tử Vũ đột nhiên mở miệng nói:

- Mang chúng ta đi gặp Dạ Quân.

Đinh ba phân hàng lông mày nhíu chặt.

Từ Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Kỳ thật lần này chúng tôi lên tiên giới chính là muốn cướp một vật đang nằm trong tay thiên đình, tuy rằng còn chưa suy nghĩ xem phải làm thế nào, nhưng tóm lại sẽ khó tránh khỏi cùng thiên đình phát sinh xung đột. Tôi nghĩ chúng ta chắc hẳn có thể hợp tác.

Đinh ba phân hai mắt nhấp nháy, nói:

- Được, đi theo ta.

Từ Ngạo Thiên sửng sốt một hồi, cùng Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ tưởng rằng đối phương khẳng định sẽ kiểm tra một phen, đã chuẩn bị xong sẽ phải tốn một phen công phu miệng lưỡi, ai mà biết được tên đinh ba phân này thế nhưng lại dễ dàng đáp ứng như vậy. Bọn họ chẳng lẽ không có chút thường thức nào sao? Không sợ những người này là gian tế sao?

Đinh ba phân đã đi được vài bước, quay đầu lại nhìn đám người còn đang ngơ ngác đứng đó, thúc dục nói: - Đi nhanh lên chút.

Từ Ngạo Thiên cười khổ một tiếng, nói:

- Đa tạ.

Một hàng hơn bốn mươi người dưới sự dẫn đường của đinh ba phân, rồng rắn kéo vào trong một tòa núi lớn. Vừa đi đến chân núi, đột nhiên không biết từ nơi nào một đám người đông đúc đem bọn họ vây lại.

Từ Ngạo Thiên thở dài một hơi, hóa ra tiên nhân này cũng biết dùng mưu kia đấy.

Đinh ba phân xoay người lại" kiệt kiệt" cười quái dị, nói:

https://thuviensach.vn

- Mới vừa rồi chỉ có một mình ta, nếu đánh đấu lên ta chắc chắn phải chịu thiệt, đành phải đem các ngươi dẫn đến đây thôi.

Từ Ngạo Thiên cười khổ nói:

- Ta biết.

- Ngươi biết?

- Thời kỳ chiến tranh loại sự việc này lúc nào cũng khó tránh khỏi. Kỳ thật chúng tôi thật sự không có ác ý, chỉ muốn gặp mặt Dạ Quân của các vị một lần mà thôi.

Đinh ba phân bĩu môi nói:

- Dạ Quân địa vị tôn kính, các ngươi muốn gặp là gặp được sao.

- Như vậy đi. - Từ Ngạo Thiên vỗ vỗ bả vai Phương Tử Vũ nói: - Chỉ hai huynh đệ chúng tôi đi gặp Dạ Quân, nếu như các vị không yên tâm có thể đem huynh đệ chúng tôi trói lại trước, được không?

Đinh ba phân con mắt xoay vài vòng, suy nghĩ một hồi sau đó ghé tai một vị tiên nhân cụt tay bên cạnh, nhỏ giọng thì thầm vài câu, tiên nhân đó gật gật đầu rồi xoay người chạy nhanh vào trong núi.

Đợi một lúc lâu, tiên nhân đó lại cấp tốc bay trở lại, hô to:

- Dạ Quân nói, không cần trói, trực tiếp dẫn bọn họ vào trong động phủ gặp mặt.

Đinh ba phân bĩu môi, nói:

- Xem như các ngươi may mắn, chỉ có điều phải đem vũ khí và pháp bảo tất cả đều giao ra đây. - Ngừng lại một chút rồi bồi thêm một câu: - Đừng tưởng rằng tiên khí có thể thu vào trong cơ thể rồi là chúng ta sẽ không biết, chúng ta vẫn có biện pháp có thể tra ra đấy.

Từ Ngạo Thiên nhìn Thiết Huyết Vệ gật đầu, những người này mới không cam lòng đem tiên khí của mình tất cả đều giao ra. Đám người đinh ba phân mắt trợn tròn, đám người này... thế nhưng... tất cả đều là tiên khí. Nên biết rằng, cho dù là tiên nhân trên tiên giới, trong một trăm người cũng khó có được lấy một người sở hữu tiên khí, nhưng đám người này lại có thể mỗi người đều có một kiện. Cho đến khi Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ lấy ra một thanh trường đao ngăm đen và một thanh đồng kiếm lấp lánh kim quang, đám người đinh ba phân hoàn toàn ngất rồi... Thần khí...

https://thuviensach.vn

Dạ Quân, một nhân vật có rất nhiều sắc thái truyền kỳ trong tiên giới.

Bản thân vốn quan tâm đến những tiên nhân và yêu tiên luôn bị các tiên nhân khác khi dễ, Thiên đình Linh Đạo ti Nhan Kiến nhiều lần diện thánh thỉnh cầu quản trị, đế quân không thèm để ý đến. Nhan Kiến không thể nhẫn nhịn được nữa cãi vã với đế quân ngay trên đại điện, đế quân đại nộ, ra lệnh cho Đại Lực thần tát Nhan Kiến năm mươi cái thật đau, hai tai của ông ta bị đánh điếc đương trường, còn khai trừ Nhan Kiến khỏi chức vụ trong Linh Đạo Ti sau đó tống vào ngục chờ thẩm vấn.

Sau khi sự việc phát sinh, một đám tiên nhân chịu nhiều áp bức vì cảm ơn Nhan Kiến, đã lên thiên đình yêu cầu phóng thích ông ta. Thiên đình phái binh trấn áp, cuối cùng từ tiểu xung đột trở thành đại quy mô bạo động.

Một lượng lớn tàn tiên, yêu tiên xông vào phá thiên lao, cứu ra Nhan Kiến, thiên đình phái binh bao vây tiễu trừ. Nhan Kiến tự biết đã không còn đường lui, liền dẫn dắt những người này vừa đánh vừa lui, cuối cùng bị vây khốn trong núi đen hình thù kỳ lạ, không nhìn thấy mặt trời này.

Chúng nhân cảm tạ cái ân của Nhan Kiến, lại tự biết từ nay về sau cùng tiên giới chỉ có thể ngươi chết ta sống, cho nên đều đề cử Nhan Kiến thành lập một vương triều khác, tên hiệu Dạ Đế.

Sau khi nghe xong đinh ba phân kể lại chuyện cũ có liên quan đến đế quân, mọi người đều cảm thán tấm lòng nhân nghĩa vô tư của Dạ Quân. Từ Ngạo Thiên càng khâm phục nói:

- Có được vị quân chủ trung nghĩa như vậy, thật đáng giá để cống hiến quên mình.

Lời này lấy được rất nhiều thiện cảm của đinh ba phân và đám tàn tiên, yêu tiên, cho nên dọc đường mới không cố ý trêu chọc bọn họ.

Đi đến một cái cửa động, trải qua ba lần kiểm tra kỹ càng nữa, sau khi xác nhận đám người Từ Ngạo Thiên không mang theo pháp bảo gì nữa, đinh ba phân để cho một đội ngũ áp giải Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đi vào trong diện kiến Dạ Quân, những người còn lại thì lưu lại bên ngoài động bị giám sát nghiêm ngặt.

https://thuviensach.vn

Hang động rất dài, rất u ám, nhưng trong mắt hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ lại rõ như ban ngày. Nơi này thủ vệ sâm nghiêm, có thể nói ba bước một trạm, mười bước một đồn. Từ Ngạo Thiên nhìn thấy âm thầm lấy làm kinh hãi, bình tĩnh dụng nhẹ bả vai Phương Tử Vũ một cái, hạ thấp giọng nói chỉ vừa đủ hai người bọn họ nghe thấy, nói:

- Đệ có phát hiện ra không?

- Uhm. - Phương Tử Vũ cũng khẽ gật đầu một cái.

Hai huynh đệ đồng tâm, căn bản không cần nói nhiều cũng có thể biết được suy nghĩ của nhau. Phương Tử Vũ hiểu được điều Từ Ngạo Thiên muốn nói, đó là thủ vệ nơi này mặc dù vẻ mặt mệt mỏi song hai mắt mở to đề phòng, tin rằng chỉ cần hơi có động tĩnh bất lợi, những người này sẽ không một tia do dự xông lên liều mạng. Những người này khiến cho Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ nghĩ tới Thiết Huyết vệ, chỉ có những người trung thành tuyệt đối, mới có thể chịu được sự mệt mỏi của thân thể và tâm thần mà vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

Đi về phía trước không lâu, trước mắt mở rộng sáng lạn, xuất hiện một cái hang đá thiên nhiên cực lớn.

Hang đá một đám người kỳ lạ đang ngồi ngay ngắn ở hai bên, có thiếu tay, gãy chân, cũng có mũi lệch, mắt vẹo, thậm chí còn có không ít thân người đầu động vật, thân động vật đầu người. Khi hai người Từ Ngạo Thiên bước vào hang đá, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía hai người. Nhẹ nhàng quét qua một lần, không nói một câu sau đó một lần nữa hướng về phía nam tử đang ngồi ở chính giữa phía trước, mỗi một người đều lộ ra vẻ mặt cung kính.

Vị nam tử mà mọi người nhìn về, đang ngồi trên ghế tựa, tay cầm một tập thẻ tre tập trung tinh thần vào đọc, đối với mọi thứ xung quanh tựa như không hề cảm giác. Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ phát hiện nam tử này làn da trắng nõn, tuổi đời khoảng hơn ba mươi, dáng người nhã nhặn, rất khó khiến cho người ta liên tưởng đến ông ta chính là lãnh tụ của phản quân, Dạ Quân.

Sau lưng Dạ Quân có một người đứng thẳng tắp, người đó nhìn thấy hai người Từ Ngạo Thiên đã đi vào, ho nhẹ một tiếng sau đó vỗ nhè nhẹ lên bả

https://thuviensach.vn

vai Dạ Quân.

Dạ Quân khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhất nhất đảo qua trên mặt Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, đặc biệt là khi dừng lại ở trên người Phương Tử Vũ thì trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó nhe răng khẽ cười, dùng thanh âm nhu hòa, nói:

- Chào hai vị.

Từ Ngạo Thiên chắp tay nói:

- Từ Ngạo Thiên dẫn theo đệ đệ Phương Tử Vũ ra mắt Dạ Quân.

Chúng tiên hai bên nhìn thấy Phương Tử Vũ không có động tác gì, bất giác lộ ra vẻ không hài lòng.

Từ Ngạo Thiên vội nói:

- Vũ đệ tính cách không thích cùng người khác giao tiếp, mong Dạ Quân thứ lỗi.

Dạ Quân mỉm cười nói:

- Không sao.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đưa mắt nhìn nhau, trên mặt cùng lộ ra vẻ bất ngờ.

Dạ Quân cười nói:

- Không cần nghi ngờ, ta quả thực đã bị điếc, hiện tại là dựa vào chuyển động môi của các vị mới biết được các vị nói điều gì. - Lại nhìn về phía Phương Tử Vũ, nói: - Nếu ta nhìn không lầm, vị này chắc hẳn là người của yêu hồ nhất tộc đi?

Một vị nữ tử dung mạo xinh đẹp, hai tai dài nhọn kèm theo một chút lông tơ màu trắng, ngồi ở hàng bên trái nghe xong thân người khẽ chấn động, một lần nữa cẩn thận quan sát Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ cảm thấy ánh mắt quái dị, hướng nữ tử nhìn lại, khi nhìn thấy đôi tai dài nhọn của nàng ta thì toàn thân kịch liệt run rẩy. Trong ký ức, vú nuôi sau khi biến thân quả thực cũng có một đôi tai như vậy, điều này khiến cho hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác kích động vô danh.

- Tinh Nguyệt tiên tử.

- Có thần. - Vị mỹ nữ đó đứng dậy cung kính nói.

- Vị này có phải là yêu hồ nhất tộc các ngươi hay không?

https://thuviensach.vn

- Cái này... - Tinh Nguyệt khẽ nhíu mày nói: - Cảm giác có chút tương tự, nhưng không hoàn toàn giống. Thần, không dám tùy ý kết luận.

Dạ Quân quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ mỉm cười nói:

- Ngươi có thể hiện ra chân thân giải mối nghi hoặc này cho chúng tôi được hay không?

Phương Tử Vũ hơi hơi nhíu mày, mặt lộ ra chút khó chịu. Lại nhìn thấy ánh mắt có chút quen thuộc của Tinh Nguyệt, trong lòng dâng lên một tia ấm áp, nói:

- Được.

Trên người Phương Tử Vũ đột nhiên bạo phát một trận bạch vụ nồng đậm, đem hắn hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Tinh Nguyệt đầu lông mày khẽ chau lại, loại biến thân này dường như không quá giống với biến thân của yêu hồ nhất tộc, nhưng khi tức tản ra từ trên người thiếu niên này lại khiến cho nàng vô cùng thoải mái, tựa như nhìn thấy thân nhân suốt nhiều năm chưa từng gặp mặt.

Đúng vào lúc này, bạch vụ quấn quanh người Phương Tử Vũ đột nhiên nổ tung ra, ầm một tiếng, một trận đất rung núi chuyển. Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Một cơn lốc mãnh liệt càn quét trong hang đá, đứng ở gần Phương Tử Vũ ngoại trừ Từ Ngạo Thiên vẫn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, những người khác sớm bị thổi ngã trái ngã phải.

Dạ Quân vừa định lên tiếng ngăn lại, đột nhiên một cỗ uy áp cường đại bao phủ toàn bộ huyệt động, mỗi một người đều kinh hãi phát hiện ra bản thân đã không thể động đậy, cũng không thể kêu lên.

Cái cảm giác này giống như một bầy kiến đối mặt với một con voi lớn, từ chỗ sâu trong lòng sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Từ Ngạo Thiên cũng vô cùng ngạc nhiên, từ sau khi đi vào Thiên Thượng Nhân Gian, Phương Tử Vũ chưa một lần hiện ra yêu hồ chân thân, không nghĩ đến lúc này yêu hồ chân thân ở trạng thái sung mãn lại có lực lượng mang tính áp đảo tuyệt đối như vậy.

Gió lốc chậm rãi biến mất, bạch vụ cũng dần dần tiêu tán, lúc này đứng đó là một thiếu niên tuấn mỹ, một thân quần áo trắng, mái tóc dài trắng như

https://thuviensach.vn

tuyết phủ kín vai, đôi tai dài nhọn kèm theo lông mao màu trắng, đôi mắt xanh biếc, mười cái móng tay đỏ tươi dị thường.

Có lẽ phải gọi là, yêu hồ.

Phương Tử Vũ cứ yên lặng đứng ở đó, không biết có phải là ảo giác hay không, mỗi một người đều có thể thấy rõ dưới chân lấy hắn làm trung tâm, từng vòng từng vòng sóng khí khuếch tán ra ngoài.

Hắn đứng ở chính giữa sóng khí, như thần như ma phủ xuống đại địa. Hai mắt của hắn không hề có bất cứ tình cảm gì, tất cả mọi người đều là thần tử của hắn, trong mắt hắn là những sinh vật thấp kém.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống trên người Phương Tử Vũ sau khi biến thân, mang theo vẻ kinh ngạc, rung động, sợ hãi, hoảng hốt... Không một ai dám động, không chỉ bởi vì bọn họ không thể động đậy, cho dù có thể động bọn họ cũng tuyệt không dám động. Cái loại uy áp trước nay chưa từng có, sợ rằng cho dù là thần cũng chỉ như vậy mà thôi!?

Từ Ngạo Thiên khẽ thở dài một hơi, trong ánh mắt của mọi người giống như đang nhìn quái vật, đưa tay vỗ nhè nhẹ lên bả vai của Phương Tử Vũ. Nói đùa sao, dưới uy áp cường đại như vậy thế nhưng tên nhân loại đó lại không lộ ra chút khó chịu nào, ngược lại lại có thể hành động bình thường, cái này nói lên điều gì? Tên nhân loại đó còn là người nữa sao?

Trong đầu mọi người không khỏi sản sinh một cái ý nghĩ: hai tên quái vật này sở hữu lực lượng có tính áp đảo tuyệt đối.

Phương Tử Vũ nghiêng đầu nhìn Từ Ngạo Thiên một cái, Từ Ngạo Thiên hướng hắn khẽ gật đầu. Phương Tử Vũ hít sâu một hơi, hết thảy cảm giác khác thường trong nháy mắt toàn bộ biến mất, mà Phương Tử Vũ cũng trong chớp mắt khôi phục lại bộ dạng bình thường.

Bao gồm cả Dạ Quân trong đó, một vài người tỳ vào thành ghế chậm rãi đứng dậy, dưới uy áp cường đại vừa rồi, những người này đều liều mạng chống cự, trong đó đại đa số mọi người đều đã hư thoát vô lực.

Dạ Quân chậm rãi ngồi trở lại trên ghế của mình, nhẹ gạt đi mồ hôi trên trán mình, lúc này mới phát hiện ra bản thân không biết từ lúc nào cả người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

Tinh Nguyệt cũng từ từ đứng lên, ánh mắt của nàng nhìn về phía Phương Tử Vũ càng mang theo rất nhiều tình cảm phức tạp.

Phương Tử Vũ nhếch môi cười, hỏi:

- Dạ Quân, chúng ta có thể tiếp tục trò chuyện được chưa?

****

Cùng lúc đó, tiên giới thiên đình.

Một đám tiên nữ đang vừa hát vừa múa, đám tiên quan hai bên vừa uống rượu ngon, ăn cao lương mỹ vị vừa trò chuyện với nhau hoặc thưởng thức điệu múa tuyệt mỹ.

Ở chính giữa cung điện nơi cao nhất, đặt một chiếc long ỷ (ghế rồng) được làm từ vàng ròng. Hai đầu của long ỷ có khắc hai cái đầu rồng trong tư thế bay lên, trông rất sống động. Lúc này, một tên trung niên nam tử nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, trên người mặc kim ti long bào, bộ dáng uy vũ bất phàm, đang ngồi trên long ỷ, chậm rãi nhấm nháp trái cây được vị cung phi bên cạnh dâng lên tận miệng.

Người này chính là lãnh tụ của tiên giới, tiên quân.

Đột nhiên, trong mắt tiên quân chợt lóe lên một tia sáng, một chưởng mở ra cánh tay ngọc của cung phi đang dâng trái cây lên, vỗ mạnh lên bàn.

Chúng tiên quan không hiểu chuyện gì, mắt thấy mặt rồng giận dữ, vội vàng đồng loạt quỳ xuống đất. Nhạc sư và vũ cơ cũng không dám phát ra một tia âm thanh nào nữa, cả thiên đình tất cả đều quỳ thành một mảnh.

Lúc này, một lão giả đồng nhan hạc phát, tiên phong đạo cốt, trang phục đạo sĩ lật đật chạy đến, còn cách tiên quân khoảng trăm bước thì quỳ xuống nói:

- Bẩm tiên quân, phía Lôi Minh sơn truyền đến yêu khí mãnh liệt.

Hàng lông mày dày rậm của tiên quân khẽ nhíu lại, trầm giọng nói:

- Trẫm đã biết. Yêu vật này không phải là tầm thường, chắc chắn đám phản nghịch Nhan Kiến đã tìm được một cái trợ lực cường đại. Hừ! Chiến thiên chúng tướng đâu rồi!

Tổng cộng có năm người thân mang khải giáp màu vàng đi lên đồng thanh đáp:

- Có thần!

https://thuviensach.vn

- Trẫm lệnh cho các ngươi dẫn theo hai vạn tinh binh, lấy Lưu chiến tướng làm chủ soái tạo thành mười vạn đại quân cùng tiền tuyến hội hợp, tận hết sức lực san bằng Lôi Minh sơn phản nghịch!

- Thần tuân lệnh!

Mặt trời khuất bóng phía tây, ánh chiều tà như máu, đem cả tiên giới nhuộm thành một mảnh huyết hồng. Phải chăng là dự báo, tiên giới, sắp phải đối mặt với một hồi chiến tranh xưa này chưa từng có?!.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Kết Minh

Lôi Minh sơn động phủ.

Đám người Dạ Quân từ trong sợ hãi khôi phục trở lại, tất cả mọi người đều mang theo ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm vào hai tên thiếu niên.

- Khục! - Dạ Quân ho khan một tiên, là người thứ nhất nói chuyện: - Thật không nghĩ ra, Phương huynh đệ lại có được pháp lực như vậy. Lúc trước tiếp đón không được chu đáo mong thứ lỗi cho chúng tôi bất kính.

Phương Tử Vũ không có hành động gì, Từ Ngạo Thiên chắp tay cười nói:

- Dạ Quân khách khí rồi.

- Tinh Nguyệt tiên tử. - Mắt thấy Tinh Nguyệt cứ mãi nhìn chằm chằm vào Phương Tử Vũ, không có phản ứng, Dạ Quân tăng thêm âm lượng, nói: - Tinh Nguyệt tiên tử.

Tinh Nguyệt ánh mắt khác thường đang dán chặt trên người Phương Tử Vũ, rùng mình một cái, vội chắp tay nói:

- Có.

Dạ Quân mỉm cười nói:

- Phương huynh đệ đã là Yêu Hồ tộc nhân, nơi ở của bọn họ liền do ngươi đi an bài thôi.

- Thần lĩnh mệnh.

Dạ Quân quay sang nhìn Từ Ngạo Thiên hỏi:

- Không biết hai huynh đệ các vị hiện tại đã đạt đến cảnh giới nào rồi?

Từ Ngạo Thiên đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ mới vào Phản Phác Quy Chân...

“Phụt!!” Một vị tán tiên vừa mới uống vào một ngụm trà, đột nhiên đem nước trà trong miệng toàn bộ phun hết ra ngoài. Toàn trường một mảnh ồn ào.

Dạ Quân không hề có biểu hiện nào ngoài ý muốn, gật đầu nói:

- Trong tiên giới kẻ có thể đạt đến Phản Phác Quy Chân ít lại càng ít, huynh đài tuổi còn trẻ mà đã có thể tiến nhập vào cảnh giới này, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Không biết Phương huynh đệ...

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Tử Vũ hiện tại đã đạt đến cảnh giới nào tại hạ cũng không rõ ràng lắm, chỉ có điều khi chúng tôi tiến nhập vào tiên giới là do Tử Vũ phá vỡ hư không...

“Oa!” Một vị trưởng lão kêu lớn một tiếng, tràng diện lại một mảnh ồn ào, lần này ngay cả Dạ Quân cũng không khỏi chấn động, mà ánh mắt của Tinh Nguyệt nhìn về phía Phương Tử Vũ lại càng thêm khác thường.

Phá toái hư không? Đó chính là đại biểu cho lĩnh vực của thần. Nhưng lại nhìn khuôn mặt không chút tình cảm của Phương Tử Vũ, tựa như cây gỗ đứng ở đó, trên người không phát ra lấy một chút pháp lực ba động, nhìn thế nào cũng không giống một vị thần.

Đúng vào lúc này, một vị tàn tiên vội vội vàng vàng chạy vào, quỳ xuống hô to:

- Dạ Quân, không xong rồi, Lưu Đức Uy dẫn theo mười vạn thiên binh đến đây vây quét...

“Rầm!” Dạ Quân vỗ mạnh lên thành ghế một phát, quát hỏi:

- Bọn chúng hiện tại ở đâu?

- Tin tức này là do cơ sở ngầm bên phe ta truyền đến, bọn chúng lúc này còn đang triệu tập đại quân, chiếu theo tốc độ này ba ngày sau có thể sẽ đến nơi.

- Truyền lệnh các bộ, gấp rút chuẩn bị chiến đấu!

- Vâng.

Sau khi đợi tên tiểu binh rời đi, Dạ Quân nhìn hai người Từ Ngạo Thiên cười khổ, nói:

https://thuviensach.vn

- Thật xin lỗi, vốn muốn chiêu đãi nồng hậu hai vị và thuộc hạ, nhưng mà...

Từ Ngạo Thiên gật đầu tỏ vẻ thông cảm, nói:

- Dạ Quân, không biết chúng tôi có thể giúp đỡ được chỗ nào hay không?

Dạ Quân mắt sáng rực, vội hỏi:

- Các vị bằng lòng giúp chúng tôi?

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Chúng tôi lên tiên giới vốn dự định ăn cắp một kiện đồ vật của thiên đình, tính ra cũng có thể coi là địch nhân của thiên đình. Lại nói, sau khi biết được câu chuyện của các vị, chúng tôi cũng nên vì nghĩa mà tận sức giúp đỡ.

- Tốt! - Dạ Quân cười lớn, nói: - Có các vị hỗ trợ, lo gì thiên binh không lui.

- Không biết hiện tại Dạ Quân có bao nhiêu nhân thủ?

- Khoảng sáu vạn người, trừ đi những người bị thương chỉ còn hơn bốn vạn người.

- Bốn vạn... - Từ Ngạo Thiên khẽ nhíu mày: - Chỉ dựa vào bốn vạn người làm sao có thể chống lại cả thiên giới?

Dạ Quân cười khổ nói:

- Không phải là cả thiên giới, mà là thiên đình và một số tiên nhân. Ở trong thiên giới, tiên giới không hỏi thế sự chiếm đại bộ phận, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của bọn họ, những người này sẽ không quản. Còn một số tiên nhân tâm thiện lương, hướng về bên chúng tôi, cũng chiếm một bộ phận, cơ sở ngầm của chúng tôi chính là những người này. Còn lại là những tiên nhân bài xích chúng tôi, thêm vào đó thiên binh của thiên đình ước chừng ba mươi vạn, chỉ cần có thể đánh bại những kẻ này là được. Ài, kỳ thật không phải là chúng tôi hiếu chiến, chúng tôi chỉ muốn có được một mảnh thổ địa thuộc về chính mình ở trên thiên giới, không muốn tiếp tục bị kẻ khác ức hiếp mà thôi.

- Không biết mục đích cuối cùng của Dạ Quân là...?

https://thuviensach.vn

- Chúng tôi chỉ hi vọng tiên quân có thể coi trọng những người như chúng tôi, đồng thời được hưởng quyền lợi của tự do.

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

- Nếu giảng hòa, khả năng này rất nhỏ.

Dạ Quân gật đầu nói:

- Lúc trước vì ổn định quân tâm, ta bị bức bất đắc dĩ phải xưng quân, tiên quân nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. Kỳ thật chỉ cần có thể kiên trì đánh lui vài lượt thiên binh, sau đó lấy điều kiện có lợi cùng thiên đình giảng hòa, vì bọn họ mưu cầu một chút lợi ích, đến lúc đó ta hi sinh bản thân thì cũng không sao cả.

Lời này của Dạ Quân vừa nói ra, trưởng lão toàn triều quỳ thành một mảnh, cùng kêu lên:

- Chúng thần nguyện sống chết đi theo Dạ Quân...

Dạ Quân khoát tay nói:

- Các vị đứng lên đi, lấy sáu vạn người chống lại ba mươi vạn người tuyệt đối không có khả năng, ta không hi vọng đám thủ hạ bởi vậy mà mất mạng...

Từ Ngạo Thiên chen vào nói:

- Cũng không phải là không có khả năng.

Khi Từ Ngạo Thiên nói ra lời này thì Dạ Quân đang nhìn các trưởng lão vẫn quỳ trên mặt đất, không hề nghe thấy. Người vẫn một mực ở sau lưng ông ta khẽ giật giật góc áo của Dạ Quân, lại chỉ chỉ về phía Từ Ngạo Thiên.

Dạ Quân nhìn về phía Từ Ngạo Thiên, hỏi:

- Thật xin lỗi, ta vừa rồi không nhìn thấy. Ngươi vừa mới nói cái gì?

Từ Ngạo Thiên lập lại một lần nữa, nói:

- Lấy sáu vạn đánh bại ba mươi vạn cũng không phải là không có khả năng.

Dạ Quân nhíu mày nói:

- Theo ý tứ của ngươi là?

- Chỉ cần vận dụng kế sách thích đáng, phù hợp với thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tuyệt đối có thể lấy ít thắng nhiều. - Ngừng lại một lát, Từ Ngạo Thiên lại nói tiếp: - Khi mới đến đây ta có quan sát sơ qua hoàn cảnh nơi

https://thuviensach.vn

này, mặc dù hoàn cảnh không được tốt lắm song chúng ta chiếm giữ quần sơn, lợi dụng địa thế hiểm yếu nơi này hợp với địa lợi. Trong cái nhìn phe thiên đình, chúng ta là phản quân, nhưng bản thân chúng ta lại vì sinh tồn mà chiến đấu, trên dưới một lòng cái này chiếm nhân hòa. Ngoài ra, thiên binh trăm ngàn năm không xảy ra chiến tranh, quân kỷ đã tan, chỉ cần có thể ngăn được hai ba đợt tấn công trước mắt nhất định có thể làm tiêu tan đi duệ khí của bọn chúng. Đây còn không phải là thiên thời sao... Nơi này nhiều năm hôn ám, lợi cho chúng ta ẩn núp.

Dạ Quân gật đầu nói:

- Lời này có lý, nhưng chiến thiên chúng tướng khi còn ở dưới phàm gian đều là lão tướng tài giỏi, kinh nghiệm phong phú.

- Nếu vậy thì phải xem xem kế sách của ai thích đáng hơn rồi.

Dạ Quân gật gật đầu, lại hỏi:

- Thấy Từ Ngạo Thiên huynh đệ tính trước hết mọi việc như vậy, ở phàm gian chắc hẳn cũng là một nhân vật thành danh thì phải?

Từ Ngạo Thiên mỉm cười, mặc dù hắn không phải là một người thích tự biên tự diễn, nhưng nếu không đem những chiến tích đã trải qua nói ra, chắc hẳn những người này sẽ không hoàn toàn tín nhiệm hắn. Nên biết rằng, trong chiến tranh tín nhiệm là điều quan trọng nhất, đại tướng ở bên ngoài chinh chiến khắp nơi, nhưng hoàng đế trong lòng lại nảy sinh nghi ngờ, đây là điều tối kỵ trên chiến trường. Ngay sau đó Từ Ngạo Thiên đem thân thế của bản thân và Phương Tử Vũ nói ra, cho đến tận lúc lên thiên giới mới ngừng. Ngoại trừ sự việc thần mộ là không nói đến, chỉ nói đám người mình lên thiên giới là muốn lấy đầu mối liên quan đến sự kiện yêu hồ nhất tộc bị diệt tuyệt.

Nghe xong câu chuyện cũ kinh tâm động phách, trên mặt mọi người biểu hiện ra không giống nhau. Ánh mắt của Tinh Nguyệt nhìn về phía Phương Tử Vũ trong sự khác thường càng mang theo ánh sáng.

- Tốt! - Dạ Quân vỗ mạnh lên thành ghế một cái, nói: - Nếu hai vị huynh đệ đã từng có công tích vĩ đại như vậy, ta bây giờ phong cho Từ Ngạo THiên làm quân sư toàn quân, có quyền chỉ huy tuyệt đối trên chiến trường. Phương Tử Vũ làm Huyết Đại tướng, thống suất tam quân. Tinh Nguyệt

https://thuviensach.vn

tiên tử, Quái Thiên đạo trưởng làm phó tướng. Ngay hôm nay bố trí hết thảy, nghênh chiến thiên binh.

Dự Phong đạo nhân nhíu mày, đứng dậy chắp tay nói:

- Dạ Quân...

Dạ Quân xua tay nói:

- Dự Phong đạo trưởng không phải nói nữa, dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng*. Huống chi thực lực của Phương huynh đệ lúc trước tất cả mọi người đều đã nhìn thấy, tin rằng nếu hắn muốn hại chúng ta, trong chúng ta ở đây một kẻ cũng không chạy thoát.

Dự Phong đạo nhân suy tư chốc lát, cuối cùng than nhẹ một tiếng, nói:

- Thần tuân mệnh.

- Tinh Nguyệt tiên tử.

- Có thần.

- Trước hết ngươi mang hai vị minh hữu đi xuống nghỉ ngơi, sau đó dẫn bọn họ đi quan sát một chút địa hình xung quanh.

Tinh Nguyệt chắp tay nói:

- Thần lĩnh mệnh.

Đi đến trước mặt Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên, mỉm cười nói:

- Mời đi theo tôi.

Sau khi bóng dáng của ba người biến mất khỏi tầm mắt, Dự Phong đạo nhân mới tiếp tục nói:

- Dạ Quân, ngài thật sự cho rằng hai kẻ này có thể tin được sao?

Dạ Quân xoa nhè nhẹ huyệt thái dương, nói:

- Tuy rằng lời nói vừa rồi của bọn họ không hoàn toàn chân thật, song ta có thể nhìn ra được bọn họ quả thật là có thành ý. - Sau đó đi đến bên cạnh Dự Phong đạo nhân, vỗ vỗ bả vai của lão cười nói: - Đạo trưởng người hãy chờ xem, có lẽ chúng ta có thể phản bại thành thắng cũng không chừng.

Dạ Quân chăm chú nhìn về phía hang động thông đạo nơi Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ vừa mới rời đi, kiên định nói:

- Ta tin tưởng chúng ta có thể thắng, ta có loại cảm giác này.

*=dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ người thì không dùng.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đại Hoạch Toàn Thắng

Mười vạn thiên binh, tựa như đại dương mênh mông không bờ bến, đại quân như thủy triều trùng trùng điệp điệp tiến về Lôi Minh sơn.

Trên đỉnh núi cao.

Từ Ngạo Thiên day day mạnh huyệt thái dương, thở ra một hơi thật dài, nói:

- Lần này là kẻ nào dẫn quân vậy?

Tinh Nguyệt ở bên cạnh lập tức hỏi:

- Là Lưu Đức Uy. Làm sao vậy? Hắn rất lợi hại?

- Lợi hại? - Từ Ngạo Thiên vuốt vuốt sống mũi cười khổ, nói: - Không phải là các ngươi đã nói chiến thiên chúng tướng đều là những lão tướng tài giỏi, kinh nghiệm phong phú sao? Tại sao lại tiến vào núi như vậy, hoàn toàn vô chương vô pháp?

Quái Thiên đạo trưởng cười nói:

- Đó là do lúc đầu Dạ Quân còn chưa nói rõ. Chiến thiên chúng tướng tổng cộng có năm người, trong đó ba người là đại tướng từ thời Phong Thần được Võ Vương đích thân sắc phong, còn hai tên Lưu Đức Uy và Trần Phong Hải vốn là người tu chân, sau khi phi thăng dựa vào thực lực của bản thân và công phu'vuốt mông ngựa' mà bò lên.

Từ Ngạo Thiên bĩu môi nói:

- Ba tên đại tướng kia không nhắc tới sao?

Tinh Nguyệt giải thích, nói:

- Quy củ của tiên giới rất nghiêm ngặt, hạ cấp tuyệt đối không thể chống đối thượng cấp. Mệnh lệnh của thống soái hạ xuống nhất nhất phải được

https://thuviensach.vn

chấp hành.

Phương Tử Vũ ở một bên cười lạnh, nói:

- Vậy bọn chúng là tự đi tìm chết.

Tinh Nguyệt và Quái Thiên khó hiểu đưa mắt nhìn nhau, từ trong mắt của đối phương đồng thời nhìn ra được thần sắc mê hoặc. Mấy lần trước thiên binh đánh lên Lôi Minh sơn tất cả đều là một dạng liều chết xung phong tiến lên, cũng không có điều gì là không ổn thỏa cả. Tại sao lần này lại biến thành tìm chết đây?

Kỳ thật điều này cũng không thể trách bọn họ được, tiên giới từ khi được hình thành đến nay chưa từng xảy ra chiến tranh, trải qua thời kỳ thái bình làm gì còn kẻ nào phải đi đánh giặc. Lại nói, nhân số của thiên binh vượt xa phản quân trên Lôi Minh sơn, toàn bộ xông lên giải quyết một lần không phải là xong sao.

- Tử Vũ. - Từ Ngạo Thiên ném về phía Phương Tử Vũ một ánh mắt dò hỏi.

Phương Tử Vũ gật đầu nói: - Được, giao cho đệ.

Từ Ngạo Thiên lại quay sang nói với Quái Thiên đạo nhân:

- Quái Thiên trưởng lão, phái một đội hai vạn quân tinh duệ theo Tử Vũ ngăn đón thiên binh đại quân.

- Hai vạn chống mười vạn? - Quái Thiên biến sắc đương trường, mà Tinh Nguyệt tuy không có biểu hiện khoa trương như vậy nhưng cũng hơi hơi động dung.

Từ Ngạo Thiên nở nụ cười lại nhìn về phái Tinh Nguyệt nói:

- Tinh Nguyệt tiên tử, ngài dẫn theo một vạn người, phân biệt mai phục ở trên hai đỉnh núi đoạn giữa chiến trường, chiến sự một khi nổi lên, liền đem đầu gỗ được tẩm dầu được chuẩn bị sẵn từ tối hôm qua đốt lên rồi ném xuống núi.

Vì thu thập đủ gỗ, Từ Ngạo Thiên động viên toàn bộ bốn vạn đại quân, đi vào khu rừng nằm sâu trong Lôi Minh sơn cốc, chặt cây ba ngày ba đêm, còn bắt lấy rất nhiều động vật dùng da thịt nấu lên chế ra dầu mỡ, rồi đem tất cả cây gỗ chặt được tẩm qua.

Ngừng lại một lát, Từ Ngạo Thiên lại nói:

https://thuviensach.vn

- Gỗ ném xong thì ném đá, tóm lại phải không ngừng ném, tạo thành hỗn loạn trong bọn chúng.

Đôi mắt mê người của Tinh Nguyệt đảo vài vòng, hỏi:

- Nếu đại quân của bọn chúng xông lên núi thì sao?

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Không có đâu, bởi vì bọn chúng đã không còn kịp nữa rồi.

Quái Thiên và Tinh Nguyệt đồng thời hỏi:

- Tại sao?

Từ Ngạo Thiên vuốt vuốt sống mũi, nói:

- Bởi vì ta sẽ dẫn theo một vạn quân còn lại vòng ra phía sau bọn chúng tiến hành không tập. Chủ soái trận địa bị địch nhân tập kích chắc chắn sẽ khiến cho quân tâm đại loạn, đến lúc đó chạy trốn còn không kịp, lại có kẻ nào dám tiếp tục mạo hiểm xông lên núi liều mạng chứ.

Quái Thiên còn có chút lo lắng hỏi:

- Như vậy cũng được sao?

Từ Ngạo THiên gật đầu nói:

- Yên tâm đi, ta duy nhất lo lắng chính là ba tên đại tướng mà các ngươi đã nói, còn tên thống soái kia, hoàn toàn là cái bao cỏ. - Ngừng lại một lát, rồi nhìn về phía Phương Tử Vũ nói: - Tử Vũ, bên đệ là nguy hiểm nhất...

- Yên tâm đi, bọn chúng ngăn trở không được đệ. - Giọng điệu của Phương Tử Vũ rất kiêu ngạo, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng điều đó là chuyện đương nhiên. Thử hỏi kẻ nào có thể thương hại đến một vị thần đây?

Từ Ngạo Thiên vỗ tay một cái, nói:

- Được rồi, đi thôi. Chúc mọi người may mắn!

Bốn người phân biệt đi về ba phía khác nhau.

****

Phương Tử Vũ ngồi trên thiên mã, bên phe Dạ Quân quả thực là quá yếu, thiên mã chỉ có hơn một ngàn thất, mà mười vạn thiên binh của đối phương có đến tám vạn bảy thiên mã.

Phương Tử Vũ nhếch mép nhìn một chút bên cạnh và sau lưng. Bên cạnh hắn là Quái Thiên đạo nhân và Thiết Huyết vệ, còn tứ nữ thì bị Từ

https://thuviensach.vn

Ngạo THiên phái đến trợ giúp Tinh Nguyệt. Sau lưng hắn là đám tàn tiên và yêu tiên trang phục, vũ khí hoàn toàn không đồng nhất, nhìn qua tựa như một đám đạo tặc.

Thiên binh rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt, một mảnh đen thui nhìn không thấy điểm cuối. Chỉ có điều bước chân không thống nhất đã bộc lộ ra bọn chúng được huấn luyện không tinh.

Dẫn đầu là ba tên trung niên nam tử thân mặc kim giáp, xếp thành hình tam giác. Hai tên nam tử phía sau nhìn thấy đám người Phương Tử Vũ bày trận địa sẵn sàng đón địch thì khẽ giật mình, sau đó mau chóng chuyển hướng quan sát núi cao hai bên, lại nhìn nhau gật đầu một cái. Một tên trong đó đi lên, ghé tai tên nam tử dẫn đầu nói nhỏ điều gì đó, tên nam tử đó nhíu mày, phất phất tay lại tiếp tục đi về phía trước. Hai tên nam tử ở phía sau lộ ra vẻ mặt thất vọng và lo lắng.

Phương Tử Vũ nheo mắt, biết rằng kẻ đi đầu tiên chắc hẳn là Lưu Đức Uy, mà hai kẻ đi sau khẳng định là hai trong số ba tên đại tướng có kinh nghiệm. Đối với biểu hiện mới vừa rồi của bọn họ, Phương Tử Vũ đã có quyết tâm phải giết cho bằng được hai người này, nếu không để cho một kẻ trong bọn họ làm thống soái, trận chiến này sẽ phi thường khó khăn.

Lưu Đức Uy dừng lại ở rất xa, nhìn đám người Phương Tử Vũ lộ ra vẻ xem thường và khinh miệt. Sau đó rút ra trường kiếm, vung mạnh về phía trước.

- Giết! - Tiếng hô hào chém giết đinh tai nhức óc, cơ hồ mười vạn thiên binh đồng loạt xông lên.

Phương Tử Vũ mặt không chút thay đổi nhìn mười vạn thiên binh càng lúc càng gần, nhưng vẫn không có bất kỳ động tác gì.

Đúng lúc đại quân chuẩn bị tiếp cận thì trên núi cao hai bên đột nhiên xuất hiện tán tiên và yêu tiên dày đặc, sau đó vô số cây gỗ được đốt cháy bị ném xuống núi, sơn cốc ngay lập tức rơi vào trong biển lửa.

Cũng vào lúc này, Phương Tử Vũ nắm chặt trường đao trong tay thúc ngựa xông vào trận địch. Thiết Huyết vệ theo sát hai bên, Quái Thiên và đám tàn yêu, yêu tiên phản ứng chậm hơn một chút, nhưng cũng theo sát phía sau xung phong xông lên.

https://thuviensach.vn

Đại chiến chính tức triển khai, Phương Tử Vũ như sát thần hàng lâm không kẻ nào có thể ngăn đỡ, liên tiếp đem thiên binh mở ra một con đường máu. Sau đó giật dây ngựa quay ngược đánh giết trở lại. Bởi vì ở giữa bị biển lửa ngăn cản, chiến đấu với Phương Tử Vũ chỉ khoảng bốn năm vạn quân ở phía trước. Song đám người này sớm đã bị biển lửa ở sau lưng làm cho sợ hãi, thêm vào đó Phương Tử Vũ lại dũng mãnh vô địch, nơi đi qua không kẻ nào sống sót, thiên binh quân tâm đã đại loạn.

Thiên binh ở phía sau phân ra hai vạn quân, mỗi cánh một vạn quân phân biệt tấn công lên hai đỉnh núi.

Lúc này, tiếng hô chém giết ở hậu phương vang lên rung trời. Từ Ngạo Thiên dẫn đầu một vạn quân đánh bọc hậu phương, giết thẳng về phía soái doanh thiên binh. Cũng vào lúc này, một vạn tàn tiên, yêu tiên ở trên hai đỉnh núi đồng thời đánh xuống.

Chiến đấu từ lúc hừng đông cho đến tận tối khuya, chiến trường xác chết nằm la liệt khắp nơi. Chiến thiên ngũ tướng ngoại trừ Lưu Đức Uy được cố ý thả đi ra, bốn tướng còn lại toàn bộ tử trận. Mười vạn thiên binh cuối cùng trở về không đủ một vạn quân.

Còn bên phe Dạ Quân, chết trận sáu ngàn người, trong thương gần vạn người, còn lại mỗi một người đều mang vết thương nhẹ. Đoạt được năm vạn thớt mã, khải giáp, vũ khí vô số. Dạ Quân một phương đại hoạch toàn thắng, chấn động cả thiên giới.

Về phía thiên đình quả nhiên nằm trong dự liệu của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, Lưu Đức Uy sau khi trở về đã đem tất cả sai lầm đổ lên người ba tên đại tướng. Tiên quân lại phái ra mười lăm vạn đại quân lệnh cho Lưu Đức Uy một lần nữa lên đường, chinh phạt Lôi Minh sơn phản quân.

Lôi Minh sơn, tất cả mọi người đang đắm chìm trong niềm vui mừng thắng lợi. Mà hai người Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ bị mọi người không ngừng mời rượu, mãi cho đến tận đêm khuya.

Đợi đến khi mọi người say rượu thành một đống, Từ Ngạo Thiên một mình đi ra ngoài, đứng trên đỉnh núi ngắm vầng trăng sáng ngời trên cao, đôi mắt lấp lánh quang mang trí tuệ.

https://thuviensach.vn

- Làm sao vậy?

Không cần quay đầu lại cũng biết đó là Phương Tử Vũ. Trên đời này ngoại trừ Phương Tử Vũ ra đã không còn bao nhiêu người có thể vô thanh vô tức đến gần sau lưng Từ Ngạo Thiên mà không bị hắn phát giác.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Lưu Đức Uy lại dẫn theo mười lăm vạn quân đến đây.

Phương Tử Vũ đi đến bên cạnh hắn nói:

- Hắn là cái bao cỏ, nếu không chúng ta đã không cố ý tha cho hắn một mạng.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói:

- Lưu Đức Uy không đủ gây sợ hãi, chỉ là cái phương pháp lần trước của chúng ta đã không thể dùng lại được rồi. Hiện tại còn khoảng ba vạn quân, phải chống lại mười lăm vạn quân...

Phương Tử Vũ khẽ cười một tiếng.

Từ Ngạo Thiên nhìn về phía hắn, mỉm cười nói:

- Đệ nghĩ đến cái gì?

- Không phải là huynh đã sớm có kế sách rồi sao.

Từ Ngạo Thiên gật đầu nói: - Đúng vậy, Lôi Minh sơn địa thế hiểm yếu lại phức tạp rắc rối, chỉ có phương pháp đó mới có thể lấy cái giá nhỏ nhất đổi lại thắng lợi lớn nhất mà thôi.

- Chỉ cần có thể tiêu diệt lượt địch nhân lần này, chúng ta lập tức có thể phát động phản kích.

Từ Ngạo Thiên than nhẹ một tiếng, nói:

- Trận chiến này thật không có gì, huynh chỉ lo lắng cho tràng phản kích công phòng chiến cuối cùng.

Phương Tử Vũ vỗ vỗ bả vai hắn nói: - Yêu tâm đi, có chúng ta.

Từ Ngạo Thiên hít sâu một hơi, cười nói: - Đúng, có hai huynh đệ chúng ta kề vai tác chiến, trong thiên hạ còn ai có thể ngăn trở chúng ta.

Phương Tử Vũ mỉm cười, không nói gì nữa. Hai người sóng vai đứng trên đỉnh núi, yên lặng nhìn trăng sáng trên bầu trời.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Du Kích Chiến

Quả nhiên như Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ sở liệu, Lưu Đức Uy lần này rút được bài học kinh nghiệm từ lần trước, không một dồn đống ùn ùn kéo lên nữa. Mà đem đại quân phân thành năm nhóm, lần lượt tiến vào sơn cốc sau đó tập trung dựng doanh trại.

Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ cũng không chặn đánh nửa đường, nói giỡn sao, bị trước sau giáp công hẳn phải chết không cần nghi ngờ. Lần này bọn họ áp dụng chiến lược du kích chiến, tất cả mọi người rút lui khỏi động phủ đi vào sâu trong núi, ba vạn quân còn lại phân thành bốn mươi tiểu đội, sử dụng chiến pháp đánh lén tiêu hao sinh lực địch quân. Mỗi khi thiên binh nấu cơm nghỉ ngơi thì sẽ có vài tổ đội ngũ đến đánh lén, thường chỉ một kích rồi bỏ chạy, đợi đến khi đại đội chạy đến thì bọn họ đã sớm chạy mất không thấy bóng dáng. Làm cho Lưu Đức Uy tức giận đầy một bụng không chỗ phát tiết, còn đám thiên binh thì ngủ không yên ăn không ngon, luôn phải lo lắng hôm nay phản quân có thể đánh lén doanh trại của mình hay không.

Cứ như vậy liên tiếp trong vài ngày, ngoại trừ trung doanh quân đội ra, tất cả đội quân bên ngoài đều bị làm cho mệt mỏi không chịu nổi, đã mất hết ý chí chiến đấu.

Điều này là đương nhiên, ai mà ngờ được đám phản quân đó tác chiến lại âm hiểm, bỉ ổi đến như vậy. Nhớ ngày trước song phương đánh nhau đều là liều mạng xông lên hỗn chiến, nhìn xem ai pháp lực cao, nhân số bên nào nhiều hơn là thắng. Bây giờ thì sao? Nghe nói mới gần đây sau khi Lôi Minh sơn phản quân gia nhập thêm một nhóm người, bọn họ bắt đầu sử

https://thuviensach.vn

dụng phương pháp đê tiện để tác chiến. Nghe ba vị chiến tướng trước đây nói, cái này gọi là gì nhỉ? Hình như là chiến lược quân sự, khốn kiếp! Muốn Lưu Đức Uy tên kia biết quân sự là cái gì, từ khi hiểu chuyện đã ở trong núi sâu, một mực theo sư phụ tu chân luyện đạo cho đến khi phi thăng thành tiên, từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy cái gì gọi là tác chiến quân sự. Sau khi đến tiên giới, bằng vào thiên phú hơn người và thực lực của bản thân được tiên quân thưởng thức, mà bò lên đến bị trí chúng thiên tướng chủ tướng. Ở trong ý thức của hắn chiến tranh là chuyện rất đơn giản, thế nhưng không có ngờ được lại gặp phải đối thủ một tên so với một tên càng thêm âm hiểm, càng thêm bỉ ổi. Đám phản quân này từ trước đến nay không dám cùng bọn chúng chính diện giao phong, chỉ ở xung quanh đánh lén, nghe nói là do một tên thiếu niên tuấn tú dẫn đầu, không giết đủ số người hắn quyết không lui lại. Song bất luận là phái ra bao nhiêu viện quân, bọn chúng từng tên từng tên một liều chết trụ vững, trừ phi chống đỡ không được nữa, nếu không đến khi giết sạch mới thôi. Nói đùa sao, đám người này điên hết rồi sao? Ở đâu mà có được lực lượng cường đại như vậy? Cho dù là Lưu Đức Uy hắn gặp phải đội quân hơn trăm người cũng phải cắm đầu chạy trối chết.

Đúng vào lúc Lưu Đức Uy day day huyệt thái dương, cảm thấy vô cùng đau đầu thì trên sườn núi cách đó không xa.

Dạ Quân đứng ở phía trước, gió lạnh thổi mạnh tung bay áo choàng của hắn. Từ Ngạo Thiên, Tinh Nguyệt và Quái Thiên trưởng lão song song đứng sau lưng Dạ Quân, không nói gì.

Phía sau một trận xôn xao, Phương Tử Vũ toàn thân là huyết, dưới ánh mắt đầy sùng bái của binh sĩ chầm chầm đi đến.

Bốn người không hẹn mà đồng thời quay đầu lại nhìn Phương Tử Vũ, chỉ là mắt của bốn người cũng không giống nhau.

Ánh mắt của Dạ Quân thì mang theo tán thưởng, Từ Ngạo Thiên mang theo tín nhiệm và sớm đã biết trước, Quái Thiên mang theo sự khâm phục, Tinh Nguyệt thì mang theo sự quan tâm.

Quả thật, trong mấy ngày đánh lén này Lôi Minh sơn chư quân thu hoạch rất phong phú, đại quân Lưu Đức Uy tổn thất thảm trọng, mà thương

https://thuviensach.vn

vong bên bọn họ cơ hồ có thể bỏ qua không tính đến. Trong đó công lao lớn nhất thuộc về Phương Tử Vũ và một ngàn nhân mã do hắn dẫn dắt, mặc dù một ngàn người này hiện tại chỉ còn lại không đến ba trăm, song số địch quân chết trên tay bọn họ lại cao gấp sáu lần. Điều này hết thảy là nhờ vào Phương Tử Vũ, mỗi một trận chiến đều xông lên đầu tiên, lui lại cũng nhất định chờ đợi đến sau cùng. Nơi nào đông địch quân là xông về nơi đó, phàm là những nơi hắn đi qua không có gì cản nổi, không người nào có thể ngăn trở. Hiện tại thiên binh một phương đã bị hắn chém giết đến sợ hãi, chỉ cần biết là Phương Tử Vũ đến đánh lén, căn bản không ai dám chạy đến chi viện. Một mãnh tướng như vậy, quả thực là thế gian khó cầu. Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ hai người này, một người thì mưu kế chồng chất, một kẻ thì dũng mãnh xung phong không sợ sống chết, còn có ba mươi sáu tên Thiếu Huyết vệ mà bọn họ mang đến nữa, toàn bộ đều là tinh anh trong tinh anh, kinh nghiệm phong phú. Hiện tại trong quân đã truyền ra tin đồn, thiên ý đã đứng về phe bọn họ, nếu không sẽ không ở thời điểm nguy cấp nhấp mang đến nhóm người này. Đương nhiên, Dạ Quân không có khả năng đi ngăn cấm lời đồn này, mà ngược lại, ông ta còn muốn mở rọng lời đồn, tốt nhất là truyền được vào trong trận doanh của quân địch.

Lúc này, Phương Tử Vũ giống như ngày đó từ trong Huyết Trì địa ngục đi ra, từ đầu đến chân không chỗ nào là không đỏ màu máu. Từ Ngạo Thiên đi lên, vỗ vỗ bả vai hắn. Hắn biết tính cách của Phương Tử Vũ, cũng biết vị đệ đệ của mình chắc chắn sẽ làm như vậy, ngày trước khi còn chiến tranh ở nhân gian giới hắn đã như vậy rồi. Song Từ Ngạo Thiên không quá lo lắng, Phương Tử Vũ của hiện tại thực lực đã tiếp cận cổ thần, chỉ bằng một đám tiên giới thiên binh cấp thấp mà cũng muốn giết hắn? Điều này căn bản là không có khả năng. Cho dù là bản thân Từ Ngạo Thiên cũng có tin tưởng tuyệt đối, hắn có thể một người một ngựa xông vào đại trận của địch quân, sau đó an toàn quay ra. Chỉ có điều tin tưởng vẫn là tin tưởng, có lẽ thật không đành lòng muốn hắn làm như vậy, cho nên Từ Ngạo Thiên vẫn bày mưu tính kế, giảm bớt số lần giao phong chính diện.

Phương Tử Vũ đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay của Từ Ngạo Thiên, tình nghĩa của hai huynh đệ hết thảy đều không cần nói ra.

https://thuviensach.vn

Dạ Quân dẫn theo Tinh Nguyệt, Quái Thiên đi đến, hướng về phía hai người chắp tay nói:

- May mắn có được sự giúp đỡ của hai vị, khiến cho quân ta đại thắng liên tiếp, xóa đi thất bại của ngày trước.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Dạ Quân quá lời rồi, chúng tôi cũng là xuất phát từ lòng riêng mà thôi.

Dạ Quân cười lớn, nói:

- Về công về tư, hai vị đều là ân nhân đồng thời cũng là anh hùng của quân ta. Đến lúc đó hai vị cần gì, Nhan Kiến nhất định sẽ toàn lực đáp ứng.

Từ Ngạo Thiên chắp tay cười nói:

- Vậy thì cám ơn Dạ Quân và chư vị trước.

Tinh Nguyệt đi đến trước mặt Phương Tử Vũ, hướng hắn gật gật đầu, dịu dàng nói:

- Ngươi... Yêu hồ nhất tộc có ngươi, nhất định có thể trọng chấn hùng phong ngày xưa.

Phương Tử Vũ nhìn về phía bà ta, trong con mắt lạnh lẽo vô tình lộ ra một chút cảm tình. Đó là một loại cảm tình, giống như đứa trẻ mồ côi từ trước đến nay vẫn cô độc một mình, được gặp lại thân nhân.

Dạ Quân mỉm cười, lại hướng Từ Ngạo Thiên hỏi:

- Từ huynh đệ, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào? Tiếp tục đánh lén nữa hay không?

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

- Đánh lén đương nhiên là phải tiếp tục, đắc biệt là lúc bọn chúng ăn uống và nghỉ ngơi thì càng phải tăng cường. Nhưng loại gây rối quy mô nhỏ này căn bản là không thể tạo nên hiệu quả mang tính quyết định.

Dạ Quân sửng sốt nói:

- Vậy thì...

Từ Ngạo Thiên mỉm cười thần bí:

- Đánh lén chỉ là khúc dạo đầu thôi, bởi vì muốn cho bọn chúng nghi thần nghi quỷ, mỗi ngày đều rơi vào trong tình trạng căng thẳng. Đợi đến khi bọn chúng chịu đựng không nổi nữa, thì cũng là lúc chúng ta tung ra đòn sát thủ.

https://thuviensach.vn

- Đòn sát thủ? - Dạ Quân nhíu mày hỏi: - Đòn sát thủ nào?

Từ Ngạo Thiên nở nụ cười, nói:

- Việc binh không chiến mà khiến cho đối thủ khuất phục, đó mới là vương đạo. Đánh trận chính là sắp đặt sách lược, hiện nay nhân số của địch quân gấp bốn năm lần quân ta, chính diện xung kích đối với chúng ta bất lợi. Mà Lưu Đức Uy sau bài học lần trước cũng đã khôn hơn, lộ tuyến hành quân và nơi hạ trại đều là những nơi đất bằng phẳng, địa hình này bất lợi đối với quân ta. Nếu muốn tiêu giệt toàn bộ bọn chúng, chỉ có thể ra tay trên mặt tâm lý, khiến cho bọn chúng cảm thấy bản thân thắng không được đây mới là thượng sách.

Quái Thiên ngơ ngác nói:

- Nhưng ngài vừa nói phương pháp này không giành được thắng lợi đấy thôi?

Từ Ngạo Thiên cười nói: - Cho nên ta nói còn có đòn sát thủ.

Dạ Quân và Tinh Nguyệt đều lộ ra vẻ mặt chú ý, hiển nhiên cũng rất muốn biết đòn sát thủ đó là cái gì.

Từ Ngạo Thiên khẽ cười, nói:

- Nhìn đi, qua vài ngày nữa, đem bọn chúng dẫn sâu vào trong một chút nữa sẽ có kết quả.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Vô Địch Đích Yêu Hồ

Tựa như lời nói của Từ Ngạo Thiên, bất chiến nhi khuất nhân chi binh*, chính là thượng sách.

Trải qua mấy ngày liên tục bị đánh lén không ngừng, trong đại quân thiên binh đã bắt đầu xuất hiện quân tâm tan rã. Cũng phải thôi, mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả đi tiểu cũng phải lo lắng đề phòng trước sau, mà chủ soái thì lại chậm chạp chưa giải quyết được chuyện này, ai còn có thể tín nhiệm?

Lại qua vài ngày nữa, Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ bắt đầu thực hiện sách lược xâm nhập đánh lén. Hai người chỉ mang theo ba mươi sáu danh Thiết Huyết vệ lẻn vào chủ soái doanh của Lưu Đức Uy đạo náo một hồi, sau đó lại rút lui. Cứ làm như vậy liên tiếp vài ngày, khiến cho Lưu Đức Uy ngày ngày lo lắng, tinh thần căng thẳng sống qua ngày. Làm cho hắn nghĩ mãi không thông đó là, có vài lần đao kiếm của đối phương đã đặt lên cổ của hắn, chỉ cần nhẹ nhàng di chuyển thêm chút nữa là cái đầu của hắn đã có thể’dọn nhà’ rồi, tại sao đối phương luôn buông tha mỗi một mình hắn, chỉ giết thân vệ bên cạnh, nhiều nhất cũng chỉ lưu lại trên người hắn vài vết thương không nguy hại đến tính mệnh?

Nghĩ không ra, thực sự là nghĩ không ra. Chỉ có điều, mỗi lần đều đối diện trực tiếp với tử vong, cảm giác này quả thực làm cho tim hắn run rẩy. Nhưng bất luận là hắn gia tăng thủ vệ của chủ soái doanh thế nào đi nữa, đối phương vẫn luôn như vào chỗ không người vậy. Nhất là hai tên thiếu niên cầm đầu kia, còn là người nữa sao? Căn bản là sát thần chuyển thế, đặc biệt là tên luôn mặc quần áo đen, ra tay không chút lưu tình. Không

https://thuviensach.vn

một ai dám đến gần hắn, ngay cả thân vệ trung thành nhất cũng tránh xa xa khỏi kẻ này.

Như vậy lại đã tốt, ngay cả chủ soái doanh ngày nào cũng bị người ta đánh lén, tuy rằng chủ soái vẫn bình an vô sự, nhưng quân tâm đã bắt đầu kịch liệt tan rã, trong quân đã bắt đầu không ngừng xuất hiện binh lính bỏ trốn.

Nghĩ không ra, quả thực là nghĩ không ra, phản quân rốt cuộc là từ nơi nào mời đến được đám cao thủ đó?

Cứ lặp lại như vậy, lại sáu ngày nữa trôi qua.

Trong đại quân thiên binh đã xuất hiện binh lính bỏ trốn trên quy mô lớn, ngay cả Lưu Đức Uy cũng bắt đầu tính đường rút lui. Song cả mười lăm vạn thiên binh, ngay cả một sợ lông của đối phương cũng chưa đụng đến được, cứ như vậy bại lui, sau khi trở về chẳng lẽ tiên quân chỉ đơn giản trách phạt là xong thôi sao? Vừa nghĩ đến thủ đoạn của tiên quân, Lưu Đức Uy da đầu tê dại, chỉ có thể lấy hết can đảm kiên cường tiếp tục chống đỡ.

Có lẽ là hắn mỗi ngày đều cầu thần bái phật (tiên nhân cũng cầu thần bái phật sao?) đã cảm động trời xanh, rốt cuộc sang ngày thứ hai thu được một cái tin tức tốt, mà hắn cũng an tâm bắt đầu cho toàn quân lui lại.

****

“Rầm!” Dạ Quân vỗ mạnh lên mặt bàn, quát lớn: - Tinh Nguyệt tiên tử bị bắt?

Tên lính truyền tin quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên, nói:

- Vâng!

Dạ Quân đi qua đi lại bên bàn, hiển nhiên là có chút luống cuống.

Phương Tử Vũ mặt không chút thay đổi, nhưng trong mắt thần sắc lại thay đổi mấy lần. Từ Ngạo Thiên vỗ nhè nhẹ lên bả vai hắn, đứng dậy nói:

- Dạ Quân, thời gian cũng kém không nhiều lắm, đã đến lúc phát động tổng tiến công rồi.

Dạ Quân hàng lông mày nhíu chặt, nói:

- Nhưng mà... Tiên tử còn nằm trong tay đối phương, vạn nhất nóng nảy...

https://thuviensach.vn

- Không sao cả. - Từ Ngạo Thiên kiên quyết nói: - Tiên tử sẽ do ta và Tử Vũ xông vào trong doanh trại cứu ra, vừa khéo kế hoạch của chúng ta cũng phải gây rối loạn doanh trại chủ soái trước tiên. Dạ Quân đi trước dẫn quân mai phục ở xung quanh, đợi đến khi chúng tôi phát ra tín hiệu, chư vị đồng thời hô lớn khẩu hiệu'Lưu Đức Uy đã chết, kẻ đầu hàng không giết' rồi đánh giết vào trong.

Dạ Quân nhíu mày nói:

- Được, vậy thì nhờ cậy cả vào hai vị.

Đối với thực lực của hai người Từ, Phương và Thiết Huyết vệ bọn họ đã sớm được nhìn thấy, vô luận là đối phương phòng thủ nghiêm mật như thế nào, bọn họ vẫn có thể đi lại tự nhiên trong doanh trại chủ soái của địch nhân, cho nên đối với an nguy của bọn họ cũng thập phần yên tâm.

Nói giỡn sao, tồn tại hai kẻ tiếp cận thần, thêm vào một đám lão binh kinh nghiệm phong phú dị thường, kẻ nào có thể động đến bọn họ.

Ngay sau đó mọi người tiếp tục thương nghị chiến lược cuối cùng...

*****

Lưu Đức Uy đứng trong bóng tối, nhìn đám thiên binh qua qua lại lại nghiêm mật phòng vệ. Không phải là bọn họ không ngủ mà là không dám ngủ. Bắt sống được một nhân vật cấp trưởng lão bên phe đối phương, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân của yêu hồ tộc, tuy rằng không có công lao gì lớn song cũng có lý do có thể yên lòng thoải mái lui binh. Đối phương chính là một tên trưởng lão đấy, kém cỏi lắm cũng sẽ biết được bí mật của phản quân, đợi trở về khảo vấn xem là kẻ nào đã bày mưu tính kế, sau đó phái người ám sát kẻ đó, rồi tiếp tục xua quân xông thẳng vào.

Chỉ có điều, phản quân cũng không phải là nhân vật dễ chọc gì, sau khi lui ra khỏi cốc, cùng quân phía trước hội hợp hắn vẫn không dám buông lỏng.

- Ngao!!!!...

Phương xa truyền đến một tiếng sói tru, Lưu Đức Uy cảm thấy trong lòng buồn bực, ngay cả con con sói chết tiệt cũng muốn cùng hắn đối nghịch? Nửa đêm tru tréo... Từ từ, sói tru? Lang tộc? Chẳng lẽ...

https://thuviensach.vn

Đúng vào lúc này, một cỗ uy áp siêu cấp cường đại từ trên trời buông xuống, Lưu Đức Uy đột nhiên phát hiện ra bản thân không thể động đậy.

Từ sâu trong bóng tối, mơ hồ xuất hiện hai bóng người. Một là của thiếu niên quần áo màu trắng, kẻ còn lại cũng đồng dạng một thân quần áo trắng, nhưng không phải là nhân loại, song khuôn mặt của hắn vô cùng quen thuộc. Một đầu tóc trắng, trong bóng tối đôi mắt phát ra ánh sáng xanh biếc, còn có một đôi tai nhọn lông tơ trắng xóa... Chết tiệt! Yêu hồ, đồng dạng với nữ nhân bắt được đều là yêu hồ nhất tộc. Nhưng khuôn mặt đó... Lưu Đức Uy đột nhiên nhớ ra, là hai tên sát thần, không nghĩ ra trong đó có một tên là yêu hồ tộc. Trách không được hắn vẫn đoán không ra, hai tên tiên nhân hoàn hảo vô khuyết tại sao lại đi giúp đám tàn tiên, yêu tiên cấp thấp này, thì ra bọn chúng vốn là người một nhà.

Chẳng qua, hai tên này làm thế nào mà có được thực lực mạnh mẽ đến vậy? Hơn nữa cỗ áp lực cường đại kia...

Phương Tử Vũ và Từ Ngạo Thiên sóng vai chậm rãi đi tới, cả quân doanh tự như bị người ta thi ma pháp, tất cả mọi người đều đứng yên bất động. Bất động không phải bởi vì bọn họ không muốn động, mà căn bản là không thể động đậy. Tựa như mèo thấy chó, theo bản năng phát ra nỗi sợ hãi từ trong nội tâm.

“Rào rào bình bịch” tiếng bước chân không ngừng vang lên, hai người nọ một đường đi tới, phàm là thiên binh ở xung quanh bọn họ tất cả đều không chịu nổi cỗ uy áp kia, thân thể nứt toác hết cả ra.

Lưu Đức Uy hoảng sợ nhìn hai người đó, hắn thật sự không thể tưởng tượng được trong tiên giới lại có người có thể sở hữu thực lực như vậy.

Hai người dừng lại cách Lưu Đức Uy ba trượng, Từ Ngạo Thiên nhẹ nhàng vung tay lên, từ trong bóng tối lại chạy ra một đám người, quả nhiên toàn là Thiết Huyết vệ. Đám người này không phát ra một tiếng động, lập tức triển khai tìm kiếm.

Lưu Đức Uy tròng mắt không ngừng đảo loạn xạ, hắn rất gấp, cũng rất sợ. Từ trước đến giờ chưa từng cảm nhận tử vong gần hắn đến như vậy.

Không đến một phút, hai tên Thiết Huyết vệ dìu đỡ Tinh Nguyệt, toàn thân đầy vết máu đi ra. Tinh Nguyệt yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn Phương Tử

https://thuviensach.vn

Vũ, lộ ra một vẻ mặt vui mừng.

Lưu Đức Uy đột nhiên cảm thấy áp lực xung quanh người biến mất, toàn thân mềm oạt ngã ngồi xuống mặt đất. Hắn cố hết sức ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem đám người này có phải đang dọa hắn giống như mấy ngày trước không, nhưng mí mắt vừa mới nâng lên, liền nhìn thấy một vạt đen thui kéo qua. Ý thức cuối cùng còn sót lại của hắn chỉ mơ hồ nghe được một giọng nói lạnh như băng, tựa như đến từ địa ngục: - Giết!

“Ầm!!!” Trên bầu trời chủ soái doanh đột nhiên bắn lên một chùm lửa đỏ, sau đó bốn phương tám hướng tiếng chém giết vang trời.

Mấy tên tướng quân trông coi xung quanh đang chuẩn bị phái người đi mời Lưu Đức Uy chủ trì trận chiến, ai ngờ nơi chủ soái doanh hàng loạt thân binh thủ vệ chạy ra, mà phản quân cũng đồng thời hô to khẩu hiệu’Lưu Đức Uy đã chết, đầu hàng không giết! ’ đánh giết tới.

Đại quân thiên binh lập tức đại loạn, vốn không để ý đến khẩu hiệu kia, nhưng khi nhìn thấy số lượng lớn thân vệ chạy ra từ doanh trại chủ soái, nếu khẩu hiệu kia là giả vậy đám chạy trốn này thì giải thích như thế nào đây? Hiện tại rất nhiều tướng lĩnh cũng tin tưởng Lưu Đức Uy đã chết.

Binh bại như núi đổ, câu danh ngôn này rất chí lý. Đám thiên binh căn bản không dám chạy lên đầu, tất cả đều chạy loạn khắp bốn phía tìm đường thoát thân. Dạ Quân dẫn đầu mọi người thế như chẻ tre đánh giết vào, trong thiên binh ngẫu nhiên có một vài đội tập hợp lại chống cự nhưng rất nhanh bị đánh tan.

Đại chiến diễn ra suốt một đêm, đuổi tận ra ngoài cửa cốc Dạ Quân mới đánh trống thu binh.

Thiên binh tiến vào núi với mười lăm vạn quân, mà khi ra khỏi núi thì lẻ tẻ rời rạc gom góp lại không được ba vạn. Có rất nhiều tên chạy sâu vào trong sơn cốc, cuối cùng đợi bọn chúng chỉ có bị tiêu diệt. Tử thương hơn bốn vạn người, đầu hàng sáu vạn. Chủ soái Lưu Đức Uy chết ngay tại trận.

Mà phe Dạ Quân bị thương không đến vạn người, lại một lần nữa lấy được thắng lợi hoàn toàn.

Tin tức rất nhanh được truyền khắp cả tiên giới, rất nhiều tán tiên, yêu tiên ẩn náu trong bóng tối ở khắp nơi trên tiên giới trái tim hướng về phe

https://thuviensach.vn

Dạ Quân, ào ào xuất hiện gia nhập Lôi Minh sơn, Dạ Quân thực lực tăng mạnh.

Sau một tháng hai bên cùng nghỉ ngơi lấy lại sức.

Dạ Quân, Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ ba người song song đứng trên đỉnh núi, nhìn đại quân dầy đặc dưới chân núi.

Dạ Quân nhìn về phía Từ Ngạo Thiên, Từ Ngạo Thiên khẽ gật đầu.

Dạ Quân hít sâu một hơi, hét lớn:

- Các vị! Bị ức hiếp rất nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc chúng ta ngẩng cao đầu! Chúng ta phải hướng đến cả tiên giới chứng minh, tàn tiên và yêu tiên cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào ức hiếp! Ta, lúc này tuyên bố, phản kích của chúng ta bắt đầu!

Tiếng reo hò truyền khắp Lôi Minh sơn, đại quân chiến ý sôi trào.

Tàn tiên, yêu tiên ẩn nhẫn rất nhiều năm, thời khắc phản kích rốt cuộc đã triển khai.

Tiên giới, sau mấy ngàn năm yên bình, rốt cuộc phải nghênh đón tràng chiến tranh quy mô lớn đầu tiên!

*=dùng binh không chiến mà khiến địch nhân khuất phục

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đồ Tiên

Tuyết, đang rơi.

Bông tuyết của tiên giới và bông tuyết ở nhân gian không khác nhau, vẫn tinh khiết và lạnh lẽo như vậy.

Tuyết, không thay đổi. Nhưng người, đã không còn như lúc trước.

Còn nhớ rõ trận tuyết lớn năm ấy, vú nuôi làm một bát mỳ còn thêm một quả trứng gà, cùng Phúc thúc đứng bên cạnh ngây ngốc tươi cười, hai vị lão nhân khuôn mặt đầy nếp nhăn đứng cạnh nhau, hiện lên sao hiền lành, sao thân thiết đến vậy.

Cũng một trận tuyết đồng dạng, nhưng Phúc thúc và vú nuôi đã không còn nữa. Bọn họ không thể nhìn thấy Phương Tử Vũ khôn lớn, nhìn không thấy bộ dạng toàn thân nhiễm đầy máu tanh của vị tiểu thiếu gia từng được họ vô cùng yêu mến.

Tuyết năm đó phủ kín trên thi thể Phúc thúc và vú nuôi, tuyết của hiện tại chỉ có thể phủ đầy trên thi thể cừu nhân của Phương Tử Vũ.

Vì báo thù, hắn không quản máu tươi nhiễm đầy đôi tay. Vì báo thù, hắn không ngại trở thành địch nhân của tam giới.

Máu, máu tươi đem cả hắc bạch thiên địa nhiễm thành một màu đỏ. Bông tuyết trắng tinh liên miên không dứt rơi xuống mặt đất, muốn đem cả thế giới huyết tinh đó bao phủ, nhưng không ngừng bị máu tươi trên mặt đất nhuộm đỏ.

Xác người, phóng mắt nhìn ra xác người nhìn không thấy điểm cuối, thi thể chất đầy như núi. Binh khí cắm đầy trên đất như đang rên rỉ, như đang kêu oan cho chủ nhân của chúng, như đang điên cuồng gào thét với trời:”

https://thuviensach.vn

Ông trời, ông tại sao lại để cho ác ma đó sinh ra trong trời đất này? Ông trời! Ông có nhìn thấy hắn đồ sát con dân của ông không? Ông trời! Ông có từng mở mắt ra nhìn thế giới tràn ngập máu tanh này chưa?"

"Trời, thật có mắt sao?" Một nam tử thân khoác áo choàng màu đen khẽ bước đi trong huyết địa, giống như đang tự hỏi một mình. Thanh âm của hắn có vẻ như có chút sa sút, lại tựa như bất đắc dĩ và bi ai. Mái tóc của hắn, khuôn mặt, tay thậm chí cả áo choàng toàn bộ bị máu tươi nhuộm đỏ, cả người hắn nhìn qua tựa như một tên ma quỷ, một tên ma quỷ mới từ chỗ sâu nhất trong Huyết Trì địa ngục đi ra.

Ánh mắt của nam tử đó rất lạnh, lạnh đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, lạnh khiến cho người ta hoảng hốt. Hắn lạnh lùng đảo mắt qua thanh phi kiếm đang cắm trên mặt đất vẫn còn ông ông rung động, phi kiếm tựa như cũng chịu không nổi ánh mắt khiến người ta phát lạnh kia của hắn, trong nháy mắt vỡ nát thành bột phấn, không còn lưu lại bất kỳ dấu vết nào chứng tỏ nó đã từng tồn tại trên thế gian.

- Yêu nghiệt... - Theo sau một âm thanh run rẩy, một vị lão giả toàn thân đầy máu đen, cố hết sức nâng tay lên, yếu ớt nói: - Ngươi tạo quá nhiều sát nghiệp, nghịch thiên mà đi, ngươi sẽ gặp phải báo ứng...

- Báo ứng? - Hắc y nam tử nhẹ nhàng phất tay," bụp" một tiếng, cái đầu của lão giả trong nháy mắt nổ tung. Máu nóng trộn lẫn với não tương trăng trắng bắn ra bốn phía.

Tự như làm một chuyện rất bình thường, nam tử nhẹ nhàng buông tay xuống, lại lầm bầm tự nói:

- Nếu quả thật có báo ứng, vậy đến đây đi.

"Ài!" Một tiếng thở dài lo lắng vang lên sau lưng, không biết từ lúc nào, sau lưng nam tử đó đã đứng một đám người.

- Tử Vũ. - Từ Ngạo Thiên một thân đạo bào trắng như tuyết cùng với hoa tuyết trong trời đất dung hợp làm một thể, nhưng lại hiện ra cực kỳ không hài hòa với thế giới khắp nơi mày đỏ máu này. Từ Ngạo Thiên đôi môi mấp máy muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được thành lời.

https://thuviensach.vn

Tinh Nguyệt và Kim Mê, Lăng Nguyệt, Lục Tử Huyên, Tiên Ngữ năm người nhìn thoáng qua thi thể nằm la liệt trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ không đành lòng.

Dạ Quân và đám trưởng lão lại lộ ra thần sắc kinh ngạc. Phản đình đại quân thế như chẻ tre một đường đánh lên thiên đình. Nửa đường nhận được tin tức, một đội tiên nhân tổ chức tự phát, nhân số hơn vạn, đã chạy đến chi viện cho thiên đình.

Phương Tử Vũ đích thân dẫn theo một ngàn nhân mã đi trước ngăn trở, Dạ Quân vốn định để cho bọn họ ngăn cản một lát, ông ta theo sau điều động nhân thủ chạy đến chi viện, nhưng không nghĩ đến khi chạy đến nơi lại có thể được nhìn thấy một cảnh tượng như thế này.

Trận chiến này song phương toàn quân bị diệt, chỉ còn dư lại Phương Tử Vũ một người. Lấy một ngàn đấu một vạn, lại nhìn những thi thể tàn khuyết không nguyên vẹn nằm la liệt trên mặt đất vô cùng thê thảm, có thể hình dung được tình hình chiến đấu kịch liệt tàn nhẫn đến mức nào.

“Ư...” Trong đống thi thể phát ra một tiếng rên rỉ mỏng manh.

Từ Ngạo Thiên lập tức phi thân nhảy đến, từ trong đống thi thể tìm được một tên tiên nhân còn một hơi thở. Vội vàng truyền vào cho kẻ đó một hơi chân khí, hỏi:

- Ngươi thế nào rồi?

Hai mắt của tên tiên nhân này đã tan rã, nhưng khi ánh mắt của hắn thoáng nhìn thấy Phương Tử Vũ thì lập tức lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, thanh âm run rẩy nói:

- Ma... Ma quỷ... Hắn... Không phải... Người.

Phương Tử Vũ lạnh lùng liếc nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Ta, vốn không phải là người.

Tên tiên nhân sắp chết còn muốn nói điều gì đó nữa, nhưng câu nói cứ nghẹn ở cổ họng nói không thành lời, khuôn mặt nóng vội đến đỏ hồng, cuối cùng một mạng ô hô.

Có lẽ tiên nhân này là người chứng kiến cuối cùng, hoặc có lẽ cũng chỉ những thi thể nằm đầy trên đất đó mới biết được, tạo thành tất cả những điều này chỉ bởi một người, tên nam nhân băng lãnh kia.

https://thuviensach.vn

Khi địch ta song phương vừa mới tiếp xúc quả thực là đánh giết đến khó phân thắng bại, đặc biệt là dẫn đầu bên phe Dạ Quân, Phương Tử Vũ, càng là dũng mãnh không thể chống đỡ. Nhưng không biết trong quá trình chiến đấu hắn đã bị cái gì kích thích, rốt cuộc hiện ra yêu hồ chân thân, hơn nữa vốn một đôi mắt màu xanh biếc biến thành đỏ như máu, đỏ như máu tươi ướt át.

Một tên nam nhân phát cuồng, không phân địch ta, chỉ cần là xuất hiện trong tầm mắt của hắn tất cả đều giết! Không! Tha!

Có thể nói hơn một vạn cỗ thi thể này có hơn một nửa là do hắn giết, không một người nào sống sót, chỉ có xác chết.

Mặc kệ là tiên nhân chi viện cho tiên quân hay là tiên nhân bên phe Dạ Quân đều bị hắn dọa cho sợ đến vỡ mật, chung quanh chạy trốn chết, tiếc là không một người nào có thể chạy thoát. Mãi đến khi chết đi bọn họ vẫn nghĩ không ra, vì sao lại có một kẻ siêu cấp cường đại như vậy xuất hiện? Vì sao hắn lại đồ sát không phân địch ta?

Tiếc là, không một ai biết, cũng không có ai nói ra được một lời. Bởi vì còn lại, chỉ là những thi thể lạnh như băng.

Khẽ thở dài một hơi, Từ Ngạo Thiên buông cỗ thi thể đang lạnh dần trong tay xuống, nhìn về phía Phương Tử Vũ, tự như cái thân ảnh từng quen thuộc đó càng lúc càng xa lạ. Nhẹ giọng nói: - Tử Vũ...

- Thiên đình đánh thắng rồi sao?

Từ Ngạo Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Đang trong toàn lực công kích.

Phương Tử Vũ nhếch mép không nói gì.

Tình huống nhất thời rơi vào bầu không khí lúng túng.

Dạ Quân ho khan một tiếng, sau đó ha ha cười lớn, nói:

- Phương huynh đệ, chỉ có ngươi, lấy một ngàn chống lại một vạn mà vẫn bình yên vô sự, xem ra ngươi thật sự đã tiến vào cảnh giới của cổ thần rồi.

Phương Tử Vũ hờ hững nhìn ông ta, khi ánh mắt quét qua khuôn mặt của Tinh Nguyệt và Lục Tử Huyên tứ nữ thì không biết vì sao trong lòng một trận chấn động vô danh. Thấp giọng nói một câu:

https://thuviensach.vn

- Trở về thôi.

Nói xong không để ý đến mọi người, dẫn đầu lăng không bay đi, lưu lại chỉ là đám tuyết đỏ như máu vẩy ra bốn phía.

Đôi mắt của Từ Ngạo Thiên ngước nhìn bầu trời xám xịt không sức sống, trong mắt tràn ngập nỗi bi thương vô danh. Có lẽ chỉ có hắn, người hiểu Phương Tử Vũ nhất mới biết được chân tướng, cũng chỉ có hắn, cao thủ có tu vi tương đương với Phương Tử Vũ mới cảm nhận được khí tức tràn ngập bi ai, phẫn nộ, cừu hận khi Phương Tử Vũ đồ sát chúng tiên nhân. Cũng chính bởi vì như vậy hắn mới bất chấp tất cả vội vàng chạy đến, khiến cho đám người Dạ Quân tưởng rằng đã xảy ra chuyện lớn gì rồi cho nên cũng chạy vội theo sau hắn.

Thái thương trưởng lão nói rất đúng, Tử Vũ sẽ thay đổi, cứ tiếp tục như thế này sẽ có một ngày trở nên xa lạ, không còn là cái Phương Tử Vũ của trước kia nữa.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Phá Thiên

Kinh thiên động địa, có lẽ ngay cả'kinh thiên động địa' cũng không thể nào tưởng tượng được chiến trường thời khắc này.

Thiên cung to lớn tựa như một cái bánh ngọt, vô số tiên nhân đằng vân giá vũ từ bốn phương bay đến, tựa như bốn ổ kiến lớn dốc toàn lực lượng, từ bốn phía chen chúc nhau xông về phía bánh ngọt. Mà đám kiến đầu tiên chiếm được miếng bánh ngọt không cam lòng đem mỹ vị của chiếc bánh ngọt cùng những kẻ khác đồng hưởng, vì thế đoàn kiến bắt đầu đánh nhau.

Cả không trung được bao phủ bởi trận mưa sao băng, cẩn thân nhìn lại mới phát hiện ra đám ánh sáng chói mắt này không phải là sao băng, mà là pháp bảo đang bay múa đầy trời.

Không trung không ngừng truyền đến tiếng sấm, tiếng chém giết, cũng không ngừng có người rơi xuống, phía dưới thi thể chất đầy như núi.

Phương Tử Vũ được Dạ Quân cắt cử công đánh tây thiên môn, khi hắn chạy đến thì song phương đã rơi vào trạng thái giằng co. Tây thiên môn đã bị đóng kín, bên ngoài tây thiên môn nhân mã hai phương đánh giết đến khó phân thắng bại.

Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng khát máu, dẫn theo một đội quân đầy đủ sức lực đánh sâu vào.

Phương Tử Vũ như xông vào chỗ không người, căn bản không cần dùng bất kỳ vũ khí gì, chỉ bằng một đôi bàn tay đã đánh giết mở ra một con đường máu. Đột nhiên, bên cạnh tiếng gió rít mãnh liệt, chỉ bằng sự dao động của cỗ khí tức này đã có thể cảm nhận được kẻ đánh lén này là một cao thủ. Phương Tử Vũ cười lạnh lùng, hơi nghiêng người né tránh đao khí,

https://thuviensach.vn

nhìn lại kẻ đánh lén thì ra đó là một kẻ mặc trang phục tướng quân, có lẽ là tướng giữ thành ở tây thiên môn.

Vị tướng quân này dường như đã sớm đoán được Phương Tử Vũ có thể tránh thoát khỏi đòn đánh lén của hắn, không chút nản lòng tiếp tục công kích.

Phương Tử Vũ vươn một bàn tay ra, lướt theo bản đao đang bổ tới, đầu ngón tay khẽ búng ra một chỉ.” Đinh!” Thanh bối kim đao dầy trong nháy mắt vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ. Tướng quân nắm chặt thanh đao giờ chỉ còn lại chuôi đao, ngây ngốc đứng yên tại chỗ. Thanh bối kim đao này thuộc loại tiên khí, mặc dù còn chưa phát huy ra công hiệu đáng phải có của tiên khí, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng bị đánh nát như vậy. Phương Tử Vũ chẳng qua rất là nhẹ nhàng, chỉ dùng một đầu ngón tay đã hoàn toàn đánh vỡ tiên khí, thực lực của hắn rốt cuộc đã đến cảnh giới nào rồi? Tướng quân không suy nghĩ nhiều, trên thực tế là không có thời gian để suy nghĩ nhiều, bởi vì một bàn tay dính đầy máu lạnh như băng đã nắm lấy cổ họng hắn, thậm chí ngay cả đối phương ra tay như thế nào hắn cũng nhìn không thấy. Nhẹ nhàng bóp một cái, xương cổ họng đã toàn bộ vỡ nát.

Sau khi Phương Tử Vũ gia nhập, chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một phía, căn bản là không còn gì phải lo lắng nữa. Mà đám thiên binh đang chiến đấu quả thật là cũng rất trung thành, giết cho đến kẻ cuối cùng, cũng không có một người nào đầu hàng hay bỏ chạy.

Lau đi vết máu dính đầy trên mặt, lại nhìn đại quân hăng hái xông về phía tây thiên môn, nhưng thủy chung vẫn không thể phá được cái lồng trong suốt bảo vệ cửa. Bên trong tây thiên môn, một đám người đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, tụ tập pháp lực duy trì cái lồng bảo vệ cửa tây thiên môn.

- Tướng quân... - Một tên tiểu đầu mục đi đến sau lưng Phương Tử Vũ.

Phương Tử Vũ lắc đầu, bàn tay phải mở rộng, một vòng hắc khí bao phủ toàn toàn cánh tay phải. Sau khi hắc khí tan đi, một thanh trường đao đã bị nắm chặt trong tay.

- Tránh ra! Phương tướng quân đến rồi!

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ đi thẳng đến tây thiên môn, đám binh sĩ tự động tránh ra tạo thành một con đường. Cách tây thiên môn vài thước mới dừng lại, Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt đao giơ lên cao quá đầu.

Tất cả ánh mắt trong ngoài cánh cửa đều tụ cả lại trên người hắn. Đột nhiên, Phương Tử Vũ quát lớn một tiếng, trường đao bổ mạnh một phát về phía trước. Đao khí nén không khí, hình thành một cỗ sóng dữ lao về phía tây thiên môn.

"Ầm!!!" Cả tòa tây thiên môn rốt cuộc chống đỡ không được cỗ đao khí tuyệt thế này, trong nháy mắt nổ thành một đống đá vụn. Mà đám người ngồi bên trong cũng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt không thể tin được nhìn Phương Tử Vũ.

Thiên môn tráo được xưng là vách ngăn tuyệt đối, trăm ngàn năm qua chưa từng bị một ai phá vỡ, không nghĩ tới Phương Tử Vũ chỉ một đao duy nhất đã phá đi tiền lệ suốt trăm ngàn năm qua. Điều này cần phải có thực lực kinh thế hãi tục đến cỡ nào?

Phương Tử Vũ nắm chặt đao trong tay, như thần lại như ma đứng đó, trường đao vung lên chỉ về phía trước, quát:

- Giết đi vào!

- Giết!!! - Đám người như quân đoàn kiến ùn ùn xông vào.

Không đến một hồi, bắc thiên môn do Từ Ngạo Thiên phụ trách cũng bị công phá. Lại phân ra một bộ phận binh lực, từ bên trong công phá thiên môn tráo của đông thiên môn và nam thiên môn.

Trong thiên cung đã tràn ngập bóng người, tình trạng này tựa như một chậu rửa mặt dầy đặc kiến đang di động, cảnh tượng hùng tráng như thế này quả thật là rất khó được nhìn thấy.

Cướp bóc, đồ sát, khắp nơi ánh lửa ngập trời. Đám yêu tiên và tàn tiên oán khí do bị ức hiếp từ trước đến nay, lúc này hoàn toàn được phóng thích ra, bọn họ từ tiên nhân xuống làm chiến sĩ, lại từ chiến sĩ biến thành đao phủ, kẻ cướp.

Tiên trì (hồ tiên) mỹ lệ bị máu tươi nhuộm đỏ, đại điện lộng lẫy, từng tòa từng tòa lầu các cao vút tất cả đều như một bó đuốc cháy rực.

https://thuviensach.vn

Khi đám người Dạ Quân, Từ Ngạo Thiên, Phương Tử Vũ đi vào thiên đình điện, tình hình chiến đấu đã gần kết thúc. Trong thiên cung, thiên binh, thiên tướng, tiên quan tất cả đều vinh quang chết trận, không một kẻ đầu hàng. Tiên quân tự vẫn, thi thể bị thiêu hủy. Toàn bộ thiên cung, ngoại trừ cung nữ, không một ai sống sót...

****

- Đế quân vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế... - Dạ Quân trong ánh mắt hướng về của mọi người, mặc một thân long bào ngồi trên long ỷ, trở thành vị quân vương điếc tai đầu tiên kể từ khi tiên giới được thành lập cho đến nay. Trên thực tế ông ta căn bản là không nghĩ đến sẽ làm quân vương, chỉ là sự xuất hiện của Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đã đánh vỡ cục diện luôn bị đánh của bọn họ, càng ngoài ý muốn đó là lại triển khai phản công. Vị quân vương trẻ tuổi này nhìn chúng đại thần dưới điện, thật là có chút bộ dáng thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Bên dưới đông đảo đại thần đang quỳ trên đại điện, những người này đánh giặc còn được, nhưng đối với việc quản lý cả tiên giới thì không phải là sở trường của bọn họ, tất cả đều là đến từ dân gian. Chỉ có điều sau đại loạn tất sẽ lập lại an ninh trật tự, bọn họ dưới sự dẫn dắt của kẻ có kinh nghiệm phong phú như Dạ Quân chắc chắn sẽ quản lý tốt tiên giới.

Dạ Quân phất tay nói:

- Chư vị đứng dậy đi.

- Tạ đế quân! - Văn võ bá quan đứng dậy, phân biệt đi về hai bên mà đứng.

Dạ Quân đứng dậy nói:

- Chư vị đều đã từng khắc sâu chịu đựng sự hãm hại của tiên quân tiền nhiệm, hôm nay chúng ta vùng lên nắm quyền quản lý, hi vọng chư vị cần phải nhớ kỹ, không thể bức hiếp lương dân.

- Vâng.

- Tiên giới ta thiên triều từ khi khai sáng mấy ngàn năm qua...

Dạ Quân và văn võ bá quan ở trên thiên đình chậm rãi bàn luận, cùng lúc đó Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ, bọn họ đối với việc Dạ Quân

https://thuviensach.vn

đăng cơ cũng không lấy làm để ý, lúc này hai người bọn họ dẫn theo Thiết Huyết vệ và tứ nữ đang ở trong Thiên cung bảo khố bới tung hết cả lên.

- Tìm nhanh lên chút, có hay không?

- Không có đâu.

- Vương gia, vật đó có hình dáng thế nào?

Lúc này, trong thiên cung bảo khố loạn thành một đoàn, hơn bốn mươi người lục tung hết tất cả mọi thứ, buồn cười nhất là vật mà bọn họ muốn tìm hình dạng thế nào cũng không biết.

Đột nhiên, Lục Tử Huyên" ôi chao" một tiếng, không cẩn thân khủy tay đập vào một cái hộp vuông nhỏ, hộp vuông rơi xuống đất tức thì bung ra. Một khối ngọc nhỏ lăn ra ngoài.

Cùng lúc, Chí tôn giới trên tay Phương Tử Vũ và thần thạch trước ngực phát ra một trùm tia sáng.

- Là nó. - Phương Tử Vũ vẻ mặt vui sướng chạy đến nhặt khối ngọc nhỏ lên. Đích xác là khối ngọc này, chất ngọc cùng thần thạch và chí tôn giới hoàn toàn giống nhau.

Mọi người đi đến vây xem, Từ Ngạo Thiên khuôn mặt cũng đầy vui sướng nói: - Quá tốt rồi, chúng ta rốt cuộc đã tìm được. Ài, nếu không phải vận khí tốt, đến lúc phải gặp Dạ Quân đám người bọn họ, muốn tìm nó lại phải mất một phen chân tay.

Phương Tử Vũ đem khối ngọc nhỏ thu vào Chí tôn giới, lại lấy ra trường đao, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Từ Ngạo Thiên sửng sốt nói:

- Không muốn từ biệt Dạ Quân sao?

- Không cần.

Phương Tử Vũ vung trường đao lên, không gian lập tức bị xé rách ra một lỗ hổng, cũng không quay đầu lại nói:

- Đệ không có thời gian chờ đợi thêm nữa.

Nói xong liền dẫn dầu đi vào.

Từ Ngạo Thiên cười khổ một tiếng, ngoắc hai tên tiểu đầu mục được Dạ Quân phái đến giúp bọn họ tìm kiếm, nhưng sớm đã bị một chiêu vừa rồi

https://thuviensach.vn

của Phương Tử Vũ làm cho trợn mắt há hốc miệng, nói:

- Xin thay chúng tôi hướng Dạ Quân cáo biệt.

Sau đó cũng bước vào.

Thiết Huyết vệ và tứ nữ cũng nối đuôi nhau mà theo vào.

Đợi đến khi Dạ Quân dẫn theo quần thần chạy đến thì miệng không gian đã sớm khép lại.

Dạ Quân vẻ mặt mất mát, hướng bảo khố vái một vái, nói:

- Chư vị một đường bình an, Nhan Kiến bái biệt.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thần Mộ

Nơi này là nơi nào? - Kim Mê chớp mắt nói: - Ôi, thân thể của muội thật nặng.

Lúc này, mọi người đang đứng trong một thế giới hoang vắng, đưa mắt nhìn ra xung quanh toàn là đồi núi trọc lóc, không có cây cỏ cũng chẳng có động vật.

Từ Ngạo Thiên hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn bộ dạng thống khổ của mọi người, có chút không đành lòng nói:

- Nơi này chắc hẳn là giao lộ giữa tiên giới và thần giới mà Khoa Phụ đã nói đến. Nghe nói trọng lượng nơi này so với thế tục giới chúng ta phải mạnh hơn gấp mười lần.

Lục Tử Huyên khó khăn lắm mới bước được một bước, lè lưỡi nói:

- Quá nặng đi, bước một bước mà cũng khó nhọc muốn chết. Còn quá hoang vu nữa, cái gì cũng không có. Tử Vũ, chúng ta vì sao phải đến nơi này chứ?

Phương Tử Vũ thản nhiên nói:

- Các ngươi còn chưa đạt đến thần cảnh, đến thần giới sẽ không chịu nổi áp lực, lập tức sẽ nổ tan xác mà chết. Các ngươi trước tiên ở đây thích ứng, ta đi thần mộ nhìn một chút, rồi quay lại tiếp các ngươi.

- Nhưng...

Từ Ngạo Thiên phất phất tay cắt lời Tiên Ngữ, cười khổ nói:

- Đừng nhưng nhị nữa, đến thần giới ngay cả ta thực lực cũng suy giảm lớn, chứ đừng nói là bọn muội. Chúng ta hãy cứ ở đây thích ứng hoàn cảnh

https://thuviensach.vn

một chút, nghe nói thần giới so với nơi này còn nặng hơn vài lần. Tử Vũ, chúng ta ở đây đợi đệ, đệ tự mình cẩn thận chút.

Phương Tử Vũ gật đầu nói:

- Khoa Phụ nói linh khí ở nơi này là nồng đậm nhất, cho nên không có sinh mệnh nào có thể sinh trưởng được ở nơi này. Các ngươi ở nơi này tu luyện so với bình thường phải nhanh hơn rất nhiều.

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Huynh biết rồi, đệ yên tâm đi đi, đi sớm về sớm.

Phương Tử Vũ nhìn hắn một cái, xoay người bổ ra một đao, sau đó biến mất trong vết nứt không gian.

Từ Ngạo Thiên thở dài một hơi, nói:

- Người so với người, thật là tức chết ta mà.

Lăng Nguyệt bật cười nói: - Từ đại ca huynh tức giận, chí ít ở nơi này huynh còn có thể hành động tự nhiên, bọn muội ngay cả bước một bước cũng phải tốn rất nhiều thời gian đây.

Tiên Ngữ tán đồng nói:

- Ít ra đời này muội còn thật không nghĩ đến bản thân có một ngày có thể chạy lên tiên giới, lại chạy đến thần giới nữa.

Từ Ngạo Thiên vỗ vỗ tay cười nói:

- Được rồi, như trong'Thiên Thượng Nhân Gian', ở đây vừa tu luyện vừa đợi Tử Vũ trở lại thôi.

Lục Tử Huyên có chút lo lắng hỏi:

- Từ đại ca, Tử Vũ huynh ấy... Sẽ không có chuyện gì chứ?

Từ Ngạo Thiên lắc đầu nói:

- Yên tâm đi, nói thế nào đi nữa thì tên tiểu tử đó hiện tại đã được coi như là một vị thần rồi, chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

******

Thần Mộ.

Vết nứt không gian xuất hiện, Phương Tử Vũ từ trong vết nứt chậm rãi bước ra.

Đang ngồi xếp bằng trước cửa thần mộ, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Thần Nông và một người nữa đồng thời đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Khoa Phụ cười nói:

- Tiểu tử, vật đó lấy được chưa?

Phương Tử Vũ gật đầu, lấy ra Thiên Thượng Nhân Gian và khối ngọc nhỏ, lại tháo thần thạch từ trên cổ xuống đưa cho ông ta.

Bốn người, tám con mắt tất cả đều lộ ra tia sáng vui sướng, Khoa Phụ vội nhận lấy đồ vật chạy đến gắn vào trên thạch bi. Nhân lúc này Hậu Nghệ đem hắn và kẻ mà hắn chưa từng gặp mặt giới thiệu lẫn nhau, nói:

- Vũ, nó chính là Phương Tử Vũ mà chúng tôi đã nói đến. Tử Vũ, hắn là Đại Vũ.

Đại Vũ? Phương Tử Vũ sửng sốt một chút, năm đó Đại Vũ trị thủy cho tới ngày nay vẫn được lưu truyền rộng rãi trong nhân gian. Không nghĩ đến vị trung niên hán tử có tướng mạo xấu xí trước mặt này, nhưng lại mơ hồ có một loại khí chất khó nói, lại là Đại Vũ trong truyền thuyết.

Phương Tử Vũ đang muốn hướng Đại Vũ thi lễ, Đại Vũ trước một bước cười nói:

- Đừng đa lễ, ba tên gia hỏa này một mực nói ngươi lợi hại thế này, lợi hại thế kia, hôm nay vừa gặp quả nhiên là danh bất hư truyền. Tiểu huynh đệ, lần này thật sự là nhờ có ngươi, đám lão già chúng ta tìm cách lâu như vậy rồi mà vẫn mở không ra thần mộ, lại không thể rời khỏi thần giới, may mắn là có ngươi đấy.

Phương Tử Vũ đang muốn nói" Không cần khách khí" thì đúng lúc này Khoa Phụ hú lên một tiếng quái dị:

- Chuẩn bị nhé!

Khoa Phụ theo đường cũ chạy trở về, năm người sóng vai nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá của thần mộ.

Cánh cửa ngọc thạch đột nhiên bắn ra một chùm sáng chói mắt, ngay cả cổ thần cũng không chịu nổi ánh sáng của nó, đều nhắm mắt lại.

Toàn bộ không gian tựa như đang run rẩy, tất cả hành tinh lệch khỏi lộ tuyến cố định, đều xoanh tròn bay múa quanh thần mộ.

Qua một hồi lâu, mọi người mới chậm rãi mở hai mắt, lại nhìn thấy thạch bi của thần mộ ở trước mắt đã biến mất. Vị trí ban đầu của thạch bi

https://thuviensach.vn

lúc này là một cái hồ nước hồ màu bạc, nước hồ màu bạc đang chầm chầm lưu động.

Phương Tử Vũ chậm rãi đi lên phía trước, đưa tay vào trong nước hồ. Một trận cảm giác lạnh thấu xương ùa tới, dọa hắn vội vàng rút tay về. Đúng lúc này, Chí tôn giới đeo trên tay hắn đột nhiên phát ra ánh sáng, mà Phương Tử Vũ cũng hoảng sợ phát hiện ra cái hồ nước màu bạc này dường như đột nhiên sinh ra một lực hút rất lớn, đem hắn nhanh chóng hút vào.

Đám người Khoa Phụ vội vàng chạy lại hỗ trợ, nhưng tốc độ của bọn họ thế nhưng lại không nhanh hơn hơn lực hút của dòng nước bạc đó, khi bọn họ chạy đến thì cả người Phương Tử Vũ đã bị hút vào trong dòng nước bạc.

Hậu Nghệ cũng mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, liều mạng muốn nhẩy vào trong dòng nước bạc. Nhưng cái hồ này thoạt nhìn tựa như chất lỏng màu bạc, lúc này lại biến thành một bức tường rắn chắc, mặc cho hắn dùng sức thế nào đi nữa cũng không tác dụng.

Đại Vũ sờ sờ mặt nước bạc, phát hiện quả nhiên là cứng rắn như thép. Hướng Thần Nông nhìn lại, nhìn thấy Thần Nông cũng đang nhìn về phía nó với thần sắc tự hỏi.

Đại Vũ lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu ta đoán không lầm thì thần mộ này chúng ta đều vào không được.

Khoa Phụ kinh ngạc nói:

- Vì sao? Tiểu tử đó không phải vừa mới tiến vào đó sao?

Thần Nông tiếp lời nói:

- Nó có chìa khóa mở cửa.

- Chìa khóa mở cửa? - Khoa Phụ sửng sốt một lát, nhìn về phía Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên giật mình chợt hiểu ra, hô lên:

- Ngươi là nói Chí Tôn giới sao?

Đại Vũ gật đầu nói:

- Chắc là vậy. Ài, ngày trước ta vẫn một mực suy nghĩ xem Chí Tôn giới có tác dụng gì, vì sao lại có cùng chất ngọc xây dựng nên thần mộ. Bây giờ nhớ lại, nó chắc chắn là chìa khóa duy nhất có thể đi vào thần mộ.

Khoa Phụ vẻ mặt đau khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Nói như vậy, công sức của chúng ta đều vô ích hết cả sao?

Thần Nông cười nói:

- Cũng không hẳn. Nếu đã biết Chí Tôn giới là chìa khóa mở cửa, vậy chúng ta đợi tiểu tử đó đi ra là được. Sau đó mượn Chí Tôn giới của hắn, không phải là có thể thay phiên nhau vào xem sao?

Khoa Phụ dở khóc dở cười bất đắc dĩ nói:

- Lại phải đợi? Trời mới biết phải bao lâu nữa tiểu tử đó mới đi ra.

****

- Ngươi đến rồi!

Phương Tử Vũ rùng mình, phát hiện bản thân đang ở trong một cái không gian hư vô mờ ảo. Không có màu sắc, không có bất cứ đồ vật gì, chỉ có khoảng không mênh mông vô tận.

Lúc này, một giọng nói trầm hậu vang lên:

- Ngươi, rốt cuộc đã đến.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Nơi này là nơi nào?

- Nơi này là giao giới giữa bóng tối và ánh sáng, lựa chọn giữa sống và chết.

- Có ý tứ gì?

- Thần tính, ma tính. Chỉ là một cái ý niệm, là lập địa thành thần hay xả thân thành ma. Trái tim của ngươi, nằm trong góc tối tăm. Cùng thần vô duyên... Cùng thần vô duyên...

- Có ý tứ gì? Ngươi rốt cuộc là ai?

- Ta, không có tên. Chỉ quản lý bóng tối và ánh sáng. Ngươi, trái tim quá mức tăm tối, như thế nào thành thần, chỉ có thể thành ma.

- Rốt cuộc ngươi đang nói cái gì?

- Cái gì là thần? Cái gì là ma? Thần và ma có gì khác biệt? Lại có gì giống nhau?

Phương Tử Vũ lúc lắc đầu, thanh âm đó nói ra một cách lộn xộn đứt gãy, căn bản là không thể nghe hiểu được lấy một câu.

Thanh âm kia trầm mặc một lát, lại vang lên:

- Được rồi, ta, nói cho ngươi, thần mộ là cái gì.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lưu Tinh Vũ

Con người được sinh ra như thế nào?

Theo như lời cổ thần truyền lưu lại, con người là do thần lấy bùn đất nặn thành.

Vậy thần từ đâu mà có?

Con người sau khi chết phải hồn quy địa phủ, chờ đợi thẩm phán, chờ đợi luân hồi.

Còn thần thì sao?

Thần sau khi chết phải đi nơi nào?

Về thần mộ, lại là chuyển gì xảy ra? Chẳng lẽ thần cũng có phần mộ?

Kể lại rằng ở thái cổ thời đại, thiên địa hỗn độn. Thần do thiên địa linh khí dưỡng dục mà sinh ra, hấp thu thiên địa tinh hoa mà trưởng thành. Bởi vậy, thần xuất hiện.

Ví dụ như Bàn Cổ, Nữ Oa, Phục Hi những thái cổ chúng thần này, sau khi sáng tạo ra thiên địa vạn vật và nhân loại liền biến mất trong thiên địa.

Cổ thần tồn tại hiện nay chẳng qua đều là từ trong nhân loại sinh ra, tu luyện mà thành, đều không phải là thái cổ chi thần.

Nhân tu luyện sau đó thành tiên, tiên tu luyện sau đó thành thần, vậy thần tu luyện sau đó sẽ phải đi đâu?

Về dấu vết của thái cổ chúng thần và bên ngoài thần giới có còn không gian nào khác nữa hay không, đều đã trở thành một câu đố.

Nhóm cổ thần tìm kiếm khắp nơi không mục đích, tìm kiếm mục tiêu của thần, tìm kiếm di tích của thái cổ chúng thần. Nhưng những người tìm được đều biến mất từ đó, còn lại vẫn là những kẻ đang mê mang tìm kiếm.

https://thuviensach.vn

Thần mộ từ đâu mà có? Không một ai biết, cũng không một ai từng đi vào, phàm là kẻ tiến vào đều không có xuất hiện trở lại.

Thanh âm trong thần mộ nói ra có chút không rõ ràng, đông một câu, tây một câu, Phương Tử Vũ càng nghe đầu óc càng rối tung. Đến cuối cùng hắn mới miễn cưỡng hiểu được, nguyên lai thần mộ không phải là phần mộ của thần, mà là nơi trở về cuối cùng của thần.

Thế gian có sáng tối, nhân tâm có thiện ác. Thần mộ chính là nơi phân biệt thiện ác, là nơi quản lý ánh sáng và bóng tối. Vô luận là người hay là ma, là thiện hay là ác, chỉ cần đến cái địa phương này đều sẽ được cấp cho một lần cơ hội, một lần khảo nghiệm.

Thông qua được, thần mộ sẽ dẫn ngươi đi tìm di tích của thái cổ chúng thần.

Thất bại, đem hình thần câu diệt, ngay cả một tia linh hồn ấn ký cũng không tiếp tục lưu lại.

Thần mộ là khảo nghiệm cuối cùng đối với thần, cũng là nơi trở về duy nhất của thần.

Mà cái khảo nghiệm này tuyệt không đơn giản.

- Chuẩn bị xong chưa?

Phương Tử Vũ lắc lắc đầu nói:

- Ta không muốn đi tìm thái cổ chúng thần gì cả, ta chỉ muốn báo thù.

- Đi vào thần mộ, thì phải trải qua khảo nghiệm. Thành công rồi, muốn đi muốn ở tùy vào ngươi.

Phương Tử Vũ suy nghĩ một lát, hỏi:

- Khảo nghiệm điều gì?

- Trong tim ngươi cất giấu ma tính của bóng tối, khảo nghiệm của ngươi đó là, làm thế nào đối mặt với bản thân ngươi, với trái tim của ngươi.

- Không hiểu.

- Không cần hiểu, ngươi sẽ biết ngay thôi.

Đúng lúc này, trước mắt Phương Tử Vũ đột nhiên mơ hồ xuất hiện một bóng người, bóng người dần dần rõ ràng, không ngờ lại là chính bản thân hắn.

https://thuviensach.vn

Phương Tử Vũ lúc này một thân hắc y, sắc mặt băng lãnh. Mà Phương Tử Vũ ở trước mặt thì một thân bạch sam, khuôn mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Đó là hắn sao? Trong ấn tượng của Phương Tử Vũ, bản thân từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tươi cười sáng lạn đến như vậy, trong lòng bất giác sinh ra một loại cảm giác lạ thường.

- Đó là cái bóng của bản thân ngươi, mặt thiện của ngươi. Ngươi phải đánh bại nó, ngươi mới có thể thông qua khảo nghiệm.

- Chỉ đơn giản như vậy?

- Đơn giản? A a, chờ xem đi.

Phương Tử Vũ cười lạnh một tiếng, bàn tay phải xòe ra, một thanh trường đao đen sẫm xuất hiện trong tay. Hắn hét lớn một tiếng, hung hăng bổ một đao thật mạnh về phía'bản thân' ở trước mặt.

Phương Tử Vũ bạch y không hề có ý nghĩ né tránh, đứng tại đó mặc cho một đao xoẹt qua trên người mình.

"Phụt!!" Hai người đồng thời phun ra một ngụm máu, Phương Tử Vũ biến sắc, hoảng sợ nói:

- Chuyện này là sao vậy?

- Ta nói rồi, đó chính là bản thân ngươi. Muốn giết nó chẳng khác nào giết chính ngươi, bây giờ ngươi còn cảm thấy đơn giản nữa không?

Phương Tử Vũ sắc mặt biến ảo không ngừng, hỏi:

- Giết không chết nó, ta làm sao thông qua?

- Cho ngươi một cái gợi ý, thần tính, ma tính, chỉ trong một ý niệm.

- Có ý tứ gì?

- Ta nói đã quá nhiều rồi. Đi thôi, hoặc là ngươi giết nó, hoặc là nó sẽ giết ngươi.

Nói xong câu này, giọng nói đó chìm vào yên lặng, mặc kệ là Phương Tử Vũ kêu gọi như thế nào đi nữa thủy chung vẫn không đáp lại.

Bất đắc dĩ, Phương Tử Vũ chỉ có thể nắm chặt trường đao, cẩn thận phòng bị.

Phương Tử Vũ phía đối diện mỉm cười ôn hòa, tay phải nhẹ nhàng nâng lên, một thanh trường đao đen thui giống hệt xuất hiện ở trong tay.

https://thuviensach.vn

“Xẹt, xẹt!” Hai vệt sao băng va chạm lẫn nhau.

“Ầm!” Trời long đất lở, nếu nơi này không phải là không gian hư ảo, ở bất kỳ chỗ nào bên ngoài, loại va chạm mãnh liệt này đủ để hủy diệt cả một hành tinh.

Hai vị thần toàn lực đánh nhau, tuyệt đối không phải là trò đùa.

Hai bóng người giao nhau xẹt qua, Phương Tử Vũ và bạch y thay đổi vị trí. Hai người đều thở hổn hển nhìn đối phương, ngay cả chỗ bị thương ở trên người cũng giống hệt nhau.

“Đáng chết!” Phương Tử Vũ thầm chửi một tiếng, lại một lần nữa xách đao xông lên. Vào lúc hắn động thủ thì bạch y cũng đồng thời đánh về phía hắn.

“Ầm!!” Lại một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, hai người đều bị sóng khí đánh bay. Khó khăn lắm mới ổn định lại được thân người, phát hiện ra bản thân đã thụ thương nặng không thể bù lại.

Bạch y Phương Tử Vũ nhếch môi cười, nâng trường đao lên một lần nữa đánh tới.

Phương Tử Vũ cười khổ một tiếng, hai kích mới vừa rồi đã lấy đi toàn bộ khí lực của hắn, lúc này ngay cả tay cầm đao cũng không ngừng run rẩy, càng đừng nói đến chuyện phản kích.

Đao của bạch y càng lúc càng gần, một cỗ tử vong khí tức ngập trời đã hoàn toàn vây kín lấy Phương Tử Vũ.

Cứ thế này mà chết sao?

Phúc thúc, vú nuôi... Còn có Từ Ngạo Thiên, Kim Mê, Lục Tử Huyên...

Rất nhiều khuôn mặt lần lượt hiện lên trong đầu hắn.

Hóa ra, hắn còn có vướng bận đấy chứ. Phương Tử Vũ cười khổ một tiếng.

Đao của bạch y đã gần ngay trước mắt.

Đột nhiên, hai mắt Phương Tử Vũ bắn ra hai tia sáng, quát lớn:

- Đi chết đi!

“Ầm!!” Cả không gian ầm ầm rung chuyển.

*****

Bên ngoài thần mộ, tụ tập một đám đông.

https://thuviensach.vn

Cơ hồ hơn nửa cổ thần đã nghe được tin tức mà chạy đến, hơn nữa trong đó còn có một đám người nhìn qua không giống thần.

Đó chính là đám người Từ Ngạo Thiên, tứ nữ và Thiết Huyết vệ.

Nguyên lai Phương Tử Vũ đi vào thần mộ đã gần trăm năm, đám người Từ Ngạo Thiên cũng nhân thời gian này lợi dụng linh khí nồng đậm ở nơi giao giới giữa tiên giới và thần giới để tu luyện, thành công đạt đến cảnh giới của thần.

Trăm năm, loáng một cái vội vàng mà qua.

Đột nhiên, thần mộ một trận chấn động kịch liệt, sau đó ánh sáng chói mắt chợt lóe lên rồi biến mất, Phương Tử Vũ đã đứng ở trước mặt mọi người.

- Oa, tiểu tử, ngươi rốt cuộc đi ra rồi! - Khoa Phụ vui vẻ giống như một đứa trẻ.

- Tử Vũ! - Đám người Từ Ngạo Thiên cũng vui mừng như điên chen lại.

Phương Tử Vũ hướng mọi người gật gật đầu.

- Tiểu tử, trong thần mộ rốt cuộc là cái gì?

- Tiểu tử... - Mọi người đi lên vây quanh không ngừng hỏi han.

Đúng lúc này, Phương Tử Vũ toàn thân khẽ run lên. Đồng thời, cách đó không xa không khí vặn loạn một trận, một thanh âm hét lớn:

- Hiên Viên lão nhi, mau mau nhận lấy cái chết!

- Đáng chết! - Trong chúng thần một vị trung niên nam tử thân mặc hoàng bào, diện mạo uy vũ khẽ chửi một tiếng, xoay người độn nhập vào không gian.

Một tên tráng hán trên đầu mọc ra một đôi sừng trâu xuất hiện, hét lớn:

- Đừng chạy!

Sau đó cũng mau chóng độn nhập vào không gian.

Phương Tử Vũ trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, quát:

- Xi Vưu!

Xi Vưu liếc mắt nhìn hắn một cái, không để ý đến hắn, trực tiếp bỏ đi.

“Xoẹt!” Phương Tử Vũ tung người bay lên, theo sát phía sau Xi Vưu độn nhập vào không gian.

https://thuviensach.vn

- Tử Vũ! - Từ Ngạo Thiên hô to một tiếng, vội vàng dẫn theo chúng nữ và Thiết Huyết vệ cũng nhảy vào không gian.

Chúng thần đưa mắt nhìn nhau, bỗng nhiên có người hét lớn:

- Còn không mau đuổi theo, Chí Tôn giới còn ở trên tay hắn!

- Khốn kiếp! - Chúng thần cũng vội vàng đuổi theo ở sau lưng Từ Ngạo Thiên.

Vì thế, thần giới xuất hiện một tình cảnh quái dị mà vạn năm khó gặp.

Dẫn đầu chính là Hiên Viên, không ngừng mắng chửi, không ngừng xuyên qua tầng tầng không gian bỏ chạy.

Phía sau Hiên Viên là Xi Vưu, vẫn không ngừng đuổi theo sát sau lưng Hiên Viên.

Phía sau Xi Vưu là Phương Tử Vũ khuôn mặt đầy giận dữ, sát khí đằng đằng.

Đuổi theo sát phía sau Phương Tử Vũ lại là đám người Từ Ngạo Thiên.

Sau cùng là một đám đông cổ thần, hơn nữa nhân số càng lúc càng nhiều.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Chí Tôn (Đại Kết Cục)

Trên con đường lớn, người qua kẻ lại, rộn ràng nhốn nháo rất náo nhiệt.

Tiếng chào mời của người bán hàng rong, tiếng cười đùa của đám trẻ nhỏ, tiếng ngựa hí của xe đến xe đi trộn lẫn thành một mảnh.

Từ đầu phố một đám người chậm rãi đi đến, ước chừng khoảng hơn bốn mươi người. Sóng vai đi đầu là hai nam tử anh tuấn tuổi còn trẻ, một vị khuôn mặt mang theo vẻ tươi cười, người còn lại mặt không chút biểu cảm. Sau lưng hai nam tử này là bốn vị tuyệt sắc mỹ nữ, tuổi chừng mười tám đôi mươi, bốn vị nữ tử này đều có dung mạo chim sa cá lặn, có khí chất đặc biệt, làm cho người ta tưởng là tiên tử hạ phàm. Trong đó hai vị nữ tử mang theo hai nam hài khoảng mười tuổi, hai vị nữ tử khác thì đang trêu đùa với nữ hài khoảng hai ba tuổi được ôm trong lòng ngực. Phía sau mấy nữ tử này lại là ba mươi sáu vị tráng hán thân hình lực lưỡng, bước đi thống nhất, ánh mắt sắc bén, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến những quân nhân tinh duệ nhất.

Một trong số hai nam tử đi ở đầu tiên đó khẽ than thở:

- Cũng đã mấy trăm năm không trở lại rồi, thế giới này thay đổi thật nhiều.

Nam tử bên cạnh liếc nhìn hắn một cái, không nói gì.

Nam tử đó lại cười nói:

- Thật không nghĩ đến đệ lại có thể luyện đến phá thần cảnh giới, nếu không phải như vậy, đám người chúng ta thật đúng là trở về không được.

Nam tử ở bên cạnh thản nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Chẳng qua phương pháp tu luyện của bọn họ cùng hai người chúng ta không khác biệt lắm, lại chưa có trải qua thiên kiếp, đệ mới có thể mang bọn họ trở về. Nếu đổi lại là đám người Khoa Phụ, đệ cũng đành bất lực.

Nam tử nọ gật đầu, lại nói:

- Thời gian thật là nhanh, chỉ chớp mắt mà đã mấy trăm năm. Ài, thật không nghĩ đến Đại Đường vương triều mà Thế Dân huynh một tay kiến lập đã bị Tống triều thay thế.

- Là con cháu của hắn vô năng thôi.

- Tử Vũ, ta nghe nói Thế Dân huynh còn có con cháu tại thế, chúng ta có nên tìm bọn họ hay không, bồi dưỡng một chút coi như là một phen tình nghĩa của năm đó?

Phương Tử Vũ thờ ơ cười một tiếng, nói:

- Muốn tìm huynh tự mình tìm đi, đừng kéo đệ xuống nước.

Từ Ngạo Thiên vuốt vuốt sống mũi, mỉm cười tự giễu nói:

- Quên đi, có lẽ không nên quản, dù sao chúng ta đã không phải là người của thế giới này rồi. Đúng rồi, cuối cùng thì đệ đã làm gì với Xi Vưu? Nghe Khoa Phụ bọn họ nói, lần đó Xi Vưu bị đệ đánh cho ôm đầu bỏ chạy, sau đó thì đến bây giờ vẫn không nhìn thấy bóng dáng đâu cả.

Phương Tử Vũ nhún vai nói:

- Không có gì, chỉ đem hắn nhốt trong Thiên Thượng Nhân Gian thôi.

- Thiên Thượng Nhân Gian? - Từ Ngạo Thiên trừng mắt thất thanh hô lên: - Cái Phong Thần thai đó?

- Uhm, đệ giết không chết hắn, cũng chỉ có thể giam hắn lại thôi.

Từ Ngạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người lại nhìn hai đứa trẻ phía sau, nói:

- Huynh nói đệ thật là có bản lãnh a. Suốt mấy trăm năm đều không có động tĩnh gì, khi muốn có con thì lập tức ba vị mang thai cùng một lúc.

Phương Tử Vũ lơ đễnh khẽ cười nói:

- Vậy còn huynh? Tại sao không sinh lấy một đứa?

Từ Ngạo Thiên cười nói:

- Đệ cũng biết, Nguyệt nhi sợ đau, lại nói huynh cũng không nỡ làm nàng bị đau đớn. Lúc ba vị lão bà của đệ sinh, Nguyệt nhi đứng ở bên cạnh

https://thuviensach.vn

nhìn thấy đều sợ đến phát khóc, đệ nói huynh còn dám sao.

Phương Tử Vũ thoải mái cười một tiếng, lại hỏi:

- Ca, huynh muốn đi đâu?

Từ Ngạo Thiên im lặng một lát rồi nói:

- Huynh muốn trở lại Côn Lôn nhìn một chút. Có lẽ... Thái thượng lão nhân gia ông ấy còn tại thế.

Phương Tử Vũ yên lặng gật đầu.

Từ Ngạo Thiên lại hỏi ngược lại:

- Đệ thì sao?

- Đệ? - Phương Tử Vũ nhún vai nói: - Đệ không sao cả.

- Vậy theo huynh lên Côn Lôn nhìn một chút đi.

- Được.

****

“Cong! Cong!...” Côn Lôn sơn, Ngọc Hư phong, tiếng chuông văng vẳng.

Một đoàn hơn bốn mươi người vừa thưởng thức phong cảnh vừa đi về phía Ngọc Hư phong.

Lấy thân phận khách nhân sau khi đi vào Ngọc Hư cung, Từ Ngạo Thiên cảm thán nói:

- Cảnh vật như cũ, người xưa tất cả đã không còn.

Phương Tử Vũ thản nhiên mỉm cười, không nói gì.

- Vô lượng thiên tôn! Thí chủ, trong Ngọc Hư cung bốn phía xung quanh đều có thể đi lại, nhưng Chí Tôn thần điện mong chư vị thí chủ không nên đi vào. - Vừa mới đi đến hậu viện, vài tên tiểu đạo sĩ hiện thân ngăn mọi người lại.

- Chí Tôn thần điện? - Từ Ngạo Thiên sửng sốt nói: - Ngọc Hư cung từ khi nào có tòa Chí Tôn thần điện vậy?

Một tên tiểu đạo sĩ trong số đó vẻ mặt pha chút đắc ý nói:

- Chư vị thí chủ chắc hẳn chỉ là du ngoạn thôi thì phải. Vài trăm năm trước, Ngọc Hư cung chúng tôi từng xuất hiện Đao Kiếm song tôn, được xưng là Kiếm Hoàng, Đao Tôn. Hai vị tiền bối ở tuổi hai mươi đã kham phá thiên đạo, mang theo bốn vị ái thê và ba mươi sáu vị hộ pháp phi thân

https://thuviensach.vn

thành thần. Từ đó về sau Ngọc Hư cung nhất môn trở thành thiên hạ chí tôn, Tống thái tổ năm đó mạnh mẽ chấn áp các phái võ lâm, nhưng duy độc không dám đụng đến Côn Lôn Ngọc Hư cung chúng tôi, đều là nhờ uy võ của hai vị tiền bối.

Từ Ngạo Thiên nhìn về phía Phương Tử Vũ mỉm cười, quay đầu lại hỏi:

- Chí tôn thần điện đó cung phụ đao kiếm song tôn sao?

Tiểu đạo sĩ kiêu ngạo nói:

- Đúng vậy. Hai vị tiền bối thần danh bên ngoài, thiên hạ võ lâm đều lấy Ngọc Hư cung chúng ta vi tôn. Mỗi năm cứ đến ngày mà hai vị tiền bối và gia đình phi thăng năm đó, thiên hạ quần hùng lại đến Chí Tôn thần điện thăm viếng, Chí Tôn thần điện mỗi năm cũng chỉ mở ra vào đúng ngày đó mà thôi.

Từ Ngạo Thiên gãi gãi lông mày, lại hỏi:

- Theo lý thuyết thì hai tên... Ách, đao kiếm song tôn phi thăng rồi, cũng quản không được công chuyện của thế tục. Ngọc Hư cung mấy trăm năm nay danh vọng không giảm, chẳng lẽ còn có tiền bối cao nhân tọa trấn?

Mấy tên tiểu đạo sĩ kinh ngạc nói:

- Thí chủ chẳng lẽ không biết? Ngọc Hư cung chúng tôi có Bách Độ thái thượng lão tổ tọa trấn, ai dám tới đây càn quấy.

Mọi người đồng thời sửng sốt, trên mặt tứ nữ đều hiện ra vẻ vui mừng. Kim Mê càng không nhịn được hô lớn:

- Sư phụ! Kim Mê đã trở lại!

Giọng nói ngọt ngào của Kim Mê truyền đi rất xa.

Mấy tên tiểu đạo sĩ đồng thời biến sắc, quát to:

- Lớn mật! Bên ngoài Chí Tôn thần điện không được làm càn!

Cũng vào lúc này, một đám đạo sĩ lớn có bé có xông về phía này, một vị lão nhân dẫn đầu quát to:

- Là kẻ nào ở chỗ này náo loạn!

- Sư thúc, là đám người này.

- Các ngươi là ai? - Lão đạo sĩ híp mắt lại hỏi.

Từ Ngạo Thiên khe khẽ mỉm cười, chuẩn bị nói chuyện. Đúng lúc này, hai gã đạo đồng vội vàng chạy đến, ghé vào tai lão đạo sĩ nói thầm vài câu.

https://thuviensach.vn

Lão đạo sĩ nghe xong sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên:

- Cái gì? Thái thượng lão tổ ngay lập tức muốn gặp bọn họ? Không phải lão tổ còn đang bế quan sao, điều này sao có thể!

Lời này vừa thốt ra, chúng đạo sĩ đương tràng đồng loạt biến sắc. Cũng có kẻ âm thầm đoán đám người này rốt cuộc có thân phận gì, lại kinh động đến thái thượng lão tổ đang trong thời kỳ bế quan cũng phải muốn gặp bọn họ.

Tiểu đạo đồng chắp tay nói:

- Sư thúc tổ, lão tổ nói người hiện tại không cách nào xuất quan, nhưng lệnh cho hai người chúng con nhất định phải dẫn những người này đến bế quan thất gặp lão nhân gia người.

- Điều này... - Lão đạo sĩ hàng lông mày nhíu chặt suy nghĩ một hồi lâu sau đó mới nói: - Được rồi. Các vị đi theo tôi, đi gặp thái thượng lão tổ, không được làm càn trước mặt lão nhân gia người.

Từ Ngạo Thiên mỉm cười nói: - Làm phiền.

Sau khi lão đạo sĩ dẫn Từ Ngạo Thiên và Phương Tử Vũ đoàn người rời đi, đám đạo sĩ mới bàn tán ầm ĩ cả lên.

- Thái thượng lão tổ hiện tại đang trong kỳ bế quan trọng yếu, không thể bị bất cứ điều gì làm gián đoạn. Vì sao lão nhân gia người còn muốn gặp những kẻ đó vào thời điểm này nhỉ?

- Bọn họ là ai vậy? Mặt mũi lớn như vậy, lại có thể phải làm phiền đến thái thượng lão tổ.

- Hai nam tử, bốn nữ tử, ba đứa trẻ con, một đám võ sĩ.

- Một, hai, ba, bốn... Bốn mươi hai! - Một tên đạo sĩ nhẩm đếm số người, đột nhiên kêu lên thất thanh: - Trời ơi! Chẳng lẽ là bọn họ sao?

- Ai kia?

- Ngươi biết đám người bọn họ sao? Ngươi nói cho rõ ràng chút coi.

Đạo sĩ đó nuốt một ngụm nước miếng nói:

- Năm đó khi đao kiếm song tôn phi thăng dẫn theo bao nhiêu người?

- Bản thân song tôn, bốn vị thê tử, còn có ba mươi sáu danh hộ vệ, công lại bốn mươi hai người.

https://thuviensach.vn

- Trời ạ! Bốn mươi hai người, trừ đi ba đứa trẻ con, vừa tròn bốn mười hai.

- Không xảo hợp như vậy chứ?

...

Vài ngày sau đó, Côn Lôn Ngọc Hư cung đã phát sinh vài chuyện hệ trọng, chấn động cả thiên hạ.

Thứ nhất, Kiếm Hoàng, Đao Tôn phi thăng thành thần trong truyền thuyết cùng với bốn vị thê tử và ba mươi sáu danh hộ vệ đồng thời trở lại nhân gian.

Thứ hai, thái thượng lão tổ Bách Độ thành công xuất quan, cũng dưới sự trợ giúp của Đao Kiếm song tôn đột phá cửa quan đạt đến thần cảnh.

Khi quần hùng thiên hạ nghe được nhất tề chạy đến Côn Lôn thăm viếng song tôn thì Kiếm Hoàng, Đao Tôn cùng với người nhà của họ, ba mươi sáu danh hộ vệ, còn có thái thượng lão tổ Bách Độ đã biến mất. Họ đã đi đâu không một ai hay biết.

Mặc dù thái thượng lão tổ tọa trận ở Ngọc Hư cung đã mất tích, nhưng bởi vì song thần trở lại thế gian cho nên danh vọng của Ngọc Hư cung không giảm mà lại tăng, ngay cả hoàng thất Tống triều cũng đích thân đến Côn Lôn thăm viếng thần điện.

Dân chúng từ đầu đường đến cuối ngõ truyền miệng cho nhau, cuối cùng toàn thiên hạ đều biết đao kiếm song tôn trọng lâm nhân thế.

Cũng vào lúc này, rất nhiều tiên nhân xuất hiện trong thế tục giới. Nghe nói là nhận mệnh lệnh của tiên quân, xuống tìm đao kiếm song tôn, còn như kế quả thế nào thì không phải phàm nhân có thể biết được.

Côn Lôn nhất mạch, bởi vì dựng dục ra kiếm hoàng đao tôn hai người, từ đó được người trong thiên hạ tôn là thánh sơn. Ngọc Hư cung trở thành thiên hạ đệ nhất đại phái.

Mà lúc này, kiếm hoàng và đao tôn cùng với Bách Độ bọn họ đang ở nơi nào?

******

Nguyện tình nhân trong thiên hạ sẽ thành chim liền cánh. Chúc bằng hữu công danh thăng tiến, tiền bạc đầy bao.

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

YÊU HỒ LOẠN THẾ

Khát Trí

www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn